BIBLIOTHECA INDICA;

A

COLLECTION OF ORIENTAL WORKS

PUBLISHED UNDER THE PATRONAGE OF THE

Hon. Court of Directors of the East India Company,

AND THE SUPERINTENDENCE OF THE

ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.

No. 67.

उत्तरनैषधचरितं

श्रीहर्षमहाकविविरचित।

श्रीनारायणपण्डितकृतटीकासहितं।

THE UTTARA NAISHADHA CHARITA,

By Sri Harsha,

WITH THE

COMMENTARY OF NÁRÁYAṆA.

Edited by Dr. E. Röer.

FASCICULUS VII.

CALCUTTA:

PRINTED BY J. THOMAS, AT THE BAPTIST MISSION PRESS.

1853.

BIBLIOTHECA INDICA;

A

COLLECTION OF ORIENTAL WORKS

PUBLISHED UNDER THE PATRONAGE OF THE

Hon. Court of Directors of the East India Company,

AND THE SUPERINTENDENCE OF THE

ASIATIC SOCIETY OF BENGAL.

Nos. 67, 72, 87, 90, 120 & 124.

THE UTTARA NAISHADHA CHARITA,

BY S'RI' HARSHA,

WITH THE

COMMENTARY OF NA'RA'YAṆA.

EDITED BY DR. E. RÖER.

VOL. XI. PART II. CANTOS 18 TO 22.

CALCUTTA:

PRINTED BY J. THOMAS, AT THE BAPTIST MISSION PRESS.

1855.
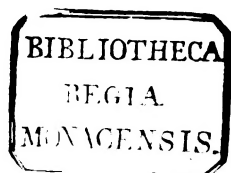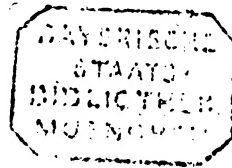
उत्तरनैषधचरिते।

अष्टादशः सर्गः।

श्रीलक्ष्मीनृसिंहौ जयतः।

सोऽयमित्थमथ भीमनन्दिनीं
दारसारमधिगम्य नैषधः।
तां तृतीयपुरुषार्थवारिधेः
पारलम्भनतरीमरीरमत्॥ १॥

सोऽयमिति। सर्गसङ्गतिरुक्तैव। सोऽयमुक्तसौन्दर्यादिगुणप्रभावो नलः, इत्थमुक्तप्रकारेण त्रैलोक्यनायकसमक्षं दारसारं स्त्रीरत्नभूतां तामिन्द्रादिभिरप्यभिलष्यमाणां भीमनन्दिनीमधिगम्य तृतीयपुरुषार्थवारिधेः कामरूपदुरवगाहपयोधेः सम्बन्धिनीं पारलम्भनतरीं परतीरप्रापणनौकारूपां तां भैमीमरीरमत् रमयामास। तादृश्या विना कामपुरुषार्थपारं कामशास्त्रोक्तनानारतपारं न प्राप्यत इत्यनेन सौन्दर्यानुरागातिशयः सूचितः। अन्यापि तरी वारिधेः पारं प्रापयति। तारणतरीमित्यपि पाठः। अरीरमत्। रमेर्ण्यन्ताल्लुङि चङि सन्वद्भावादित्वादिः॥ १॥

आत्मवित् सह तया दिवानिशं
भोगभागपि न पापमाप सः ।
आहृता हि विषयैकतानता
ज्ञानधौतमनसं न लिम्पति ॥ २ ॥
न्यस्य मन्त्रिषु स राज्यमादरा-
दारराध मदनं प्रियासखः ।

अनुरागातिशयादहोरात्रं तत्सम्भोगे दोषमाशङ्क्य परिह-रति । आत्मविदिति ॥ स नलस्तया सह दिवानिशं भोगभाक् सन्नपि दिवामैथुननिषेधातिक्रमजनितं पापं नाप । यत आत्म-वित् जीवब्रह्माभेदबुद्धिमान् । उक्तमर्थं युक्त्यन्तरेण द्रढयति । हि यस्मात् आहृता कृत्रिमा विषयैकतानता स्रक्चन्दनादि-विषयपरता ज्ञानेन परमात्मज्ञानेन धौतं क्षालितं कामक्रो-धादिमलितं मनो यस्य तं पुरुषं न लिम्पति पापसंस्पर्शिनं न करोति । स्वाभाविकी हि विषयपरता पापसञ्चयकारिणी, परमात्मज्ञानवतस्तु सा न भवति, किन्तु भोगात् पूर्व्वं कर्म्मक्षया-र्थमेव सा विषयपरताङ्गीकार्या । आहार्य्या विषयपरता ब्रह्म-ज्ञानिनं पापिनं न करोतीति आत्मवित् स पापं नाप्नोतीति युक्तमेवोक्तमित्यर्थः । विषयपरताया आहार्य्यत्वे दोषाभावा-द्दिवारात्रं तया सह चिक्रीडेत्यर्थः । दिवानिशं । अत्यन्तसंयोगे द्वितीया ॥ २ ॥

दिवानिशं सम्भोगे राज्यरक्षणं कथमित्यत आह । न्यस्येति ॥

नैकवर्णमणिकोटिकुट्टिमे
हेमभूमिभृति सौधभूधरे ॥ ३ ॥
वीरसेनसुतकण्ठभूषणी-
भूतदिव्यमणिपंक्तिशक्तिभिः ।
कामनोपनमदर्थतागुणाद्
यस्तृणीकृतसुपर्व्वपर्व्वतः ॥ ४ ॥

स नलो मन्त्रिषु राज्यं न्यस्य नैकवर्णमणिकोटिकुट्टिमे नाना-वर्णरत्नसमूहबद्धभूमिके तथा हेमभूमिभृति सुवर्णभूमिधारिणि सौधभूधरे प्रासादरूपेऽत्युच्चे पर्व्वते प्रियासखः सन् मदनमार-राद्दासन्ना आरराध सिषेवे । प्रियासख इत्यालम्बनविभावः । कामस्य धर्मविषयलस्य सूचितं । अत एव तद्दर्शनं प्रस्तौ-ति । नैकवर्णेत्यादिविशेषणसामर्थ्याद् भूधरो हेमाद्रिः सौधभुवं धरति नलप्रासादाकारेण परिणतेऽनेकवर्णमणिकुट्टिमे हेम्नः सुवर्णस्य भूमिभृति पर्व्वते हेमाद्रौ प्रासादसौन्दर्य्यमुक्तलस्य सूचितं । इत आरभ्य तत्र सौधेति यावन्महाकुलकं ॥ ३ ॥

वीरसेनेति । यः सौधभूधरो वीरसेनसुतस्य कण्ठभूषणीभू-ता दिव्या मणयस्तेषां पङ्क्तिर्यौतकलब्धोत्तमचिन्तामणिमाला तस्याः शक्तिभिरलौकिकसामर्थ्यैः कृत्वा कामनयाभिलाषमात्रे-णोपनमन्तः सन्निहितीभवन्तो नलेनान्येन वा लभ्यमाना दृष्टा अर्थाः पदार्था यत्र तद्भावस्तत्ता सैव गुणस्तस्माद्धेतोस्तृणीकृतः सुपर्व्वणो देवानां पर्व्वतो मेरुर्येन सः । सर्व्वार्थदायिचिन्तामणि-

धूपितं यदुदराम्बरं चिरं
मेचकैरगुरुसारदारुभिः।
जालजालसृतचन्द्रचन्दन-
क्षोदमेदुरसमीरशीतलं॥ ५॥
क्वापि कामशरवृत्तवर्त्तयो
यं महासुरभितैलदीपिकाः।
तेनिरे वितिमिरं स्मरस्फुर-
द्दोःप्रतापनिकराङ्कुरश्रियः॥ ६॥

रत्नस्य मेरावच च विद्यमानत्वाद्यो मेरुतुल्य इत्युपमा। अत्र बहूनां चिन्तामणीनां सद्भावात्ततोऽप्याधिक्यं वा॥ ४॥

धूपितमिति। मेचकैः श्यामलैरगुरुसञ्ज्ञकैः सारैः श्रेष्ठैर्दारुभिः काष्ठैश्चिरं यदुदराम्बरं यदीयो गर्भभागो धूपितं वासितं यदुदराम्बरं धूपार्थं दह्यमानैस्तैरर्पितपरिमलमित्यर्थः। तथा धूपजसन्तापव्याजनाय जालप्रकारेषु जालजालेषु सर्व्वेषु गवाक्षेषु जालानां वा जालेषु गवाक्षसङ्घेषु सृतः स्थापितः चन्द्रचन्दनक्षोदः कर्पूरचन्दनचूर्णकल्पितेन मेदुरः पुष्टस्तत्संसर्गवशाच्छिशिरतरः परिमलबहुलश्च यः समीरो वायुस्तेन शीतलं शीततरं। सर्व्वेऽप्येते उद्दीपनविभावाः। जालजाले। प्रकारे द्विरुक्तिः, षष्ठीसमासो वा॥ ५॥

क्वापीति। महासुरभिचम्पकादिद्रव्यसुगन्धि तैलं यासु एवंविधा दीपिका यं सौधभूधरं क्वापि भैमीनलालङ्कृतदेशे विति-

कुङ्कुमैणमदपङ्कलेपिताः
क्षालिताश्च हिमवालुकाम्बुभिः।
रेजुरध्वततशैवलस्रजो
यस्य मुग्धमणिकुट्टिमा भुवः॥ ७॥

चिरं विगतान्धकारं तेनिरे प्रकाशमानगर्भप्रकाः। किंभूताः।
कामशरद्युताः कामवाणवर्त्तुलाः कामशरेण कर्पूरेण धूपवि-
शेषेण वा युक्ता चिक्कणा धूपकर्पूरगर्भा वर्त्तयस्तन्तुपञ्जरचिता
दीपाधारभूता देशा यासान्ताः। तथा स्मरस्य भैमीनवव्ययार्थं
स्फुरन् दोःप्रतापनिकरस्तस्याङ्कुराणां प्रथमोद्भेदानामिव श्रीः-
शोभा यासान्ताः। एतादृशनायिकादर्शनमात्रेण कामोत्पत्ते-
स्तुच्छरूपत्वाच्च दीपिकाः कामप्रतापाङ्कुरा इवेत्युपमोत्प्रेक्षा।
राजनिकटस्था दीपाः कर्पूरादिवृत्तवर्त्तयः क्रियन्ते।

पूरचन्द्रभयाशाला नखाजादिजटागदैः।
समैः समधुभिर्धूपो मतः कामशराभिधः॥

इति कामशरो धूपः॥ ६॥

कुङ्कुमेति। यस्य मुग्धानि रमणीयानि मणिकुट्टिमानि यासु
ता भुवो रेजुः। किंभूताः। कुङ्कुमस्य एणमदः कस्तूरी च तयोः
पङ्केन कर्दमेन लेपिताः। तथा जलमध्ये निःशेषाद्रवीभूत-
हिमवालुकाम्बुभिः कर्पूरवासितोदकैः क्षालिताश्च। तथाऽध्वनि
गमागमनमार्गे तता विस्तारिता मृदुसुगन्धयः शैवला हिमव-
त्समुद्भूतमाकन्द्यादिजनो माला यासु ताः। अतिशैत्यगन्धयार्थं

नैषधाङ्गपरिमर्दमेदुरा-
मोदमार्दवमनोज्ञवर्णया।
यद्भुवः क्वचन सूनशय्यया
ऽभाजि भालतिलकप्रगल्भता॥ ८॥

पूर्वं कुङ्कुमकस्तूरीलेपः कृतोऽनन्तरञ्च तत्पङ्कसम्भेदभिया कर्पूर-चूर्णैः वासनं कृतं तेनाधिकसौगन्ध्यं जातं। अनन्तरञ्च भैमी-नलचरणयोर्मृदुलाम्मार्गे मणिबद्धभूकाठिन्यपरिहारार्थं मृदु-तरशैवलप्रक्षेप इति। पाठक्रमादर्थक्रमो बलीयानिति पूर्वं कर्पूरोदकैः वासिताः, पश्चाद्रोमयस्थानीयकुङ्कुमकस्तूरीपङ्केन कृताङ्गोद्वर्त्तनाः, अनन्तरञ्च धृतशैलेयमाला धृतसुन्दरमणि-खचितभूषणाः सत्यः शुभ्रांशुभिर इति वा। यथेत्यपि पाठः। वालुकांशुभिरिति पाठे शुभ्रकर्पूरचूर्णैः वासितास्फुरिताः कृतरङ्गमालिका इत्यर्थः। अत्र शाब्दोऽपि क्रमो घटते। लेपिताः। स्वन्ताम्निष्ठा॥ ७॥

नैषधेति। क्वचन नलनिद्रास्थानदेशे सूनशय्यया पुष्परचि-तास्तरणेन यस्य सौधस्य सम्बन्धिन्या भुवो भूमेर्भालस्य ललाटस्य तिलकस्तस्य प्रगल्भता रमणीयता ऽभाजि धृता। पुष्प-शय्या भूमेर्ललाटतिलक इव रेज इत्यर्थः। कीदृश्या। नैषधाङ्गस्य नलाङ्गस्य परिमर्द्देन संस्पर्शेन वहणस्य वरदानसामर्थ्यान्मेदुरो नितरामधिकीभूत आमोदः सौरभ्यं मार्दवं मनोज्ञः सदैवा-म्लानत्वात् सुन्दरो वर्णश्च यस्यास्तया। तिलकोऽपि कस्तूर्यादि-

क्वापि यन्निकटनिष्कुटस्फुट-
त्कोरकप्रकरसौरभोर्मिभिः।
सान्द्रमाद्रियत भीमनन्दिनी-
नासिकापुटकुटीकुटुम्बिता ॥ ९ ॥

निर्मितत्वात् सुगन्धिः सुवर्णश्च भवति। अयं च वक्तृसम्बन्धिनि कपन हेमे गन्धाकृष्टसम्बन्धेनामोदादियुक्ततया पुष्पवत्त्वात्तथा ऽतिस्वच्छा मैत्र्या मालतिलकेन वा प्रगल्भता प्रकाशमानताश्च चमत्कृतिं भजन्ते। पक्षोऽगवशात्तिलकस्य स्पष्टत्वादित्यर्थ इति वा। समासः। पक्षे, मन्त्रेषु पिथि (पा॰ ६।४।२१) इति व-धीपः ॥ ८ ॥

क्वापीति। क्वापि क्वचित् प्रदेशे यस्य सौधस्य निकटे निष्कुटे गृहारामे स्फुटन्तो विकसन्तः कोरकप्रकराः मल्लिकादिकलि-कासमूहास्तेषां सौरभोर्मिभिः सौगन्ध्यपरम्पराभिः, भीमन-न्दिन्या नासिकापुटकुटी नासिकापुटरूपं स्वल्पगृहं तत्र कुटुम्बिता पुत्रकलत्रादिसहवासवासिता सान्द्रं नितरामाद्रिय-माणीकृता। स्वल्पगृहे बहुकुटुम्बो यथा सम्मर्देन वसति तथा भैमीनासिकायां तैरुषितमित्यर्थः। वनोपान्तेषु दत्तदृष्टिर्भैमी सकलपुष्पपरिमलं यत्र प्रत्यहमन्वभूदिति भावः। अत्र च भैमीनासापुटकुट्याः कुटुम्बितासादृश्यं धृतं। कुटुम्बिनो हि सजातीया भवन्ति। भैमीनासायाश्च सौरभतुल्यता यन्निकटव-र्त्तिवनपुष्पसौरभैर्धृतेत्यर्थः ॥ ९ ॥

ऋद्धसर्व्वऋतुवृक्षवाटिका-
कीरदष्टसहकारशीकरैः।
यज्जुषः स्वकुलमुख्यमाशुगो
घ्राणवातमुपदाभिरर्च्चति ॥ १० ॥

ऋद्धेति। आशुगो वायुः, ऋद्धाः पुष्पफलपल्लवादिसमृद्धिमन्तः सर्व्वऋतुवृक्षा वसन्तादिसकलर्त्तुसम्भविन आम्रादयो वृक्षा यस्यां सा, ऋद्धाः सर्व्वे ऋतवः सर्व्वे वृक्षाश्च यस्यां वा, तस्यां वाटिकायां कीरैः शुकैश्चञ्चुपुटैः दष्टानि खण्डितानि यानि सहकारपुष्पाणि फलानि वा तेषां शीकरैर्मकरन्दबिन्दुभिर्निर्यासबिन्दुभिर्वा उपदाभिस्तद्रूपैरुपहारैः कृत्वा यज्जुषो यत्सेविनो नलस्य भैम्या वा यस्य कस्यापि वा घ्राणवातं नासाश्वासरूपं प्राणाख्यं वायुं यज्जुषो यत्सम्बन्धी वा वायुरर्थाद्भैमीनलयोरन्यस्य वा अर्च्चति स्म अपूपुजत्। उपहारैरुपतिष्ठते स्मेति वा। यस्मात् कुलमुख्यं पञ्चवायुमध्ये प्राणस्यादिभूतत्वात् कुलवृद्धत्वं। कुलवृद्धश्च तदीयैः पूज्यते। आम्रशीकरानानयन् वायुर्यत्सेविनं जनं सुखयति स्मेत्यर्थः। सहकारशीकरैरित्यनेन वायोः शैत्यसौगन्ध्ये, अर्च्चतीत्यनेन च मान्द्यं सूचितं। सर्वऋत्वित्यत्र, ऋत्यकः (पा० ६।१।१२८) इति प्रकृतिभावः। सहकारेत्यत्र पुष्पे फले वा वाच्ये प्रत्ययस्य, पुष्पमूलेष्विति (पा० ४।३।१६६।वा० २) लुप्। फले लुगिति वा (पा० ४।३।१६३) तस्य लुक्। यज्जुष इति क्विबन्तात् षष्ठी। पक्षे इगुपधात् कः ॥ १० ॥

कुत्रचित् कनकनिर्म्मिताखिलः
क्वापि यो विमलरत्नजः किल।
कुत्रचित् रचितचित्रशालिकः
क्वापि चास्थिरविधैन्द्रजालिकः॥ ११ ॥*
चित्रतत्तदनुकार्य्यविभ्रमा-
धायिनैकविधरूपरूपकं।

कुत्रेति। यः सौधः कुत्रचित् क्वचित् प्रदेशे कनकेन निर्म्मितमखिलमूर्द्धाधोभागादि यस्यैवंविधः क्वापि विमलै रत्नैर्जातो रचितः। तथा कुत्रचिद्रचिताश्चित्रशाला उपरितनोत्तमस्थानविशेषाः पुत्रिका वा यत्र। रचितेन चित्रेण शालते तच्छीलो वा। क्वापि चास्थिराभिर्विधाभिः प्रकाशान्धकारादिरूपैः प्रकारैः कृत्वा ऐन्द्रजालिक इव अनेकचमत्कारकारी। शालिकेति शालाशब्दात् स्वार्थे सञ्ज्ञायां वा कनि,प्रत्ययस्थादिति(पा॰७।३।४४) इत्वं। पक्षे ताच्छील्ये णिजन्तात् स्वार्थे कन्। ऐन्द्रजालिकः। शिल्पमिति(पा॰४।४।५५) ठक्। विधा विधौ प्रकारे चेत्यमरः॥११॥

चित्रेति। यं सौधं वीक्ष्य आश्चर्य्यातिशयाद् बहुवारं शिरो धुवन् कम्पयन् शिल्पिराट् अतिचमत्कारिनानावस्तुनिर्म्माणनिपुणानां राट् राजा श्रेष्ठो विधिर्ब्रह्मा विश्वकर्म्मा वा जरया दृद्धत्वेन वातकी वातरोगी अकल्पि तर्कितो देवादिभिरिति शेषः। किम्भूतं। चित्रैराश्चर्य्यैश्चित्राण्याश्चर्य्यरूपाणि वा तेषां तेषां अनुकार्य्याणां अभिनयानां देवर्षिमनुष्यादीनां विभ्रमं

* क्वापि चास्थिर इवैन्द्रजालिक इति मूलपुस्तकपाठः।

वीक्ष्य यं मनु धुनन् शिरो जरा-
वातकी विधिरकारि शिल्पिराट् ॥ १२ ॥
भित्तिगर्भगृहगोपितैर्जनै-
र्यः कृताद्भुतकथादिकौतुकः ।
व्यञ्जयन्त्यजविशिष्टचेष्टया
ऽऽश्चर्यसञ्जितजडालभञ्जिकाः ॥ १३ ॥

विलासं विशिष्टान्तद्गतभ्रान्तिं वा, भाधायीनि उत्पादयन्ति एवम्भूतानि शुकनीलपीतादिवर्णवशात् काष्ठपाषाणरूप्यस्वर्णा-दिघटितत्वाद्वाऽनेकविधरूपाणि नानाप्रकारस्वरूपाणि रूप-काणि प्रतिमा यत्र। चित्रमाश्चर्यं तन्वन्ति विस्तारयन्तीति चित्रतन्ति तादृशानीति वा पूर्व्ववत्। अचेतनास्वनीकास्वपि प्रतिमासु चेतनत्वादिभ्रमोत्पादिनिर्म्माणकर्मपुष्पाद्भुतभरकम्पित-शिराः शिल्पिराडपि ब्रह्मा विश्वकर्म्मा किमयं जरया निस्रि-प्तोद्भूतवातव्याधित्वप्रचलितग्रीव इत्युत्प्रेक्षित इत्यर्थः। रमणी-यतमोऽयमिति भावः। वातकी वातरोगी स्यादित्यमरः। वा-तकी। मत्वर्थे वातातीसाराभ्यां कुक्च (पा० ५।२।१२९)। इति इनिः कुक्च ॥ १२ ॥

भित्तीति। यः सौधः भित्तिगर्भे ये गृहा भित्तिभिरा-च्छादितानि अदृश्यमानविवराणि गर्भागाराणि तेषु तैर्वा गोपितैरदृश्यत्वेन स्थापितैर्जनैः कृत्वा कृतं अद्भुतकथादिकौतु-कं आश्चर्यजनकरमणीयगोष्ठीगीतनृत्तवाद्यादिसम्बन्धि कौतु-हलं येन सः। गर्भस्थजनानामदृश्यमानत्वाद्भित्तय एव गोष्ठ्या-

यत्र पुष्पशरशास्त्रकारिका
सारिकाध्युषितनागदन्तिका ।
भीमजानिषधसार्व्वभौमयोः
प्रत्यवैक्षत रते कृताकृते ॥ १५ ॥
यत्र मत्तकलविङ्कमीलिता-
मीलकेलिपुनरुक्तिवत्तयोः ।

यत्रेति । यत्र सौधे, अध्युषिते अधिष्ठितो नागदन्तः कुड्य-खाते र्हडावयवभूतगजदन्तनिर्म्मितः पञ्जरो वा यया सा, तथा पुष्पशरस्य कामस्य वात्स्यायनादिप्रणीतं शास्त्रं तस्य कारिका ऽभ्यासवाहुल्यात् कामशास्त्रनिर्माणसमर्थश्लोकं करोति एवम्भूता सारिका पक्षिणी, भीमजानिषधसार्व्वभौमयोर्भैमीनलयोः रते विषये चुम्बनालिङ्गनादीनां प्रत्येकं कृताकृते विहिताविहिते कर्म्मभूते प्रत्यवैक्षतानुकारेणानुसन्दधे, अनुवदति स्म, अनुच-कारेत्यर्थः । आलिङ्गनादीनां बहवो भेदाः कामशास्त्रे निरू-पिताः । तत्र किञ्चिदालिङ्गनं कृतं किञ्चिन्न कृतमित्याद्यपश्य-दित्यर्थः । शास्त्रे श्लोकरूपा कारिका भवति । यथाऽऽदौ ब्रह्मादिः कृताकृतावेक्षको भवति । नागदन्तिका । शेषादिभाषेति (पा० ५। ४।१५४) कपि, प्रत्ययस्थात् (पा० ७।३।४४) इतीत्वं ॥ १५ ॥

यत्रेति । यत्र सौधे, मत्तैः कलविङ्कैर्गृहचटकैः मीलि-तानां मुहुर्मुहुः क्रियमाणानां चुम्बनादिराहित्याच्छनसमर्थं करणाच्च अमीलितानां ग्राम्याणां केलीनां सुरतक्रीडानां पुन-

क्वापि दृष्टिभिरवापि वापिको-
त्तंसहंसमिथुनस्मरोत्सवः ॥ १६ ॥
यत्र वैणरववैणवस्वनैः
कूजितैरुपवनीपिकालिनां ।
कङ्कणालिकलहैश्च नृत्यतां
कुञ्जितं सुरतकूजितं तयोः ॥ १७ ॥

इत्थं वर्त्तते यत्र तेषां कृत्वा पुनरुक्तियुक्तं यथा तथा क्वापि कस्मिन् प्रदेशे वापिकाया उत्तंसभूतानि भूषणीभूतानि तत्र वर्त्तमानानि हंसमिथुनानि तेषां स्मरोत्सवः सुरतक्रीडा तया तयोर्भैमीनलयोर्दृष्टिभिस्तद्व्यापारैर्वा अवापि प्राप्ति अदर्शी-त्यर्थः। आदौ कृतविश्रब्धकेलिं दृष्ट्वा अनन्तरञ्च हंसकेलिरिति पुनः सुरतदर्शनात् पुनरुक्तिः। रतान्ते श्लथीभूतगात्राणां कामिनां तिर्य्यगादिसम्भोगदर्शनं पुनः कामोद्दीपकं भवतीति का-मशास्त्रात् तिर्य्यक्सम्भोगं पश्यति स्मेति भावः ॥ १६ ॥

यत्रेति। यत्र सौधे, सम्भोगं कुर्व्वतोस्तयोर्भैमीनलयोः सुरत-कूजितं कण्ठमानस्याव्यक्तमधुरस्वररूपं वैणरवैर्वीणाशब्दैः, तथा वैणवस्वनैर्वेणुसम्बन्धिभिर्गीतैः, तथा उपवनीपिकालिनामारा-मवर्त्तिनां कोकिलषट्पदानां ऊत्कृतैः कूजितैः सम्भुञ्जानाभ्यां ताभ्यां नृत्यन्तो यत्र दृश्यन्ते तेन तौ न दृश्येते तादृशोद्देशे नृत्यतां स्त्रीपुरुषाणां कङ्कणादीनां केयूरनूपुरादिभूषणगणानां कलहैरन्योन्योपमर्द्दादितसिञ्जितैश्च कुञ्जितं मन्दीकृतमाच्छा-

सीत्कृतान्यशृणुतां विशङ्कयो-
र्यत्प्रतिष्ठितरतिस्मरार्चयोः ।
जालकैरपवरान्तरेऽपि तौ
त्याजितैः कपटकुड्यतां निशि ॥ १८ ॥

हितमित्यर्थः । गृह्यात्यश्च गृह्यश्च, पुमान् स्त्रिया (पा० १। २।६७) इत्येकशेषः । कुड्यितं । तत्करोतीति (पा० ३।१।२६। वा० १) [illegible] ॥ १७ ॥

सीत्कृतानीति । अपवरान्तरे गर्भगृहे रतिस्मरप्रतिमाप्रति-ष्ठापेच्छया अन्यस्मिन् वा गृहे स्थितावपि तौ भैमीनलौ दिवा गवाक्षेष्वपि भित्तिभ्रमाच्छिद्रस्थगनिषावशाद्ध्यानाकर्षण-शुद्धा विशङ्कयोः शङ्कारहितयोः सशब्दं कूजनादि कुर्वतोः यस्मिन् सौधे प्रतिष्ठितयोः पुरोधसोर्मन्त्रसामर्थ्याच्चैतन्यमव-लम्ब्य प्रतिमायां कृताधिष्ठानयोर्रतिस्मरयोरर्थे अर्चे सुवर्णा-दिरचितप्रतिमे तयोः सीत्कृतानि नखदन्तक्षतपीडानुभाव-सूचकानि सीच्छब्दाभिधेयानि शब्दितानि निशि रात्रौ कपट-कुड्यतां गवाक्षभित्तिभ्रमं त्याजितैर्जालकैर्गवाक्षैः कृत्वा अशृ-णुतां । दिने रजतादिभित्तीनां मणीनां वा भासा छादितानि जालानि भित्तितुल्यानि भवन्ति, रात्रौ रजतादिभित्तीनां तादृक्प्रकाशाभावात्ताभिरेव कपटकुड्यत्वं त्याजितानि तानि जालरूपेणैव प्रतीयन्ते । ततश्च प्रतिष्ठासामर्थ्यात् सचेतनौ सुरत-लोलुपौ रतिस्मरावपि गवाक्षेषु दिवा जातभित्तिभ्रमौ उभा-

कृष्णसारमृगशृङ्गभङ्गुरा
स्वादुरुज्ज्वलरसैकसारणिः।
नानिशं त्रुटति यत्पुरः पुरा
किन्नरीविकटगीतिझङ्कृतिः ॥ १९ ॥

वपि कुड्यभ्रमेणाविचार्य्यैव विश्रब्धौ यत्र सुरतं चक्रतुः जालमा-र्गेण शब्दसञ्चाराच्च तत्कूजितानि तौ शुश्रुवतुरिति भावः। पुरोधसो मन्त्रप्रभावश्च सूचितः। तण्डुलचूर्णादिमण्डलिप्तं चित्रमयं वस्त्रं कपटकुड्यं। हिवोष्णप्रवेशभिया गवाक्षेषु चित्र-पटा भ्रियन्ते रात्रौ च पवनागमनार्थमपनीयन्ते। तथा च दि-नवद्रात्रावपि कुड्यबुद्ध्या विश्रब्धं भणितानि चक्रतुरिति वा। अपवृणोत्याच्छादयतीत्यपवरो गृहगर्भः। पचाद्यच्। प्रतिष्कृ-तिरर्चा पुंसीत्याद्यमरः ॥ १८ ॥

कृष्णेति। कृष्णो वर्णः सारः श्रेष्ठो यस्य तस्य मृगस्य शृङ्ग-वद्भङ्गुरातिवक्रा बहुभङ्गीयुक्ता, तथा स्वादुः श्रुतिमधुरा अत एवोज्ज्वला: प्रकाशमानाः शृङ्गारादयो रसाः तेषां उज्ज्वल-स्यैव वा रसस्यैकाऽद्वितीया मुख्या वा सारणिः कृत्रिमनदी शृ-ङ्गाररसपरिपूर्णेत्यर्थः। एवम्भूता गाननिपुणानां किन्नरीणां विकटा षड्जादिसप्तस्वराणामारोहावरोहरीत्या विषमा गीति-र्गानं तस्य झङ्कृतिर्ध्वनिविशेषो यस्य सौधस्य पुरोदेशे मुखेऽनिशं सर्व्वदा न त्रुटति पुरा कदाचिदपि विच्छिन्ना नाभूत्। भैम्याः सकाशाद् गानकलाशिक्षाहेतोरत्यन्तरक्त तस्य सुन्दरे द्वारि

भित्तिचित्रलिखिताखिलक्रमा
यत्र तस्थुरितिहाससङ्कथाः।
पद्मसम्भवसुतारिरंसुता-
मन्दसाहसहसन्मनोभुवः ॥ २० ॥

आगत्य गन्धर्व्वकन्या अपि यत्र सर्व्वदा जगुरिति भावः। वक्रं च गानसङ्गावाद्यैः सदा गायतीवेत्युत्प्रेक्षा सूच्यते। अथ च मृगधूर्त्तवद्वक्रगामिनी तथा स्वादूदका तथा किन्नर्य इव किन्नर्यो भ्रमर्यः कमलवाटल्यास्तासां श्रेष्ठा गुञ्जनझङ्कृतिर्यस्याः एवंविधा विकसत्कमलभ्रमरीमञ्जुगुञ्जनयुता निर्मलजला एका कुल्या यस्य सौधस्य पुरोभागे कदाचिद्ग्रीष्मर्त्तावपि नात्रुटत्, बहुजलैव स्थितेत्यर्थः। एकविंशे सर्गे तुङ्गप्रासादवासादित्यनेन कुल्याया अपि वर्णयिष्यमाणत्वात् प्रकृते सौधवर्णनोपयोगित्वादयमर्थः कविना विवक्षित इति प्रतीयते। विकटः सुन्दरे प्रोक्तो विशालविकरालयोरिति विश्वः। त्रुटति। भूते, पुरिलुङ्चास्मे (पा० ३।२।१२२) इति लट् ॥ १९ ॥

भित्तीति। यत्र सौधे पद्मसम्भवस्य ब्रह्मणः सुतायां सरस्वत्यां रिरंसुता सम्भोगाभिलाषस्तद्रूपममन्दं महत् साहसं अविचार्य्यकारित्वं तेन हसन् स्वसामर्थ्यदर्पेण सोल्लासो मनोभूर्यासु ताः। ब्रह्मणः सुतारिरंसुतायां भोगोत्पादने विषये तद्रूपं वा महत् साहसं कामस्यैव, तेन पौरुषदर्पेण सोल्लासस्य कामस्य सम्बन्धिन्यो वा इतिहाससंकथाः पुरावृत्ताख्यायिका भित्तिषु

पुष्पकाण्डजयडिण्डिमायितं
यत्र गौतमकलत्रकामिनः ।
पारदारिकविलासवैभवं
देवभर्त्तुरुदटङ्कि भित्तिषु ॥ २१ ॥

चित्ररूपेण चित्रकारलिखितोऽखिलः क्रमः परिपाटी यासां एवम्भूताः सत्यस्तु । ब्रह्मपराभवादिकामप्रभावाश्चित्ररूपेण यद्भित्तिषु लिखिता वर्त्तन्ते सेत्यर्थः । ब्रह्मणः सुतारिरंसुतादिकं मत्स्यपुराणादाववगन्तव्यं ॥ २० ॥

पुष्पेति । यत्र सौधे गौतमकलत्रमहल्यां कामयते कामी तस्य सम्भुज्जानस्य देवभर्त्तुरिन्द्रस्य पुष्पकाण्डस्य कामस्य लोकत्रयजयो डिण्डिमायितं वाद्यविशेषवदाचरितं पारदारिकस्य परस्त्रीगामिनो विलासवैभवं सुवर्णादिरचितासु भित्तिषु उदटङ्कि टङ्कैरुत्कीर्य्य लिखितं । येनेन्द्रोऽपि पराभूतस्तादृशस्य महाप्रभावस्य स्मरस्य सेवा युवाभ्यामपि नियतं कार्य्येति सुवर्णेष्टकरचितभित्तिषु कामोद्दीपनार्थं इन्द्रपारदारिकविलासा यत्र टङ्कैर्लिखिता इत्यर्थः । डिण्डिमायितं । उपमानात् कर्त्तुः क्यङन्तान्निष्ठा । परदारान् गच्छतीति पारदारिकः । गच्छतौ परदारादिभ्यष्ठक् वक्तव्य (पा॰ ४।४।१।वा॰ ४) इति ठक् । उदटङ्कि । टकि बन्धे इत्यस्मात् कर्म्मणि चिण् ॥ २१ ॥

उज्ज्वलत्कलरवालिकैतवा-
द्वैजयन्तविजयार्जिता जगत्।
यस्य कीर्त्तिरवदायति स्म सा
कार्त्तिकीतिथिनिशीथिनीसखा ॥ २२ ॥

उज्ज्वलदिति। उज्ज्वलसौन्दर्य्यादिना वैजयन्ताख्यसेन्द्रप्रासा-दस्य विजयेन या अर्जिता लब्धा सा कार्त्तिकी कृत्तिकानक्षत्र-युक्ता तिथिः पूर्णिमा तस्या निशीथिनी रात्रिस्तस्याः सखा तद्वदत्युज्ज्वला यस्य प्रासादस्य कीर्त्तिः कान्तिः, उज्ज्वलतां उड्डी-यमानानां कलरवाणां पारावतानामालिःपङ्क्तिस्तस्याः कैतवा-द्व्याजाज्जगदवदायति स्म शोधयति स्मोज्ज्वलञ्चकारेत्यर्थः। एते कलरवा न भवन्ति किन्तु शरचन्द्रचन्द्रिकातुल्या कीर्त्तिरेवै-तस्येत्यर्थः। पारावतः कलरवः; स्यात्प्रासादो वैजयन्त इत्यमरः। दायति। दैप् शोधन इति स्वादिरवपूर्व्वः सकर्म्मकः। लट् स्मे (पा० ३।२।११८) इति लट्। कार्त्तिकी। नक्षत्रेण युक्तः कालः (पा० ४।२।३) इत्यणि ङीप्। अत्र कृत्तिकायुक्तो दिवसः कार्त्तिक इति भाषितपुंस्कत्वसम्भवेऽपि तिथ्ययोर्द्वयोरित्यभिधा-नात् पुंलिङ्गेन तिथिशब्देन समासे स्त्रीलिङ्गस्य समानाधिकर-णस्योत्तरपदस्याभावात्, पुंवत्कर्म्मधारय (पा० ६।३।४२) इति सूत्रेण न पुंवत्। ततश्च कार्त्तिकी चासौ तिथिश्चेति समासः ॥ २२ ॥

गौरभानुगुरुगेहिनीस्मरो-
द्वृत्तभावमिति वृत्तमाश्रिताः ।
रेजिरे यदजिरेऽभिनीतिभि-
र्नाटिका भरतभारतीसुधाः ॥ २३ ॥
शम्भुदारुवनसम्भुजिक्रिया-
माधवव्रजवधूविलासयोः ।

गौरेति । गौरभासश्चन्द्रस्य गुरुगेहिन्यां बृहस्पतिभार्य्यायां तारायां विषये स्मरजनितो य उद्वृत्तभावः, गुरुतल्पगामित्वा-दाचारत्यागित्वं चन्द्रतारयोर्विषये स्मरस्योद्वृत्तभावः कामज-नितसामर्थ्यातिशयः, तल्लक्षणं वा इतिवृत्तं पुरावृत्तमाश्रिताः प्रतिपादयन्त्यः, तथा भरतेन मुनिना प्रणीता भारती भर-ताख्यो नाट्यवेदस्तस्मिन् सुधा अमृतरूपो भरतोक्तनाट्यरी-त्याभिनीयमानाः सत्यः सुधाप्राया इति यावत् । एवम्भूता नाटिका दशरूपकान्तर्गतचतुरङ्कबन्धविशेषा यस्य सौधस्या-जिरेऽङ्गणे अभिनीतिभिः सात्त्विकाङ्गिकवाचिकाहार्य्यभेदभिन्नै-श्चतुर्विधैर्नटाभिनीयमानैरभिनयैः कृत्वा रेजिरे । तयोः स्मरो-द्वृत्तभावस्य मितिः सम्यक् परिच्छित्तिः सैव वृत्तं व्यापारोऽतीतं वा प्रमेयं यत्रैवंविधनाटकादिप्रबन्धमाश्रिता इति वा ॥ २३ ॥

शम्भ्विति । यस्य सौधस्य हाटकविटङ्कं सुवर्णघटितकपोत-पालिका शम्भोर्दारुवने मन्दरकन्दरायां देवदारुवने सम्भुजि-क्रिया गौर्य्या सह दिव्यसहस्रवर्षपर्य्यन्तं या सुरतक्रीडा, माधवस्य

गुम्फितैरुशनसा सुभाषितै-
र्यस्य शाटकविटङ्कमङ्कितं ॥ २४ ॥
अह्नि भानुभुवि दासदारिकां
यच्चरः परिचरन्तमुज्जगौ ।

श्रीकृष्णस्य व्रजवधूभिर्गोपिकाभिः सह विलासो रासक्रीडादि-स्तयोर्विषये उशनसा शुक्राचार्य्येण गुम्फितैः श्लोकरूपेण ग्रथितैः सुभाषितैरतिचमत्कारकारिनवीनार्थशब्दविशेषैः कर्तृभिर्वा ऽङ्कितं चिह्नितं । हरकृष्णकामविलासवर्णककाव्यरचितकाव्य-श्लोकाः कामोद्दीपनार्थं यदीयशाटकविटङ्के टङ्कैरङ्किता इत्यर्थः कपोतपालिकायां तु विटङ्कं पुंनपुंसकमित्यमरः । वि-शेषेण टङ्क्यते बध्यते इति विटङ्कं पक्षिविश्रामार्थं कुड्यादहि-र्निर्गतं दारु ॥ २४ ॥

अह्नीति । यस्मिन् सौधे चरतीति यच्चरः शुकःपक्षी शुक-पितामहं पराशरमुज्जगौ तारस्वरं गायति स्म । किम्भूतं । अह्नि दिने भानुभुवि सूर्य्यपुत्र्यां यमुनायां विषये दासदारिकां कैवर्त्तकुमारीं योजनगन्धां परिचरन्तं सम्भुञ्जानं, अत एव यथाक्रमं कालस्य रात्र्यादेरनिषिद्धस्य समयस्य देशस्य तीर्थदेव-स्थानादिव्यतिरिक्तस्यानिषिद्धस्य निजशयनादेर्विषयस्य परदा-रादिव्यतिरिक्तस्य स्वभार्य्यालक्षणस्यासहात् कालादीनसहमा-नात् अधैर्य्यजनकात् स्मरात् हेतोरुत्सुकं कामातिरेकं सोढुम-समर्थमित्यर्थः । पौराणिककथ्यमानभारतादिश्रवणमात्रेण प्राज्ञः

कालदेशविषयासहस्मरा-
दुत्सुकं शुकपितामहं शुकः ॥ २५ ॥
नीतमेव करलभ्यपारता-
मप्रतीर्य्य मुनयस्तपोर्णवं ।
अप्सरःकुचघटावलम्बनात्
स्थायिनः क्वचन यत्र चित्रगाः ॥ २६ ॥

शिचातिशयादतिमुखरो यद्विहारी कीरः, तादृशीं भारता-
युक्तां कथामुच्चैरनूदितवानिति भावः । अक्रीत्यादिना कामा-
तुरस्य कालाद्यसहनत्वं समर्थितं । अन्योऽपि माधुरेवम्भूतं स्वपि-
तामहमपि निन्दति । कैवर्त्ते दाशधीवरावित्यमरः । यचरः ।
अधिकरणे चरेष्टः (पा० ३।२।१६) इति टः ॥ २५ ॥

नीतमिति । यत्र सौधे मुनयः परमात्मज्ञानचतुरा ऋषयो
क्वचन कस्मिन्नपि भित्तिभागे चित्रगाश्चित्रे लिखिता वर्त्तन्ते ।
किम्भूताः । करलभ्यं पारं परतीरं यस्य तद्भावस्तत्ता तां
नीतमेव लग्नतया सन्निहितभाविफलत्वात् समाप्तिं प्रापित-
प्रायमेव, अथ च सन्निहितपरतीरमपि तपोरूपदुस्तरमर्णवं
समुद्रमप्रतीर्य्यापरिसमाप्यानुत्तीर्य्य वा तपोविघ्नार्थं इन्द्रेण
प्रेषितानामप्सरसां रम्भादीनामत्युच्चकठिनकुचलक्षणानां घ-
टानामवलम्बनादुद्धारणादाधाराद्धेतोः स्थायिनः स्थातुं शक्ताः ।
कुचमर्दनादिसम्भोगकारिण इत्यर्थः । योऽपि प्रतीर्य्यमाणं समुद्रं
नद्यादि वा तीरसन्निहितेऽपि श्रान्तिवशादुत्तरितुमशक्तः स

स्वामिना च वहता च तं मया
स स्मरः सुरतवर्जनोर्ज्जितः।
योऽयमीदृगिति नृत्यते स्म यत्-
केकिना मुरजनिःस्वनैर्घनैः॥ २७॥
यत्र वीक्ष्य नलभीमसम्भवे
मुह्यतोर्रतिरतीश्वयोरपि।

अस्तमध्य एव घटादिकमवलम्बनमासाद्य चित्रलिखित इव नि-
श्चलस्तिष्ठति। कुट इति पाठे कुटः कोटे घटे गेहे इति
विश्वः॥ २६॥

स्वामिनेति। यस्य सौधस्य सम्बन्धिना केकिना क्रीडामयू-
रेण इति हेतोर्घनैर्निविडैर्मुरजनिःस्वनैर्मृदङ्गध्वनिभिरथ च
तैरेव मेघैर्नृत्यते स्म। इति किं। योऽयमीदृग्ब्रह्मादिवशीकार-
कारी च महाप्रभावः स्मरः स्वामिना कार्त्तिकेयेन प्रभुणा
च तदीयपत्रलेन तं वहता पृष्ठेन धारयता मया मयूरेण च
सुरतवर्जनोर्ज्जित इति। चान्योन्यसमुच्चये। कुमारस्य नैष्ठिक-
ब्रह्मचारित्वान्मयूराणाञ्च वर्षर्त्तुमत्तानां नेत्रोपान्तरन्ध्रमार्गेण
निर्गच्छतामश्रुमयशुक्रविन्दूनां मयूरीमुखग्रहणमात्रेण गर्भस-
म्भूतेर्लिङ्गभगसङ्घर्षणरूपरतिपरित्यागो जयहेतुः। मयूराश्च
मेघशब्दभ्रान्त्या मृदङ्गशब्दैर्नृत्यन्ति॥ २७॥

यत्रेति। यत्र सौधे सम्भोगपरे नलभीमसम्भवे नलभैम्यो
वीक्ष्य मुह्यतोः सुरताभिलाषिणोरथ च भ्रान्तिं प्राप्नुवतोस्तथा

स्पर्द्धयेव जयतोर्ज्जयाय ते
कामकामरमणी बभूवतुः ॥ २८ ॥

जयतोः सर्व्वोत्कर्षेण वर्त्तमानयोरथ च नलभैम्यौ स्ववशे कुर्व्वतोः रतिरतीशयोः रतिकामयोः स्पर्द्धयेव ईर्ष्ययेव जयाय तौ पराभवितुं ते नलभैम्यौ कामकामरमणी बभूवतुः स्मररती अभूतां । सम्भोगयुक्तौ स्त्रीपुंसौ दृष्ट्वाऽन्यावपि स्त्रीपुंसौ उद्दीप्तस्मरौ भवत इति तादृशौ भैमीनलौ दृष्ट्वा प्रतिष्ठावशात्तत्र कृतावासौ चेतनौ रतिकामौ सञ्जातसुरतेच्छौ जातौ । तथा सौन्दर्य्यातिशयाद्रतेर्नले काम इति कामस्य च भैम्यां रतिरिति सञ्जातभ्रमौ च जातौ । एवम्भूतावतिशयितान्योन्यरागजननादङ्गीकृतभैमीनलौ यत्र मूर्त्तौ रतिकामावेवाभूतामिति कामयोर्द्वन्द्वद्वयं जातमित्यर्थः । अयमेव तयोर्जयः । अथ च स्वसम्भोगदर्शनात्तयोरपि सम्भोगवाञ्छोत्पादनाज्जयः । तज्जयार्थं बुद्धिपूर्व्वव्यापाराभावात् स्पर्द्धयेवेत्युत्प्रेक्षा । स्पर्द्धाकारणन्तूक्तं । अथ च रतिकामसन्निधाने यथा स्त्रीपुंसयोः सम्भोगवाञ्छासमुदयस्तथा नयोरपि रतिकामसन्निधानमेव प्रेमरसातिशयादन्योन्यसन्निधानमात्रेणैव कामसम्मोहः प्रादुरासीदिति भावः । नलभैम्यौ दृष्ट्वा मोहं भजतोरत एव नलभैमीभ्यामावां जितावित्यपि ते जेतव्ये इति स्पर्द्धयेव जयतोरिति यथाश्रुत एव वा सम्बन्धः । अत्र सर्व्वत्राभ्यर्हितत्वात् प्रायः प्राप्तोऽपि पूर्व्वनिपातो रतेर्नले कामभ्रमोदयान्नलरतिकामपदानां प्राक्प्रयोगस्य, रतीशस्य च

तत्र सौधसुरभूधरे तयो-
राविरासुरथ कामकेलयः ।
ये महाकविभिरप्यवीक्षिताः
पांशुलाभिरपि ये न शिक्षिताः ॥ २९ ॥
पौरुषं दधति योषिता नले
स्वामिनि श्रितनदीयभावया ।

भैम्यां रतिंप्रमोदयाद्भीमसम्भवारतीत्रकामरमणीपदानां प-
श्चात् प्रयोगसौचित्यं सूचयतीति ज्ञेयं । रतिरतीत्रयोर्विषये
सर्द्धयेति केचित् । ते । प्रथमाद्विवचनान्तं । कामकामरमणौ
बभूवतुरिति चिः ॥ २८ ॥ कुलकं ॥

तत्रेति । अथ तत्रोक्तगुणे सौधरूपे सुरभूधरे मेरौ तयोस्ते
कामकेलय आविरासुः स्पष्टं दिदीपिरे । ते के । ये कामके-
लयो महाकविभिर्व्यासकालिदासादिभिर्निगूढभावदर्शिभिरपि
अवीक्षिता न बुद्धिगोचरीकृताः । तेषामपि न स्फुरिता इति
यावत् । तथाऽनेकनरसम्भोगचतुराभिः पांशुलाभिः स्वैरि-
णीभिरपि ये न शिक्षिता अभ्यस्ताः नागाज्ञातिशिक्षोपदेशा-
दपि न ज्ञाताः । एतेनालौकिकाः कामविलासा वर्णयिष्यन्त
इति सूचितं । द्रवकेलिपरीहासा इति केलिशब्दः पुंलिङ्गो
ऽपि ॥ २९ ॥

पौरुषमिति । एवम्भूतया भीमसुतया एवम्भूते नले विषये
कियत् किंपरिमाणं साध्वसं भयं न प्रापि अपि तु बहु भयं

यूनि शैशवमतीर्णया कियत्
प्रापि भीमसुतया न साध्वसं ॥ ३० ॥

न प्राप्तं। अत्यल्पं प्रापीत्यर्थः। किम्भूते नले। पौरुषं दधति ब-लिनि। किम्भूतया। स्वयं तु योषिताऽबलया। तथा स्वामिनि आत्मनः प्रभौ राजनि च। स्वयं तु श्रितोऽङ्गीकृतस्तदीयत्व-भावस्तदीयत्वं वा नलदासीभूतया। तथा यूनि तरुणे। स्वयं तु शैशवं बाल्यमतीर्णयाऽनतिक्रान्तया वयःसन्धौ वर्त्तमानया। बलिनः स्वामिनो राज्ञस्तरुणाच्चाबलया दासीभूतया बालया भयं प्राप्यत इति युक्तमिति। अत्र प्रथमसम्भोगे किंवा भावी-ति ईदृशे नले ईदृश्या तया मध्यद्वयं प्रापीति भावः। सर्व्वा-ण्यपि विशेषणानि हेतुगर्भाणि। अन्यच्च श्रितो नलविषयो भावो रमणाभिलाषो ययैतादृश्यापि स्वामिनि भर्त्तरि नले मध्यद्वयं प्रापि। यतः पूर्व्वोक्तगुणविशिष्टे पूर्व्वोक्तगुणविशिष्टया चेति। एवम्भूतेऽपि नले एवम्भूतयापि तया साध्वसं कियदल्प-मेवं प्राप्तं बहु साध्वसं वर्त्तत एव तथापि किञ्चित् साध्वसं परि-त्यक्तं। यस्माच्छ्रितो नलविषयो रमणाभिलाषो ययेति वा। अथ च श्रितः परिशीलितो ज्ञातो नलविषयो यया बालया मम कण्ठोपभोगं न करिष्यतीति विनिश्चितनलाभिप्राया भयं न प्रापेति भावः। श्रितोऽनुष्ठितो नलाशयो यया नलभावानु-कूलवर्त्तिन्या प्रथमसम्भोगे पौरुषमवलम्ब्य क्रीडाकौतुककारी भवति, कान्ता त्वनुर्त्तीर्णशैशवा किमत्र भावीति सभया किञ्ची-

दूत्यसङ्गतिगतं यदात्मना
प्रागश्रिश्रवदियं प्रियं गिरः।
तं विचिन्त्य विनयव्ययं ह्रिया
न स्म वेद करवाणि कीदृशं ॥ ३१ ॥

इत्यत्रागागाऽन्यं भयं विहाय प्रियभावानुकूल्यमाश्रयतीति। एतदनुभववाचिकमिति भावः ॥ ३० ॥

इदानीं लज्जानुभावपूर्व्वं कामशास्त्रानुरोधेन प्रथमसम्भोगक्रममाह। दूत्येति ॥ इयं भैमी प्राक् विवाहात् पूर्व्वं दूत्येन देवदूतव्यापारेण सङ्गतिं गतं सम्बन्धं प्राप्तं साक्षाद्दृष्टं प्रियं नलं आत्मना विरहप्रकाशिनीर्नवसर्गोक्ता गिरो वाणीः अशिश्रवत् श्रावयामासेति यत् तं प्रियस्य स्ववचनश्रावणलक्षणं विनयस्य व्ययं नाशं धार्ष्ट्यं विचिन्त्य विशेषेण स्मृत्वा ह्रिया लज्जया कीदृशं किङ्करवाणीति न वेद स्म नाज्ञासीत्। तदानीं तन्मया मदनुचितं कृतं तत्प्रतिक्रिया कीदृशी प्रकृते चाद्य किं कार्य्यमिति विनयव्ययस्मरणाज्जातया ह्रिया किंकर्त्तव्यतामूढाभूदित्यर्थः। उत्तमत्वं सूचितं। उत्तमा हि पूर्व्वानुचितस्मरणाल्लज्जन्ते। अतीतस्मरणेनापि सलज्जाभूत् प्रारब्धसम्भोगानुभवदशायान्तु सलज्जत्वं किं वाच्यमिति भावः। अशिश्रवत्। शृणोतेर्णौ चङि द्विर्वचने उपधाह्रस्वत्वे सन्वल्लघुनीति (पा० ७।४।९३) सन्वद्भावे स्रवति शृणोति (पा० ७।४।८१) इत्यभ्यासस्य वेत्वं। प्रियं। शृणोतेः शब्दकर्म्मत्वादणौ कर्म्मत्वं ॥ ३१ ॥

यत्तया सदसि नैषधः स्वयं
प्राग्वृतः सपदि वीतलज्जया।
तन्निजं मनसि कृत्य चापलं
सा शशाक न विलोकितुं नलं॥ ३२॥
आसने मणिमरीचिमांसले
यां दिशं स परिरभ्य तस्थिवान्।
तामदर्शयितवतीव मानिनी
न व्यलोकयदियं मनागपि॥ ३३॥

यदिति। तया सदसि मिलितलोकत्रयजनसमक्षं वीतलज्जया निर्लज्जया सत्या सपदि स्वयं परवर्त्तनाद्यभावेऽप्यात्मनैव वरणमालया कृत्वा यत् प्राक् नैषधो वृत इति तत् नलवरणलक्षणं निजं चापलं धार्ष्ट्यं मनसि कृत्य विचार्य्य,तदानीं लज्जां त्यक्त्वा मया महद्धार्ष्ट्यमवलम्बितमेतदनुचितमिति स्मृत्वा सा लज्जातिशयवशात्तदानीं नलं विलोकितुमपि न शशाक अत्यायुक्तमत्वं सूचितं। तच्चापलं मनसि कृत्य विशेषेणैता प्राप्ता चासौ लज्जा च तया कृत्वा नलं वीचितुं नाशकदिति वा। मनसि कृत्य पूर्व्ववत्॥ ३२॥

आसने इति। अनुरागातिशयादेकासने वर्त्तमानयोस्तयोर्मध्ये स नलः मणिमरीचिभिः खचितोत्तमरत्नप्रसारिकिरणैः मांसले व्याप्ते आसने सिंहासने स नलः यां दिशं परिरभ्य यं सिंहासनप्रदेशमाश्रित्य तस्थिवान्। इयं भैमी तां दिशं म-

ह्रीसरिन्निजनिमज्जनोचितं
मौलिदूरनमनं दधानया।
द्वारि चित्रयुवतिश्रिया तया
भर्तृहूतिशतमश्रुतीकृतं ॥ ३४ ॥
वेश्म पत्युरविशन्न साध्वसाद्
वेशितापि शयनं न साभजत्।

मागपि न व्यलोकयत्। उत्प्रेक्षते। असूयितवतीव ईर्ष्यावतीव। दिवः स्त्रीत्वादियं मद्भर्त्रालिङ्गितेति सपत्नीबुद्ध्या असूयां कृतवतीव तां नापश्यदित्यर्थः। यतो मानिनी। लज्जाभयाभ्यां नापश्यत् तत्रेयमुत्प्रेक्षा। असूयितवती। कण्ड्वादियगन्तात्क्तवतु उगित्वात् ङीप्॥ ३३ ॥

ह्रीति। निरन्तरप्रवाहरूपत्वात् ह्रीरूपायां सरिति निजस्यात्मनो निमज्जनमुचितं योग्यं यत्सैवम्भूतं मौलेः शिरसो दूरं नितरां नमनमानाभेर्नम्रीभावं दधानया तया द्वारि गृहद्वारदेशे चित्रलिखितयुवतिवत् श्रीः शोभा यस्यास्तया लज्जाभयाभ्यामन्तः प्रवेष्टुमशक्तया अतिनिश्चलया तत्रैव स्थितया भैम्या, भैम्यागच्छेति भर्त्तुर्नलस्य हूतीनामाह्वानानां शतं अश्रुतीकृतं श्रुतमप्यश्रुतीकृतं। श्रुतमपि लज्जाभयाभ्यामनुत्तरादगमनाद्वाऽश्रुतमिव कृतमित्यर्थः। नवोढाजातिरियं॥ ३४ ॥

वेश्मेति। सा किमग्रे भविष्यतीति साध्वसाद्भयात् पत्युर्वेश्म न स्वयमविशत्। अनन्तरं सख्या नलेन वा वेशितापि गृहमध्यं

भाजितापि सविधं न सास्वपत्
स्वापितापि न च सम्मुखाभवत् ॥ ३५ ॥
आत्मनापि हरदारसुन्दरी
यत् किमप्यभिललाष चेष्टितं ।
स्वामिना यदि तदर्थमर्थिता
मुद्रितस्तदनया तदुद्यमः ॥ ३६ ॥

शायितापि शयनं नाभजत्। ततोऽपि सख्या नलेन वा शयनं भाजितापि सा सविधं नलसमीपं यथातथा नास्वपत्, किन्तु दूरत एव निद्राति स्म। ततोऽपि सख्या नलेनैव बाहुपाशा-दिना सविधं समीपं स्वापितापि न च सम्मुखाऽभवत् किन्तु शय्यापार्श्वपट्टिकावलम्बिनी पराङ्मुख्येवाभूदित्यर्थः। प्रथमस-ङ्गमे मुग्धाया जातिरियं। साध्वसादिति सर्व्वत्र। अस्वपत्। अड्गार्ग्येति (पा०७।३।९९) अट्॥ सम्मुखास्वाङ्गाच्चोपसर्जनाद् (पा०४।१।५४) इति विकल्पान्न ङीष्॥ ३५॥

आत्मनेति। हरदारवत् गौरीवत् सुन्दरी। सा भैमी आ-त्मनापि स्वयमेव यत्किमपि यत् किञ्चिच्चेष्टितं तदवसरोचितं कटाक्षवीक्षणताम्बूलदानतालवृन्तचालनादि अभिललाष कर्त्तु-मैच्छत् तदर्थं तस्मै प्रयोजनाय तदनुरागायेङ्गितज्ञेन स्वामिना नलेन ताम्बूलं देहीति यदर्थिता याचिता तत्तर्हि अनया भैम्या तस्य नलस्य उद्यमो याचनप्रयत्नो मुद्रितः ताम्बूलादीना-मदानाद्व्यर्थीकृतः। तेन याचिता सती न ददाविति भावः।

केवलं न खलु भीमनन्दिनी
दूरमत्रपत नैषधं प्रति ।
भीमजाहृदि जितः स्त्रिया ह्रिया
मन्मथोऽपि नियतं स लज्जितः ॥ ३७ ॥
ह्रीभराद्विमुखया तया भियं
सज्जितामननुरागशंसिनि ।

अपिरेवार्थे । स्वामिनेत्यनेनावश्यं कर्त्तव्यतायां सत्यामपीति सूचितं। गौर्य्यपि प्रथमसम्भोगे हरेणार्थिता सत्येवमेवाकरोदिति ध्वनिः ॥ ३६ ॥

केवलमिति । भीमनन्दिनी केवलं नैषधं प्रति उद्दिश्य दूरं नितरां अत्रपत लज्जां प्रापेति न किन्तु भीमजाहृदि वर्त्तमानत्वाद्ध्रिया लज्जारूपया स्त्रिया जितः खलु जित इव सोऽतिप्रसिद्धपराक्रमः हृद्येव वर्त्तमानो मन्मथोऽपि नियतं बहुकालं लज्जितः। अथ च मनो मथ्नाति पीडयतीति मन्मथः पृषोदरादिः। एवंविधोऽपि जितो लज्जितः सङ्कुचितश्चेति चित्रं। ह्रीवशात्तद्विषयोऽतिपीडाकरोऽपि कामो बहुकालं तामभिभवति स्मेति भावः। अन्योऽपि स्त्रिया जितो लज्जते ॥ ३७ ॥

ह्रीभरादिति। दूत्यकाले कलितं सुष्ठु परीक्षितं तदाशयं भैम्यभिप्रायं सम्यक् दृढसंस्कारतया स्मरणपथारूढं स्मरन् विचारयन् स नलः ह्रीभराद्विमुखया तया विमुखत्वादेवाननुरागशंसिनि किमस्या मयि अनुरागो नास्तीति शङ्काशीले

स स्वचेतसि लुलोप संस्मरन्
दूत्यकालकलितं तदाशयं ॥ ३८ ॥

पार्श्वमागमि निजं सखालिभि-
स्तेन पूर्व्वमथ सा तयैकया ।
क्वापि तामपि निगुज्य मायिना
स्वात्ममात्रसचिवावशेषिता ॥ ३९ ॥

स्वचेतसि सञ्जनितां अनितां मनुरागाभावसम्भावनीं भीतिं लुलोप निरस्यति स्म । दूत्यवसरमप्यनुरागातिशयादिन्द्रादीनपि परित्यज्य मल्लाभे कृतमरणनिश्चयेयमिदानीमनुरागं न त्यक्ष्यतीति निश्चित्य आर्त्तां शङ्कां तत्याज । मुग्धा लज्जाभरादेव विमुखीयं न त्वननुरागादिति निश्चिकायेत्यर्थः । तदाशयं । शेषत्वाविवक्षया षष्ठ्यभावः ॥ ३८ ॥

पार्श्वमिति । तेन नलेन भयवशादेकाकिनो नलस्य सविधमनागच्छन्ती सा आलिभिः सखीभिर्भूयसीभिः सह निजं पार्श्वं आगमि प्रापिता । भवतीभिरपि कञ्चित् कालमनया सार्द्धमागन्तव्यमित्यादिष्टाभिस्ताभिस्तां स्वसन्निधिं प्रापितवानित्यर्थः । अथानन्तरं कियतापि कालेन किञ्चिद्विश्वासप्राप्त्यनन्तरं एकया एकाकिन्यैव तया सख्या सह सख्यन्तरपरिहारेण सन्निधिं प्रापिता । अथानन्तरं कियतापि कालेन तामपि सखीं क्वापि गन्धमाल्यताम्बूलाद्याहरणविषयेऽलीकं नियुज्य गन्धानानयेति छलात् प्रेष्य, यतः मायिना कामशास्त्रोक्तकन्याविस्र-

सन्निधावपि निजे निवेशिता-
मालिभिः कुसुमशस्त्रशास्त्रवित्।
आनयद्व्यवधिमानिव प्रिया-
मङ्कपालिवलयेन सन्निधिं॥ ४०॥

अथ कपटपटुना चतुरेण तेन स्वात्ममाचो नल एव सचिवः सखा यस्याः स्वसहायैवैकाकिनीऽवशेषिता स्वसमीपे स्थापिता विजनोचितं स्वीयमिङ्गितमदर्शयत् तदीयं वाऽपश्यदिति भावः। कन्याविस्रम्भणप्रकारोऽयं। आगमि सन्नात् कर्मणि चिण्। चिणमुलोः (पा०६।४।९३) इति दीर्घविकल्पात् पचे ह्रस्वः॥ ३९॥

सन्निधावपीति। स नल आलिभिः स्वयमेव निजे सन्निधौ निवेशितामपि तेनैव प्रयोजकेन स्वसमीपे प्रयोज्याभिः सखीभिः स्थापितामपि प्रियामङ्कपालेर्भैमीपृष्ठभागस्य स्पर्शिनः स्वीयैक-भुजालिङ्गनविशेषस्य वलयाकारेण वेष्टनेन कृत्वा सन्निधिमानयत्। यतः कुसुमशस्त्रः कामस्तस्य वात्स्यायनादिप्रणीतं शास्त्रं वेत्तीति वित्। उत्प्रेचते, व्यवधिमानिव, दूरस्थो यथा प्रियां सन्निधिमानयति। कामशास्त्रे।

आदौ रतं वाह्यमिदं प्रयोज्यं
तत्रापि चालिङ्गनमेव पूर्व्वमिति।
तथा सामीप्यगाम्भीरं नवोढां सन्निधापयेत्।
विश्वासकृत्मना गाढालिङ्गनात्त्याजयेद्भयं॥

प्रागचुम्बदलिके ह्रियाननतां
तां क्रमाद्दरनतां कपोलयोः।
तेन विश्वसितमानसां झटि-
त्यानने स परिचुम्ब्य सिस्मिये ॥ ४१ ॥
लज्जया प्रथममेत्य ड्डङ्कृतः
साध्वसेन बलिनाथ तर्ज्जितः।

इत्यादि सन्निधिस्थापनव्याजेन गाढमालिङ्ग्य भयं त्याजितवानिति भावः ॥ ४० ॥

प्रागिति। स ह्रिया आननतामतिनम्रास्यां प्राक् अलिके ललाटपट्टेऽचुम्बत्। अतिनतत्वात्तदानीं कपोलादिचुम्बनस्याशक्यत्वादित्यर्थः। ततः किञ्चिद्गतचुम्बनभयत्वात् पूर्व्वापेक्षया दरनतामीषन्नम्रां किञ्चिदुन्नतमुखीं क्रमात् परिपाट्या तदानीमेवान्तरा वा कियतापि कालेन द्वयोरपि कपोलयोश्चुम्बनेन ललाटफलकचुम्बनेन ततोऽपि विश्वसितं मानसं यस्यास्तां ततोऽप्युन्नतमुखीमानने झटिति मुखवक्रत्वादिभयाच्छीघ्रं परिचुम्ब्य दुर्लभाधरचुम्बनलाभजनितानन्दवशात् सिस्मिये ईषद्वक्रमहसत्। स्फुटहासे पुनर्लज्जा स्यादिति भयादीषज्जहासेत्यर्थः। अद्य च यदेतावत्पर्य्यन्तं त्वया वञ्चितं तदपीदानीं मया लब्धमिति हासः। ललाटादीनि कामशास्त्रोक्तानि चुम्बनस्थानानि। इयमपि विस्रम्भणरीतिः ॥ ४१ ॥

लज्जयेति। ललाटादिचुम्बनक्रमानुभावजातसुखविशेषोल्ल-

किञ्चिदुच्छ्वसित एव तद्धृदि
न्यग्बभूव पुनरर्भकः स्मरः ॥ ४२ ॥
वल्लभस्य भुजयोः स्मरोत्सवे
दित्सतोः प्रसभमङ्कपालिकां।

सितकामोदयायास्तस्या हृदि मानसे किञ्चिदुच्छ्वसित एव विकसित एवार्भको मुग्धत्वादप्रौढः स्मरः प्रथमं तुल्यजनितया लज्जया तत्रागत्य ऊङ्कृतः ऊङ्कारेण निषिद्धः। अथ पश्चाद्बलिना प्रबलेन तुल्यजन्मना साध्वसेन सात्त्विकभयेन तर्जितो भर्त्सितोऽस्मदीयमेतद्धृदयलक्षणं स्थानं त्वया प्रविष्टं तिष्ठ तिष्ठेत्याक्षेपपूर्वं लज्जाभयाभ्यां भर्त्सित इत्यर्थः। एवम्भूतः सन् पुनस्तत्क्षणमेवान्तर्हितोऽभूत्। तुल्यवयस्त्वात् पुनः प्रबलाभ्यां लज्जाभयाभ्यामुदितमात्र एव स्मरो दुर्बलः कृत इत्यर्थः। एवकारो विलम्बद्योतनार्थः। अर्भकोऽपि किञ्चिच्चेष्टितुमुद्युक्तो मात्रा पूर्वमागत्य ऊङ्कृतः पश्चात् प्रभुणापि बाधा तर्ज्जितः सन् सङ्कुचितो भवति। ऊङ्कृत इव तर्जित इवेति च प्रतीयमानोत्प्रेक्षा ॥ ४२ ॥

वल्लभस्येति। स्मरोत्सवे सुरतोत्सवारम्भेऽङ्कपालिकां कृतपृष्ठवेष्टनबाहुवलयालिङ्गनं प्रसभं हठात् दित्सतोः कर्त्तुमिच्छतोर्वल्लभस्य नलस्य भुजयोर्मध्ये एकको भुजः बालया सुरताप्रौढया तया चिरमरोधि प्रतिबद्धः। कीदृश्या। तल्पस्य शय्याया सम्पर्केण स्वपृष्ठदृढपीडनेन निरन्तरालया निरवकाशया।

एकतरस्थिरमरोधि बालया
तस्प्यतन्त्रपणनिरन्तरालया ॥ ४३ ॥
हारचारिमविलोकने मृषा-
कौतुकं किमपि नाटयन्नयं ।

आलिङ्गनार्थं पृष्ठदेशे नलभुजप्रवेशो यथा न भवति तथा दृढं शय्यासंलीनयेत्यर्थः। शय्यायन्त्रणेन निरवकाशत्वाद्भुजरोधना-च्चालिङ्गनविघ्नं समाचरदित्यर्थः। अबलत्वादेकदैव द्वयोर्भुजयोः प्रतिरोद्धुमशक्यत्वाद्वाभ्यामपि निजभुजाभ्यामेकैकस्य नलभुजस्य पर्यायेण रोधनादेक इत्युक्तेऽपि द्वावपि भुजौ निरुद्धाविति ज्ञेयं। एकक इति पर्यायाशयेनोक्तं। द्वाभ्यामेकस्यैव निरोधे ऽपि द्वितीयेन स्पर्शमात्रं कर्त्तुं शक्यते न तु द्विभुजसाध्यमङ्क-पाल्यालिङ्गनमित्येक इत्युक्तमिति वा। अन्योन्याभिमुख्येन सुप्त-योस्तयोरधस्तनबाहू शय्यासंलग्नत्वाच्छय्ययैव नियन्त्रितौ। आ-लिङ्गनोद्युक्तः शय्यासंलग्नो नलबाहुस्तल्पयन्त्रणनिरवकाशत्वात् पृष्ठदेशे प्रवेष्टुमशक्यत्वादवरुद्धः, उपरितनस्तु उपरितनेन भैमी-बाहुना चिरप्रतिरुद्ध इत्याशयः ॥ ४३ ॥

हारेति। हारस्य एकावल्यादिमुक्ताहारस्य चारिमा सौ-न्दर्यं तस्य विलोकने विषये ऽतिवृत्तस्थूलमुक्तायुक्तोऽत्यद्भुतोऽयं मदीयो हारो दर्शय दर्शयेत्यादि किमपि लोकोत्तरं मृषाकौतुकं नाटयन्नभिनयन्नयं धवो भर्त्ता नलः स्पर्शलोभ-वशादुपकुचं स्तनसमीपं धावत्येवंशीलेन पाणिना अदसीयं भैम्याः सम्बन्धि कण्ठमूलं कण्ठाधोभागमस्पृशत्। सार्व्वभौमस्य

कण्ठमूलदसौयमस्पृशत्
पाणिनोपकुचधाविना धवः ॥ ४४ ॥
यत्त्वयास्मि सदसि स्रजार्च्चित-
स्तन्मयाऽपि भवदर्हणार्हति।
इत्युदीर्य्य निजहारमर्पयन्न-
स्पृशत् स तदुरोजकोरकौ ॥ ४५ ॥
नीविसीम्नि निहितं स निद्रया
सुभ्रुवो निशि निषिद्धसंविदः।

तस्यापूर्व्वस्य वस्तुजातस्य दृष्टत्वात् कुचस्पर्श एव तात्पर्य्याच्च तात्त्विककौतुकाभावेऽपि साक्षात्करस्पर्शमसहमानायास्तस्या हारसौन्दर्य्यदर्शने मृषाकौतुकनाटनेन कण्ठमूलस्पर्शव्याजेन कुचावेव पस्पर्शेति। मुग्धाविस्रम्भणजातिः ॥ ४४ ॥

पुनस्तनस्पर्श उपायान्तरमाह। यदिति। स इत्युदीर्य्योक्त्वा भैमीकण्ठे निजमुक्ताहारमर्पयन् सन् हारार्पणमिषेण तस्या उरोजावेव काठिन्यादिगुणत्वेन कोरकौ पस्पर्श। इति किं। हे भैमि सदसि सभामध्ये त्वया स्रजा मधूकमालया कृत्वा यद्यस्मादर्च्चितः सर्व्वेषां समक्षं पूजितोऽस्मि, तत्तस्मान्मयाऽपि मत्कर्त्तृका भवत्या अर्हणा पूजा अर्हति, उपकारस्य प्रत्युपकर्त्तव्यमिति न्यायायुक्तेति। अर्हणा कृतेत्यपि पाठः ॥ ४५ ॥

नीवीति। आग्रहवस्त्रार्थां करं निराकरिष्यतीति बुद्ध्या निशि निद्रया निषिद्धा वारिता संवित् ज्ञानं यस्यास्तस्याः

कम्पितं श्रयमपासयन्निजं
दोलनैर्जनितबोधयाऽनया ॥ ४६ ॥
स प्रियोरुयुगकञ्चुकांशुके
न्यस्य दृष्टिमथ सिस्मिये नृपः ।

सुभ्रुवो भैम्या नीविसीम्नि रसनाकलापमोचनार्थं वसनपट्टिकापरिसरे निहितं स्थापितमत एव नीवीस्पर्शमात्रेण कम्पितं सात्त्विककम्पयुक्तं श्रयं हस्तं स नलः दोलनैः समुद्भूतस्वगतसात्त्विककम्पनिमित्तहस्तचालनैर्जनितबोधया त्याजितनिद्रयाऽनया भैम्या करणभूतयाऽपास निराकृतवान् । कीदृशः । श्रयं शुभावहविधिः सम्भोगानन्दमिति यावत् तं यन् प्राप्नुवन् । अपासयन्निजमिति पाठे भैम्या प्रयोज्यया सः प्रयोजको नलो निजं करमपासयदमोचयदित्यर्थः । कम्पमानकरसंस्पर्शमात्रेण जातबोधया तया तदीयः करो निराकृत इत्यर्थः । अनयेति करणे तृतीया । पाठान्तरे तु प्रयोज्यकर्त्तरि ॥ ४६ ॥

स इति । स नृपः प्रियाया ऊरुयुगस्य कञ्चुकांशुके आवरणभूते वस्त्रे दृष्टिं न्यस्यानन्तरमेव सिस्मिये ईषदहसत् । सूक्ष्मवस्त्रावृतत्वात् सर्वं मया द्रष्टुं शक्यत एवेत्याशयेनेत्यर्थः । त्रपापूर्वकालेऽभिहिते स्मितस्यानन्तर्य्ये सम्भेऽप्यवहितत्वद्योतनार्थमथशब्दः । नीवीस्थापितकरापासनानन्तरमिति वा । अथ नलस्मितानन्तरं निराकृतिरिव वस्त्ररहितेव त्रपावृता सती सा तदूरुद्वयं वस्त्रस्य तस्यैवाञ्चलैरावृताच्छादयामास ।

आववार तदथापराञ्चलैः
सा निरावृतिरिव त्रपावृता ॥ ४७ ॥
बुद्धिमान् व्यधित तां क्रमादयं
किञ्चिदित्थमपनीतसाध्वसाम् ।
किञ्च तन्मनसि चित्तजन्मना
ह्रीरनामि धनुषा समं मनाक् ॥ ४८ ॥

वस्त्रस्यातिसूक्ष्मत्वाद्वृथासम्भावितनिजगोप्याङ्गदर्शना सती घना-वयवत्वसम्पादनार्थं तद्वस्त्रं तदञ्चलैरेव प्राच्छादयदिति भावः । कामिनोरियं जातिः । अञ्चलैरिति बहुत्वं पुनः पुनराच्छादन-क्रियाभेदात् ॥ ४७ ॥

बुद्धिमानिति । बुद्धिमान् कामशास्त्रोक्तकन्याविस्रम्भणप्र-कारचतुरोऽयं इत्थं पूर्वोक्तरीत्या क्रमात् परिपाट्या तामप-नीतसाध्वसां त्याजितनवसम्भोगभयां व्यधिताकृत । किञ्चेत्य-धिकोक्तौ । नयमेतावदेव किन्त्वेतस्या मनसि वर्त्तमाना ह्रीस्त-त्रैव स्थितेन चित्तजन्मना कामेन स्वधनुषा समं सह मनाग-नामि शिथिलिता । कामेन धनुषि किञ्चिदारोप्यमाणे लज्जा ऽप्यस्या जातेत्यर्थः । पूर्वं कामो भयलज्जाभ्यां त्याजितः, इदानीं तु भैमीभयं नलेन निराकृतं एका स्त्री ह्रीरवशिष्टा सा कामेन सुखेनानाम्यतेति भयलज्जयोः किञ्चिदपासनेन पूर्वं मन्दीभूतो ऽपि कामस्तोकं पुनरुल्लासमेति भावः । अनामि । ज्वलह्रस (चि० १२५।५।५) इति वार्त्तिकाण्मित्वस्य पाक्षिकत्वान्मित्वाभावे

सिस्मिये हसति तेन न स्म सा
प्रीणितापि परिहासभाषितैः ।
स्वे हि दर्शयति ते परेण का
ऽनर्घ्यदन्तकुरुविन्दमालिके ॥ ४९ ॥

ह्रस्वाभावः मिलेऽपि चिहमूलोरिति (पा० ६।४।९३) पाक्षिको दीर्घः ॥ ४८ ॥

सिस्मिये इति । तेन परिहासभाषितैः परिहासप्रधानैः सप्रेमवचनैः प्रीणिता जनितप्रीतिरपि सा तस्मिन् हसत्यपि विकसत्कपोलनयनं अलक्षितदन्तं सिस्मिये स्मितञ्चकार । दर्शितदन्तं सशब्दहासं तु न चकार । अन्या तु परिहासप्रीणिता हसति इयं तु नेति चित्रमित्यपिशब्दार्थः । हि यस्मात्ते प्रसिद्धेऽनर्घ्या निर्मूल्याः सुलक्षणा दन्तास्त एव ताम्बूलरागत्वात् कुरुविन्दानि माणिक्यानि तेषां मालिकेऽल्पे ह्रस्वे वा माले स्वे आत्मीये सर्वस्वरूपे का कुलीना स्त्री परेणान्येन हासेन येन केनचित् पुरुषेण च दर्शयति दर्शनवती करोति, अपि तु हास्यं स्त्रीणां दोषायेत्युक्तमश्लीलत्वात् प्रकटितदशनं हास्यं न चकारेति युक्तं । न ह्यनर्घ्यं वस्तु अन्यस्मै प्रदर्श्यते । तेन सह न हसति स्मेति वा । स्मितहसितविहसितोपहासापहासातिहासप्रकारैर्हास्यरसो भरतेन षड्विधो निरूपित इति स्मितहसितयोर्भेदः । अणौ यः कर्मेति कर्तृसञ्ज्ञानुवादेन कर्मत्वविधानात् सञ्ज्ञापूर्वकविधेरनित्यत्वात् परेणेत्यत्र हृक्रोर्न्यतरस्यामिति दृशेर्बुद्ध्यर्थत्वाद्गतिबुद्धीति (पा० १।४।५२) प्राप्तकर्मत्वाभावः ॥ ४९ ॥

वीक्ष्य भीमतनयास्तनद्वयं
मग्नहारमणिमुद्रयाङ्कितं।
सोढकान्तपरिरम्भगाढता
सा त्वमानि सुमुखी सखीजनैः॥ ५०॥
याचते स्म परिधापिकाः सखीः
सा स्वनीविनिविडक्रियां यदा।
अन्वमिन्वत तदा विहस्य ता
वृत्तमत्र पतिपाणिचापलं॥ ५१॥

वीक्ष्येति। सखीजनैस्तु सा सुमुखी सोढा कान्तस्य परिरम्भणानामालिङ्गनानां गाढता दृढपीडनं यथा एवम्भूतामानि अनुमिता। किं कृत्वा। भीमतनयायास्तनद्वयं, स्तनद्वये मग्नानां हारमणीनां मुद्रया किञ्चिद्गम्भीररक्तीभूतस्थानश्रियाङ्कितं चिह्नितं वीक्ष्य। स्तनयोर्मग्नहारमणिस्थानदर्शनादन्यथानुपपत्त्या गाढालिङ्गनमनया सोढमिति सखीभिर्ज्ञातमित्यर्थः। सुमुखीत्यनेनालिङ्गनसञ्जातहर्षोऽपि सूचितः॥ ५०॥

याचत इति। सा यदा यस्मिन् समये परिधापयन्तीति परिधापिकाः सखीः स्वनीव्याः आत्मीयवस्त्रमेखलाबन्धस्य निविडक्रियां गाढबन्धनं याचते स्म प्रार्थितवती तदा ताः सख्यो ऽन्योन्यमुखविलोकनपूर्वं विहस्याच नीवीबन्धस्रथीकरणार्थं वृत्तं जातं पत्युः पाणिचापलं बलाद्गुमोचनव्यापारमन्वमिन्वतानुमितिविषयमक्रुः। अन्यथैवं प्रार्थना न युज्यते इति पूर्ववृत्तं

कुर्व्वती निचुलितं ह्रिया कियत्
सौहृदाद्विवृतसौरभं कियत्।
कुड्मलोन्मिषितसूनसेविनीं
पद्मिनीं जयति स्म पद्मिनी॥ ५२॥
नाविलोक्य नलमासितुं स्मरो
ह्रीर्न वीक्षितुमदान्मृगीदृशः।

निश्चितवत्य इत्यर्थः। धापिर्द्धिकर्म्मा। अन्वमिन्वत। मिनोतिरनुपूर्व्वो ज्ञानार्थः॥ ५१॥

कुर्व्वतीति। कामशास्त्रोक्तलक्षणा पद्मिनी सा भैमी पद्मिनीं कमलिनीं जयति स्म। किम्भूता। कियत् किञ्चिचुम्बनादि सम्भोगकर्म्म ह्रिया निचुलितं स्थगितमप्रकटं कुर्व्वती। कियदालिङ्गनादिकं सौहृदाचित्तसौख्याद् विवृतं प्रकटितं सौरभं कामशास्त्रोक्तकौशलं यत्र एवम्भूतं कुर्व्वाणा। किम्भूतां पद्मिनीं। कुड्मलोन्मिषितानि मुकुलान्येव प्रफुल्लानि सूनानि पुष्पाणि सेवते भजत्येवंशीलां। अर्द्धविकसितपुष्पवतीं निचुलितकलिकास्थानीयां विवृतसौरभां विकसितपुष्पस्थानीयां। कियत्कलिकारूपकियद्विकसितकमला कमलिनीव साभूदित्यर्थः। विवृतं सौरभं मनोज्ञत्वं सौगन्ध्यं वा यस्येति वा॥ ५२॥

नेति। स्मरो मृगीदृशः सुभ्रुवो भैम्या नलमविलोक्यासितुं स्थातुं ह्रीश्च तमीक्षितुं नादात् यस्मात्तस्मात्तस्या दृशः कटाक्षविक्षेपरूपा नेत्रव्यापाराः क्रमेण पतिदिशा नलाधिष्ठितदेश-

नद्दृशः पतिदिशाचलन्नथ
व्रीडिताः समकुचन्मुहुः पथः ॥ ५३ ॥
नानया पतिरनायि नेत्रयो-
र्लक्ष्यतामपि परोक्षतामपि।

मुहुस्तस्य वलितग्रीवं वारंवारमचलन्। अथ पश्चात् अभिमुखं नलनेत्रसम्मेलने सत्यनन्तरं व्रीडिताः सत्यः नलमप्राप्य पथो मार्गादेव मुहुः पुनः पुनः समकुचन् पराहृत्ताः कामप्रेरितत्वादीक्षितुमारेभे, लज्जया निषिद्धत्वाच्च तदीक्षणाद्विरतेति भावः। लज्जाकामयोः समबलत्वाद्भावसन्धिः। दृशां व्यापारापेक्षया बहुत्वं ॥ ५३ ॥

नेति। अनया पतिः प्रियो नेत्रयोर्लक्ष्यतां गोचरत्वमपि नानायि परोक्षतामगोचरत्वमपि न प्रापि। नन्वेकस्य वस्तुनः परोक्षता वा भवेदपरोक्षता वा भवेन्न तूभयता विरोधादित्याशङ्क्योपपादयति। खलु यस्माद्धेतोः यस्य हारमुकुररत्नखड्गादेर्वस्तुनो विलोकने सति स नलो वीक्ष्यते तत्र तत्र हारादिवस्तुनि विषये नयने ददानया प्रेरयन्त्या मुकुरादेर्विलोकने तत्र तत्र प्रतिबिम्बितो नलोऽनुपलक्षितदर्शनेन दृष्टो मामियं पश्यतीति तेनाज्ञातत्वात् उद्देश्यतया बिम्बरूपस्तु न दृष्ट इति विषयान्तरविलोकनव्याजेन प्रसङ्गात् सञ्जातदर्शनस्य नलस्योभयरूपताकारेण वैचित्र्यादेकस्यापि विरुद्धोभयरूपस्वरूपसम्भवे संस्कारेन्द्रियाभ्यां सहोत्पादनाच्छास्त्रे प्रत्यभिज्ञा-

वीक्ष्यते स खलु यद्विलोकने
तत्र तत्र नयने ददानया ॥ ५४ ॥
वासरे विरहनिःसहा निशां
कान्तसङ्गसमयं समैहत ।
सा ह्रिया निशि पुनर्दिनागमं
वाञ्छति स्म पतिकेलिलज्जिता ॥ ५५ ॥

वलोके च खरतुरगोभयोद्भूतत्वादेसरवच्च युक्तेत्यर्थः । लज्जा-
वशात् साक्षादपि नापश्यत्तथापि कामप्रेरितत्वाद्दर्पणादि-
द्वाराऽपश्यदिति भावः । वीक्ष्यते स्मेति पाठः सुयोजः । यद्व-
क्षादिलोकने नलविलोकननिमित्तं तत्र तत्र वस्तुनि नेत्रे द-
दत्या स वीक्ष्यते स्मैव तस्मात्सम्यक्तां परोक्षतां च नागासीति
वा ॥ ५४ ॥

वासर इति । सा यस्माद्वासरे दिने विरहनिःसहा सम्भो-
गविच्छेदं सोढुमशक्ता तस्मात् कान्तस्य सम्भोगसमयं सम्भोगस-
मयरूपां निशां समैहत, रात्रिः कदा वा समेष्यतीति । निशि
प्राप्तायां पत्युः केलिभिः नवनवकामक्रीडाभिर्लज्जितात एव
ह्रिया छला पुनर्दिनोदयं वाञ्छति स्म । प्रभातं कदा स्म
समेष्यतीति । हेतुहेतुमद्भावाच्च पौनरुक्त्यं । यद्वजया ह्रिया
युक्ता ततोऽपि पतिकेलिभिर्विशेषेण लज्जितेति वा न पौनरुक्त्यं
॥ ५५ ॥

तत् करोमि परमभ्युपैषि यन्-
मा ह्रियं भज भियं परित्यज।
आलिवर्ग इव मेऽहमित्यमूं
अस्वदाश्वसनमूचिवान्नलः ॥ ५६ ॥
येन तन्मदनवह्निना स्थितं
ह्रीमहौषधिनिरुद्धशक्तिना।
सिद्धिमद्भिरुदतेजि तैः पुनः
स प्रियप्रियवचोभिमन्त्रणैः ॥ ५७ ॥

तदिति। नलः अमूं भैमीं अथाग्रिमवक्ष्यमाणं इति आश्वासनं विश्वासहेतुं वचः ऊचिवान्। इति किं? हे भैमि बहुविधेष्वालिङ्गनचुम्बनादिषु मध्ये यत् त्वं अभ्युपैषि अनुमन्यसे तत्परं केवलं त्वदर्थं वा करोमि नान्यत्, तस्माद्ध्रियं मा भज, पुनरुल्लङ्घनेन किं वा भावीति चित्ते धृतां भियं परित्यज, यतोऽहमपि आलिवर्ग इव सखीसमूहतुल्यः, तस्मात्तस्मिन् यथा विश्वसिषि तथा मय्यपि विश्वसिहि भयं माकार्षीरिति। इह न इति पाठे इह चुम्बनादौ विषयेऽहमनवालिवर्ग एव, सखीकर्तृके चुम्बनादौ यथा कापि न भीतिस्तथात्रापीत्यर्थः ॥ ५६ ॥

येनेति। येन तस्या मदनरूपेण वह्निना, ह्रीरेव महौषधिर्दिव्यौषधिस्तया निरुद्धा शक्तिः सामर्थ्यं यस्य तेन, लज्जया विलीनेन स्थितं, स कामाग्निः पुनः सिद्धिमद्भिः प्रकृतार्थसाधनसमर्थैस्तैरुक्तरूपैः प्रियस्य प्रियवचांसि तद्रूपाण्यभिमन्त्रणानि

यद्विधूय दयितार्पितं करं
दोर्द्वयेन पिदधे कुचौ दृढं
पार्श्वगं प्रियमपास्य सा ह्रिया
तं हृदि स्थितमिवालिलिङ्ग तत् ॥ ५८ ॥
अन्यदस्मि भवतीं न याचिता
वारमेकमधरं धयामि ते।

रन्ध्रमलरूपाल्लेदरतेजि अदीपि प्रकटीकृतसामर्थ्योऽकारी-त्यर्थः। पूर्वोक्ताश्वासवचनैः पुनरुद्दीप्तकामा जातेति भावः। अन्योऽपि वक्रिरौषधप्रतिबद्धशक्तिः सुषिरैरग्निप्रकाशकैर्मन्त्रैः पुनरुद्दीप्यते। उदतेजि। तिज निशाने। निशानमुद्दीप्तकरणं। अत्र समार्थाभावान्न सन् ॥ ५७ ॥

यदिति। सा दयितेन मर्दनार्थं कुचयोरुपर्यर्पितं करं कराभ्यां विधूय निराकृत्य स्वस्तिकरूपेण करद्वयेन दृढं कुचौ यत् पिदधे तत्तेन कुचपिधानप्रकारेण पार्श्वगं समीपे स्थितं प्रियं ह्रियापास्य हृदि स्थितं तमेवालिलिङ्गेवेत्युत्प्रेक्षा। स्त्रीणां नायकस्पर्शे अनिवारणं तदेव कामस्य परमायुधं। आलिङ्गनेन यथा कामः प्रदीप्तो भवति तथा कुचमर्दननिषेधपरेण कुचपिधानेनापि नलः प्रदीप्तकामो जात इति भावः। मुग्धाजातिरियं ॥ ५८ ॥

अन्यदिति। इति एवम्प्रकारादुपांशुः सहाभीत्या प्रार्थनादैन्यवशात् काकुः ध्वनिविकारयुक्ता वाक् यस्य स नलो दीन-

इत्यसिस्वददुपांशुकाकुवा-
गुपमर्द्दं हठवृत्तिरेव तं ॥ ५९ ॥
पीततावकमुखासवोऽधुना
भृत्य एष निजकृत्यमर्हति ।

प्रार्थनवशात् किञ्चिदनुमतौ सत्यामुपमर्द्दं दन्तदशनोष्ठपीड-
नगाढालिङ्गनादौ यो हठः तेन सहिता वृत्तिरधरपानादि-
व्यापारो यस्य सोऽयमन्यदा करधूननादिविघ्नाधरपानहठ-
वृत्तिर्यस्य वा एवम्भूत एव सन् तमधरमसिस्वदत् अपात्। एव-
मालिङ्गनाद्यपि। इति किं? हे भैमि अहं भवतीं त्वामन्यदपरं
किमपि कुचमर्द्दनादि न याचितास्मि प्रार्थयिष्ये, किन्तर्हि अहं
एकवारं तेऽधरं धयामि पिबामीति। अपाने दीनवचनं।
पाने तु बलात्कारः। एकवाराधरपानानुमतेरुपमर्द्देन सा-
ङ्गेन ताडिता हठवृत्तिरननुमतद्वितीयवाराधरपानव्यापारो
यस्येति वा। एकवाराधरपानमात्रानुमतौ लज्जायामालिङ्ग-
नाद्यपि द्वितीयाद्यधरपानमप्यकरोदपराधमार्जनं त्वनन्तरं
करिष्यामीति बुद्ध्येतिभावः। पूर्व्वमोष्ठपानमात्रमकरोदनन्तरं
नखक्षताद्यपीति केचित्। अन्यदेति पाठे क्षणान्तरे पुनरधर-
पानमपि न याचिष्य इत्यर्थः। सोऽयमर्द्धेति पाठे सोऽयमर्द्धः
किञ्चिन्मात्रो हठो यत्रैवंविधो व्यापारो यस्य। पूर्व्वपाठे स इति
ज्ञेयं। याचिता तृण्। वारं। काले द्वितीया ॥ ५९ ॥

पीतेति। असौ नल इत्युक्तिव्याजेन तचोरौ पाणिपल्लवं मृदु-

तत्करोमि भवदूरुमित्यसौ
तत्र संन्यधित पाणिपल्लवं ॥ ६० ॥
चुम्बनादिषु बभूव नाम किं
तद्वृथा भयमिहापि मा कृथाः।
आलपन्निति तदीयमादिमं
स व्यधत्त रसनावधिक्षयं ॥ ६१ ॥

सुरतसमर्थतया पल्लवतुल्यं पाणिं संन्यधित स्प्रष्टुं सन्निवेशितवान्।
इति किं? हे भैमि तव भयः तत्सवो हावः पीतसारतनमुख-
सेवायो मयं पीनाय च पीनतदीयमुखस्य सुरागसूचि येनै-
तमूलः कथमधुना निजकृत्यं चरणसंवाहनादिरूपं अव्ययमपि
मार्थं कर्तुमर्हसि उचितो भवति। तत्तमादूरुदारानपुष्पाक-
चमादिना क्षिप्रं भवदूरुं तदीयमूरुं करोमि संवाहयामि।
मम वामभागादूर्ध्वं करोमीति। अनेकार्थत्वात् करोतिः संवाह-
नार्थः। अन्योऽपि भृत्यो भुजमुखोर्ध्वकृतचरणसंवाहनं करोति
॥ ६० ॥

चुम्बनेति। रत्युदीर्ण्य, सोऽयं नलः, स्त्रीसु प्रकृदानीमति-
तनवस्त्रमदूरो भैम्या आदिमं कदाचिदप्यकृतपूर्वत्वात् प्रथमं
रसनावधिक्षयं मेखलाकलापमोचनं निर्ममे चक्रे। अत्र सर्वादौ
वाक्यं भयस्य भञ्जना भैम्या एवंविधवचनपूर्वकं वसनमाचकर्षेति
भावः। इति किं? नायेत्यनुभूतविषयप्रश्नाभिनये, हे भैमि:
चुम्बनालिङ्गनादिषु किं नाम विरुद्धं बभूवापि तु न किञ्चित्,

अस्तिवाग्भरमस्तिकौतुकं
सास्तिघर्म्मजलमस्तिवेपथु।
अस्तिभीति रतमस्तिवाञ्छितं
प्रापदस्तिसुखमस्तिपीडनं॥ ६२॥
प्रोस्तवेयमुचितैव यन्नव-
स्तावके मनसि मत्समागमः।

तत्तस्मादियार्थस्मिन् क्रियमाणे सुरतारम्भेऽपि भुजपीडने वा मेखलामोचने वा त्वया स्वकारणं भयं मा कृथाः॥ ६१॥

अस्तीति। सा एवम्भूतं रतं प्रापत्। किम्भूतं। आरम्भसमये अस्ति वर्त्तमानो वाग्भरो रतिप्रातिकूल्याचरणवाक्यं यत्र, आरम्भानन्तरञ्च अस्तिकौतुकं अननुभूतचरत्वादत्याश्चर्यं यत्र, ततोऽपि सात्त्विकोत्पत्तेः अस्तेत्यस्ति घर्म्मजलं यत्र, तथा अस्ति वेपथुर्यंत्र, ततः सम्भोगे प्रारब्धे भये निवृत्तेऽपि किमन्ते भावीत्यस्ति भीतिर्यत्र, तथा सुरतहेतुत्वादस्ति वाञ्छितमभिलाषो यत्र, तथा सिद्धक्रमसम्पर्काहादस्ति सुखं यत्र, समरससुरतावसानसञ्जातसुखमिति यावत्, ततोऽप्यस्ति पीडनं सम्भोगावसाने सर्व्वाङ्गगाढालिङ्गनं यत्र, एवम्भूतं प्रथमसम्भोगमन्वभूदिति भावः। अस्तीति (सि॰कौ॰२९।१।७५॰) विभक्तिप्रतिरूपमव्ययं। अस्ति चोरादयश्चेति समासः॥ ६२॥

प्रोति, इति चेति युग्मं। चतुरः कामकलाकुशलः स नलः सम्भुजिक्रियायाः सुरतस्यारम्भे विघ्नभूतैर्घर्मैर्निविडैर्लज्जितैर्ल-

तत्तु निस्त्रपमजस्रसङ्गमाद्
व्रीडमावहति मामकं मनः ॥ ६३ ॥
इत्युपालभत सम्भुजिक्रिया-
रम्भविघ्नघनलज्जितैर्जितां ।
तां तथा स चतुरोऽथ सा यथा
चमुमेव तमनु त्रपामयात् ॥ ६४ ॥ युग्मम् ॥

म्भाविघ्नैरङ्गस्पर्शचुम्बनादिभिर्जितां अतिलज्जितां तां इति पूर्वोक्तप्रकारेणोपालभत सोल्लुण्ठनमूचे। सा भैमी यथा येन प्रकारेणाथोपालम्भानन्तरं तमनु लक्षीकृत्य चमुमेव लज्जितुमपि त्रपामयात् लज्जां प्राप। लज्जागुप्तिविषयेऽपि लज्जा यथा जायते तथेयमुपालब्धेत्यर्थः। मम लज्जावशादन्यथाऽस्य चेतसि स्फुरितमिति भिया लज्जां विहाय विस्रम्भेण तेन सह चिक्रीडेति भावः ॥

इति किं। हे भैमि तवेयं वर्त्तमाना ह्रीर्लज्जा युक्ता उचितैव, यद्यस्मात् मत्समागमः तावके मनसि नवो नूतनो जातः, नवसम्भोगवशान्निस्त्रपं निर्लज्जमपि मामकं मनस्तु पुनः व्रीडं लज्जामावहति धारयति यत्तदयमनौचिती सामर्थ्याल्लभ्येत्यर्थः, निर्लज्जस्य लज्जा विरोधादयुक्ता वा। अज्ञातस्व-रूपस्याप्यतिपरिचयाल्लज्जा न युक्तेत्यर्थः। यद्वा लज्जाया औचित्ये कारणान्तरमाह। तुरप्यर्थः। अजस्रसङ्गमादिलब्धं मामकमपि मनो लज्जितां तां दृष्ट्वा यस्माल्लज्जते किमु

बाहुवक्त्रजघनस्तनाश्रितद्-
बन्धगन्धरतसङ्गता मतीः ।
इच्छुरुत्सुकजने दिने स्मिते
वीक्षितेति समकेति तेन सा ॥ ९५ ॥

वक्तव्यं, प्रथमसंयोगे ते मनो लज्जत इति ॥ ९३ ॥ ९४ ॥

बाह्विति। तेन वीक्षिता सा भैमी इति पूर्वोक्तप्रकारेण समकेति संकेतिता। इति किं। हे भैमि उत्सुकाः स्वस्वकार्य-साधनोत्साहवन्तो जना यत्र रात्रिवृत्ताकर्णनार्थमुत्सुकः सखीजनो यत्रैवंविधे वा दिने, स्मित इति भैमीसंबोधनं वा, दिवसेऽपि ते सम्बन्धिनीः, बाहू च वक्त्रं च जघनं च स्तनौ च मध्ये च तत्र बाह्वादेः कामशास्त्रप्रसिद्धा ये बन्धा नागपा-शादीनि करणानि तेषां गन्धो लेशो विद्यते यत्र तादृशं रतं तेन सङ्गता मिलितास्ता मतयस्ता नितरां नवत्वातिकौतुका-तिशयनिर्मितानवयवनवीभावान् सङ्गता इति पृथग् वा मती-रिच्छुरभिलाषुकोऽस्मीति रात्रिकृतबन्धरतप्रत्यभिज्ञानं यथा भवति तथा वीक्षणमात्रेणेङ्गितं कृत्वानुरागातिशयाद्दिनेऽपि स्वीयं तादृशताभिलाषं तां प्रति ज्ञापितवानिति भावः। यद्वा बाह्वादेस्ताः प्रसिद्धाः क्रमेण बन्धस्य गन्धस्य रतस्य सङ्गतस्य ज्ञानतिस्य ताः बाह्वोर्नागपाशादिबन्धो वक्त्रस्य गन्धः पद्मिनी-त्वात् सौरभं जघनस्य रतं स्तनयोः संगतश्लेषचरणयोः पतन-मानतिश्चेत्यर्थः। तत्सम्बन्धिनीस्ताः स्वस्वव्यापारकरणमात्रवि-

प्रातरात्मशयनाद्विनिर्यतीं
सन्निरुध्य यदसाध्यमन्यदा।

रता दुःखिता अना यस्मैवम्भूते दिनेऽपि दृष्टुरसीति विवक्षिता ध्यानेन स्वाशयं ज्ञापिता। यदा त्वां पश्यामि तदैव ममैवं वाञ्छोदेति त्वद्दर्शनमेव मम सम्भोगसमय इति च ज्ञापितेति भावः। उत्सुकसखीजनेक्षिते इति पाठे रात्रिवृत्तप्रश्नवाञ्छागोपनार्थं तस्मात्लज्जा माभूदिति प्रक्षिते क्षितरक्षिते व्रीडिते एवंविधे ज्ञातुमेवोत्सुके सखीजने सखीजनसन्निधौ पूर्वोक्तप्रकारेण सा तेन सङ्केतिता प्रश्चिता। यद्वा चावाचरितं वाञ्छवत्याद्दि तदिदानीमिच्छुरसीति रात्रिवृत्तान्तज्ञापनार्थं सखीसन्निधावेवमुवाचेत्यर्थः, अत एव सा व्रीडिता। उत्सुके सखीजने क्षिते प्रारब्धहास्ये सति व्रीडितेति वा। हे भैमि ते वाञ्छादिवत्याद्दीन् दिने मोचिता दृष्टा एवम्भूतोऽभिलाषुकोऽस्मि, रात्रौ यद्यपि ज्ञातास्तथापि न दृष्टाः, तस्माद् दिने तद्दर्शने दिदृक्षुरस्मीत्येव सा तेन प्रश्चिता न परमहमेव किन्तु तत्सखीजनोऽपीत्युत्सुकपदेन सूचितमिति वा। व्याख्यानान्तरं मल्लिनाथगौरवभयान्नोक्तं। तनोरित्यत्र चक्षुर्वीक्षितेत्येताभ्यां योगे, न लोकेति (पा० २।३।६९) निषष्ठीनिषेधः॥ ६५॥

प्रातरिति। भुवो अम्भजिष्णुर्मीन्द्रो नलः प्रातरात्मशयनादुत्थाय विनिर्यतीं शीघ्रं बहिर्निर्गन्तुकामां सन्निरुध्य वेलाञ्चलादौ सम्यक् धृत्वा क्षितिमर्त्यो भूमीन्द्राणीं सुन्दरीं सौभाग्यवतीं च

तन्मुखार्पणमुखं सुखं भुवो-
ऽप्यजितत्रितिशचीमचीकरत् ॥ ६६ ॥
नायकस्य शयनाद्दर्मुखे
निर्गता मुदमुदीक्ष्य सुभ्रुवां ।
आत्मना निजनवस्मरोत्सव-
स्मारिणीयमहृणीयत स्वयं ॥ ६७ ॥

अन्यदा अन्यस्मिन् काले रात्रौ प्रागेव स्त्रीभयवशाद्यद्दसाध्यम-
प्राप्यं तत्तस्या मुखार्पणं मुखमादियस्य तत् सुखं सुरतं अचीक-
रत्। रात्रिप्रान्तसमये त्वं मदुक्तं चेत् करिष्यसि तर्हि दुष्करम-
प्राप्यं तुभ्यं दास्यामि नान्यथेति तां समिरस्यालिङ्गनादि कृत-
वान्। सा गन्तुकामापि चेदेतदुक्तं न करिष्यामि तर्ह्ययं गन्तुं
न दास्यति सखीनां चायमचागमनसमय इति विचार्य्य चुम्ब-
नादि दत्वा शीघ्रं निर्गतेति भावः। सुखमनायासेनाचीकरदिति
क्रियाविशेषणं वा। प्रभातसमये पद्मिनी रन्तव्येति कामशास्त्रं।
त्रितिशचीमिति। हृक्रोरिति (पा० १।४।५३) कर्म्मत्वं ॥ ६६ ॥
नायकस्येति॥ अहर्मुखे प्रातर्नायकस्य शयनान्निर्गता इयं
भैमी सुभ्रुवां प्रौढानां सुन्दरीणां सख्यादीनां स्वस्वप्राणेश-
सुरतजनितां मुदमानन्दमुदीक्ष्य आत्मनैव निजः स्वीयो नवः
स्मरोत्सवः सम्भोगस्तस्य स्मारिणी स्मारणशीला सती स्वयमेवा-
हृणीयत लज्जिता। अनतिप्रौढोत्तमस्त्रीजातिः। शयनान्नि-
र्गता सखीनां ओष्ठक्षतिकपोलपत्रवल्लीमार्जनादि दृष्ट्वा स्वस-

तां मिथोऽभिदधतीं सखीं प्रिय-
स्यात्मनश्च स निशाविचेष्टितं।
पार्श्वगः सुरवरात् पिधां दधद्
दृश्यतां श्रुतकथो हसन् गतः॥ ६८॥
चक्रदारविरहेक्षणक्षणे
बिभ्यती धवहसाय साभवत्।

भोगचिह्नेन स्वस्वरूपेण कृत्वा निजनवस्मरोत्सवं सखीः स्मरय-न्त्येवंभीता वा सती स्वयं ललज्जे। निजधवेत्यपि पाठः। सखीन् कंद्वादिः॥ ६७॥

तामिति। स नलः तां भैमीं हसन् दृश्यतां गतः, स्वेच्छ-येव पुनर्नयनगोचरत्वं प्राप्तः। किम्भूतां। प्रियस्य नलस्य आत्मनः स्वस्य च स्वसखीं प्रति मिथो रहसि निशाविचेष्टितं सम्भोगादि-रात्रिवृत्तान्तमभिदधतीं कथयन्तीं। किम्भूतः। सुराणां वरात् पिधामदृश्यत्वं दधत्, अत एव पार्श्वगो निकटस्थः, अत एव श्रुता भैम्यभिधीयमाना रात्रिवृत्तान्तकथा येन। अदृश्येन मया अत्रैव स्थित्वा सर्वं श्रुतमिति प्रत्यक्षो भूत्वा हसन्न चाकथयदि-त्यर्थः। हसद्गत इति पाठे श्रुतकथो दृश्यतां गतस्तामहसदि-त्यर्थः। पिधेति, आतश्चोपसर्ग (पा० ३।३।१०६) इत्यङ्॥ ६८॥

चक्रेति। सा भैमी चक्राणां चक्रवाकानां दारैः चक्रवाकीभिः सह विरहस्येक्षणक्षणे दर्शनकाले सन्ध्यायां, ममापि प्रियेण सहैतद्वियोगो माभूदिति क्षणमात्रमपि वियोगाद्बिभ्यती धवस्य

क्वापि वस्तुनि वदत्यनागतं
चित्तमुद्यदनिमित्तवैकृतं ॥ ६९ ॥
चुम्बितुं न मुखमाचकर्ष यत्
पत्युरन्तरमृतं ववर्ष तत्।
सा नुनोद न भुजं यदर्पितं
तेन तस्य किमभून्न तर्पितं ॥ ७० ॥

नतस्य हसाय चाचार्यमभवत्। सन्ध्यावन्दनमात्रजन्येनैव वि-
योगेन चक्रवियोगदर्शनमात्रेण च किमिति बिभेषीत्येवं सा
प्रियेण हसितेत्यर्थः। तावतैव वियोगेन तद्वियोगदर्शनमात्रेण च
किमिति भीतेत्याशङ्क्याह क्वापि कस्मिंश्चिद्वस्तुनि विषये उद्य-
दुत्पद्यमानमनिमित्तमकारणं वैकृतं हर्षशोकभयादि यस्मिन्ने-
वम्भूतं चित्तं कर्तृ अनागतभाविनमर्थं शुभमशुभं वा वदति, त-
स्मात् भाविवियोगसूचिका साधारणी तस्या भीतिर्युक्तेत्यर्थः।
भावी विरहः सूचितः। इयं ज्ञातास्वादा नितरां मय्यनुरक्ता
चेति सन्तोषवशात् स तेन हसितेति भावः। बिभ्यतीं स परि-
रभ्य सुभ्रूरिति पाठे भयमोचनार्थं गाढमालिङ्ग्यैव तां हसितवि-
त्यर्थः। विकृतिरेव वैकृतं, प्रज्ञादित्वादण्॥ ६९॥

चुम्बितुमिति। सा क्रमेण गतभीर्गतलज्जा च सती चुम्बितुं
प्रियेण चुम्बितुमारब्धं मुखं यन्नापकर्ष वक्रीचक्रे तदनुमन्यमान-
मुखानाकर्षणं कर्तृ पत्युरन्तःस्थेऽपि अमृतं ववर्ष। तदीयं मनः
सुधासिक्तमिव परितुष्टं चक्रे इत्यर्थः। तथा तेन स्वनाहृतमर्पितं

नीतयोः स्तनपिधानतां तया
दातुमाप भुजयोः करं परं।
वीतबाहुनि ततो हृदंशुके
केवलेऽप्यथ स तत्कुचद्वये ॥ ७१ ॥

याचितां न ददतीं नखार्पणं
तां विधाय कथयान्यचेतसं।
वक्षसि न्यसितुमात्ततत्करः
स्वं विभिद्य मुमुदे स तन्नखैः ॥ ७२ ॥

भुजं यश्च नुनोद निराचकार तेन भुजस्वीकारेण प्रयोजकेन तस्य किमङ्गं तर्पितं नाभूत् अपि तु सर्व्वाङ्गं तेन प्रीणितम-भूत् ॥ ७० ॥

नीतयोरिति। स नलः तया पाणिपीडनभिया स्तनपि-धानतां कुचाच्छादनतां नीतयोः प्रापितयोस्तदीयभुजयोः परं केवलं करं दातुं पूर्व्वं आप शक्तोऽभूदित्यर्थः। ततोऽनन्तरं वीतबाहुनि अपनीतभैमीकरे हृदंशुके हृदयावरणवस्त्रे करं दातुमाप। अथ ततोऽपि पश्चात् केवले निरंशुके तत्कुचद्वये करं दातुमाप। मुग्धाजातिः। लज्जापचयकामापचयौ क्रमे-णोक्तौ ॥ ७१ ॥

याचितामिति। त्वमपि नखोल्लेखं कुर्व्विति प्रेमभरेण या-चनादपि नखक्षतं न ददतीं कयापि कथयान्यस्मिन् गोष्ठीरस एव चेतो यस्यास्तां विचित्तां विधाय गोष्ठीसंवादमुखाभिन्न-

स प्रसह्य हृदयापवारणं
हर्त्तुमक्षमत सुभ्रुवो वहिः ।
ह्रीमयं न तु तदीयमान्तरं
तद्विनेतुमभवत् प्रभुः प्रभुः ॥ ७३ ॥

सा स्मरेण बलिनाप्यहापिता
ह्रीक्रमे भ्रममशोभताबला ।
भाति चापि वसनं विना न तु
व्रीडधैर्य्यपरिवर्जने जनः ॥ ७४ ॥

यद्व्याजेन स्ववक्षसि न्यसितुं स्थापयितुं प्राप्तः स्वहस्तेन गृहीत-स्तस्याः करो येनैवम्भूतः सन् तस्याः स्पर्शसुखतरङ्गनसैः स स्मर-रीरं विभिद्योल्लिख्य मुमुदे ॥ ७२ ॥

स इति । स प्रभुः स्वामी सुभ्रुवो भैम्या वहिर्हृदयापवारणं स्तनाच्छादि वसनं प्रसह्य हठाद्धर्त्तुमक्षमत, तु पुनः ह्रीमयं आन्तरं अन्तःस्थं भैमीसम्बन्धि तत्कामक्रीडानिवारकं कुल-स्त्रीहृदयभूषणीभूतमपवारकमपनेतुं प्रभुः समर्थो नाभवत् । एवं विस्रम्भणक्रमेण यद्यपि लज्जां त्याजिता तथापि हृदया-च्छादिवस्त्रापाकरणपूर्व्वं कुचस्पर्शादिना पुनरपि लज्जितैवेति भावः ॥ ७३ ॥

सेति । सा बलिना प्रभाववता अथ च प्रदीप्तेनापि स्मरेण ह्रीक्रमे लज्जाधैर्य्ये अहापिताऽत्याजिता सा अबला स्त्री अथ च स्त्रीत्वाद् दुर्बला भ्रममशोभत, युक्तोऽयमर्थः । यतो जनो वसनं

आत्थ नेति रतयाचितेन चे-
न्मामतोऽनुमतवत्यसि स्फुटं।
इत्यमुं तदभिलापनोत्सुकं
धूनितेन शिरसा निरास सा॥ ७५॥
या शिरोविधुतिराह नेति ते
सा मया न किमियं समाकलि।

विनापि भाति च शोभत एव तु पुनः शौडधैर्य्ययोः परिवर्जने परित्यागे नैव शोभते। तस्मादुक्तमर्थान्तरन्यासः। उद्दीप्तेऽपि कामे लज्जाधैर्य्यापरित्यागाच्छितरां नवस्य स्पृहणीयत्वात् शुशुभ इति भावः॥ ७४॥

आत्थेति। सा इत्येवम्भङ्ग्या स्वनिषेधार्थमपि तस्या अभिलापने मञ्जुलवाणीश्रवणे उत्सुकं कौतुकिनममुं धूनितेन कम्पितेन शिरसा कृत्वा निरास निषिषेध। इति किं। हे भैमि त्वं मह्यं सुरतं देहि प्रसीदेति सुरतयाचितं मां यद्यस्माञ्नेति न आत्थ अतो हेतोरप्रतिषिद्धमनुमतं भवतीति न्यायेन स्फुटं सुरतं कुर्विति मामनुमितवत्यसि अनुज्ञातवती त्वमसीति, इयं सुरतं नानुमन्यते परं मया सह न वदत्यपीत्येवं परिहासभाषणे क्रियमाणे निषेधार्थमपि किञ्चिद्वदिष्यतीत्याशया नलेन तदालपनार्थमेवं यत्ने कृतेऽपि कुशला लज्जाधैर्य्यवशाच्छिरोधूननेनैव तं न्यषेधन्न तु साक्षादक्षरमप्युवाचेति भावः॥ ७५॥

येति। हे भैमि ते या शिरोविधूतिः शिरःकम्पः नेत्याह

तन्निषेधसमसङ्ख्यताविधि-
र्व्यक्तमेव तव वक्ति वाञ्छितं ॥ ७६ ॥
नात्थ नात्थ शृणवानि तेन किं
तेन वाचमिति तां निगद्य सः ।
सास्म दूत्यगतमाह तं यथा
तज्जगाद मृदुभिस्तदुक्तिभिः ॥ ७७ ॥

निषेधार्थं ब्रूते मया सेयं किं न समाकलि सम्यक् न ज्ञातापि तु सम्यग्ज्ञातैव। कथमित्याह। तयोः शिरोधूतिरूपयोर्निषेधयोर्या समसङ्ख्यता तुल्यसङ्ख्यता सा तववाञ्छितं सुरतरूपं विधिं व्यक्तमेव वक्ति वदति सुरतं तवेष्टमित्याहेत्यर्थः। द्वयोरेव निषेधयोः सुन्दोपसुन्दन्यायेनान्योन्यघाताद्द्वौ नञौ प्रकृतार्थं गमयत इति न्यायेन च सुरतं त्वया विधेयमेवेति मां प्रति विधावेव तात्पर्य्यमिति मया त्वदाशयो ज्ञात इति भावः। इति पुनरपि भैमीवादनार्थं वक्रोक्तिः। विधिरिति पाठे तस्य मत्प्रार्थितस्य शिरोधूननद्वयरूपौ निषेधौ तयोः समसङ्ख्येनैव विधिः। स तवाभिलाषं स्पष्टमेव वक्तीति व्याख्येयं॥ ७६ ॥

नेति। स नलस्तां इति पूर्वोक्तं निगद्योक्त्वा, सा दूत्यं गतं प्राप्तं दूत्येन हेतुना वा भैमीसविधं गतं तं नलं तदस्य विश्रंस्य हृण इत्यादि यथा आह स्म ब्रूते स्म, तदेव मृदुभिरतिमञ्जुलाभिस्तस्या भैम्या उक्तिभिस्तद्भाषणानुकारिणीभिर्जगाद तादृगेवानूदितवानित्यर्थः। इति किं। हे भैमि, अहं ते वाचं न शृण-

नीविसीम्नि निविडं पुरारुणत्
पाणिनाथ शिथिलेन तत्करं ।
सा क्रमेण न न नेति वादिनी
विघ्नमाचरदमुष्य केवलम् ॥ ७८ ॥
रूपवेषवसनाङ्गवासना-
भूषणादिषु पृथग्विदग्धता ।

वापि तेन मदश्रवणेन हेतुना मया नाकर्णनीयमिति बुद्धा
त्वं नात्थ न ब्रूषे न किं त्वद्वाक्यानि मया पूर्व्वमेवाकर्णितानि
इदानीं तव भाषणं मया न श्रोतव्यमिति वृथैवेयं मुखमुद्रणेति
त्वया वक्तव्यमित्यवददिति भावः । त्वं नात्थेति स्वरभङ्ग्या माम-
वादीरित्यर्थः । किमित्याक्षेपे वा ॥ ७७ ॥ युग्मम् ॥

नीवीति । या पुरा प्रथमं सम्भोगारम्भे नीविसीम्नि वर्त्त-
मानं तस्य करं स्वपाणिना निविडमतिगाढं यथा तथा अरु-
णत् । अथानन्तरं क्रमेण भयभङ्गानन्तरं दिनान्तरे नितम्ब-
जघनस्पर्शकारिणं नलकरं शिथिलेन पाणिना रुरोध । ततोऽपि
लज्जाविजयानन्तरं निषेधमात्रार्थं न न नेति वादिनी सती
अमुष्य नलकरस्य नलस्यैव वा केवलं विघ्नमाचरत् । न न नेत्युक्ते
यदि न निवर्त्तेत मा निवर्त्ततु वदामि तावदेवमिति वचोमा-
त्रेण विघ्नमाचरन्न तु कर्म्मणेति भावः । मुग्धाजातिः । भय-
लज्जात्यागः सूचितः ॥ ७८ ॥

रूपेति । या रूपेषु देववरदानात् कायधारणनिर्म्मितेषु

सान्यदिव्ययुवतिभ्रमक्षमा
नित्यमेत्य तमगान्नवा नवा ॥ ७९ ॥
इङ्गितेन निजरागनीरधिं
संविभाव्य चटुभिर्गुणाश्रितां ।

सौन्दर्य्यविषयेषु, वेषेषु महाराष्ट्रलाटगुर्जरादिस्त्रीधृतवस्त्राल-
ङ्कारादिशृङ्गारभङ्गीषु, वसनेषु नीलपीतदुकूलादिषु वस्त्रेषु,
अङ्गवासनासु चन्दनकस्तूरीकर्पूराङ्गरागैरसचन्दनादिधू-
पैश्च कृतेषु देहामोदेषु, भूषणेषु सौवर्णेषु मुक्तामाणिक्यहीर-
कादिखचितेषु अलङ्कारादिषु विषये पृथक् प्रत्येकं प्रतिदिनं
विदग्धतां चातुरीमेत्य प्राप्यातएव नवा नवा नूतना सती नित्यं
तमगात् सम्बुभुजे इत्यर्थः । किम्भूता । अन्यस्या दिव्ययुवतेरम्भा-
दिस्वर्गस्त्रिया भ्रमे इयमेव सेति भ्रान्तौ क्षमा योग्या समर्थे-
त्यर्थः । अन्वहमन्यैवेयमिति तस्य चेतसि स्फुरितेत्यर्थः । वा
इवार्थः । नित्यं नवेव सागादपि तु नवीनेव अगामेति काकु-
र्वा । अन्वहं नूतनत्वादनुरागातिशयादन्यावरोधाङ्गनासम्भो-
गविमुखो नलो जात इति भावः । क्षमेति पाठे भैमीविशे-
षणं ॥ ७९ ॥

इङ्गितेति । साऽधिका सर्व्वगुणैरुत्कृष्टा चतुरा च तं अधिक-
मतितरां वशं आत्मन्यनुरागिणं व्यधत्त चकार । किञ्चित्प्रौढा
ऽभूदित्यर्थः । किं कृत्वा ? इङ्गितेन सख्यादिषु भर्तृगुणवर्णनपूर्वं
भाषणं तद्दोषापलापः पश्चादाभिमुख्येन शयनं पूर्व्वमुत्थानमा-

भक्तताञ्च परिचर्य्ययानिशं
साधिकाधिकवशं व्यधत्त तं ॥ ८० ॥
यत्क्रियां प्रति यदग्रजस्तया
स्वस्वरस्य लघुतां दधानया।
पत्युरन्वहमक्रीयत स्फुटं
तत् किलाक्रियत तस्य मानसं ॥ ८१ ॥*
स्वाङ्गमर्पयितुमेत्य वामतां
रोषितं प्रियमथानुनीय सा।
आतदीयहठसम्बुभुक्षुतां
नान्वमन्यत पनस्तमर्थिनं ॥ ८२ ॥

गमने तुष्टिः प्रवासे वैमनस्यं सहासमसुखदुःखतेत्याद्यनुराग-द्योतकेन चेष्टितेन निजं अगाधत्वादनुरागमेव नीरधिं नलं संविभाव्य सम्यग् ज्ञापयित्वा, तथा चटुभिः भवादृशोऽतिसुन्दरो ऽतितेजस्वी वदान्यः सर्व्वकलाकुशलः कः? अपि तु न कोऽपीत्यादिप्रियभाषणैर्गुणज्ञतां स्वीयगुणग्राहित्वं वैदग्ध्यं ज्ञापयित्वा, तथा अनिशं सर्व्वदा परिचर्य्यया चरणसंवाहनता-लवृन्तचालनादिरूपया सेवया निजां भक्ततां भक्तियुक्तताञ्च ज्ञापयित्वा। आनिशं, निशामभिव्याप्य मर्य्यादायामत्याङोराच-मित्यर्थ इति वा ॥ ८० ॥

स्वाङ्गमिति। सा सम्भोगार्थिने नलाय स्वाङ्गं स्तनादिकं

*एकाशीतितमश्लोकस्य टीकादर्शपुस्तकद्वये नास्तीति न लिखिता। ८१।

आद्यसङ्गमसमादराप्यभाद्-
वल्लभाय ददती कथञ्चन।

निजमङ्गं समर्पयितुं दातुं किञ्चिदामतां प्रातिकूल्यमेत्य किञ्चि-
दङ्गमदत्वा प्रथानन्तरं तेनैव व्यापारेण रोषितं कृत्यादितरोषं
औदासीन्यं प्राप्तं प्रियं नलं पुनर्नासिकानखरपतनादिना अनु-
नीय प्रसाद्य, अनन्तरं इयं मां प्रसादयति चेत्तर्हि मदीप्सितं
करिष्यतीति बुद्ध्या पुनरर्थिनं तदङ्गं याचमानं तं, तदीयां नवो-
ढां हठात् बलात्कारेण सम्भुक्तां सम्भोगेच्छुतां वा मर्य्या-
दीकृत्य नान्वमन्यत तावन्नानुमेने। पूर्व्वं याच्ञापूर्व्वं सम्भोगे
प्रवृत्तोऽनन्तरं तदीयवामत्वाद्रोषवशादौदासीन्यं गतः स्वयन्तरं
प्रति गमिष्यतीति बुद्ध्या तयानन्तरमनुनीतः सन् पुनरर्थयमा-
नोऽपि यावद्बलात् सम्भोगं करोति तावन्नानुमतोऽनन्तरं त्वनु-
मत इत्यर्थः। याच्ञानन्तरमेवानुमनने तादृशोऽनुरागो न
वर्द्धते, तदीयमनुरागमात्मनि परां कोटिं प्रापयितुं हेतुरूपं
सम्भोगमेवैच्छदिति भावः। अनुनयानन्तरं सम्भोगे कृतेऽपि अ-
नुरागातिशयात् पुनः सुरताभिलाषिणं नानुमेन इति पुनः-
शब्दार्थो वा। रोषितं। सञ्जातरोषं। आतदीयेति। मर्य्यादा-
यामव्ययीभावो नपुंसकत्वाद्ध्रस्वत्वं॥ ८२ ॥

आद्येति। सा अङ्गकानि कुत्सानि सौकुमार्य्यातिशयादनु-
कम्प्यानि निजान्यङ्गानि आद्यसङ्गमेन प्रथमसम्भोगेन समस्तश्च
आदरः प्राप्युपायसक्तिर्येषु, प्रथमसम्भोगे भयलज्जात्यागपूर्व्वं
विश्वासार्थं यावान् प्रतारणाद्युपायः कृतस्तावानेव पाश्चात्येष्वपि

अङ्ककानि घनमानवामता-
व्रीडलम्भितदुरापतानि सा ॥ ८३ ॥
पत्युरागिरिशमानतरु क्रमात्
स्वस्य चागिरिजमालतं वपुः।
तस्य चार्द्धमखिलं पतिव्रता
क्रीडति स्म तपसा विधाय सा ॥ ८४ ॥

सम्भोगेषु यत्प्राप्तये नलेनोपायः कृतस्तान्युत्रीं मीतिं यावत् अधात् दधार। यतो वल्लभायातिप्रेयसे नलाय कथञ्चन भूयसा प्रयासेन तान्येव ददती, इत्यत्रापि हेतुः। यतो घनैर्दृढैः मानवामताव्रीडैः मानः प्रीतिकलहोदासीनता वामता स्वाङ्गसमर्पणप्रातिकूल्यं व्रीडा लज्जा तैः घनेन मानेन या वामता तया लज्जया च लम्भिता प्रापिता दुरापता दुर्लभता येषां तानि। आदौ विवाहात् पूर्वं यः समागमस्तात्कालीनेनादरेण तुल्यादराणीति वा। मानादिना तदङ्गानां दुष्प्रापत्वादिच्छाविवृद्धेर्नलीयोऽनुरागः प्रत्यहं परां कोटिमध्यारोहदिति भावः। अङ्ककानि। कुत्सेनुपायामिति वा कन्। वामतायुक्ता व्रीडेति समासः ॥ ८३ ॥

पत्युरिति। सा पतिव्रता धर्म्मेण तपसा तपःफलेनेन्द्रादिवरदानेन वा पत्युर्नलस्य वपुः आगिरीशं हरमारभ्यातरु तरुपर्य्यन्तं तथा स्वस्य चागिरिजं पार्व्वतीमारभ्यालतं लतापर्य्यन्तं लतामारभ्य पार्व्वतीपर्य्यन्तं वा आरोहणक्रमेण प्रथमं

न स्थली न जलधिर्न काननं
नाद्रिभूर्न विषयो न विष्टपं ।
क्रीडिता न सह यत्र तेन सा
सा विधैव न यया यया न वा ॥ ८५ ॥

प्रियस्य पश्चादात्मन इत्येवं रूपेण वा, गिरिशरूपे गिरिजा-रूपं तदमारभ्य गिरिजापर्य्यन्तं वा, तथा स्वस्य चात्मनः शरीरं गिरिशरूपे लतारूपमित्येवंरूपं क्रमेण विधाय तत्तद्रूपं विरचय्य तस्यावलम्बितशरीरान्तरस्य सम्बन्धि अखिलं यद्भावावेषादिक्रीडादि चार्हं योग्यं तदपि विधाय क्रीडति स्म । यतः पतिव्रता । न हि पतिव्रतानां किञ्चिदसाध्यमस्ति । चोऽवधारणे । अखिलं भावावेषादि तस्यैवार्हं यथा तथा रेम इति वा ॥ ८४ ॥

नेति । सा तेन सह यत्र न क्रीडिता सम्भोगं नाकृत सा स्थली अकृत्तिमा भूरेव नास्ति । तथा न जलधिः कूपमारभ्य समुद्रपर्यन्तं स जलाशयो नास्ति । तथा काननं तत् दुर्गमं वनं नास्ति । साद्रिभूर्नास्ति । स विषयः कपटादिरूपो देशविशेष एव सुखहेतुः स्रक्चन्दनादिर्वा नास्ति । तद्विष्टपं भूर्भुवःस्वराद्येव नास्ति । यस्यां यस्मिन् वा तेन सह सा न विक्रीडेति प्रत्येकं योज्यं । वा समुच्चये । तथा सा विधैव पुरुषायितादिरूपः कामशास्त्रोक्तः प्रकार एव नास्ति यया यया येन येन प्रकारेण सा न क्रीडिता । अत्रान्तःसम्भोगनिषेधे पूर्व्वश्लोके नानारूपधार-

नम्रयांशुकविकर्षणि प्रिये
वक्त्रवातहतदीप्तदीपया ।
भर्तृमौलिमणिदीपितास्तया
विस्मयेन ककुभो निभालिताः ॥ ८६ ॥

कान्तमूर्द्धि दधती पिधित्सया
तन्मणेः श्रवणपूरमुत्पलं ।
रन्तुमर्चनमिवाचरत् पुरः
सा स्ववल्लभतनोर्मनोभुवः ॥ ८७ ॥

योगक्षेमत्वादिरूपित्वान्निषेधो न, मनुष्याधिकारत्वाच्छास्त्रस्येति ज्ञेयम् । क्रीडिता । गत्यर्थाकर्मक (पा॰ ३।४।७२) इति कर्त्तरि निष्ठा ॥ ८५ ॥

नम्रयेति । प्रियेऽंशुकविकर्षिणि सति लज्जावशाद्गुप्तावयवानवलोकनार्थं नम्रया अतएव वक्त्रवातेन हतो निर्वापितो दीप्तः प्रकाशमानो दीपो यया तया भर्तृमौलौ मणयो मुकुटरत्नानि तैः दीपिताः प्रकाशिताः ककुभो दिशो विस्मयेन निर्वापितेऽपि दीपे कथमयं प्रकाश इति आश्चर्येण निभालिता विलोकिताः । रत्नप्रकाशाज्ञानाद्विस्मयो रत्नप्रेक्षातिशयाद्वा ॥ ८६ ॥

कान्तेति ॥ तस्य पूर्वोक्तस्य दिक्षु दीप्तस्य मुकुटमणेः पिधित्सया आच्छादितुमिच्छया श्रवणपूरं कर्णभूषणीकृतं नीलोत्पलं कान्तमूर्द्धि दधती स्थापयन्ती सा रन्तुं स्ववल्लभ एव तनुः शरीरं

तं पिधाय मुदिताथ पार्श्वयो-
र्वीक्ष्य दीपमुभयत्र सा स्वयोः
चित्तमाप कुतुकाद्भुतत्रपा-
तङ्कसङ्कटनिवेशितस्मरम् ॥ ८८ ॥
एककस्य शमने परं पुन-
र्जाग्रतं शमितमप्यवेक्ष्य तं।

यस्य नलदेहव्याजं धारयतो मनोभुवः पुर आदौ सुरतारम्भे अर्चनमिवाचरत् चकार पुष्पपूजा शिरसि कर्त्तुमुचिता। रता-रम्भे च स्मरः समुचिता देवतेति तत्पूजा युक्ता। प्रकाशाभावार्थं कर्णोत्पलेन मुकुटमणिं पिदधाविति भावः ॥ ८७ ॥

तमिति ॥ सा तं नलीयं मुकुटमणिं पिधाय कर्णोत्पलेना-च्छाद्य प्रकाशाभावान्मुदिता सती, अथ पश्चात् स्वयोर्निजयोरु-भयत्र द्वयोर्वामदक्षिणयोः पार्श्वयोर्दीपं वीक्ष्यार्थाद्द्वौ दीपौ दृष्ट्वा स्वचित्तमघटमानघटनात् कुतुकं तद्दर्शनजातमाः किमेतदिति चमत्करणमद्भुतं आश्चर्यं लज्जा त्रपा आकस्मिकदीपदर्शनादा-तङ्को भयं गोप्यान्यपि मदीयाङ्गानि प्रियेण दृष्टानीति शङ्का-तिशयेवातङ्कस्तेषां सङ्कटे सम्मर्द्दे मध्ये निवेशितः स्मरो यत्र तत्। एवम्भूतं मायाविशेषणविधौ तात्पर्यं। दीपौ दृष्ट्वा कौतुकादि-सहिताभूदिति भावः ॥ ८८ ॥

एककस्येति ॥ द्वयोर्दीपयोर्मध्ये एककस्य दीपस्य मुखचेला-ञ्चलादिना शमने निर्वाणे क्रियमाणे सति पूर्वशमितमपि

जातवह्निवरसंस्मृतिः शिरः
सा विधूय निमिमील केवलं ॥ ८९ ॥
पश्य भीरु न मयापि दृश्यसे
यन्निमीलितवती दृशावसि ।
इत्यनेन परिहस्य सा तमः
संविधाय समभोजि लज्जिता ॥ ९० ॥

द्वितीयं दीपं नलेच्छामात्रेण पुनरपि जाग्रतं प्रदीप्तमवेक्ष्य जाता वह्निवरसंस्मृतिर्यस्याः सा स्मारणाभिनयवशाद्वा शिरो विधूय केवलं निमिमील निमीलितवती। लज्जाभिनयः कौतुकवशात् तदीयगोप्यावयवविलोकनार्थं तस्या निरुपायत्वार्थं पुनः पुनः शमितानपि दीपान् इच्छामात्रेणाजिज्वलदिति भावः । एकस्य शमने कृतेऽपरं दीपं जाग्रतं दृष्ट्वा शमितमपि पुनर्जाग्रतं दृष्ट्वेति वा व्याख्येयं। एककः पूर्ववत् ॥ ८९ ॥

पश्येति॥ अनेन इति परिहस्य सोपहासमुक्त्वा तदीयलज्जापाकरणार्थं दीपाभावेच्छामात्रेण तमः संविधायान्धकारं निर्माय सा समभोजि सम्भुक्ता ततो लज्जिता। इति किं। हे भीरु लज्जाभयकातरे यद्यस्मात्त्वं दृशौ निमीलितवत्यसि तस्मात्त्वं मयापि न दृश्यसे पश्य। नेत्रनिमीलनात्त्वया यथा स्वीयमङ्गं न निरीक्ष्यते तथा मयापि त्वदङ्गमित्यर्थः। अथ च त्वया नेत्रे निमीलिते मया तु त्वं न दृश्यसे चित्रमेतत् । यस्मान्मया न द्रष्टव्यमिति हेतोस्त्वया नेत्रे निमीलिते, तावतैव

चुम्ब्यसेऽयमयमङ्क्यसे नखैः
श्लिष्यसेऽयमयमर्प्यसे हृदि।
नो पुनर्न करवाणि ते गिरं
हुं त्यज त्यज तवास्मि किङ्करा॥ ९१॥

मया न दृश्यसे ऽपि तु दृश्यस एव। अन्यो हि गोप्यमङ्गं वस्त्रादिनाच्छादयति त्वया तु नेत्रे एव निमीलिते। तथा च मया त्वदीयं गोप्यमपि अङ्गं कामं दृष्टमेवेति किं नेत्रनिमीलनेन पश्येति। अमुना नलेन लज्जिता सा तमः सत्यविधायानन्तरश्चैवं परिहासपूर्व्वमुक्ता। भीरु। उद्भ्रान्तत्वान्नदीत्वाद्ध्रस्वः, तत्सामर्थ्यान्न गुणः॥ ९०॥

चुम्ब्यस इति। इतीति युग्मं। हे प्रिये, मयायं त्वं चुम्ब्यसेऽयं त्वं नखैरङ्क्यसे चिह्न्यसेऽयं त्वं श्लिष्यसे आलिङ्ग्यसेऽयञ्च हृदि अर्प्यसे हृदयोपरि धार्य्यसे ते तव पुनरहं गिरं नो करवाणीति न अपि तु करोम्येव यत इत्यर्थः। हुमिति सुरतसम्मर्द्दासहत्वेन पूर्य्यतामित्यर्थः। त्यज त्यज इति पीडानटने, मुञ्च मुञ्च मामित्यर्थः। अहं तव किङ्करास्मीति दैन्यनटने॥

इत्येवंप्रकारेणालीकरते मिथ्यासुरते कातरा भीरुः सुरते विषये बलात्कारभीता सती आत्मानं यथाकथञ्चिन्मोचयितुमेवेयं वदति न तु स्नेहेनेति। तथा यद्यपीयमप्रौढेति प्रियं विप्रलभ्य प्रतार्य्यैतादृशीं वृथाबुद्धिं तस्योत्पाद्य तथा ह्रियमपि प्रतार्य्य मामियमद्यापि न मुञ्चति, बलात्कारभयात् चुम्बनादि

इत्यलीकरतकातरा प्रियं
विप्रलभ्य सुरते ह्रियं च सा ।
चुम्बनादि विततार मायिनी
किं विदग्धमनसामगोचरः ॥ ९२ ॥ युग्मम् ॥
स्वेप्सितोद्गमितमात्रलुप्तया
दीपिकाचपलया तमोघने ।

करोति न तु स्वेच्छयेति लज्जात्यागमप्यप्रकटीकृत्य चुम्बनादि पूर्व्वोक्तं सकलमपि सुरतसम्भारं प्रौढतयैव विततार प्रियाय ददौ । यतो मायिनी मायावती । उक्तप्रकारेण कपटेनाच्छादितनिजकामोन्मादप्रौढिरिति यावत् । यस्माद्विदग्धं व्यवहारचतुरं मनो येषां मानवानां किं वस्तु अगोचरः विषयो न भवति अपि तु सर्व्वमपि साध्यमेव । चतुरा हि असाध्यमपि साधयन्ति । अलीकतरकातरेति पाठे अलिकतरं कातरेति समासः । त्यज२ । वीप्सया द्विरुक्तिः । किंकरेति । दिवाविभा (पा०३।२।२१) इति टप्राप्तावपि, किं यत्तद्बहुषु कृञोऽज्विधानम् (पा०३।२।२१।वा०१।) इत्यच्. ततष्टाप् ॥९१॥९२॥

स्वेति । स तमसा घने तस्मिन् सौधेऽथच तमस्तुल्ये घने मेघे तमोरूपे मेघे स्वेप्सितेन स्वेच्छामात्रेणोद्गमितमात्रा प्रकाशिता चासौ तदानीमेव लुप्ता शमिता च तथा दीपिकयैव चपलया विद्युता दृष्टनष्टया निर्विघ्नकं रतं तस्माज्जन्म येषां तानि च तानि तस्या मुखाकूतानि वदनेङ्गितानि तेषां दर्शनानि तज्ज-

निर्विशङ्कुरतजन्मतन्मुखा-
कूतदर्शनसुखान्यभुङ्क्त सः ॥ ९३ ॥
यद्भ्रुवौ कुटिलिते तया रते
मन्मथेन तदनामि कार्मुकं।
यत्तु ऊं ऊमिति सा तदा व्यधा-
त्तत् स्मरस्य शरमुक्तिऊङ्कृतं ॥ ९४ ॥
इच्छितोपदिशतीव नर्त्तितुं
तत्क्षणोदितमुदं मनोभुवं।

न्यानि सुखानि अभुङ्क्तान्वभूत्। अन्धकारवशाङ्गीमीलेच्छाविर-चितमुखाकूतदर्शनसुखानुभवार्थं वह्निवरदानवशात्तदानीमेव दीपिकां प्रकाशितवान्। तदानीमेव च लज्जावती स्यादिति भिया पुनस्तां शमितवानिति भावः। विद्युदप्येवम्भूता भवति। लुप्तेत्यन्तर्भाविण्यर्थो ज्ञेयः ॥ ९३ ॥

यदिति। तया रते भ्रुवौ कुटिलिते वक्रिते इति यत् तन्म-न्मथेन कार्मुकमेवानामि। यत्तु पुनः सा तदा सुरतसमये सुरतसम्मर्द्दनिःसहतावारणव्याजेन ऊं ऊमिति रतिकूतजात-शब्दं व्यधात् तत् स्मरस्य शरमुक्तिऊङ्कृतं वाणमोचनकालीनं ऊङ्कारमेवाहत ऊङ्कार एवाभूत्। तस्या ऊङ्करणं कामस्य चापनमनमित्यर्थः। कामस्य वामत्वात् भ्रूवक्रादिना कामः पुनरुज्जृम्भित एवाभूदिति भावः ॥ ९४ ॥

इच्छितेति। चुम्बनरभसात् कान्तदन्तैः परिपीडिताधरा दष्टा-

कान्तदन्तपरिपीडिताधरा
पाणिधूननमियं वितन्वती ॥ ९५ ॥
सा शशाक परिरम्भदायिनी
गाढितुं दृढदुरः प्रियस्य न ।
चक्षमे स च न भङ्गुरभ्रुव-
स्तुङ्गपीनकुचदूरतां गतं ॥ ९६ ॥
बाहुवल्लिपरिरम्भमण्डली
या परस्परमपीडयत्तयोः ।

धरा अतएव पाणिधूननं वितन्वती इयं तत्क्षणे सुरतसमये उदितमुदं सञ्जातहर्षं मनोभुवं नर्त्तितुं उपदिशतीव तं शिक्षयन्तीव प्रियेणेक्षिता, यथापि नृत्यं शिक्षयति सापि हस्तकाभिनयवशात् करकम्पनं करोति । उपदिशती । आच्छीनद्योः (पा० ७।१।८०) इति पाक्षिकनुमभावः ॥ ९५ ॥

सेति । परिरम्भदायिनी सा प्रियस्य दृढदुरो गाढितुं सामस्त्येन स्प्रष्टुं न शशाक, यतो दृढत् अतिविशालं, सा च कृशाङ्गीत्यर्थः । स च नतोऽपि भङ्गुरे भ्रुवौ यस्यास्तस्या वक्षः सर्व्वमपि स्प्रष्टुं न चक्षमे, यतस्तुङ्गाभ्यां पीनाभ्यां कुचाभ्यां दूरतां व्यवहिततां गतं प्राप्तं । कुचमात्रमेवालिङ्गितं नतु सर्व्वं वक्ष इत्यर्थः । उभावपि सम्पूर्णालिङ्गनाप्राप्तेर्नितरां सस्पृहत्वादुज्जृम्भितकामौ जाताविति भावः ॥ ९६ ॥

बाह्विति । तयोर्बाहव एव दैर्घ्यकार्श्याभ्यां वल्लयः लतास्तुल्या

आस्त हेमनलिनीमृणालजः
पाश एव हृदयेशयस्य सः॥ ९७॥
वल्लभेन परिरम्भपीडितौ
प्रेयसीहृदि कुचाववापतुः।
केलतीमदनयोरुपाश्रये
तत्र वृत्तमिलितोपधानताम्॥ ९८॥

तासां परिरम्भे आलिङ्गनविषये या भण्डली वृत्ताकारा भुजाली परस्परं अपीडयत् गात्रमालिङ्गत् स हृदयेशयस्य कामस्य हेमनलिनीमृणालाज्जातस्तेन निर्मितः पाश एवास बभूव। अतिगौरत्वान्मार्दवत्वाच्च बाहूनां सौवर्णमृणालतुल्यत्वं। पाश-बद्धो यथा वश्यो भवति तथा भुजालीपाशेन दृढं बद्धौ तौ कामवशौ जाताविति भावः॥ ९७॥

वल्लभेनेति। प्रेयसीहृदि वल्लभेन परिरम्भपीडितौ गाढा-लिङ्गनेन वामनीकृतौ कुचौ केलतीमदनयोः रतिकामयोरुपा-श्रये विश्रान्तिस्थानभूते तत्र वक्षसि वृत्तमिलितोपधानतां वर्त्तुलसङ्गतोच्छीर्षकं भावं अवापतुः। प्रभोर्हि विश्रान्तिस्थाने शय्यादौ गण्डोपधानं वृत्तमुच्छीर्षकं भवति। रतिकामौ च प्रभू तत्र वर्त्तेते, अतस्तत्रैव वर्त्तमानौ वृत्तौ वामनीभूतौ कुचौ तयोरुच्छीर्षके इव बभूवतुरित्युत्प्रेक्षा। केलती रतिपर्य्यायः॥ ९८॥

भीमजोरुयुगलं नलार्पितैः
पाणिजस्य मृदुभिः पदैर्बभौ ।
उत्प्रशस्ति रतिकामयोर्जय-
स्तम्भयुग्ममिव शातकुम्भजं ॥ ९९ ॥

बह्वमानि विधिनापि तावकं
नाभिमूरुयुगमन्तराङ्गकं ।
स व्यधादधिकवर्णकैरिदं
काञ्चनैर्यदिति तां पुराह सः ॥ १०० ॥

भीमजेति । भीमजोरुयुगलं नलार्पितैर्मृदुभिः पाणिजस्य नखस्य पदैः स्तोकलग्नाचोत्रैखिभिर्नखचतैः कृत्वा रतिकामयोः शातकुम्भजं सौवर्णं तयोर्यशःप्रशस्तिर्लिपिरूपा यत्र सैव नख-पदरूपैव यशःप्रशस्तिर्यत्रैवम्भूतं वा निजजयप्रकाशकं स्तम्भयुग्म-मिव बभौ रतिकामयोरियमेव विजयप्रशस्तिर्नखचतादिकरणं नाम । सुवर्णवर्णत्वादूर्वोः सुवर्णस्तम्भत्वं । अन्यस्यापि प्रभोर्यशः-प्रशस्तिर्जयस्तम्भे लिख्यते ॥ ९९ ॥

बह्वमानीति । स तां पुरा इति आह अवोचत् । इति किं । हे भैमि नाभिमूरुद्वयमन्तरा नाभ्यूरुद्वयमध्ये अङ्गकं कोमलता-तिशयाम्मर्दनासहतयाऽल्पं कृशं वा मदनसदनाख्यं तावकमङ्गं न केवलं मया किन्तु वीतरागेण विधिना ब्रह्मणापि बहु नितराममानि आदृतं । यद्यस्मात् कारणात् स बह्वधिको वर्णो येषां तैरतिगौरैरत्युत्तमैः काञ्चनैरिदं कामगृहं व्यधा-

पीडनाय मृदुनी विगाह्य तौ
कान्तपाणिनलिने स्पृहावती।
तत्कुचौ कलशपीननिष्ठुरौ
हारहासविहते वितेनतुः ॥ १०१ ॥

इहैत। निरन्तराहतत्वादुष्णशीतवातादिसम्बन्धाभावाद्विलोमत्वाच्चान्तरापेक्षयाधिकवर्णं वराङ्गं दृष्ट्वा प्रदीप्तकामः सन्नेवमुवाचेत्यर्थः। अश्लीलमपष्ठु तन्मैथुनादन्यत्र निषेधात् वराङ्गदर्शनं युक्तमिति ज्ञेयं। नाभिमित्यादौ, अन्तरान्तरेण (पा० २।३।४) इति द्वितीया। अङ्गकं। अल्पे (पा० ५।३।८५) ह्रस्वे (पा० ५।३।८६) इति वा कन्। पुराहेति, भूते, पुरिलुङ् चास्मे (पा० ३।२।१२२) इति लट्॥ १०० ॥

पीडनायेति। कलशवत् पीवरौ निष्ठुरौ कठिनौ च तौ अतिप्रसिद्धगुणौ तस्याः कुचौ कर्तृभूतौ कान्तस्य पाणिनलिने करकमले कर्मभूते हारस्य हासः प्रकाशस्तेन विहते आच्छादिते वितेनतुश्चक्रतुः। स्पृशन्तावपि नलकरौ हारदीप्त्या पिहिताविवत्यर्थः। अथवा हार एव हासः तेन पराभूते कृतोपहासे चक्रतुः। यतो विगाह्यमानावेवाभितः स्पृहा पीडनाय मर्द्दनाय स्पृहावती साभिलाषे धृतेच्छे यतः मृदुनी मर्द्दयितुमसमर्थे। स्वयं मृदुर्हि महतः कठिनस्य च पीडनाय न प्रभवतीति मृदुभ्यां युवाभ्यां विशालौ कठिनौ चावां मर्द्दयितुमशक्याविती यं वाञ्छा वृथा धार्य्यते, स्वपरतारतम्यं न ज्ञायते भवद्भ्यामिति,

या कुरङ्गमदकुङ्कुमाञ्चितौ
नीललोहितरुचौ वधूकुचौ।
स प्रियोरसि तयोः स्वयम्भुवो-
राचचार नखकिंशुकार्चनं॥ १०२॥

तत्कुचाभ्यां नलकरौ हारहासेन विडम्बिताविवेत्यर्थः। सर्व्वतः स्पृष्टावेव न तु पीड़िताविति भावः। अकर्म्मकठिनौ हस्तौ इति लक्षणात् काठिन्यमेव राजकरस्य गुणस्तथापि नलिनत्वनिरूपणात् कठिनत्वेऽपि कुचापेक्षया मार्द्दवाम्मृदुनोत्युक्तं। पीड़नाय स्पृहावती ते मृदुनी विशेषेण ज्ञात्वा हासविहते चक्रतुरिति वा। अन्योऽपि निष्ठुरो मृदुमुपहसति॥ १०१॥

याविति। यौ वधूकुचौ कुरङ्गमदेन कस्तूर्य्या कुङ्कुमेन चाञ्चितौ पूजितौ कृतविलेपनौ अत एव क्रमेण नीला लोहिता च रुक् कान्तिर्ययोः, अथ च नीललोहितौ हरस्तत्कान्ती, एवंभूतौ, स नखः तयोर्यौवनारम्भे प्रियोरसि भैमीवक्षसि स्वयमेव भवतोः प्रादुर्भवतोः रक्तवक्रतीक्ष्णाग्रत्वान्नखैरेव किंशुकैः पलाशपुष्पैरर्चनं पूजां आचचार। कृताङ्गरागयोः कुचयोर्नखपदानि रचितवानित्यर्थः। अत्यनखोल्लेखस्य व्यथाराहित्येन शोभामात्रहेतुत्वादर्चनमित्येवेत्युत्प्रेक्षा। कस्तूर्य्या अभ्यर्हितत्वात् पूर्व्वनिपातः॥ १०२॥

अम्बुधेः कियदनुत्थितं विधुं
स्वानुबिम्बमिलितं व्यडम्बयत्।
चुम्बदम्बुजमुखीमुखं तदा
नैषधस्य वदनेन्दुमण्डलं॥ १०३॥

पूगभागबहुताकषायितै-
र्वासितैरुदयभास्करेण तौ।
चक्रतुर्निधुवनेऽधरामृतै-
स्तत्र साधु मधुपानविभ्रमं॥ १०४॥

अम्बुधेरिति। सुरतावसरेऽम्बुजमुख्या भैम्या मुखं चुम्बत् मिलन्नैषधस्य वदनेन्दुमण्डलं कर्तृ प्रतिदिनमुदयसमये अम्बुधेः समुद्रात् कियत् स्तोकमनुत्थितं तथा समुद्रजले जातेन स्वानुबिम्बेनात्मीयप्रतिबिम्बेन मिलितं निरन्तरं सम्बद्धं विधुं चन्द्रं व्यडम्बयत् अनुचकार। भैमीमुखं कर्तृ नलमुखं कर्मीभूतं चुम्बदिति वा। अनेन विपरीतरतं सूचितं बिम्बप्रतिबिम्बभावनिरूपणेनात्यन्तं तन्मुखयोः सादृश्यं सूचितं। कामसुहृच्चन्द्रोदयनिरूपणाच्च कामोज्जृम्भणं व्यज्यते॥ १०३॥

पूगेति। पूगफलफालिकानां भागोऽंशस्तस्य बहुतया कषायितैस्तुवररसप्रापितैः, कषायः सुरभावित्यभिधानात् सुरभितैर्वा। तथा पक्केनोदयभास्कराख्येन ताम्बूलमध्ये गृहीतेन कर्पूरेण वासितैः सुरभितैरन्योन्याधरामृतैरधररसैरेवामृतैः कृत्वा तौ तत्र निधुवने सुरते मधुपानस्य विभ्रमं मद्यपानरूपं

आह नाथवदनस्य चुम्बतः
सास्म शीतकरतामनन्तरम् ।
सीत्कृतानि सुदती वितन्वती
सत्त्वदत्तपृथुवेपथुस्तदा ॥ १०५ ॥

विलासं साधु सम्यग्यथा तथा, अथ च मद्यपानजन्यविलासं चक्रतुः । मद्यपानस्थाने ऽन्योन्याधरपानमेव चक्रतुस्तेनैव च नितरां सोन्मादौ जाताविति भावः । अन्यो ऽपि कषायरसं कर्पूरवासितं शीतलं मधु पिबति । साधु अनिषिद्धं भक्षयति वा । सुरते मधुपानविभ्रममधरामृतैः साधु यथा तथा चक्रतुः । उपदंशस्थाने ऽधरामृतानि जातानीत्यर्थः । भोग इति पाठे अनुभवः । राग इति पाठे बहुताम्बूलवर्णक्रमविवर्द्धमानरक्तिमबाहुल्येनेत्यर्थः । कषायितैः । तत्करोति (पा॰ ३।१।२६।१वा॰) इति सम्ताजिष्ठा ॥ १०४ ॥

आहेति । तदा सुरतचुम्बनावसरे सीत्कृतानि वितन्वती कुर्वती सा सुदती, तथा कामावस्थाविकारविशेषेण सत्त्वेन दत्तः पृथुवेपथुः कम्पो यस्यास्तादृशी सती, चुम्बतो नाथवदनस्यानन्तरं वर्णैर्विना तत्कार्यकारित्वेन शीतकरतां चन्द्रतामाह स्म । चन्द्रस्पर्शाद्यथा सुखं भवति तथा नलमुखस्पर्शात्तस्या अभूदिति भावः । शीतेऽपि सीत्कारः कम्पश्च भवति मुखाद्वर्णश्च न निर्गच्छति । शीतं करोति शीलमस्य शीतकरः । तञ्ज्ञो हेतुताच्छील्ये (पा॰ ३।२।२०) इति टः ॥ १०५ ॥

चुम्बनाय कलितप्रियाकुचं
वीरसेनसुतवक्त्रमण्डलम्।
प्राप भर्त्तुममृतैः सुधांशुना
सक्तहाटकघटेन मित्रतां॥ १०६॥
वीक्ष्य वीक्ष्य पुनरैक्षि सामुना
पर्य्यरम्भि परिरभ्य चासकृत्।

चुम्बनायेति। चुम्बनाय कलितः स्पृष्टः प्रियाकुचो येन तादृशं वीरसेनसुतस्य वक्त्रमण्डलं, सुधांशुना चन्द्रेण मित्रतां साम्यं प्राप। किम्भूतेन चन्द्रेण। स्वैरेवामृतैः आत्मानं भर्त्तुं पूरयितुं सक्तः सङ्गतः हाटकघटः सुवर्णकलशो येन। मुखं चन्द्रसमं, अमृतभरणार्थं चन्द्रसम्बद्धस्वर्णघटसमो भैमीकुचः, मुखेन्दुना स्वीयममृतं कुचकलशे निक्षिप्तं न तु तत्तत्यं गृहीतं इति अनौचिती नाशङ्कनीया मुखचुम्बनादमृतांशुयोगादिव भैमीकुचः शान्ततापो जातः, सुखस्थाभूदिति भावः। मुखनेत्रस्तनबाहुमूलकपोलौष्ठहृदयवराङ्गान्यष्टौ चुम्बनस्थानानि रागतः सर्व्वाण्यपि चेति वात्स्यायनः। नयनगलकपोलद्वन्द्ववामोमुखान्तस्तनयुगललालाटं वा चुम्बनस्थानं। स्तने चूचुकं परिहृत्येति विशेषः। मित्रशब्दस्य तुल्यार्थत्वात् सुधांशुनेति तुल्यार्थैः(पा०२।३।७२)इति तृतीया॥ १०६॥

वीक्ष्येति। अमुना सा वीक्ष्य वीक्ष्य पुनरैक्षि, तथाऽसकृत् वारंवारं परिरभ्य च पुनः पर्यरम्भि पुनरालिलिङ्गि, तथा आद-

चुम्बिता पुनरचुम्बि चादरा-
त्तृप्तिराप न कथञ्चनापि च ॥ १०७ ॥
छिन्नमप्यतनु हारमण्डलं
मुग्धया सुरतलास्यकेलिभिः।
न व्यतर्कि सुदृशा चिरादपि
स्वेदबिन्दुकितवक्षसा हृदि ॥ १०८ ॥
यत्त्वदीयहृदि हारमौक्तिकै-
रासि तत्र गुण एव कारणं।

रादरं वारं चुम्बितापि पुनरचुम्बि च। तथापि कथञ्चनापि केनापि प्रकारेणानेन तृप्तिकारणसद्भावेऽपि तृप्तिर्नापि न प्राप्ता ॥ १०७ ॥

छिन्नमिति। सुदृशा निरीक्षणे नितरां चतुरयापि मुग्धया सदर्पया च बालया भैम्या सुरतलास्यकेलिभिः सुरतसम्बन्धिभिर्नृत्यविलासैः करधूननाद्यङ्गविक्षेपविलासविभ्रमैः कृत्वा क्वचिच्छिन्नं त्रुटितगुणमपि अतनु आनाभिविलम्बिलादिशालं हारमण्डलं मुक्ताहारदाम चिरादपि भूयसापि कालेन न व्यतर्कि। यतः स्वेदबिन्दुकितं सञ्जातस्वेदबिन्दुवक्षो यस्यास्तया। सुरतया सञ्जातस्वेदबिन्दुमण्डलस्य हारमण्डलस्य हारसादृ-श्यात्मौग्ध्याच्च त्रुटितोऽपि हारो नाबोधीत्यर्थः। स्वार्थकप्रत्ययाज्ज्ञात् स्वेदबिन्दुकशब्दात्तारकादित्वादितच् ॥ १०८ ॥

यदिति। हारमौक्तिकैस्त्वदीये हृदि वक्षसि च चित्ते

अन्यथा कथममुच वर्णितुं
तैरशाकि न तदा गुणच्युतैः ॥ १०९ ॥
एकवृत्तिरपि मौक्तिकावलि-
श्छिन्नहारविततौ तदा तयोः।
छाययान्यहृदयेऽपि भूषणं
श्रान्तिवारिभरभाविते भवत् ॥ ११० ॥

यद्वापि स्थितं लग्नं तच गुणो दोरकस्तारत्वादिरेवकारणं हेतुः। अन्यथा न चेदेवं तर्हि तदा सुरतसमये गुणच्युतैस्तच भ्रष्टैस्तै-र्मौक्तिकैरमुच तदीये हृदि वर्णितुं स्थातुं कथं कस्मान्नाशाकि समर्थैर्न जातं। अथ च तारत्वादिगुणहीनैर्मौक्तिकैस्तदीये हृदये न स्थीयते किन्तूत्तमैरेव। तस्मादुभयरूपेऽपि भैमीहृदये स्थातुं मौक्तिकानामन्वयव्यतिरेकाभ्यां द्विविधोऽपि गुणहेतुरित्यनु-मानं। सुरतसम्मर्दान्मुक्ताहारस्त्रुटित इति भङ्ग्यन्तरेणोक्तं। अन्यस्यापि विदग्धस्य हृदयगामित्वे गुण एव हेतुः, गुणहीनेन तु चित्ते स्थातुं न शक्यत इति भङ्ग्या सूचितं। गुणच्युतैः पञ्चमी (पा० २।१।३७) इति योगविभागात् समासः ॥ १०९ ॥

एकेति। तदा सम्भोगसमये तयोर्द्वयोर्मध्ये एकस्मिन्नल एव वृत्तिर्यस्या एवम्भूता मौक्तिकावलिरन्यस्या भैम्या हृदये छाय-याभूषणमभूत्। किम्भूतेऽन्यहृदये। छिन्नहारस्य विततिर्विस्तारो यस्याः। यतः श्रान्तिवारीणि स्वेदबिन्दवस्तेषां भरः पूरस्तेन भाविते व्याप्ते। द्वयोः समीपे सम्मुखस्थितयोर्मध्ये भैम्या हारे

वामपादतललुप्तमन्मथ-
श्रीमदेन मुखवीक्षिणाऽनिशं।
भुज्यमाननवयौवनामुना
पारसीमनि चचार सा मुदां॥ १११॥
आन्तरानपि तदङ्गसङ्गमै-
स्तर्पितानवयवानमन्यत।
नेत्रयोरमृतसारपारणां
तद्विलोकनमचिन्तयन्नलः॥ ११२॥

त्रुटितेऽपि खेदजलपूरिते हृदये प्रतिविम्बितो नलस्य हार एवाभरणं बभूवेत्यर्थः। अन्यहृदये प्रतिविम्बितो नलस्य हार एवाभरणं बभूवेत्यर्थः। अन्यहृदय इति सर्व्वनामत्वात् पुंवद्भावः॥ ११०॥

वामेति। वामपादतलेन लुप्तः मन्मथश्रीमदः कामसौन्दर्य्यगर्व्वो येनातिसुन्दरेणापि अनिशं भैमीमुखवीक्षणात् केवलं भैम्यधीनेन अमुना नलेन भुज्यमानं नवं यौवनं यस्याः सा भैमी मुदां सन्तोषाणां पारसीमनि परतीरमर्य्यादायां परमोत्कर्षे चचारावर्त्तत। भावावसानसमयं प्रापेत्यर्थः। वामपादतलमुखवीक्षणेतिपदद्वयं लौकिकोक्तिः। एवम्भूतेन च भुज्यमानत्वान्मुदां परमोत्कर्षं प्रापेति युक्तं। मुखवीक्षणं दिने रात्रावपि वरदानप्रकाशितदीपवत्त्वात् ज्ञेयं॥ १११॥

आन्तरानिति। नलः स्वीयानान्तरान्छरीरमध्यवर्त्तिनो

भूषणैरतुषदाश्रितैः प्रियां
प्रागथ व्यषहदेष भावयन्।
तैरभावि कियदङ्गदर्शने
यत्पिधानमयविघ्नकारिभिः॥ ११३॥

ऽस्पृश्यमानानपि अवयवान् तदङ्गसङ्गमैः सुकुमारतरैरन्यवय-
वसंसर्गैरतिवेधकतया तर्पितान् सुखितानमन्यत। तथा तद्वि-
लोकनस्य स्वीयनेत्रयोः अमृतस्य सारेण श्रेष्ठभागेन पारणां
तद्रूपं हृष्टीकरणं अचिन्तयद्बुबुधे। पुनः पुनः भैमीगाढालि-
ङ्गनदर्शनाद्यैरन्तर्वंशिव प्रोषितोऽभूदित्यर्थः। अन्तरशब्दात्
अन्तःशब्दाद्वा भावार्थेऽण्। तर्पितान्। एतस्मात् कर्मणि क्तः
॥ ११२॥

भूषणैरिति। एष नलः प्रियामाश्रितैः स्वशरीरं सक्तवद्भिः
शाटकादिभिर्भूषणैःप्रागतुषदथ तैरस्याः कियतोऽस्याङ्गस्या-
वस्थाङ्गस्य दर्शने पिधानमयानां आच्छादनरूपाणां विघ्नानां
दर्शनान्तरायाणां कारिभिस्तद्धेतुभूतैस्तैरभावि जातं। अनस्य-
ङ्गं वै तर्हि सर्वं दर्शनगोचरो भविष्यत् इति भावयन्नेवं
तस्माद्व्यषददित्यर्थः। भैमीसौन्दर्यं तस्यां नलानुरागातिशयश्च
सूचितः। रतिसमये भूषणमोचनस्यैव युक्तत्वाद्भूषणसङ्गावबन्धनं
यद्यप्यनुचितं तथापि यावद्भूषणानि मोचयति तावदपि विल-
म्बासहिष्णुतया हटसुरतसूचनाद्भूषणवर्णनौचिती न दोषायेति
तदाप्यत्यन्तापरिहार्य्यभूषणाभिप्रायेण वेति ज्ञेयं। भूषणानि

योजनानि परिरम्भणेऽन्तरं
रोमहर्षजमपि स्म बोधतः।
तौ निमेषमपि वीक्षणे मिथो
वत्सरव्यवधिमध्यगच्छतां ॥ ११४ ॥
वीक्ष्य भावमधिगन्तुमुत्सुकां
पूर्व्वमङ्कमधिकुट्टिमे म्रदुं।

स किरमंशुभुव इति वा पाठः सुगमः। अतुषत्। पुषादित्वा-
दङ्॥ ११३॥

योजनानीति। तौ रोमहर्षात् सात्त्विकोत्थरोमाञ्चाज्जा-
तमत्यल्पमप्यन्तरं परिरम्भणे आलिङ्गने विषये बहूनि योज-
नानि बोधतः स्म। अजानतां। तथा मिथो वीक्षणे प्रारब्धा-
न्योन्यविलोकनेऽत्यल्पं निमेषमक्षिपक्ष्मसङ्कोचसमयमपि वत्सरेण
वर्षेण अवधिं व्यवधानं कृत्स्नवर्षदर्शनविच्छेदकालं अध्यगच्छताम्
अज्ञासिष्टां। अल्पीयसापि देशकालव्यवधानेन प्रेमभरादन्यो-
न्यविच्छेदसाम्यममानीत्यर्थः। बोधतः। बुध अवगमने भौवा-
दिकः स्मयोगे लट्॥ ११४॥

वीक्ष्येति। एषः नलो म्रदुं बालत्वात् सुरतभरासहां लघु-
द्रवां पद्मिनीमत एव तस्मात् पूर्व्वमेव विश्रुपतनरयरूपं भाव-
मधिगन्तुं प्राप्तुं नेत्रनिमीलनगाढालिङ्गनादिचिह्नेनोत्सुकां
सत्वरां वीक्ष्य ज्ञात्वा तद्विन्दुसम्भनार्थं कोऽयमत्रापूर्व्वः पुरुष
इति प्रश्नेन पूर्व्वमसञ्जातभयामपि नरूपधारिणा अन्येनाहं

कोऽयमेत्युदितसम्भ्रमीकृतां
स्वानुबिम्बमदर्शयदेष तां ॥ ११५ ॥
तत्क्षणावचितभावभावित-
ह्लादमात्मसितदीधितिस्थितिः।
स्वां प्रियानभिमतक्षणोदयां
भावलाभलघुतां नुनोद सः ॥ ११६ ॥

भुक्तेति वृद्धा सुरतसमयसमागतअनात्मरदर्शनाद्दा उदितसम्भ्रमीकृतां समुत्पादितभयां विमनस्कतया प्रतिबद्धभावोदयां अनन्तरं कः कुच तिष्ठतीति कृतप्रश्नाम्तां भैमीं स्वच्छमणिकुट्टिमे निर्मले मणिबद्धभित्तिभागे स्वानुबिम्बप्रतिबिम्बमदर्शत् दर्शयामास। नायमपूर्व्वः कश्चित् किन्तु मदीयमेवेदं प्रतिबिम्बं तव ममान्व इति भ्रान्तिर्जातेति स्वप्रतिबिम्बं तामदर्शयदित्यर्थः। अन्यतरस्य पूर्व्वं बिन्दुपतने विषमरतत्वादेरस्य स्यादिति बिन्दुस्तम्भार्थं अन्यचित्ततया सम्भ्रमजनेन च भावबन्धं कुर्यादिति कामशास्त्रात्तस्या बिन्दुपातप्रतिबन्धमकरोदिति भावः। अदर्शत्। णिचश्च (पा॰१।३।७४) इति तङ्। ऋदृशोऽङि गुणः। (पा॰७।४।१६) तां दृश्यर्थत्वात् कर्मत्वं॥ ११५ ॥

एवं भैम्या भावलाभवेगभङ्गोपायमुक्त्वा नलस्य भावलाभवेगभङ्गीमाह। तत्क्षणेति। स प्रियाया अनभिमते समये भैमीभावलाभौत्सुक्यात् पूर्व्वमेवोदय उत्पत्तिसमयो यस्यास्तां, भावलाभे स्वां निजां बिन्दुच्युतौ लघुतां शीघ्रतां नुनोद अन्यचित्तो-

स्वेन भावजनने स तु प्रियां
बाहुमूलकुचनाभिचुम्बनैः ।

करणेन व्यसमयदित्यर्थः । तदेवाह । किम्भूतः । तस्मिन्नेव क्षणे निजभावोत्सुक्यसमयेऽविहितभावेन एतस्या इव ममापि भावलाभश्चेत् स्यात्तर्हि विषमरतलादेरसमेव स्यादतस्तुल्यकालमेवोभयोर्भावलाभं करवाणीति सावधानतयोक्तप्रकारेणैव सावधाने वा भावे चित्ते भाविता ध्यानवासनाभिविक्तिता द्वादशात्मनः सूर्यस्य सितदीधितेश्चन्द्रस्य च स्थितिर्मर्यादा गगनगमनादिप्रकारो येन सः । तद्व्याजेन निजवीजस्तम्भनार्थं स्वस्यैव सम्यादितवैचित्र्यः सन्निति यावत् । अथ च सावधानतया कृता सूर्यचन्द्रापरपर्यायेडापिंगलाख्यदक्षिणवामनाडीस्थयोर्मरुतोः स्थितिः स्थैर्यं येन कुम्भितपवन इत्यर्थः । अन्यचित्ततासम्पादनेनासावायुस्तम्भनेन चोपायेनैकसमयोभयभावप्राप्तिपर्यन्तं स्वीयं भावं स्थिरीचकारेति भावः । एतेन भङ्ग्या नलस्य योगाभ्यासोऽपि सूचितः । अन्येन तथा कर्त्तुमशक्यत्वात् । दक्षिणनासामुद्रणे पुरुषस्य, वामनासिकामुद्रणे योषितो विन्दुस्तम्भो भवतीति, कामशास्त्रात् । स्वीयं तदीयं च भावं स्थिरीचकारेति वा विस्तरेणालं ॥ ११६ ॥

इदानीं समरतमाह । स्वेनेति । स तु नलः पुनः स्वेन स्वयमेव भावजनने उभयोर्भावप्राप्तिसमये स्वेन सह वा स्वेनात्मनैव कर्त्रा यद्भावजननं तस्मिन् सति वा स्वस्य भावजनन-

निर्म्ममे रतरहःसमापना-
र्म्मसारसमसंविभागिनौ ॥ ११७ ॥
विश्लथैरवयवैर्निमीलया
लोमभिश्च नमितैर्विनिद्रताम्।
सूचितं श्वसितसीत्कृतैश्च तौ
भावमक्रमकमध्यगच्छताम् ॥ ११८ ॥

समय इति यावत्, तत्र बाहुमूले कक्षौ कुचौ नाभिश्च एतेषां चुम्बनैः कृत्वा रतस्य रहसि समापनात्तज्जनितं परमकाष्ठापन्नं शर्म सुखं समापनारूपो वा शर्म सारस्तस्य समस्तुल्यो यः संवि-भागोऽवस्तरतौं समरतप्रापणेन सुखिनौ निर्म्ममे चकार। लोके-त्यस्य प्रथमद्वितीयव्याख्ययोः कक्षादिचुम्बनजातिः। तृतीया-यान्तु कक्षादेर्निरन्तरं कामाधिष्ठानत्वात्तचुम्बनैरुपायैः स्वस्य भावप्राप्तिसमये तामपि भावमलम्भयदिति भावः। भावभजनेन त्विति पाठे स्वीयेन भावभजनेन निमित्तेन बाह्नादिचुम्बनै-रिति व्याख्या॥ ११७॥

पुनरपि भङ्ग्यन्तरेण तदेवाह। विश्लथैरिति। तौ भाव-लाभश्रमवशात् लोडुमनेऽपि विश्लथैः शिथिलीभूतैरवयवैरङ्गै-स्तथा निद्राभावेऽपि निमीलया श्रमजनितनयनसङ्कोचतया तथा तस्मिन् क्षणे द्रुतं शीघ्रं विनिद्रतामुल्लासं दृतैर्गतैर्लोमभी-रोमाञ्चैस्तथा श्वसितैः श्रममुखनासिकाश्वासैः सीत्कृतैश्च तैः सर्वैः सूचितं अक्रमकं युगपत् सञ्जातविन्दुच्युतिजन्यसुखरूपं भावम-

आस्त भावमधिगच्छतोस्तयोः
सम्मदेषु करजक्षतार्पणा।
फाणितेषु मरिचावचूर्णना
सा स्फुटं कटुरपि स्पृहावहा॥ ११९॥

ध्यगच्छतां समरतं प्राप्तावित्यर्थः। भोगिनोः सम्भोगान्ते स्वथा-वववत्वादिजातिः॥ ११८॥

आस्तेति। एवं भावमधिगच्छतोः सुरतान्तसुखमनुभवतो-स्तयोः करजक्षतानां नखक्षतानामर्पणा दानं सम्मदेषु परमा-नन्देषु मध्ये आस्ताभूत् आनन्ददायिकैवाभूदित्यर्थः। नखक्ष-तस्य सुखदायित्वं कथमित्यत आह। स्फुटं यस्मात् फाणितेषु दुग्धविकाररूपेषु खण्डविकारेषु वा पानकेषु मध्ये सा सूपशास्त्र-प्रसिद्धामरिचावचूर्णना कटुरसापि स्पृहावहा मधुररसजन्या-रुचिः परिहारेण दृढामिच्छामावहति। तथा कटुः पीडाज-निकापि नखक्षतार्पणा सुखकारिण्येवाभूदित्यर्थः। सम्मदेषु ना-नाप्रकारेषु सुरतेषु भावं प्राप्नुवतोस्तयोस्तस्मिन्नेव समये काम-शास्त्रप्रसिद्धा कटुः पीडाजनिकापि नखक्षतार्पणा स्पृहावहाभूत् स्फुटशब्द इवार्थः। केषु केव। फाणितेषु कटुरसा मरिचावचूर्ण-नेव सुरतान्ते क्षतापि पुनः सुरतेच्छामेवोद्दीदिपदिति भाव इति वा। भावमधिगच्छतोस्तयोः कटुरपि सुरतेषु स्पृहावहा या नखक्षतार्पणा सा स्फुटं निश्चितेषु फाणितेषु मरिचावचूर्ण-नाभूत्तद्रूपेवाभीभूदित्यर्थ इति वा। मत्स्यण्डी फाणितं खण्ड-

अर्द्धमीलितविलोलतारके
सा दृशौ निधुवनक्लमालसा।
यन्मुहूर्त्तमवहन्न तत् पुन-
स्तृप्तिरास्त दयितस्य पश्यतः॥ १२०॥
तत्क्लमस्तमदिदीक्षत क्षणं
तालवृन्तचलनाय नायकं।
तद्विधा हि भवदैवतं प्रिया
वेधसोऽपि विदधाति चापलम्॥ १२१॥

विकारः शर्करा सितेत्यमरः। चूर्णना सत्यापपाश (पा० ३।१।२५) इति णिजन्ताद्युच्॥ ११९॥

अर्द्धेति। निधुवनक्लमेन सुरतश्रमेणालसा सुरतायासनिःसहेत्यर्थः। सा दृशौ मुहूर्त्तं क्षणमात्रं अर्द्धं मीलिते ईषत् सङ्कुचिते विलोले तारके ययोस्तादृशे यदवहद्धार तत् तादृक् भैमीनेत्रावस्थानं पश्यतो दयितस्य पुनस्तृप्तिर्नास नाभूत् पुनः पश्यत इति वा। पौनःपुन्यदर्शनाभिलाषस्यानिवृत्तत्वात् पश्यन्नेवस्थित इत्यर्थः। तादृशी सा तस्य सुरतसुखायाभूदिति भावः॥ १२०॥

तदिति॥ तदानीन्तनस्तस्याः क्लमः सुरतजः श्रमः नायकं सैन्यस्वामिनं यजमानमपि तं क्षणमात्रं तालवृन्तचलनाय अदिदीक्षतोपदिदेश। सुरतश्रान्तां तां दृष्ट्वा व्यजनवीजनेन श्रमापनयनं चकारेत्यर्थः। हि यतो भवस्य संसारस्य कामसुखसर्व्व-

स्वेदबिन्दुकितनासिकाशिखं
तन्मुखं सुखयति स्म नैषध।
प्रोषिताधरभयालुयावकं
सामिलुप्तपुलकं कपोलयोः ॥ १२२ ॥
क्षोणमेव पृथु सम्भ्रमं क्रियत्
क्लान्तमेव बहु निर्वृतं मनाक्।

स्वस्य दैवतमिष्टदेवता तद्विधा भैमीसदृशी अतिसुन्दरी शोभा-
न्यवती प्रिया वेधसोऽपि ब्रह्मणोऽपि स्वविषये व्यापकमनुराग-
तरलतां विदधाति करोति किं पुनर्मनुष्यस्येत्यर्थः। पुनरपि
सानुरागो जात इति भावः। व्यजनं तालवृन्तकमित्यमरः।
अहिदीपत। नियमार्थात् दीप्यतेर्हेतुमण्णिच् चङ् ॥ १२१ ॥

स्वेदेति। तस्या मुखं नैषधं सुखयति स्म। किम्भूतं। स्वेद-
बिन्दुकाः सञ्जाता यस्यास्तादृशी नासिकाशिखा नासाग्रं यस्य,
तथा प्रोषितो गतः अधरभयालुरोष्ठस्थितो यावकोऽलक्तको
यस्य, तथा परिचुम्बनवशात् कपोलयोः सामि अर्द्धं लुप्ताः पुल-
का रोमाञ्चा यस्य, एवम्भूतं मुखं दृष्ट्वा स सुखी जातः सञ्जा-
तकामश्च जात इत्यर्थः। अत्र पूर्व्वोत्तरार्द्धे व्यत्यस्ते पठनीये।
अन्यथा प्राप्तपुनरात्तदोषापातः। सुखयति। मतुवन्तात्, तत्
करोति (पा॰ ३।१।२६ वा॰ १) इति णिचाविष्टवद्भावात् मतु-
लोपः ॥ १२२ ॥

क्षीणमिति। तदतिसुन्दरं मदीयमाननं सदा सुरतान्त-

कान्तचेतसि तदीयमाननं
तत्तदालभत लक्षमादरात् ॥ १२३ ॥
स्वेदवारिपरिपूरितं प्रिया-
रोमकूपनिवहं यथा यथा।
नैषधस्य दृगपात् तथा तथा
चित्रमापदपतृष्णतां न सा ॥ १२४ ॥

समये कान्तचेतसि विषये आदरातिशयाल्लक्षं लक्षसङ्ख्यं द्रव्यं अलभत। मूल्यरहितेऽत्युत्कृष्टे वस्तुनि एतल्लक्षं लभ्यते इति लोकोक्त्या परमोत्कर्षस्याभिव्यञ्जनात् परममुत्कर्षं प्रापेत्यर्थः। किम्भूतं। सुरतसुखानुभववेगसञ्जातस्वीयस्मरचापलस्मरणाद्वा पृथु बहुतरं ह्रीणं लज्जितमेव। तथा पुनः सुरताभिलाषधारणात् कियदीषत् सस्मरं उद्दीप्तकामं। तथा सौकुमार्यातिशयायासबाहुल्याद्बहु सुतरां क्लान्तं म्लानमेव। तथा प्रलयाख्यया कामावस्थया साधनभेदावगमराहित्यादेकीभावात् परब्रह्मानन्दानुभवादिव महासुखानुभवविषयसुखानुभव विषयसुखापलापात् मनाक् निर्वृतं अल्पं सुखितं विस्मृतानुभूतसुखमिति यावत्। रतान्तसमये योषिन्मुखमत्यादरकारि भवतीति कामशास्त्रं। तदा तादृक् तदाननं दृष्ट्वा पुनः समदनोऽभूदिति भावः। अथ च लक्षं विषयतामलभतेत्यर्थः ॥ १२३ ॥

स्वेदेति। नैषधस्य दृक् स्वेदवारिणा सुरतश्रमजलेन परिपूर्णं प्रियारोमकूपनिवहं यथा यथा यावत् अपात् सादरमव-

वान्तमाल्यकचहस्तसंयम-
व्यस्तहस्तयुगया स्फुटीकृतं।
बाहुमूलमनया तदुज्ज्वलं
वीक्ष्य सौख्यजलधौ ममज्ज सः ॥ १२५ ॥
वीक्ष्य पत्युरधरं कृशोदरी
बन्धुजीवमिव भृङ्गसङ्गतं।

लोकयेत् सा नलदृक् तथा तथा तावत् तावत् अपरुष्णातां तृप्तिं नापदिति चित्रं पुनः पुनरवलोकने हि तृप्तिर्भवत्यत्र तु न जातेत्याश्चर्य्यमित्यर्थः। अथ च पिपासोरञ्जलिजलेनापि पिपासा शाम्यत्यस्यास्त्वाकण्ठवारिपूरितकूपसङ्घस्य पुनःपुनः पानेऽपि पिपासा न शाम्यतीति चित्रमित्यर्थः। एवम्भूतमैमीरोमकूपदर्शनमात्रेण पुनः सकामोऽभूदिति भावः ॥ १२४ ॥

वान्तेति। स सुरतसंमर्द्दाद्वान्तमाल्याश्च्युतकुसुमाः कचहस्ता स्तेषां संयमाय ग्रन्थिबन्धनाय व्यस्तमूर्ध्वव्यापारितं हस्तयुगं यया ऽनया भैम्या स्फुटीकृतं तदतिरमणीयं कामवसतिस्थानमुज्ज्वलमतिगौरं बाहुमूलं वीक्ष्य सौख्यजलधौ ममज्ज निरवधिसुखमन्वभूदित्यर्थः। वीतेति च पाठः। कचहस्त इति हस्तशब्द प्रशंसावाची। सुखमेव सौख्यं चातुर्वर्ण्यादित्वात् ष्यञ् ॥ १२५ ॥

वीक्ष्येति। सा कृशोदरी नेत्रचुम्बनवशात् संलग्नैर्निर्जैर्नयनकज्जलैर्भिन्नवर्णतया मञ्जुलं शोभमानं पत्युरधरं भृङ्गेण भ्रमरेण सङ्गतं मिलितं पीयमानमकरन्दं बन्धुजीवपुष्पमिव

मञ्जुलं नयनकज्जलैर्निजैः
संवरीतुमशकत् स्मितं न सा ॥ १२६ ॥
तां विलोक्य विमुखश्रितस्मितां
पृच्छतो हसितहेतुमीशितुः।
ह्रीमती व्यतरदुत्तरं वधूः
पाणिपङ्करुहदर्पणार्पणा ॥ १२७ ॥

वीक्ष्य समुत्पद्यमानं स्मितं ईषद्धास्यं संवरीतुं गोपायितुं उत्पद्यमानमेव निरोद्धुं नाशकत् समर्था नाभूत्। उत्तमस्त्रीत्वात् सलज्जत्वात् प्राणेशस्य सविधे स्मितं कर्त्तुमयुक्तं यद्यपि तथापि स्वीयसश्रोमसौभाग्यस्मरणवशादुत्पन्नस्य स्मितस्य संवरीतुमशक्यत्वात् सपत्नीदर्शने च सलज्जत्वेऽपि प्रागल्भ्यागमनशङ्कया सिष्मिये इति भावः ॥ १२६ ॥

तामिति। वधूर्भैमी विमुखं तिर्य्यङ्मुखं यथा तथा पराङ्मुखीभूय श्रितस्मितां हतेषद्धास्यां, विमुखी चासौ श्रितस्मिता च तादृशी वा तां विलोक्य हसितहेतुं पृच्छत ईशितुर्नलस्य पाणिरेव पङ्करुट् कमलं तस्मिन् करकमले दर्पणस्यार्पणमेवोत्तरं व्यतरद्ददौ, स्मितहेतुमाचष्ट, यतो ह्रीमती। त्वमेवचुम्बनवशात्तवोष्ठे नेत्रकज्जलं लग्नमिति लज्जावशात् साक्षादुत्तरं दातुमशक्ता कज्जलाङ्कितं स्वाधरं पश्येति भावेन दर्पणमेवोत्तरं ददावित्यर्थः ॥ १२७ ॥

लाक्षयाऽऽत्मचरणस्य चुम्बना-
च्चारु भालमवलोक्य तन्मुखं ।
सा ह्रिया नतनतानना ऽस्मर-
च्छेषरागमुदितं पतिं निशः ॥ १२८ ॥
स्वेदभाजि हृदयेऽनुविम्बितं
वीक्ष्य मूर्त्तमिव हृद्गतं प्रियं ।
निर्ममे धुतरतिश्रमं निजै-
र्द्रोनताऽति मृदु नासिकाऽनिलैः ॥ १२९ ॥

लाक्षयेति । कुपित भैमी प्रसादार्थं चरणे पतनात् भैम्याः पद्मिनीत्वात् पद्मजा सनबन्धेन सुरतारम्भवशाद्वा आत्मचरणस्य लाक्षया चुम्बनात् सम्बन्धाद्धेतोः चारु भालं ललाटं यस्य एवम्भूतं तस्य नलस्य मुखमवलोक्य निजसुरतधार्ष्ट्यस्मरणाज्जातया लज्जयाहेतुना नत नतं नत प्रकारमाननं यस्याः सा एवम्भूता सती उदितं प्राप्तोदयं उदयानतरं वा उदयमनन्तरं च कालक्रमाय वीयमानः शेषः कियदवशिष्टः रागो लौहित्यं यस्य तं निशो राध्याः पतिं चन्द्रं अस्मरत् । तन्मुखं तादृगभूदित्यर्थः । ईषदवशिष्टरक्तिमचन्द्रदर्शने यथा प्रीतिर्भवति तथा तादृक् मुखदर्शनेऽपि तस्याः प्रीतिर्जातेति भावः । नत नतेति प्रकारे द्विरुक्तिः । पतिं कर्मत्व विवक्षया षष्ठ्यभावः ॥ १२८ ॥

स्वेदेति ॥ ललाटलाक्षादर्शनसञ्जातनिजसुरतधार्ष्ट्यस्मरणवशात् ह्रिया नता सा स्वेदभाजि श्रमजलयुते स्वहृदये अनुवि-

सूनसायक निदेश विभ्रमै-
रप्रतीत चर वेदनोदयं।
दन्तदंशमधरेऽधिगामुका
सा स्पृशन्मृदु चमच्चकार च॥ १३०॥

स्थितं प्रियं नलं मूर्त्तं साकारं स्वहृतं चित्तस्थमिव वीक्ष्य निजै-
रतिमृदुभिः विश्रान्तिक्रममन्दीभूतैर्नासिकानिलैः हत्वा धुतो
ऽपगीतः रतश्रमो यस्यैतादृशं निर्ममे चकार सञ्जातस्वला-
श्वासाश्वासाग्नीं हृदयप्रतिविम्बित प्रियसम्बन्धात् श्रमापनोदनं
युक्तं। निर्मम इवोत्प्रेक्षा वा। तादृशीं तां दृष्ट्वा स गतश्रमः
सहर्षः सञ्जातः, सापि तं तादृशं दृष्ट्वा हर्षवशान्मन्दतराश्वा-
साश्वासान्मुमोचेति भावः॥ १२९॥

सूनेति॥ सूनसायकस्य कामस्य निदेश आज्ञा। तस्य
विभ्रमैर्विलासैर्हेतुभिः अप्रतीतचरः पूर्व्वसम्भोगवेलायाम-
ज्ञातः वेदनोद्भवो यो दुःखोदयः यस्मात् तं दन्तदंशं अध-
रेऽधिगामुका अधुना पीडाकारिणं ज्ञातवती। सामृदु अनि-
ष्ठुराङ्गुलीस्पर्शं यथा तथा दन्तदष्टाधरमेवास्पृशत्। अनन्तरं
च स्पर्शज पीडानुभवात् चमच्चकार सशीत्कारमङ्गकम्पमपि
चकार। आकस्मिकतयैव किमेतत्कदा जातमिति साश्चर्या-
चाभूत्। दन्त दंशं नलोकेति (पा॰२।३।६९) षष्ठी निषेधः
॥ १३०॥

वीक्ष्य वीक्ष्य करजस्य विभ्रमं
प्रयसार्जितमुरोजयोरियं ।
कान्तमैक्षत हसस्तुमं कियत्
कोपसङ्कुचितलोचनाञ्चला ॥ १३१ ॥
रोषभूषितमुखीमिव प्रियां
वीक्ष्य भीतिदरकम्पिताक्षरं ।
तां जगाद स न वेद्मि तन्वि तं
मूर्च्छि शास्मि तव कोपरोपिणम् ॥ १३२ ॥

वीक्ष्येति ॥ इयं प्रेयसा नखेन उरोजयोरुपरि बुद्धिपूर्व्वमर्जितं क्षतं करजस्य नखस्य विभ्रमं कोपसम्भ्रमवशाद्वीक्ष्य वारं वारं विलोक्यानन्तरमेव कियत् किञ्चित् कोपेन कुञ्चितौ सङ्कोच्य मुकुलितौ पर्यायेण गुणाधिक्यवशात् विलोचनाञ्चलौ नेत्रपल्लवौ यथा एवम्भूता सती स्वयं क्षतत्वात् सम्भोगसमये तथा ज्ञातत्वाच्च हसस्तुमं स्मितस्मितं कान्तमैक्षत कोपेन वक्रमपश्यदित्यर्थः । कोपस्याल्पत्वेन धीरत्वं भैम्या व्यज्यते वीक्ष्य वीक्ष्य सम्भ्रमे द्विरुक्तिः । हसस्तुमं स्तुमोनुदक (पा० ३।२।५८) इति क्वित् ॥ १३१ ॥

रोषेति ॥ सरोषहर्षितं कोपयुक्तं मुखं यस्यास्तामिव इन्तहन्नादेः सुखकारित्वेन तत्त्वतः कोपरहितत्वेऽपि कृत्रिमकोपेन भ्रुकुटितमुखीं प्रियां वीक्ष्य भीत्या दरमीषत् कम्पितानि सगद्गदान्यक्षराणि यस्यां क्रियायां तद्यथा तथा तां इति

कोपकुङ्कुमविलेपनात्मना-
ऽन्ववाचि कृशतन्ववाचि ते।
भूदयुक्तसमयैव रञ्जना
मानने विधुविधेयमानने ॥ १२२ ॥

जगाद। इति किं। हे तन्वि अहं तं न वेद्मि कस्तव कोप-
रोपरोपणां चकार ब्रूहि, श्रास्मि तव कोपरोपणमिति च पाठः।
कोपस्य रोपितमथ्यारोपकं न वेद्मीत्यात्मनः कोपरोपित्वं गोप-
यति ॥ १२२ ॥

कोपमिति ॥ पुनरपि इति किं। ननु कृशतनु अवाचि
कोपवशात् अवाच्यभावस्थे तथा अवाचि नम्रीभूते तथा विधु-
नापि विधेया गुणाधिक्यवशाद्विधेया कार्या मानना पूजा यस्य-
वम्भूते चन्द्राधिके तवानने रोषरूपेण कुङ्कुमेन विलेपनाद्धेतो-
र्मनागन्वीयर्थीयं रञ्जना रक्तिमसम्बादना मा भूत् न कार्या।
यस्मादयुक्तसमयैवाप्रस्तावसमुद्भूतेव किमपि मया नापराद्ध-
मिति निर्हेतुकेयमनुचिता कोपरञ्जना त्यज्यतामित्यर्थः। अथ
वाऽयं सम्भोगसमयो रात्रिरियं न तु कोपरञ्जनसमयः, तस्माद-
न्यदा कोपः कार्योऽधुना तु त्यज्यतामित्यर्थः। अथ च चन्द्रतुल्ये
मुखे रञ्जना अयुक्तसमया माऽभूत् किन्तु युक्तसमयैवकार्येत्यसु-
क्तसमयत्वमेव निषिध्यते। अथ च चन्द्राधिकं तव मुखं इदानीं
रोषरूषितं सन्न्यूनं भवतीति अयुक्तसमया रञ्जना न कार्या
कोपस्त्यज्यतामित्यर्थः। अथ च कोपकुङ्कुमविलेपनरञ्जना अयु-

क्षिप्रमस्यतु रुजा नखाद्विजाः
मावकीरमृतशीकरं किरत्।
एतदर्थमिदमर्थितं मया
कण्ठचुम्बि मणिदाम कामदम्॥ १३४ ॥
स्वापराधमलुपत् पयोधरे
मत्करः सुरधनुःकरस्तव।

यथमया यतस्तस्मान्नैव कार्य्या। शीतकालेष्णवीर्यतया वद्-
नप्रसाधनं कुङ्कुमविलेपनं युक्तं, इदानीं वसन्तेन श्रमजेनो-
ष्मणा श्रीखण्डपाण्डिमैवाननप्रसाधनायालं न कुङ्कुमरञ्जने-
त्यर्थः॥ १३३ ॥

क्षिप्रमिति॥ हे भैमि कण्ठचुम्बि मम कण्ठे स्थितं तथा
कामदमिच्छादायि अतएवैतदर्थं त्वदीयकरजरदनक्षतजपी-
डापाकरणार्थं भैमीकरजादिक्षतपीडापनोदनं कुर्विति मयाऽ
र्थितं प्रार्थितं यदिदं चिन्तामणिरत्नदाम माला अमृतशी-
करं सुधाबिन्दुं किरत् स्रवत्सत्तावकीस्त्वदीया नखाद्विजा
नखक्षताद्विजा रुजाः पीडाः क्षिप्रं अस्यतु शमयत्वित्यर्थः। तस्मात्
कोपं मा कार्षीरिति भावः। अर्पितमिति पाठे पीडाशान्त्यर्थं
मया त्वदीयकण्ठे क्षिप्तं सत्त्वदीयकण्ठचुम्बीति व्याख्येयं। रुजा
भिदादित्वात् (पा॰ ३।३।१०४) अङ् प्रत्ययः॥ १३४ ॥

स्वापराधमिति॥ हे भैमि मत्करस्तव पयोधरे स्तने सुर-
धनुःकर इन्द्रचापाख्यनखक्षतविशेषकारी सन्नखक्षतपीडाकरणजं

सेवया व्यजनचालनाभुवा
भूय एव चरणौ करोतु वा ॥ १३५ ॥
आननस्य मम चेदनौचिती
निर्दयं दशनदंशदायिनः।
शोध्यते सुदति वैरमस्य तत्
किं त्वया वद विदष्ट नाधरम् ॥ १३६ ॥

स्वापराधं व्यजनस्य चालना तस्याः सकाशाद्भवतीति भूस्तया व्यजनवीजनसमुद्भूतया सेवया अलुपत्। वा अथवा एतावत्यापि सेवया यदि न सन्तुष्यसि तर्हि भूय एव पुनरपि स्वयं करस्तव चरणौ करोतु संवाहयतु। चरणसंवाहने अपराधमार्जनं भवति। तस्मात्तदयं करोत्वित्यर्थः। अथ च चरणौ सम्भोगार्थं ऊर्ध्वीकरोत्वित्यर्थोऽवसेयः। अथ च नानावर्णरत्नमुद्रिकायुक्तत्वात्तत्कुचे सुरधनुःकरः, तथा चापराधो नास्त्येव। अथ च मेघे सुरधनुर्युक्तमेवेति पयोधरे तत्कारिणो न कोऽप्यपराधः, यद्यपि भवेत् तथापि व्यजनवीजनसेवयावलोपितश्चरणसंवाहनमपि करोत्वित्यर्थः। भूय एष इति पाठे एष मत्करः। अलुपत् लृदित्वादङ्। धनुःकरः दिवाविभेति (पा० ३।२।२१) टः। इसुसोःसामर्थ्ये इति (पा० ८।३।४४) पक्षे विसर्जनीयस्य षः। करोतीति करः पचाद्यच्। सुरधनुषः कर इति षष्ठी समासः। चालना ण्यासश्रन्थो युच्। मित्त्वस्य पाक्षिकत्वाद्वृद्धिः ॥ १३५ ॥

आननस्येति। हे सुदति ममाननस्य चेद्यदि अनौचिती यतो

दीपलोपमफलं व्यधत्त य-
स्त्वत्पटाहृतिषु मच्छिखामणिः।
नो तदागसि परं समर्थना
सोऽयमस्तु पदपातुकस्तव ॥ १२७ ॥
इत्यमुक्तिमुपहृत्य कोमलां
तत्पचुम्बिचिकुरश्चकार सः।

निर्दयं यथातथा दशनदंशदायिनो दन्तक्षतदानशीलस्य तस्मा-
त्तस्य यदपराधिता तत्तर्हि अपराधकारिणोऽस्य मम्मुखस्याधरं
विदश्य अतितरां खण्डयित्वा त्वया किमिति तद्दन्तदंशनरूपं
वैरं न शोध्यते त्वं वद कथय, अपि तु अपराधिनोऽस्यावश्यमोष्ठं
दशैः खण्डयित्वा वैरनिर्यातनं कुरु। तथा च समः समाधि-
रित्यर्थः ॥ १२६ ॥

दीपेति। हे भैमि यो मच्छिखामणिस्त्वत्पटाहृतिषु त्वदीय-
वसनकर्षणेषु सतीषु लज्जावशामुखवाय्वादिना त्वया कृतं दीप-
लोपं स्वकिरणैरेव तिमिरनिराकरणादफलं व्यर्थं व्यधत्त।
तस्य मदीयेरागसि अपराधे परं केवलं करावलम्बनादिवसम-
र्थना परिहारो नो अस्ति तस्मादुपायान्तराभावात्सोऽयं मौ-
लिमणिस्तव पदयोः पातुको वन्दारुरस्तु। उपायान्तराभावे
हि नमस्कारेणापि अपराधमार्जनं क्रियते तस्मादहमपि नम-
स्कारं करोमीत्यर्थः ॥ १२७ ॥

इत्यमिति। स इत्थमुक्तप्रकारेण कोमलां रामयणां भक्तिं

आत्ममौलिमणिकान्तिभङ्गिनीं
तत्पदारुणसरोजसङ्गिनीं ॥ १३८ ॥
तत्पदाखिलनखानुबिम्बनैः
स्वैः समेत्य समतामियाय सः ।
रुद्रभूमविजिगीषया रति-
स्वामिनोपदशमूर्त्तिताभृता ॥ १३९ ॥

वार्यं उपहृत्य उपहारीकृत्य प्रणामकरणवशात्तत्पदुम्बिन: शय्यात्सर्पिनश्चिकुरा: केशा यस्य स आत्ममौलिमणिकान्तिर्नि-अशिखामणिद्युतिस्तद्रूपा भङ्गिनी नदी तां तत्पदे भैमीचरणौ तद्रूपे अरुणसरोजे तत्सङ्गिनीं सम्बद्धां चकार । प्रणनामेत्यर्थः । नद्याश्च रक्तोत्पलसम्बन्धो युक्त एव । तत्पचुम्बीत्यनेन शय्या-यामेव प्रणामः सूचितः । भङ्गास्तरङ्गा: सन्त्यस्यां सेति वि-ग्रहः ॥ १३८ ॥

तदिति । कृतप्रणामः स नलः स्वैर्निजैस्तस्याः पादयोर-खिलेषु दशस्वपि नखेषु जातैरनुबिम्बनैः प्रतिबिम्बैः समेत्य मि-लित्वा रुद्रस्य भूमा बहुत्वमेकादशत्वं तस्यापि स्पर्द्धावशाद्विजि-गीषया जेतुमिच्छया उपदशमूर्त्तितामेकादशमुर्त्तितां धार-यता रतिस्वामिना कामेन समतां साम्यमियाय मदीयः प्रभु-र्यद्येकादशत्वं धारयति तर्हि मयापि तावत्सङ्ख्याकेन भवितुं युक्तमिति । एकादशत्वं यदि कामो धारयेत्तर्हि भैमीदशनख-सञ्जातस्वप्रतिबिम्बसम्बन्धको दशमूर्त्तिधारी नलस्तेनोपमीये-

आख्यतैष कुरु कोपलोपनं
पश्य नश्यति कृशा मधोर्निशा।
एवमेव तु निशान्तरे वरं
रोषशेषमनुरोत्स्यसि क्षणम्॥ १४०॥

तेत्यभूतोपमा। रुद्रभीतीति पाठे एकादशभ्यो रुद्रेभ्यो भीतेः विजिगीषया तदपाकरणाद्धेतोर्यद्येकादशमूर्त्तितां मदनो धारयेत्तर्हि स्वप्रतिविम्बयोगादेकादशमूर्त्तिर्नलस्तेनोपमीयेतेत्यर्थः। प्रणामवशात्तन्नखेषु प्रतिविम्बित इति भावः। दशानां समीपे उपदशाः। सङ्ख्यया व्ययेति (पा०२।२।२५) समासः। बहुव्रीहौ सङ्ख्येय (पा०५।४।७३) इति डच्। उपदशा मूर्त्तयो यस्येति समासः॥ १३९॥

आख्यतेति। एष तां इति आख्यत अवोचत्। इति किं। हे भैमि त्वं कोपलोपनं कुरु। मधोर्वसन्तस्य कृशा दिनापेक्षया स्वभावत एवाल्पपरिमाणा अथ च प्रतिक्षणमपचीयमाना निशा नश्यतीति, पश्य कोपापरित्यागे एवम्प्रकारेणावशिष्टा रात्रिर्गमिष्यति, तस्मात् कोपं मुञ्च। तु पुनस्त्वं एतमेव रोषशेषं निशान्तरे आगामि राज्यन्तरे दिनापेक्षया अधिकपरिमाणायां शिशिरर्तुरात्रौ क्षणमात्रं अनुरोत्स्यसि कामयिष्यसे चरमे तस्मिन्नागमिष्टं शिष्टं कोपं तदा कुरु इदानीं सम्भोगार्थं प्रसन्ना भव। सर्वं कोपमिदानीमेव चेत् करिष्यसि तर्हि तदा किं करिष्यसि तस्मादल्पं कोपं निशान्तरार्थं स्थापयेति लौकिकरीत्या-

साऽथ नाथमनयत्कृतार्थतां
पाणिगोपितनिजाङ्घ्रिपङ्कजा।
तत्प्रणामधुतमानमाननं
स्मेरमेव सुदती वितन्वती॥ १४१॥
तौ मिथो रतिरसायनात् पुनः
सम्बुभुक्षुमनसौ बभूवतुः।

धुना तावत् कोपं त्यजेति तां मैत्रीं प्रार्थयति स्मेत्यर्थः। श्राश्यत।
च चिङः स्याञ् (पा॰ २।४।५४) क्तः। अस्य तिवक्षीति (पा॰ ३।
१।५२) अङ्। द्रुतविलम्बितम्॥ १४०॥

सेति। अथ प्रणामभावत्यानन्तरं प्रणामं मा कार्षीरित्या-
दिवचनपूर्व्वं पाणिभ्यां गोपिते निजाङ्घ्रिपङ्कजे यया तथा तस्य
प्रणामेन धुतो निरस्तो मानः कोपजमौनं यस्य तद्‌भूतं आननं
प्रसादात् स्मेरं सस्मितमेव वितन्वती कुर्व्वाणा सती सा सुदती
नाथं कृतार्थतां कृतकृत्यतां अनयत् प्रापयामास तावन्मात्रेण
प्रसन्नाभूदिति भावः॥ १४१॥

ताविति। तौ मिथो ऽन्योन्यरतिरसस्यानुरागरसस्यायनात्
प्राप्तेः परस्परानुरागविष्टङ्कहेतोरथ च प्रीतिरेव रसायनं प्र-
थमसुरतेच्छायाः पुनरुज्जीवनौषधं तस्माद्धेतोः पुनः सम्बुभु-
क्षुमनसौ सुरताभिलाषिचित्तौ बभूवतुः। द्वितीयसुरतेच्छू जाता-
वित्यर्थः। तु पुनः रजनिस्तयोर्मनोरथं द्वितीयसुरतवाञ्छां
न चक्षमे विषेहे। यतः दुष्टा जनिर्जन्म यस्यास्तथा। अल्पं जीवितं

चक्रमे न तु तयोर्मनोरथं
दुर्ज्जनी रजनिरल्पजीवना ॥ १४२ ॥

स्वप्नमात्तशयनीययोस्तयोः
स्वैरमाख्यत वचः प्रियां प्रियः ।
उत्सवैरधरबिम्बपानजैः*
सान्तरायपदमन्तरान्तरा ॥ १४३ ॥

अल्पं जीवनमायुर्यस्याः सा अल्पजीवना अल्पायुः सम्भावितप्रभातसमया। अथ वा अल्पायुषो जन्म दुष्टमेवेति। यद्वा प्रभातस्य आसन्नत्वादिरहसम्भावनावशाद्वा दुष्टा व्याकुला जनी नवोढा यस्यां सा दुर्ज्जनी। सम्भोगेच्छा तु तयोर्न निवृत्ता परं प्रभातसमयस्य सञ्जातत्वात्सम्भोगं न चक्रतुरिति भावः। अन्योऽपि सुरतविषये यद्रसायनं वीर्यवृद्ध्यर्थमौषधं सेवमानः पुनः पुनः सुरतेच्छुर्भवति। अल्पचित्ताऽन्यापि दुष्टा वधूः सपत्न्यादिः स्त्रीपुंसयोः सम्भोगं न क्षमते। जननं जनिः। जनिघसिभ्यामिण् (सि॰ कौ॰। उ॰४पा॰२०२ पद्ये)। जनिवध्योरिति (पा॰७।३।३५) न वृद्धिः। ङ्ग्रोप इति (पा॰६।३।१११) दीर्घः पक्षे समासान्तविधेरनित्यत्वात्कबभावः ॥ १४२ ॥

स्वप्नुमिति। स्वप्नुमात्तं शयनीयं शय्या याभ्यां तयोर्मध्ये प्रियः प्रियां प्रति स्वैरं रहसि स्थितत्वात्स्वच्छन्दं यथा तथा आख्यत

* अधरदानपानजैरिति पुस्तकान्तरे पाठः ।

देवदूत्यमुपगत्य निर्द्दयं
धर्म्मभीतिकृतनादृशागसः।
अस्तु सेयमपराधमार्ज्जना-
जीवितावधि नलस्य वश्यता ॥ १४४ ॥
स क्षणः सुमुखि यत्त्वदीक्षणं
तच्च राज्यमुरु येन रज्यसे।

अवोचत्। किम्भूतं वचः परस्परमधरबिम्बस्य पानं तत्स्नेहसुधैः परमानन्दकारणैर्निर्मितैरक्षरान्तरा मध्ये मध्ये सान्तरायाणि विघ्नानि कियन्तं कालं अनुचारितानि सुप्तिरुद्धानि पदानि यत्र ॥ १४३ ॥

किमुवाचेत्याह। देवेति। देवदूत्यमुपगत्य अङ्गीकृत्य निर्द्दयं यथा तथा धर्म्माद्भीत्या चित्तभङ्गस्या दूत्याकरणे प्रतिश्रुतापरिपालनाद्धर्म्मो लुप्येतेति लुप्यमानाद्धर्म्माद्भीत्या धर्म्मस्यैव वा भीतिर्नलोपलक्षणा तया हेतुभूतया कृतं तादृशमनिर्व्वाच्यं भवत्पीडनरूपमुक्तप्रकारमागोऽपराधो येन तस्यापराधिनो नलस्य मम जीवितावधि यावज्जीवं या वश्यता भवदधीनता सेयमपराधस्य मार्ज्जना शोधयित्री अस्तु। अद्यप्रभृति यावदहं जीवामि तावत्तव वश्यः किंकर एवेति प्रतिज्ञां तथ्यां मत्वा तमपराधं क्षमस्वेत्यवोचदिति भावः। मार्ज्जना ण्यन्ताद्भावे युच् ॥ १४४ ॥

स इति। हे सुमुखि यत्त्वदीक्षणं स एव नलस्य मम क्षणो

नवस्य सुधयाऽभिषेचनं
यस्त्वदङ्गपरिरम्भविभ्रमः ॥ १४५ ॥
शर्म्म किं हृदि हरेः प्रियार्पणं
किं शिवार्द्धघटनं शिवस्य वा ।

महानुत्सवः शोभनवदनत्वादेवेत्यर्थः । अथ च यत्र महत्यपि काले भवदीक्षणं स महानपि कालः सुखरूपत्वात् क्षणतुल्यः सुखेनातिवाहितुं शक्य इत्यर्थः । तथा येन त्वद्विषये मदीयेन मद्विषये त्वदीयेन व्यापारेण त्वं रज्यसे प्रीता भवसि, तच्च तदेव मम उरु राज्यं त्वदनुरागहेतुर्व्यापार एव साम्राज्यं न तु सकलभूमण्डलाधिपत्यमित्यर्थः । तथा यस्त्वदङ्गस्य परिरम्भविभ्रमः आलिङ्गनविलासः त्वच्छरीरेण मदङ्गे कृतो वा परिरम्भविभ्रमः तदेव नवस्य मम सुधयाऽमृतेनाभिषेचनं अभितः स्नानं। सुधाभिषेकादपि भवदङ्गसङ्गः सुखकर इत्यर्थः। सर्व्वथा त्वमेव मम सकलपुरुषार्थसर्व्वस्वभूतासीत्यर्थः ॥ १४५ ॥

शर्म्मेति। हरेः श्रीविष्णोः हृदि प्रियार्पणं लक्ष्म्याः स्थापनं किं नाम शर्म्म सुखं। तथा वा अथवा शिवस्य शिवायाः पार्व्वत्या अर्द्धेन घटनं किं शर्म्म तदप्यल्पीयः। तर्हि किं नाम परमं सुखमित्याशङ्क्याह। ननु तन्वि भैमि महेषु सुरतोत्सवेषु तव तं अतिप्रसिद्धं सरिदुदन्वतोर्नदीसमुद्रयोरिवान्वयं सम्बन्धमर्मभिन्नजलोपलम्भेन तादात्म्यलक्षणं अयमहं अयं शुभावह-विधिरूपं वा सम्बन्धं कामये वाञ्छामि इष्टदेवताश्च इति

कामये तव महेषु तन्वि तं
नन्वयं सरिदुदन्वदन्वयम् ॥ १४६ ॥
धीयतां मयि दृढा ममेति धी-
र्वक्तुमेवमवकाश एव कः।
यद्विधूय तृणवद्दिवस्पतिं
क्रीतवत्यसि दयापणेन मां ॥ १४७ ॥

शेषः। महेषूत्सवेषु मध्ये तव सरिदुन्वत्त्वमेव कामये नलन्वहिति वा। हरेर्हर्हि प्रियार्पये प्रियस्य च प्रियाङ्गघटने चालिङ्गना-दीनां पृथक्स्थितभिन्नदेहसाध्यत्वादालिङ्गनादिजन्यं सुखं ता-वन्नास्त्येव किन्त्वेकदेहसम्पर्कमात्रजन्यमेवास्ति तस्मादावयोर्यदि पृथक्त्वं तर्हि तदा सुरतसमये क्षीरवदेकीभावोऽस्तु। यद्यपृथ-क्त्वमिष्टं तर्हि नदीसमुद्रजलवत्तादात्म्यमेव भवतु न तु सरि-त्समुद्रादिवद्भेदोऽस्त्विति इति भावः। नन्वहमित्यपि पाठः। तव मयेहेति पाठे अयमहमिह भूलोके मया सह ते तव तादृशं सरिदुदन्वत्त्वं कामय इत्यर्थः ॥ १४६ ॥

धीयतामिति। हे भैमि मयि त्वं ममेति धीर्निश्चिता बुद्धि-र्धीयतां न्यस्यतां। मयि स्वबुद्धिरासंसारं त्वया क्रियतामिति वक्तुमेव अभिधातुमप्यवकाशः अवसर एव कः अपि तु तात्त्विकेऽर्थे एवं वक्तुमवकाशलेशोऽपि नास्ति। यद्यस्माद्धेतोः दिवस्पतिमिन्द्रं तृणवत्तृणेन तुल्यं वर्त्तते तृणवदेव यथा तथा तृणमिव परित्यज्य दयारूपेण पणेन मूल्येन मां क्रीतवत्यसि। उदासीने हि मम

प्रष्णुता निभृतमालिभिर्भव-
द्वाग्विलासमसकृन्मया किल।
मोघराघवविकर्ण्यजानकी
आविग्नी भयचलासि वीक्षिता॥ १४८॥

बुद्धिः कार्येत्यारोपः प्रार्थ्यते। विक्रीय मूल्येन गृहीते वस्तुनि तु स्वत्वं न्याय्यमस्येवेति तदारोपो न प्रार्थ्यत इत्यर्थः। यदि मयि स्वत्वं नाभविष्यत् तर्हि इन्द्रं परित्यज्य मां नावरिष्यः वृत-वत्यसि तावत् तस्मादेवमपि मया याचितुमयुक्त मेवेति। तव किं-करोऽस्मीति भावः। दिवस्पतिं दयापणेनेत्येताभ्यां इन्द्रापेक्षया मदपेक्षया वाऽहमतितरां गुणवानिति वृत इति न किन्तु मद्द-रणे तव कृपैव हेतुः। सा यावज्जीवं कार्येत्यर्थः॥ १४७॥

प्रष्णुतेति॥ किल कदाचित् समये आलिभिः सखीभिः सह असकृत् भवत्या वाग्विलासं कथासंवादं निभृतं पश्चादा-गत्य स्नातं यथा तथा वरदानादृश्यत्वेनावगुण्ठं यथा तथा प्रष्णुता निभृतं रहसि स्थितत्वात् मच्छ्रवणशङ्काभावात् स्पष्टं स्वच्छन्दं सखीभिः सह भवत्संवादं किल शनैः पश्चादागमनाद् दृष्टीकरणादिना कपटेन प्रष्णुतासता वा मया त्वं वीक्षिता एवम्भूता दृष्टासि। किम्भूता मोघं वक्री परीक्षार्थं अकारणे श्रीराघवेण विवर्ण्या त्यक्ता स्वस्मिन्नेवानुरक्तापि जानकी प्रष्णो-तीति तच्छीला सीतेव भयेन स्वत्यागशङ्कया भीत्या च व्याकु-ला। तस्मात् किंकरभूते मय्यन्यथाधीनं कार्येति भावः। यद्वा

सुप्तपत्त्रविनिमीलितक्षुपात्
कच्छपस्य धृतचापलात् पलात्।
त्वत्सखीषु सरटाक्षिरोधुतः
स्वं भियोऽभिदधतीषु वैभवं॥ १४९ ॥
त्वं मदीयविरहाग्मया निजां
भीतिमीरितवती रहःश्रुता।
नोज्झितास्मि भवतीं तदित्ययं
व्याहरद्वरमसत्यकातरः॥ १५० ॥

यस्मान्नीता हृष्टासि तस्मादवश्यं मयि तवानुरागोऽस्तीति नि-श्चित्य धीयतां मयि विवेकमयुक्तमिति भावः। राघवः गोत्रा-पत्ये विदादेराकृतिगणत्वादञ्। बहुत्वे तु यञञोश्चेति (पा॰ २।४।६४) अञो लुक्। तेन रघूणामन्वयं वच्ये इति साधुः ॥ १४८ ॥

सुप्तेति त्वमिति युग्मं। अयं नलः तां प्रति इति वरमभीष्टं व्याहरत् उवाच। अभयदानं प्रादात्। इति किं। हे भैमि कदाचित् सखीसमूहेन सह गोष्ठ्यां प्रसङ्गात् काकस्मादिभे-तीति तथ्यं कथ्यतामित्यन्योन्यं भयहेतुप्रश्ने कृते सुप्तानि सुप्तानि पत्राणि यस्यैवम्भूतोऽङ्कुल्यादिना स्पृष्टमात्रः सन् विशेषेण निमीलितः सङ्कुचितस्तस्मात् क्षुपाल्लज्जालुसंज्ञकादोषधिविशे-षात् सकाशादहं सुतरां बिभेमीति कयाचिदुक्तं। धृतं चा-पल्यं येन स्वभावत एव चलतः कच्छपस्य पलान्मांसात् अह-

सङ्गमय्य विरहेऽस्मि जीविका
यैव वामथ रताय तत्क्षणं।

मिति अन्यथा कथितं। अनिशं शिरोधुतो मूर्द्धानं कम्पयतः प्रतिक्षणमन्यवर्णात् सरटात् कृकलासात् सकाशादहमिति अपरयेत्येवं लक्षखीषु स्वं निजं भियोभयस्य वैभवं हेतुं अभिदधतीषु भाषमाणासु सतीषु कयाचिदस्माभिर्निजभयहेतुरुक्तस्वयापि कथ्यतामिति त्वं प्रत्युक्ते सति नलवियोगाद्धेतोरहं बिभेमि क्षणमात्रमपि तेन न भाव्यमिति तस्मादेव बिभेमि न त्वन्यस्मादिति मदीयविरहान्विजां भीतिं रहसि ईरितवती त्वं मया श्रुतासि यस्मात् तस्मात् माऽभैषीः। अहं भवतीं कदाचिदपि नोज्झितास्मीति, यतः असत्ये नानाप्रलोभनविषये कातरो भीरुः भाविनस्त्यागस्य दैवाधीनत्वान्नासत्यवादित्वमिति भावः। यद्वा असतीष्वकातरः सतीषु विषये भीरुरेव अतस्तद्भयनिराकरणार्थमेवमवददित्यर्थः। तुन्नेति तुपव्यर्थे इति तौदादिकात् अनिटो निष्ठा। शिरोधुत इति क्विबन्तं ॥१४९॥१५०॥

सङ्गेति। हे भेमि इत्यतो हेतोः रुष्टया कुपितयेव निद्रया अस्मां रात्रौ आवयोर्नोपसद्यते आसन्नतयानभूयते। किमिति वितर्के। इति किं। हे भैमीनलौ यैवाहं निद्रा विरहे विवाहात् पूर्व्वं वियोगसमये वां युवां स्वप्नदर्शनादिवशात् सङ्गमय्य संयोगं प्रापय्य युवयोः जीविकास्मि प्राणधारणहेतुरभूवमि-

क्षण दत्थ इति रुष्टयावयो-
र्निद्रयाद्य किमु नोपसद्यते ॥ १५१ ॥
ईदृशं निगदति प्रिये दृशौ
सम्मदात् कियदियं न्यमीलयत्।

त्यर्थः। तत्क्षणं तस्या मम सम्बन्धिनं क्षणं अवसरं वा अथ विवाहानन्तरं स्वकार्यार्थं रताय युवां दत्थः। रात्रिलक्षणे मदीयसमय एव सुरतस्य क्रियमाणत्वात् क्षण कष्टमनुचितं कृतं उपकारं न स्मरथ इत्यर्थः। आपदि कृतोपकारा हि तदीयेऽवसरे अन्यस्मै दत्ते सति कोपात् स्वामिसमीपं नागच्छतीति, आपदि कृतोपकाराया मम रात्रिरूपोऽवसरः सुरताय दत्तो युवाभ्यां, मह्यं तु मदीयावसरस्य लेशोऽपि न दत्तः प्रभातपर्य्यन्तं सुरतस्यैव करणादिति कोपवशादिति वाऽऽवयोर्निद्रा नायातीति नलस्तामवोचदित्यर्थः। आप्रभातं ताभ्यां कामकेलयः कृता इति भावः। न क्षणमिति पाठे चैव जीविका तस्या मम रताय प्रीताय क्षणमल्पमपि समयं न दत्थ इति रुष्टयेति व्याख्येयं। मद्ध्यमस्य स्यापि लघुपूर्व्वादिति (पा० ६।४।५६) णेरयादेशः। जीविका कर्त्तरिण्वुल् वां षष्ठी द्वितीया द्विवचने वामादेशः ॥ १५१ ॥

ईदृशमिति। इयं प्रिये ईदृशमेवम्प्रकारमन्यदपि निगदति सत्येव सम्मदाद्धर्षात् सुरतानन्दजश्रमादिति यावत्। तस्माद्धेतोः दृशौ नेत्रे कियत् न्यमीलयत् किञ्चित् निमीलितवती

प्रातरालपति कोकिले कलं
जागरादिव निशः कुमुद्वती ॥ १५२ ॥
मिश्रितोरु मिलिताधरं मिथः
स्वप्नवीक्षितपरस्परक्रियं ।
तौ ततोऽनु परिरम्भसम्पुटे
पीडना विदधतौ निदद्रतुः ॥ १५३ ॥

श्रमसञ्जातया निद्रया प्रयोजिकयेति शेषः। निदद्राविवत्यर्थः।
श्रान्तो हि निद्राति समदादेवं गदति सतीति वा दृशौ न्यमी-
लयत्। समदादिव प्रियप्रियोक्तिश्रवणसञ्जातहर्षवशादिवेत्यर्थः।
आनन्दातिशयसुखमनुभवन् हि निमीलितदृग्भवतीति प्रती-
यमानोत्प्रेक्षा वा। किंयदित्यनेन दृशोरर्द्धनिमीलनस्य सूचित-
त्वादुन्मत्तं तस्याः सूचितं। केव। प्रातः कोकिले कलं मधुरास्फुट-
ध्वनिं श्रोत्रसुखं आलपति सति कुमुदिनी इव यथा निमीलि-
तोत्पला भवति तथेयमपि। कस्मादिव निशो रात्रिसम्बन्धिनो
जागरादिव। रात्रावनिद्रो हि प्रातर्दृशौ घूर्णनेन निमीलयति
कुमुदिन्यपि रात्रावनिद्रावशादिव प्रातर्निमीलयति, तस्मादि-
यमपि प्रतीयमानोत्प्रेक्षा। न्यमीमिलत् इति पाठे णौ चङि
भ्राजभासेति (पा० ७।४।३) पाक्षिक उपधा ह्रस्वः। जागरात्
भावेऽपि जाग्रो विचिणल्ङित्स्विति (पा० ७।३।८५) वृद्ध्यप-
वादो गुणः॥ १५२॥

मिश्रितेति। ततोऽनु तादृक्प्रियभाषणमध्य एव भैमीनिद्रा-
नन्तरं परिरम्भरूपे सम्पुटे संश्लेषपेटिकायामिति यावत्। तद्‌च

तद्यातायातरंहस्छलकलितरतिश्रान्तिनिश्वासधारा-
जस्रव्यामिश्रभावस्फुटकथितमिथःप्राणभेदव्युदासं ।
बालावक्षोजपत्राङ्कुरकरिमकरीमुद्रितोर्वीन्द्रवक्ष-
स्त्विक्षाख्यातैकभावोभयहृदयमयाद्द्वन्द्वमानन्दनिद्रां॥१५४॥

पुनरपि पीडनां गाढालिङ्गनं विदधतो कुर्व्वाणौ तौ, मिश्रितौ परस्परागम्भीरालघटितौ ऊरू यस्यां क्रियायां तद्यथा भवति तथा, मिथः पानवशादन्योन्यमिलितावधरौ यस्यां क्रियायां तद्यथा भवति तथा, स्वप्ने वीचिताः परस्परक्रियाः अन्योन्यचुम्बनादिव्यापारा यस्यां तद्यथा तथा निदद्रतुः । चीरनीरालिङ्गनं कृत्वा निद्रितावित्यर्थः । पीडनां । एकत्वायुष् ॥ १५३ ॥

तदिति । तत् इदं स्त्रीपुंसमिथुनं आनन्देन सम्भोगसुखभरेण निद्रां अयात् प्राप । किम्भूतां निद्रां सम्बन्धिश्वासानां यातायातयोर्निर्गमप्रवेशयोः सम्बन्धिनोरंहसो वेगस्य छलेन व्याजेन कलिता अङ्गीकृता या रतिश्रान्तिनिश्वासधाराः सुरतश्रमसञ्जातनिश्वासपरम्परास्तासामन्योन्यमजस्रमनवरतं सुतरां यो व्यामिश्रभावः निद्रावशभैमीनासानिर्गतश्वासपरम्परासु निद्रावशनलनासान्तर्गतनिश्वासपरम्पराः प्रविष्टा एवं वैपरित्ये । इति मिश्रीभावार्थमिव यातायाते,तथा च जले जलप्रवेशवदन्योन्यनिश्वासपरम्परायां यो नितरामभेदोपलम्भ इति यावत् । तेन कर्तृभूतेन स्फुटं स्पष्टं कथितो मिथोऽन्योन्यस्य प्राणानां भेदव्युदासो भेदनाशः प्राणैक्यं यस्य तत् । तथा बालाया वक्षोजौ स्तनौ तत्र पत्राङ्कुराः पत्रवल्लीभूताः तत्पत्रवल्लीषु वर्त्तमानाः करिम-

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम् ।
यातोऽस्मिन् शिवशक्तिसिद्धिभगिनी सौभ्रात्रभव्ये महा-
काव्ये तस्य कृतौ नलीयचरिते सर्गोऽयमष्टादशः ॥१५५॥

कर्ण्यः कस्तूर्य्यादिरचिता इत्रिमकर्ण्यशाभिर्मुद्रितं चिह्नितं नि-
द्राशमयकृतगाढालिङ्गनवशात्संलग्नप्रतिरूपकं कृतं उर्वीन्द्रवध-
सद्रूपं चिह्नं तेनाख्यातो नितरां स्पष्टं कथित एकभाव एकत्वम-
भेदो यस्यैवम्भूतमुभयोर्भैमीनलयोर्हृदयं वक्षःस्थलमथ च चित्त-
पत्रं । यातेत्यादिकालेत्यादि च द्वयं क्रियाविशेषणत्वेन वा
योज्यं । आत्मैक्यं शरीरैक्यञ्च क्रमेण वर्णितमिति ज्ञेयं । उभ-
योरपि मिश्रितश्वासत्वादेकप्राणत्वमुत्प्रेक्षापादुत्प्रेक्षितं ॥ १५४ ॥

श्रीहर्षमिति । पूर्व्वार्द्धं पूर्व्ववत् । शिवस्य शक्तेश्च सिद्धिर्यत्र
शिवशक्तिसाधनं यच कृतं शिवशक्तिसाधननाम्ना ग्रन्थः । शिवभ-
क्तीति पाठे शिवस्य भक्तिः सिद्धिर्यत्र शिवभक्तिप्रतिपादको ग्रन्थ-
विशेषः तस्य भगिनी एककर्तृकत्वात्तस्य विषये सौभ्रात्रेण शोभ-
नभ्रातृभावेन भव्ये शस्ते तत्तुल्यरसशब्दार्थन्यासे नलीयच-
रिते अष्टादशानां पूरणः सर्गः समाप्तः । शिवभक्तिसिद्धिरपि
मया कृतेति सूचितं । सौभ्रात्रमित्यत्र भावे युवादित्वादण् ।
अष्टादशः । तस्य पूरणेडट् (पा०५।२।४८) ॥ १५५ ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामश्रीनारायणपण्डितकृते नैषधीय-
प्रकाशे अष्टादशः सर्गः समाप्तः ॥

ऊनविंशः सर्गः।

श्रीलक्ष्मीनृसिंहौ जयतः।

निशि दशमितामालिङ्गत्यां विबोधविधित्सुभि-
र्निषधवसुधामीनाङ्कस्य प्रियाङ्कमुपेयुषः।
श्रुतिमधुपदस्रग्वैदग्धीविभावितभाविक-
स्फुटरसमृशाभ्यक्ता वैतालिकैर्जगिरे गिरः॥ १॥

निशीति॥ सर्गसङ्गतिःस्पष्टा। वैतालिकैर्वन्दिभिर्गिरो जगिरे, जल्पिरे। किम्भूतैः। निशि रात्रौ। बाल्यं वृद्धिर्वपुःपुष्टिः प्रज्ञोत्साहो बलं मदः दशकेन निवर्त्तन्ते मनः पञ्चेन्द्रियाणि चेति वचनाद्दशदशकस्य शतायुषः पुरुषस्यावसानोपलक्षकाऽवस्थाविशेषो दशमः स विद्यते येषां ते दशमिनो वृद्धास्तेषां भावो दशमिता तामालिङ्गन्त्यां अवसानं प्राप्तायां सञ्जातप्रायप्रभातायां यामिन्यां प्रियाङ्कं भैमीसमीपमुपेयुषः प्राप्तवतस्तया सह निद्रितस्य निषधदेशवसुधाया मीनाङ्कस्य कामस्य नलस्य विबोधार्थं गिरं विधित्सुभिः कर्त्तुमिच्छुभिः। कीदृश्यो गिरः श्रोतॄणां श्रुत्योः श्रवणयोर्मधु अमृतरूपा अतिमधुरा पदस्रक् सुप्तिङन्तपदमाला तस्या वैदग्ध्या वक्रोक्त्यादिरचनाचातुर्येण विभाविता

जय जय महाराज प्राभातिकीं सुषमामिमां
सफलयतमां दानादक्ष्णो र्द्दराल सपक्ष्मणोः ।

ध्वनिवृत्त्या व्यञ्जनाव्यापारेण प्रकाशिता भाविका रत्यादिस्थायिव्यभिचारिसहकारिरूपैर्भावैर्युक्ता, ज्ञापिता इति यावत्। तादृशाः स्फुटाः प्रसन्नतरत्वेन बालिशैरपि प्रतीता ये रसाः शृङ्गाराद्यस्तैर्भृशं नितरामभ्यक्ताः सर्व्वतः सिक्ताः एकपदमपि नीरसं यासु नास्ति अतिरसिका नलप्रबोधार्थं मागधैर्मधुरं प्रातर्वर्णनमारब्धमित्यर्थः । रत्यादयः स्थायिभावाः निर्वेदादयस्त्रयस्त्रिंशद्व्यभिचारिणः। वैतालिका बोधकरा इत्यमरः । दशमोऽवस्थाविशेषो विद्यते यस्यासौ दशमी, अति वृद्ध इति योगरूढोऽयं शब्दः ।दशमिन्या वृद्धाया भावो दशमितेति वा। विशिष्टस्तालो वितालः सशिल्पं येषां ते वैतालिकाः शिल्पमिति (पा॰ ४।४।५५) ठक्। सौखशायिका इत्यर्थः । तदुक्तं । वैतालिकास्तु कथ्यन्ते कविभिः सौखशायिकाः । राज्ञः प्रबोधसमये घण्टाशिल्पास्तु घाण्टिकाः । जगिरे गैशब्दे कर्म्मणि तङ् । अस्मिन् सर्गे श्रम इति यावद्धरिणी छन्दः ॥ १ ॥

जयेति ॥ भो महाराज त्वं जय जय सर्व्वोत्कर्षेण वर्त्तस्व । त्वं इमां प्रत्यक्षदृश्यां प्राभातिकीं प्रातःकालसम्भवां सन्ध्यादिजनितां सुषमां परमां शोभां दरमीषत् अलसे तत्कालमेव निद्रात्यागादीषद्घूर्णनयुतेऽर्द्धोन्मिषितपक्ष्मणी ययोरक्ष्णोर्नेत्रयोस्तयोर्दानात् विषयीकरणाद्धेतोः सफलयतमां, अतितमां

प्रथमशकुनं शय्योत्थायं तवास्तु विदर्भजा
प्रियजनमुखाम्भोजात्तुङ्गं यदङ्ग न मङ्गलं ॥ २ ॥
वरुणगृहिणीमाशामासादयन्तममुं रुचो-
निचयसिचयांशांशभ्रंशक्रमेण निरंशुकं ।

शकुनं कुरु । तत्तद्दर्शनेनेयं भव्या भविष्यति तस्माच्छीघ्रमु-
त्तिष्ठेति भावः । विदर्भजा शय्योत्थायं शय्यायाः सकाशाच्छी-
घ्रमुत्थाय तव प्रथमं पूर्वं प्रातःकालभवं च शकुनं शुभसूचकं
प्रशस्तमस्तु तत्स्थाने भैम्येव भूयात् । उत्थितः सन् प्रथमोत्थि-
तभैमीमुखमेव प्रथमं पश्येत्यर्थः । यद्यस्मात् हे अङ्ग स्वामिन्
प्रियजनस्य मुखाम्भोजादन्यत् तुङ्गमुत्कृष्टं मङ्गलं शुभावहं वस्तु
नास्ति । प्रातरुत्थाय प्रथमं प्रियजनमुखदर्शनं कर्त्तव्यमिति
लौकिकी स्थितिः । त्वत्तः पूर्वं भैम्युत्तिष्ठत्विति भावः । हरा-
लयपञ्चालं तत्कालसमुद्भूतस्य जातिः । पश्चाच्छयनं पूर्वमुत्था-
नमित्युत्तमकुलस्त्रीजातिश्च । जय जयेति वीप्सायां द्विरुक्तिः ।
प्राभातिकीं प्रभाते भवेति, कालाट्ठञ् । सफलयतमां सफल-
शब्दात् तत् करोतीति (पा० ३।१।२६।वा० १) णिजन्ता लोटि
तमपि किमेत्तिङ्ङित्यामुः (पा० ५।४।११)। शय्योत्थायं अपादाने
परीप्सायामिति (पा० ३।४।५२) णमुल् ॥ २ ॥

वरुणेति ॥ हे राजन् हरेरिन्द्रस्य महिषी राज्ञी असौ प्राची
हरित् दिक् इनः प्राग्भागे अहःप्रारम्भभागा एव निजमुखं
तत् तिमिरत्यागे प्रसादमिषान्नैर्मल्यव्याजात् स्मेरं सहासं धत्ते

तुहिनमहसं पश्यन्तीव प्रसादमिषादसा
निजमुखमितः स्मेरं धत्ते हरेर्महिषी हरित् ॥ ३ ॥
अमहतितरास्तादृक् तारा न लोचनगोचरा-
स्तरणिकिरणा द्यामश्चन्ति क्रमादपरस्पराः ।

त्रिभर्ति, उत्प्रेक्षते । कथंभूतेव । वरुणस्य गृहिणी भार्या प्रतीची-
माशामासादयन्तं अभिगच्छन्तमत एव हरीणिचयस्य कान्ति-
समूहरूपस्य शिचयस्य वस्त्रस्याशा भागास्तेषामपि अंशेन लेशेन
अंशस्य क्रमेणैकैकभागापागमक्रमेण निर्गता अंशवो यस्य नि-
रंशुकं, अथ च विवस्त्रं अमुं तुहिनमहसं पश्यन्तीव । मय्यनुरक्त-
स्याभ्युदयभागऽभूदिदानीमेतस्यामनुरक्त इमां दशामापन्नोऽय-
मितीव हसतीत्यर्थः । अन्यापि नारी अनुरागातिविक्लवं गल-
द्वस्त्रं परस्त्रीसेवमानं त्रिटं दृष्ट्वा मुखं स्मेरं करोति । प्राच्या-
मकेर्नोदयोऽभूत् । प्रतीच्यां स्वदृककिरणप्रसरणवशाच्चन्द्रोऽनिः-
शभोऽस्तं जिगमिषुरस्ति । तस्मात्कौमं मुह्यस्तेति । अंशेन अंशः
हृतीयेति (पा० २।१।३०) योगविभागात् समासः । ततः
षष्ठीसमासः । इतः समन्मर्थेतसिः । एवम्भूतं चन्द्रं पश्यन्ती इतो
ऽस्मात्कुतोरिवेति इतो दृश्यमानादस्मात् प्रसादमिषादिति वा ।
सम्बन्धे पश्यन्तीव ॥ ३ ॥

अमहतीति ॥ भो राजन् अमहतितराः स्वरूपेणैव सूक्ष्म-
तरा ध्रुवादंधत्यादयस्तारा: इदानीं तादृक् पूर्ववल्लोचनगो-
चरा न भवन्ति स्वरूपेण सूक्ष्मत्वात् । पूर्वमपि चक्षुष्मतापि

कथयति परिश्रान्तिं रात्रीतमः सहयुद्धना-
मयमपि दरिद्राणप्राणस्तमोदयितस्त्विषां ॥ ४ ॥

महता यत्नेन या दृश्यन्ते ता इदानीं सर्व्वथा न दृश्यन्त एव इत्यर्थः । तादृश्यो बहुसङ्ख्याः पूर्व्वंस्थूलाः प्रकाशमानाश्च यास्तारकाः स्वात्यार्द्रादयस्ताः सम्प्रति सुतरामल्पाः सूक्ष्माश्च सत्यो नेत्रगोचरा न भवन्तीति वा । यस्मात् तरणेः सूर्यस्य किरणाः अपरस्पराः अहमहमिकया सततमविच्छेदेन प्रवृत्ताः सन्तः क्रमात् द्यां गगनं अश्नुवन्ति गाहन्ते । सूर्यकरस्पर्शवशान्निःप्रभत्वात् तारा न दृश्यन्ते इत्यर्थः । तथा दरिद्राणाः चीणाः प्राणाः असवो यस्यैवं भूतोऽस्तं जिगमिषुः । अयं तमोदयितो निशानायश्चन्द्रोऽपि रात्रितमसा सह युद्धनां सङ्ग्रामं कुर्वतीनां निजत्विषां परिश्रान्तिं सामस्त्येन ग्लानिं रणपातं च कथयति । न केवलं त्विष एव दरिद्राणप्राणाः किन्तु चन्द्रोऽपि इत्यपि शब्दार्थः । अतिशयेन महत्योमहतितराः । घरूपेति (पा० ६।३।४३) ह्रस्वः । ततो न समासः । गोचरः पुमान् । अपरे च परे च अपरस्पराः अपरस्य क्रियासातत्ये इति (पा० ६।१।१४४) सुट् । द्यां सततमविच्छेदेनाश्नन्तीत्यर्थः । सह युद्धनां सहेचेति (पा० ३।२।९६) युधेः क्वनिपि वनोरचेति (पा० ४।१।७) ङीप् रेफान्तादेशस्य प्राप्तौ वनोनवश्च (पा० ४।१।७।वा० १) इति निषेधान्नभवतः । दरिद्राण इति दरिद्रातेरार्धधातुक इत्यादिना (पा० ६।४।११४।वा० १) प्राप्तोप्यालोपो, न दरि-

स्फुरति तिमिरस्तोमः पक्षप्रपञ्च इवोच्चकैः
पुरुसितगरुच्चञ्चच्चञ्चूपुटस्फुटचुम्बितः ।
अपि मधुकरी कालिंमन्या विराजति धूमल-
च्छविरिव रवेर्लाक्षालक्ष्मीं करैरतिपातुकैः ॥ ५ ॥

द्रावके लोपो दरिद्राणे च नेष्यत इत्यादि (पा० ६।४।११४। कारिका) निषेधान्न भवति ॥ ४ ॥

स्फुरतीति॥ भो राजन् तिमिरस्य स्तोमः समूहः लाक्षालक्ष्मीं अतिपातुकैः अतिक्रामद्भिः ततोऽप्यधिकं रक्ततरैः रवेः करैः कृत्वा पुरूणां बहूनां सितगरुतां श्वेतपक्षाणां हंसानां चञ्चद्भिश्चपलैः चञ्चत्त्विषा विलसद्भिर्वा चञ्चूपुटैः स्फुटं यथा तथा चुम्बितः स्पृष्टः पक्षस्य प्रपञ्चः समूह इव उच्चकैः अतितरां स्फुरति शोभते। तिमिरस्तोमः प्रविष्टसूर्यकिरणसम्पर्कात् विवर्णत्वात् पक्षम-ध्यप्रविष्टहंसचञ्चलचञ्चुपुटप्रबलपक्षवच्छोभतेतरामित्यर्थः । तथा आत्मानं कालीं मन्यते कालिंमन्या अतिकृष्णा च भ्रमर्य-पि अरुणतरैः सूर्यकिरणैः धूमलच्छविरिव कृष्णारुणकान्तिरिव शोभतेतरां। सूर्यकरा प्रसृताः तिमिरं चाऽल्पीभूतमिति भावः। धूमलौ कृष्णलोहितावित्यमरः। उच्चकैरव्ययत्वादकच्। मधुकरी जातिवाचित्वान्ङीष्। कालिंमन्या आत्ममाने खश्चेति (पा० ३।२।८३) खश्। दिवादित्वात् श्यन्। खित्यनव्ययस्येति (पा० ६।३।६६) ह्रस्वः। अरुर्द्विषदिति (पा० ६।३।६७) मुम्। लाक्षालक्ष्मीं नलोकेति (पा० २।३।६९) षष्ठीनिषेधः ॥ ५ ॥

रजनिवमथुप्रालेयाम्भःकणक्रमसंभृतैः
कुशकिसलयस्याग्रेशयैरुदविन्दुभिः।
सुषिरकुशलेनायःसूचीशिखाङ्कुरसङ्करं
किमपि गमितान्यन्तर्मुक्ताफलान्यवमेनिरे॥ ६॥
रविरुचिचयचामोङ्कारेषु स्फुटामलविन्दुतां
गमयितुममूरुच्चीयन्ते विहायसि तारकाः।

रजनीति॥ रजन्या वमथुवत् करिणीमुखान्निर्गतजलवत् प्रालेयाम्भसो हिमजलस्य कणा लेशास्तेषां गलनक्रमेण संभृतैः सञ्चितैः कुशकिसलयस्याग्रेशयैरग्रस्थितैः सूचीतीक्ष्णाग्रभागस्थितैरच्छैर्निर्मलतरैरुदविन्दुभिर्हिमजलकणैः कर्तृभिः मुक्ताफलान्यवमेनिरे अवगणितानि, मौक्तिकतुल्यैर्जातानीत्यर्थः। किम्भूतानि मुक्ताफलानि, सुषिरे विवरकरणे कुशलेन मणिकारेण मध्ये किमपि लोकोत्तरं लोकं वा अयःसूच्या लोहसूच्या वेधशलाकायाः शिखेव सूक्ष्मत्वादङ्कुरस्तेन सङ्करं संयोगं गमितानि प्रापितान्यर्द्धविद्धानीत्यर्थः। वमथुः करिशीकर इत्यमरः। द्वितोऽथुच् (पा० ३।३।८९)। अग्रेशयैः अधिकरणे शेतेः (पा० ३।२।१५) इत्यजन्ते शयशब्दे शयवासेति (पा० ६।३।१८) सप्तम्या अलुक्। सूची कृदिकारान्ङीन्। सङ्करं ऋदोरप् (पा० ३।३।५७)॥ ६॥

रवीति॥ रवेः पौर्वाह्णिक्यो रुचय एव चयः तासां प्रातःकाले रविकिरणानामग्न्यूपत्वात् "ऋग्भिः पूर्वाह्णे दिवि देव ईयते

स्वरविरचना यासामुच्चैरुदात्ततयाहृताः
शिशिरमहसो बिम्बादस्मादसंशयमंशवः ॥ ७ ॥

यजुर्वेदे तिष्ठति मध्ये अक्षः” इत्यादि श्रुतेः। ऋग्वेदवाक्यानामो-ङ्कारेषु प्रारम्भप्रणवेषु अथ च लक्षणया प्रारम्भेषु उदयसमयेषु स्फुटां प्रकटां अमलां स्वरोच्चारणादिदोषरहितां अनुस्वार-रूपां विन्दुतां गमयितुं प्रापयितुं अमूर्विहायसि स्थितास्ता-रकाः केनाप्युचीयन्तेऽवचयेन सम्भ्रियन्त इव । वृत्तामलत्वाद्यो-ग्यत्वात् ऋक्प्रणवा विन्दुनिर्माणार्थं एता गृह्यन्त इव ततो न दृश्यन्त इत्यर्थः। प्रत्यृचमोङ्कारसद्भावात्तद्बाहुल्यात्ताराविन्दू-नामिति बहुत्वं। अथच ऊर्द्धं चीयन्ते नीयन्त इति यावत्। सूर्यप्रभोदय एव तारका नश्यन्तीति भावः। तथास्तमयोन्मु-खादस्माच्छिशिरमहसश्चन्द्रस्य विम्बात् सकाशादंशवोऽप्यामास्ते-षामुच्चैर्नितरां वदूर्ध्वं आपतन्तया गृहीततयाऽथच लक्षणया-दिशास्ततया उपरिस्थिततया च अथचोच्चैरुदात्त इति उदा-त्तलक्षणयोगादुच्चैरुदात्तत्वेन योग्यत्वादुत्तमस्वरस्य विरचनाय निर्माणायाऽसंशयं निश्चितं केनापि हृता नीता इव। उदात्तस्य शिरसि उपलभ्यमानत्वादृज्विकोर्द्धरेखा लिख्यते। यजुर्वेदेवर-कश्चाखायामुपनिषदि उच्चैरुदात्तः समाहारः स्वरित इति लक्षणं द्रष्टव्यं। चन्द्रकिरणानामस्तसमये उपरिणामित्वात् सूक्ष्मोपरितनरेखात्वाद्वस्त्वादेवमुत्प्रेक्षितं। सूर्यप्रभोद्गमक्रमेण च-न्द्रकिरणा अपि क्षीणीभूता इति भावः। हृता इति पाठे स्तोक-

व्रजति कुमुदे हस्वा मोहं दृशोरपिधायके
भवति च नले दूरं तारापतै च हतौजसि।
लघु रघुपतेर्जायां मायामयीमिव रावणि-
स्तिमिरचिकुरग्राहं रात्रिं छिनत्ति गभस्तिराट्॥८॥

ना:। अर्थद्वयं उभयत्रापि योज्यं। इति चर्चा। चत्यक इति (पा० ६।१।१२८) प्रकृति भाव:॥७॥

व्रजतीति॥ गभस्तिराट् सूर्य: तिमिरमेव चिकुरास्तिमि-रतुल्या: केशास्तेषु गृहीत्वेतिग्राहं रात्रिं छिनत्ति लघु शीघ्रं विनाशयति।का: कामिव। रावणिरिन्द्रजित् मायामयीं माया-निर्मितां रघुपतेर्जायां सीतामिव। कस्मिन् सति। वाक्यार्थस्य कर्म्मत्वात्तदीयं छेदनरूपं कर्म दृष्ट्वा कुमुदे कैरवे मोहं संकोचं व्रजति सति। अथ च सीताछेदनरूपं कर्म दृष्ट्वा कुमुदाख्ये वानरे मूर्च्छां गच्छति सति। तथा नले भवति त्वयि दृष्ट्वा सूर्यो-दयसमयं ज्ञात्वा दृशोरपिधायके उन्मीलितनेत्रे सति। यद्वा नले त्वयि नेत्रयोराच्छादके भवति सति। अथ च नले वानर-सेनापतौ दारुणं तदीयं कर्म दृष्ट्वा किमपि कर्त्तुमशक्यत्वाद्दु:-खवशाद्वा तारापतौ सुग्रीवे च दृशोरपिधायके हतौजसि च निस्तेजस्के म्लानवदने सति रात्रिर्गता रविरुदित: कुमुदं च निमीलितं कमलं चोन्मीलितं चन्द्रश्च नि:प्रभो जात इति भाव:। मायामय्या: सीताया वध इन्द्रजिता कृत इति रा-मायणे। मायामयीं प्राचुर्यमयटि ङीप्। रावणि: अपत्यार्थे-

त्रिदशमिथुनक्रीडातल्पे विहायसि गाहते
निधुवनधुतस्रग्भागश्रीभरं ग्रहसङ्ग्रहः ।
मृदुतरकराकारैस्तूलोत्करैरुदरंभरिः
परिहरति नाखण्डो गण्डोपधानविधां विधुः ॥ ९ ॥

पाकादित्वादिञ् । पिकुरयाहं सप्तम्यन्ते उपपदे समासस्तौ (पा० ३।४।५०) इति घटेर्णमुल् । गभस्तिभीराजते गभस्तिराट् । सत्सूद्विषेति (पा० ३।२।६१) क्विप् ॥ ८ ॥

त्रिदशेति ॥ ग्रहसङ्ग्रहः शुक्रादिस्थूलताराससूहः त्रिदशा देवास्तेषां मिथुनं तस्य क्रीडासम्बन्धिनि तल्पे मञ्चरूपे विहायसि गगने निधुवनं सुरतसंमर्दः तेन धुता विकीर्णाः स्रजः पुष्पमालाः तासां भाग एकदेशस्तस्य श्रीभरं शोभातिशयं गाहते आलम्बते, तथा विधुः अखण्डः पूर्णः वृत्तश्चन्द्रः गण्डोपधानविधां कपोलतलाधःस्थाप्यमानवृत्तशुभ्रतरोच्छीर्षकप्रकारं न परिहरति त्यजति अङ्गीकरोत्येव, तद्वच्छोभत इत्यर्थः । किम्भूतो विधुः मृदुतरकराकारैः अतिमृदुरश्मिरूपैस्तूलोत्करैः कार्पासमूहैरुदरंभरिः परिपूरितमध्यः । गण्डोपधानं मृदुतरकार्पासपूरितमध्यं वृत्तं शुभ्रं च भवति । स्थूलतराकारास्तारा विकीर्यमाणकुसुमतुल्या इतस्ततो दृश्यन्ते । चन्द्रोऽपि तौरप्रकाशस्वाभाव्येन सङ्कुचिताभिः स्वकान्तिभिः मध्यमेव पूरयन्नर्दितगण्डोपधानवच्छोभोऽस्तमयोन्मुखो जात इति भावः । सङ्ग्रहः ग्रहवृदृनिश्चिगमश्च (पा० ३।३।५८) त्यप् । उत्करः

दशशतचतुर्वेदीशाखाविवर्त्तनमूर्त्तयः
सविधमधुनाऽलङ्कुर्वन्ति ध्रुवं रविरश्मयः।
वदनकुहरेष्वध्येतॄणामयं तदुदञ्चति
श्रुतिपदमयस्तेषामेव प्रतिध्वनिरध्वनि ॥ १० ॥

ञ्बदोरप् (पा॰ ३।३।५७)। उदरंभरिः, फलेग्रहिरात्मंभरिश्चेति (पा॰ ३।२।२६) चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वादिन् मुमागमश्च ॥ ९ ॥

दशेति ॥ दशशतानि शाखा यासान्ता एकसहस्रसंख्याः चतुर्णामृग्वेदादिवेदानां समाहारश्चतुर्वेदी तस्याः शाखानामाश्वलायनतैत्तिरीयकादिसंज्ञानां तत्तद्वेदभागानां विवर्त्तनरूपा अतात्त्विकान्यथाभावरूपाः शाखारूपतां प्राप्ताः मूर्त्तयः स्वरूपाणि येषां तादृशा रविरश्मयः ध्रुवं यस्मादधुना प्रातःसमये सविधमस्मदादिसमीपप्रदेशं भूषयन्ति सर्व्वेऽपि समीपप्रदेशमागच्छन्ति तत् तस्मादयं अध्येतॄणां पठतां वदनलक्षणेषु कुहरेषु दरीषु विषये आकर्ण्यमानवर्णानुरूपस्तेषां वेदशाखीभवमूर्त्तीनां सूर्यकराणामेव श्रुतिपदमयो वेदपदरूपः प्रतिध्वनिः प्रतिशब्दोऽध्वनि गगने उदञ्चति ऊर्द्ध्वं प्रसरति। दरीषु प्रतिशब्दा युक्ताः। अध्वनि मध्यतारध्वनिरहितं यथा तथेति वा। अध्येतारो हि प्रातर्मन्द्रध्वनिना वेदानधीयन्ते। ध्रुवमुत्प्रेक्षायां वा। सूर्योदयो जातः अध्येतारश्च वेदानधीयन्त इत्यर्थः। दशशतेति मूर्त्तिविशेषणं। चतुर्वेदी समाहारे द्विगोर्ङीप्। पदमयः तादूप्ये मयट् ॥ १० ॥

नयति भगवानम्भोजस्यानिबन्धनबान्धवः
किमपि मघवत्प्रासादस्य प्रघाणमुपघ्नतां ।
अपसरदरिध्वान्तप्रत्यग्वियत्पथमण्डली-
लगनफलदश्रान्तस्वर्णाचलभ्रमविभ्रमः ॥ ११ ॥

नयतीति ॥ अम्भोजस्य कमलकुलस्य अनिबन्धनबान्धवः अकारणमित्रं तदानन्दकारी भगवान् षडुणैश्वर्यसम्पन्नः सूर्यो मघवत इन्द्रस्य वैजयन्ताख्यस्य प्रासादस्य प्रघाणं अलिन्दं किमपि स्तोकं यथा तथा उपघ्नतां आश्रयतां नयति प्रापयति आश्रयति, तावत्पर्यन्तमूर्ध्वमागत इत्यर्थः । अथ च तं श्लिष्यति । पराङ्मुखयोः शूरस्य परस्पराश्लेषो युक्तः । किम्भूतः, अपसरत् पुरःपलायमानमरिरूपं ध्वान्तं तस्य प्रतीचः पश्चिमायाः सम्बन्धिनि वियत्पथे गगनमार्गे मण्डल्या संघीभावेन यल्लगनं संश्लेषः प्रत्यग्दिगन्तगामित्वं, लयनमिति पाठे संघीभावेन यत् तिरोधानं सामस्त्येनादर्शनं तेन फलन् सफलो भवन् अश्रान्तो निरन्तरः स्वर्णाचलस्य मेरोः प्रदक्षिणलक्षणो भ्रमः स एव विभ्रमो विलासो यस्य । यदस्तु परिपालनाय रात्रौ भ्रमतो यामिकस्य चोरपलायनेन यथा साफल्यं भवति तथा स्वर्णाचलरक्षणाय सूर्यस्य भ्रमणविलाससाफल्यं युक्तमित्यर्थः । अत एव स्वर्णाचलपदं प्रायोजि । अत्रापि पूर्वोत्तरार्द्धविपर्यासो ज्ञातव्यः । प्रघाणप्रघणालिन्दा इत्यमरः । बान्धवः प्रज्ञादित्वात् स्वार्थेऽण् । मघवत्प्रासादस्य प्रातिपदिकान्तलाक्ष-

नभसि महसां ध्वान्तध्वाङ्क्षप्रमापणपक्षिणा-
मिह विहरणैः श्येनम्पातां रवेरवधारयन्।
शशविशसनत्रासादाशामयाच्चरमां शशी
तदधिगमनात्तारापारावतैरुदडीयत ॥ १२ ॥

लोपः। अगारैकदेशे प्रघणः प्रघाणश्च। उपघ्न आश्रये (पा० ३।३।७९=८५) इति च प्रघाणोपघ्नशब्दौ साधू। प्रत्यक् दिक्-शब्देभ्य (पा० ५।३।२७) इत्यस्तातेः अञ्चेर्लुगिति (पा० ५।३।३०) लुक्। तसिलादयश्चाङ्गुना (पा० १।१।३७ वा०) इत्यव्ययत्वं ॥ ११ ॥

नभसीति ॥ शशी निजाश्रयवर्त्तिशशाख्यपशुविशेषस्य विशसनं मारणं तस्मात्त्रासो भयं तस्माच्चरमामाशां पश्चिमां दिशमयात्, ययौ। तथा तारा नक्षत्राणि तद्रूपैः पारावतैः तस्य चन्द्रपलायनवृत्तान्तस्य सूर्यमृगयारम्भवृत्तान्तस्य वा अधिगमनात् परिज्ञानात् उदडीयत पलायितं। किं विधः शशी। नभसि गगने ध्वान्तमन्धकारस्तद्रूपध्वाङ्क्षाणां काकानां प्रमापणे मारणे विषये पक्षिणां श्येनाख्यपक्षिरूपाणां महसां सूर्यतेजसां इह प्राग्भागे विहरणैः क्रीडनैः रवेः सूर्यस्य श्येनम्पातां मृगयामवधारयन् निर्धारयत्। अन्यस्मिन्नपि राज्ञि मृगयायां श्येनपातेन काकादीन् हिंसति सति शशयुक्तः पुरुषः मदीयं शशमपि मांसार्थमेतदीयाः श्येना हनिष्यन्तीति भिया पलाय्य गच्छति। पारावता अप्युड्डीय यान्ति। सूर्यकिरणा-

भ्रममविभरुस्तारा हारान्च्युता इव मौक्तिकाः
सुरसुरतजक्रीडालूनाद्युसद्दियदङ्गणं।
बहुकरकृतात्प्रातःसम्मार्जनादधुना पुन-
र्निरुपधिनिजावस्थालक्ष्मीं विलक्षणमीक्ष्यते ॥ १३ ॥

गगने खेलन्ति चन्द्रः प्रतीचीं गतः। ताराश्च न दृश्यन्त इति भावः। इह नभसीति वा। श्येन नित्यं युक्तः श्येनी। चाषा-दिव तदधिगमाद्विवेति च प्रतीयमानोत्प्रेक्षा। अथ श्येनादनः। पक्षी श्येनः इत्यमरः। श्येनम्पाता च मृगया। पारावतः कल-रव इत्यमरः। पतनं पातः भावे घञ् श्येनानां पातः श्येनपातः सोऽस्यां क्रियायां वर्त्तते श्येनम्पाता मृगयेति। घञः सास्यां क्रियेतिञ (पा० ४।२।५८) इति ञः। श्येनतिलस्येतिलस्येति मुम् ॥ १२ ॥

भ्रममिति॥ सुरसुरतं देवमिथुनरतं तस्माज्जाता क्रीडा विलासस्सम्मर्दः अथ च सुरतश्च राजादिरतक्रीडासम्मर्दस्तेन लूनात्त्रुटितात् हारात् च्युता मुक्ता इव वृत्ततरास्तारा: द्युस-द्दियदङ्गणं सुराणामजिरभूतं यद्गगनं निशि नितरां अपू-पुरम्, तद्गगनं अधुना पुनः बहवः सहस्रं करा यस्य स सूर्य्यस्तेन अथच रजःशोधकेन खलप्वा कृतात् प्रातःसम्मार्जनात् प्राभा-तिकात् सम्यङ्मार्जनात्तिमिरनिराकरणद्वारा शोधनादथच शोधन्या रजोऽपनयनेन शोधनान्निरुपधिरुपाधिरहिता स्वाभा-विकी निजावस्था सहजदशा तस्याः श्रिया कृत्वा तमीसम्बन्धि-

प्रथममुपहृत्यार्घं तारैरखण्डिततण्डुलै-
स्तिमिरपरिषद्दूर्वापर्वावलीशबलीकृतैः।
अथ रविरुचां ग्रासातिथ्यं नभः खविहारिभिः
सृजति शिशिरक्षोदश्रेणीमयैरुदसक्तुभिः॥ १४॥

शोभात्यागादथच रजःपुष्पमालामुखाद्युपाधित्यागनात् सव-
सश्रिया विलक्षणमन्यादृशमीक्ष्यते विलोक्यते। सूर्य्यकरैर्गगनं
भूषितं ताराश्च सर्व्वथा न दृश्यन्त इत्यर्थः। दृषदिति पाठे
दृषदाभिन्नयादतिमहदित्यर्थः। खलपूः स्याद्बहुकर इत्यमरः।
चविभरः। चिजभ्यसेति (पा॰३।४।१०८) झेर्जुस्। दिवि सीद-
तीति सुषदः सत्सूद्विषेति (पा॰३।२।६१) क्विप्। हलदन्तात्सप्तम्याः
संज्ञायां (पा॰६।३।९।वा॰१) इत्यलुक् प्राप्तावपि तत्पुरुषे
कृतिबहुलमिति (पा॰६।३।१४) बाहुलकाद्लुक्। दिव उत्
(पा॰६।१।१३०) सात्पदाद्योरिति (पा॰८।३।१११) षत्वनि-
षेधः। बहुकरः खलपूपक्षे दिवा विभेति (पा॰३।२।२१) टः।
उपधिः उपसर्गे घोः किः (पा॰३।३।९२)॥ १३॥

प्रथममिति। नभः कर्तृ रविरुचां तिमिरपरिषत् तमःसमू-
हरूपा दूर्व्वापर्व्वावल्यो दूर्व्वाग्रन्थिपरम्परास्ताभिः शबलीकृतैः
कर्बुरीकृतैर्मिश्रितैस्तारैर्नक्षत्ररूपैरुज्ज्वलैस्ताखण्डिततण्डुलैः अभ-
ग्ननिस्तुषशालिबीजैः कृत्वा अर्घं पूजां प्रथमं उपहृत्य दत्त्वा
अथानन्तरमेव खविहारिभिः खस्मिन् वर्त्तमानैः खसक्ताकैश्च
शिशिरस्य हिमस्य क्षोदाः सूक्ष्मबिन्दवस्तेषां श्रेणीमयैः परम्परा-

असुरहितमप्यादित्योत्थां विपत्तिमुपागतं
दितिसुतगुरुः प्राणैर्योक्तुं न किं कचवत्तमः।
पठति लुठतीं कण्ठे विद्यामयं मृतजीवनीं
यदि न वहते सन्ध्यामौनव्रतव्ययभीरुतां॥ १५॥

रूपैः उदकसक्तुभिः अर्घमिश्रयवचूर्णैः यासातिथ्यं भोज्याम्बरदानलक्षणमतिथिपूजनं सृजति करोति। अन्योऽपि तण्डुलदूर्वादलयुतेन जलेन पूर्वमर्घं दत्वा सक्त्वादिना स्वगृहप्राप्तायातिथये भोज्यं ददाति। सूर्य्योदीप्तयः पूर्वं तारास्तिमिरञ्च हिमजलकणानप्यपनयन्ति स्मेति भावः। मूल्ये पूजाविधावर्घः। मुक्ताशुद्धौ च तारः स्यादित्यमरः। अत्र तारशब्दः पुलिङ्गः। तारयति सांयात्रिकानिति अन्तर्गतेः पचाद्यच्। रवित्विषां सम्बन्धसामान्यविवक्षया षष्ठी। उदकयुक्ताः सक्तवः मध्यमपदलोपी। उदकानि च सक्तवश्चेति वा समासः मन्थौदनेति (पा॰ ६।३।६०) उदादेशः॥ १४॥

असुरेति। दितिसुता दैत्यास्तेषां गुरुः शुक्रः आदित्येभ्यो देवेभ्यो हेतुभ्यः उत्थां जातां अथ च सूर्य्यात् सञ्जातां विपत्तिं मरणं नाशञ्च कचवद्बृहस्पतिपुत्रवत् उपागतं प्राप्तं। असुरेभ्यो हितमपि तेषां रात्रिञ्चरत्वादनुकूलमपि तमः प्राणैर्योक्तुं संयोजयितुं कण्ठे लुठतीं आयत्तरूपां मृतानां जीवनीमित्यनुगतार्थां विद्यां किं न पठति। अपि तु स्पष्टं पठेदेव। परं चेदयं शुक्राचार्य्यः प्रातःकालीनसन्ध्यायां मौनव्रतं मौनलक्षणो निय-

उदयशिखरिप्रस्थान्यह्ना रणेऽत्र निशः क्षणे
दधति विहरत्पूषाण्युष्णद्रुताश्मजतुस्रवान्।

मस्तस्य व्ययोभङ्गस्तस्माद्भीरुतां भयशीलत्वं यदि न वहते न धारयेत्तर्हीति सम्बन्धः। मौनवशाच्च्युतजीवनीजपाभावात् कथमिव तमो न जीवयतीत्यर्थः। कचस्य जीवनादि भारतादिभ्योऽवगन्तव्यं। तमः सूर्य्येणात्यन्तं नाशितमिति भावः। असुरहितं चतुर्थी तदर्थेति (पा०२।१।३६) समासः। कचवत् तेन तुल्यमिति (पा०५।१।११५) वतिः। पठति वहते कालसामान्ये लट्। लुठतीं वैकल्पिकत्वान्नुमभावः॥ १५॥

उदयेति। अह्ना दिनेन सह निशः रात्रेः रणे सङ्ग्रामरूपेऽस्मिन् क्षणे प्रातःकाले इत्यर्थः। तत्र उदयशिखरी उदयाचलस्तस्य प्रस्थानि शिखराणि कर्तॄणि उष्णभिः प्रातःकालीनातपसन्तापैः द्रुतानां विलीनानां अश्मजतूनां शिलाजतूनां स्रवान् प्रवाहान् दधति। यदा क्षणे उत्सवतुल्ये रात्रिविनाशकारित्वात् सङ्ग्राम इव, सङ्ग्रामे विहरंस्तयोर्युद्धकौतुकदर्शनेन परिक्रीडमानः पूषा सूर्य्यः ग्रहराजो यत्रैवम्भूतान्युदयाचलसानूनि बालातपसन्तापविलीनशिलाजतुस्रवत्प्रवाहाणेव कियत्कालविलम्बधूमलीभूतरुधिरप्रवाहान् धारयन्ति। रणभूमिषु हि कालविलम्बेन धूमला रुधिरप्रवाहा भवन्ति। अत एवोदयन् उदयं प्राप्नुवन् अरुणो अग्रजस्तत्सन्निधिनि प्रह्वीभावे नमस्कारे विषये च आदरो भक्तातिशयस्तस्माद्धेतोः अरु-

उदयदरुणप्रक्षोभावादरादरुणानुजे
मिलति किमु तत्सङ्गाच्छङ्क्या नवेष्टकवेष्टना॥ १६ ॥
रविरथहयानश्वस्यन्ति ध्रुवं वडवा बल-
प्रतिबलबलावस्थायिन्यः समीक्ष्य समीपगान्।

नानुजे गरुडे मिलति सङ्गमं प्राप्नुवति सति तयोररुणगरुडयोः सङ्गामेलनाद्धेतोः रक्तप्रदीप्त्या नवा तत्कालमायाकादाकृष्टा इष्टका यत्र तादृशी नूतनेष्टकानिर्मिता वेष्टना। नवा इष्टका यत्र त्रिचे तन्नवेष्टकं तेन वेष्टना प्राकार इति वा। किमु न शङ्क्या न तर्क्या अपि तु सैव तर्क्येत्यर्थः। परिचारभूते दिनप्रकाशे युध्यमाने तद्दर्शिनो लीलाविहारिणो यहराजस्य स्वामिनो महाराजोचितगैरिकसुवर्णभूषितप्राकारोर्ध्वस्थितिः उचिता सम्भाव्यते। अथच दिनरात्र्योः सेनानीभूतयोः सङ्ग्रामे उदयाचलशानूनि तन्नटतुल्यानि रुधिरं धारयन्ति। भटाः प्रहारवशात् रक्तसिक्ता भवन्ति। तत्र च दिनपक्षीयप्रस्थानां जयित्वात् सुवर्णमयगरुडसम्पर्काद्वा इष्टकस्य वेष्टना सुवर्णपट्टि-काया धारणा न तर्क्या किं, अपि तु जयिनां तया भवितव्य-मेवेति, गरुडस्तेषां सुवर्णमयबिरुदपट्टिकास्थाने जात इत्युचित-मित्यर्थः। नवेष्टकवेष्टनेति स्त्रियाः पुंवदिति (पा॰ ६।३।३४) पुंवत्। वेष्टकः। कर्त्तरि ण्वुल्॥ १६ ॥

रवीति। भो राजन् सम्प्रति प्रातःकाले बलस्य प्रतिबलः शत्रुः प्राचीवर्त्तीन्द्रस्तस्य बलं सैन्यं तत्रावस्थायिन्यो मध्यवर्त्तिन्यो

निजपरिवृढं गाढप्रेमा रथाङ्गविहङ्गमी
स्मरशरपराधीनस्वान्ता वृषस्यति सम्प्रति ॥ १७ ॥

वडवाश्वरग्यो गाढप्रेमाः सूर्याश्वेषु दृढानुरागाः सत्यः रविरथस्यान् समीपगान् समीक्ष्य मैथुनार्थं आत्मनोऽश्वानिच्छन्ति ध्रुवमुत्प्रेक्षायां निश्चितं वा इच्छन्तीवेत्यर्थः। यतः स्मरशरपराधीनं स्वान्तं चित्तं यासां ताः। तथा रथाङ्गविहङ्गमी चक्रवाक्यपि निजं स्वीयं परिवृढं चक्रवाकं इदानीं प्रातः समीपमागमनं दृष्ट्वा कामवाणवशचित्ता अतएव रात्रिवियोगेन दृढानुरागा सती मैथुनवाञ्छया वृषस्यति आत्मनो वृषमिच्छति। वृषवद्बलवन्तं तं मैथुनार्थं कामयतीत्यर्थः। सूर्याश्वाः पूर्वस्यां आगताश्चक्रवाकयोश्च सङ्गमो जात इति भावः। अश्वस्यन्ति वृषस्यति आत्मनोऽश्वानिच्छन्ति वृषमिच्छतीति च सुप आत्मन (पा॰ ३।१।८) इति क्यचि अश्ववृषयोर्मैथुनेच्छायामिति (पा॰ ७।१।५१।वा॰ १) मैथुनेच्छायामसुगागमः। व्युत्पत्तिमात्रमेतत्। इच्छा तु मैथुनार्थमिच्छन्तीत्येवार्थः। वृषस्यती तु कामुकीत्यमरः। तथा कति रामो वृषस्यतीमिति च कालिदासः। प्रभौ परिवृढ (पा॰ ७।२।२१) इति निपातः। गाढप्रेमेति डाबुभाभ्यामिति (पा॰ ४।१।१३) पक्षद्वयेऽपि डाप्। यो वैकल्पिकत्वादेव वनन्तः। विहङ्गमी जातित्वात् ङीप्। रथाङ्गं चासौ विहङ्गमी चेति समासः॥ १७ ॥

निशि निरशनाः क्षीरस्यन्तः क्षुधाऽश्वकिशोरका
मधुरमधुरं ह्रेषन्त्येते विलोलितवालधि ।
तुरगसमजः स्थानोत्थायं क्वणन्मणिमन्थभू-
धरभवशिलालेहायेहाचणो लवणस्यति ॥ १८ ॥

निशीति । भो राजन् निशि रात्रौ निरशना निराहारा अतएव क्षुधा क्षीरस्यन्तः आत्मनोऽत्यर्थं क्षीरं दुग्धमिच्छन्तः एते अश्वकिशोरकाः अतिप्रसिद्धा अश्वबालकाः मधुरमधुरं अतिकलशब्दं यथा तथा विलोलिताः पुनः पुनश्चालिताः वालधयः पुच्छानि यस्यां क्रियायां तद्यथा तथा ह्रेषन्ति । ह्रेषारवं कुर्व्वन्ति । तथा तव मन्दुरायां स्थितस्तुरगाणां समजः समूहः स्थानोत्थायं अश्वस्थानाच्छीघ्रमुत्थाय क्वणन् ह्रेषमाणः सन् मणिमन्थनामके भूधरे भवानां जातानां शिलानां सैन्धवशिलानां लेहायास्वादनाय ईहया इच्छया पुनः पुनर्मुखादिचालनचेष्टया वा चणः ख्यातः सन् लवणस्यति । आत्मनो लोलुपत्वेन लवणमिच्छति । अश्वकिशोरकाः प्रातः क्षीरपानार्थं ह्रेषन्ते । अश्वास्तु प्रातः सैन्धवास्वादनाय ह्रेषन्त इति जातिः । सूर्य्योदयो जात इत्यर्थः । क्षीरस्यन्तो लवणस्यतीत्यत्र चात्मेच्छायां क्यचि अश्वक्षीरेत्यादिना क्षीरलवणयोर्लालसायामिति (पा०७।१।५१।वा०२)वचनात् लालसायामसुक् । किशोरकाः अल्प इति (पा०५।३।८५) कः । ह्रेषन्ति ह्रेषङ् स्वने । समजः पशुविषयत्वात् समुदोरज (पा०३।३।६९) इत्यप् । स्थानोत्थायं अपादाने परीप्सायामिति (पा०३।४।५२) णमुल् । लेहः भावे घञ् ॥ १८ ॥

उडुपरिषदः किं नार्हत्त्वं निशः किमु नौचिती
पतिरिह न यत्ताभ्यां दृष्टो गणेयरुचीगणः।
स्फुटमुडुपतेराश्मं वक्षः स्फुरन्मलिनाश्मन
क्वचि यदनयोर्विच्छेदेऽपि द्रुतं बत न द्रुतं॥ १९॥

उडिति। हे राजन् उडुपरिषदः नक्षत्रपरम्परायाः अर्हत्त्वं किं न अपि तु औचित्यमेवैतत् तथा निशो रात्रेः औचिती न किमु अपि तौचित्यमेव यद्यस्मात्ताभ्यां तारापङ्क्तिविभावरीभ्यां गणेयोऽल्पो रुचीगणो दीप्तिसमूहः क्षीणतेजाः पतिः प्राणेशश्चन्द्रः इहास्मिन् समये न दृष्टः। तस्मात्तयोरौचित्यमेवेत्यर्थः। धन्यास्ता या न पश्यन्ति पतिभङ्गं कुलक्षयमिति वचनात् पतिविपद-मदृष्ट्वैव द्वयोरपि ध्वस्तत्वादौचित्येव जातेत्यर्थः। स्फुरन्ती प्रकाशमाना कलङ्कव्याजेन मलिना कृष्णा आश्मनी पाषाणसम्बन्धिनी छविः कान्तिर्यस्यैवम्भूतं उडुपतेर्वक्षोमध्यं अथ च हृदयं स्फुटं निश्चितं आश्मं पाषाणविकाररूपं पाषाणघटितमिवातिकठिनं मलिनं चेत्यर्थः। यद्यस्मादनयोस्ताराराक्योर्विच्छेदे वियोगे ऽथच विनाशे सत्यपि द्रुतं शीघ्रं द्रुतं स्फुटितं पाषाणनिर्मितमेवेत्यर्थः। बत खेदे। यत्। वक्षोविशेषणं वा। स्वस्यापि विनाशे निकटे सत्यपि तत्पतिना चन्द्रेण स्वप्रेयस्याः प्रेम न दर्शितमिति तस्यानौचितीत्यर्थः। तारापरम्परा रात्रिश्च विनष्टा। चन्द्रोऽपि क्षीणतेजा आसन्ननाशो जात इत्यर्थः। आर्हन्तीति पाठे अर्हः प्रशंसायामिति (पा॰ ३।२।१३३) शतरि अर्हतो

अरुणकिरणे वह्नौ लाजानुडूनि जुहोति या
परिणयति तां सन्ध्यामेतामवैमि मणिर्दिवः।
इयमिव स एवाग्निभ्रान्तिं करोति पुरा यतः
करमपि न कस्तस्यैवोत्कः सकौतुकमीक्षितुं॥ २०॥

भाव इत्यर्थे ब्राह्मणादित्वात् (पा०५।१।१२४) ष्यञ्चित्वान्ङीष्। अर्हतो नुम् चेति (पा०५।१।१२४।वा०२) नुम्। आश्मं विकारेऽणि अश्मनो विकारे टिलोपः (पा०६।४।१४४।वा०१) इति टिलोपः। आश्मनेति सम्बन्धेऽणि विकाराभावाट्टिलोपाभावे, आश्मनी चासौ छविश्चेति समासे पुंवत् कर्मधारयेति (पा०६।३।४२) पुंवत्॥ १९॥

अरुणेति। भो राजन् या सन्ध्या अरुणस्य किरणरूपे वह्नौ उडूनि नक्षत्राण्येव लाजान् जुहोति। दिवो मणिः सूर्य्यस्तामेतां प्रातःसन्ध्यां परिणयति प्रापयति विवाहयतीति अहं अवैमि मन्ये। यतः इयमिव सन्ध्या यथा रक्तवर्णत्वादग्निभ्रान्तिं वह्निविपर्य्ययज्ञानं पुरा करोति अकरोत्। यदा यथेयं करोति तथा स एव सूर्य्योऽपि रक्ततरत्वात् उष्णतरत्वाच्च वह्निबुद्धिं पुरा करोति उदितमात्र एव करिष्यति। अथचेयं सन्ध्या पुरा प्रथमं वह्निप्रदक्षिणं परिभ्रमणं यथा करोति तथैवास्या अनन्तरमेव सूर्य्योऽपि वह्निप्रदक्षिणं परिभ्रमणमिदानीमेव करिष्यति। एवकारोऽप्यर्थः। यतश्च सकौतुकं यथा तथा तस्य सूर्य्यस्यैव करं किरणमपीक्षितुं कः पुरुषो न उत्कः नोत्क्षिप्तजलः, अपि तु

रतिरतिपतिद्वैतश्रीकौ धुरं बिभृमस्तरां
प्रियवचसि यन्मग्नाचार्या वदामतमां ततः ।

सन्देहरात्समनिराकरणद्वारा अस्य किरणमीषितुं सर्व्वोऽप्यर्घ-
दानं करोतीत्यर्थः। अथ च सकौतुकं माङ्गलिकसूत्रकङ्कणेन सह
तस्य विवोढुः सूर्य्यस्यैव हस्तमपि वीक्षितुं कः पुरुषो नोन्मनाः
अपि तु सकङ्कणं वरकरं सर्व्वोऽपि द्रष्टुमुत्कण्ठित एव। या च
वधूः परिणीयते सा प्रदीप्ते वह्नौ लाजान् जुहोति, सा च वह्निं
पूर्व्वं प्रदक्षिणीकरोति। वरोऽपि तया सह पश्चात्प्रदक्षिणीकरो-
तीति सन्ध्यासूर्य्ययोर्वधूवरत्वमुक्तं । अरुणोदयो जातस्तत्प्रभया
च तारा न दृश्यन्ते, अधुना रविरुदेतीति भावः। कौतुकं
कुतुके ख्यातं हस्तसूत्रेऽपि कथ्यत इति विश्वः। किरण इति पक्षे
जातावेकवचनं, परिणयति णोपदेशत्वाण्णत्वं। इयमिव पुरा क-
रोतीति पक्षे पुरिलुङ्चेति (पा॰३।२।१२२) भूते लट्। पक्षा-
न्तरे तु यावत्पुरेति (पा॰३।३।४) भविष्यति लट्॥ २०॥

रतीति। रतिरतिपत्योः रतिकामयोः द्वितैव द्वैतं रतिद्वैतं
कामद्वैतमिति यावत्। तस्येव श्रीः शोभा ययोस्तत्सम्बोधनं
हे भैमिनलौ मग्नानां वन्दिनामाचार्य्या वैतालिका वयं प्रिये
मनोऽनुकूले वचसि यद्यस्माद्धुरं भारं बिभृमस्तरां चाटुवचनेषु
वयमेव प्रगल्भतराः, ततस्तस्मात् वदामतमां अतितमां ब्रुवाम।
सूर्य्योदयो जातस्तस्मात् क्रीडां त्यक्त्वा शीघ्रं शय्याया उत्तिष्ठतं
इति प्रातःकाले धार्ष्ट्येन ब्रूम इत्यर्थः। यद्वा यूयं प्रियवचनचतुरा-

अपि विरचितो विघ्नः पुण्यद्रुहः खलु नर्मणः
परुषमरुषे नैकस्यै वामुदेतु मुदेऽपि तत् ॥ २१ ॥

सत्यैवं परुषं किमिति वदथेत्याशङ्क्याह। तदस्मदुक्तं परुषं वच एव पुण्यद्रुहः प्रातःकालीनस्नानसन्ध्यादिधर्म्मविरोधिनः नर्म्मणः प्रातःकालीनालिङ्गनचुम्बनादिविलासस्य पुनः प्रबोधपूर्व्वमुत्थापनादिरचितोऽपि विघ्नः वां युवयोरेकस्यै अरुषे क्रोधाभावाय उदेत्विति न किन्तु खलु निश्चितं मुदेऽपि हर्षायापि उदेतु। यद्यप्येतदुक्तं तथापि रोषो न कार्य्यः परुषस्यापि पुण्यहेतुत्वात्, हर्षोऽपि यस्माद्भविष्यति। तथा च हितवादित्व अवयवतात्पर्य्यात् प्रियवचनचातुर्य्यमव्याहतमेवेत्यर्थः। क्रीडां विहाय शीघ्रमुत्तिष्ठतमिति भावः। रतीत्यादिविशेषणेन नर्म्मौचिती सूचिता। वां युवयोर्मध्ये अरुषे रोषहीनायै एकस्यै भैम्यै मुदे नोदेतु भैम्याः सम्भोगप्रियत्वान्नर्म्मविघ्ने यद्यपि सन्तोषो न भवेत्तथापि तव प्रियपुण्यत्वादेवास्माभिरुच्यत इत्यर्थ इति वा। भैम्याःकोपाभावायापि नोदेतु मुदेऽपि नोदेतु, भैम्यारोषो वास्तु तोषोऽपि माभूत्तथापि समयोचितमुच्यत एवेति वा। तत्तस्मादवसरोचितभाषित्वात् पुण्यद्रुहो नर्म्मणः परुषं यथा तथा विरचितो विघ्नोऽपि निश्चितमकोपाय केवलं उदेतु इति न किन्तु मुदेऽप्युदेतु। सदास्त्वोपजीविना अभिहितेऽपि परुषे रोषो न भवति किन्तु हर्ष एव भवतीत्यर्थ इति वा। किञ्च प्रियवचःप्रवीणा अपि वयं यतो नग्नाचार्य्या जितलज्जा अतः स्वच्छन्दं वदाम

भव लघु युताकान्तः सन्ध्यामुपास्स्व तपोमय
त्वरयति कथं सन्ध्येयं त्वां न नाम निशानुजा ।
द्युतिपतिरथावश्यङ्कारो दिनोदयमासिता
हरिपतिहरित्पूर्णभ्रूणायितः कियतः क्षणान् ॥ २२ ॥

इति भावः । गृधो वन्दिचपलयोरिति विश्वः । वदामतमां प्रैषातिसर्गेति (पा० ३।३।१६३) प्राप्तकाले लोट् । तिङश्चेति (पा० ५।३।५६) अतिशये तमप् । पुरुहुहः सत्सूद्विषेति (पा० ३।२।६१) क्विप् । उदेतीति पाठे वर्त्तमानसामीप्य इति (पा० ३।३।१३१) भविष्यति लट् । एकस्मै तादर्थ्यमात्रविवक्षया चतुर्थी ॥ २१ ॥

भवेति । हे राजन् त्वं तस्मात् लघु शीघ्रं युता पृथग्भूता कान्ता यस्मादेवम्भूतो भव । इदानीं भैम्या सह क्रीडां त्यज । ततः सन्ध्यां नित्यकृत्योपासनामुपास्स्व कुरु । हे तपोमय नित्यकर्म्माद्यनुष्ठानरूपेण धर्म्मेणामलोज्ज्वलनिर्द्दोष निशानुजा रात्र्यनन्तरजाता प्राभातिकी इयं सन्ध्या त्वां कथं नाम न त्वरयति अपि तु त्वरयत्येव । अथ मुहूर्त्तानन्तरक्षणे द्युतिपतिः सूर्य्यः दिनोदयं दिवसप्रारम्भमवश्यं कारी अवश्यं करिष्यति उदेष्यतीत्यर्थः । यतो हरिरिन्द्रः पतिर्यस्यास्तस्या हरितो दिशः प्राच्याः पूर्णभ्रूणायितः दशमासगर्भ इवाचरितो रक्ततरः कियतस्त्रिचतुरानेव क्षणान् आसिता स्थाता । प्रातःसन्ध्यामुपास्स्वेत्यर्थः । युतेति युमिश्रणामिश्रणयोरिति अस्मादमिश्रणे क्तः त्यक्तादिपदत्यागेन अमङ्गलप्रतीतिपरिहारार्थं युतेति श्लिष्टपदं

मुषितमनसश्चित्रं भैमि त्वयाद्य कलागृहै-
र्निषधवसुधानाथस्यापि श्लथश्लथता विधौ।
अजगणदयं सन्ध्यां वन्ध्यां विधाय न दूषणं
नमसितुमना यन्नाम स्यान्न संप्रति पूषणं॥ २३॥

प्रायोजि। सन्ध्यापदेन कर्मानुष्ठानपर्य्यन्तमेव कान्तारहिता भव तदनन्तरं पुनरपि युता संयुक्ता कान्ता येनेति मिश्रणमपि विवक्षितं एतदर्थमेतत्प्रायोजि वा। कान्तशब्दस्य प्रियादित्वात्पुंवत्वं न। तरयति हेतुमण्णिच्। कारोति भविष्यत्यावश्यके णिनिः। तद्योगे अकेनोरिति (पा०२।३।७०) निषेधात् दिनोदयमिति षष्ठ्यभावः। आसिता लुट्। भूषायितः आचारक्यङन्तात् क्तः। क्षणान् कालवाचित्वाद्द्वितीया॥ २२॥

मुषितेति। हे भैमि चतुःषष्टिकलानां गृहैर्निवासभूतया त्वया अद्य मुषितं चोरितं मनो यस्यापहृतचित्तस्य त्याजितस्वभावस्य वा निषधवसुधानाथस्य नलस्यापि विधौ श्रुतिविहितसन्ध्यादिनित्यकर्म्मणि विषये श्लथश्लथता श्लथप्रकारता आलस्यातिशयोऽनादरातिशयो वा वर्त्तत इति चित्रं। परमधार्म्मिकोऽप्यनेककलाभिज्ञया त्वया स्ववशीकारेण धर्म्मविमुखः कृत इत्याश्चर्य्यं अनुचितमेतदित्यर्थः। अथ च कलानिधिभूतया त्वया मुषितमनस्कत्वात्कलानिधौ विधावपि अनादर इति चित्रं। कथं ज्ञैथिल्यमित्यत आह। यद्यस्मात्परमधार्म्मिकोऽप्ययं सन्ध्यां वन्ध्यां सन्ध्योपलक्षितप्रातःकृत्यरहितां विधाय कृत्वा विहिताकरण-

न विदुषितरा काचित्त्वत्तस्ततो नियतक्रिया-
पतनदुरिते हेतुर्भर्त्तुर्मनस्विनि मा स्म भूः।
अनिशभवदत्यागादेनं जनः खलु कामुकी-
सुभगमभिधास्यत्युद्दामापराङ्गवदावदः ॥ २४ ॥

अन्यं दूषणं नाजगणत्। यच्च सम्प्रति पूषणं सूर्यं नमयितुमना-
नाम नमस्कर्त्तुकामोऽपि न स्याद्भवति। नामाप्यर्थे। परित्यक्तनि-
त्यकर्म्मा सूर्य्यस्य नमस्कारमपि न करोतीत्युपालम्भः। अन्योऽपि
कामी कस्याश्चिदासक्तो निजधर्म्मपत्नीमसंभुञ्जानो वन्ध्यां वि-
धत्ते दोषञ्च न गणयति सम्भोगविघ्नभूतत्वाद्दिनकरमपि नाद्रि-
यते। तथा अयमपि। सन्ध्यादिनित्यकर्म्मानुष्ठानार्थं क्षणमपि
न मुमोचेति भावः। गृहमब्दस्य पुंस्त्वादकवचनान्तत्वेऽपि त्वये-
त्यनेन सामानाधिकरण्यं युक्तं। स्यात् सम्भावने लिङ्॥ २३ ॥

नेति॥ भो मनस्विन्यतिधैर्य्ययुक्ते सावधाने वा त्वत्सका-
शादिदुषितरा नितरां पण्डिता सर्व्वलोकशास्त्ररहस्यविदुषी
काप्यन्या यद्यस्मान्नास्ति ततस्तस्माद्भर्त्तुर्नलस्य नियतक्रियापत-
नान्नित्यसन्ध्यादिकर्म्मलोपाद्यद्दुरितं तत्र त्वं हेतुः मा स्म भूः
सन्ध्याद्यनुष्ठानार्थं शीघ्रमेनं मुञ्चेत्यर्थः। किञ्च खलु यस्मात्
उद्दामो निरङ्कुशोऽतएव पराङ्गवदावदः अन्यदीयकलङ्कभा-
षणशीलो जनः अनिशं भवत्या अत्यागात् भवत्या कर्त्तृभूतया वा
ऽमोचनात् हेतोरेनं नलं कामुक्यामतितरां मैथुनेच्छावत्यां
सुभगं तत्परवशं कामुकी पूर्व्वोक्ता सुभगा सौभाग्यवती भवा-

रह सहचरीमेतां राजन्नपि स्त्रितमां क्षणं
तरणिकिरणैः स्तोकोन्मुक्तैः समालभते नभः।
उदधिनिरयन्नास्वत्स्वर्णोदकुम्भदिदृक्षुतां
दधति नलिनं प्रस्थायिन्यः श्रियः कुमुदान्मुदा॥ २५॥

दृष्टौ स्त्री यस्य एवम्भूतं वाऽभिधास्यति वदिष्यति। स्त्रीपरवशत्वादयं नित्यकर्म्मापि त्यजतीति निन्दां करिष्यति तस्माद्विहिताकरणप्रत्यवायलोकगर्हादिपरिहारार्थं एनं मुञ्चेति भावः। विदुषितरा उगित्वात् ङीपि तरपि उगितश्चेति (पा॰ ६।३।४५) पक्षे ह्रस्वः। भवदत्यागात् सर्व्वनामत्वात् पुंवत्। पूर्व्वेण सह मयूरव्यं सकादित्वात् समासः। सुभगाशब्दस्य प्रियादित्वात् पूर्व्वस्य न पुंवत्। वदतीति वदावदः पचाद्यच्। चरिचलीत्यादिना (पा॰ ६।१।१२।वा॰ ७) द्वित्वमभ्यासस्यागागमश्च॥ २४॥

रहेति॥ हे राजन् त्वं सहचरीं सदा सहचरणशीलां तथा स्त्रितमां स्त्रीषु श्रेष्ठां एवम्भूतामप्येनां क्षणमात्रं रह मुञ्च। यतः नभः स्तोकोन्मुक्तैः अल्पनिर्गतैर्बालैस्तरणेः सूर्यस्य किरणैः करणैः समालभते आत्मानः कुङ्कुमानुलेपनं करोति। तथा सङ्कुचतः कुमुदात् सकाशादिकाशोन्मुखं नलिनं कमलवनं प्रति मुदा प्रस्थायिन्यः प्रस्थास्यन्ते तच्छीलाः श्रियः उदधेः सकाशान्निरयन्निर्गच्छन् भास्वान् सूर्य एवोदकुम्भो जलपूर्णः जलप्रस्तं दिदृक्षुतां दर्शनेच्छुतां दधति धारयन्ति। कुमुदान्निर्गताः सत्यः कमलवनं प्रतिगन्तुं सूर्योदयं प्रतीक्षन्त इत्यर्थः। निग-

प्रथमककुभः पान्थत्वेन स्फुटेक्षितवृत्तयो
ऽप्यनुपदमिह द्रक्ष्यन्ति त्वां महांसि महःपतेः।
पटिमवहनादूहापोहक्षमाणि वितन्वता
मयि च युवयोस्तावल्लक्ष्मीविवेचनचातुरीं ॥ २६ ॥

भिषजो हि जलपूर्णं कुम्भं विप्रतीच्छन्ते। प्रभातं जातमित्यर्थः। तस्मान्नित्यकर्मानुष्ठानार्थमत्यजनीयामप्येनां शयनमाञ्चं मुञ्चेति भावः। रह रहत्यागे, ल्लितमां पूर्ववत्। स्तोकान्मुक्तैः स्तोकान्तिकेति (पा० २।१।३९) पञ्चमी समासः पञ्चम्याः स्तोकादिभ्य (पा० ६।३।२) इत्यलुक्। कुमुदान्निर्गता इत्यस्मात् उदकुम्भः एकहलादौ पूरयितव्य (पा० ६।३।५९) इत्युदकस्योदादेशः। दिदृक्षुरित्यप्रत्ययान्तां तलाल्लोकेति (पा० २।३।६९) षष्ठीनिषेधाद्द्वितीयेतियोगविभागात् समासः ॥ २५ ॥

प्रथमेति॥ हे राजन् महःपतेः सूर्यस्य महांसि तेजांसि प्रथमककुभः प्राच्याः पान्थत्वेन पथिकतया तेनैव मार्गेणागमनवशात् स्फुटं सविशेषमीक्षितो दृष्टा येस्तादृशानि सन्ति, अनुपदमनन्तरं सविधमागत्य इह प्रासादे वर्त्तमानं त्वां द्रक्ष्यन्ति विलोकयिष्यन्ति। अनन्तरं पटिम्नोऽतितैक्ष्ण्यस्याथ च प्रभातिशयस्य वहनाद्धारणात् असतः प्रकाशादेः प्रकटीकरणं ऊहः सतश्च तिमिरादेरपोहो निराकरणं तयोः क्षमाणि समर्थानि अनुक्तस्याप्यर्थस्य प्रभावशादूहनमूह ऊहा वा उक्तस्यापि दोषोद्भावनाद्वर्जनमपोहस्तत्र समर्थानि सामान्यविशेष-

अनतिशिथिले पुंस्भावेन प्रगल्भबलाः खलु
प्रसभमलयः पाथोजास्ये निविश्य निरित्वराः ।

भावादिनिर्णयनिपुणानि तानि रवितेजांसि युवयोरिन्द्रनलयोस्तावतीनामनेकप्रकाराणां शोभासम्पद्रूपाणां लक्ष्मीनां विशेषचातुरीं तारतम्यविचारकौशलं वितन्वतां विस्तारयन्तु बहु चिरं । अन्यत्रैवंविधस्य चातुर्यस्यादर्शनादाश्चर्यं । इन्द्रातिशयितशोभासम्पत्तिमान्नलो वेति संशये प्रथमदर्शनादिन्द्रे शोभासम्पत्तिमत्त्वसामान्यबुद्धिः । अनन्तरं च नलदर्शनान्नले शोभासम्पत्तिमत्त्वविशेषबुद्धिरिति सामान्यापेक्षया विशेषस्य बलवत्त्वात्, उभयदर्शिभिः सूर्यकिरणैरिन्द्रापेक्षया शोभासम्पत्तिभ्यां नल एवाधिक इति निर्णीयतामिति भावः। अन्योऽपि प्राज्ञः उहापोहक्षमः सामान्यविशेषभावादिचातुरीं तनोति । अव्ययमव्ययमनुगेनुपदं क्लीवमव्ययमित्यमरः । पञ्चिमा पृथ्वादिः । ऊहा क्लीबविवक्षायां गुरोश्च हलः (पा० ३।३।१०३) इत्यप्रत्ययः॥ २६ ॥

अनतीति ॥ हे राजन् खलु यस्मात् पुंस्भावेन पौरुषेण प्रगल्भबलाः उत्कटशक्तयोऽतिधृष्टाः अतएवानतिशिथिले विकासोन्मुखे अत्यन्तकलिकाविधकाठिन्येऽपि पाथोजास्ये कमलमुखे मकरन्दपानार्थं प्रसभं हठान्निविश्य प्रविश्य निरित्वराः निर्गमशीलाः एवम्भूताः अलयः भ्रमराः किमपि किंचदन्तं मुखतः मुखे कृत्वा आनीतं किमप्यपूर्वरसं स्वादुतरं सरोजिनीमधुरसं

विमपि मुखतः कृत्वा नीतं वितीर्य सरोजिनी-
मधुरसमुषोयोगे जायां नवाश्नमचीकरन्॥ २७॥
मिहिरकिरणाभोगम्भोक्तुं प्रवृत्ततया पुरः
कलितचुलुकापोशानस्य ग्रहार्थमियं किमु।

कमलिनीमकरन्दरूपं रसं आस्वाद्यं वस्तु उषोयोगे प्रभातकाले वितीर्य दत्त्वा नवाश्नं नूतनमपूर्व्वमथ च प्रेमभरात् स्वयमभुक्तमनुच्छिष्टमेव जायां मधुकर्यां इत्यर्थः। अचीकरन् कारयामासुः। अविकसितेऽतिकठिने कमले अबलत्वात् प्रवेष्टुमशक्ता एता इति कृत्वा पौरुषेण स्वयं तत्र प्रविश्य मकरन्दं मुखे धृत्वा समानीय मधुकरीभ्यो दत्वा ताभिस्तद्भोजयामासुरित्यर्थः। किञ्चिद्दासन्नसौरप्रकाशत्वात् कमलानि विकाशोन्मुखानि जातानीति भावः। अन्येनापि प्रातः शुभयोगेऽन्नप्राशनं कार्य्यते। उषायोग इति पाठो विभावनीयः। नक्तमुषाचशर्वरीति चेति हलायुधः। उषायोगे अर्थाद्दिनेन सहयोगे प्रातरित्यर्थः। निरित्वराः। इणनशजी (पा॰ ३।२।१६३) तिक्करप्। मुखतः कृत्वेति स्वाङ्गेतस्प्रत्यय इति (पा॰ ३।४।६१) कृञः क्त्वा। जायां हृक्रोरिति (पा॰ १।४।५३) कर्म्मत्वं। जाया इत्यपि पाठः॥ २७॥

मिहिरेति॥ सरोजिनी कमलिनी दिनोदये प्रातःकाले प्राक् अन्यदलापेक्षया पूर्व्वविकसितेनैकेन दलेन पत्रेणोपलक्षिता सा-क्षात्कर्त्तुरात्मनः पश्यतो जनस्य इति मतिं जनयति। इति किं इयं मिहिरस्य सूर्य्यस्य किरणानां आभोगं परिपूर्णतां

इति विकसितैकैकेन प्राग्दलेन सरोजिनी
जनयति मतिं साक्षात्कर्तुं जनस्य दिनोदये॥ २८॥
तटतरुखगश्रेणीसाराविणैरिव साम्प्रतं
सरसि विगलन्निद्रामुद्राऽजनिष्ट सरोजिनी।
अधरसुधया मध्ये मध्ये वधूमुखलब्धया
धयति मधुपः स्वादुङ्कारं मधूनि सरोरुहां॥ २९॥

भोक्तुं अनुभवितुमथ च भक्षयितुं प्रवृत्ततया कृतप्रारम्भतया हेतुभूतया पुनर्भोजनादावन्नायामृतकरणार्थमापोशानसोपस्करणमन्त्रोदकस्य ग्रहार्थं कलितो बद्धमुकुलकः प्रकृतिविशेषो यथा एवम्भूता किमु। भोजने प्रवृत्तेनापोशनक्रियापूर्व्वमादावन्ते च भोक्तव्यमिति स्मृतेः। अपोशानग्रहीता करकमले एकां कनिष्ठामङ्गुलिं प्रसारयति अन्यास्तु संकोचयतीति संप्रदायः। कमलविकाससमयो जातस्तस्मादुद्बुध्यस्वेति भावः॥ २८॥

तटेति॥ साम्प्रतं सरसि सरोजिनी सरस्तटे तरुषु वर्त्तमानानां खगश्रेणीनां साराविणैर्मिलितैः कलकलशब्दैरिव विगलन्ती भ्रश्यन्ती निद्रैव मुद्रा कोरकबन्धो यस्याः, यद्वा विगलन्ती निद्रायाः सङ्कोचस्य मुद्रा भङ्गी यस्याः सा त्यक्तनिद्रोन्मीलितकमललोचनेवाजनिष्ट जाता। कलकलेन च निद्रितस्य निद्रा अपयाति। तथा मधुपो भ्रमरः सरोरुहां मधूनि कमलमकरन्दान् वध्वाः भ्रमर्याः मुखात् लब्धयाऽधरसुधया ओष्ठगतपीयूषेण मध्ये मध्ये स्वादुङ्कारं स्वादूनि माधुर्यातिशय-

गतचरदिनस्यायुर्भ्रंशे दयोदयसङ्कुच-
त्कमलमुकुलक्रोडानीडप्रवेशमुपेयुषां।
इह मधुलिहां भिन्नेष्वम्भोरुहेषु समायतां
सह सहचरैरालोकयन्तेऽधुना मधुपारणाः॥ ३०॥

युक्तानि कृत्वा धयति पिबति। कमलानि विकसितानि भ्रम-
राश्च तन्मधूनि भ्रमर्य्यंधरञ्च पिबन्तीत्यर्थः। मधुप इति मा-
भिप्रायं मधुपा अप्येतादृशा भवन्ति। समन्ताद्रावाः सांरा-
विणानि आभिविधौ भाव (पा॰३।३।४४) इतीनुणं तात्
स्वार्थं अणिनुण इत्यण् (पा॰५।४।१५)। स्वादुङ्कारं स्वादुमिण
मुल् (पा॰३।४।२६)। मान्तत्वञ्च पूर्व्वस्य स्वादुमीति निर्द्दे-
शात्॥ २९॥

गतेति॥ गतचरदिनस्यातीतचरदिनस्यायुर्भ्रंशेऽवसानकाले
सायंसमये दयाया उदयादिव सङ्कुचतां स्वानानां कमलानां
मुकुलानि कलिकाः तेषां क्रोडान्मध्यात् नीडेषु प्रवेशं उपे-
युषां प्राप्तानां मकरन्दास्वादलाम्पट्यात् सायं सन्ध्यासमयेऽपि
कमलेषु स्थितानामनन्तरञ्च तेषु सङ्कुचितेषु बहिर्निर्गन्तु-
मसक्तत्वात् संकुचत्कमलमर्मरूपेषु नीडेषु स्थितानामिति
यावत्। क्रोडमिति पाठे मुकुलविशिष्टकमलक्रोडमेव नीडप्र-
वेशं गतानां। अनन्तरञ्च रात्रावतीतायां इह प्रातःसन्ध्या-
समये भिन्नेषु ईषद्विकसितेषु अम्भोरुहेषु समायतां पूर्व्वदि-
नान्तसङ्कुचितेषु ईषदुच्छ्वसितेषु सत्सु सुखेन निर्गन्तुं प्रभुत्वा-

न्तेभ्यः सकाशादर्थाच्चवीनकमलानि उद्दिश्य समागच्छतां मधुलिहां मधुना सहचरैः पूर्व्वदिनान्ते कमलसङ्कोचात् पूर्व्वमेव कमलकोशान्निर्गतैः सहचरैः सहचरीभिश्च मित्रकलत्रादिभिः सह मधुना मकरन्देन कृता पारणा: उपोषितसमनन्तरमश्नीनि भोजनानि आलोक्यन्ते लोकैरिति शेषः। ये रात्रौ कमलबद्धास्ते तत्र मकरन्दाभावान्निर्बन्धवशाच्च कृतोपवासाः। अनिबद्धाःसहचरास्तु रात्रौ निद्रावशात् तद्वियोगाद्धि कृतोपवासाः अतः सर्व्वेऽपि प्रातर्मिलित्वा विकसितकमलमधुना पारणां कुर्वन्तीत्यर्थः। पूर्व्वदिनान्ते सङ्कुचितानि कमलानि प्रातः पुनः किञ्चिद्विकसितानीति प्रसिद्धिः। भृङ्गाणां तयो जातः तस्मादुद्भुधलेत्यर्थः। अन्येऽपि कस्मिंश्चिन्महीयसि कृते वन्ध्यादौ वा निबद्धे कृपया सङ्कुचितदशा भवन्ति। केचिच्च महत्युपरते सति उपवासङ्कुर्वाणा गृहमध्यं प्रविश्य दिनान्तरे ज्ञातिभिः सह भुञ्जते। ज्ञातिभिः सह भोजनमेतत्प्रेतेषु दुर्लभमिति शास्त्रार्थः सहचरपदेन सूचितः। निगडबद्धोऽपि कारागृहेषु भिन्नेषूमोचितः समागच्छन् सन् स्वस्य बन्धनवशान्निराहारैर्ज्ञातिभिः सह मधुरैरन्नैः पारणां करोति। कोशादीनि यथायथं चेतौ ल्यब्लोपे पञ्चमी। समायतां दृशः शता। सहचरैः पुमान् स्त्रियेत्येकशेषः (पा०१।२।६७) ॥ ३० ॥

तिमिरविरहात्पाण्डूयन्ते दिशः कृशतारकाः
कमलहसितैः श्येनीवोन्नीयते सरसी न का।
शरणमिलितध्वान्तध्वंसिप्रभादरधारणा-
द्गगनशिखरं नीलत्येकं निजैरयशोभरैः ॥ ३१ ॥

तिमिरेति ॥ प्राच्यादयो दिशास्तिमिरस्य विरहाद्दशाशात् पाण्डूयन्ते शुभ्रा इवाचरन्ति, अतएव कृशाः अप्रकाशाः किञ्चि-द्दृश्यास्तारकाः कतिपयनक्षत्राणि यासु एवं विधाः। अन्यापि प्रियवियोगात् पाण्डुरतिमग्नातिकृशनेत्रकनीनिका भवति। तथा का सरसी कमलानां हसितैर्विकाशैः कृत्वा श्येनीव नोन्नीयते न तर्क्यते, अपि तु सर्वा अपि सरस्यस्तैः शुभ्रायन्ते। अन्यापि प्रियप्राप्तेः कमलतुल्यमुखहसितैः श्वेता भवति। एकं गगन-शिखरं गगनमध्यभागः शरणार्थं स्वपरित्राणार्थं गगनं प्रति मिलितस्य प्रत्यागतस्य ध्वान्तस्य ध्वंसिनी विनाशिनी या सूर्यप्रभा तस्यास्तादरधारणाद्धेतोः निजैरयशोभरैः स्वीयैरकीर्त्तिसमूहैः नीलति श्याम इवाचरति, अन्योऽपि शरणागतं परित्यज्य तद्वैरिणामादरेणाङ्गीकुर्व्वन् दुर्यशसा श्यामो भवति। दिशः सरांसि च प्रसेदुः। गगनस्य नक्षत्राद्यातार्य्यशोभापगमात् निजं नीलिमानं प्राप्तमिति भावः। पाण्डूयन्ते उपमानादाचारेऽर्थे कर्त्तुः क्यङिति (पा॰३।१।१०।११) क्यङ्। अकृत् सार्व्वधा-तुकयोरिति (पा॰७।४।२५) दीर्घः। वर्णवाचिनः श्येतशब्दात् वर्णादनुदात्तादिति (पा॰४।१।३९) ङीप् तस्य नश्चनोत्वति नीलवर्णे इति धातुः। आचारक्विबन्तान्नीलशब्दान्निष्ठा ॥ ३१॥

सरसिजवनान्युद्यत्पद्मार्यमाणि हसन्तु न
च्युतरुचिसुहृच्चन्द्रं तन्द्रामुपैतु न कैरवं।
हिमगिरिदृषद्दायादश्रि प्रतीतमदः स्मितं
कुमुदविपिनस्याथो पाथोरुहैर्निजनिद्रया॥ ३२॥

सरसिजेति। सरसिजवनानि न हसन्तु अपि तु विकसन्त्वेव। यस्मादुद्यन्नुदित्वरः पद्मःसहायभूतः अर्यमा सूर्यो येषां विकस्वराणीत्यर्थः। अथ च यदीयमित्रस्योदयो भवति स सर्व्वोऽपि हर्षवशाद्विकसत्येव। तथा कैरवं कुमुदं तन्द्रां सङ्कोचं नोपैतु अपि तु प्राप्नोत्वेव। यतः च्युतरुचिः गतलक्ष्मीकः सुहृच्चन्द्रो यस्य तादृशं। चन्द्रोदये विकसतः कुमुदस्य चन्द्रक्षये सङ्कोचो युक्त एवेत्यर्थः। अन्योऽपि सुहृत्क्षये मूर्च्छावस्थामिमीयति। अथो अथवा पाथोरुहैर्विकसितकमलैः रात्रिसम्बन्धिन्या निजनिद्रया कृत्वा कुमुदवनस्यादः प्रत्यक्षदृश्यं स्मितं विकसितं प्रतीतं विनिमयेन गृहीतं हिमगिरेर्हिमाचलस्य दृषदां शिलानां दायादांशभागिनी सदृशी श्रीःशोभा यस्य शुभ्रतरमित्यर्थः। कमलानां रात्रौ निद्रा कुमुदानाञ्च विकासः प्रातस्तु कमलानां विकासः कुमुदानाञ्च सङ्कोचो दृश्यते ततः स्वीयां निद्रां कुमुदेभ्यो दत्वा कमलैस्तद्विकासः परिवृत्त्य गृहीत इति सम्भाव्यत इत्यर्थः। सूर्य्ये उदितः कमलानि विकसितानि कुमुदानि च सङ्कुचितानीति भावः। प्रतीतं प्रतिपूर्व्वादिणो निष्ठा। प्रतीष्टमिति च पाठः अर्थः पूर्व्वोक्त एव॥ ३२॥

धयतु नलिने माध्वीकं वा न वाऽभिनवागतः
कुमुदमकरन्दौघैः कुक्षिम्भरिर्भ्रमरोत्करः।
इह तु लिहते रात्रीतर्षं रथाङ्गविहङ्गमा-
मध निजवधूवक्त्राम्भोजेऽधुनाऽधरनामकं ॥ ३३ ॥

धयत्विति। अभिनवो नूतनः प्रभाते आगतः भ्रमरोत्करः नलिनैर्वर्त्तमानं माध्वीकं मकरन्दं धयतु पिबतु वा न वा। यतः रात्रौ कुमुदमकरन्दौघैः कुक्षिम्भरिः आकण्ठतृप्तः परिपूर्णोदरः रात्रौ कुमुदमकरन्दवृन्दैः पूरितोदरत्वात् प्रातर्मधु पिबतु वा मा पिबतु वा न तत्रास्माकमाग्रह इत्यर्थः। अन्योऽप्याकण्ठतृप्तोऽतिथिर्भुङ्क्ते न वा न तत्रादरः। रथाङ्गविहङ्गमास्तु रात्रीतर्षं सकलां रात्रिं तर्षित्वा वियुक्तत्वात् कुमुदमकरन्दं परित्यज्य पिपासयैव स्थित्वा इह प्रत्यक्षदृश्ये निजवधूवक्त्राम्भोजे वर्त्तमानमधरनामकमोष्ठसंज्ञं मधु अधुना प्रातःसमये लिहते आस्वादयन्ति, एतद्युक्तं। तावतैव चाम्भोजस्यापि कृतार्थत्वं जातमित्यर्थः। अन्यत्रापि तृष्णार्त्ते इच्छया उपोषितस्य भोजनं युक्ततरं भवति। भ्रमरा मकरन्दमास्वादयन्ति चक्रवाकास्तु प्रातर्वियोगापगमात् कमलमकरन्दमनादृत्य निजसहचरीश्चुम्बन्तीति भावः। फलेग्रहिरात्मम्भरिश्चेति (पा० ३।२।२६) चात्कुक्षिम्भरिः। रात्रीतर्षं अस्यतितृषोरिति (पा० ३।४।५७) णमुल्। तृतीया प्रभृतीति (पा० २।२।२१) समासः ॥ ३३ ॥

जगति मिथुने चक्रावेव स्मरागमपारगौ
नवमिव मिथः सम्भुञ्जाते वियुज्य वियुज्य यौ।
सततममृतादेवाहाराद्यदापदरोचकं
तदमृतभुजां भर्त्ता शम्भुर्विषं बुभुजे विभुः॥ ३४॥

जगतीति। जगति त्रैलोक्यमध्ये चक्रावेव मिथुने स्त्रीपुंसौ स्मरागमपारगौ कामशास्त्रपारगामिनौ तावेवास्य वेदिनौ नान्यौ। यद्वा स्मरागमपारगौ चक्रवाकावेव जगति मिथुने नान्ये एतादृशे चतुरे मिथुने स्त इत्यर्थः। कुत एतज्ज्ञातमित्यत आह। यौ चक्रवाकस्त्रीपुंसौ वियुज्य वियुज्य पुनरन्योन्येन सह रात्रौ वियोगं प्राप्य मिथोऽन्योन्यं नवमिव अतिपरिचयजन्याव-ज्ञाशून्यं सातिस्पृहमिव सम्भुञ्जाते सुरतसुखमनुभवतः। अजस्र-कामसेवनाद्विरागो भवेदिति वियुज्य सम्भोगः प्रत्ययसम्भोगव-द्रसातिशयचमत्कारकारी भवतीति कामशास्त्ररहस्यं ज्ञात्वैव तावेवं कुरुत इत्यर्थः। अत्र दृष्टान्तः। यद्यस्मात् अमृतभुजां केवलपीयूषाहाराणां सुराणां भर्त्ता स्वामी सुखभतरामृत इति यावत्। विभुर्व्यापकः समर्थो विषभक्षणेऽप्यसम्भावितोपद्रव इति यावत्। स शम्भुः नीरोगकरणद्वारा सर्व्वेषामारोग्यसुख-कारी असम्भावितरोगोऽपीश्वरः सततममृतभक्षणादेवाहाराद्भ-क्ष्यादरोचकं अमृताशनानभिलाषरूपं रोगमापत् प्राप। तत् तस्मात्परिहारार्थं विषं बुभुजे। सततमधुरतरास्वादजन्यारुचि-परिहारार्थमेव स कालकूटं भक्षितवान्, अनन्तरञ्च पुनर-

विशति युवतित्यागे राचीमुचं मिहिकारुचं
दिनमणिमणिं तापे चिन्ताग्निजाश्च यियासति।
विरहतरलज्जिह्वा बह्वाह्वयन्त्यतिविह्वला-
मिव सहचरीं नामग्राहं रथाङ्गविहङ्गमाः ॥ ३५ ॥

मृतभवने प्रत्ययेव दुःखिनस्य यथा जायते तथा वियोग एव सम्भोगे नितरां दुःखमुत्पादयतीति बुद्ध्या चक्रवाकाभ्यां क्रियत इति तावेव कामशास्त्ररहस्यज्ञाविति भावः। पारणे ग्लात्य-र्थेति (पा० ३।२।४८) डः। समुज्ञाते भुजोनवन इति (पा० १।३।६६) तङ्। अनेन सम्भोगस्य वियोगादेव नूतनत्वं भवतीति सूच्यते ॥ ३४ ॥

विशतीति। युवतित्यागे चक्रवाकनिष्ठस्त्रीवियोगे मिहिकारुचं शीतांशुं विशति सति राचीमुचं रात्रिसम्बन्धप्रियात्या-गिनं तथा वियोगजन्ये तापे परितापे ग्रीष्मे च निजाच्चिन्ताच-क्रवाकहृदयात् सकाशात् दिनमणिमणिं सूर्य्यकान्तं यियासति जिगमिषति सति विरहेण तरलन्ती तरलेवाचरन्ती विह्वली-भवन्ती स्खलन्ती जिह्वा येषां ते रथाङ्गविहङ्गमा विरहेणा-तिविह्वलां सहचरीं चक्रवाकीं नामग्राहं स्वसङ्केतेन नाम गृहीत्वा इव प्रभाते क्रीडासरसि वा बहुवारं आह्वयन्ति आ-कारयन्ति। अन्योऽप्यतिविह्वलो बहु वारं आकार्य्यते ऋयिति न वेति सन्देहात्। प्रतिचक्रवाकानां संयोगः परितापत्यागः परस्पराह्वानं चन्द्रधूसरत्वं सूर्य्यकान्तसन्तापश्च। प्रायेयं मिहि-

स्वमुकुलमयैर्नेत्रैरन्धस्मविप्लुतया जनः
किमु कुमुदिनीं दुर्व्याचष्टे रवेरनवेक्षिकाम्।

केत्यमरः। राचीमुखं क्विप्। इगिति षस्मदादित्वात्। मिहिका इग्यस्येति समासः। तरलजिह्वा तरलेवाचरतीति आचार क्विबन्ताच्छतरि पुम्वत्। आकर्षन्ति स्वङ्गाभावात्तङभावः ॥ २५ ॥

स्वेति। जनो लोकः स्वमुकुलमयैः आत्मीयकलिकानेत्ररूपैः हत्वा अन्धस्मविप्लुतया अनन्धाया अप्यन्धत्वाङ्गीकाराद्धेतोः रवेः अनवेक्षिकां अनवलोकिकां कुमुदिनीं किमु किमर्थं दुर्व्याचष्टे दुष्टां कथयति। अवश्यदर्शनीयपवित्रसूर्य्यादर्शननियमादियं मिथोदयं न सहत इति लोकः किमिति निन्दति, अपि त्वयुक्तेयं निन्देत्याक्षेपः। उ अहो किं निन्दतीति वा। अन्धस्मविप्लुतयाऽविचारतया रहस्यमजानन्नेव किमिति निन्दतीति जनविशेषणं वा। कथमयुक्तमित्यत आह। हे श्रोतारः यूयं शृणुत शृणुत तस्याः सूर्य्यादर्शने हेतुमाकर्णयत। ये राज्ञो नृपस्य दाराः कवीनां पाणिन्यादीनां प्रतिभासमुत्पन्नेषु व्याकरणादिग्रन्थेषु विषये लिखितास्तच्छिष्यैः पठितास्तातः अवश्यदर्शनीयं सूर्य्यमपि न पश्यन्तीत्यसूर्य्यम्पश्या राजदारा इत्येव लिखितास्तच्छिष्यैश्च तथैव पठिताः। ननु प्रकृते किमित्यायातमाह सा कुमुदिनी किस प्रसिद्धं न भाविनी भविष्यति अर्थाद्राज्ञो दाराः, अपि तु राज्ञश्चन्द्रस्य अथच नृपस्य दारा भवन्त्येव।

लिखितपठिता राज्ञो दाराः कविप्रतिभासु ये
शृणुत शृणुतावर्य्यम्पश्या न सा किल भाविनी ॥३६॥
चुलुकिततमःसिन्धोर्भृङ्गैः करादिव शुभ्यते
नभसि विसिनीबन्धोरन्धश्च्युतैरुदविन्दुभिः।

राजमहिष्यो हि अतिसुरक्षितत्वादसूर्य्यम्पश्याः, इयमपि तथा, तस्मादेतस्या अपि असूर्य्यम्पश्यता युक्तेति रहस्यानभिज्ञो जनो वृथैवैतां निन्दतीत्यर्थः। किलशब्दः किमर्थो वा। अत्र य इति कुमुदिनीपरामर्शेऽपि दारैः सामानाधिकरण्याद्बहुवचनं। येति पाठः समीचीनः। लिखितपठिता एकवचनं बहुवचनं वा। सूर्य्योदयवशात् कुमुदिनी सङ्कुचितेति भावः। अन्धम्भविष्णुतया कर्त्तरि भुवः खिष्णुजिति (पा॰ ३।२।५७) अन्धशब्द उपपदे भुवः खिष्णुचः खित्वात् अरुर्द्विषदिति (पा॰ ६।३।६७) मुम्। अवेचिका एवेति प्रत्ययस्थादिति (पा॰ ७।३।४४) कात्पूर्व्वस्येत्वं। लिखितपठिताः कर्म्मधारयो द्वन्द्वो वा। असूर्य्यम्पश्याः असूर्य्यललाटयोरिति (पा॰ ३।२।३६) खश् खित्वान्मुम्। अत एव ज्ञापकात् क्रियायोगिनोऽपि नञः समासः॥ ३६ ॥

चुलुकितेति। गगने गच्छद्भिर्भृङ्गैः उदविन्दुभिरिव नभसि शुभ्यते दीप्यते। किम्भूतैरुदविन्दुभिः चुलुकः कृतश्चुलुके धृत्वा पीतः तमःसिन्धुस्तिमिरसमुद्रो येन तस्य विसिनीबन्धोः पद्मिनीमित्रस्य सूर्य्यस्य करात् किरणादेव हस्तात् रन्ध्रेभ्योऽङ्गुल्यन्तरालविवरेभ्यश्च्युतैर्गलितैः, चुलुकेन पीततमःसिन्धोरुपरिव-

शतदलमधुस्रोतःकच्छद्वयीपरिरम्भणा-
दनुपदमदःपङ्काशङ्काममी मम तन्वते ॥ ३७ ॥
घुसृणसुमनःश्रेणिश्रीणामनादरिभिः सरः-
परिसरचरैर्भासां भर्त्तुः कुमारतरैः करैः।

र्त्तमानस्य रवेः कराङ्गुलीविवरेभ्योऽधोगलिताः हृतत्नजलवि-
न्दव इव भृङ्गा गगने शोभन्त इत्यर्थः। चुलुकितेति करविक्षे-
पणं वा। अनुपदं गगनात् सकाशात् कमलानि प्रति पातानन्तरं
शतदलाख्यान्यतिस्थूलानि कमलानि तेषां मधुस्रोतसः मक-
रन्दप्रवाहस्य कच्छद्वयी मकरन्दार्द्रभागद्वयं यत्तटद्वयं तस्याः
परिरम्भणात् संश्लेषादुभयतस्तत्र लगनाद्धेतोरमी भृङ्गा अदःप-
ङ्काशङ्कां अमुष्य पीतस्य तमःसिन्धोरधःस्थितावशिष्टकर्दमसम्भा-
वनां वैतालिकस्य मम तन्वते विस्तारयन्ति। सकलेऽपि तमोजले
पीतेऽवशिष्टतया पङ्क इव भृङ्गाः शोभन्त इत्यर्थः। अमुष्या
मकरन्दप्रवाहकच्छद्वय्याः पङ्क इति वा। प्रवाहतटद्वये पङ्को
युक्तः। भृङ्गाश्च मकरन्दस्योपरि नोपविशन्ति किन्तु अभित इति
तेषां जातिः। प्रातःकालो जातोऽन्धकारः साकल्येन विनष्टः
भ्रमरास्तन्नीडेभ्यो निर्गत्य गगन उड्डीय मधुपानार्थं कमला-
न्युद्दिश्य यान्तीति भावः। चुलुकित इति तत्करोतीति (पा॰ ३।
१।२६।वा॰१) ण्यन्तात्क्तः शुभ्यते शुभङ् दीप्तौ भावे यक् ॥ ३७ ॥
घुसृणेति। घुसृणसुमनसः कुङ्कुमकुसुमानि तासां श्रेणि-
स्तस्याः श्रीणां कान्तीनां अनादरिभिः अनादरशीलैः ताभ्योऽपि

अजनि जलजामोदानन्दोत्पतिष्णुमधुव्रता-
वलिप्रवलनाद्गुञ्जापुञ्जश्रियं ग्रहयालुभिः ॥ ३८ ॥
रचयति रुचिः शोणीमेतां कुमारितमा रवे-
र्यदलिपटली नीलीकर्त्तुं व्यवस्यति पातुका।
अजनि सरसी कल्माषी तद्ध्रुवं धवलस्फुट-
त्कमलकलिकाखण्डैः पाण्डूकृतोदरमण्डला ॥ ३९ ॥

रक्ततरैः खरःपरिसरचरैस्तीरवत्तरवर्तिभिः कुमारतरैरतिबा-
लैर्भासां भर्त्तुः करैः सूर्य्यकिरणैः जलजामोदः गगनावगाहिक-
मलपङ्कजपरिमलस्तद्विषय आनन्दस्तेनोत्पतिष्णुरुत्पतनशीला
मधुव्रतावलिस्तया प्रवलनात् मिश्रणाद्धेतोः गुञ्जापुञ्जश्रियं अ-
ङ्कुरक्तैकपक्षगुञ्जाराजिशोभां ग्रहयालुभिर्ग्रहणशीलैः अजनि
तत्सदृशैर्जातमित्यर्थः। बाला अपि सुमनसां धीराणामप्यना-
दरिणो भवन्ति। बाला अपि रक्तकराभवन्तीति केचित्।
अजनि भावे चिण्। उत्पतिष्णुः अलङ्कृञि (पा० ३।२।१३६)
तीष्णुच्। प्रवलनं तत्करोतीति (पा० ३।१।२६।वा० १) ण्यन्ता-
न्नपुंसके भावे ल्युट्॥ ३८ ॥

रचयतीति। यद्यस्मात् रवेः कुमारितमा अतिबाला रुचिः
सरसीं शोणीं रक्तवर्णां रचयति। यस्माच्च कमले मकरन्दा-
स्वादार्थं पातुका अलिपटली भृङ्गश्रेणी स्वसम्बन्धारेतां नीली-
कर्त्तुं व्यवस्यति। यतस्तेयं धवलानां स्फुटन्तीनां कमलकलि-
कानां खण्डैः समूहैः पाण्डूकृतं उदरमण्डलमध्यदेशो यस्याः

कमलकुशलाधाने भानोरहो पुरुषव्रतं
यदुपकुरुते नेत्राणि श्रीगृहत्वविवक्षुभिः।
कविभिरुपमादानादम्भोजतां गमितान्यसा-
वपि यदतथाभावान्मुञ्चत्युलूकविलोचने ॥ ४० ॥

नैतादृशी तस्मात् ध्रुवं निश्चितं इयं सरसी कल्माषी कर्बुरेवा-
जनि जाता। रक्तकृष्णश्वेतवर्णमिश्रणात् कर्बुरत्वोत्प्रेक्षा। ध्रुवमु-
त्प्रेक्षायां वा। बालातपो जातः भ्रमराः परितो भ्रमन्ति कम-
लानि विकसितानीति भावः। चित्रं किर्मीरकल्माषेत्यमरः।
गौर्वो गोवाल्माषाभिति (पा॰ ४।१।४२) ङीप्। कुमारितमा
घरूपेति (पा॰ ६।३।४३) ह्रस्वः।पटलकल्माषौ गौरादौ ॥३९॥

कमलेति। कमलमात्रस्य कुशलाधाने मङ्गलाचरणे
भानोः अहो महदाश्चर्यरूपं पुरुषसम्बन्धि व्रतं नियमः, अङ्गी-
कृतपरिपालनशीलत्वमिति यावत्, यं दृष्ट्वाऽहो आश्चर्यरूपः
पुरुष इति सर्वे वदन्ति। कुतो ज्ञातमत आह। यद्यस्मात्ता-
न्विकाशि कमलानि विकासयतीति किं वाच्यं किन्तु श्रियोः
कान्तिलक्ष्म्योः गृहत्वं स्थानतां विवक्षुभिः वक्तुमिच्छुभिः व्यास-
वाल्मीकिकालिदासादिभिः कविभिः उपमादानात् किञ्चिच्छ्री-
गृहत्वादिगुणसादृश्यादपि अम्भोजतां कमलत्वं गमितानि प्रा-
पितान्यारोपितकमलत्वान्यपि नेत्रकमलानीति निर्दिष्टानि
लोकनेत्राण्यसौ रविः उपकुरुते उन्मीलयति। उदिते हि
सर्वे लोकनेत्राण्युन्मीलयन्ति। अथच घटार्थं पुरुषसमर्थानि

यदतिमहती भक्तिर्भानौ तदेनमुदित्वर-
स्त्वरितमुपतिष्ठस्वाध्वन्य त्वमध्वरपद्धतेः।

करोति। यत आलोकसहकृतमेव चक्षुः पदार्थग्रहणसमर्थं। यद्यपि अन्यथाभावात् श्रीगृहत्वाभावात् कविभिः कमलत्वेनानुरञ्जनादुलूकविलोचने मुद्यति मीलयति। न च पदार्थांनापादयति। यत उलूकस्य दृष्टिरन्धकारस्थैरिति लोकप्रसिद्धिरस्त्येवयोः श्रीगृहत्वं दूरनिरस्तं। सूर्य्येण कमलानि कमलतुल्यानि च लोकनेत्राणि विकाश्य उलूकनेत्राणि कमलगुणयोगाभावादविकाश्यान्वयव्यतिरेकाभ्यां स्वप्रतिज्ञा सत्या कृता। एवंविधः सत्यप्रतिज्ञः कोऽपि नास्तीत्यर्थः। कमलानि विकसितानि सर्व्वोऽपि लोकः प्रबुद्धः कौशिकनेत्रे च निमीलिते प्रातःकालो जात इति भावः। श्रीगृहत्वविवक्षुभिः द्वितीयेति योगविभागात् समासः। उपमितिरुपमानं नपुंसके भावे ल्युट्। उपमीयतेऽनेनेति उपमानं सादृश्यमिति भावः॥ ४०॥

यदिति। यद्यपि त्वं भानौ अतिमहती भक्तिर्यस्यैवम्भूतो वर्त्तसे तर्हि हे अध्वरपद्धतेर्यज्ञमार्गस्याध्वन्य महायाज्ञिक त्वम् उदित्वरमुदयशीलमेनं सूर्य्यं त्वरितमुपतिष्ठस्व पूजय। शीघ्रमुपस्थाने हेतुमाह। हि यस्मात् इह समये प्रभाते किल प्रसिद्धं रविमभिलक्षीकृत्य उपस्थानमन्त्रेणोर्द्धं क्षिप्ता जलाञ्जलयो मन्देहाख्येषु राक्षसेषु उदवज्रतां जलरूपाशनिभावं व्रजन्ति वज्रीभूय तान् भस्मीकुर्व्वन्तीति श्रुतावुक्तमित्यर्थः। तिस्रः कोटो-

इह हि समये मन्देहेषु व्रजन्त्युदवश्यता-
मभिरविमुपस्थानोत्क्षिप्ता जलाञ्जलयः किल ॥ ४१ ॥
उदयशिखरिप्रस्थावस्थायिनी खनिरनया
स्निग्धतरमहोमाणिक्यानामहर्मणिमण्डली।

ऊर्ध्वकोटी च मन्देहा नाम राक्षसाः इति पुराणम्। तस्मादु-दयात् पूर्वं शीघ्रमुत्तिष्ठस्वेत्यर्थः। अध्वन्यमिति पाठे अध्वरपङ्क्-तेरध्वागमनं गमितं। भक्तिशब्दस्य प्रियादित्वात् पुंवद्भावा-भावः। अध्वन्य असङ्गाम्यर्थे अध्वनो यत् खाविति (पा० ५।२।१६) यत्। उदवश्यतां मन्थौदनेत्यादिना (पा० ६।३।६०) उद-कस्योदादेशः। अभिरभागे (पा० १।४।९१) इत्यभेः कर्मप्रव-चनीयत्वाद्द्वितीया ॥ ४१ ॥

उदयेति। इयं अहर्मणेः सूर्यस्य मण्डली उदयशिखरिणः उदयाचलस्य प्रस्थे सानुनि अवस्थायिनी वर्त्तमानाऽनया भूयसी स्निग्धतराणि रक्ततराणि महांसि तेजांसि तान्येव माणिक्यानि येषां खनिरुत्पत्तिभूमिः ध्वान्तेन तिमिरेण ध्वान्तवच्च यस्याः पिधायिकां आकरद्वारा आच्छादिकां रजनिरूपां दृषद् शिलां विधूयापनीय कतमेन केन जनेन विमुद्रिता उद्घाटितेति न खलु नैव जाने रात्रिविगमे यतो दृश्यत इत्यर्थः। वाक्यार्थः कर्म। न जाने अर्थान्तं जनमित्यर्थ इति वा। अन्यापि माणि-क्याद्याकरखनिः पर्वतप्रस्थावस्थायिनी कृष्णतरशिलापिहिताऽपि केनापि भाग्यवतोद्घाट्यते। अतिशयितः कः कतमो मध्याऽनेक

रजनिहृदयं ध्वान्तश्यामां विधूय पिधायिकां
न खलु कतमेनेयं जाने जनेन विमुद्रिता ॥ ४२ ॥
सुरपरिवृढः कर्णात् प्रत्यग्रहीत् किल कुण्डल-
द्वयमथ खलु प्राच्यै प्रादान्मुदा स हि तत्पतिः।
विधुरुदयभागेकं तत्र व्यलोकि विलोक्यते
नवतरकरस्वर्णस्रावि द्वितीयमहर्मणिः ॥ ४३ ॥

विमुद्रितेत्यहं न जाने, अपि त्वेवमेव जानामि। कालपरिव-र्त्तकारिणा ब्रह्मणैवोद्घाटितेत्यर्थ इति काकुर्वा। खनिः खलु खनिरिवेत्युत्प्रेक्षा वा। कतमः उतमः। अतिशये स्वार्थे वा तम एव ॥ ४२ ॥

सुरेति। सुरपरिवृढः शक्रः कर्णात् कुण्डलद्वयं कर्णभूषणयुगं ब्राह्मणवेषं धृत्वा प्रतिग्रहरूपेणाग्रहीत्। किलेति पुराणादौ प्रसिद्धं। अथ प्रतिग्रहानन्तरं मुदा तत्कुण्डलद्वयं खलु निश्चितं प्राच्यै दिशे प्रादात्। हि यस्मात् स शक्रस्तस्याः प्राच्याः पतिः धवः रक्षिता च प्रियान् प्रियायै प्राच्या प्रीत्या निजकर्णादिभूषणं प्रयच्छति। तस्यै दत्तमिति कुतो ज्ञातमत आह। तत्र प्राच्यां तयोर्द्वयोर्मध्ये वा विधुः सायं उदयभाक् उदित्वर आरक्त-किरणरूपमेकं कुण्डलं व्यलोकि दृष्टं। प्रातः, अहर्मणिः, नव-तरास्तत्कालनिर्गताः करा रक्ततरकिरणाः तद्रूपस्वर्णस्रावि सुवर्णस्रवणशीलं तादृशमेव द्वितीयं कुण्डलं विलोक्यते। तस्मात् तस्यै तद्द्वयं तेन प्रदत्तमित्यहं शङ्के इत्यर्थः। सूर्य्यस्य कुण्डलस-

इदनमविशद्दीप्तिर्याऽस्तङ्गते गतवासर-
प्रशमसमयप्राप्ते पत्यौ विवस्वति रागिणी।
अधरभुवनात् सोद्धृत्यैषा हठात्तरणेः क्रता-
मरपतिपुरप्राप्तिर्धत्ते सतीव्रतमूर्त्तिताम्॥ ४४॥

मर्थनार्थं प्रसन्नाच्चन्द्रस्य कुण्डलमुक्तं। बालतरकिरणः सूर्य्यः उत्तमसुवर्णसाविकर्णकुण्डलमिव शोभत इति भावः। कर्णेनेन्द्राय कुण्डलद्वयं दत्तमित्यारण्यके पर्व्वणि कथा॥ ४३॥

इदनमिति। या दीप्तिः रागिणी रक्ता सती विवस्वति सूर्य्यरूपे पत्यौ गतवासरप्रशमे पूर्व्वदिनावसाने सायङ्काल-समयप्रस्मयकालं प्राप्तेऽतएवास्तं विनाशं अस्ताचलं वा प्राप्ते सति, अग्निर्ज्योतिरित्याद्यग्निहोत्रमन्त्रादिप्रामाण्यात् इदन-मविशत्। सैषा दीप्तिः अधरभुवनात् पातालात् सकाशात् हठात् बलात्कारेणार्थात्तरणिमेवोद्धृत्योदयं प्रापय्य तरणेरग्रे क्रताम-रपतिपुरस्य स्वर्गस्य प्राप्त्या वा प्राप्तिर्यया एवम्भूता सती तीव्रतया तीक्ष्णतया सह वर्त्तमाना मूर्त्तिर्यस्यास्तत्तां धत्ते। क्रमेण सूर्य्ये ऊर्द्ध्वदेशे प्राप्ते दीप्तिः खरतरा जातेति भावः। या नारी भर्त्तरि विनाशसमयप्राप्ते विनष्टे सति तस्मिन्ननु-रागिणी सती जन्मान्तरेऽपि तत्प्राप्त्यर्थमग्निप्रवेशं कुरुते, सा दुष्कृतैः पातालप्राप्तमपि निरयपतितं, व्यालग्राही यथा व्याल-मित्यादिवचनप्रामाण्यान्निरयाद्बलादुद्धृत्य तस्य क्रतस्वर्गप्राप्तिः सतीनां पतिव्रतानां व्रतमेव मूर्त्तिः शरीरं यस्याः, सती गौरी

बुधजनकथा तथ्यैवेयं तनौ तनुजन्मनः
पितृशितिहरित्पर्णाद्याहारजः किल कालिमा।
शमनयमुनाक्रोडैः कालैरितस्तमसां पिबा-
दपि यदमलच्छायात् कायादभूयत भास्वतः ॥ ४५ ॥

तस्या वा मतयुक्ता मूर्त्तिर्यस्यास्तत्तां धत्ते। गौरीवदियमपी-
त्यर्थः। समयप्राप्ते प्राप्तापन्ने इति (पा० २।२।४) समासः ॥ ४४ ॥

बुधेति। तनुजन्मनोऽपत्यस्य तनौ वर्त्तमानः कालिमा
श्यामत्वं किल प्रसिद्धं निश्चितं वा, पितुः शिरोर्वा शितिहरिद्-
वर्णादीनां कृष्णनीलवर्णपत्रफलशाकादीनां च आहारो तज्जन्म
शितिहरिद्वर्णं यदाद्यमदनीयं पत्रशाकादि वा तस्माज्जातः
सश्यामो मैत्रातनयत्वादित्यादि बुधानामुदयनाचार्यादीनां
इयं कथा गोष्ठी तथ्यैव सत्यैव। यद्यस्माद्धेतोः भास्वतः इतः
प्रत्यक्षदृश्यादमलच्छायादुज्ज्वलकान्तेः शुक्लभास्वरादपि तमसां
पिबात् तमिस्रैकहारात् कायात् शमनयमुनाक्रोडैः यमयमु-
नाशनैश्चरैः कालैः श्यामैरभूयतोत्पन्नं। सूर्य्यकायस्योज्ज्वलत्वेऽपि
श्यामतमिस्राहारपरिणतिवशात् यमादिभिरपत्यैः श्यामैर्जातं
तस्मादियं पण्डितकथा सत्यैवेत्यर्थः। सर्व्वमपि तमः सूर्य्येण नाशि-
तमिति भावः। आद्यं अदेः ऋहलोर्ण्यदिति (पा० ३।१।१२४)
ण्यत्। कालीव कालो वेति पुमान् स्त्रियेत्येकशेषः (पा० १।२।
६७)। तमसां कर्म्मणि षष्ठी। अभूततद्भावे तङ्। क्रोडः कालो-
सितः पङ्गुर्मन्दः छायासुतः शनिरित्यमरशेषः ॥ ४५ ॥

अभजत चिराभ्यासं देवः प्रतिक्षणदात्ययं
दिनमयवपुः कालं भूयः प्रकल्प्य तथा रविः।
न खलु शकिता शीलं कालप्रसूतिरसौ पुरा
यमयमुनयोर्जन्माधानेऽप्यनेन यथोज्झितुं ॥ ४६ ॥

अभजतेति। अयं रविर्देवः क्षणदा रात्रिस्तस्या अत्ययं प्रत्यूषं प्रतिरात्र्यवसाने इत्यर्थः। दिनमयं दिनरूपं कालं युगादिकल्पसमयं अथच तद्रूपं स्वामं वपुः भूयो बहुतरं यथा तथा पौनःपुन्येन वा प्रकल्प्य उत्पाद्य चिरकालमभ्यासं तथा तेन प्रकारेण अभजत अशिश्रयत्। यथा येन प्रकारेण पुरा पूर्व्वं काल प्रसूतिर्यस्याय च काली स्वामा प्रसूतिर्यस्यैवम्भूतोऽसौ सूर्य्यः यमयमुनयोरपि प्रसविष्यतोर्जन्माधाने जन्मार्थं वीजक्षेपसमयेऽपि, अनेन चिराभ्यासेन हेतुना शीलं कालोत्पादनस्य स्वभावमुज्झितुं खलु निश्चितं न शकिता समर्थो भविता। कालप्रसूतिस्वभावः सूर्यः स्वभावस्य दुरतिक्रमत्वात् तावपि कालावुदपादयदित्यर्थः। उदयमानेन सूर्य्येण दिवसः कृत इति भावः। प्रातःकाले क्रियमाणोऽभ्यासः पटुतरो भवति। चिराभ्यासं मयूरव्यंसकादित्वात् समासः। यद्वाऽकारान्तस्य चिरशब्दस्य अत्यन्तसंयोगे चेति (पा॰२।१।२९) समासः। प्रतिक्षणदात्यये वीप्सायामव्ययीभावे नाव्ययीभावादिति (पा॰२।४।८३) सुपोऽलुक्। तृतीया सप्तम्योर्बहुलमिति (पा॰२।४।८४) त्वम् अत्यर्थामति निपातः कालप्रसूतिः पक्षे पुंवत्॥ ४६ ॥

रुचिरचरणः श्वेतोरुश्रीसनाथरथः शनिं
शमनमपि स त्रातुं लोकानसूत सुताविति।
रथपदकृपासिन्धुर्बन्धुर्दृशामपि दुर्जनै-
र्यदुपहसितो भास्वानास्मान् हसिष्यति कः खलः॥४७॥

रुचिरेति। सुजनैरेवम्भूतो यो भास्वानिति संस्तुतः दुर्जनैर्य-
स्मादेवं उपहसित स्तस्मादतितुच्छान्परवर्णनोपजीविनः को-
नाम खलोनोपहसिष्यति, अपि तु सर्वानुपहसिष्यत्येव। यथा
उदिते सूर्ये सद्भिः सूर्यस्यार्हणा क्रियते तथा खलैर्न, एवं तुच्छा
एते स्वोदरभरणार्थं यत्किञ्चिद्वदन्तीत्यस्माकं खलैर्निन्दायां
कृतायां भवादृशै राजशिरोमणिभिरस्माकमर्हणा क्रियत एवेति
खलानां प्रयासो वृथा एवेत्यर्थः। एवं कथं स्तुतः कथमुपहसित-
इत्यत आह। सूर्यः रुचिराश्चरणाः लचितलचणया किरणा यस्य
तथा सूतस्यारुणस्य उर्व्या महत्या श्रिया सुता सूर्येणैव प्रसूता
उर्वी श्रीस्तया सनाथोऽलङ्कृतो रथो यस्य सः। तथा शनिं शमनं
शनैश्चरदण्डधरौ सुतौ लोकान् त्रातुं असूत। शनिर्हि स्तुत्यादि
सिद्धिमात्रहेतुलोकपालतया लोकान् रक्षति। यमोऽपि दुष्टा-
दुष्टयोर्निग्रहानुग्रहौ कुर्वन् धर्माधर्माचरणप्रवृत्तिजननद्वारा
रक्षति। एतादृशौ परोपकारपरौ पुत्रौ असूत। तथा रथपदा-
नामनाथानां चक्रवाकानां कृपासिन्धुर्दयासमुद्रः रथस्य पदेन
व्यवसायेन गत्या जगतो दयासमुद्रो वा। तथा सकलपदार्थग्रहण-
सहकार्यालोकसम्पादनद्वारा दृशां सर्वजननेत्राणां बन्धुः मित्रं

शिशिरजरुजां धर्मं शर्मोदयाय तनूभृता-
मथ खरकराश्यानास्यानां प्रयच्छति यः पयः।

एवम्भूतः सुन्दरः परोपकारकरणैकस्वभावोऽपि इति स्तुतिपक्षः। इचिस्तेजोरूपस्तापकर इति यावत्। तथा अचरणश्चरण-रहितः यद्वा विपरीतलक्षणया रुचिरौ चरणौ यस्य। पुरा-णादौ चरणाङ्गुल्यादिध्याने कुष्ठादिदुष्टफलश्रवणात् ध्यानेऽप्य-चरणएव सूर्यः। विश्वकर्मणा कुन्दे आरोपितस्य सूर्यस्य तेजसां दुःसहत्वाच्चरणाकारो न निर्मित इति वा। अन्धं प्रति सुनेच-वचनवदचरणस्यापि रुचिरचरणत्वोक्त्योपहासः। तथा सूतस्य अनूरोः सारथेरुरुशोभया सनाथो रथो यस्य स इत्यपि विरुद्ध-लक्षणा। तथा अनेः क्रुरत्वाच्चिरकालभोग्यदुःसहत्वायम-स्यापि जगत्प्राणहरणशीलत्वात् परपीडाकरणैकस्वभावौ अ-निश्रमनौ पुत्रौ लोकान् चातुमस्ततेत्यपि विरुद्धलक्षणा। तथा तिर्यग्योनिपक्षिविशेषचक्रवाकाणामेव दयासिन्धुर्नान्येषां ताप-करत्वात् तादृशानामेव वन्धुर्नान्येषां। यद्वा तेजोभरेण दृष्टि-प्रतिघातकारित्वादवन्धुरपि दृशां वन्धुरित्यपि विरुद्धलक्षणेति उपहासपक्षः। एवम्भूतः सूर्यः समुदेतीति भावः॥ ४७॥

शिशिरेति। स भानुरुदयति उदेति। स कः, यः शिशिरर्त्तौ शिशिरं हिमं तस्माज्जाता रुक् पीडा येषां तेषां तनुभृतां जनानां शर्मणः सुखस्योदयाय प्राप्तये वसन्तनिदाघसम्बन्धिनं घर्ममुष्णं क्रमेण प्रयच्छति। अथानन्तरं वसन्तनिदाघसम्बन्धिनः खरास्तीक्ष्णतरा कराः सूर्यकिरणास्तैः आश्यानं शुष्कं स्यानं आस्यं

जलभयजुषां तापं तापस्पृशां हिममित्यय-
मरचितमितज्जत्याप्रवृत्तिः स भानुरुदच्छति॥ ४८ ॥
इह न कतरस्यिां धत्ते तमिस्रततीर्दिशा-
मपि चतसृणामुत्सङ्गेषु श्रिता धयतां चणात्।

सुखं येषां तेषां देहिनां सुखाय पयः वर्षाजलमम्बुदकं प्रयच्छति इत्ते। ततो जलभयजुषां जलभीनानां तापं दत्ते। ततस्तापस्पृशां शारदतापवतां देहिनां हेमन्ते हिमं दत्ते एवम्प्रकारेण परेभ्यो यद्धितं तस्मिन् विषये मितानां पौनःपुन्येन घटमानानां कृतेः शीततापजलदानरूपपुरुषव्यापारस्याप्रवृत्तिरावर्त्तना यस्य। यद्वा कृत्यानां शीतादिदानरूपाणां कार्याणां प्रवृत्तिर्यस्यैवम्भूतः परोपकारपरः सूर्य उदेतीत्यर्थः। स्पृशेति स्पृशमृर्त्तिस्पर्शनाचि-त्वाभावात् सम्प्रसारणाभावः। निष्ठान्तं। परचितेति चतुर्थी-तदर्थार्थेति (पा॰२।१।३६) समासः। कृत्या कृञः शचेति (पा॰ ३।३।१००) योगविभागात् क्तिनि कृतिः। चकारात् क्यपि तुकि च कृत्या। पचे अर्थार्थे विभाषाकृञेोरिति (पा॰३।१। १२०) क्यपि तुक्॥ ४८॥

इहेति। पूर्व्वादीनां चतसृणामपि दिशां उत्सङ्गेषु मध्य-देशेषु श्रिता वर्त्तमानास्तमिस्रततीस्तिमिरपरम्पराः चणाद्रु-घतां विनाशयतामपि अर्यम्णः सूर्यस्य रोचिषां तेजसां, इह किः शरणं यस्य तद्भावं दृढतस्यवाचित्वादेत्य प्राप्य निवसद्वर्त्तमानं छायारूपं तमः शमयितुं विनाशयितुं चासैश्चर्य्यसामर्थ्य-

तनुशरणतामेत्य च्छायामयं निवसत्तमः
शमयितुमभूदानैश्वर्यं यदर्यमरोचिषां ॥ ४९ ॥
जगति तिमिरं मूर्च्छामजस्रजेऽपि चिकित्सतः
पितुरिव निजादस्मादस्रावधीत्य भिषज्यतः।

मभूदिति यत् इत्याश्चर्यविषये कतमः को नाम जनश्चित्रं विस्मयं न धत्ते, अपि तु सर्व्वोऽप्याश्चर्य्यं प्राप्नोत्येव। दिगन्तगताया अपि तिमिरपरम्परायाः संहारे येषां शक्तिः तेषां रवितेजसां तरुतलमाश्रित्य स्थितं छायारूपं समीपवर्त्त्यपि तमः शमयितुं शक्तिर्नाभूदित्याश्चर्य्यमित्यर्थः। तनु इति पाठे तनु अल्पं शरीरं वा शरणं यस्य तद्भावं प्राप्य निवसदित्यर्थः। मरुदाश्रयेण स्थितमपि यो विनाशयितुं शक्नोति सोऽल्पाश्रयेण वर्त्तमानं शमयितुमपि न शक्नोतीत्याश्चर्य्यमेव। तरुच्छायामयं देहच्छायामयं वा तमो विहाय सर्व्वमपि तमः सूर्य्येण विनाशितमिति भावः। अनैश्वर्य्यं अनीश्वरस्य भाव इत्यर्थे न नञ् पूर्व्वादिति (पा० ५।१।१२१) भावप्रत्ययनिषेधेऽपि ब्राह्मणादिष्वनीश्वरशब्दस्य पाठात् ष्यञि नञः शुचीश्वरेति (पा० ७।३।३०) पक्षे उभयपदवृद्धिः॥ ४९ ॥

जगतीति। दस्रौ नासत्यौ निजात् स्वीयात् अस्मात्पितुः सूर्य्यादधीत्यैवायुर्वेदं पठित्वैव भिषज्यतः। स्वर्लोके चिकित्सां कुरुतः। किम्भूतात् पितुः, जगति वर्त्तमानं तिमिरं अयथ वस्तुदर्शनासामर्थ्यजनकं नेत्ररोगविशेषं चिकित्सतो नाशयतः। आयुर्वेदोक्तप्रतीकारेण शमयतः। तथाऽजस्रजे कमलखण्डे वर्त्तमानां

अपि च शमनस्वसासौ तातस्तातः किमनौचिती
यदयमुदयः कह्लाराणामुदेत्यपमृत्यवे ॥ ५० ॥
उडुपरिवृढः पत्या मुक्तामसं यदपीडय-
दयदपि निशितैर्भानोर्भासां बबाध कुमुद्वती ।

मूर्च्छां सन्तोषमपि नाशयतः, अश्विनाय एव सवर्णोदराविति श्रवणादर्थां मूलभूतत्वादश्विने लोकसमूहे वर्त्तमानां मूर्च्छां विविधव्याधिजनितव्यथाबहुलं मोहमपाकुर्वतः। उपचारचतुरात् कल्याणपार्श्वे यदधीतेन हि राजवैद्यो भवति, तस्मादेवा-स्वपितुरेव वैद्यकमधीत्य ताभ्यामिष्टवैद्यत्वं प्राप्तमित्यर्थः। अपि च किञ्च सर्वभूतानि शमयति नाशयतीति शमनो यमस्तस्यासौ स्वसुस्तातः पिता ततस्तस्मात् कह्लाराणां कुमुदानामपमृत्यवे अकालमरणायोदेति। यत् यतोऽयं सूर्योऽदयो निष्कृपः सोऽस्य सूर्यस्य किमनौचिती अपि तेषाऽनौचित्येव कारणगुणप्रक्रमेणैव कार्ये गुणारम्भाददयताऽपमृत्युदायिता च धर्मिणाप्यस्मात् स्वपितुरेव सकाशात् पठितेत्यर्थः। उदयता सूर्येण तमो नाशितं, कमलान्युन्मीलितानि, कुमुदानि मुकुलितानीति भावः। पितुः आख्यातोपयोग (पा० १।१।२८) इत्यपादानत्वं। भिषज्यतः। कण्ड्वादिः॥ ५० ॥

उडुपतीति। अथमिदानीमस्तं जिगमिषुः उडुपरिवृढश्चन्द्रः तावदयं उदितः सन् अस्तं गतेन पत्या सूर्येण मुक्तां त्यक्तां वियोगिनीं भार्यां पद्मिनीं अत्यन्ताद्भुतराचौ अपीडयत् सङ्कोचितवान्

तदुभयमतः शङ्के सङ्कोचितं निजशङ्कया।
प्रसरति नवार्के कर्कन्धूफलारुणरोचिषि ॥ ५१ ॥
श्रुतिमयतनोर्भानोर्जानेऽवनेरधराध्वना
विहरणजुषः शाखाः साम्नां शतानि दशालिषां।

मधुप करैर्दूषितवान्। यदपि चन्द्रे पद्मिनीं पीडयति सति कुमुदती कुमुदविकासव्याजेन रात्रौ जहास, अतएव तयोः तदुभयं चन्द्रकुमुदिन्यौ कर्कन्धूफलवत् पक्वबदरवत् अरुणरोचिषि ईषद्रक्तकिरणे नवार्के तरुणादित्ये प्रसरति प्रकर्षेण गच्छत्युदयति सति निजशङ्कया स्वकृतानाचारनिमित्तभयेनेव प्रयोजकेन सङ्कोचितं सङ्कोचं प्रापितं निःप्रभीकृतमित्यर्थः। इत्यहं शङ्के मन्ये। सूर्ये उदितः पद्मिनी च विकसिता चन्द्रो निःप्रभोऽस्तमेति कुमुदिनी सङ्कुचितेति भावः। अन्यच्चाप्युक्तं प्रमेयं बोद्धव्यं। कर्कन्धूर्बदरी कोलीत्यमरः। सङ्कोचितमिति ण्यन्तात् कर्मणि निष्ठा, अन्यथा व्याख्याने सङ्कुचितमित्येव स्यात्। तदुभयं निजशङ्कया करणभूतया स्वयमेव सङ्कुचितं कृतात्मानमिति वा व्याख्येयं। कर्कन्धुकुणेति पाठश्चिन्त्यः। ग्रन्थविस्तारभयात् साधकबाधकादिर्नोक्तः सुबुद्धिभिर्विविच्य बोद्धव्यं ॥ ५१ ॥

श्रुतीति। अहिपतिः शेषः ज्योतिःशास्त्रानुसारेण अवनेर्भूमेरधराध्वना अधस्तनेन मार्गेण पातालमार्गेण रात्रौ विहरणजुषः परिभ्रमतः। तथा श्रुतिमयी वेदरूपा तनुर्देहो यस्य तस्यास्य भानोरखिलानां दशशतानि एकसहस्रमेव दशशतानि कठकण्वा-

निशि निशि सहस्राभ्यां दृग्भिः शृणोति सहस्रराः
पृथगहिपतिः पश्यत्यस्य क्रमेण च भास्वराः॥५२॥
बहु न खरता येषामग्रे खलु प्रतिभासते
कमलगुहदस्तेऽमी भानोः प्रवालरुचः कराः।

दिशाखाः निशि निशि रात्रौ रात्रौ बहुत्वफलत्वात् प्रतिफलस्य नेत्रद्वयसद्भावाद्वाभ्यां सहस्राभ्यां दृग्भ्यां सहस्रद्वयपरिमिताभिर्दृष्टिभिरनुक्रमेण युगपत् पृथक् च चक्षुःश्रवस्त्वात् साक्षात् शृणोति पश्यति चेत्यहं जाने। क्रियाद्वये क्रमेण हेतुद्वयं। यतः सहस्रराः स्वरूपेणोदात्तादिस्वरैः सह वर्त्तमानाः स्वराणां शब्दरूपत्वाच्छृणोति। तथा भास्वराः शुक्लभास्वररूपाःशाखाः ततः साक्षात् पश्यति च। रात्रौ पातालगामित्वात्तच स शेषस्य वर्त्तनादेदमयशरीरस्य किरणसहस्ररूपं शाखासहस्रं शेषो नेत्रसहस्रद्वयस्य सत्त्वाद्युगपत् पृथगेकेन नेत्रसहस्रेण शृणोति द्वितीयेन च पश्यतीति युगपत् पृथक्श्रवणदर्शनाभ्यामेव शेषनेत्रसहस्रद्वयस्य सार्थक्यमभूदित्यर्थः। श्रुतिमयतरोरिति पाठे वेदरूपस्य वृक्षस्य शाखा युक्ताः। अध्वना वलिसद्मनेति पाठे वलिसद्म रसातलमित्यभिधानात् स एवार्थः। दृशस्तानीति काकाक्षिवदुभयत्रापि सम्बध्यते। सहस्रराः वोपसर्जनस्येति (पा० ६।३।८२) पाक्षिकत्वात् सभावाभावः॥५२॥

बह्विति। येषां कराणां खरता तीक्ष्णताऽग्रे पूर्व्वाह्णसमये बहु अतितरां न प्रतिभासते स्फुरति, सर्व्वथा नोपलभ्यत

उचितमुचितं जालेष्वन्तःप्रवेशिभिरायतैः
कियदवयवैरेषामालिङ्गिताङ्गुलिलिङ्गिमा ॥ ५२ ॥

इत्यर्थः । यद्वा नञ्समासेन नखरताऽतीक्ष्णता । पूर्व्वाह्ने येषां अतितरां तीक्ष्णत्वाभाव उपलभ्यते खलु निश्चितं । अथच येषामुपरिभागे बहवो नखरा नखाः येषां तत्ता उपलभ्यते तेऽमी प्रत्यक्षदृश्या विकाशहेतुत्वात् कमलानां सुहृदो बन्धोर्भानोः कमलबन्धोर्वा कराः किरणा एव पाणयः प्रवालरुचः विद्रुमवद्रक्तकान्तयः, अथ च प्रकृष्टबालकान्तयः अतिबाला अथच बालपल्लववद्रक्तकान्तयो दृश्यन्त इति शेषः । तथा जालेष्वन्तप्रवेशिभिः गवाक्षादिविवरमध्यप्रविष्टैः अतएवायतैः तदग्राद्दण्डवद्दीर्घीभूतैः कियदवयवैः किरणैः एषां किरणानां पाणीनाञ्च य आलिङ्गितः सम्बद्धः अङ्गुलिलिङ्गिमा अङ्गुलिर्वालिङ्गिमा इचिमाऽथवाऽङ्गुलिभिर्लिङ्गिमा तत् उचितमुचितमिवमतितरा मौचिती । गवाक्षविवरप्रविष्टैः किरणावयवैः किरणानामङ्गुलीतुल्यत्वादाश्रिताङ्गुलिवत्ता युक्तैव, पाणीनामपि दीर्घैः कतिपयैरवयवैरङ्गुलिव्रतता चारुता भवतीत्यपि युक्तमेवेत्यर्थः । अङ्गुलिचारुतेत्यपिपाठः । नखोऽस्त्री नखर इत्यमरः । उचितं वीप्सायां द्विरुक्तिः । प्रवेशिभिस्ताच्छिल्ये आवश्यके वा णिनिः । आलिङ्गिता लिगिधातोः पक्षे कर्म्मणि क्तट्, पक्षे निष्ठा । लिङ्गति रमणीयतया चित्तं प्राप्नोतीति गत्यर्थात् धातोः पचाद्यचि पृथ्वादेराकृतिगणत्वादिमनिच् समर्थनीयः ॥ ५२ ॥

नय नयनयोर्द्राक् पेयत्वं प्रविष्टवतीरमू-
र्भवनवलभीजालाजाला इवार्ककराङ्गुलीः।
भ्रमदणुगणाक्रान्ता भान्ति भ्रमन्त्य इवाद्य याः
पुनरपि धृताः कुन्दे किं वा न वर्द्धकिना दिवः ॥ ५४ ॥

नयेति। भो राजन् त्वं भवनस्य गृहस्योपरि वर्त्तमानानां वलभीनां गृहविशेषाणां जालाङ्कला सविवरात्कृतेर्वलभीमेवा-र्थात् प्रविष्टवतीरमूरर्ककररूपा अङ्गुलीर्जालप्रवेशादङ्गुलीतु-ल्यान् सूर्यकरान् अथच करेष्वङ्गुलीनां युक्तत्वादर्ककराणामङ्-गुलीर्जाला इव कमलदलवद्दीर्घनयनयोर्द्राक् शीघ्रं पेयत्व गोचरत्वं नय प्रापय सादरं पश्य, त्वन्नेत्रयोः कमलत्वाज्जाल-मार्गप्रविष्टास्त्वया विलोक्यमाना एताः स्वमेचकमलनाला इव वर्मैर्द्रक्ष्यन्त इत्यर्थः। जालानां कमलतुल्यत्वात्तन्नाला इव त्वं पश्येति वा। अमूः काः। याः भ्रमतां जालप्रविष्टकिरणमध्ये परिभ्रमतां अणूनां त्रसरेण्वादिरूपरजःकणानां गणेन समूहेन आक्रान्ता व्याप्ता अत एव दिवो वर्द्धकिना स्वर्लोकतक्ष्णा त्वष्ट्रु-रेव विश्वकर्म्मणा पुनरपि कुन्दे शाणचक्रे धृता आरोपिताः सत्यः अद्य भ्रमन्त्य इव किंवा न भान्ति अपि तु तथैव शोभन्ते। यद्वा भ्रमन्तः शाणघर्षणवशात् परितः पतन्तः येऽणवः शाणतेजसः क-णास्तेषां गणैराक्रान्तत्वं युक्तं। विश्वकर्म्मणा सूर्यः शाणमारोपित इति पुराणं। नयनयोराधेयत्वमिति पाठे स एवार्थः। गुणेति पाठे गुणेन वशेनेत्यर्थः। जालात् जातावेकवचनं ॥ ५४ ॥

दिनमिव दिवाकीर्तिस्तीक्ष्णैः क्षुरैः सवितुः करै-
स्तिमिरकबरीलूनां कृत्वा निशां निरदीधरत्।
स्फुरति परितः केशस्तोमैस्ततः पतयालुभिः
ध्रुवमधवलं तत्तच्छायच्छलादवनीतलं ॥ ५५ ॥

दिनमिति। दिवाकीर्त्तिरिव नापित इव दिवसः तीक्ष्णैः सवितुः करैरेव क्षुरैर्निशां तिमिरकबरीलूनां तमोरूपां वेणीं छिन्नमूलां कृत्वा निरदीधरत् निर्द्धारितवान्। मुण्डयित्वा क्वापि बहिष्कृत् केशोऽवशिष्टः स्यादिति गवेषितवानित्यर्थः। अथवा बहिर्निष्क्रामयामास। नापितोऽपि व्यभिचारादिदुष्टां स्वीयां परकीयां वा स्त्रियं क्षुरैर्मुण्डयित्वा देशाद्बहिर्निष्क्रामयति। ततोऽनन्तरं तस्मात् मुण्डनाद्वा परितश्च पतयालुभिरधःपतनशीलैः केशस्तोमैः कृत्वा अवनीतलं तेषां वृक्षादिपदार्थानां छाया प्रतिबिम्बं तस्य छलाद्व्याजेन ध्रुवं निश्चितं अधवलं श्यामं स्फुरति शोभते। वृक्षाद्यधोभागे कृष्णत्वं मुण्डितकबरीपतयालुकेशवृन्दसम्बन्धकृतं न तु प्रतिबिम्बकृतं इत्यर्थः। छायाव्यतिरिक्तं सर्व्वमपि तमो दिवसे सूर्यकरैर्नाशितमिति भावः। दिवाकीर्त्तिस्तु नापित इत्यमरः। कबरी जानपदेति (पा० ४।१।४२) ङीष् लूनां ल्वादिभ्य (पा० ८।२।४४) निष्ठानत्वं। निरदीधरत् धारेर्णिचि चङ्युपधाया ह्रस्वः (पा० ७।४।१) त्युपधाह्रस्वत्वे अभ्यासस्य सन्वद्भावात् दीर्घो लघोरिति (पा० ७।४।९४) दीर्घः। तत्तच्छायेति विभाषासेनेति (पा० २।४।२५) वा नपुंसकत्वं ॥ ५५ ॥

ब्रूमः शङ्खं तव नल यशः श्रेयसे दृष्टशब्दं
यत्सोदर्यः स दिवि लिखितः स्पष्टमस्ति द्विजेन्द्रः ।
शङ्का शङ्खाकरमिह करच्छेदमप्यस्य पश्य
श्यामिस्थानं तदपि नितरां हारिणो यः कलङ्कः ॥५६॥

इदानीं शाङ्खिकानां शब्दं श्रुत्वा तद्व्याजेन नलयशोवर्णनं कुर्व्वन्ति । ब्रूम इति ॥ हे नल वयं श्रेयसे मङ्गलाय दृष्टः श्रुतः शब्दो यस्य तं शङ्खं तव यश एव ब्रूमः, त्वत्कीर्त्तिमेव शङ्खरूपतया वर्णयामः । शाङ्खिकैर्यः शङ्खो वाद्यते तत्त्वद्यश एव, तद्वदुज्ज्वलतरं तव यश इत्यर्थः । शङ्खध्वनो हि मङ्गलदीपकः । त्वद्यशोऽपि लोकानां शुभाय तव पुण्यश्लोकत्वाद्भवति । यस्य शङ्खस्य यशसश्च समुद्रप्रभवत्वाच्छुभ्रतरत्वाच्च सोदर्य्यः समानोदर्य्यो भ्राता स प्रसिद्धो द्विजेन्द्रश्चन्द्रः दिवि स्पष्टं लिखितोऽस्ति निः-प्रभत्वाच्चित्रलिखित इव निर्व्यापारः स्फुटोऽत्र दृश्यत इत्यर्थः । त्वमिह गगने प्रत्यूषसमये वाऽस्य चन्द्रस्य शङ्का निश्चितं शङ्खाकरं शङ्खसहोदरत्वास्तिक्यबुद्धिजनकं करच्छेदं किरणविनाशमपि पश्य, शङ्खेऽपि किरणा न सन्ति अस्यापीदानीं न सन्ति । किञ्चास्य हरिणसम्बन्धी हारिणो यः कलङ्कस्तद्रूपं नितरां अतिशयितं श्यानेः श्यामतायाः स्थानमपि पश्य शङ्खस्याप्युदरभागे नितरां श्यामतास्ति सा चन्द्रेऽपि तस्मादपि चन्द्रस्य शङ्खसोदर्य्यत्वं निश्चितं तथा चन्द्रमपि तव यशो ब्रूम इत्यर्थः । उक्तप्रकारेण शङ्खसोदर्य्यत्वं चन्द्रस्य यद्यप्यस्ति तदपि तथाच हरिण-

सम्बन्धी यः कलङ्कस्तस्य सुतरां ग्लानिस्थानं पश्य। चन्द्रस्य शङ्केयशङ्कभ्रान्त्यलेऽपि निष्कलङ्कं शङ्खमेव तव यशो ब्रूमः। न तु सकलङ्कं चन्द्रमिति भाव इति वा। अथच हे राजन् तव यशःश्रेयसे यशोविवृद्धये सृष्टमब्दं विरचितस्तुतिवाक्यं शङ्ख-नामानं मुनिं ब्रूमः। शङ्खस्तव यशोवृद्धये स्तुतिं चकारेत्यर्थः। यस्य शङ्खमुनेः सोदर्यो भ्राता स लिखितनामा द्विजेन्द्रो ब्रा-ह्मणश्रेष्ठो दिवि स्पष्टमस्ति। इह लिखिते शङ्काकरं मत्यविश्वा-सकारकं शङ्का साक्षाल्लिखितं वा करयोः पाण्योः छेदं कर्त्तन-मपि पश्य। तथा हरमीति हारीतस्तस्य शङ्खस्य भ्रातुरुद्यानफ-लहर्त्तुरस्य लिखितो यः स्वकलङ्कः पापं तदेव ग्लानिस्थानं पश्य। अथच श्रेयसे लोकानां कल्याणाय पुण्यश्लोको सृष्टः मन्त्र इति शब्दो यस्मिन् एवम्भूतं तव यशः शङ्खनामानमृषिं ब्रूमः समा-नधर्मत्वात्, न तु तद्भ्रातरं कलङ्कित्वात्, सोऽपि धर्मार्थं स्तुति-वाक्यानि सृष्टवान्। यस्य भ्रातेति पूर्ववत्। लिखितस्य चौर्य्ये हस्तच्छेदश्च भारते ज्ञातव्यः। शाङ्खिकास्तत्प्रबोधार्थं शङ्खं वा-दयन्ति तस्माच्छीघ्रमुत्तिष्ठेति भावः। लिखितमुनिरेव दिवि ताराशङ्खो जात इति केचित्। समानोदरे शयित इत्यर्थे सोदराद्य इति (पा० ४।४।१०८) यः। अस्मादेव निर्देशाद्यत्प्र-त्ययश्चिवक्षायामेव विभाषोदर इति (पा० ६।३।८८) पाक्षिकः समानस्य सः। हारिणः सम्बन्धेऽण्। पचे ग्रावश्यके णिनिः ॥ ५६ ॥

ताराशङ्कुविलोपकस्य जलजं तीक्ष्णत्विषो भिन्दतः
सारम्भं चलता करेण निबिडां निष्पीडनां लम्भितः।
छेदार्थोपहृताम्बुकम्बुजरजोजम्बालपाण्डूभव-
च्छंखच्छित्करपत्रतामिव वहत्यस्तंगतार्द्धो विधुः॥ ५७॥

तारेति। विश्वासानयनरूपस्य माहमण्डलसम्बन्धस्य शङ्का-कारशङ्कुस्य विलोपकः स्वप्रभया नाशकस्तस्य तथा जलजं कमलानि भिन्दतो विकाशयतोऽथच यतस्ताराशङ्कुविलोपकस्यात-एव जलजं शङ्खं खण्डयतःतीक्ष्णत्विषः सूर्यस्यैव शाङ्खिकशि-ल्पिनः सारम्भं शेघोगं चलता प्रसरता अथच घर्षणवशात् साटोपं गमनागमने कुर्व्वता करेण रश्मिना पाणिना च निबिडां निष्पीडनां बाधां दृढां यन्त्रणाञ्च लम्भितः प्रापितः अस्तं गत-मर्द्धं यस्य एतादृशो विधुश्चन्द्रः शंखच्छेदसौकर्य्यार्थमुपहृतमानीतं यदम्बु जलं तस्य कम्बुजरजोजम्बालः छिद्यमानशंखसञ्जातरजस-यकर्दमः उदकसम्बन्धाद्रजः कर्दमीभवति, तेन पाण्डूभवल्लोह-मयत्वादधवलमपि धवलपङ्कवशात् धवलं भवत्, यच्छंखच्छित् शंखच्छेदकारि करपत्रं तद्भावं इह प्रातः समये वहति चन्द्र इत्यर्थः। शांखिकशिल्पिनो हि छेदसौकर्य्यार्थं छिद्यमानशंखा-दिदेशे जलं चिपन्ति। दृढतरग्रन्थिच्छेदार्थे च करपत्रं करेण निबिडं पीडयति शांखादिच्छेदकरपत्रस्यार्द्धचन्द्राकारं सञ्जा-तरजःपङ्कपाण्डुरस्य भवति। अस्तमितार्द्धश्चन्द्रस्तादृक्करपत्र-तुल्यो दृश्यत इत्यर्थः। सूर्योदयो जातस्तारा लुप्ताः कमलानि

यत्पाथोजविमुद्रणप्रकरणे निर्निद्रयत्यंशुमा-
न्दृष्टीः पूरयति स्म यज्जलरुहामक्ष्णा सहस्रं हरिः ।
साजात्यं सरसीरुहामपि दृशामप्यस्ति तद्वास्तवं
यन्मूलाऽऽद्रियतेतरां कविनृभिः पद्मोपमा चक्षुषः ॥ ५८ ॥

विकसितानि चन्द्रोऽर्द्धेनास्तमित इति भावः । अब्जं पक्षे जा-
त्येकवचनं पाण्डुभवदिति क्विः ॥ ५७ ॥

यदिति ॥ अंशुमान् पाथोजानां कमलानां विमुद्रणप्रक-
रणे उन्मीलनप्रस्तावे एव यद्यस्मात् दृष्टीर्लोकनेत्राणि निर्नि-
द्रयति विगतनिद्राः करोति उन्मीलयतीत्यर्थः । यस्माच्च हरिः
श्रीविष्णुः शिवपूजासमये एककमलन्यूनं जलरुहां कमलानां
सहस्रं स्वीयेनाक्ष्णा पूरयति स्म । तत्तस्मात् सरसीरुहां दृशामपि
वास्तवं अबाधितं साजात्यं तुल्यजातीयत्वं अस्ति । यत् साजात्यं
मूलमारोपकारणं यस्यास्तादृशी यन्निबन्धना चक्षुषः पद्मेन
सहोपमा सादृश्यं कविनृभिः कालिदासादिभिः कविभिरा-
द्रियतेतरां अत्यादरेणोपनिबध्यते । यदि नेत्राणि कमलसजा-
तीयानि नाभविष्यन् तर्हि रविः कमलोन्मीलनप्रस्तावे तानि
नोदमीलयिष्यत्, श्रीविष्णुश्च कमलसहस्रं नेत्रेण नापूरयिष्यत्,
नह्यन्यप्रस्तावेऽन्यस्य योग्यताऽस्ति, तस्मात् दृशां कमलानाञ्च सा-
जात्यं वास्तवमस्त्येवेत्यर्थः । उदितः सूर्यः कमलानि विकसितानि
सर्वोऽपि जनः प्रबुद्धः, तस्मात् त्वमपि प्रबुद्धस्वेति भावः । विष्णुः
स्वचक्षुषा कमलसहस्रं पूरितवानिति लिङ्गपुराणादौ द्रष्टव्यं ।

अवैमि कमलाकरे निखिलयामिनीयामिक-
श्रियं श्रयति यत् पुरा विततपत्त्रनेत्रोदरं।
तदेव कुमुदं पुनर्दिनमवाप्य गर्भभ्रम-
द्विरेफरवघोरणाघनमुपैति निद्रामुदं॥५९॥

विमुद्रणेति विगतमुद्रं करोतीत्यर्थे भावे ल्युट्। निर्निद्र-यतीति तत्करोतीति णिच्, पूरयतीत्यत्रापि। समाना जातिः साजात्यमिति विग्रहे चातुर्वर्ण्यादित्वात् स्वार्थे ष्यञ् समानस्येति योगविभागात् समानस्य सः। वास्तवं आगतार्थे सम्बन्धे वा अण्। तत्त्वपर्य्यायात् वस्तुशब्दात् प्रज्ञादित्वात् स्वार्थे वा। षष्ठ्यो-पमा षष्ठीसमासः॥ ५८॥

अवैमीति। यत्कुमुदं कमलानामाकरे देवखातसरसि वा अथ च कमलायाः लक्ष्म्याः आकरे गृहे कोषागारे विततं विस्तारितं पत्त्ररूपनेत्राणामुदरं येन विततानि पत्त्राण्येव नेत्रमध्यानि येन तत्। विकस्वरं अथ च प्रसारितपक्ष्मनेत्रोदरं उन्मीलितनेत्रं सत् निखिलयामिन्याः सकलाया रात्र्याः सम्ब-न्धिनो यामिकस्य रात्रिचतुःप्रहरप्राहरिकस्य सकलरात्रिजा-गरूकस्य श्रियं शोभां पुरा श्रयति अशिश्रयत्। सायमारभ्य सूर्योदयावधि यद्विकसितमभूत्। अथ च सकलां रात्रिं जजा-गार, तदेव कैरवं पुनरिदानीं दिनमवाप्य गर्भे भ्रमन्तः सूर्य-किरणसम्पर्कसञ्जातशोषसङ्कोचवशान्निर्गन्तुमशक्तेरन्तःसञ्चारिणो द्विरेफास्तेषां निर्बन्धसञ्जातो रवस्तद्रूपा या घोराणा प्रसुप्त-

इह किमुषसि पृच्छाशंसिकिंशब्दरूप-
प्रतिनियमितवाचा वायसेनैष पृष्टः।
भण फणिभवशास्त्रे तातङःस्थानिनौ का-
विति विहिततुहीवागुत्तरः कोकिलोऽभूत्॥ ६०॥

घर्घरा खाण्डवरस्तया घनं निविडं यथा तथा निद्रामुदं निद्रा-
सम्बन्धिसुखं उपैति, अन्तर्गतभ्रमरं सत् सङ्कुचतीत्यर्थः। अथ
च यः कोषागारे सकलां रात्रिं आगर्त्ति स दिवसे घोरणाघनं
यथा तथा निद्रातीत्यर्थः। इत्यहमवैमि मन्ये। पुराश्रयतीति
पुरिलुङ्चास्मे (पा० ३।२।१२२) इति भूते लट्। घोरणेति
घुरेधातोर्णिजन्तात् युच्॥ ५९॥

इहेति। इह प्रभाते पृच्छाशंसिनः प्रश्नवाचिनः किमश-
ब्दस्य प्रथमान्तं रूपं तेनैव प्रतिनियमिता प्रतिक्षणं शब्दान्तर-
भाषणाद् व्यावर्त्तिता वाग्येन कौ कौ इति नियतभाषिणा
वायसेन काकेन फणिनः शेषाद्भवमुत्पन्नं महाभाष्यलक्षणं शास्त्रं
पाणिनीयमिति यावत्। तत्र तातङ्लक्षणस्यादेशस्य स्थानिनौ
आदेशिनौ कौ भण कथयेति पृष्टः कृतप्रश्न एषः कोकिलः
विहिता कृता या तुहीति वाक् सैवोत्तरं यस्यैवम्भूतोऽभूत्। किं
काकः प्रातः स्वभावत एव कौ काविति वदति कोकिलस्तु तुही
तुहीति। काकः स्वभावात् कौ काविति प्रथमद्वितीयवचनान्तं
प्रश्नशब्दं ब्रूते। कोकिलस्तु तुही तुही इति तयोरेषा तुच्-
दिश्च तुही तुह्योस्तातङाशिष्यन्यतरस्यामिति पाणिनिसूत्रस्य-

दाक्षीपुत्त्रस्य तन्त्रे ध्रुवमयमभवत् कोप्यधीती कपोतः
कण्ठे शब्दौघसिद्धिक्षतबहुकठिनी शेषभूषानुयातः।
सर्वं विस्मृत्य दैवात् स्मृतिमुषसि गतां घोषयन्त्यो घुसंज्ञां
प्राक्संस्कारेण सम्प्रत्यपि धुवति गिरः पट्टिकापाठनेन॥६१॥

रणशीलः सन् तु हि स्वाने तातङोविधागात्तुहीति तातङः स्वानिनावित्युत्तरं कोकिलो दत्तवान् किं। प्रभातं जातं काकादयः शब्दायन्त इति भावः। सूत्रवार्त्तिकयोर्महाभाष्येणैव दार्ढ्यापादनात् फणिभवेत्युक्तं। स्वानं प्रबन्धः सोऽस्त्वनयोरिति स्वानिनौ अत इनीति इनिप्रत्ययः (पा०५।२।११५)॥ ६०॥

दाक्षीति। अयं आकर्ण्यमानः कोपि शब्दः कोपि कश्चित् कपोतः घुकलक्षणः पक्षी दाक्षीपुत्रस्य दक्षगोत्रसञ्जातमातृकस्य पाणिनेस्तन्त्रे पाणिनीयव्याकरणे अधीतं पठनमस्यास्तीति अधीती पठितपाणिनीयव्याकरणोऽभवत्। अनेकेषु पाणिनिशिष्येषु मध्ये कोऽपि कपोतरूपः शिष्योऽभूत् ध्रुवमित्यहमुत्प्रेक्षे। किम्भूतः तदध्ययनवशादेव कण्ठे देवादिशब्दौघाणां सिद्धये उदाहरणसाधनाय क्षता घृष्टा बह्वी कठिनी खटिका तस्याः शेषः अङ्गुलीलग्नोऽवशिष्टभागस्तद्रूपया भूषयाऽनुयातः सम्बद्धः खटिकाशेषरेखया कण्ठेऽलेखत् इत्यर्थः। बालादिभिः पट्टिकादौ खटिकया लिखितं पठित्वा सरस्वतीबुद्ध्या सायं लिपिप्रोञ्छनाङ्गुलिलग्नखटिकादिरजसा कण्ठे रेखां रचयन्तीति लोकरीतिः। कपोतस्य कण्ठः स्वभावेनैव धूसरो भवति। यः कपोतः सर्व्वमपि शास्त्रं

पौरस्त्यायां घुसृणसुमनःश्रीजुषो वैजयन्त्याः
क्षौमैश्चित्तं चरति हरिति चीरकण्ठैर्मयूखैः।

विस्मृत्य दैवात् स्मृतिं गतां उषसि प्रातःस्मृतां दाधाघ्वदाविति पाणिनिसूत्रां घुसंज्ञां पुनर्विस्मरणभिया घोषयन् पुनः पुनः पठन् सन् भूयसि कालेऽतीतेऽपि सम्प्रत्यपि प्राक् काष्ठघटितपट्टिकालिखितसूत्रपाठादिपाठनेन संस्कारेण पटुतराभ्यासाहितवासनया शिरो धुवति, विस्मृतस्य प्रातःस्मृतिर्भवति। कपोतस्य प्रातर्घुशब्दं करोति, शिरश्च कम्पयति, तस्मादियमुत्प्रेक्षा। बालाश्च श्यामासु काष्ठघटितपट्टिकासु खटिकादिलिखितं धवलाकारं सूत्रपाठादि आवेशेन घोषयन्तः शिरः कम्पयन्ति। योऽपि विस्मृतं पुनः स्मरति सोऽपि शिरः कम्पयति। दक्षस्यापत्यं अत इञ् (पा० ४।१।९५) इतो मनुष्यजातेरिति (पा० ४।१।६५) ङीप् तन्नोक्तस्य विषयस्य कर्म्मणि सप्तमी। अधीतमनेनेत्यधीती इष्टादेराकृतिगणत्वादिनिः। घोषयन् चौरादिकात् घुषेः शता। धुवति तौदादिकात् धूञ् कम्पन इत्यस्मात्कुटादित्वाद्गुणनिषेधे उवङ् ॥ ६१ ॥

पौरस्त्यायामिति। जाम्बूनदतनुः उत्तमसुवर्णतुल्यस्वरूपोऽतएव प्रकर्षेण वेजयन्ताख्यस्योपरिवर्त्ती सुवर्णकलशरूपोऽसौ भानुः पौरस्त्यायां हरिति प्राच्यां दिशि कुङ्कुमेन युक्तायाः कुङ्कुमवद्धा सुमनसः श्रीः शोभा तां जुषो भजन्त्या वैजयन्त्याः पताकायाः क्षौमैः सूक्ष्मरूपैः चीरयुक्तकण्ठैर्लक्षणयाऽतिबालैर्म-

भानुर्जाम्बूनदतनुरसौ शक्रसौधस्य कुम्भः
स्थाने पानं तिमिरजलधेर्भाभिरेतद्भवाभिः ॥ ६२ ॥

मूर्खैः छला चित्तं हरति। इन्द्रसौधस्योपरि वर्त्तमाना बालतराः सूर्यकिरणास्तदीयरक्तपताकासमूहा इव, सूर्यश्च स्वर्णकलश इव शोभत इत्यर्थः। राजादिप्रासादेषु हि रक्ता भूयस्यः पताकाः सुवर्णकलशाश्च वर्त्तन्ते। यतोऽयं इन्द्रसौधस्य स्वर्णकुम्भरूपोऽत एवैतस्माद्भवाभिरुत्पन्नाभिर्भाभिः कर्त्रीभिः तिमिररूपोऽतिश्यामो जलधिस्तस्य यत्पानं ग्रासेन तिरोधापनं तत् स्थाने नितरामुचितं। कुम्भोद्भवो ह्यगस्त्यः पूर्व्वंसमुद्रमधात्, अतः तासामपि भानुरूपकुम्भोद्भवलात् समुद्रपानं युक्तमित्यर्थः। सूर्य ऊर्ध्वमागतस्तिमिरञ्च सर्व्वं निरस्तमिति भावः। तोकैरिति पाठे तोकमपत्यं पताकाया अपत्यरूपैस्तत्सदृशैरित्यर्थः। पौरस्त्या पुरोदेशे भवा दक्षिणापश्चात्पुरसस्त्यगिति (पा० ४।२।९८) त्यक् किति चेति (पा० ७।२।११८) वृद्धिः। कर्तृकर्म्मणोः कृतीति (पा० २।३।६५) कर्तरि प्राप्तापि षष्ठी उभयप्राप्तौ कर्म्मणीति (पा० २।३।६६) नियमेन व्यावर्त्तितलात् तिमिरजलधेरित्यत्रैव भवति। भाभिरित्यत्र तु कर्त्तरि तृतीयैव ॥ ६२ ॥

द्वित्रैरेव तमस्तमालगहनग्रासे द्रवीभावुकै-
रस्यैरस्य सहस्रपत्रसदसि व्यश्राणि यस्तोत्सवः।
घर्माणां रयचुम्बिनं वितनुते तत् पिष्टपिष्टीकृत-
क्ष्मादिग्व्योमतमोऽघमोघमधुना मोघं निदाघद्युतिः॥ ६३॥

द्वित्रैरिति। तमस्तमालानां तिमिररूपातिश्यामलतरुविशेषाणां गहनस्य गाम्भीर्यस्यैव ग्रासे विनाशे द्रवीभावुकैर्वंनवक्लितां प्रजग्भिः द्वित्रैरल्पसंख्यैरेव अस्य सूर्यस्यास्त्रैः किरणैः सहस्रपत्राणां सदसि आकरे यस्तोत्सवः दिनसम्बन्धी हर्षो विकासो यस्माद्व्यश्राणि वितीर्णः तत्तस्मात् कारणान्निदाघद्युतिः सूर्यः घर्माणामुष्णानां किरणानां ओघं समूहं अधुना द्वित्रैरेव करैस्तमोविनाशे पद्मविकासे च जाते रयचुम्बिनं वेगवत्तरं मोघं निष्फलं वितनुते विस्तारयति। किम्भूतं अतएव पिष्टं पिष्टं अतत्तत्कृतं पिष्टपिष्टीकृतं अत्यन्तचूर्णीकृतं क्ष्मादिग्व्योम्नां भूदिगाकाशानां तम एवाघं मालिन्यात्पातकं येन। तिमिरविनाशस्य कमलविकाशस्य च द्वित्रैरेव किरणैस्तत्करणे पिष्टपेषणवद्वैयर्थ्यमित्यर्थः। दवदावौ वनारण्यवह्नी किरणोस्रमयूखेत्यादि, यस्तो दिनाहनी इत्याद्यमरः। द्वित्राः द्वौ त्रयो वा द्वित्राः सङ्ख्ययाव्ययेति (पा॰ २।२।२५) बहुव्रीहौ, बहुव्रीहौ सङ्ख्येये इति (पा॰ ५।४।७३) डच्। द्रवीभावुकै भुवो लघपतपदेति (पा॰ ३।२।१५४) ताच्छील्यादावुकञ्। व्यश्राणि दानार्थाच्छ्रणातेश्चौरादिकात्कर्मणि चिण्।

दूरारूढस्तिमिरजलधेर्बाडवश्चित्रभानु-
र्भानुस्ताम्यद्वनरुहवनीकेलिवैहासिकोऽयं।
न स्वात्मीयं किमिति दधते भास्वरश्वेतिमानं
द्यामद्यापि द्युमणिकिरणश्रेणयः शोणयन्ति ॥ ६४ ॥

रयर्युक्तमिमं पिष्टपिष्टीकृतमिति च कर्मणि भावे वा निष्ठा ॥ ६३ ॥

दूरेति। अयं भानुः तिमिरजलधेस्तमःसमुद्रस्य शोषकत्वाद्वाडवो बडवानलरूपश्चित्रभानुरग्निस्तथा ताम्यन्त्याः खिद्यन्त्या वनरुहवन्याः कमलवन्या एव कान्तायाः केल्या क्रीडया वैहासिकः परिहासकः क्रीडानर्मकारी, हेलामात्रेण विकासक इत्यर्थः। तथा दूरं गगनमार्गमारूढ ऊर्ध्वमागतः एवम्भूतः सन् स्वात्मीयं स्वीयतेजोरूपत्वात् सहजं भास्वरं श्वेतिमानं स्वपरप्रकाशकं शुक्लभास्वररूपत्वमद्यापि दूरारूढत्वेऽपि किमिति कुतो न दधते धारयति, तथा द्युमणेः सूर्यस्य किरणश्रेणयस्तायापि द्यां गगनं किमिति न शोणयन्ति रक्तीकुर्व्वन्तीति प्रश्नद्वयं। यद्वा स्वीयं रूपं रविर्न धत्त इति कुतो ज्ञातमित्याशङ्क्य प्रत्यक्षं प्रमाणयति, यस्मादद्यापि सूर्यकिरणपंक्तयः शोणयन्ति तस्माद्भास्वरश्वेतिमा सूर्येण न धृत इति ज्ञायत इत्यर्थः। एवंविशिष्टः सूर्यो दूरारूढः सञ्जातस्तस्मादद्यापि सूर्यकिरणाः स्वीयं शुक्लभास्वरत्वं किमिति न दधते न धारयन्ति। ऊर्द्धमागतः सूर्यः कमलानि च विकसितानि तस्माच्छीघ्रमुत्तिष्ठेति भावः।

प्रातर्वर्णनयाऽनया निजवपुर्भूषाप्रसादानदा-
द्देवी वः परितोषितेति निहितामान्तःपुरीभिः पुरः।
स्नाता मण्डनमण्डलीं परिदधुर्माणिक्यरोचिर्मय-
क्रोधावेगसरागलोचनरुचा दारिद्र्यविद्राविणीं॥ ६५॥

चित्रभानुर्विभावसुरित्यमरः। दूरारूढः गम्यादिद्वर्भगात्समासः।
वैहासिक इति विहासे नियुक्तः सप्रयोजनं शिल्पमस्येति।
तत्र नियुक्त (पा॰ ४।४।६९) इति वा शिल्पमिति (पा॰ ४।४।
५५) ठक्। प्रयोजनमिति (पा॰ ५।१।१०९) ठञ्। स्वात्मीयं
वृद्धाच्छः (पा॰ ४।२।११४)। दधते दधधारण इत्यस्यैकवच-
नान्तं धाञश्च बहुवचनान्तस्येति। श्वेतिमा पृथ्व्यादिः। श्रोणं
कुर्वन्तीति तत्करोतीति ण्यन्ताच्चाविष्टवद्भावः पुंवद्भावः ष्टि-
लोपो वा॥ ६४॥

प्रातरिति। स्नाता मण्डनमण्डलीं भूषणश्रेणीं परिदधुः
तत्तदस्तुवर्णाद्यवयवेषु धारयामासुः। किम्भूतां आन्तःपुरीभि-
रवरोधसञ्चारिणीभिः सखीभिरित्युक्त्वा पुरो मागधानामग्रे
निहितां स्थापितां। इति किं। हे मागधाः अनया प्रातर्वर्णनया
प्रयोजिकया परितोषिता नितरां सन्तोषं प्रापिता देवी स्नाता-
भिषेका राज्ञी भैमी निजवपुर्भूषाः स्वीयशरीरालङ्कारभूता-
नेकविधसुवर्णमणिप्रभृतीनि भूषणान्येव प्रसादान् पारितो-
षिकाणि वो युष्मभ्यं अदादिति। पुनः किम्भूतां माणिक्यरो-
चिर्मयया पद्मरागप्रभारूपया क्रोधस्य आवेगः आडम्बरस्तेन

आगच्छन्भणतामुषः क्षणमथातिथ्यं द्वयोरानशे
स्वर्गङ्गाम्बुनि वन्दिनां कृतदिनारम्भाप्लुतिर्भूपतिः ।
आनन्दादतिपुष्पकं रथमधिष्ठाय प्रियायौतुक-
प्राप्तं तैरवरागतैरविदितप्रासादतो निर्गमः ॥ ६६ ॥

सरागत्वोपलक्षणतया अरुणनेपथ्यतया कृत्वा दारिद्र्यस्य विद्राविणी पलायनकारिणी मयि स्थितायामप्यत्र त्वं कथं नाम स्थातुमिच्छसि इति क्रुद्धयाऽनया माणिक्यप्रभारूपनेपथ्यकान्त्या कृत्वा दारिद्र्यं दूरादपसारितं। एवं प्रभातवर्णने क्रियमाणे भैम्या निजशरीरभूषणैस्ते सम्मानिता इत्यर्थः। अन्योऽपि रोषारुणत्वोपलक्षणतया किञ्चिद्विद्रावयति। आन्तःपुरीभिरिति बहुत्वेन माणिक्येत्यादिना भूषणानां भूयस्त्वममूल्यत्वञ्च सूचितं। देवी चेदादित्यनेन च नलः स्नानार्थं गतः प्रासादे नास्तीति सूचितं। प्रातर्लुप्तषष्ठीकमव्ययं। परितोषिता ण्यन्तान्निष्ठा। आन्तःपुरीभिः अत्रभवेऽण्। अन्तःपुरिकेति पाठे अन्तःपुरशब्दात् अन्तःपूर्व्वपदाट्ठञिति (पा० ४।३।६०) भवार्थे ठञ्। रोचिर्मयेति स्त्रियाः पुंवदिति (पा० ४।३।३४) पुंवत् ॥ ६५ ॥

आगच्छन्निति। भूपतिर्नलः वन्दिनां द्वयोरातिथ्यं प्रेक्षणविशेषद्योतितप्रेमभक्तिबाहुल्येन गोचरत्वं आनशे लेभे। किम्भूतानां क्षणमात्रमुषः प्रभातसमयं भणतां वर्णयतां। किम्भूतः स्वर्गङ्गाम्बुनि मन्दाकिनीजले कृतदिनारम्भाप्लुतिः कृतप्रातःस्नातः, तथा अवरागतैर्नलवहिर्गमनानन्तरमागतैस्तैर्मागधै-

रविदितोऽज्ञात: प्रासादतो निर्गम: राजगृहाद्वहिर्निर्गमो यस्य। तथा प्रियायौतुके भैमीपाणिग्रहणसमये कन्यादानप्रतिष्ठाकृतया दीयमाने वस्तुनि मध्ये प्राप्तं अतिपुण्यकं अतिक्रान्तपुष्पकाख्यकुवेरविमानं अतिरमणीयवेगवत्तरं सर्व्वत्राप्रतिहतगमनञ्च रथमधिष्ठायारुह्यानन्दाज्ञवातिशयसञ्जातहर्षादागच्छन्। मागधागमनात् पूर्व्वं न तु वर्णनानन्तरं प्रबुद्धः प्रासादान्निर्गच्छन्नित्यर्थ:। अतएव भैम्यैवेते समानिता इति पूर्व्वश्लोके उक्तं। तस्याः परमधार्म्मिकत्वं सूचितं। ज्ञातदिगारम्भश्रुतिरागच्छन्नित्यनेन वक्ष्यमाणभैमीप्रत्युद्गमनं उक्तरसर्गश्रुतिश्च सूचिता। नलस्य पुण्यश्लोकत्वात् सर्व्वत्राप्रतिहतत्वात् तस्य च रथस्य पूर्व्वमेव सुवर्णाद्रिसमुद्रकापथमित्यादिना सर्व्वत्राप्रतिहतगतित्वोक्तेश्च। अतिपुण्यकत्वोक्तेः स्वर्गगमनोक्तिर्युक्तैव। आगमे अस्तोतेरेति (पा०७।४।७२) नुट्। अतिपुण्यकं अत्यादयः क्रान्ताद्यर्थे इति (पा०२।२।१८।वा०५) समासः। रथं अधिशीङ्स्थासां कर्म्म इत्याधारस्य (पा०१।४।४६) कर्मत्वं। यौतकप्राप्तमिति पाठे कर्तृकरणेति (पा०२।१।३२) समासः। अवरागतैः कालाः इति (पा०२।१।२८) द्वितीया समासः। प्रासादतो निर्गमः पञ्चमीतियोगविभागात् समासः पश्चाद्बहुव्रीहिः॥ ६६॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यम्।
एकां न त्यजतो नवार्थघटनामेकान्नविंशे महा-
काव्ये तस्य कृतौ नलीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः॥ ६७॥

श्रीहर्षमिति। पूर्वार्धः पूर्ववत्॥ मुख्यां नवार्थघटनां नवार्थनिर्मितिमत्यजतोऽमुञ्चतः नूतनमेव प्रमेयं सर्व्वत्र वदतः श्रीहर्षस्य। एकान्नविंशः विंशतेः पूरण इत्यर्थे डटि विंशतेर्डितीति (पा० । ।) लोपे च विंशः। तत एको नविंश इति, तृतीयेति योगविभागात् समासे एकादिश्चैकस्य चाऽदुगिति (पा० ६।३।७६) नञाः प्रकृतिभावः एकशब्दस्यादुगागमश्च ॥ ६७॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृते नैषधीयप्रकाशे एकान्नविंशः सर्गः॥

विंशः सर्गः।

श्रीलक्ष्मीनृसिंहौ जयतः।

सौधाद्रिकुट्टिमानेकधातुकाधित्यकातटम्।
स प्राप रथपाथोभृद्वातजातजवो दिवः॥ १॥
ततः प्रत्युदगाद्भैमी कान्तमायान्तमन्तिकं।
प्रतिची सिन्धुवीचीव दिनोङ्कारे सुधाकरम्॥ २॥

सौधेति। सर्गसङ्गतिरूह्यैव। स, रथ एव पाथोभृत् मेघः दिवः स्वर्गात् गगनाच्च सौधो राजसदनमेवाद्रिस्तस्य कुट्टिमः नानावर्णानेकमणिबद्धभूमिः सैवानेकधातुका नानाविधगैरिकादिधातुयुक्ताऽधित्यकोर्द्धभूमिस्तस्यास्तटं पर्यन्तप्रदेशं प्राप। किम्भूतः वातात् सकाशादधिको जातो जवो वेगो यस्य। यद्वा जातो जवो यस्य स जातजवः वातो जातजवो यस्माद्धेतोः तेनापि यस्माद्रथात् सकाशाद्वेगः शिक्षितः, अथवा तेन जातवेगः मेघोऽपि उक्तविशेषणविशिष्टो पर्व्वतोर्द्धदेशं गगनात् पतति। धातुकेति शेषाद्विभाषेति (पा॰ ५।४।१५४) कप्॥ १॥

तत इति। ततः सौधोर्द्धभूमिप्राप्त्यनन्तरं दिनोंकारे दिनप्रारम्भे प्रभाते अन्तिकं आयान्तं सुधाकरं चन्द्रं प्रतीचीसिन्धुवीचीव पश्चिमदिक्समुद्रलहरीव भैमी रथादवतीर्य्यान्तिकं

स दूरमादरं तस्या वदने मदनैकदृक्।
दृष्टमन्दाकिनीहेमारविन्दश्रीरविन्दत ॥ ३ ॥
तेन स्वदेशसन्देशमर्पितं सा करोदरे।
बभ्राजे बिभ्रती पद्मं पद्मेवोन्निद्रपद्मदृक् ॥ ४ ॥

गृहपरिसरप्रदेशमागच्छन्तं कान्तं नलं प्रति सखीसहितोदगात् प्रत्युज्जगाम। एतेन भैम्या नले आदरातिशयः सूचितः अन्तिक इत्यपि पाठः। अधिकरणे चेति चकारबलात् दूरान्तिकार्थेभ्योऽपि सप्तमीविधानात् सप्तमी। वीची कृदिकारादितिङीष् (पा० ४।१।४५।वा०) दिग्भोंकारे ओमाङोश्चेति (पा० ६।१।९५) पररूपम् ॥ २ ॥

स इति। दृष्टा मन्दाकिन्याः हेमारविन्दश्रीर्येन एवम्भूतः स नलः तस्या वदने दूरं स्वर्णकमलादपि नितरामादरं अविन्दत लेभे, अतएव मदने एका केवला मुख्या वा दृक् यस्य सः स्वर्णकमलादप्यधिकं तत् दृष्ट्वा स सम्भोगवासनयाऽपश्यदित्यर्थः। एका दृग्यस्येति एकदृक् मदने एकदृक् सप्तमीति योगविभागात् समासः। माद्यति सहर्षो भवतीति मदनः नन्द्यादित्वात् ल्युः ततः समानाधिकरणे वा बहुव्रीहिः ॥ ३ ॥

तेनेति। सा पद्मेव श्रीरिव बभ्राजे, किम्भूता स्वदेशस्यागमनसमये मन्दाकिनीस्वर्णकमलं मम क्रीडार्थमानेयमिति सन्देशरूपं पद्मं तेन नलेनार्पितं दत्तं करोदरे बिभ्रती, तथा हर्षादुन्निद्रपद्मदृक् विकसितकमलतुल्यनेत्रा लक्ष्मीरपि करे पद्मं

प्रियेणाल्पमपि प्रत्तं बहु मेनेतरामसौ।
एकलक्षतया दध्यौ यत्तमेकवराटकम्॥ ५॥
प्रेयसाऽवादि सा तन्वी त्वदालिङ्गनविघ्नकृत्।
समाप्यतां विधिः शेषः क्लेशस्तेनासि चेन्न ते॥ ६॥

धारयति प्रसादादिकसितपद्मदृक् भवति। सन्देशः कर्म्मणि घञ्॥ ४॥

प्रियेति। असौ भैमी प्रियेण प्रेम्णा दत्तं एककमलरूपत्वात् अल्पमपि बहु मेनेतरां नितरां बहु मेने। यद्यस्माद्धेतोरेको मुख्यः वराटको वीजकोशो यस्य तं पद्मं एकमेव लक्षं नयनविषयो यस्य यस्या वा तद्भावेन वस्तुविलोकनपरित्यागेन तदेकपरतयाऽत्यादरेण दध्यौ, अचिन्तयत्, शोभां पुनः पुनरपश्यदित्यर्थः। अथ च यद्यल्पमपि दत्तं बहुतरं न मन्येत तदेकस्वामी वराटकस्य तमेककपर्द्दकमपि एकलक्षसंख्यापरिमितद्रव्यत्वेन न ध्यायेदिति श्लेषप्रतिभोत्यार्थापत्तिः। तेन प्रेम्णा स्वर्णकमलदानात् 'वसन्ति हि प्रेम्णि गुणा न वस्तुनि' इति न्यायेन तत् स्वर्णकमलं लक्षकोटिपरार्द्धद्रव्यादपि नितरामधिकं मेने इति भावः। प्रियपदेन प्रेमभरः सूचितः। पद्मस्य पुंलिङ्गत्वात्तमिति पुंनिर्द्देशः॥ ५॥

प्रेयसेति। प्रेयसा नलेन सा भैमी इत्यवादि उक्ता। इति किं। हे तन्वि कृशाङ्गि तवालिङ्गनविघ्नं करोतीति कृत् स शेषः स्नानसन्ध्यानन्तरकरणीयत्वेनावशिष्टः श्रुतिस्मृत्युक्ताऽनतिक्रमणीयो

कैतावान्नर्ममर्माविद्विद्यते विधिरद्य ते।
इति तं मनसा रोषादवोचद्वचसा न सा॥ ७॥

नित्याग्निहोत्रादिरूपो विधिर्मया समाप्यतां परिपूर्णीक्रियतां तदेव वदेति सामप्रश्नः। परं यदि ते चेतसि ममाश्लेषविलम्बवशात् क्लेशः खेदस्तेन भवेत् समागतेनाश्लेषलोलुपेन मया भवदाश्लेषः कर्त्तव्यः। परं अन्तरा यस्तपःशेषो विधिरस्ति स पुनः प्रसक्तचित्तत्वेन यद्यनुजानासि तर्ह्येव समाप्तिं नेष्यते नान्यथेत्यर्थः। भैमीकर्त्तृकालिङ्गनविषयमेतत्, भैमीकर्त्तृकालिङ्गनविषये अनालिङ्गनखिन्नां तां प्रत्येवं तेन प्रार्थना कृतेति भावः। विधेः शेष इत्यपि पाठः॥ ६॥

केति। असौ भैमी इति रोषात् ईर्ष्यया तं मनसैवावोचत् मनस्येवमेवाचिन्तयत्, न वचसा साक्षादुवाचेत्यर्थः। इति किं। हे प्रिय नर्ममर्मवित् आलिङ्गनादिकेलिरहस्यभेदी एतावान् अतिबहुलः अद्यापि ते तव विधिः क्व कुतः, कियति वा काले, विद्यते अपि तु नास्त्येव। सर्व्वोऽपि विधिस्त्वयाचरित एव केवलं ममालिङ्गनार्थं जात्युत्तरमात्रमेतत्। यद्वा अद्यैतावान् क्व विद्यते, अपि तु नास्त्येव। पूर्व्वं कदाप्येतावतो विधेरदर्शनात्। इदमपि जात्युत्तरमेवेत्यर्थः। रोषार्थः रोषवशात् लज्जावशाद्वा सा साक्षान्न बभाष इत्यर्थः। प्रतारणामेव मम करोरोषीति रुष्टा ऽभूदिति भावः। नर्ममर्म विध्यति इति व्यधेः क्विपि सम्प्रसारणे च नहि वृतीति (पा॰ ६।३।११६) पूर्व्वपदस्य दीर्घः॥ ७॥

क्षणविच्छेदकादेव विधेर्मुग्धे विरज्यसि।
विच्छेत्ताऽहं चिरं न त्वा हृदाऽऽह स्म तदा कलिः॥ ८॥
सावज्ञेवाथ सा राज्ञः सखीं पद्ममुखीमगात्।
लक्ष्मीः कुमुदकेदारादारादम्भोजिनीमिव॥ ९॥

क्षणेति। तदा भैमीचिन्तावसरे गृहारामस्थ विभीतकनिवासी कलिः हृदा मनसा इति आह स्म अवोचत्। इति किं। हे मुग्धे मूढे भैमि क्षणविच्छेदकात् क्षणमात्रवियोगकात् विधेर्नित्यकर्मण एव हेतोस्त्वं विरज्यसे उद्विग्ना भवसीति काकुप्रश्नः। एतावता उद्वेगो न कार्य्य इत्यर्थः। यतोऽहं कलिस्त्वा त्वां चिरं बहुकालं न विच्छेत्ता त्वां विच्छेदभाजां न करिष्यामि, अपि तु वियोजयिष्याम्येवेति। एवमहं करिष्यामि न जानासीति सप्रतिभं मनोरथमकरोदित्यर्थः। भावी वियोगः सूचितः। विच्छेता ताच्छील्ये तृन्। त्वेति त्वमाविति (पा० ७।२।९७) त्वादेशः॥ ८॥

सावज्ञेति। अथ एवं नलवाक्यश्रवणोद्वेगानन्तरं सा भैमी नलेन अनालिङ्गनात् स्वयमारब्धालिङ्गनानङ्गीकाराद्वा सावज्ञेव सापमानेव सती पद्ममुखीं नलात् सकाशाद्भैम्यागमनसञ्जातहर्षत्वादिकसितकमलतुल्यवदनां सखीं कलानाम्नीं अगात् प्रतिजगाम। का कस्मात् कामिव। लक्ष्मीः कुमुदानां केदारात् क्षेत्रात् आरान्निकटे पद्मरूपवदनां अम्भोजिनीं कमलिनीमिवेत्युपमा। लक्ष्मीनिर्गमे च कुमुदक्षेत्रस्य यथा म्लानत्वं तथा

ममासावपि मा सम्भूत् कलिद्वापरवत्परः ।
इतीव नित्यसत्रे तां स त्रेतां पर्य्यतूतुषत् ॥ १० ॥
क्रियां प्राक्तनीं कृत्वा निषेधन् पाणिना सखीं ।
कराभ्यां पृष्ठगस्तस्या न्यमीमिलदसौ दृशौ ॥ ११ ॥

भैमीनिर्गमे नलस्य, सखीजनाश्च तस्या आगमनानन्तरं यथा हर्षस्तथा भैम्यागमनानन्तरं सख्या इति सूचितमुपमया ॥ ९ ॥

ममेति । स नलः इतीव हेतोर्नित्यसत्रे नित्याग्निहोत्रे विषये तां आहवनीयगार्हपत्यदक्षिणाग्निरूपेण प्रसिद्धां त्रेतां, अथ च त्रेतारूपं द्वितीयं युगं आज्याहुत्या पर्य्यतूतुषत् परितोषितवान् पूजितवांश्च । इति किं । असौ त्रेताऽपि कलिद्वापरवत् मम परः शत्रुर्मा सम्भूत्, इति । अग्नित्रयमप्यपूजने ऽहितकारित्वाच्छत्रुरेव भवति, एतेन चाकरणे प्रत्यवायभियैव नित्याग्निहोत्रमकरोत् तत्त्वतस्तु भैमीपरवश एवाभूदिति भावः । त्रेता त्वग्नित्रये युगे इत्यमरः । अतूतुषत् णौचङ्युपधा ह्रस्वः (पा० ७।४।१)॥१०॥

क्रियामिति । दमयन्त्या इति । युग्मम् । असौ नलः पृष्ठगः सन् कराभ्यां तस्या दृशौ न्यमीमिलत् पिदधौ । किं कृत्वा प्राक्तनीं प्राभातिकीं अर्चाऽग्निहोत्रादिक्रियां कृत्वा, किं कुर्व्वन् पाणिनाऽहमागत इति तस्या अग्रे भवत्या न कथनीयमिति करसंज्ञयैव सखीं निषेधयन्, अत एव सहासाभिर्नलस्य सम्मुखीभिः दमयन्त्या वयस्याभिः समीक्षितः । तथा किं कुर्व्वन्निव प्रसृतिभ्यां करद्वयपुलकाभ्यां प्रेयसीदृशोरियत्परिमाणमेतयोर्हर्ष-

दमयन्त्या वयस्याभिः सहासाभिः समीक्षितः।
प्रसृतिभ्यामिवायामं मापयन् प्रेयसीदृशोः॥ १२ ॥
तर्किताऽसि त्वमित्यर्द्धवाणीका पाणिमोचनात्।
ज्ञातस्पर्शान्तरा मौनमानशे मानसेविनी॥ १३ ॥
साऽवादि सुतनुस्तेन कोपस्ते नायमौचिती।
त्वां प्रापं यत्प्रसादेन प्रिये तन्नाद्रिये तपः॥ १४ ॥

मायामं मापयन्निव। क्रीडाकारिणामियं जातिः। युग्मपाणिनि कर प्रसृतिरित्यमरः। प्रसृतिप्रमाणे दृशाविति सूचितं। प्राङ्केतनीं चायं चिरमिति(पा० ४।३।२३) युट्‌ टिलाण्ङीप् मीलेरकर्म्मकत्वाद्गतिबुद्धीत्यादिना अणौ कर्त्तुर्णौ कर्म्मत्वात् दृशाविति द्वितीया। मापयन् मा माने अस्माद्धेतुमण्णिचि शता॥११॥१२॥

तर्कितेति। हे आलि सखि मया नेत्रपिधापनी त्वं तर्किता ज्ञातासीत्येवंरूपाऽर्द्धा मां मुञ्चेत्याद्यवचनात् अपरिपूर्णपदा वाणी यस्याः तथा स्वकराभ्यां नलपाण्योर्मोचनहेतोः ज्ञातं स्पर्शान्तरं स्त्रीयस्पर्शादिलक्षणो नलस्पर्श इति यया ज्ञातस्पर्शमन्तरं चेतो यस्या इति वा। सा मौनमानशे प्राप। यतो मानसेविनी मानिनी। स्पर्शेन नलं ज्ञात्वा मामवज्ञाय चेतायामनुरक्तोऽधुना वृथैव किमित्यागत इत्यभिमानात् किमपि नावददित्यर्थः। वाणीकेति नद्यन्तत्वात् नद्यृतश्चेति (पा० ५।४।१५३) कप्॥१३॥

सेति। तेन नलेन सुतनुः मृदुभाङ्गी सा इति अवादि उक्ता। अयि प्रिये भैमि ते तवायं मयि कोपो नै।चिती। औ।चितीशब्द-

निशि दास्यङ्गतोऽपि त्वां स्नात्वा यन्नाभ्यवीवदं।
तं प्रवृत्ताऽसि मन्तुं चेन्मन्तुं तद्वद वन्द्यसे॥ १५॥
इत्येतस्याः पदासत्त्यै पत्यैषा प्रेरितौ करौ।
रुध्वा सकोपं सातङ्कं तद्गुटाक्षैरमूमुचत्॥ १६॥

स्नाविशिष्टत्विङ्गत्वादुचितोऽयं नेत्यर्थः। अहं यस्य प्रसादेन त्वां प्रापं प्राप्तवानस्मि तत्तपोऽग्निहोत्रादि नाद्रिये आदरेण न कुर्यामित्याक्षेपे काकुः प्रश्नः। एवंविधमहाफलस्य तपसोऽत्यादरो युक्त एवेत्यर्थः। तत्प्रापकत्वादेवास्यादरः क्रियते न त्वन्यथा तस्मात् कोपं माकार्षीरिति भावः॥ १४॥

निशीति। हे भैमि अहं निशि तव दास्यं आलिङ्गनादिचुम्बनादिचरणपर्यन्तं सेवाकारित्वं गतोऽपि सन् प्रातःस्नात्वा त्वां नाभ्यवीवदं न नमस्कृतवानिति यत् तं मन्तुं अपराधं मन्तुं अङ्गीकर्तुं त्वं प्रवृत्ताऽसि चेत्तर्हि वद तवापराधमार्जनायेदानीमेव वन्द्यसे नमस्क्रियसे। रात्रौ दास्यं प्राप्त इत्यनेन सखीषु भैमीराचित्तत्वमपि सूचितम्। अभ्यवीवदं अभि पूर्व्वान्नमस्कारार्थाच्चौरादिकाद्वदेः स्वार्थे णिचि चङ्णिणो चङी (पा॰ ७। ४।१) इत्युपधा ह्रस्वः॥ १५॥

इतीति। एषा इत्येवमुक्तप्रकारेणैतस्याः भैम्याः पदासत्त्यै चरणनिकटीभावाय प्रणामार्थं पत्या प्रेरितौ करौ नमस्कारारम्भानौचित्याद्राचित्तत्त्वस्य प्रकटनेन वा सरोषं, पतित्वात् स्वीयचरणयोः पतिकरस्पर्शस्यानौचित्याद्वा आतङ्को भयं तेन

अवोचत ततस्तन्वीं निषधानामधीश्वरः।
तद्‌पाङ्गचलत्तारचलत्कारवशीकृतः॥१७॥
कटाक्षकपटारब्धदूरलङ्घनरंहसा।
दृशा भीत्या निवृत्तं ते कर्णकूपं निरूप्य किं॥१८॥

च सह यथा तथा, चरणस्पर्शात् पूर्व्वमेव हस्ताभ्यां स्वकराभ्यां निवार्य तं कटाक्षैरमूमुहत् कामाधीनं चकार। एवं तया विलोकित एव कामवशो जात इति भावः। पराय तस्यै तादर्थ्ये चतुर्थी। मुहेरकर्म्मकत्वाद्गतिबुद्धीत्यादिना (पा० १।४।५२) अणौ कर्तुर्णौ कर्म्मत्वात्तमिति द्वितीया। अमूमुहत् हेतुमणिचि चङि उपधा ह्रस्वादिः॥१६॥

अवोचतेति। ततस्तस्यास्तादृशकटाक्षविलोकनानन्तरं निषधानामधीश्वरः तन्वीं वक्ष्यमाणं अवोचत। किम्भूतः तारशब्दस्य कनीनिकावाचित्वे नपुंसकलिङ्गत्वात्तस्यापाङ्गे चलतस्तारस्य कनीनिकायाः किरणोल्लासलक्षणो दर्शनचमत्कारश्चलत्कारश्चमत्कारस्तेन वशीकृतः, यद्वा चलन्ती तरला तारा यत्र तादृशस्यापाङ्गस्य चलत्कारस्य ततः पूर्व्वया षष्ठीसमासः। चलत्कार इति देश्यं पदं॥१७॥

कटाक्षेति। हे प्रिये कटाक्षकपटेन नेत्रप्रान्तवक्रविलोकनव्याजेनारब्धं कर्तुं व्यवसितं दूरलङ्घने अतिदूरदेशातिक्रमणे रंहो वेगो यस्याः, एतादृशा ते दृशा कर्णरूपं कूपं अग्रे निरूप्य विलोक्य भीत्या पुनर्निवृत्तं परावृत्तं किमित्युत्प्रेक्षा। दूरं

सरोषाऽपि सरोजाक्षि त्वमुदेषि मुदे मम।
तप्ताऽपि शतपत्रस्य सौरभायैव सौरभा॥ १९॥
छेत्तुमिन्दौ भवद्वक्त्रकिम्वविभ्रमविभ्रमं।
शङ्के शशाङ्कमानङ्के भिन्नभिन्नविधिर्विधिः॥ २०॥

गन्तुमुपक्रान्ता हि मत्तानं कूपं पुरो दृष्ट्वा भयेन शीघ्रं परावर्त्तन्त एव। द्रुमेत्यनेन शीलं युज्यते, स्त्रिया हि भीतियुक्ता॥१८॥

सरोषेति। हे सरोजाक्षि सरोषाऽपि त्वं मम मुदे हर्षायोदेषि भवसि, भङ्गानामाक्षिप्तनायं दुरापत्वेन सुवर्णीयतरत्वात्सौन्दर्यातिशयाच्चेत्यर्थः। यस्मात्तप्ताऽपि उष्णस्पर्शापि सूरः सूर्य्यस्तत्सम्बन्धिनी सौरी भा दीप्तिः शतपत्रस्य कमलस्य विकासपूर्वं सौरभायैवेति न तु ग्लान्यै। सौरभेत्यत्र पुंवत्कर्म्मधारयेति (पा॰६।३।४२) पुंवत् भावः॥ १९॥

छेत्तुमिति। हे भैमि विधिर्ब्रह्मा पूर्वं निष्कलङ्केऽपीन्दौ विषये अतिसादृश्यात् प्रतिक्षणं भवन् उत्पद्यमानो भवतो वा वक्त्रबिम्बस्य विभ्रमः विशिष्टा भ्रान्तिस्तस्य विभ्रमं विलासं छेत्तुं शशाङ्कमानङ्के, शशरूपेण कलङ्केन चिह्नितवानित्यहं शङ्के। यतो भिन्नभिन्न प्रकारः किञ्चित्किञ्चिद्भेदयुक्तो विधिर्घटपटादिविधानं यस्य तादृशः। तस्माद्भवन्मुखचन्द्रयोरुत्पद्यमानसादृश्यभ्रान्तिनिरासाय चन्द्रं कलङ्केन चिह्नितवानित्यर्थः। इत्यहं मन्ये। निष्कलङ्कं भवन्मुखं चन्द्रादभ्यधिकमिति भावः। आनङ्के चौरादिकाल्लक्षणार्थादङ्केर्लिट्। भिन्नभिन्नेति प्रकारे द्विरुक्तिः॥२०॥

ताम्रपर्णीतटोत्पन्नैर्मौक्तिकैरिन्दुकुक्षिजैः।
बद्धस्पर्द्धतरा वर्णाः प्रसन्नाः स्वादवस्तव ॥ २१ ॥
त्वद्गिरः क्षीरपाथोधेः सुधयैव सहोत्थिताः।
अद्य यावद्यो धावद्दुग्धलेपलवस्मिताः ॥ २२ ॥

ताम्रपर्णीति। तव वर्णास्त्वद्वदननिर्गता वर्णाः प्रसन्नाः स्पष्टतराः, निर्दोषत्वादुज्ज्वलाश्च, तथा स्वादवो मधुराः सुश्राव्याः क्रमेण मलयनिर्गतमलयदक्षिणसमुद्रगामिताम्रपर्ण्याख्यनद्यास्तटे उत्पन्नैः, तथा अमृतमयस्य इन्दोः कुक्षौ जातैर्मौक्तिकैः सह बद्धा धृता स्पर्द्धा साहश्यदर्पो यैस्ते, अतिशयेन बद्धस्पर्द्धा बद्धस्पर्द्धतराः, इक्षुकुक्षिजैरिति पाठे इक्षुकुक्षेर्जातैर्मौक्तिकैः। ताम्रपर्णीजातस्य मौक्तिकस्य सौन्दर्यं न तु माधुर्यं। इक्षुकुक्षौ मौक्तिकानि यदि जायेरन् तदा माधुर्यातिशयात् तैः सह बद्धस्पर्द्धतरा इत्यभूतोपमा। इक्षुवंशविशेषजातोत्पन्नस्य मौक्तिकस्य वैद्यकनिर्घण्टे शैत्यं माधुर्यं पित्तोपशमकत्वञ्चोक्तं वंशान्मौक्तिकोत्पत्तिः प्रसिद्धा पूर्व्वमुक्ता च ॥ २१ ॥

त्वदिति। तव गिरः क्षीरपाथोधेः क्षीरसमुद्रात् सकाशात् सुधयैव सहोत्थिताः उत्पन्नाः। यस्मादद्य यावत् अद्यतनदिनमवधीकृत्य अद्यापि अहो चित्रं धावत्प्रसरत् दुग्धलेपलवरूपं स्मितं हास्यं यासां तादृश्यः। अमृतेन सह निर्गतत्वादमृतवन्मधुरक्षीरसमुद्राच्च निर्गतत्वात् स्मितव्याजेन दुग्धलेपलवा एवाद्यापि अनुवर्त्तते, तद्वद्धवलस्मिताश्चेति भावः। धावत् धावु गतिशुद्ध्योरित्यस्माच्छता ॥ २२ ॥

पूर्व्वपर्व्वतमाश्लिष्टचन्द्रिकश्चन्द्रमा इव।
अलञ्चक्रे स पर्य्यङ्कमङ्कसङ्क्रमितप्रियः॥ २३॥
प्रावृडारम्भणाम्भोदः स्निग्धो द्यामिव स प्रियां।
परिरभ्य चिरायास विश्लेषायासमुक्तये॥ २४॥
चचुम्बास्यमसौ तस्या रसमग्नः श्रितस्मितं।
नभोमणिरिवाम्भोजं मधुमध्यानुबिम्बितः॥ २५॥

पूर्व्वेति। स नलः पर्य्यङ्कमलञ्चक्रे। किम्भूतः, अङ्के सङ्क्रमिता समारोपिता प्रिया येन सः। कः कमिव, आश्लिष्टा चन्द्रिका कौमुदी येन स चन्द्रमाः पूर्व्वपर्व्वतमिव॥ २३॥

प्रावृडिति। सः प्रियां विश्लेषः प्रातःस्नानादिनित्यकर्म्मानुष्ठानवशेन तावन्मात्रभिन्नदेशावस्थायितया वा वियोगस्तज्जनितो य आयासः खेदस्तस्य मुक्तये निवृत्तये परिरभ्य चिराय आस तस्थौ बुभुजे वा। कः कामिव प्रावृडारम्भणे वर्षारम्भे अम्भोदो मेघो द्यामिव। किम्भूतः स्निग्धः सजलत्वात् श्यामः। मेघो यथा वीनां श्लेषो योगः शरदादौ सदा गगने क्रीडद्भिः पक्षिभिर्यः श्लेषः सम्बन्धस्तज्जनितदुःखपरिहाराय जलभिया पक्षिणां नीडनिवेशित्वात्तद्वियोगक्लेशमुक्तये दिवमालिङ्ग्य चिरं तिष्ठति। किम्भूतः स्निग्धोऽतिप्रीतिमान्। अस गतिदीप्त्यादानेषु॥ २४॥

चुचुम्बेति। असौ रसमग्नः प्रेमभरपरवशः सन् तस्या गतरोषत्वादालिङ्गनसुखाच्चाश्रितस्मितं आस्यं चुचुम्ब। कः कमिव

अथाहूय कलां नाम पाणिना स प्रियासखीं।
परस्तादेशितामूचे कर्त्तुं नर्म्मणि साक्षिणीं ॥ २६ ॥
कस्मादस्माकमजास्या वयस्या दयते न ते।
आसक्ता भवतीष्वन्यं मन्ये न बहु मन्यते ॥ २७ ॥

मधुमध्ये मकरन्दमध्ये अनुविम्बितः प्रतिफलितः, अत एव रश्मिमग्नो नभोमणिः सूर्य्यः अम्भोजमिव श्रितविकासं। सूर्य्य-पद्मयोर्दूरदेशत्वात् कथं चुम्बनमिति प्रश्ने मधुमध्यानुविम्बित इत्युत्तरं ॥ २५ ॥

अथेति। अथ चुम्बनानन्तरं स पाणिना हस्तसंज्ञया कलां नाम प्रियायाः सखीमाहूय ऊचे। किम्भूतां नर्म्मणि अन्योन्य-रहःक्रीडाहास्ये साक्षिणीं कर्त्तुं पुरस्तादग्रे देशितां स्थापितां। देशितां सन्तादिष्टां ॥ २६ ॥

कस्मादिति। हे कले अजास्या पद्ममुखी ते वयस्या भैमी कस्मात्कारणादस्माकं न दयते कृपां न करोति कथय पृच्छेति शेषः। स्वयमेव कारणमाशङ्कते भवतीषु भवादृशीषु भूयसीषु सखीषु आसक्ता सामस्त्येन अनुरक्ता सती हितकारिणमप्यन्यं मादृशं बहु यथा तथा नितरां न मन्यते, इत्यहं मन्ये, तेन मयि कृपां न करोतीत्यर्थः। राचावात्मानं मम हस्तेन स्प्रष्टुमपि नाद।दिति तां प्रति सूच्यते। भवदामक्तेरस्माकमियं दशा अनया कृतेति कलां प्रत्यपि सोल्लुण्ठनं। अथ च नवपरिचयेऽप्य-स्माकं दयते चिरपरिचयेऽपि ते तुभ्यं दयते। कुतः भवतीषु

अन्वग्राहि मया प्रेयाञ्जिग्नि स्वोपनयादिति ।
न विप्रलभते तावद्वालीरियमलीकवाक् ॥ २८ ॥
आह स्मैषा नलादन्यं न जुषे मनसेति यत् ।
यौवनानुमितेनास्यास्तन्मृषाऽभून्मनोभुवा ॥ २९ ॥

आसक्ता सती अन्यं मनसापि न बहु मन्यते । यत इत्युत्तरानुरोधेन व्याख्येयं । अस्माकं धीगर्येति (पा० २।३।५२) षष्ठी अस्मदो-द्वयोश्चेति (पा० १।२।५९) एकत्वेऽपि बहुवचनं ॥ २७ ॥

अन्विति । अलीकाऽसत्या वाक् यस्याः सेयं इत्युक्ता विश्वास-स्थानभूता भवादृशीरालीः सखीस्तावन्न विप्रलभते प्रतारयति । इति किं । मया जिग्नि आलिङ्गनचुम्बनादिना स्वस्यात्मशरीरस्यो-पनयाद्दानादानुकूल्येन रमणात् मया प्रेयानलोऽन्वग्राहीति विप्रलभते प्रतारयति । मादृशान् यद्यपि वञ्चयति तथापि भवादृशीः कथं वञ्चयेदिति तावच्छब्दार्थः । अलीकवाक् न प्रतारयतीति विपरीतलक्षणया मोत्कुम्भावणाद्विप्रलभत एवे-त्यर्थः । आलीस्तावन्न विप्रलभते, अपि तु ता अपि वञ्चयत्ये-वास्मादृशान्तु का कथेति काक्वा । तस्मादियमस्माकं न दयते इत्येव तथ्यं जानीत सर्वथा वाऽस्या वचसि भवतीभिर्न विश्व-सनीयमिति भावः । एतेन भेदोपायप्रयोगः कृत इति सूचितं ॥ २८ ॥

पुनरप्यलीकतामेवाह । आहेति । एषा भवादृशीनां पुर इति यत् आह स्म । इति किं । अहं नलादन्यं मनसाऽपि न जुषे

आस्यसौन्दर्य्यमेतस्याः शृणुमो यदि भाषसे ।
तद्धि लज्जानमन्मौलेः परोक्षमधुनाऽपि नः ॥ ३० ॥
पूर्ण्येव द्विलोचन्या सैषालीरवलोकते ।
द्रागहगन्ताणुना मान्तु मन्तुमन्तमिवेक्षते ॥ ३१ ॥

भेजे इति तदेतस्याः प्रतिवाक्यं, यौवने प्रस्तुते सति अनुमितेन प्रकटीभूतेन मन एव भूः स्थानं यस्य तेन कामेन हृता मृषा मिथ्याऽभूत् । यदन्यस्य कामस्य मनसि धारणादसत्यप्रतिज्ञेयमिति निन्दा । वस्तुतस्तु तारुण्यमारभ्य मय्येवानुरक्तेति स्तुतिरेवास्याः कृतेति व्याजस्तुतिः ॥ २९ ॥

आस्येति । हे कले त्वं एतस्या आस्यसौन्दर्य्यं चिरपरिशीलनज्ञानाशेषविशेषत्वाद्यदि भाषसे तर्हि वयं शृणुमः । आदर्शदलकदृग्दर्शनवदसङ्गतमेतदित्याशङ्क्य हेतुमाह, हि यस्मात्तदेतदस्या आस्यसौन्दर्य्यं अधुनाऽपि विवाहमारभ्याद्यतनक्षणपर्य्यन्तं नोऽस्माकं परोक्षमप्रत्यक्षं नेत्रविषयो न जातमित्यर्थः । यतः लज्जया नमन्मौलेर्नम्रमस्तकायाः नम्रमौलित्वादेतन्मुखं कदाऽपि न मया दृष्टं तस्मादेतदास्यसौन्दर्य्यं त्वं कथयेत्यर्थः । एतस्या मुखमपि न दृष्टं सम्भोगकथा तु दूरापास्ता। यस्मादेतदीयवचने सर्व्वथा न विश्वसनीयं इति भावः । अधुनेत्यस्य वर्त्तमानार्थत्वात् परोक्षस्य भूतार्थत्वाद्वर्त्तमानस्य भूतत्वविरोधात् परोक्षाधुनाशब्दयोरर्थान्तरपरिग्रहाद्विरोधाभाव इति ॥ ३० ॥

पूर्ण्येति । सैषा, भाविभैमीभवाद्भैमीः सखीः पूर्ण्ययेव द्विलोचन्या

नालोकते यथेदानीं मामियन्तेन कल्पये।
योऽहं दूत्येऽनया दृष्टः सोऽपि व्यस्मारिषीदृशा॥ ३२॥

नेत्रद्वयेनावलोकते मान्तु पुनः मन्तुमन्तमिव सापराधमिव एकस्या अपि दृशः अन्तः प्रान्तदेशस्तस्यापि अणुर्लेशस्तेनापि द्राक् झटिति क्षणमात्रमेव ईक्षते। पूर्णद्विलोचन्या चिरकाल-विलोकनस्य का कथा इत्यर्थः। सापराधोऽपि सरोषया दृशा विलोक्यते। प्रियया च प्रेयान् दृगन्तेनैव विलोक्यते, सख्यादि-वाक्यश्रवणस्तु सरसैः सकलैः नेत्रैः। द्विलोचन्या समाहारद्वि-गोर्द्विगोरिति (पा॰४।१।२१) ङीप्॥ ३१॥

नेति। हे सखि यथा येन प्रकारेण यत इति यावत्, यस्मा-दिदानीं इयं मां नालोकते, तेन हेतुना योऽहं दूत्यावसरे अ-नया दृष्टोऽप्यहमीदृशा सर्व्वथाऽनवलोकिन्याऽनयैव व्यस्मारिषि विस्मृत इति कल्पये सम्भावयामि। सम्प्रति जिज्ञासिताशेषवि-शेषं मां द्रक्ष्यतीति तु कथादूरेऽस्तु, किन्तु सर्व्वथा नावलो-कयत्यपीत्यर्थः। स एवायमिति प्रत्यभिज्ञानं यद्यभविष्यत्तर्हि तादृगेव व्यलोकयिष्यत्, नत्वेवं, तस्माद्विस्मृत एवाहमनयेति कल्पना युक्तेति सोल्लुण्ठनपूर्व्वकवक्रोक्तिः। कल्पयेत्। चिन्तार्थां-चौरादिकात्क्लृपेः णिचश्चेति (पा॰१।३।७४) तङ्। व्यस्मारिषि विस्मरतेः कर्म्मणि लुङुत्तमैकवचने, इटि, स्यसिच्सीयुट्तास्वित्या-दिना (पा॰६।४।६२) चिणः चिण्वदिडागमे, तस्य चिण्वद्भावे, अचो-ञ्णितीति (पा॰७।२।११५) वृद्धिः॥ ३२॥

राग दर्शयते सैषा वयस्याः सूनृतामृतैः।
मम त्वमिति वक्तुं मां मानिनी मौनिनी पुनः॥ ३३॥
कां नामन्त्रयते नाम नामग्राहमियं सखीं।
कले नलेति नास्माकं स्पृशत्याख्यां तु जिह्वया॥ ३४॥

रागमिति। हे कले सैषा वयस्या भवादृशीः सूनृतानि प्रियाणि सत्यानि च वचनानि तद्रूपैरमृतैः कृत्वा रागं निजां प्रीतिं दर्शयते बोधयति, भवतीष्वतितमा मम प्रीतिरिति ज्ञापयतीत्यर्थः। मां पुनः त्वं ममेति एतावन्मात्रमपि वक्तुं मौनिनी तूष्णीम्भवतीत्यर्थः। यतो वृथैव मानिनी धृताभिमाना, न हि मया किमप्यपराद्धमित्यर्थः। त्वं मदीय इत्येतावतैव वचनेनाहं सनाथः, परं तावदपि न वदतीति मय्यस्याः कृपा नास्त्येवेति सोल्लुण्ठनं, लज्जावशान्न वदतीति व्याजेन स्तुतिर्वा। दर्शयते णिचश्चेति (पा॰१।३।७४) तङ्। वयस्या दृशेर्बुध्यर्थत्वाद्गतिबुद्धीति (पा॰१।४।५२) अणौ कर्त्तुर्णौ कर्मत्वं॥ ३३॥

कामिति। हे कले इयं कां नाम सखीं नामग्राहं नाम गृहीत्वा नामन्त्रयते सम्बोधनपूर्वं नाह्वयति, अपि तु सर्व्वामपि। नाम शिरश्चालने। अस्माकमस्मत्सम्बन्धिनीं तु पुनर्नलेति सम्बुध्यन्तामाख्यां संज्ञां जिह्वया न स्पृशति नोच्चारयति रहस्यभाषणं तु दूरापास्तमित्यर्थः। स्त्रीणां भर्त्तुर्नामग्रहणस्य निषिद्धत्वाद्नौचित्यारोपेणोपालम्भाद्व्याजस्तुतिः। आख्यानमाख्या, आतश्चोपसर्गे (पा॰३।३।१०६) इत्यङ्॥ ३४॥

अस्याः पीनस्तनव्याप्ते हृदयेऽस्मासु निर्दये।
अवकाशलवोऽप्यस्ति नात्र कुत्र बिभर्त्तु नः॥ ३५॥
अधिगत्येदृगेतस्या हृदयं मृदुतामुचोः।
प्रतीम एव वैमुख्यं कुचयोर्युक्तवृत्तयोः॥ ३६॥

अस्या इति। अस्याः परिदृश्यमानेऽत्र हृदये अवकाशलवः स्थानलेशोऽपि नास्ति तस्मान्नोऽस्मान् कुत्र कस्मिन् स्थाने बिभर्त्तु धारयतु। अवकाशलेशाभावे हेतुमाह। यस्मात् पीनाभ्यामा-बाहुमूलप्रसृताभ्यां स्तनाभ्यां व्याप्ते समन्तादावृतेऽतिसङ्कटेऽपि हृदया समावेशो भवति, इत्याशङ्क्य साऽपि नास्तीत्याह, अस्मासु निर्दयेऽस्मद्विषये कृपारहिते। एतेन नास्याः कश्चिदपराध इति सोल्लुण्ठं। उच्चकुचाभ्यामहमुपर्य्येव भ्रिये न तु मम हृदय-स्पर्शः कदाऽपि दीयत इत्यौचित्येऽप्यनौचित्यारोपाद्वक्रोक्ति-र्व्याजस्तुतिर्वा॥ ३५॥

अधिगत्येति। हे कले वयं ईदृगेवं पूर्व्वोक्तप्रकारेण कठिनं तस्या हृदयमधिगत्य प्राप्य ज्ञात्वा वा मृदुतामुचो कठिनाश्रयव-शात् काठिन्यं भजतोः कदाप्यनालिङ्गनाद्मयि विषये निर्दययो-रिति यावत्। तथा युक्तमुचितं वृत्तमाचरणं ययोः, कदाचिद-प्यालिङ्गनकारणादिदृक्षलक्षणयाऽनाचारशीलयोरिति यावत्। एवम्भूतयोरस्यास्तनयोः कदाचिदप्यालिङ्गनादानाद्वैमुख्यं परा-ङ्मुखत्वमेव प्रतीमो जानीमः। आलिङ्गने कुचौ सम्मुखौ भवतः। निर्दयहृदयत्वादेव तस्याः पराङ्मुखत्वादेवम्भूतावेतत्कुचावपि

सदा मम पराङ्मुखावेव जाताविव्यर्थः। अथ च स्त्रीणां हृदयस्यातिमृदुत्वादेतस्या हृदयमीदृगतिमृदु ज्ञात्वाऽपि सर्व्वस्य तस्यावरणान्निर्दयत्वं भजतोः, अत एव विपरीतलक्षणया युक्तवृत्तयोरनाचारशीलयोः। मृदु प्रति हि मृदुनैव भवितव्यं। विशेषतस्तु स्त्रियम्प्रति, तथा च विपरीताचरणादनाचारशीलयोरत एव वैमुख्यं पराङ्मुखत्वं, अथच विरुद्धमुखत्वं आगोम एव। अनाचारशीलो हि कस्मैचिदपि स्वं मुखं न दर्शयति मलिनमुखश्च भवति। एतयोरप्युक्तप्रकारेण पराङ्मुखत्वं चूचुकयोः श्यामत्वान्मलिनमुखत्वं आगोम इति सोल्लुण्ठं। अथचैतस्या हृदयं कठिनं ज्ञात्वा आर्जवं हि कुटिलेषु न नीतिरिति न्यायेन निष्ठुरत्वमङ्गीकुर्व्वतोः। यस्मादुचितं वृत्तं स्थितिर्ययोरथ च युक्ताचारयोः पराङ्मुखत्वं प्रतीम एव। हृदयस्योपर्यूर्द्ध्वमुखेन वर्त्तमानत्वात् हृदयं प्रति कुचौ सदा पराङ्मुखावेवेत्यर्थः। युक्ताचारो हि कठिनहृदयं प्रति निर्दयो भूत्वा तस्मात् पराङ्मुख एव भवति, न तु पश्यति, अथ च ईदृक्सुन्दरमन्तरपरित्यागेनास्या हृदयं प्राप्य कठिनतरत्वगुणं भजतोः तथा पीवरत्वादन्योन्यसंश्लिष्टयोर्वर्त्तुलयोश्च विगतमुखत्वं निमग्नचूचुकत्वगौरत्वविरुद्धश्याममुखत्वञ्च आगोम एव। अथ चेदृगतिकोमलमेतदीयं हृदयं ज्ञात्वा प्राप्य वा मूढतामनुभवतोरालिङ्गनादीनामपि विषये सकम्पयोरतएव युक्ताचारयोर्विश्लिष्टमत्युन्नतं मुखमयं ययोस्तादृक् प्रसन्नमुखत्वञ्च आगोम एवेति इत्यादि ज्ञातव्यं ॥ ३६ ॥

इति मुद्रितकण्ठेऽस्मिन् सोत्प्रासमभिधाय तां।
दमयन्तीमुखाधीतस्मितयाऽसौ तया जगे ॥ ३७ ॥
भावितेयं त्वया साधु नवरागा खलु त्वयि।
चिरन्तनानुरागार्हं वर्त्तते नः सखीः प्रति ॥ ३८ ॥

इतीति। अस्मिन्नले इत्युक्तप्रकारेण सोत्प्रासं वक्रोक्त्यादिसहितं यथा तथा तां भैमीं कलां वा अभिधायोक्त्वा मुद्रितकण्ठे मौनिनि सति दमयन्तीमुखादधीतं स्मितं यथा नलवक्रोक्तिमाकर्ण्य हसन्तीं भैमीमुखं दृष्ट्वा सञ्जातहासया भैमीमुखेनाधीतं स्मितं यस्याः, नलीयसोत्प्रासवचनात् स्वयं हसन्ती भैमीमपि हासयति स्मेत्यर्थः। तादृश्या वा तया कलया असौ नलो जगे, अभाणि। सोत्कण्ठनं तु सोत्प्रासमित्यमरः। उत्कुण्ठनमुत्कुण्ठः, भावे घञ्, तेन सह यथा स्यादिति क्रियाविशेषणं। मुखाधीतेति पञ्चमीति योगविभागात् समासः। पक्षे कर्तृकरणे कृतेति (पा०२।१।३२) तृतीयासमासः। असौ तयेति पाठे क्रियया यमभिप्रैतीति (पा०१।४।३२वा०१) सम्प्रदानत्वं ॥ ३७ ॥

कस्मादस्माकमित्यस्योत्तरमाह ॥ भावितेति। हे राजन् त्वयेयं साधु सम्यक् भाविता सम्यक् तर्किता यत्त्वयि विषये खलु निश्चितं नवरागा नवप्रीतिर्वर्त्तते नवोढत्वादधार्ष्ट्येन सलज्जा वर्त्तत इत्यर्थः। त्वयि नवरागा सती नः सखीः प्रति चिरन्तनो योऽनुरागस्तस्यार्हं योग्यं यथा तथा वर्त्तते बहुकालीनत्वे स्वभाविस्रब्धत्वादित्यर्थः। त्वयि नवरागा सती नः प्रति चिरन्तना-

स्मरशास्त्रविदा सेयं नवोढा नस्त्वया सखी।
कथं सम्भुज्यते बाला कथमस्मासु भाषतां ॥ ३९ ॥

नुरागार्द्दमतिदृढप्रीतिर्यथा तथा वर्त्तते न तु त्वयीत्येकवाक्यता वा। तस्मात्त्वद्भावशाद्धाव्यात्मय्युदासीना भवतीषु तु प्रीतिमती तव बुद्धिरुत्पन्नेत्यर्थः। अथ च त्वयेयं साधु तर्किता साध्विति काका विपरीतलक्षणया वा साध्वेव विपरीतमेव तर्कितेत्यर्थः। यद्वा अकार प्रश्लेषेणासाधुतर्किता, खलु यस्मात् त्वयीयं नूतनानुरागा अतिदृढप्रीतिर्वर्त्तते, अस्मासु तु जीर्णानुरागयोग्यं यथा तथा अतिशिथिलप्रीतिर्वर्त्तते न तु त्वयि। अतिपरिचयादवज्ञा इत्यादि न्यायादित्यर्थः। यतोऽस्मभ्यं दयते तुभ्यं न दयत इति पूर्वोक्तवचनात् त्वया सत्यमुक्तं इत्यर्थः। यद्वा सम्यक् भाविता भावं प्रापिता द्रावितेत्यर्थः यस्मात् त्वयि नवरागत्वाद्दृढप्रीतिः सतो अस्मान्प्रति पुराणप्रीतिसदृशमतिशिथिलप्रीतिर्वर्त्तते न तु त्वयि। तथा सम्यग्भाविता यथा त्वय्येव दृढप्रीतिः सती अस्मान् सर्व्वथा न गणयतीत्यर्थः। तस्मादस्मान् वृथैव उपहससीति भाव इति सोत्प्रासं ॥ ३८ ॥

अन्यथाहीत्यादेरुत्तरमाह ॥ स्मरेति।

बालां बलान्न भुञ्जीत विरागोत्पत्तिशङ्कया।
भुञ्जीत चेन्नृपाभीतित्याजनक्रमसङ्गतां ॥

इत्यादि स्मरशास्त्रविदा कामशास्त्ररहस्यज्ञेन त्वया नवोढा

नवपरिणीता सेयं बाला सोऽस्माकं सखी कथं सम्भुज्यते, अपि तु विरागोत्पत्तिभिया बलादुपमर्द्दनं कथं विधीयते, अत एव त्वया सम्भुक्तत्वादेवास्मासु कथं केन प्रकारेण भाषतां कथयतु, अपि तु लज्जतरत्वादेव किञ्चिदपि न कथयतीति स्पष्टोऽर्थः। अथ चैवं वक्रोक्तिः कामशास्त्रज्ञेन त्वयेयं नवोढा बाला कथं किंवा सम्भुज्यते, अपि तु नामस्त्वेन भोगो न क्रियत एव, किन्तु स्मरशास्त्रविस्त्वात् स्वयमेव भुक्ता मुच्यत इत्यर्थः। अत एवास्मासु किं भाषतां, अपि तु अतिपीडनाभावान्न किञ्चिदप्यस्मासु भाषते। या हि बाला सुरते नितरां पीड्यते सैव सखीषु ममातिपीडा भवति मया सोढुं न शक्यत इत्यादि वदति, न तु यातिभुक्तमुक्तेत्यर्थः। अथ च कामशास्त्रज्ञेन त्वया बालाऽपीयमेतन्मनोऽनुकूलमेव भुक्ता, अतः कथमस्मासु भाषतां अपि तु न कथञ्चिद्भाषते कस्याप्यग्रे न कथयतीत्यर्थः। बाला हि कामशास्त्रकौशलवशाद्यथानुरागं भुक्ता यद्यपि भोगं सहते तथाप्यतीव लज्जालुत्वात् सम्भोगरहस्यं कस्याप्यग्रे न कथयतीत्यर्थः। तस्मादुभावपि वञ्चकौ युवामस्मान् वञ्चयथ इति भावः। अथ च सामर्थ्याच्छास्त्रविदा कामशास्त्रज्ञेन त्वया नवोढेयं बाला केन प्रकारेण सम्भुज्यते स्मर चिन्तय तं प्रकारमित्यर्थात् रात्रौ कृतमेव सम्भोगमकृतमेव कथयसि, सम्भोगप्रियेण स विस्मृतोऽतः स्मरेति काकूक्तिः। कथञ्चेयमस्मासु भाषतामपि तु नास्मासु कथयतीत्यर्थः। अथ च विपरीतलक्षणया त्वयेयं भुक्ता अनया रहस्यमस्मासु कथितं किमिति नः प्रतारयसीत्यर्थः। अथ च

नासत्यवदनं देव त्वा गायन्ति जगन्ति यं ।
प्रिया तस्य सरूपा स्यादन्यथालपना न ते ॥ ४० ॥

त्वयेयं बाला परिणीता कथं समन्ताद्भुज्यते, अपि तु अनुचितमेतत् विदुषाऽपि त्वया क्रियते, अस्मासु कथं न भाषतां अपि तु भाषत एवेत्यादि ज्ञातव्यं ॥ ३९ ॥

आलीरियमलीकवागित्यंशस्य, आह स्मेत्यच तन्मृषाभूदित्यस्यांशस्योत्तरमाह॥ नासत्येति। हे देव राजन् जगन्ति चयोऽपि लोका यं त्वा त्वां असत्यं वचनं भाषणं यस्य तादृशं न गायन्ति किन्तु सत्यवादिनमेव वदन्ति। यद्वा न असत्यं नासत्यं सत्यमेव भाषणं यस्य तं तस्य तादृशस्य सत्यभाषिणस्ते तव प्रिया अन्यथा विपरीतार्थमलीकमालपनं भाषणं यस्यास्तादृश्यसत्यवादिनी सरूपा तुल्यस्वभावा योग्या न स्यात् किन्तु सत्यवादिन्येव प्रिया तव योग्या स्यादित्यर्थः। तस्मादस्मासु यदनया कथितं सत्यमेवेति भावः। अथ च वक्रोक्तिः, चयो लोका यं त्वामसत्यभाषिणं न गायन्ति, अपि तु असत्यभाषिणमेव गायन्ति। यद्वा आ ईषदपि सत्यभाषणं यस्य तं सदाऽनृतवादिनं त्वां वदन्ति तस्यानृतवादिनस्तवान्यथालपनात् सत्यवादिनी सदृशी योग्या न स्यात् किन्तु असत्यवादिन्येवोचिता। कृतमपि सम्भोगमहं न कृतवानिति वदसि तथेयमपि रात्रौ कृतमपि सम्भोगं नेति वदति योग्यं योग्येन सम्बध्यत इति न्यायो युक्तः, इति द्वावपि प्रति लोलुप्तं। भो राजन् चयोऽपि लोका नासत्यवदश्विनीकुमा-

मनोभूरस्ति चित्तेऽस्याः किं नु देव त्वमेव सः ।
त्वदवस्थितिभूर्यस्मान्मनः सख्या दिवानिशम् ॥ ४१ ॥
सतस्तेऽथ सखीचित्ते प्रतिच्छाया स मन्मथः ।
त्वयास्य समरूपत्वमतनोरन्यथा कथं ॥ ४२ ॥

एवम्मुखं यस्य तमतिसुन्दरमुखं वदन्ति तस्य तव प्रिया अन्वयाऽनुरूपं तपनं मुखं यस्यास्तादृशी तुल्यरूपा न स्यात् किन्तु सुन्दरतरवदनेव योग्या स्यात्, तया च त्वत्कुलवदेवैतस्या अपि मुखं सुन्दरमिति आगमोऽस्तीति भावः ॥ ४० ॥

अाह श्लोकद्वयेनोत्तरमाह ॥ मनोभूरिति। अस्याश्चित्ते मनोभूः कामोऽस्तीति सत्यं, हे देव किन्तु त्वमेव स मनोभूः न तु त्वदन्यः कश्चिदित्यर्थः। कुतः, यस्मात् कारणात् सख्या भैम्या मनः दिवानिशं तवावस्थितेर्भूः स्थानं। कामपरत्वे मनसि भवति, मनःपरत्वे मनोभूः स्थानं यस्य, अस्याश्चेतसि सुन्दरतरो मनोभूस्त्वमेव वर्त्तसे नान्य इति ॥ ४१ ॥

यद्यहमेव कामस्तर्हि मद्विषयेऽस्याः कामो नास्तीति नलीयावान्तरच्छलाशङ्कानिराकरणव्याजेन प्रकारान्तरेण तस्यैवोत्तरमाह ॥ सत इति। अथायवा स मन्मथो सख्याः भैम्याश्चित्ते सतो वर्त्तमानस्य तव प्रतिच्छाया प्रतिबिम्ब एव न तु स्वतन्त्रो बिम्बरूपः, प्रतिबिम्बस्य स्वच्छ एव मुकुरादौ भवतीति भैमीमनसः स्वच्छतरत्वं द्योतितं। कुत एतदित्याशङ्क्यान्यथानुपपत्तिं प्रमाणयति। अन्यथा यदि प्रतिच्छाया न भवेत्तर्ह्यतनोरस्यो-

कः स्मरः कस्त्वमत्रेति सन्देहे शोभयोभयोः ।
त्वय्येवार्थितया सेयं धत्ते चित्तेऽथवा युवां ॥ ४३ ॥

रत्वांय्य कामस्य त्वया सह समरूपत्वं कथं स्यादपि तु न कथ-
ञ्चित्, ऐलनामत्यादीनां सशरीरत्वात् त्वया सह सारूप्यं युज्यते,
अयं त्वतनुस्तस्मादस्य प्रतिविम्बत्व एव त्वत्सारूप्यं युज्यते। प्रति-
विम्बमेव स्वशरीरमपि तुल्यरूपं भवति। तस्मात् प्रतिविम्बस्य
विम्बं विना स्थातुमशक्यत्वात्मनसि तव धारणात् सारूप्यं त्वत्प्र-
तिविम्बभूतं त्वदेकविषयं कामं नान्तरीयकतया धारयतीत्यर्थः।
विम्बत्वे अनङ्गत्वेन सारूप्यानुपपत्तेः प्रतिविम्ब एवायमित्यनु-
मानं ॥ ४२ ॥

क इति। अथ योभयोर्द्वयोर्भवतोस्तुल्यया शोभया त्वत्राऽत्र
द्वयोर्मध्ये स्मरः कः त्वं नलस्त्व क इति सादृश्यात् सन्देहे सति
अत्रास्मिन् सन्देहे सति वा त्वय्येव विषये अर्थितया साभिलाष-
तया सेयं भैमी युवां द्वावपि स्मरनलौ चित्ते धत्ते। सर्व्वो ह्यति-
सदृशयोः काचमण्यादिपदार्थयोः सन्देहे एकतरपरित्यागे
मणिरेव परित्यक्तः स्यात्तन्मा भूदिति मण्यर्थित्वेनैव यावन्निर्णयं
काचमपि न मुञ्चति। तथा तुल्यशोभत्वेन निश्चेतुमशक्यत्वात्
स्मरपरित्यागे भवानेव परित्यक्तः स्यात्तन्मा भूदिति त्वय्येव
साभिलाषतया द्वावपि न मुञ्चतीत्यर्थः। त्वदर्थमेव धारयति
न तु कामार्थं त्वामिति भावः। त्वयेति पाठे त्वया हेतुना
याऽर्थिता तयेत्यर्थः ॥ ४३ ॥

त्वयि न्यस्तस्य चित्तस्य दुराकर्षत्वदर्शनात्।
शङ्कया पङ्कजाक्षी त्वां दृगंशेन स्पृशत्यसौ॥ ४४॥
विलोकनात् प्रभृत्यस्या लग्न एवासि चक्षुषोः।
स्वेनालोकय शङ्का चेत् प्रत्ययः परवाचि कः॥ ४५॥

पूर्णयेत्यादेरुत्तरमाह॥ त्वयीति। पङ्कजाक्षी असौ त्वयि न्यस्तस्य चित्तस्य दुराकर्षत्वस्याप्रत्यावर्त्तमानत्वस्य दर्शनाद्धेतोः शङ्कया चित्तवत् पुनरप्रत्यावृत्तिभिया त्वां दृगंशेन नेत्रप्रान्तेन स्पृशति पश्यति। न तु पूर्णया विलोकनया, त्वयि न्यस्तेति अनुरागातिशयः, पङ्कजाक्षीति दृशोरतिसौन्दर्य्यञ्च सूचितं। सुन्दरवस्तुनः पुनरप्रत्यावृत्तौ महद्भयं इति च सूचितं। शङ्कयेवेति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा॥ ४४॥

नालोकत इत्यादेरुत्तरमाह॥ विलोकनादिति। विलोकनात् प्रभृति अनया प्रथमं त्वं यदा दृष्टोऽसि तदारभ्य त्वं अस्याश्चक्षुषोः संलग्न एवासि। त्वामेवेयं सदा पश्यति नान्यत् किञ्चिदपीति। अस्यास्त्वयि महती नेत्रप्रीतिरित्यर्थः। एवं सति मद्वचने इयं मिथ्या वदतीति शङ्का अविश्वासस्तर्हि एतदीयचक्षुषोर्मध्ये अहं वर्त्ते न वेति निश्चेतुं स्वेनात्मनैवावलोकय एतदीयचक्षुषी पश्य अहमत्र वर्त्ते इत्यनुभवेनैव निर्द्धारयिष्यसीत्यर्थः। स्वेनालोकने हेतुमाह। परवाचि को नाम प्रत्ययो विश्वासः, अपि त्वनुभवयोग्येऽर्थे परवचनमप्रमाणमेवेत्यर्थः। दृश्यकनीनिकायां सम्मुखं दृष्टुमवश्यं प्रतिविम्बो भव-

परीरम्भेऽनयारभ्य कुचकुङ्कुमसङ्क्रमं ।
त्वयि मे हृदयस्यैवं राग इत्युदितैव वाक् ॥ ४६ ॥

त्वय्येवेति श्लेषोक्तिः । अथच नेत्रसम्बन्धादेव नेत्रकज्जलवद्दीक्षि-
तुमशक्यमर्थान्नालोकत इति त्वया सत्यमेवोक्तमित्यर्थः । अथच
चेच्छक्ता तर्हि स्वनेत्रलग्नमेव गोलकादि स्वयमालोकय
तदा ज्ञास्यसि, यतः परवाचि कः प्रत्ययः । विलोकनात्
आरभ्यार्थयोगे पञ्चमी ॥ ४५ ॥

रागं दर्शयत इत्यादेरुत्तरमाह ॥ परीति । अनया परी-
रम्भे गाढालिङ्गने क्रियमाणे तव हृदये कुचकुङ्कुमस्य सङ्क्रम-
मारभ्योपक्रम्य तद्व्याजेन मे हृदयस्य मनसोऽथ च वक्षसस्त्वय्येवं
अनेन प्रकारेण रागोऽनुरागोऽथ च रक्तिमा, एतादृशी वागुदि-
तैव, साक्षात् यद्यपि नोक्तं तथाप्युक्तप्रायमेवेत्यर्थः । गाढालिङ्गनं
अनुरागं विना न घटत इति गाढालिङ्गने कुचकुङ्कुमाङ्गराग-
लेपनव्याजेन मम त्वय्येवमनुरागो वर्त्तत इत्यन्तर्गतोऽनुरागभर
एव प्रकटीकृत इति भावः । हृदयस्यैवेति पाठे त्वय्येवेति योजना ।
त्वयि मे हृदयस्यैव रागो न तु वाचिकः । सख्यादौ तु वाङ्मा-
त्रेणैव रागो न तु हृदयस्येति वा । उदितेवेति पाठे तूत्प्रेक्षा ।
अनया गाढालिङ्गनेन तव हृदये लग्नमिदं परिदृश्यमानं कुच-
कुङ्कुमादिकमेव सर्व्वमपि राचिहृत्तान्तमस्मान् बोधयतीति
दृश्यैव वक्ष्यतीति सूचितं ॥ ४६ ॥

मनसाऽयं भवन्नामकामसूक्तजपव्रती ।
अयत्नं सखीकण्ठस्पृश्यत्येकावलिच्छलात् ॥ ४७ ॥
अध्यासिते वयस्याया भवता महता हृदि ।
स्तनावन्तरसम्मान्तौ निष्क्रान्तौ ब्रूमहे वहिः ॥ ४८ ॥

कां नाममन्त्रयत इत्यादेरुत्तरमाह ॥ मनसेति । अयं सख्या भैम्याः कण्ठो मनसैव भवतो नलेति ते नाम तदेव कामसूक्तं स्मरस्य प्रकाशको मन्त्रस्तस्य जपः स एव व्रतं यस्यास्तीति तादृशः सन् एकावलिच्छलात्, एकयष्टिकमुक्ताहारविशेषव्याजात् अयत्नं पद्माक्षादिरचितां जपमालिकां स्पृशति । भर्तृनामग्रहणनिषेधात् 'साहस्रं मानसो जपः' इति मानसजपे फलविशेषश्रवणाच्च मुक्ताहारजपमालिकया त्वन्नामैव मनसा जपतीति भावः । नलेति स्मरणमात्रेणैव कामोद्रेकान्नाम्नः कामसूक्तत्वं ॥ ४७ ॥

अस्या पीनस्तनेत्यादेरुत्तरमाह ॥ अधीति । महता नितरां गौरवयुक्तेनाथ च महापरिमाणेन भवता त्वया वयस्यायाः भैम्या हृदि अध्यासितेऽधिष्ठिते सति अन्तर्हृदयमध्येऽसम्मान्तौ स्थातुमशक्तौ स्तनौ हृदयात् वहिर्देशे निष्क्रान्तौ, इति वयं ब्रूमहे सम्भावयामः । यदाप्रभृति त्वं चित्ते लग्नस्तदाप्रभृत्येवैतौ वहिर्दृश्येते तस्मात् पूर्व्वमन्तराऽवस्थितत्वाद्वहिर्न दृश्येते त्वदधिष्ठानानन्तरं तु वहिर्निर्गतौ इति तवैवावकाशोऽभूत् न तु कुचयोस्तस्मादस्मानेवं प्रतारयसीति भावः । अन्योऽपि महताऽ

कुचौ दोषोज्झितौ कृतावस्थाः पीडितौ प्रणितौ त्वया ।
कथं दर्शयतामास्यं वृहन्तावावृतौ ह्रिया ॥ ४९ ॥

धिष्ठिते स्थाने स्थातुमशक्तो वहिर्निर्गच्छत्येव । वहिरपि यदादि त्वया हृदयं स्पृष्टं तदादि साटोपं निर्गताविति भावः । अध्यासिते हृदयान्तरमाक्रान्ताविति वान्वयः ॥ ४८ ॥

अधिगत्येत्यादेरुत्तरमाह ॥ कुचाविति । दोषेणोज्झितौ निर्दोषावथ च दोषायां रात्र्यां कूर्पासेन त्यक्तौ, तथा वृहन्तावतिपीवरौ, अत एव त्वया पाणिभ्यां पीडितौ मर्दितौ प्रणितौ नखैश्च क्षतयुक्तौ कृतावस्थाः कुचौ दिने ह्रिया हेतुना आवृतौ वस्त्रेणाच्छादितौ सन्तौ आस्यं चूचुकाग्रं कथं दर्शयतां अपि तु न कथञ्चित् । रात्रौ हि सम्भोगसमये निर्विघ्नं स्तनदर्शनं भवेत् दिवा तु ह्रिया नखक्षतादिसम्भोगचिह्नदर्शनभिया च वस्त्रावृतत्वात् कथं नाम चूचुकाग्रस्यापि दर्शनं स्यादपि तु न कथञ्चिदित्यर्थः । दोषया रात्र्या त्यक्तौ रात्रेर्गतत्वाद्दिनप्रकाशसम्बद्धौ, अत एव ह्रिया वस्त्रावृतत्वाद्दिवा वैमुख्यमेव तयोर्युक्तमित्यर्थः, इति वा । वहिःस्थितं त्वाम्प्रति वैमुख्यासम्भवात् हृदयस्थितस्य तव सम्मुखं कथं दर्शयतामिति ह्रिया पराङ्मुखत्वाद्वा भैम्या कुचौ सम्मुखं न दर्शयतः । स्वाश्रयभूतस्य भैमीहृदयस्य वा कुचौ सम्मुखं न दर्शयतः । न हि कुचौ हृदस्य सम्मुखौ भवतः । अन्योऽपि दोषोज्झितो निरपराधो लब्धप्रतिष्ठो धनादिग्रहणेन पीडितो नासादिकर्त्तनेन कृत-

इत्यसौ कलया सूक्तैः सिक्तः पीयूषवर्षिभिः ।
ईदृगेवेति पप्रच्छ प्रियामुन्नमिताननां ॥ ५० ॥
बभौ च प्रेयसीवक्त्रं पत्युरुन्नमयन् करः ।
चिरेण लब्धसन्धानमरविन्दमिवेन्दुना ॥ ५१ ॥
ह्रीणा च स्मयमाना च नमयन्ती पुनर्मुखं ।
दमयन्ती मुदे पत्युरत्युच्चैरभवत्तदा ॥ ५२ ॥

अतो लज्जितः कस्याप्यग्रे मुखं न दर्शयति । अणितौ तार-कादित्वादितच् ॥ ४९ ॥

इतीति । कलया पीयूषवर्षिभिरमृतं क्षरद्भिरतिमधुरैः सूक्तैः शोभनवक्रोक्त्यादिरूपैर्वाक्यैः सिक्तः सञ्जातगाढप्रेमभरोऽसौ नलः उन्नमितं पाणिना ऊर्द्ध्वीकृतमाननं यस्यास्तां प्रियां भैमीं हे भैमि इदं कलावचनमीदृगेवमेवेति सत्यमिति पप्रच्छ । उन्नमि-तेति ज्वलकलेति (सि॰कौ॰धा॰१२५पचे) मित्त्वपक्षे ह्रस्वः ॥५०॥

बभाविति । पत्युः करोऽरविन्दमिव बभौ । किङ्कुर्व्वन् प्रेय-सीवक्त्रमुन्नमयन् । किम्भूतमरविन्दं चिरेण बहुकालेन वैरं वि-स्मृत्य निवृत्तवैरतया इन्दुना सह लब्धं सन्धानं येन, अभू-तोपमा । चन्द्रकमलयोः सदा वैरित्वं ॥ ५१ ॥

ह्रीणेति । नलोक्तिकलोक्तिवक्रोक्तिप्रत्युक्तिपरिहासेन ह्रीणा स्मयमाना चातएव लज्जावशेन स्मितस्य नलेन द्रष्टव्यमिति बुध्या वा, अत्युच्चैर्नितरामुन्नमितमपि मुखं पुनर्नमयन्ती दम-यन्ती तदा तस्मिन्मुखोन्नमनसमये पत्युर्मुदेऽभवत् । अत्युच्चैर्मु-

भूयोऽपि भूपतिस्तस्याः सखीमाह स्म सस्मितं।
परिहासविलासाय स्पृहयालुः सहप्रियः॥ ५३॥
क्षन्तुं मन्तुं दिनस्यास्य वयस्येयं व्यवस्यतात्।
निघ्नीव निघ्निधात्वर्थं यदाचरति नात्र नः॥ ५४॥

देऽभूदिति वा। तादृशीं तां दृष्ट्वा नितरां हृष्टोऽभूदिति
भावः॥ ५२॥

भूय इति। प्रियया सह वर्त्तमानो भूयोऽपि पुनरपि वक्रो-
क्त्यादिपरिहासविलासाय स्पृहयालुरभिलाषुको भूपतिस्तस्याः
सखीं कलां सस्मितं यथा तथा आह स्म। विलासाय स्पृहेरी-
प्सितः (पा॰१।४।३६) सम्प्रदानत्वं। सहप्रियः वोपसर्जनस्येति
(पा॰६।३।८२) पाक्षिकत्वात् सादेशाभावः॥ ५३॥

क्षन्तुमिति। हे कले इयं तव वयस्या अस्य वर्त्तमानस्य
दिनस्य मन्तुमपराधं क्षन्तुं सोढुं व्यवस्यतात् प्रयततां। कोऽप-
राधो दिनस्येत्यत आह। यद्यस्मादियं भैमी निघ्नीव राज्ञा-
विव नोऽस्माकं निघ्नि चुम्बन इति पठितस्य धातोरर्थमत्र
दिने नाचरति, रात्रौ यथा मां निःशङ्कं चुम्बति तथा भव-
तीभ्यो लज्जया दिने नेति दिनस्यापराधस्तस्मात्तस्यापराधं
क्षमस्वेति प्रार्थित इत्यर्थः। व्यवस्यतामिति पाठे आत्मनेपदं
चिन्त्यं॥ ५४॥

दिनेनास्या मुखस्येन्दुः सखा यदि निरस्कृतः।
तत्कृताः शतपत्राणां तन्मित्राणामपि श्रियः ॥ ५५ ॥

दिनेनेति। दिनेनास्या मुखस्य सखा इन्दुर्यदि तिरस्कृतः निष्प्रभीकृत्य पराभूतः, एवमपराधस्तेनान्वते तर्हि तस्य भैमीमुखस्य सादृश्यान्मित्रभूतानां बहूनां शतपत्राणां कमलानां श्रियो विकासलक्ष्म्योऽथ च सम्पदोऽपि तेन कृताः। अनेकापकारकारिण्येकस्मिन् पराभूते यदि बहूनां क्षेमं भवति तदा महानुपकार एवेति त्वन्मुखमित्रभूतानां कमलानां प्रकाशकत्वाद्दिनेनोपकार एव कृतो नापकारस्तस्मादेतस्यापराधो नास्तीति मन्मुखचुम्बनं दिनेऽपि कुर्व्वीति भावः। एकस्मिन् धर्षितापाये बहूनामपकारिणि बहूनां भवति क्षेमं तस्य पुण्यप्रदो बध इत्याद्युक्तेः। तत्कृता इति पाठे दिनस्य मित्रभूतानां सम्बन्धात् मत्स्त्रीकाणां कमलानां, अथ च शतसंख्यानि बहूनि पत्राणि वाहनानि येषां मित्राणां श्रियोऽपि तेन चन्द्रेण कृत्ताश्छिन्नाः। रात्रौ सङ्कोचकरणात् दिनेन तु त्वन्मुखमित्रं चन्द्रो धर्षितश्चन्द्रेण तु दिनमित्राणि बहूनि कमलानि धर्षितानीति चन्द्रेण स्वयं वैरनिर्य्यातनं कृतमेवेति दिनस्यापराधोऽनया न गणनीय इत्यर्थः। त्वन्मुखमित्राणां कमलानां श्रियोऽपि छिन्ना अपि तु न, किन्त्वतिवृद्धिमेव प्रापितास्तस्मात् पूर्व्ववदेवापराधो नास्तीति काकुर्वा। त्वन्मुखमित्रं चन्द्रो यदि दिनेन तिरस्कृतस्तर्हि दिनमित्राणां कमलानामपि श्रियस्तेन त्वन्मुखेन छिन्नाः, स्वकान्त्या

लज्जितानि जितान्येव मयि क्रीडितयाऽनया।
प्रत्यावृत्तानि तत्तानि पृच्छ सम्प्रति कम्प्रति ॥ ५६ ॥
निशि दष्टाधरायापि सैषा मह्यं न रुष्यतु।
क्व फलं दृश्यते विम्बीलता कीराय कुप्यति ॥ ५७ ॥

तेषां निःशोभीकरणात् वैरं निर्य्यातितमेवेति दिनस्यापराधो न गणनीय इति भाव इति वा ॥ ५५ ॥

लज्जितानीति। हे कले अनया मयि विषये तावल्लज्जितानि लज्जाविशेषा जितान्येव निरस्तान्येव। यतो रात्रौ क्रीडितया कृतसुरतक्रीडया मयि प्रदर्शितबहुविधसुरतचातुर्य्यया, तत्तस्मात् सम्प्रति तानि लज्जितानि यत् पुनः प्रत्यावृत्तानि तत् कं प्रति उद्दिश्येति त्वमेनां पृच्छ, मयाऽस्या सुरतचातुर्य्यधार्ष्ट्यं बहुवारं दृष्टमेव। त्वामेव प्रति इयं लज्जत इति जानीहीति भावः ॥ ५६ ॥

इदानीं श्लोकचतुष्टयेन स्वापराधमाशङ्क्य परिहरति॥ निशीति। सैषा निशि दष्टः अधरो येन तस्मादपि मह्यं न रुष्यतु न कुप्यतु:, यस्मात् पक्वविम्बी फलं दृश्यते आस्वाद्यते, कीराय शुकाय विम्बीलता क्व कुप्यति, अपि तु न कुतोऽपि। किन्तु स्वसम्बन्धेन शोभाहेतवे तस्मै सिह्यत्येवेत्यर्थः। दन्तघाते कृतेऽपि व्रणसम्बन्धवशाच्चितरामधरशोभाकारित्वेन मह्यं प्रसाद एव युक्तो न तु कोप इति भावः। रुष्यतीति पाठे सिद्धवत्कारेणोक्तिः। मह्यं कीराय च क्रुध द्रुहेति(पा०१।४।३७) चतुर्थी ॥५७॥

सृणीपदलसच्चिह्ना श्रीश्चोरिता कुम्भिकुम्भयोः।
पश्यैतस्याः कुचाभ्यान्तन्नृपस्तौ पीडयामि न ॥ ५८ ॥
अधरामृतपानेन ममास्यमपराध्यतु।
मूर्द्धा किमपराद्धं यत् पादौ नाप्नोति चुम्बितुं ।' ५९ ॥

सृणीति। एतस्याः कुचाभ्यां सृणीपदं अङ्कुशाघातचिह्न-मेव शोभनं चिह्नं यस्याः, अथ चाङ्कुशाकारनखपदविशेष एव शोभनं चिह्नं यस्या सा कुम्भिनःकरिणः कुम्भयोः श्रीः शोभा सम्पच्च यस्याश्चोरिता, पश्य, एतत्कुचयोरङ्कुशाकारं नखं यदि नास्ति तर्हि त्वमेव विलोकय। तत्तस्मान्नृपो दण्डदण्डकरणा-धिकारी अहं तौ स्तेयकारिणावेतत्कुचौ न पीडयामि, अपि तु पीडयाम्येव। तयोः पीडनं दण्डरूपनखक्षतादिरूपं चो-चितमित्यर्थः। राज्ञा हि चोरस्य दण्डः क्रियते। ममापराधो नास्तीति भावः। अङ्कुशो स्त्री सृणिर्द्वयोरित्यमरः। सृणी कृदिकारादिति (पा० ४।१।४५वा०) ङीप् ॥ ५८ ॥

अधरेति। ममास्यं मुखमेतस्या अधरामृतस्य पानेन कृत्वाऽप-राध्यतु, अयं मुखस्यापराधोऽङ्गीकृत इत्यर्थः। मम मूर्द्धा पुनः किमपराद्धं यो मस्तकः प्रणामहेतुनाऽस्याः पादौ चुम्बितुं स्प्रष्टुमपि नाप्नोति, नमस्कर्त्तुमपि न ददाति कोऽपराधो तेन कृत इति पृच्छेत्यर्थः ॥ ५९ ॥

अपराद्धं भवद्वाणीश्राविणा पृच्छ किं मया ।
वीणाऽऽह परुषं यन्मां कलकण्ठी च निष्ठुरं ॥ ६० ॥
सेयमालिजने स्वस्य त्वयि विश्वस्य भाषतां ।
ममताऽनुमताऽस्मासु पुनः प्रस्मर्य्यते कुतः ॥ ६१ ॥

अपराद्धमिति । भवद्वाणीश्राविणा त्वद्वचनाकर्णनशीलेन मया वीणायाः कोकिलायाश्च तव वा किमपराद्धं को वाऽपराधः कृत इति कले त्वं भैमीमनेन किमपराद्धमिति पृच्छ । यद्यस्माद्वीणा साम्प्रतं परुषमाह:, कलकण्ठी कोकिला च मां प्रति निष्ठुरं ब्रूते तस्मादपराधः सम्भाव्यते । येन हि यस्याः कश्चिदपराधः क्रियते तं प्रति सा तदीयो वा तत्सदृशः कश्चित्परुषं भाषते । अथच वीणाकोकिलयोःस्वरे यस्मान्माधुर्य्यं नास्ति तस्मात् पश्चादागत्य निभृतं मयाऽसमक्षभाषमाणाया भवत्या भारती श्रुता न त्वन्येन केनाप्याशयेनेति । सोऽप्यपराधो न भवतीत्यर्थः । वीणाकोकिलालापापेक्षया भैमीवाणी मधुरतरा राचौ एतद्वाणीमाधुर्य्यं मया बह्वनुभूतं, इदानीन्तु त्वां दृष्ट्वा मां प्रति तूष्णीमसि इति । परुषं निष्ठुरं च क्रिया विशेषणं । परुषं निःस्नेहं निष्ठुरं सतिरस्कारं । कलकण्ठी अङ्गगात्रेति (पा० ४।१। ५४। वा०) ङीप् ॥ ६० ॥

सेति । हे कले सेयं स्वस्यालिजने त्वयि विषये विश्वस्य भाषतां कथयतु । अस्मासु विषये अनुमताऽङ्गीकृता ममता स्वीयतामतिः पुनः कुतः प्रस्मर्य्यते विस्मर्य्यते इति त्वं पृच्छ । इयं च

अथोपवदने भैम्याः स्वकर्णोपनयच्छलात्।
सन्निधाप्य श्रुतौ तस्या निजास्यं सा जगाद तां॥ ६२॥
अहो मयि रहोवृत्तं धूर्त्ते किमपि नाभ्यधाः।
आस्व सत्यमिमं तत्ते भूपमेवाभिधापये॥ ६३॥

त्वयि विश्वस्य कथयत्वित्यर्थः। रात्रौ रतानुकूल्यमाचरितमनया इदानीं तु तव समक्षं प्रातिकूल्यं किमित्याचर्य्यत इति भाव इत्युपालम्भनभङ्गिः। प्रश्नस्य गतार्थतया विस्मरणार्थता॥ ६१॥

अथेति। अथ नलोत्तमन्तरं सा कला भैम्याः उपवदने वदनसमीपे स्वकर्णस्य उपनयच्छलात् समीपनयनव्याजात् तस्या भैम्याः श्रुतौ कर्णे निजास्यं सन्निधाप्य सन्निहितं कृत्वा तां जगाद। अवदन्त्या अपि भैम्या वचनं शृण्वतीव कर्णं भैमीमुखसमीपे कृत्वा अनन्तरञ्च तद्वचः प्रतिवचनमेकान्ते वितरन्तीव भैमीकर्णसमीपे निजमुखं कृत्वा भैमीं जगादेत्यर्थः। कथकानुकथकजातिः। उपवदनेऽव्ययीभावे सप्तम्या अम्भावाभावः। सन्निधाप्य हेतुमण्णन्ताल्ल्यप्॥ ६२॥

अहो इति। हे धूर्त्ते वचनचतुरे त्वं मयि विषये रहोवृत्तं एकान्ते निष्पन्नमालिङ्गनादि किमप्येकमपि अल्पमपि च नाभ्यधाः, अहो आश्चर्य्यं एतादृशी धूर्त्ता काऽपि न दृष्टेत्यर्थः। त्वं आस्व तिष्ठ तिष्ठः, यद्यपि त्वं नाचकथा, तथापि ते तव तद्रहोवृत्तं सत्यं सत्यवादिनमिमं भूपं नलमेवाभिधापये

स्मरशास्त्रमधीयाना शिक्षिताऽसि मयैव यं।
अगोपि सोऽपि कृत्वा किं दाम्पत्यव्यत्ययस्त्वया ॥ ६४ ॥

वादयामि। अहमपि त्वया यतो वञ्चिता तथा किञ्चिद्रच-
यिष्यामि यथा नल एव स्वयं त्वदीयसुरतप्रागल्भ्यं प्रकटयति
मां वञ्चयित्वा कथङ्कारं यास्यसि क यास्यसि क्षणमात्रं स्थिरा
भवेति सरोषोक्तिः। सभ्यमिति पाठे अभिधापये नलं सभ्यं
वाग्मीत्यर्थः। आत्मसभ्यमिति पाठे इमं भूपमेव तमेवेदम-
सभ्यं सभार्यां जनसमक्षं वक्तुमनर्हं तद्रहोवृत्तमाश्विदानीमेवा-
भिधापये तिष्ठ तिष्ठेत्यर्थः। भूपं अकथितञ्चेति (पा॰१।४।
५१) कर्म्मत्वं अभिधापये अभिपूर्व्वाद्धारणार्थाद्दधातेर्हेतुमण्णि-
चि णिचश्चेति (पा॰१।३।७४) तङ् ॥ ६३ ॥

स्मरेति। स्मरशास्त्रं वात्स्यायनादिप्रणीतं शास्त्रं अधीयाना
पठन्ती त्वं तत्र प्रतिपादितं यं दाम्पत्यव्यत्ययं विपरीतसम्भोगं
मयैव शिक्षिताऽसि। स दाम्पत्यव्यत्ययः त्वया कृत्वाऽपि निष्पा-
द्यापि मम पुरस्तात् किमगोपि गोपितः कथयेति प्रश्नः। नितरां
धार्ष्ट्यमवलम्ब्य मया शिक्षितं विपरीतसुरतं कृत्वाऽपि ममैव
पुरस्तादकृतमेव कथयसीति नितरां वचनचतुराऽसीति भावः।
स्मरशास्त्रं नलोकेति (पा॰२।३।६९) षष्ठीनिषेधः। दम्पत्योः
भावः सम्भोग इति यावत्। पत्यन्तपुरोहितादिभ्य इति (पा॰
५।१।१२८) यक् ॥ ६४ ॥

मौनिन्यामेव सा तस्यां तदुक्तीरिव शृण्वती ।
वारं वारं मुहुश्चक्रे हुं हुमित्यान्तरान्तरा ॥ ६५ ॥
अथासावभिसृत्यास्या रतिप्रागल्भ्यशंसिनी ।
सख्या लीलाम्बुजाघातमनुभूयालपन्नृपं ॥ ६६ ॥

मौनिन्यामिति । सा कला तस्यां भैम्यां मौनिन्यामवदन्त्यामेव सत्यां तदुक्तीर्भैमीवचनानि शृण्वतीव भैम्यामवदन्त्यामपि भैमी मां प्रति किमपि वदतीत्यहं शृणोमीति नलम्प्रति प्रकटयन्ती वारं वारं भैमीवचनप्रतिवचनव्याजेन स्वयमेव किञ्चिदुक्त्वा अन्तराऽन्तरा मध्ये मध्ये मुहुर्मुहुः हुं हुं इति शब्दं चक्रे । वदत्यपि कलेत्यादेर्वक्ष्यमाणस्य सत्यत्वबुद्धिजननार्थं पूर्व्वरम्भुतमलीकमेव श्रवणोत्तरदानरीतिप्रकटनमकरोदिति भावः । वारं वारं आभीक्ष्ण्ये णमुल् चेति (पा॰ ३।४।२२) द्विर्वचनञ्च ॥ ६५ ॥

अथेति । अश्रवणप्रकारप्रकटनानन्तरं असौ कला नृपं अभिसृत्य भैम्याः सकाशान्नलं प्रति गत्वा वक्ष्यमाणमेव अवोचत् । किम्भूता, अस्या भैम्या रतिप्रागल्भ्यशंसति वर्णयति तच्छीला विपरीतसुरतमपि करोषि साम्प्रतं नितरां धृष्टा जातासीति भैमीकर्णे प्रेमभाषणं कुर्व्वाणा, अत एव सख्या भैम्या लीलाम्बुजेनाघातमनुभूय प्राप्य रतिप्रागल्भ्यं नलेन शंसयति तच्छीलेति च । शंसिनी केवलाद्धेतुमण्ण्यन्ताद्वा शंसेस्ताच्छील्ये णिनिः ॥ ६६ ॥

दृष्टं दृष्टं महाराज त्वदर्थाभ्यर्थना क्रुधा ।
यत्ताडयति मामेवं यद्वा तर्जयति भ्रुवा ॥ ६७ ॥
वदत्यचिह्नि चिह्नेन त्वया कोऽनैष नैषधः ।
शङ्के शक्रः स्वयं कृत्वा मायामायातवानयं ॥ ६८ ॥
स्वर्णदीस्वर्णपद्मिन्याः पद्मदानं निदानतां ।
नयतीयं त्वदिन्द्रत्वे दिवस्त्वागमनस्य ते ॥ ६९ ॥

दृष्टमिति । हे महाराज सार्व्वभौम इयं नलाय सम्भोगं वितरेति त्वदर्थं त्वत्सम्भोगसम्बन्धितया क्रियमाणमभ्यर्थनं तस्मा-न्मातया क्रुधा कोपेन हेतुना मामेवं लीलाकमलाघातप्रकारेण यत्ताडयति, यद्वा यच्च भ्रुवा कटाक्षेण तर्ज्जयति भीषयते तत्त्वया दृष्टं दृष्टं त्वं पश्य पश्येत्यर्थः । त्वयि परपुरुषबुद्धिं कृत्वा तत्र मां कथं प्रवर्त्तयसीति मां ताडयति भ्रूक्षेपेण चेतः परं मा वादीरिति तर्ज्जयती च तत्त्वं पश्येति भावः दृष्टं दृष्टं सम्भ्रमे द्विरुक्तिः ॥ ६७ ॥

वदतीति । हे राजन् इयं इति वदति । इति किं हे कले यदर्थमर्थनां त्वं करोषि एष नैषधः त्वया केन चिह्नेन अचिह्नि निर्द्धारितः, तर्हि कः अयं शक्रः स्वयंवरणकाल इव माया नलरूपं कृत्वा स्वयमायातवान् इति अहं शङ्के त्वदर्थमर्थनां कुर्व्वन्त्या मम कर्णे इति वदति ॥ ६८ ॥

भैमी त्वदिन्द्रत्वे इन्द्रप्रमाणमाह ॥ स्वर्णदीति । इयं स्वर्णद्यां मन्दाकिन्यां स्वर्णपद्मिन्याः पद्मस्यात्मनो दानं, दिवः स्वर्गात्ते

भाषते नैषधच्छायामायाऽमायि मया हरेः।
आह चाहमहल्यायां तस्याकर्षितदुर्नया॥ ७०॥
सम्भावयति वैदर्भी दम्भाद्याभामतिस्तव।
जम्भारिस्त्वं कराम्भोजादम्भोलिपरिरम्भिणः॥ ७१॥

भूमिं प्रति आगमनस्य तवेन्द्रत्वे निदानतां प्रथमकारणतां नयति प्रापयति। न हि मनुष्यस्य स्वर्णदीस्वर्णपद्मिनीसुवर्णक-मलानयने स्वर्गादागमने च सामर्थ्यं दृष्टं। तस्मान्नलरूपं धृत्वा पूर्वं इन्द्र एवायमागत इति। एतदर्थं माम्प्रत्यर्थना त्वया कर्तु-मयुक्ता इतीयं मत्कर्णे कथयतीति भावः। स्वर्णदीति पूर्व्वपदा-त्संज्ञायामग इति (पा॰ ८।४।३) णत्वं॥ ६९।

भाषत इति। हरेरिन्द्रस्य नैषधस्य छायाया कान्तेः माया कापट्यं मया स्वयंवरकाले अमायि ज्ञातेति इयं भाषते। स्वयं-वरकाले तव परस्त्रीत्वाभावात् नलरूपं धृतं, इदानीन्तु पर-स्त्रीत्वभियैवं न करिष्यतीति मया प्रत्युक्ता सती इयं भैमी अहल्यायां गौतमपत्न्यां तस्येन्द्रस्याकर्षितो व्यभिचारलक्षणो दुष्टो नयो यथा एवंविधोऽयमिति चाह ब्रूते। परस्त्रीत्वभी-तिरपि तस्य नास्ति तस्मादिन्द्र एवायमिति त्वयाऽभ्यर्थना न कार्य्येति मां प्रति भाषत इति भावः। नैषधस्येव छाया यस्या-मिति मायाविशेषणेन पृथग्वा॥ ७०॥

सर्मिति। कुत्साया आभा मतिर्यस्याः सा वैदर्भी दम्भोलिः सार्व्व-भौमत्वसूचकं वज्रं तत्परिरम्भिणो युक्तात् कराम्भोजाद्धेतोस्तव

अनन्यसाक्षिकाः साक्षात्तदाख्याय रहःक्रियाः ।
शङ्कातङ्कं नुदैतस्या यदि त्वं तत्त्वनैषधः ॥ ७२ ॥
इति तत्सुप्रयुक्तार्थं निह्नुतीकृतकैतवाम् ।
वाचमाकर्ण्य तद्भावे संशयालुः शशंस सः ॥ ७३ ॥

अस्मारिल्वमिन्द्रत्वं सम्भावयति, तर्कयति न ह्यनिन्द्रो वज्रह-स्तः । रेखारूपादपि वज्रादेवमनुमानात् कुशाग्रबुद्धित्वमस्याः ॥ ७१ ॥

अनन्येति । तस्माद्धो राजन् त्वं यदि तत्त्वेन नैषधो भवसि न तु छद्मना, तर्हि न विद्यतेऽन्यो भैमीभवद्व्यतिरिक्तः साक्षी यासु युवाभ्यामेव ज्ञायन्त इत्यर्थः ।तादृशो रहःक्रिया एकान्त-क्रीडाः साक्षात् स्वयमेवाथ च व्यङ्ग्यवृत्तिं विना आख्याय प्रकटं कथयित्वा एतस्याः शङ्कातङ्कमिन्द्रमायासंशयभयं त्वं नुद नि-राकुरु एतत्प्रत्यायिकां क्रीडासमयचेष्टामुक्त्वा अस्माकमेतस्याश्च सन्देहमपनुदेत्यर्थः । सत्यनैषध इति वा पाठः ॥ ७२ ॥

इतीति । इत्युक्तप्रकारेण तया कलया सुप्रयुक्तत्वेन कैतव-द्योतकहास्यादिविकारव्यतिरेकेण सुवर्णकमलदानादिन्द्रत्वनि-श्चायकोपपत्तिमत्तया च सम्यक् प्रयुक्तत्वेन निह्नुतीकृतं आच्छन्नं कैतवं छद्म यस्यास्तां कलावाचमाकर्ण्य तद्भावे मयीन्द्रभ्रान्त्यै-वेयं चुम्बनादि न करोति किमिति भैम्याशये संशयालुः स-न्दिहानः स नलः भैमीभ्रान्तिनिरासार्थं शशंस रहोवृत्तमि-त्यर्थः ॥ ७३ ॥

स्मरसि छद्मनिद्रालुर्मया नाभौ श्रयार्पणात् ।
यदानन्दोल्लसल्लोमा पद्मनाभीभविष्यसि ॥ ७४ ॥

स्मरसीति । हे भैमि छद्मना निद्रालुर्निद्राणा अलीकमेवाङ्गीकृतनिद्रात्वं मया नाभौ श्रयस्य करकमलस्यार्पणाद्धेतोः आनन्देन सात्त्विकभावेनोल्लसन्ति लोमानि यस्याः मत्करनाभिस्पर्शेन जातरोमाञ्चा सती पद्मयुक्तनाभिर्यस्यास्तादृशी भविष्यसि सञ्जाता, तत् स्मरसि । पाणिरोमाञ्चसम्बन्धात् सकण्टककमलसम्बन्धसम्भावनया पद्मनाभीत्वं तव यज्जातं तत्स्मरेत्यर्थः । नलपाणिः पद्मस्थानीयः रोमाञ्चश्च तत्कण्टकस्थानीयः । अथ च विकसितकमलदलतुल्यरोमाञ्चोद्गमात् पद्ममिव नाभिर्यस्यास्तादृशी जाताऽसि तत्स्मर । श्रयार्पणं रोमाञ्चोद्गमे हेतुः । अथ च नाभौ श्रयार्पणादपद्मनाभः पद्मनाभः श्रीविष्णुर्भविष्यसि । पद्मनाभी भविष्यसीति च्विः । तत् स्मरसि नाभौ करकमलधारणाच्छ्रीविष्णुर्जाताऽसि । न हि विष्णुं विनाऽन्यस्य नाभौ कमलमस्तीत्यर्थः । निद्रिताऽसीति बुद्ध्या वसनस्रंसनार्थं नाभिसमीपं मया करेऽर्पिते तत्संस्पर्शाज्जातसात्त्विकरोमाञ्चा जाताऽसि तत् स्मरेति भावः । आनन्दोल्लासि लोमेति निद्राया अलीकत्वं द्योतितं । न हि निद्रायाः सत्यत्वे करस्पर्शाद्रोमाञ्चोद्गमो भवति । भैमीपक्षेऽपि पद्मनाभीति च्विः । स्मरतियोगेत्वभूतेप्यभिज्ञावचने लृट् । लदानन्देति पाठः सभ्यः ॥ ७४ ॥

जानासि ह्रीभयव्यग्रा यन्नवे मन्मथोत्सवे।
सामिभुक्तेव मुक्ताऽसि त्वदि खेदभयान्मया॥ ७५॥
स्मर जित्वाऽऽजिमेतस्त्वां करे मत्पदधाविनि।
अङ्गुलीयुगयोगेन यदाश्लिष्यं घने जने॥ ७६॥

जानासीति। हे त्वदि सुकुमाराङ्गि शीघ्रद्राविणि च भैमि मया नवे मन्मथोत्सवे ह्रीभयाभ्यां व्यग्रा व्याकुलितचित्ता त्वं, अतिमृदुत्वात् सम्पूर्णसम्भोगोपमर्दासहतया तव खेदो भविष्यतीति भयात् सामि अर्द्धं भुक्तेव अप्राप्तसुरतावसानेव यत् मुक्ताऽसि तज्जानासि स्मरसि। सामिभुक्ता सामीति (पा॰ २।१। २७) समासः॥ ७५॥

स्मरेति। हे भैमि आजिं सङ्ग्रामं जित्वा त्वां आज्ञामुखेनेतः प्राप्तोऽहं नमस्कारार्थं चालनार्थं वा मत्पदधाविनि मच्चरणस्पर्शिनि तव करे अङ्गुलीयुगयोगेन मदीयचरणाङ्गुलीद्वयसम्बन्धेन दर्शनार्थं समागते घने भूयसि जने मध्ये यदाश्लिष्यं आश्लिष्टवान् तत्स्मर। जनसमक्षं साक्षादालिङ्गनस्यानौचित्यात्सवाधोत्कण्ठाभरतरलतया चरणाङ्गुलिद्वयेन त्वत्पाणिपीडनव्याजात्त्वदालिङ्गनवाञ्छां त्वां प्रति द्योतितवान् तत् स्मरेत्यर्थः। आश्लिष्यं श्लिष आलिङ्गने लुङुत्तमैकवचने श्लि: क्सः विभाषाक्षाकाङ्क्ष इति (पा॰ ३।१।११४) वैकल्पिकत्वादङभावः॥ ७६॥

वेत्यभानेऽपि मत्त्यागदूना स्वं माञ्च यन्मिथः।
मद्दृष्टाऽऽलेख्यपश्यन्ती व्यवधा रेखयाऽन्तरा॥ ७७॥
प्रसृतन्तत्त्वया तावद्यन्मोहनविमोहितः।
अहंप्रोऽधरपानेषु रसनामपिबन्तव॥ ७८॥
त्वत्कुचार्द्रनखाङ्कस्य मुद्रामालिङ्गनोत्थितां।
स्मरेः स्वहृदि यत् स्मेरसख्योः शिल्पं तवाद्भुतं॥ ७९॥

हे भैमि माने प्रणयकलहे सत्यपि मत्कर्मकत्यागेन दूना क्षणमात्रमपि मद्विरहं सोढुमशक्ता सती मिथ एकान्ते स्त्रीरूपं स्वं पुंरूपं माञ्चालेख्ये पश्यन्ती संयुक्तपरस्परदर्शनसुखमनुभवन्ती त्वं मया दृष्टा सती यच्चित्रलिखितयोरावयोरन्तरा मध्ये तूलिकादिलिखितया रेखया व्यवधाः व्यवधानं कृतवत्यसि तद्वेत्थ जानासीत्यर्थः॥ ७७॥

प्रसृतमिति। हे भैमि मोहनेन सुरतेन विशेषेण मोहितः सुरतपरवशः मोहनकारिणा कामवाणेन मोहितो निरस्तविवेकोऽहं तवाधरपानेषु अहंप्रः सन् तव रसनां जिह्वामपिवं तत्त्वया तावत् साकल्येन प्रसृतं। जिह्वावलेहनमपि कामशास्त्रोक्तमिति॥ ७८॥

त्वदिति। अहं स्वहृदये तवालिङ्गनोत्थितां तव कुचे तात्कालिकत्वादार्द्रस्यासृक्करुधिरस्य मया कृतस्य नखाङ्कस्य मुद्रां नखक्षतदर्शनादेव स्मेरसख्योः हास्यपरायास्तव सख्योः प्रति तव शिल्पं भवत्सख्या भैम्येदं नखक्षतं कृतं पश्यतेति त्वन्निर्म्माणं यद्-

त्वयाऽन्याः क्रीडयन्मध्येमधुगोष्ठि रुषेक्षितः ।
वेत्सि तासां पुरो मूर्ध्ना त्वत्पादे यत्किलास्खलं ॥ ८० ॥
वेत्थ मय्यागते प्रेष्य यत्त्वां पश्यति हार्दिनि ।
अचुम्बीरालिमालिङ्ग्य तस्यां केलिमुदा किल ॥ ८१ ॥

ध्रुवं तत्स्मरेः चिन्तयेः । स्मेर इति पाठे स्मेरः सन्नहमित्यर्थः, सखीः मुख्यं कर्म्म । शिल्पमिति अकथितञ्चेति (पा० १।४।५१) कर्म्मत्वं ॥ ७९ ॥

त्वयेति । मधुगोष्ठ्या मद्यशालाया मध्ये मद्यसहपानावसरे अन्याः सपत्नीः क्रीडयन् त्वया रुषा रोषकलुषितया दृशा ईक्षितो ऽहं तासां सपत्नीनां पुरः समक्षमेव किल मद्यमत्तत्वात् स्खलनव्याजेन त्वत्पादे मूर्ध्ना यदस्खलं यदपतं तद्वेत्सि जानासि । स्खलनव्याजेन प्रणामेन त्वां प्रसादितवान् अस्मि तत्स्मरेत्यर्थ-इति भावः । मध्येमधुगोष्ठि पारे षष्ठ्या वेति (पा० २।१।१८) समासः ॥ ८० ॥

वेत्थेति । मयि प्रेष्य विजययाचां कृत्वा आगते एव हार्दिनि प्रेमभरतरले त्वां पश्यति सति आलिं सखीं आलिङ्ग्य अन्याः प्रति तस्यां केलिमुदा हर्षेण किल विलासप्रकरणव्याजेन यत्त्वां अचुम्बीः तद्वेत्थ स्मरसि । कामशास्त्राभ्यासकौशलवशात्तस्यालिङ्गनचुम्बनव्याजेन मां प्रत्यालिङ्गनचुम्बनद्वारा स्वप्रेमभरं यत् सूचितवत्यसि तत्स्मरेति भावः । हे हार्द्दिनि इति भैमीसम्बुद्धिर्वा । प्रेष्य प्रपूर्व्वाद्दसेः क्वाप्यपि यजादित्वात्

जागर्त्ति तत्र संस्कारः स्वमुखाद्भवदानने।
निक्षिप्याचितं यस्वां न्यायात्ताम्बूलफालिकाः॥ ८२॥
चित्ते तदस्ति कश्चित्ते नखजं मयि यत् क्रुधा।
प्राग्भावाधिगमागःस्थे त्वया ग्रन्थाहतं क्षतं॥ ८३॥

सम्प्रसारणं। हार्द्दिनि हृदयस्य हृल्लेखेति (पा० ६।३।५०) हृद्भावः॥ ८१॥

जागर्त्तीति। अहं ताम्बूलस्य चर्व्वितपूगफलनागवल्लीदलस्य फालिकाः शकलानि स्वमुखात् सकाशाद्भवत्या आनने निक्षिप्य निधाय यदीयो निक्षेपः स तस्मै दातव्योऽन्यथा दण्ड्यं इति न्यायाच्छास्त्रोक्तयुक्तेर्यत्ताः ताम्बूलफालिकाः मदीयाः पुनर्मह्यं देहीति याचितवान् तत्र विषये स्मरणकारणभूतो भावनाख्यः संस्कारो जागर्त्ति स्फुरद्रूपो वर्त्तते स्मरसि किमित्यर्थं इति प्रश्नः॥ ८२॥

चित्त इति। मयि प्राक् त्वय्यप्राप्तसुरतान्तसुखायामेव सत्यां यो भावाधिगमः सुरतान्तसुखप्राप्तिः तद्रूपे आगस्यपराधे तिष्ठतीति एवम्भूते सति मयि विषये वा समरतस्यैव सुखहेतुत्वाद्विषमरतस्यासुखहेतुत्वात् क्रुधा मध्य एव सुखजन्याद्रोषाद्धेतोः नखजं क्षतं त्वया यत् ग्रन्थाहतं। प्रथमं फालकृष्टे क्षेत्रे पुनरपि सीताविदारणवत्प्रथमकृष्टभूम्यां पुनः कर्षणवत् प्रथमकृतनखक्षतमध्य एव पुनरपि गाढतरं नखक्षतं यद्दारोपितं तत्ते चित्ते अस्ति कच्चित् तत्स्मरेत्यर्थः। ग्रन्थाहतं द्वितीये स्यादि-

स्वदिग्विनियमेनैव निशि पार्श्वविवर्त्तिनोः ।
स्वप्नेष्वप्यस्तवैमुख्ये सख्ये सौख्यं स्मरावयोः ॥ ८४ ॥
क्षणं प्राप्य सदस्येव नृणां विमनितेक्षणां ।
दर्शिताधरमदंशा ध्याय यन्मामतर्ज्जयः ॥ ८५ ॥

त्यमरः प्रज्ञाद्यतं छन्दो द्वितीयेति (पा॰५।४।५८) डाच् लक्षणया प्रयोगः ॥ ८३ ॥

स्वेति। स्वीयस्वीयदिशो विनिमयेनैव परिवर्त्तनेनैव निशि पार्श्वविवर्त्तिनोर्वामदक्षिणकुक्षिपरिवर्त्तनशीलयोर्न तु यथावस्थितयोः सम्मुखयोरेवैवम्भूतयोः आवयोस्तव मम च स्वप्नेष्वपि निद्रास्वपि मध्ये अस्तं त्यक्तवैमुख्यं पराङ्मुखत्वं यत्र तादृशे सख्ये मैत्रे यत्सौख्यं सुखमखिलं वा तत्स्मर। सम्मुखयोर्हि यथावस्थितयोरेव पार्श्वपरिवर्त्तिनोर्द्वयोरपि पृष्ठभागघटनात्पराङ्मुखत्वमेव स्यादिति स्वस्वदिग्विनिमयपूर्व्वकमेव पार्श्वपरिवर्त्तनेनैव वैमुख्याभावान्निद्रासमयेऽपि साम्मुख्येन यदावयोर्मैत्र्यं तत्स्मरेत्यर्थः। स्वदिग्विनिमयेन पार्श्वपरिवर्त्तनं वाऽन्योन्यसाम्मुख्यमेव भवतीति सर्व्वसाक्षिकं। सौख्यं स्वार्थे भावे वा ष्यञ् ॥ ८४ ॥

क्षणमिति। सदस्येव सभायामेव वर्त्तमानाऽपि त्वं सभास्थानां नृणां विमनितानि कार्य्यान्तरदर्शनपराणि कृतानि ईक्षणानि यत्र येन वा तादृशं क्षणं अवसरं गृत्ताद्युत्सवं वा प्राप्य मह्यं अङ्गुल्यादिना दर्शितोऽधरे वर्त्तमानो मद्दंशो मत्कृतो दन्तव्रणो यया एवम्भूता सती तर्जन्यादिना मां यदतर्जयः

तथाऽवलोक्य नीलाञ्जनालभ्रमणविभ्रमात्।
करौ योजयताऽध्येहि यन्मयाऽसि प्रसादिता॥ ८६॥
ताम्बूलदानमन्यस्तकरजं करपङ्कजे।
न मम स्मरसि प्रायस्तव नैव स्मरामि तत्॥ ८७॥
तदध्येहि मृषोद्यं मां हित्वा यच्च गता सखीः।
तत्रापि मे गतस्याग्रे लीलयैवाच्छिनस्तृणं॥ ८८॥

ध्याय स्मर। विमनितेति तत्करोतीति (पा॰ ३।१।२६। वा॰) णिचि णाप्रातिपदिकेति सि॰ कौ॰ सु॰१५१ इष्टवद्भावादि-लोपः॥ ८५॥

तथेति। तथाऽधरदन्तक्षतदर्शनपूर्व्वं तर्जनप्रकारमालोक्य नीलाञ्जनालस्य कराभ्यां भ्रमणरूपाद्विभ्रमात् तद्व्याजात् प्रणा-मप्रसादाञ्जलिबन्धनरूपेण करौ योजयता संयुक्तौ कुर्व्वता मया कोपत्याजनपूर्व्वं यत्प्रसादिताऽसि तदध्येहि स्मरेत्यर्थः। इक् स्मरणे॥ ८६॥

ताम्बूलेति। त्वं त्वदीयकरपङ्कजे मम ताम्बूलदानं अन्यस्त-करजं अक्षिप्तनखक्षतं प्रायो बाहुल्येन न स्मरसि। अहमपि मदीयपाणिपद्मे त्वत्कृतं तृषाच्छेदकं तत्ताम्बूलदानं अक्षिप्त नखक्षतं यथा तथा बाहुल्येन नैव स्मरामि किन्त्वन्योन्यवीटि-कादानक्षणे प्रेमभरात्पाणिपद्मगर्भारोपितनखक्षतमेव सदा ताम्बूलदानमावयोस्तत्स्मरेति भावः॥ ८७॥

तदिति। कमप्यपराधं कृत्वाप्य हमेतन्नाकार्षमित्यादिमृषोद्यं

स्मरसि प्रेयसि प्रायो यद्द्वितीयरतासहा ।
शुचिरात्रीत्युपालब्धा त्वं मया पिकनादिनी ॥ ८९ ॥
भुञ्जानस्य नवं निम्बं परिवेविषती मधौ ।
सपत्नीष्वपि मे रागं सम्भाव्य स्वरुषः स्मरेः ॥ ९० ॥

अलीकभाषिणं मां कोपेन हित्वा सखीः प्रति गता त्वं तत्रापि सखीसमीपे भवदीयपृष्ठदेशानुवर्त्तित्वेन गतस्य मे अग्रे लीलयैव स्वभावेनैव यत्तृणं अच्छिन्नः चिच्छेद तदध्येषीति पूर्व्वत्, अद्य-प्रभृत्यलीकभाषिणस्तवाहं न काऽपि त्वं मम न कोऽपि इति मैत्रीविच्छेदकसूचकं वा तृणच्छेदं यथा बालकाः कुर्व्वन्ति तद्वच्च त्वयाऽपि कृतमिति स्मरेत्यर्थः । मृषोद्यं राजसूयेति (पा० ३।१।११४) निपातः ॥ ८८ ॥

स्मरसीति । हे प्रेयसि बालत्वात्सौकुमार्य्यविशेषाच्च यत् द्विती-यरताभिलाषिणोऽपि मम द्वितीयस्य रतस्यासहा तथा पिक-वन्नदति तच्छीला कोकिलतुल्यकूजना त्वं मया शुचिरात्री ग्रीष्मर्तुसम्बन्धिनी रात्रीति उपालब्धा सोपालम्भमामन्त्रिताऽसि तत्प्रायः स्मरसि कथयेत्यर्थः । शुचिरात्रिरपि स्वल्पप्रमाणत्वा-देकवारसुरतेनैव जातप्रभातत्वात्, द्वितीयसुरतासहा । वसन्त-नैकट्याच्च पिकनादोऽस्यां वर्त्तत इति । तत्रापि प्रभाते कोकि-लालापो भवतीत्यर्थः । यद्वा वसन्तस्यातीतत्वात्कोकिलानामभावतः पिकव्यतिरिक्ताः पक्षिणः अपिकास्तन्नादयुक्ता ॥ ८९ ॥

भुञ्जानस्येति । मधौ वसन्ते नवं नूतनसमागतपत्रपुष्पादिकं

स्मर शार्करमास्वाद्य त्वया राद्धमिति स्तुवन्।
स्वनिन्दा रोषरक्तास्तु यद्भैषं तवाधरात्॥ ९१॥

निम्बं भुञ्जानस्य मे सपत्नीष्वपि रागं प्रीतिं सम्भाव्य अनुमाय कोपवशात् पुनः निम्बमेव मम भोजनार्थं परिवेविषती पात्रे परितः क्षिपन्ती त्वं स्वरुषः स्त्रीयात् कोपात् स्वकोपस्य वा स्मरेः, मधुतरशर्करादिपरित्यागेनातिकटुरसेऽपि चेदस्यैवं रुचिस्तर्हि मदीयापेक्षयातिहीनासु मत्सपत्नीष्वप्यस्य रुचिः स्यादिति सम्भाव्य बहुतरनिम्बमेव भुङ्क्ष्वेति वारंवारं अतिकटुनिम्बातिदानेन यत्कोपात्मानं प्रति व्यञ्जितवत्यसि तत्स्मरेति भावः। वसन्ते च जना निम्बं भुञ्जते। परिवेविषती परिवेषणार्थात्परिपूर्व्वाद्विषेः शता। स्याविति (पा० ६।१।१०) द्विर्वचनं, स्वरुषः अधीगर्थेति। षष्ठी (पा० २।२।५२) कर्म्मत्वविवक्षया द्वितीया वा॥ ९०॥

स्मरेति। शार्करं शर्कराविकारभूतं शर्करासंस्कृतं वा किमपि भक्ष्यमास्वाद्य एतत् सर्व्वातिशायिरसं अमृतस्याविरसया त्वया साधितं किमिति स्वादातिशयात् अतिस्तुवन् वारंवारं तदेव वर्णयन्, अहं सर्व्वातिशायिरसमेतच्छार्करमिति स्तुतौ अधरस्यापि सर्व्वमधुरवर्गान्तःपातितया निन्दापर्य्यवसानात्मदपेक्षयाऽप्येतदधिकरसमिति अयं वर्णयति। ननु तर्ह्ययप्रभृति अयमेतदेव रसयतु मम तु कथाऽप्यनेन न कार्य्येति स्वनिन्दया रोषस्तेन रक्तात्तवाधरात् पुनर्यदभैषं भीतवानस्मि तत् स्मर। कोपेन लोहित्यं युक्तं त्वदधरकस्यशार्करवर्णनया कुपितया

मुखादारभ्य नाभ्यन्तं चुम्बं चुम्बं न तृप्तवान्।
न प्रापं चुम्बितुं यत्ते धन्या तच्चुम्बतु स्मृतिः॥९२॥
कमपि स्मरकेलिं तं स्मर यत्र भवन्निति।
मया विहितसम्बुद्धी ग्रीडिता स्मितवत्यसि॥९३॥

त्वया अधरस्फुरणादिना व्यञ्जितात्कोपाद्यद्भैषं तत्स्मरेति भावः। आकरं विकारे संज्ञतार्थे वा अण, अधरात् भीत्रेत्यपादानत्वम् (पा०१।४।२५)॥९१॥

मुखादिति। मुखादारभ्य नाभ्यन्तं नाभिपर्यन्तं त्वदङ्गं चुम्बं चुम्बं चुम्बित्वा चुम्बित्वा अतृप्तवान् असमाप्तचुम्बनेच्छुः सन्नहं स्मरमन्दिरं यत्त्वदङ्गं पाण्यादिना प्रतिबन्धात्लज्जातिशयाद्वा गोपितत्वात्तच्चुम्बितुं न प्रापं तत्स्मरमन्दिरं धन्या स्मृतिः चुम्बतु इति अतिरागात्स्मरमन्दिरमपि चुम्बितुं प्रवृत्तस्य मम तत्त्व दत्तवती तत्स्मरेति भावः। चक्रवर्त्तिनाऽपि मया यच्चुम्बितुं न प्राप्तं तत्स्मृत्या प्राप्तं अत एव सा धन्येति भावः। मुखाच्चिकचा कुचनाभिमूलवराङ्गभागाश्चुम्बनस्थानानि॥९२॥

कमिति। त्वं कमपि तं अनिर्वचनीयं लोकोत्तरपुरुषायितारव्यं स्मरकेलिं कामकेलिं स्मर, यत्र कामकेलौ पुंस्त्वारोपेण भवन्नित्येवं पुंलिङ्गोचितसम्बुद्ध्या मया विहिता सम्बुद्धिर्यस्याः सा त्वं ग्रीडिता स्मितवत्यसि कामशास्त्राभ्यासकौशलाद्यद्विपरीतसुरतमकार्षीः तत्स्मरेत्यर्थः। केलौ पुंस्त्वं पूर्व्वं दर्शितं॥९३॥

नीलदाचिबुकं यत्र मदाक्तेन श्रमाम्भुना।
स्मर हारमणौ दृष्टं स्वमास्यं तत्क्षणोचितं ॥ ९४ ॥
स्मर तन्नखमचौरो कस्तेऽधादिति न मृषा।
ह्रीदैवतमलुम्पं यद्व्रतं रतपरीक्षणं ॥ ९५ ॥

नीलदेति। तन्नेत्ररूपे पुरुषायिते ललाटकपोलस्थित-तपत्रवल्लीसम्बन्धिना मदेन कस्तूर्य्याक्तेन मिश्रितेन कलुषितेन गच्छता श्रमाम्भुना आचिबुकं हनुभागमभिव्याप्य नीलत् नी-लवर्णं भवत् उपरिस्थितत्वादधोविलोकयतो मुखस्य कस्तूरी-मिलितेन गलता श्रमजलेन चिबुकसम्बन्धश्लोषित्याजीलं भवत् एवम्भूतं। अधोभागे वर्त्तमानस्य मम हृदि वर्त्तमाने मुक्ताहार-मध्यमणौ तत्क्षणं विपरीतरताचरणसमये तत्क्षण उत्सवे वा उचितमुक्तरीत्या योग्यमथ च पुरुषायितक्षणे तादृशस्य श्रम-जलस्य चूचुकातिवाहित्वेनोचितं दृष्टं स्वमास्यं स्मर। मदो रेतसि कस्तूरी गर्व्वे हर्षेभदानयोरित्यभिधानान्मदशब्दम्न एकदेशलक्षणया मृगमदवाची। नीलत् आचारक्विबन्ताच्छ-ता। नीलवर्णधातुरिति केचित्॥ ९४ ॥

स्मरेति। अहमत्र स्थिते तवोरौ को नखमधाद्दत्तवानिति मृषाऽसत्यभाषी सन् ह्रीरेव दैवतं यस्य तत्, अत एव रतस्य परीक्षणं परीक्षाकरणं ब्रह्मचर्य्यरूपं रतिप्रतिबन्धकं व्रतं नियमं यदलुम्पं निर्वर्त्तितवान्, तत्स्मर। परपुरुषसम्बन्धशङ्कोत्पादनार्थं मृषाभाषणेन रसान्तरमुत्पाद्य लज्जाकृते सुरतप्रतिबन्धकमनु-

वनकेलौ स्मराश्वत्थदलं भूपतितं प्रति- ।
देहि मह्यमुदस्येति मञ्जिरा व्रीडितास्मि यत् ॥ ९६ ॥
इति तस्या रहस्यानि प्रिये शंसति सान्तरा ।
पाणिभ्यां पिदधे तस्याः श्रवसी ह्रीवशीकृता ॥ ९७ ॥
कर्णौ पीडयती सख्या वीक्ष्य नेत्रासितोत्पले ।
अप्यपीडयतां भैमीकरकोकनदे नु तौ ॥ ९८ ॥

योगं वर्जितवान् तत् स्मरेत्यर्थः । अतं सदैवतं भवतीति ह्रीदैवतमित्युक्तं ॥ ९५ ॥

वनेति । त्वं इति मञ्जिरा यद् व्रीडितास्मि तत्स्मर । इति किं । हे भैमि त्वं वनकेलौ आरामविहारसमये भुवि पतितं अश्वत्थदलं उदस्य पाणिना उत्क्षिप्य मह्यं प्रतिदेहीति अश्वत्थपत्रसदृशं विपुलञ्च गुह्यमिति कामशास्त्रवचनात् भूपतिताश्वत्थदलयाचनेन वराङ्गयाचनस्य सूचितत्वाद् व्रीडितास्मि तत् स्मरेति भावः ॥ ९६ ॥

इतीति । सा भैमी प्रिये इति पूर्व्वोक्तप्रकारेण तस्या रहस्यानि एकान्तरतवृत्तानि शंसति सति ह्रिया वशीकृता लज्जिता सती अन्तरा मध्ये एवासमाप्त एव वचने पाणिभ्यां सख्याः कलायाः श्रवसी कर्णौ पिदधे आच्छादितवती । इतः परमयं सङ्गुप्तमपि रहस्यमस्मै कथयिष्यति तदनया अनाकर्णनीयमिति बुध्वा तस्याः कर्णौ पिधत्तेत्यर्थः ॥ ९७ ॥

कर्णपिधानमेवोत्प्रेक्षते ॥ कर्णाविति । भैमीकरावेव कोक-

तत्प्रविष्टं सखीकर्णे पत्युरालपितं ह्रिया।
पिदधाविव वैदर्भी स्वरहस्याभिसन्धिना॥ ९९ ॥
तमालोक्य प्रियाकेलिं नले सोत्प्रासहासिनि।
आरात्तत्त्वमबुध्वाऽपि सख्यः सिस्मियिरेऽपराः॥ १०० ॥

नदे रक्तोत्पले अपि कर्त्तारौ सख्याः कलाया नेत्रे एवासितो-त्पले तस्या एव कर्णौ पीडयती व्यथयती वीक्ष्य तौ कलाकर्णौ कर्म्मभूतौ अपीडयतां नु। कलानेत्रनीलोत्पलयोराकर्णपूर्णतया कर्णाक्रमणात् पीडाकरणे इव भैमीकररक्तोत्पले अपि साजा-त्यान्नेत्रनीलोत्पलसाहाय्यकाचरणबुद्ध्येव स्पर्द्धयेव वा भैमीक-रक्तोत्पले अपि तत्कर्णौ पीडयामासतुः किमिति भावः। सवर्णयोः साहाय्यकं स्पर्द्धा च युक्ता। पीडयती वा नपुंसकस्येति (पा०७।१।७९) नुमभावः॥ ९८॥

पुनरन्ययोत्प्रेक्षते॥ तदिति। वैदर्भी सखीकर्णे प्रविष्टं तत्पू-र्वोक्तं रहस्यरूपं पत्युरालपितं स्वरहस्यं एतत्कर्णाभ्यां सका-शात् वहिर्मा गादिति अभिसन्धिना अभिप्रायेणेव ह्रिया पिदधौ आच्छादितवती। अन्यदपि गोप्यवस्तु भाण्डे निचि-प्यान्यो मा ज्ञासीदिति तद्द्वारं पिधीयते॥ ९९॥

तमिति। आराद्दूरे स्थिता अपराः सख्यस्तत्त्वं नलहा-सकारणमबुध्वाऽपि सिस्मियिरे अहसन्। कस्मिन् सति। नले तं पूर्वोक्तं प्रियाकेलिं आलोक्य सोत्प्रासहासिनि उत्प्रासेनोपहासेन सह यथा तथा हसति सति। नलाट्टहासश्रवणमात्रेण सिस्मि-यिर इत्यर्थः॥ १००॥

दम्पत्योरुपरि प्रीत्या ता धराप्सरसस्तयोः ।
ववृषुः स्मितपुष्पाणि सुरभीणि मुखानिलैः ॥ १०१ ॥
तदास्यहसिताज्जातं स्मितमासामभासत ।
आलोकादिव शीतांशोः कुमुदश्रेणिजृम्भणं ॥ १०२ ॥
प्रत्यभिज्ञाय विज्ञाऽथ स्वरं हासविकस्वरं ।
सख्यास्तासु स्वपक्षायाः कला जातबलाऽजनि ॥ १०३ ॥

दम्पत्योरिति। ताः सख्य एव धरायां वर्त्तमाना अप्सरसः तयो-र्दम्पत्योरुपरि प्रीत्या प्रेमातिशयेन मुखानिलैः सुरभीणि स्मि-तान्येव पुष्पाणि ववृषुः सर्वा अपि सख्यस्तावुभौ क्रीडावशा-ज्जहसुरित्यर्थः। मुखानिलसुरभित्वेन तासां पद्मिनीत्वं सूचितं तयोः षष्ठ्यतसर्थेति (पा० २।३।३०) षष्ठी ॥ १०१ ॥

तदेति। अस्य नलस्यास्यहसिताज्जातमासां सखीनां स्मितं शीतांशोरालोकात् सकाशाज्जातं कुमुदश्रेण्यां जृम्भणं विकास-नमिवाभासत। तदस्येति क्वचित् पाठः ॥ १०२ ॥

प्रतीति। अथ सखीसमूहहासानन्तरं विज्ञा अतिचतुरा कला तासु सखीषु मध्ये स्वपक्षाया निजमित्रभूतायाः कस्या-श्चित् सख्याः स्वरं हासेन विकस्वरं सुव्यक्तं, अत एव सोऽयं मत्सख्या एव स्वर इति प्रत्यभिज्ञाय परोक्षप्रत्यक्षोभयात्मकज्ञा-नविषयं कृत्वा, जातं बलं यस्यास्तादृशी भैमीप्रतारणार्थं सस-हायोत्साहशक्तियुक्ता वाऽजनि। मत्पक्षीयाऽत्र विद्यतेऽतोऽस्याः सकाशादस्यां मोचयिष्यति, अवशिष्टमाकर्णयिष्यतीति साऽऽश्वस्ताऽ

साऽऽह्वयोच्चैरथोचे तामेहि स्वर्गेण वञ्चिते।
पिब वाणीः सुधावेणीर्नृपचन्द्रस्य सुन्दरि ॥ १०४ ॥
साऽशृणोत्तस्य वाग्भागमनत्यासत्तिमत्यपि।
कल्पग्रामाल्पनिर्घोषं वदरीव कृशोदरी ॥ १०५ ॥

भूदिति भावः। अन्योऽपि केनचित् प्रतिबद्धः स्वपत्नीयं दृष्ट्वा जातबलो भवति। सखीस्वरश्रवणन्तु कर्णपिधानात् पूर्व्वमेव ज्ञातव्यं अन्यथा स्वरश्रवणानुपपत्तेः। भैमीकरयोः कोमलतरतया कर्णनिविडपीडनसामर्थ्याभावेन वा स्वरश्रवणोपपत्तेः। तथ्यज्ञा इति च पाठः ॥ १०३ ॥

सेति। अथ स्वपत्नीयस्वरप्रत्यभिज्ञानानन्तरं सा कला तां स्वसखीं उच्चैस्तारस्वरं यथा तथा आह्वय इति ऊचे। इति किं दूरस्थत्वात् हे स्वर्गसुखेन वञ्चिते सुन्दरि एहि समीपमागच्छ। आगत्य त्वं नृप एवाह्लादकत्वाच्चन्द्रस्तस्य सुधावेणीः अमृतप्रवाहरूपा वाणीः पिब सादरमाकर्णयेति। स्वर्गेऽपीन्द्रामृतपानमेव, नलपरिहासाकर्णनसुखं स्वर्गसुखमेव तदनुभवेत्यर्थः ॥ १०४ ॥

सेति। कलयाऽऽह्वता ऽनत्यासत्तिमत्यपि अत्यन्तनैकट्यरहिताऽपि यत्र स्थिता किञ्चित् श्रूयते किञ्चिन्नेति तत्र स्थिता कृशोदरी सा कलासखी तस्य वचोभागमवशिष्टमंशं अशृणोत् कलाकर्णयोर्भैम्या पिहितत्वादाह्वता सखी नलकथ्यमानरहस्यकथाशेषमशृणोदित्यर्थः। का कमिव। कृशोदरी कृशमध्या अल्पजलेति यावत्। एवम्भूता वदरी कल्पग्रामनाम्नो ग्रामस्याल्पनिर्घोषं

अथ स्वपृष्ठनिष्ठायाः शृण्वन्त्या नैषधाभिधाः।
नलमौलिमणौ तस्या भावमाकलयत् कला ॥ १०६ ॥
प्रतिबिम्बेङ्गितैः सख्या मुखाकूतकृतानुमा।
तद्व्रीडाद्यनकुर्व्वाणा शृण्वती चाश्वमायि सा ॥ १०७ ॥

लोककलकलं तत्र पठतां वेदध्वनिम्वा तमिव, वदरिकाश्रमस्थो लोकः मुनिजनस्थानभूतः कल्पग्रामनिवासिनो जनस्य कोलाहलं शृणोतीति तैर्थिकप्रसिद्धिः ॥ १०५ ॥

अथेति। अथ कलासख्या नलवाक्यशेषश्रवणानन्तरं स्वपृष्ठे निष्ठा स्थितिर्यस्याः कर्णपिधानपरतया कलापश्चाद्भागे स्थितायास्तया कलासखीं प्रति रहस्यं ब्रुवतो नैषधस्याभिधा वचनानि शृण्वन्त्याः तस्या भैम्या भावं रहस्यकथनाद्धासकोपाभिव्यञ्जकमुखचेष्टाविशेषं नलस्य मौलिमणौ शिरोरत्ने प्रतिबिम्बवशादाकलयदज्ञासीत्, ददर्शेत्यर्थः। नलेन कलासखीं प्रति रहस्ये उक्ते भैम्या हासकोपादिचेष्टां नलमौलिरत्ने प्रतिबिम्बितां सा कला ददर्श न स्वशृणोदित्यर्थः ॥ १०६ ॥

प्रतिबिम्बेति। प्रतिबिम्बे ईङ्गितैः सख्याः पृष्ठस्थिताया भैम्याः स्वपक्षसख्या वा मुखाकूतैः व्रीडाहास्यादिसूचकमुखसङ्कोचविकासादिचेष्टितैः कृता कृता अनुमाऽनुमितिर्यया तादृङ्मुखविकारदर्शनात् प्रायेण नलेनैवमुक्तं स्यादित्येवं कृता नलवाक्यार्थसम्भावना यया सा, तथा तस्या भैम्याः स्वपक्षसख्या वा नलवाक्यानुरूपव्रीडाद्यनुकुर्व्वती प्रतिबिम्बदर्शनादेवाङ्गसङ्कोचाद्यभिनयेना-

कारङ्कारं तथाकारमूचे साऽश्रुतवत्तमां।
मिथ्या वेत्थ गिरश्चेत्तद्व्यर्थाः स्युर्मम देवताः॥ १०८॥
मत्कर्णभूषणानान्तु राजन्निविडपीडनात्।
व्यथिष्यमाणपाणिस्ते निषेद्धुमुचिता प्रिया॥ १०९॥

नुकुर्व्वाणा दर्शयन्ती सती सा कला भैमीपाणिपिहितकर्णाऽपि तत् क्रीडायनुकरणादेव भैमीवत्सखीवद्वा नलवचनं श्रुतवती-त्यमानि भैमीनलाभ्यां सम्भाविता। क्रीडादि न लोकेति (पा॰२।३।६९) षष्ठीनिषेधाद्द्वितीया। अनुकुर्व्वाणा अनुपरा-भ्यां कृञ् इति (पा॰१।३।७९) परस्मैपदविधानाच्छानजभावे ताच्छील्ये शानो वा चानश्॥ १०७॥

कारमिति। सा कला तथा पूर्व्वोक्तभैम्याः स्वपक्षसख्या वा नलमौलिमणिदृष्टं मुखक्रीडादर्शनाकारं कृत्वा कृत्वा अनया सर्व्वं श्रुतमिति यथा प्रतीतिर्भवति तथाऽभिनयं कृत्वा इत्यूचे। इति किं। अहं भवदीयं सर्वं वृत्तान्तं सर्व्वमश्रुतवत्तमां नि-तरां आकर्णितवत्यस्मि, हे भैमि त्वं भवद्वचनश्रवणसूचिका मम गिरः मिथ्या चेद्वेत्थ जानीषे अनाकर्णितमप्याकर्णितमियं वद-तीति मन्यसे चेत्तर्हि अभीष्टसिद्ध्यर्थं प्रत्यहं पूज्यमाना मम गौर्य्यादीष्टदेवताः व्यर्थाःनिष्फलाः स्युरिष्टदायिन्यो मा भूवन्नि-ति मया शपथः क्रियते इति नलं प्रत्यवोचद्वा। अश्रुतवत्तमां तिङश्चेति (पा॰५।३।५६) तमप्॥ १०८॥

मदिति। इतीति युग्मम्॥ सा कला इति पूर्व्वोक्तं नलं प्रति

इति सा मोचयाञ्चक्रे कर्णौ सख्याः करग्रहात् ।
पत्युराश्रवतां यान्त्या मुधायासनिषेधिनः ॥ ११० ॥
श्रुतिसंरोधजध्वानसन्ततिच्छेदतालतां ।
जगाम झटितित्यागस्वनस्तत्कर्णयोस्ततः ॥ १११ ॥

उक्ता सख्या भैम्याःकरग्रहात् पाणिभ्यां पीडनात् सकाशात् कर्णौ मोचयाञ्चक्रे, अर्थाद्भैम्यैव प्रयोज्यया। तृतीयान्तस्तु स्पष्टार्थः। किम्भूतायाः। कर्णपिधानरूपान्मुधायासात् वृथाप्रयासात् निषेधिनो निवारयितुः पत्युराश्रवतां वचनकारित्वं यान्त्या गच्छन्त्यास्तद्वचनकारिण्या इत्यर्थः। नपचरूपकलावचनमाकर्ण्य कर्णपिधानप्रयासो व्यर्थ इति निविडपीडनात् तव पाणिपीडैव भविष्यतीति तत्कर्णौ मुञ्चति। नलवचनाद्भैमी तत्कर्णावमुञ्चदित्यर्थः। इति किं। हे राजन् मत्कर्णपिधानवशात् कर्णभूषणानां निविडपीडनाद्धेतोस्तु पुनः सौकुमार्य्यातिशयादितः परमपि व्यथिष्यमाणौ पीडां प्राप्स्यन्तौ पाणी यस्यास्तादृशी ते तव प्रिया निषेद्धुमुचितेति, कर्णपिधानफलं नास्ति, पिधानप्रयासो व्यर्थः, प्रत्युतास्याः पीडा भविष्यति, इयं त्वया निषेध्येत्यर्थः॥ १०९ ॥ ११० ॥

श्रुतीति। ततः कर्णमोचनानन्तरं, ततो विस्तृतो, वा तस्याः कलायाः कर्णयोः झटिति शीघ्रं त्यागस्तस्माच्छीघ्रहस्तमोचनाज्जातो यो यन्नादिस्वनः स श्रुत्योः संरोधान्निविडपीडनाज्जातो यो ध्वानः शब्दस्तस्य सन्ततिरविच्छिन्नता निरन्तरं समुत्पन्नो गुमगुमारव इति यावत्। तस्य छेदे विरतौ तालतां हस्तताल्द-

सा ऽपसृत्य कियद्दूरं मुमुदे सिस्मिये ततः।
दूरंस्थ तां सखीमेत्य ययाचे काकुभिः कला॥ ११२॥
अभिधास्ये रहस्यं तद्यदश्रावि मयाऽनयोः।
वर्णयाकर्णितं मह्यमेह्याति विनिमीयतां॥ ११३॥

यवाद्यपरिच्छेद्यगीतादिक्रियामात्रभूतकारतां जगाम। झटिति-मुद्रितकर्णमोचनादनुभूयमानयन्मादिशब्दः कर्णपिधानसमये ऽनुभूयमानगुमगुमारवविरामज्ञापकोऽभूदित्यर्थः। एतच्च प्रत्यक्षसिद्धं॥ १११॥

सेति। सा कला ततोऽनन्तरं तस्मात्क्रीड्युपवेशनस्थानाद्वा सकाशात् कियत्किञ्चिद्दूरमपसृत्य गत्वा मुमुदे सिस्मिये प्रतारणकौशलवशाज्जहास च तां स्वसखीं श्रुतनलवचनां एत्य दूरं वक्ष्यमाणं काकुभिरर्थविशेषव्यञ्जकैर्वचनीचैर्भङ्गिविकारैः कृपणभाववचैर्ययाचे, अवोचदिति यावत्॥ ११२॥

अभिधास्य इति। हे सखि मया अनयोर्यद्रहस्यमश्रावि अहं तं रहस्यं तुभ्यमभिधास्ये। मत्कर्णपिधानानन्तरं अनयोः रहस्यं त्वया आकर्णितं तत्त्वं मह्यं वर्णय कथय, एहि शीघ्रमागच्छ विनिमीयतां परिवृत्तिः क्रियतां। मह्यं क्रिययायमभिप्रैतीति (पा॰ १।४।३२वा॰१) सम्प्रदानत्वं भिन्नवाक्यत्वादन्वादेशाभावाच्च मयादेशः॥ ११३॥

वयस्याभ्यर्थनेनास्याः प्राकूटश्रुतिनाटने।
विस्मितौ कुरुतः स्मैतौ दम्पती कम्पितं शिरः॥ ११४॥
तथाऽऽलिमालपन्तीं तामभ्यधान्निषधाधिपः।
आस्व तद्वञ्चितौ स्वस्त्वन्मिथ्या शपथसाहसात्॥ ११५॥
प्रत्यालापीत् कलाऽपीमं कलङ्कः शङ्कितः कुतः।
प्रियापरिजनोक्तस्य त्वयैषाऽद्य मृषोद्यता॥ ११६॥

वयस्येति। अश्रुतरहस्यश्रवणार्थमाहूताया वयस्याया अभ्यर्थनेन स्वाश्रुतश्रवणप्रार्थनेन हेतुनाऽस्याः कलायाः अशृणवन्तामित्यादिप्राकूटश्रुतिः पूर्व्वकृतमिथ्याशिरःकम्पादिपूर्व्वं श्रवणं तस्या नाटनेऽभिनये विस्मितौ अनया कथमावां प्रतारितौ स्वः दुष्टं दुष्टं इति मिथोवचनपूर्व्वकं साश्चर्य्यौ तौ दम्पती शिरःकम्पितं कुरुतः स्म। नाटने चौरादिकान्नटेर्नपुंसके भावे ल्युट्॥ ११४॥

तथेति। निषधाधिपः तथा रहस्यविनिमयकथनप्रार्थनरूपेण यां स्वपक्षभूतां आलिं प्रत्यालपन्ती तां कलामभ्यधात् अवोचत्। हे कले मिथ्याशपथरूपात् साहसादविचारकारित्वाद्धेतोः येयद्यावां कर्णमोचनार्थमेव त्वयाऽलीकवचनोक्त्या वञ्चितौ प्रतारितौ स्वो भवावः तर्हि आस्व तिष्ठ तिष्ठ। तत्तर्हि आस्वेति भिन्नं वा प्रतारणनिमित्तां तर्ज्जनोक्तिमूचे इत्यर्थः॥ ११५॥

प्रतीति। कलाऽपि इमं नलं प्रति उद्दिश्य आलापीत्, अवोचत्, हे राजन् त्वया प्रियाया भैम्याः परिजनस्य सेवकभूताया ममोक्तस्य वचनस्य एतावत्सु दिनेषु मध्ये अद्यैव मृषोद्यता मि-

सत्यं खलु तदाश्रौषं परं गुमगुमारवं।
शृणोमीत्येव चावोचं न तु त्वद्वाचमित्यपि॥ ११७॥
आमन्त्र्य देव तेन त्वां तद्वैयर्थ्यं समर्थये।
शपथः कर्म्मणोदर्कः सत्यं सत्योऽपि दैवतः॥ ११८॥

ष्याभावस्वरूपः कलङ्को दोषः कुतः कस्माद्धेतोः शङ्कितः सम्भा-
वितः तत्कारणं कथयेति सत्यवादित्वाद्भैम्याः परिचारिकायाः
समालीकभाषित्वं सम्भावयितुमप्यशक्यमित्यर्थः। भैमी राचौ
वृत्तमपि सुरतमसमये अवृत्तमिति कथयति परिजनस्य प्रभु-
सदृशो युक्तः। तथाचालीकभाषणं मम गुणा एव न तु कलङ्क
इत्यर्थः। परिजनलोकाविति वा पाठः॥ ११६॥

स्ववचनस्य सत्यतां प्रतिपादयति। सत्यमिति। अहं तदा
श्रवणपिधानकाले खलु निश्चितं अश्रौषं इति सत्यं, परं केवलं
गुमगुमारवं न तु त्वद्वचनं। तथाच श्रवणमात्रं सत्यमेवेत्यर्थः।
शपथकरणसमये शृधातोः सकर्म्मत्वेऽपि कर्म्माविवचया अहं
शृणोमीत्येव वाऽवोचं न तु त्वद्वाचमिति विशेषणमप्यवोचं। शप-
थोऽपि साधारणश्रवणमात्रविषयत्वात् सत्य एवेति। न कथ-
ञ्चिदपि समालीकभाषित्वं त्वया शङ्कनीयमित्यर्थः। अशृण्वन्त-
मामिति तत्रोक्तत्वाच्च शृणोमीति श्रवणमात्रोपलक्षणपरं न
तु भूतवर्त्तमानपरमिति ज्ञातव्यं॥ ११७॥

अर्थाः सुर्ममेति देवताशब्दस्यान्यार्थत्वेन शपथो मया न
कृत एवेति समर्थयते। आमन्त्र्येति। हे राजन् अहं तेन

असम्भागकथारम्भैर्वञ्चयेथे कथं नु मां।
हन्त सेयमनर्हन्ती यत्तु विप्रलभे युवां॥ ११९॥

व्यर्था स्युरित्यादिना वाक्येन देवेति त्वामामन्त्र्य सम्बोध्य ताः श्रवणप्रतिपादिका अश्रृणवन्तमामित्यादयो मम गिरो व्यर्था अलीकाः स्युः यथा त्वं मिथ्याभूता वेत्थ तादृशा एव कामं स्युरिति अश्रृणवन्तमामित्यादीनां त्वद्वचनश्रवणप्रतिपादिकानामपि गिरां वैयर्थ्यमेव समर्थये सिद्धान्तत्वेन प्रतिपादयामि। अथ च या गुमगुमारवरूपा अश्रौषं यास्व त्वं मिथ्या वेत्थ तासां गिरां अनुकरणशब्दत्वात् अर्थशून्यत्वात् निरर्थकत्वाद्वैयर्थ्यं समर्थये पूर्व्वकृतस्य शपथस्यान्यमर्थं कृत्वा कथमपलपसीत्यत आह।

सत्येनापि शपेद्यस्तु देवाग्निगुरुसन्निधौ।
तस्य वैवस्वतो राजा धर्मस्यार्द्धं निकृन्तति॥

इत्यादि मन्वादिवचनप्रामाण्याद्देवतासम्बन्धी सत्योऽपि शपथो सत्यं निश्चितं यस्मात् कर्कशोदर्कः दारुणपरिणामः किं पुनरसत्यः तस्मादिति ज्ञात्वा मया शपथो न कृत एव। परं देवस्यैव शपथभ्रान्तिर्जातेत्यर्थः। अत एव त्वां देवेत्यामन्त्रितवती दैवते सत्योऽपि शपथः कर्कशोदर्क इति यन्मन्वादिभिरुक्तं तत्सत्यं। यस्माच्छपथभ्रान्त्या सम्प्रत्येव त्वया मयि कलङ्क आरोपित इत्यर्थ इति वा॥ ११८॥

इदानीं आर्जवं हि कुटिलेषु न नीतिरिति न्यायादलीकभाषणेऽपि अदोषत्वमाह। असम्भोगेति। हे भैमीनलौ युवां

कर्णे कर्णे ततः सख्या श्रुतमाचख्यतुर्मिथः ।
मुहुर्विस्मयमाने च स्मयमाने च ते बहु ॥ १२० ॥
अथाख्यायि कलासख्या कुप्य मे दमयन्ति मा ।
कर्णाद्द्वितीयतोऽप्यस्याः सङ्क्रोप्यैव यदश्रुवं ॥ १२१ ॥

भैमी मह्यं स्प्रष्टुमपि न ददाति नलेनाहं कदाचिदपि न स्पृष्टा ऽपि इत्यसम्भोगकथारम्भैरन्योन्यसम्भोगाभावविषयवृत्तान्तारम्भैः मिथोऽनुभूतसुरतभरनिह्नवैः छला मां कथं नु कथमिव वञ्चयेथे प्रतारयथः । यत्तु पुनः, अहं कर्णीभूतौ युवां विप्रलभ्य प्रतारयामि सेयमहं यन्नर्हन्ती अयोग्या अनुचितकारिणी हन्त कष्टं चित्रं वेति काकुः । युवाभ्यामहं वञ्चनीया मया तु भवन्तौ न वञ्चनीयौ का वा रीतिरियं वञ्चनकरणसाम्यात् समदोषगुणौ युवामहं चेति भावः। अर्हन्तीति अर्हः प्रशंसायामिति शतरि उगित्वान्ङीप् नुम् युवां कर्त्त्वेन चाहत्या योज्यं ॥ ११९ ॥

कर्ण इति । ततः स्ववञ्चकत्वदोषपरिहारानन्तरं भैमीसुरतप्रागल्भ्ये मुहुर्विस्मयमाने आश्चर्यं कुर्व्वाणे च बहु नितरां स्मयमाने हसन्त्यौ च ते कलासखीलक्षणे सख्यौ भैम्या वा सहचर्य्यौ मिथोऽन्योन्यस्य कर्णे कर्णे स्वस्वश्रुतं स्वरहस्यं आचख्यतुः । चावन्योन्यसमुच्चये । अन्योन्यकर्णापेक्षया वीप्सायां द्विरुक्तिः ॥ १२० ॥

अथेति । अथान्योन्यकर्णे तत्तद्रहस्यकथनानन्तरं कलायाः सख्या कलयैव सख्या वा भैमी आख्यायि इति उक्ता हे दम-

प्रियः प्रियामथाचष्ट दृष्टं कपटपाटवं ।
वयस्ययोरिदं तस्मान्मा सखीष्वेव विश्वसीः ॥ १२२ ॥
आलापि कलयाऽपीयं पतिर्नालपति क्वचित् ।
वयस्येऽसौ रहस्यं तत्सभ्ये विस्रम्भमीदृशि ॥ १२३ ॥

यन्ति त्वं मे मह्यं मा कुप्य अहं यदश्रुवं तदस्या द्वितीयतोऽपि कर्णात् सङ्गोऽस्येवाश्रुवं, अस्या एकेनैव कर्णेन श्रुतं न तु द्वितीयेनेति लौकिकादाभाषणात् परिहासोऽपि । एवमिति पाठे एवम्प्रकारेण सङ्गोऽस्येति । कुप्य मे क्रुधद्रुहेति (पा॰ १।४।३७) सम्प्रदानत्वं मा निरनुबन्धकः अश्रुवं लङ् ॥ १२१ ॥

प्रिय इति । अथ सख्युक्त्यनन्तरं प्रियः प्रियां आचष्टे इति जगे । इति किं हे भैमि त्वं वयस्ययोः कपटपाटवमिदं वचनचातुर्यं दृष्टमनुभूतं यतः तस्मात्सखीष्वेव मा विश्वसीः किन्तु मयि कदाचिद्विश्वसिहि सखीषु नैव विश्वसीः किन्तु मय्येवेति वा । यद्वा मा विश्वसीरेव ॥ १२२ ॥

आलापीति । कलयाऽपि इयं भैमी मधुरकाकूक्त्या आलापि इत्युक्ता । इति किं । हे वयस्ये असौ तव पतिः क्वचिदपि देशे जने वा त्वद्रहस्यं नालपति किन्तु गोपायत्येव । तत्तस्मादीदृशि एतत्सदृशेऽन्यस्मिन्नपि सभ्ये साधौ विस्रम्भं विश्वसनीयं त्वया किं पुनरेतस्मिन्निति विदग्धलक्षणया अयं सर्व्वस्याग्रे त्वद्रहस्यं प्रकटयत्येव, असभ्यसाधोऽयमित्यस्मिन्नेतत्तुल्येऽन्यस्मिन्नपि नैव विश्वसीरिति । नालपति अपिलालपति विस्रम्भमपि तु नेति काकुर्वा । आलपीत्यपि क्वचित्पाठः ॥ १२३ ॥

इति व्युत्तिष्ठमानायां तस्यामूचे नलः प्रियाम्।
भव भैमि बहिःकुर्वे दुर्विनीते गृहादमू॥ १२४॥
शिरःकम्पानुमत्याऽथ सुदत्या प्रीणितः प्रियः।
चुलुकं तुच्छमुत्क्षिप्य सख्योः सलिलमक्षिपत्॥ १२५॥

इतीति। नलस्तस्यां कलायां इति उक्तप्रकारेण प्रतिबन्ध्या व्युत्तिष्ठमानायां प्रतिरोधकारिण्यां सत्यां प्रियां प्रति इत्यूचे। इति किं। हे भैमि अहं दुर्विनीते दुष्टे नितरां विश्वासघातिन्यौ अमू सख्यौ गृहाद्बहिःकुर्वे निष्कासयामि भव आज्ञापय। एतेन नलस्य सम्भोगेच्छा व्यज्यते तदर्थमेव कुर्वे इति लट्। व्युत्थानं प्रतिरोधे च विरोधाचरणेऽपि चेत्यभिधानादूर्द्धकर्मत्वाभावात् उदोऽनूर्द्धकर्मणीति (पा॰१।३।२४) तङ्। व्युत्तिष्ठमानायां विरोधाचरणे कृतोद्यमायां वा॥ १२४॥

शिर इति। अथोक्तविषयकथानन्तरं सुदत्या भैम्याः शिरःकम्पेन या सखीनिष्कासनस्यानुमतिरनुज्ञा तया कृत्वा प्रीणितो जनितानन्दः प्रियः सख्योर्विषये तुच्छं रिक्तं चुलुकमुत्क्षिप्य उदस्य वरुणवरेण प्राप्तं सलिलं तन्निष्कासनार्थं अक्षिपत्। सख्योर्दुष्टत्वाच्छिरःकम्पेन भैम्या तद्बहिष्करणमङ्गीकृतं, नलस्तु स्वाशयानुसारेण भैम्यपि सम्भोगेच्छयैवैते बहिष्कर्त्तुमिच्छति मत्सम्भोगोऽनुमतोऽस्या इति सन्तुष्टोऽत एव तन्निर्गमनार्थं जलं क्षिप्तवानिति भावः। शिरःकम्प एवानुमतिर्यस्यास्तया सुदत्येति वा॥ १२५॥

तच्चित्रदत्तचित्ताभ्यामुच्चैः सिचयसेचनं ।
ताभ्यामलम्भि दूरेऽपि नलेच्छापूरिभिर्ज्जलैः ॥ १२६ ॥
वरेण वरुणस्यायं सुलभैरम्भसां भरैः ।
एतयोस्तिमितीचक्रे हृदयं विस्मयैरपि ॥ १२७ ॥
तेनापि नापसर्पन्त्यौ दमयन्तीमयं ततः ।
हर्षेणादर्शयत् पश्य नन्विमे तन्वि मे पुरः ॥ १२८ ॥

तदिति । तुच्छचुलुकमोचनमात्रेण जलसेचनात् तज्जलेन चित्रे आश्चर्य्ये दत्तं स्थापितं चित्तं ययोस्ताभ्यां दूरेऽपि स्थिताभ्यां सखीभ्यां तुच्छं चुलुकं नलेच्छामात्रेण पूरयन्ति सर्व्वमाप्लावयन्ति तच्छीलैः परिपूर्णतरैर्जलैः कृत्वा उच्चैर्नितरां सिचयस्य वस्त्रस्य सेचनमार्द्रीभावोऽलम्भि प्रापि ॥ १२६ ॥

वरेणेति । अयं नलो वरुणवरेण सुलभैरनायासलभ्यैरम्भसां भरैः पूरैः तथाऽऽकस्मिकदर्शनप्रभवैर्विस्मयैराश्चर्य्यैरपि कृत्वा एतयोः सख्योः क्रमेण हृदयं उरःस्थलमन्तरञ्च स्तिमितीचक्रे पूर्व्वमनार्द्रमप्यार्द्रीचक्रे तथाऽनिश्चलमपि निश्चलीचक्रे वारिपूरसेकेनातितरां आश्चर्य्यं जातमित्यर्थः । तिमस्तिम आर्द्रीभावे ॥ १२७ ॥

तेनेति॥ क्लिश्नीत्येति ॥ युग्मं ॥ ततो जलसेकानन्तरं अयं नलः तेन तावता जलसेकेनापि गृहाद्बहिर्नापसर्पन्त्यौ अनिर्गच्छन्त्यौ ते सख्यौ कुचदर्शनाज्जातेन हर्षेण दमयन्तीं अदर्शयत् । हस्तेनेति पाठे कुचदर्शनोपलक्षकपाणिचेष्टाभिनयेन, ननु तन्वि

क्लिन्नीकृत्याम्भसा वस्त्रं जैनप्रव्रजितीकृते ।
सख्यौ सक्षौमभावेऽपि निर्विघ्नस्तनदर्शने ॥ १२९ ॥
अम्बुनः शम्बरत्वेन मायैवाविरभूदियं ।
तत्पटावृतमप्यङ्गमनयोः कथयत्यदः ॥ १३० ॥

त्वं मे पुर इमे सख्यौ पश्य। किम्भूते सख्यौ। अम्भसा कर्तृभूतेन करणेन कर्तृभूतेन मया वा वसनं क्लिन्नीकृत्यार्द्रीकृत्य जैनप्रव्रजितीकृते दिगम्बरपरिव्राजिकात्वं प्रापिते। यतः सक्षौमभावे दुकूलसाहित्ये सत्यपि निर्विघ्नमन्तरायरहितं स्तनदर्शनं ययोस्ते सूक्ष्मतरे वस्त्रे जलसिक्ते निरन्तरमङ्गदर्शनं भवति तथा च नग्नप्राये एते सख्यौ ममाग्रे विलोकयेति तयोर्लज्जात्यागद्वारा बहिर्निर्गमनार्थं कुचदर्शनोपलक्षकपाणिचेष्टाभिनयेनादर्शयदित्यर्थः। दृशेर्बुध्यर्थत्वात् दमयन्तीमित्यत्र, अणौ कर्त्तुर्णौ कर्मत्वं। जैनानां दिगम्बराणां प्रव्रजिता प्राव्राजिकाश्च अतादृश्यौ तादृश्यौ कृते, अभूततद्भावे (पा० ५।४।५०) इति च्विः ॥१२८॥ ॥१२९॥

अम्बुन इति। अदः जलं कर्त्तृ, अनयोः सख्योः पटावृतमप्यङ्गं स्तनजघनादिकर्म यत्कथयति प्रकटयति सेयं अम्बुनः नीरक्षीराम्बुशम्बरमित्यभिधानाच्छम्बरसंज्ञत्वेनाथ च शम्बराख्यदैत्यभावेन मायेवाविरभूत् प्रकटाऽजनि। शाम्बरी हि माया अविद्यमानमपि वस्तु प्रकाशयति। अत्रापि निर्जले जलदर्शनात् अनग्ने नग्नीकरणाच्चेयं शाम्बरी मायेव प्रकटाऽभूदितिच्छलेन नलवचः कविवचो वा। एवमुत्तरश्लोकेऽपि ज्ञेयम् ॥ १३० ॥

वाससो वाऽम्बरत्वेन दृश्यतेयमुपानमत् ।
चारुहारमणिश्रेणितारवीक्षणलक्षणा ॥ १३१ ॥
ते निरीक्ष्य निजावस्थां ह्रीणे निर्ययतुस्ततः ।
तयोर्व्वीचारसात् सख्यः सर्व्वा निश्चक्रमुः क्रमात् ॥ १३२ ॥

अत्रैव पद्यान्तरमाह । वाससं इति । वा अथवा स्तनाद्यङ्गानां दृश्यं दृश्यता प्रत्यक्षगोचरता वाससोऽम्बरत्वेनातिसूक्ष्मवस्त्रविशेषत्वेनाथचाम्बरशब्दवाच्यत्वादृश्यादाकाशत्वेनोपानमत् समागता जाता । निरावरणमम्बरे स्थितं वस्तु यथा प्रकटं दृश्यते तथैव वस्त्रावृतमपि च दृश्यते तर्हि तत्राम्बरत्वमेव हेतुरित्यर्थः । किम्भूता । चारवः स्थूलतरनिर्म्मलमनोहरा मणयः मौक्तिकानि तेषां श्रेण्यः पङ्क्तय एव ताराणि नक्षत्राणि तेषां वीक्षणमेव लक्षणं स्वरूपं चिह्नं वा यस्याः सा । अम्बरे हि नक्षत्रदर्शनं भवति तदेव च तस्य लक्षणं तद्वदत्रापि वस्त्रान्तरेऽपि जलसेकाद्धारमुक्ताफलानि स्फुटानि दृश्यन्ते तस्मादम्बरत्वमेव हेतुर्युक्त इत्यर्थः । तारशब्दस्य नक्षत्रवाचित्वं बहुधा दर्शितं ॥ १३१ ॥

ते इति । ते सख्यौ नितरां जलसेकाद्धोप्याङ्गदर्शनरूपां निजावस्थां निरीक्ष्य ह्रीणे लज्जिते सत्यौ ततस्तद्राजगृहात् निर्ययतुः, बहिर्निर्जग्मतुः । अन्या अपि सर्व्वाः सख्यः तयोर्जलार्द्रीकृतवस्त्रयोः सख्योर्व्वीचारसात् दर्शनकौतुकातिशयात् तयोः पश्चात् क्रमान्निश्चक्रमुः ॥ १३२ ॥

ता वहिर्भूय वैदर्भीमूचुर्नीतावधीतिनि।
उपेक्ष्ये ते पुनः सख्यौ मर्मज्ञे नाधुनाप्यमू ॥ १३३ ॥
उच्चैरूचेऽथ ता राजा सखी यमिदमाह वः।
श्रुतं मर्म ममैताभ्यां दृष्टं मर्म मया तयोः ॥ १३४ ॥

ता इति। ताः सख्यो वहिर्भूय गृहादहिःस्थिता वैदर्भीमूचुः हे नीते नीतिशास्त्रे अधीतिनि सुतरां कृताभ्यासे भैमि ते त्वया मर्मज्ञे त्वद्रहस्यवेदिन्यावमू सख्यौ अधुनाऽपि पूर्व्वं यत्कृतं तत् कृतमेवेतःपरमपि यावद् दूरं न गमिष्यतस्तावत् पुनर्नोपेक्ष्ये "विरोधयेन्न सर्व्वज्ञं नोपेक्षेत विरोधिनम्। प्रसादयेदशक्यं तु" इत्याद्युक्तनः स्मरणात् मर्मज्ञयोरेतयोस्त्वया नीतिशास्त्रप्रवीणयोपेक्षा नैव कार्य्या किन्त्वेते पुनः प्रसादनीये आकारणीये वेत्यर्थः। मर्मज्ञो ह्युपेक्षितो विकरोतीति नीतिज्ञत्वं तस्मादेते आकारणीये प्रसादनीये वेत्यर्थः ॥ १३३ ॥

उच्चैरिति। अथ राजा ताः सखीरुच्चैर्दूरादाकर्णनयोग्यं तारस्वरं वक्ष्यमाणप्रकारेणोचे। हे सख्यः वो युष्माकमियं सखी युष्मानिदं वक्ष्यमाणमाह, एताभ्यां मम मर्म रहस्यं श्रुतमित्येतावत् मया तु पुनरनयोः सख्योर्मर्म गुह्यमङ्गं दृष्टं श्रुताद्दृष्टं बलवदिति न्यायादेताभ्यामहमेव बलवतीति न काऽपि मे भीतिरिति वक्ष्यमाणञ्च भैमीवचनानुवादरूपेण नलोऽवोचदित्यर्थः। राज्ञेति पाठे ताः प्रति राज्ञा, ऊचे इत्यर्थः ॥ १३४ ॥

मद्विरोधितयोर्वाचि न श्रद्धातव्यमेतयोः।
अभ्यषिञ्चदिमे मायामिथ्यासिंहासने विधिः॥१३५॥
धौतेऽपि कीर्त्तिधाराभिश्चरिते चारुणि द्विषः।
मृषामषीलवैर्लक्ष्म लेखितुं के न शिल्पिनः॥१३६॥

मदिति। हे सख्यः वह्निर्निष्कासनाद्यनुमितिद्वारा मया विरोधितयोः कृतवैरयोरेतयोः सख्योर्वाचि न श्रद्धातव्यं सत्यत्वबुद्धिर्न कार्य्या, विरोधिनो हि प्रायेणासत्यमेव वदन्तीत्यर्थः। किञ्च विधिर्ब्रह्मा इमे सख्यौ मायानां कपटानां मिथ्याऽसत्यानाञ्च सिंहासने कपटासत्यसर्व्वाधिपत्ये अभ्यषिञ्चत्। योऽनयोर्जलसेको दृश्यते स ब्रह्मकृतो मायामिथ्यासिंहासनाभिषेक एवेति भैमी मन्यत इत्यर्थः। तस्माद्भवतीभिरेतयोर्वचसि न विश्वसनीयमिति भावः॥१३५॥

अनुवचसि न विश्वसनीयमित्येतदेवार्थान्तरन्यासेन समर्थ्यते। धौतेऽपीति। कीर्त्तिधाराभिः कीर्त्तिपूरैः धौते अत एव चारुणि मनोज्ञे धवले एवंविधेऽपि द्विषच्चरिते मृषामय्याः मषेः लेशैः कृत्वा लक्ष्म कलङ्कं लिखितुं के जनाः शिल्पिनश्चतुरा न भवन्ति अपि तु सर्व्वेऽप्यलीकदोषारोपं कुर्व्वन्त्येवेति मद्विरोधितयोर्वचसि न विश्वसनीयमित्यर्थः। अन्येऽपि शिल्पिनो जलधाराक्षालिते स्मरणीये कुड्यादौ मष्यादिवर्णकैश्चित्रं लिखन्ति केचिद्विषः शिल्पिनो वा॥१३६॥

ते सख्यावाचचक्षाते न किञ्चिद्ब्रूमहे बहु।
वक्ष्यावस्तत्परं यस्मै सर्व्वा निर्वासिता वयं॥ १३७॥
स्थापत्यैर्न स्म वित्तस्ते वर्षीयस्त्वचलत्करैः।
कृतामपि तथावाचि करकम्पेन वारणां॥ १३८॥
अपयातमितो धृष्टे धिग्वामश्लीलशीलतां।
इत्युक्ते चोत्सवन्तस्य व्यनिद्रातां स्म ते भिया॥ १३९॥

ते इति। ततस्ते सख्यौ इति आचचक्षाते ऊचतुः। इति किं। आवां अन्यत्किञ्चित् बह्वधिकं न ब्रूमहे किन्तु यस्मै प्रयोजनाय सर्व्वा वयं युवाभ्यां गृहाद्बहिर्निर्वासिता निष्कासितास्तदेव परं केवलमावां वक्ष्यावो वदिष्याव: सर्व्वेषामग्रे सुरतार्थं वयं निष्कासिता इति कथयिष्यावो न चान्यत्किञ्चिदिति॥ १३७॥

स्थापत्यैरिति। ते सख्यौ तथावाचि सुरतार्थं वयं निष्कासिता इति वचने विषये स्थापत्यैः सौविदल्लैः करकम्पेन कृतामपि वारणां निषेधं न वित्तःस्म जानीतः स्म यस्माद्वर्षीयस्त्वेन वार्द्धकेन चलन्तः कराः येषां तैः वार्द्धकातिशयजनितदोषवशेन स्वाभाविककरकम्पनभ्रान्त्या कृतमपि निषेधं न वित्तः स्मेत्यर्थः। सौविदल्लाः कञ्चुकिनः स्थापत्याः सौविदाश्चते, इत्यमरः। अतिशयेन वृद्धो वर्षीयान्, इयसुनि प्रियस्थिरेति (पा॰६।४।१५७) वर्षादेशः॥ १३८॥

अपेति। हे धृष्टे अतिनिर्लज्जे सख्यौ युवामितो गृहात्

आह स्म तद्गिरा ह्रीणां प्रियां नतमुखीं नलः।
ईदृग्भण्डसखी काऽपि निस्त्रपा न मनागपि ॥ १४० ॥

अपयातं निर्गच्छतं यस्माद्वा युवयोरश्लीलशीलतां ग्राम्यभाषण-सखीभावत्वं धिक् धिक् इति तैः स्वापत्यैरुक्ते गदिते सति ते सख्यौ तेभ्यो मारणभिया व्यतिद्राते स्म पलायाञ्चक्रतुः, एवं उक्तवन्तस्ते कञ्चुकिनश्च पलायाञ्चक्रुः। तयोः पलायमानयोः पश्चात्तगन्ति स्म तयोर्भीगेच्छुतां ज्ञात्वा सखीतर्जनव्याजेन तेऽपि निर्गता इति भावः। ते इति व्यतिद्राते इति द्विवचनबहुवचनक्षेपः। इत्युक्ते सतीति वा। व्यतिद्राते इति वचनत्रयेऽपि तुल्यं रूपं। द्रातेः परस्मैपदत्वादात्मनेपदं चिन्त्यं। व्यतिद्राति स्मेति पठनीयं इत्युक्ते ते उक्तवन्तश्च सर्व्वे व्यतिद्राति स्मेत्यर्थः ॥ १३९ ॥

आहेति। नलरतार्थं सर्व्वे निर्व्वासिता इति तयोः सख्योर्गिरा ह्रीणां लज्जितां अत एव नतमुखीं प्रियां इति आह स्म। इति किं। ईदृग्श्लीलभाषणशीला भण्डा निर्लज्जाः सख्यो यस्यास्तादृशी काऽपि मनागपि निस्त्रपा निर्लज्जा न। अपि तु सखीयुक्तत्वमेव समागमीलव्यसनेषु सख्यमिति न्यायादनुरूपयो र्विं सख्यं युक्तमिति त्वमपि लज्जां मुञ्चेति सकामस्य नलस्य वचः। भण्डसखी कापि ईदृक् कलावदृशो न दृष्टा ॥ १४० ॥

अहो नापत्नपाकन्ते जातरूपमिदं मुखं।
नातितापार्ज्जनेऽपि स्यादितो दुर्वर्णनिर्गमः ॥ १४१ ॥

अहो इति। अहो भैमि ते इदं मुखं जातं रूपं सौन्दर्य्यं यस्यैवंविधं सदपत्नपाकं गतलज्जं न भवति किन्तु सलज्जमेव, स्त्रीणां तु लज्जैव महद्भूषणमित्यर्थः। नापत्नपाकमिति समासेनैकपद्यं वा। अथ च पत्राणां नागवल्लीदलानां पाकः फलभूतः पूगादियोगसञ्जातो रागः स नास्ति यस्य तदपत्नपाकं तादृशं न भवति ताम्बूलरागसहितमिति यावत्, अत एव नितरां जातलावण्यं। अथ च सुन्दरमपि नापत्नपाकं सलज्जं। अहो चित्रम्, असुन्दरं हि सलज्जं भवति स्वं न दर्शयति। इदन्तु सुन्दरमपि स्वं न दर्शयतीत्याश्चर्य्यं। अतिनम्रत्वान्मुखं किञ्चिदपि न दृश्यत इत्यर्थः। अथ च त्रपैवाकं दुःखमपगतं त्रपाकं यस्मादपत्नपाकं तादृङ्न भवति लज्जारूपदुःखसहितमत एव न जातं रूपं यस्य सुरतार्थं सर्व्वनिर्व्वासने ताभ्यामुक्ते लज्जातिशयान्मुखं नितरां मलिनं जातं चित्रमेतदित्यर्थः। अथ च पत्रयोर्मृत्पुटयोर्मध्ये यः पाकः स नास्ति यस्य तादृशमपि न भवति यत्तदपत्नपाकं कृतपुटपाकमिति यावत्, एवम्भूतं सुवर्णमेव तव मुखमहो चित्रं मुखस्य सुवर्णत्वमाश्चर्य्यकारीत्यर्थः, यतः सलज्जमत एव नितरां तापस्य क्रोधाग्नेरर्ज्जने सम्पादने सत्यपि सम्नमस्लीलभाषणादिना सखीकोपे समुत्पादिते सत्यपि, इतो मुखाम् सकाशात् दुर्व्वर्णानां परुषाक्षराणां निर्गमो न स्यात्

तामथैष हृदि न्यस्य दधौ तल्पतले तनुं ।
निमिष्य च तदीयाङ्गसौकुमार्य्यमसिस्वदत् ॥ १४२ ॥
न्यस्य तस्याः कुचद्वन्द्वे मध्येनीवि निवेश्य च ।
स पाणिः सफलं चक्रे तत्करग्रहणश्रमं ॥ १४३ ॥

कोपे सत्यपि लज्जाबाहुल्यात् सखीः प्रत्युत्तरमपि परुषं न भाषसे एतदपि चित्रमित्यर्थः । अथच ह्रतपुटपाकसुवर्णसुरूपं यतोऽतएव पुटरहितं नितरामग्निदाहे सत्यप्यस्मात् सुवर्णाद्दुर्वर्णस्य रजतस्य निर्गमो न स्यात् पुटपाकादेव मिश्रितरजतनिर्गमे सति निर्दुष्टस्य शुद्धरजतस्य पश्चात् सुतरामग्निदाहे कृतेऽपि दुष्टाशयस्य पूर्व्वमेव गतत्वात्तस्माद्रजतनिर्गमो न भवत्येव । तथा सति तापार्जनेऽप्यस्मान्मुखादपि दुर्वर्णनिर्गमो न स्यात् सपचपाकजातरूपं ते मुखमित्यर्थः । अथच वर्णसाम्येन सुवर्णसदृशं ते मुखं यद्यपि तथापि नितरामग्निदाहे तस्माद्दुर्वर्णं निर्गच्छत्येव । अतितापार्जनेऽपि ते मुखाद् दुर्वर्णनिर्गमो नास्त्येवेत्याश्चर्य्यमित्यर्थः । अत्युत्तमप्रोज्ज्वलवर्णसुवर्णवर्णापरुषभाषिणी चासीति भावः । अपचपाकं पचे न कपीति (पा० ७।४।१४) ह्रस्वनिषेधः ॥ १४१ ॥

तामिति । अथैष नलस्तां हृदि न्यस्य तल्पतले शय्यायां तनुं शरीरं दधौ पृष्ठेन शय्यां पस्पर्शेत्यर्थः । तदालिङ्गनसुखवशादेव निमिष्य नेत्रे निमील्य तदीयाङ्गसौकुमार्य्यमसिस्वदत्, अनुबभूव च ॥ १४२ ॥

न्यस्येति । स तस्याः कुचद्वन्द्वे स्वकरं न्यस्य निक्षिप्य तथा

स्थापितामुपरि वक्षसि तां मुदा मुमुदे वहन्।
तदुद्वहनकर्तृत्वमाचष्ट स्पष्टमात्मनः ॥ १४४ ॥
खिद्यत्कराङ्गुलीलुप्तकस्तूरीलेपमुद्रया।
फूत्कार्य्यपीडनौ चक्रे स सखीषु प्रियास्तनौ ॥ १४५ ॥

नीवीनां मध्ये च नाभिमूले निवेश्य स्थापयित्वा पाणेः स्वकरस्य तस्याः करग्रहणे पाणिविवाहने विषये जातश्रमं सफलं चक्रे। स्तनजघनादिस्पर्शसुखानुभवादित्यर्थः। एतदेव विवाहफलं यत् स्तनादिस्पर्शसुखानुभवनं। अथच तत्प्रसिद्धं करस्य राजोपदायाः ग्रहणं तज्जनितस्वपाणेः श्रमं सफलं चक्रे स्तनादिमर्दनमेव राजदण्ड इत्यर्थः। अथच स्वपाणेर्भैम्याः करे यद्ग्रहणं निरोधनं तज्जनितं तस्याः श्रमं सफलं चक्रे। कुचनीवीस्पर्शमात्रेण निर्वृत्तो न लज्जान्तरे करं निवेशितवान् न च सम्भुङ्क्ते इत्यर्थः। एतच्चो-त्तरचसम्भोगनिषेधाल्लभ्यते ॥ १४३ ॥

स्थापितामिति। स मुदा कामाभिलाषेण वक्षस्युपरि स्था-पितां वक्षसि निवेशितां तां वहन् मुमुदे सुखातिशयाज्जहर्ष। स्पष्टमुत्प्रेक्ष्यते। आत्मनस्तस्या भैम्या उद्वहनं विवाहं प्रति अथचो-र्द्धधारणं प्रति कर्तृत्वमाचष्ट चेति शब्दच्छलेनोत्प्रेक्षा ॥ १४४ ॥

खिद्यदिति। स प्रियास्तनौ खिद्यन्तीभिः सञ्जातसात्त्विकस्वे-दाभिः कराङ्गुलीभिः लुप्तया कस्तूरीलेपसम्बन्धिन्या मुद्रया पत्रवल्लीरचनाविशेषेण हत्वा सखीषु विषये फूत्कार्य्यं महाकल-कलकथनीयं पीडनं मर्द्दनं ययोर्याभ्यां वा तौ चक्रे। भैमी-

तत्कुचे नखमारोप्य चमत्कुर्व्वंस्तयेरितः।
सोऽवादीत्त्वां हृदिस्थन्ते किं मामभिनदेष न॥ १४६॥
अहो अनौचितीयन्ते हृदि शुद्धेऽप्यशुद्धवत्।
अङ्कः खलैरिवाकल्पि नखैस्तीक्ष्णमुखैर्मम॥ १४७॥

कुचयुगले खरचितां कस्तूरीपत्त्रवल्लीरचनां प्रोञ्छितां दृष्ट्वा प्रियेण गाढमेतौ पीडितावित्यन्योन्यमुच्चैः कलकलं सख्यो यथा फूत्कारं कुर्व्वन्ति, दृत्तं कुचमर्द्दनं स्वयमेव यथा जानन्ति तथा तत्कुचौ ममर्द्देति भावः। लोकेऽपि स्वकृतां मुद्रां लुप्तां दृष्ट्वा अन्यथाभावशङ्कया उच्चैः फुत्कारं कुर्व्वन्तीति॥ १४५॥

तदिति। तस्याः कुचे नखमारोप्य निखाय स्वयमेव चमत्कुर्व्वन्कुचस्पर्शाभिनयपूर्व्वं शङ्कमानो नखक्षतपीडाविशेषादेव तथा किञ्चित्कोपेनेरितः, हे भैमि एष नखस्ते हृदिस्थं मां किं नाभिनदपि तु मामपि व्यदारयदेव। अन्यथा कथं त्वदीये हृदि नखे क्षिप्ते ममाङ्गचमत्कार इति॥ १४६॥

अहो इति। हे भैमि तीक्ष्णमुखैर्नापितकल्पितशितायैर्मम नखैः शुद्धे निष्कपटेऽपि हृदि अशुद्धं रुधिरं वर्त्तते कल्पते च तद्यथा तथाऽङ्को मयूरपदादिचिह्नमकल्पि आकारीति यस्मा इयं महती अनौचिती अहो चित्रं। कैरिव। दोषारोपरूपपरुषभाषणवशात् तीक्ष्णमुखैः दुःसहवदनैः खलैरिव। यथा खलैः शुद्धेऽपि पुरुषे अशुद्धवत् सदोषे पुरुष इव अङ्को दोषारोपः कल्प्यते सा यथाऽनौचिती, नखक्षतेन दृष्टायाः स्वेनैव

यच्चुम्बति नितम्बोरू यदालिङ्गति च स्तनौ।
भुङ्क्ते गुणमयं तत्ते वासः शुभदृशोचितं॥ १४८॥
लीनचोनांशुकं स्वेदि दृशालोक्यं विलोकयन्।
नितम्बं स नि:श्वस्य निनिन्द दिनदीर्घतां॥ १४९॥

मधूनामनीचित्यप्रकटनव्याजेन प्रयाहणामकरोदित्यर्थः। श्रु-
शुद्धवदिति पचे सप्तमीयामर्थादतिः॥ १४७॥

यदिति। हे भैमि गुणमयं सूचां सूक्ष्मतरतन्तुकं ते वास:
नितम्बोरू जघनमूरू च यद्यस्मात् चुम्बति स्पृशति तथा यस्माच ते
स्तनौ आलिङ्गति तत्तस्मात् कारणात् शुभानां रमणीयानां दृशानां
प्राप्ततनूनां यदोग्यमुचितं तद्भुङ्क्ते तादृशं भोगमनुभवतीत्यर्थः।
वस्त्रदेरा वासोविशेषणे वा। यद्यथा यो गुणमयः शौर्यौदार्यादि-
गुणपरिपूर्णो निर्दोषश्च शुभाया दशायाः पूर्वाचरितपुण्यपरि-
पाकोपनतशुभग्रहयोगानुकूलसमयविशेषस्योचितं भोगं लभते
स एव सुन्दरतररमणीयनितम्बोरचुम्बनं तत्कुचालिङ्गनञ्च लभ-
ते नान्य इति नचितम्बादिचुम्बनकारिणो मत्तोऽपि वसनमेव
धन्यमिति भावः। नितम्बोरू प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भाव इति॥१४८॥

लीनेति। सात्त्विकस्वेदवशादतिसूक्ष्मत्वात् समच्छवीभूय लीनं
संलग्नं चीनाख्यं यंशुकं यच, तथा स्वेदि सात्त्विकस्वेदयुक्तं अत
एव च दृशालोक्यं ईदृशं नितम्बं व्यलोकयन् स कामोन्मत्तो
भूत्वा नि:श्वस्य दिने सुरतनिषेधाभिरामतया निश्वासमोच-
नेन दु:खमभिव्यज्य दिवस दीर्घतां कथं वा दिनं शीघ्रं गमि-

देशमेव ददंशासौ प्रियादन्तच्छदान्तिकं।
चकाराधरपानस्य तत्रैवालीकचापलं॥ १५०॥
न क्षमे चपलापाङ्गि सोढुं स्मरशरव्यथां।
तत्प्रसीद प्रसीदेति स तां प्रीतामकोपयत्॥ १५१॥

अतीत्यादिना निर्गिन्द्र। सुरतार्थं दिनावसानमभिलषाषे-त्यर्थः। कामशरवशत्वात् सम्भोगेच्छुरभूत्, दिवा तन्निषेधाच सुरते सहसा न प्रवृत्त इति भावः॥ १४९॥

देशमिति। असौ प्रियादन्तच्छदोऽधरस्तस्यान्तिकं समीपव-र्त्तिनं देशं कपोलचिबुकादिभागमेव पूर्व्वं दशनैर्ददंश, अनन्तरं तत्रैवाधरसमीपप्रदेश एव अधरोपान्तस्थापितमुख एवाधरपा-नस्यालीकमेव चापलं पुनरोष्ठचालनं पुत्काराादिलरां चकार। चापलस्यालीकत्वञ्च तादृगभिनयमात्रकरणात् तात्त्विकचापल-करणेऽपि अधरसम्बन्धाभावाज् ज्ञेयं। सम्भुभुत्तातिशयाद् या-वता यत्नेनाधरं चुम्बितुं प्राप्यते तावन्तमपि विलम्बं सोढुमशक्तः स्वयमधर एवेति भ्रान्त्या वाऽधरोपान्तदंशादि चकारेति भावः। अतिरिरंसोरियं जातिः॥ १५०॥

नेति। स परिहासादिवशादालिङ्गनादिवशाच पूर्व्वं प्रीतां प्रसन्नामपि तां इत्युक्त्वाऽकोपयत्। इति किं। हे चपलापाङ्गि अहं स्मरशरव्यथां सोढुं न क्षमे शक्तोऽस्मि यतस्तस्मात् त्वं मम प्रसीद प्रसीद मह्यं सुरतं देहि देहीति दिने रन्तुमनुचितत्वात् कोपव्याजेनापि दिनं गमयितुं तामकोपयदित्यर्थः। प्रसादनमपि

नेत्रे निषधनाथस्य प्रियाया वदनाम्बुजं।
ततस्तनतटौ ताभ्यां जघनं घनमीयतुः॥ १५२॥
इत्यधीरतया तस्य हठवृत्तिविशङ्किनी।
झटित्युत्थाय सोत्कण्ठमसावन्वसरत्सखीः॥ १५३॥

कोपं विना न सम्भवतीति कोपसम्पादनं। अरच्यतामिति च पाठः। चपलापाङ्गि अङ्गगात्रेति (पा० ४।१।५४वा०१) ङीष्॥ १५१॥

नेत्रे इति। निषधनाथस्य नेत्रे पूर्वं प्रियाया वदनाम्बुजं ततोऽनन्तरं स्तनतटौ, अनन्तरञ्च ताभ्यां स्तनतटाभ्यां सकाशात् घनं पीवरं जघनं इयतुः प्रापयतुः सुरतौत्सुक्यात् सादरं वदनादिक्रमेणालोकयदिति भावः। अम्बुजतटजघनपदैः सादरालोकनार्हत्वं सूचितं। घनपदं सादरालोकनद्योतनार्थं। क्रियाविशेषणत्वेन सर्व्वत्र वा योज्यं॥ १५२॥

इतीति। इत्येवं वदनादिविलोकनपूर्व्वं जघने चिरकालं सादरदृष्टिस्थापनद्वारा धीरतया रतौत्सुकतयाऽस्य हठवृत्तौ बलात् सुरतारम्भे विशङ्किनी विशेषतः शङ्कमाना सम्भावयन्ती असौ झटिति मञ्चादुत्थाय चिरनिर्गतसखीगवेषणाय सोत्कण्ठं यथा तथा कलाद्याः सखीरन्वसरत्। सख्यनुसरणोत्कण्ठाव्याजेन प्रियसुरतारम्भं पर्य्यहार्षीदिति भावः। अतितरां रसपरवशता दोषाय रसत्यागश्च नायकस्य नीरसतामेवापादयतीति तदुभयपरिजिहीर्षया रसान्तरद्वारेण सम्भोगशृङ्गारपरां काष्ठामापादयितुं श्रीहर्षेण भैमीनलयोर्भिन्नदेशावस्थायिलकथनोपक्रमः कृतः॥ १५३॥

न्यवारीव यथाशक्ति स्यन्दम्मन्दं वितन्वता ।
भैमीकुचनितम्बेन नलसम्भोगलोभिना ॥ १५४ ॥
अपि श्रोणिभरस्वैरां धर्त्तुं तामशकन्न सः ।
तदङ्गसङ्गजस्तम्भो गजस्तम्भोरुदोरपि ॥ १५५ ॥
आलिङ्ग्यालिङ्ग्य तन्वङ्गि मामित्यर्द्धगिरं प्रियं ।
स्मित्वा निवृत्य पश्यन्ती द्वारपारमगादसौ ॥ १५६ ॥

न्यवारीवेति । नलसम्भोगलोभिना भैमीकुचनितम्बेन मन्दं शनैः स्यन्दगमनं वितन्वता स्वीयपीवरतातिशयेन शीघ्रं गन्तुमददता सता भैमीशक्तिमनतिक्रम्य शीघ्रगमनप्रतिबन्धकत्वरूपनिजशक्त्यनुसारेणैतो रतिस्थानादद्यिस्वया न गन्तव्यमिति न्यवारीव न्यषेधीव । निर्गताऽपि स्तननितम्बभराक्रान्तत्वाच्छीघ्रं गन्तुं न शशाकेति भावः । कुचनितम्बेन प्राण्यङ्गत्वादेकवद्भावः । लोभिना शत इनी (पा० ५।२।११५) इनिः ॥ १५४ ॥

अपीति । स श्रोणिभरेण नितम्बभाराक्रान्तत्वेन स्वैरां मन्दगामिनीमपि समीपे गच्छन्तीमपि तां स्वयं गजबन्धनस्तम्भवदुरू दीर्घौ च पीवरौ दोषौ बाहू यस्यैवम्भूतः सन् अङ्कपाश्यां धर्त्तुं नाशकत्, यतस्तस्या अङ्गसङ्गाज्जघनाङ्गस्पर्शाज्जातो निष्क्रियत्वरूपसात्त्विकभावः स्तम्भो यस्य सः सात्त्विकस्तम्भवशात् तां धर्त्तुं नाशकदित्यर्थः ॥ १५५ ॥

आलिङ्ग्येति । असौ भैमी इति पूर्वोक्तप्रकारेणार्द्धगिरं वाक्यशेषं वक्तुमसमर्थं प्रियं नलं स्मित्वाऽधीरत्वेन हसित्वा नि-

प्रियस्याप्रियमारभ्य तदन्तर्दूनयाऽनया ।
शेके शालीनयाऽऽलिभ्यो न गन्तुं न निवर्त्तितुं ॥ १५७ ॥

वृत्य परावृत्य वलितग्रीवं पश्यन्ती सती द्वारस्य पारं देहली-बहिःप्रदेशमगात् । इति किं । हे तन्वङ्गि प्रियं आलिङ्गालि-ङ्गापरिपूर्णवाग् वाणी यस्य तमित्यर्थः । कामोन्मादवाहुल्येन गद्गदभिन्नस्वरतया आलिङ्गालिङ्ग मां सुखय पश्चाद्गच्छेति वाक्यशेषः । स्मितादयः सम्भोगशृङ्गाररसाङ्गीभूततयाऽलङ्कारः ॥ १५६ ॥

प्रियस्येति । प्रियस्य तत्सम्भोगप्रातिकूल्यलक्षणमप्रियमारभ्य कृत्वा तदनादेवान्तर्हृदये दूनया उपतप्तया प्राप्तपश्चात्तापयेति यावत् । द्वारवहिर्देशं प्राप्तयाप्यनया प्रियस्यान्वेषिताचरणा-नन्तरं तस्य प्रसादनमकृत्वैव सखीं प्रतिगन्तुमयुक्तमिति विचा-र्यालीभ्यः सखीः प्रति गन्तुं न शेके समर्थाऽभूत् तत्रैव तस्था-वित्यर्थः । सखीभ्यः सकाशान्निवर्त्तितुं नलं प्रति परावर्त्तितु-मपि न शेके यतः शालीनयाऽधृष्टयाऽतिसलज्जया, सम्भदुद्देशे-नागताऽपि सुरतार्थं प्रियं प्रति पुनर्गतेति सख्यो वदिष्यन्ति तथा च लज्जा स्यादिति भिया पुनर्न निवृत्तेत्यर्थः । नलविष-यैव वा लज्जा । क्षणमात्रं मार्गमध्ये चिन्तावशात्तूष्णीं स्थितेति भावः । आलीभ्यः गत्यर्थकर्मणीति (पा० २।३।१२) चतुर्थी । निवृत्तिं प्रत्यपादानत्वात् पञ्चमी वा ॥ १५७ ॥

अकथयदथ वन्दिसुन्दरी द्वाः-
सविधमुपेत्य नलाय मध्यमह्नः।
जय नृप दिनयौवनोष्मतप्ता॒ऽऽ-
प्लवनजलानि पिपासति क्षितिस्ते॥ १५८॥
उपहृतमधिगङ्गमम्बु कम्बु-
च्छवि तव वाञ्छति केशभङ्गिसङ्गात्।

अकथयदिति। अथ परिहासपूर्व्वं भैमीवहिर्निर्गमनानन्तरं पुरुषस्यान्तःप्रवेष्टुमशक्यत्वाद्वसरज्ञापकवचनस्यावश्यं श्रावणीयत्वाद्वन्दिसुन्दरी विदग्धमागधवनिता द्वाःसविधं द्वारदेशसमीपमुपेत्य इति अह्नो मध्यं मध्याह्नमकथयत् व्यज्ञापयदित्यर्थः। इति किं। हे नृप जय सर्व्वोत्कर्षेण वर्त्तस्व दिनस्य यौवनं मध्याह्नस्तत्सम्बन्धिनोष्मणा तप्ता, आतपसन्तापेन छतसन्तापवती क्षितिः ते आप्लवनजलानि माध्याह्निकस्नानजलानि पिपासति पातुमिच्छति। माध्याह्निकस्नानावसरो वर्त्तत इत्यसूचयदित्यर्थः। मध्याह्नतप्ता हि जलं पातुमिच्छति। अकथयदिति लङ्। अचकथदिति पाठे चङ्। नलाय क्रियया समभिप्रैतीति (पा०१।४।३२।वा०१) सम्प्रदानत्वं॥ १५८॥

उपेति। अधिगङ्गं गङ्गामधिकृत्य वर्त्तमानमुपहृतं भागीरथ्याः सकाशादानीतं कम्बुच्छवि शङ्खधवलं अम्बु तव कृष्णतरकुटिलकेशपाशस्य भङ्गिभिः कुटिलभावैः सह सङ्गात् सम्बन्धात्, अनन्तरं सम्बन्धे जाते तरङ्गैः कृत्वाऽसमाऽतुल्यरूपा विषमा वा

अनुभवितुमनन्तरं तरङ्गा-
समशमनस्वसृमिश्रभावशोभां ॥ १५९ ॥
तपति जगत एव मूर्द्ध्नि भूत्वा
रविरधुना त्वमिवाद्भुतप्रतापः ।
पुरमथनमुपास्य पश्य पुण्यै-
रधरितमेनमनन्तरं त्वदीयैः ॥ १६० ॥

अतिकृष्णा वा शमनस्वसा यमभगिनी यमुना तया सह मिश्र-भावेन मिलितत्वेन सङ्गमेन या शोभा तां गङ्गायमुनासम्भूत-प्रयागकामनीकमनुभवितुं प्राप्तुं वाञ्छति। शुभ्रतरस्य जलस्य कृष्णतरकेशपाशसङ्गे सति प्रयागजलशोभा भविष्यतीति गङ्गा-जलेच्छां पूरय माध्याह्निकस्नानं कुर्व्विति भावः। अधिगङ्गं विभक्त्यर्थेऽव्ययीभावः ॥ १५९ ॥

तपतीति। हे राजन्, अद्भुतोऽसह्यः प्रकृष्टस्तापः करोष्ण्यं यस्य स रविरधुना मध्याह्नसमये जगत एव विश्वस्यापि मूर्द्ध्नि भूत्वा तपति। क इव। त्वमिव। यथा अद्भुतः प्रतापः क्षात्रतेजो यस्य स त्वं विश्वस्य मूर्द्ध्नि चरणमारोप्य तपसि राजलक्ष्म्या दीप्यसे तथे-त्यर्थः। मध्याह्नसमयो निश्चितो वर्त्तत इत्यर्थः। अत एव पुर-मथनं हरमुपास्याराध्योपार्ज्जितैरिति शेषः। एवम्भूतैस्त्वदीयैः पुण्यैर्देवपूजानन्तरं त्वमेनं सूर्य्यमधरितं मस्तकोपरिभागाच्च्या-वितं तिर्य्यग्गगनभागे वर्त्तमानमेनं सूर्य्यं पश्य। देवपूजानन्तरं हि सूर्य्यो नमस्क्रियत इत्याचारात्त्वमप्यपराह्णे सूर्य्यं नमस्कुर्व्विति

आनन्दं हठमाहरन्निव हरध्यानार्चनादिक्षण-
स्यासत्तावपि भूपतिः प्रियतमाविच्छेदखेदालसः।
पश्चद्वारदिशं प्रति प्रतिमुहुर्द्रागनिर्गतप्रेयसी-
प्रत्यावृत्तिधिया दिशन् दृशमसौ निर्गन्तुमुत्तस्थिवान्॥१६१॥

भावः। अधुना तु त्वत्सदृशः यत्पूजाजनितपुण्यैस्त्वया जितोऽधोगतो भविष्यतीत्यर्थः॥१६०॥

आनन्दमिति। असौ भूपतिः स्नानाद्यर्थं बहिर्निर्गन्तुं शय्यायाः सकाशादुत्तस्थिवान्। किम्भूतः। द्राक् झटिति बहिर्निर्गतायाः प्रेयस्या भैम्याः प्रत्यासत्तिधिया परावृत्त्यागमनस्य बुध्या पुनरप्यागमिष्यति किमिति सम्भावनया तद्विलोकनार्थं पश्चद्वारदेशं पार्श्वद्वारप्रदेशं प्रति लक्षीकृत्य प्रतिमुहुर्मुहुर्मुहुर्दृशं दिशन् ददानः, तथा प्रियतमाया विच्छेदो वियोगस्तज्जन्येन खेदेन दुःखेनालसोऽपि तथा हरध्यानार्चनादेः क्षणस्य मध्याह्नस्यासत्तौ, अतिनैकट्ये सत्यामपि हठं यथा स्यादेवं बलात्कारेण गतमप्यानन्दमाहरन्निव परावर्तयन्निव, अर्चनादिरेव क्षण उत्सवस्तदासत्त्याऽपीति वा विरहखेदायासे सत्यपि नित्याह्निककाललोपभिया शिवभक्त्या च सानन्दस्सन्बहिर्निर्गत इत्यर्थः। श्लोकचतुष्टयेनोत्तरसर्गसङ्गतिः सूचिता इति ज्ञेयं। प्रतिमुहुरित्यर्थे प्रतेर्मुहुः शब्देन सह सुपेति (पा॰२।१।४) समासः मुहुर्मुहुरित्यर्थः॥१६१॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यं।
अन्यासुण्णरसप्रमेयभणितौ विंशस्तदीये महा-
काव्येऽयं व्यगलन्नलस्य चरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः॥१६२॥

समाप्तो विंशः सर्गः॥

श्रीहर्षमिति। पूर्वार्द्धः पूर्ववत्॥ अन्यैः श्रीहर्षव्यतिरिक्तैः कविभिरसुस्सा रसस्य शृङ्गारादेः प्रमेयस्य समासोक्त्युत्प्रेक्षादेश्च भणितिर्गुम्फना यत्र तादृशेऽपूर्वरसादिमति महाकाव्ये विंशः सर्गः विंशतेः पूरणः व्यगलत् समाप्तिमितः। भणितौ। भाषित-पुंस्कं विंशः तस्य पूरणे डटिति (पा॰५।२।४८) डट्॥१६२॥

इति श्रीमदमरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृते नैषधीयप्रकाशे विंशः सर्गः॥

उत्तरनैषधचरित।

एकविंशः सर्गः।

तं विदर्भरमणीमणिसौधा-
दुज्जिहानमनुदर्शितसेवैः।
अर्पणान्निजकरस्य नरेन्द्रै-
रात्मनः करदता पुनरूचे॥ १॥

इदानीं पूर्व्वसर्गान्तप्रस्तावितमध्याह्नस्नानदेवपूजादिवर्णना-र्थमेकविंशं सर्गमारभते। तमिति। विदर्भरमण्या भैम्या मणिसौ-धान्मणिबद्धसुधाधवलितप्रासादात् सकाशादुज्जिहानं बहिर्नि-र्गच्छन्तं नलमनुलक्षीकृत्य दर्शिता अन्तःपुरद्वारि प्रणामादिना ज्ञापिता सेवा यैः, अवसरपर्य्यन्तं बहिःस्थितैरन्तरङ्गैर्नरेन्द्रैर्नल-हस्तावलम्बनार्थं निजकरस्यार्पणाद्धेतोरात्मनः स्वस्य करदता पुनरूचे पुनरुक्तीचक्रे इत्यर्थः। पूर्व्वं सर्व्वेऽपि राजानः बलि-रूपकरसमर्पणात् करदा अभूवन्, इदानीन्तु सोपानमा-र्गेणावरोहतो नलस्य हस्तावलम्बनार्थं निजपाणिसमर्पणात् करदा जाता इति श्लेषेणोत्प्रेक्षा। एतेन नलस्य चक्रवर्त्तित्वं द्योत्यते॥ १॥

तस्य चीनसिचयैरपि बद्धा
पद्धतिः पदयुगात् कठिनेति ।
तां व्यधत शिरसा खलु माल्यै
राजराजिरभितः प्रणमन्ती ॥ २ ॥
द्रागुपाश्रियत तस्य नृपैस्त-
दृष्टिदानबहुमानकृतार्थैः ।

तस्येति। खलितीव हेतोः अभितः पार्श्वद्वयेऽपि प्रणमन्ती राजराजिर्नृपपरम्परा तां सिचयैर्बद्धामपि पद्धतिं शिरसा माल्यैः शिरोधृताभिः पुष्पमालाभिः व्यधत आच्छादयति स्म। इति किं। चीनसिचयैः देशविशेषोद्भवैः सूक्ष्ममृदुभिर्वस्त्रैर्बद्धा सज्जिता आच्छादितापि सती पद्धतिः तस्य नलस्य पदयुगात् सकाशात् कठिनेति, मृदुतरयोर्हि चरणयोर्मृदुतरपुष्पबद्धायां भुवि गमनं युक्तं इति शिरोधृतपुष्पस्रंसनं यावद्भवति ताव-त्पर्य्यन्तं मध्येमार्गं तस्य सादरं दण्डवत् प्रणामं सर्व्वेऽपि चक्रु-रित्यर्थः ॥ २ ॥

द्रागिति। अथ प्रणामानन्तरं तेन कृतं दृष्टिदानं नेत्र-निरीक्षणं तल्लक्षणेन बहुमानेन कृतार्थैः सफलश्रमैर्नृपैः देशे भवं देश्यं स्वस्वदेश्यं स्वीयस्वीयदेशभवं तत्रान्यत्र वाऽपूर्व्वं दुर्लभं अत्युत्तमं, तथा यत्नेन बुद्धिपूर्व्वं शिल्पावशेन कल्पितैरारोपितै-र्दृष्टलोज्ज्वलत्वादिरमणीयत्वादिगुणविशेषैरधिकं अतितरां चित्रमाश्चर्य्यरूपं सहजैराहितैश्च गुणैरतितरामाश्चर्य्यकारि-

स्वस्वदेश्यमथ रत्नमपूर्व्वं
यत्नकल्पितगुणाधिकचित्रं ॥ ३ ॥
अङ्गुलीचलनलोचनभङ्गि-
भूतरङ्गविनिवेदितदानं।
रत्नमन्यनृपढौकितमन्ये
तत्प्रसादमलभन्त नृपास्तत् ॥ ४ ॥

मणिमुक्ताकरितुरगादिरत्नं वस्तु तस्य द्राक् शीघ्रं प्रणामान-न्तरमव्यहितमेवोपाह्रियत उपढौकितं। तत्र उपढौकिते रत्न-जाते दृष्टिदानमेव बहुमान इति वा। केनेदमिदमानीतमि-त्यादरप्रश्नपूर्वं तेषु दृष्टिदानमेवेति वा यत्नेति पाठे यत् कल्पि-तगुणाधिकचित्रं न भवति किन्तु स्वाभाविकगुणाधिकचित्रमेत-द्रत्नमिति सम्बन्धः। देश्यं भवार्थे दिगादित्वाद्यत् दिश्यमिति पाठेऽपि, रत्नजातावेकवचनं, एवमुत्तरश्लोकेऽपि ॥ ३ ॥

अङ्गुलीति। अन्ये चिरकालसेविनस्तदानीमेवागता वा नृपा अन्यनृपैर्ढौकितं उपढौकितं तत्पूर्व्वोक्तं मणिमुक्तादिरत्नजा-तमेव तस्य नलस्य प्रसादं पारितोषिकं दानं अलभन्त। किम्भूतं। अङ्गुलीचलनेन लोचनभङ्ग्या प्रसादसूचकनेत्रवीक्षणविशेषेण भूतरङ्गेण च एतस्मै एतद्देहीति सेवकान् प्रति एतत् त्वं गृहाणेतत् त्वं गृहाणेति राज्ञः प्रत्येव वा विशेषेण निवेदितं दानं यस्य। अन्यैरानीतमन्येभ्यो दत्तवान् न तु कोषागारे निवेशितवानि-

तानसौ कुशलवाक्यमृतसेकै-
स्तर्पितानथ पितेव विसृज्य।
अस्त्रशस्त्रखुरलीषु विनिन्ये
शैष्यकोपनमितानमितौजाः॥ ५॥

त्यनेनौदार्य्यातिशयश्चातुर्य्यञ्च सूच्यते। चतुरो हि तदीयमेव तस्मै न ददाति। अङ्कुशादिधारणेन शादानादिवेदनमी-श्वरजातिः॥ ४॥

तानिति। अथ नूतनागतराजस्वीकृतोपदादानानन्तरं चिरागतराजेभ्यो वितरणानन्तरं असौ अमितौजा अतुल्यपराक्रमो नलो नूतनागतान् राज्ञः कुशलसूनृतसेकैः कुशलप्रश्नसम्बन्धि-सत्यप्रियवचनामृतसेचनैः भवतां राष्ट्रे देहे च कुशलं भवतां कार्य्यं करिष्यामीत्येवंरूपैः कृत्वा तर्पितान् प्रीणितान् स्वकुमारं स्वशिविरं विसृज्य शैष्यकेण शिष्यभावेन प्रयोजकेनोपनमितान् समीपमानीतान् अस्त्रादिशिक्षार्थं समीपमागतानन्य-नृपान् अस्त्राण्याग्नेयादीनि शस्त्राणि बाणादीनि तेषां खुरलीषु दक्षचरणादिसंस्थानचातुरीविशेषेषु विनिन्ये तद्विषयं कौशल-मशिक्षयदित्यर्थः। क इव, पितेव। शैष्यकेति भावे षोपधा-दुञ्। शिष्यतेति च पाठः॥ ५॥

मर्त्यदुःप्रचरमस्त्रविचार-
श्चारु शिष्यजनतामनुशिष्य।
खेदविन्दुकितगोधिरधीरं
स श्वसन्नभवदाप्लवनेच्छुः॥ ६॥
यक्षकर्दममृदून्मृदिताङ्गं
प्राकुरङ्गमदमीलितमौलिं।

मर्त्येति। स नलः आप्लवेच्छुः जलावगाहनाय साभिलाषोऽभवत्। किम्भूतः। मर्त्येषु दुःप्रचरमविद्यमानप्रसरं मर्त्यैः दुःप्रचर्य्यते दुःप्रचरं नलातिरिक्तैर्मर्त्यमात्रैरज्ञाताशेषविशेषं अस्त्राणां आग्नेयाद्यस्त्राणां विचारं मोचोपसंहारोपायप्रकारविशेषं चारुः प्रौढप्रतिभः शिष्यजनस्तत्समूहं चारुसम्यग्यत्वा अनुशिष्य शिक्षयित्वा स्थितोऽनन्तरं श्रमवशाज्जाता ये खेदविन्दुकास्ते सञ्जाता यस्य तादृशो गोधिः ललाटं यस्य अत एव धीरं दीर्घं न धीरमधीरं श्वसन्। विन्दुकेत्यचाल्पार्थे कन्। तारकादित्वादितच्। ललाटमलिकं गोधिरित्यमरः॥ ६॥

यक्षेति। उपकुचा अङ्गास्तं बकुलपरिमलेनानुवन्धिताः मिलन्तो भृङ्गा येषु तैर्गन्धवारिभिः कर्पूरादिवासितजलैः सिषिचुः अभ्यङ्गस्नानमकारयन्नित्यर्थः। किम्भूतं। प्राक् पूर्वं कर्पूरागरुकस्तूरीचन्दनकक्कोलचूर्णरूपेण यक्षकर्दमेन सुगन्धिद्रव्येण कृत्वा मृदु यथा तथा शनैः उन्मृदितं अङ्गं यस्य तथा पश्चात् कुरङ्गमदेन कस्तूरिकया मीलितः सम्बन्धं प्रापितः

गन्धवारिभिरनुबन्धितभृङ्गै-
रङ्गना सिषिचुरुच्चकुचास्तं॥ ७ ॥
भूभृतं पृथुतपो घनमाप्त-
स्तं शुचिः स्नपयति स्म पुरोधाः।
सन्दधज्जलधरस्खलदोघ-
स्तीर्थवारिलहरीरुपरिष्टात्॥ ८ ॥

गौरिर्यक्ष कस्तूरिकागिर्व्वासिततैलमिश्रमिति यावत्। तथा।
कर्पूरमगरुश्चैव कस्तूरीचन्दनं तथा।
कङ्कोलं च भवेदेभिः पञ्चभिर्यक्षकर्द्दमः॥
इति* विष्णुपुराणात्॥ ७॥

भूभृतमिति। अभ्यङ्गस्नानानन्तरं शुचिः साचार आप्तो हितः स्वकुलपरम्परायातः पुरोधाः पुरोहितः जलधराज्जलपूर्णात् स्वर्णकलशात् स्खलन् पतन्नोघः सन्ततधारापरम्परा याभ्यान्ताः प्रयागादितीर्थवारीणां लहरीस्तरङ्गान् उपरिष्टात् सन्दधत् प्रक्षिपन् सन् पृथुना तपसा चान्द्रायणादिजन्येन च पुण्येन घनं पूर्णं तं भूभृतं नलं स्नपयति स्म। पूर्व्वमुष्णोदकस्नानेन शरीरशुद्धिं कारयित्वा सङ्कल्पपूर्व्वं शीतलोदकेन वेदोक्तमन्त्रस्नानमकारयदिति भावः। शुचिराषाढः पृथुना तपसा माघमासेनाघनं माघमारभ्य वृक्षाणां गलितपत्रत्वादगहनं एवम्भूतं पर्व्वतमभिषिञ्चती विशिष्टा लहरीरुपरि धारयन्

* गन्धद इति पा०।

प्रेयसी कुचवियोगहविर्भुग्
जन्मधूमविततीरिव बिभ्रत्।
स्नायिनः करसरोरुहयुग्मं
तस्य गर्भधृतदर्भमराजत् ॥ ९ ॥
कल्प्यमानममुनाचमनार्थं
गाङ्गमम्बु चुलुकोदरचुम्बि।
निर्म्मलत्वमिलितात् प्रतिबिम्बा
द्यामयच्छदुपनीय करे नु ॥ १० ॥

बहुजलं विक्षिपन् आषाढः पृथुतपो येषां तैस्तपस्विभिर्घनं निरन्तरव्याप्तं पर्व्वतमभिषिञ्चतीति वा। तपा माघ इत्यमरः स्युर्विल्वयमाषाढ इति च ॥ ८ ॥

स्नानक्रममाह ॥ प्रेयसीति। स्नायिनो मन्त्रवत्तीर्थजलाव-गाहनस्नानविधिना स्नानं कुर्व्वाणस्य करसरोरुहयुग्मगर्भयो-स्तर्जनीकनिष्ठान्तरालयोर्धृतौ दर्भौ येन एवम्भूतमराजत् शुशुभे। किम्भूतमिवोत्प्रेक्ष्यते। प्रेयस्याः कुचवियोग एव हविर्भुक् तस्माज्जन्म यासान्ताः धूमविततीर्बिभ्रदिव दर्भाणां श्यामत्वा-द्धूमविततित्वं युक्तम् ॥ ९ ॥

कल्प्येति। अमुना आचमनमर्थः प्रयोजनं यस्य आचमनं कर्त्तुं वा कल्प्यमानं स्वीक्रियमाणं चुलुकोदरचुम्बि चुलुकम-ध्यवर्त्ति गाङ्गं अम्बु कर्तृ निर्म्मलत्वेन मिलितस्तस्मिन् जातः प्रति-बिम्बो यस्यास्तां द्यां स्वर्गं उपनीय समीपस्थां कृत्वा हस्तप्राप्यां

मुक्तमाप्य दमनस्य भगिन्या
भूमिरात्मदयितं धृतरागा।
अङ्गमङ्गमनु किं परिरेभे
तं मृदो जलमृदुग्रहयालुं॥ ११॥

हस्ता करे आयच्छत्। दाण्दाने तदुत्प्रेक्षायां स्नानप्रारम्भान-
न्तरमाचमनं चकारेत्यर्थः। अन्यदपि दुर्लभं वस्तु हस्ते आनीय
दीयते॥ १०॥

मुक्तमिति। भूमिः आत्मनो भूपतित्वाद्दयितं प्रियं भर्त्तारं
नलं स्नानकाले दमनस्य भगिन्या भैम्या मुक्तं विरहितमाप्य
लब्ध्वा धृत्तो रागो लौहित्यं यया अथ च सानुरागा सती ऊष-
रादिमृत्तिकानिषेधात्तत्परिहाराय जलस्पर्शमात्रेण शिथि-
लावयवाः मृदुतरस्पर्शाः स्नानार्थमानीताः मृदो गङ्गादिमृ-
त्तिका गृहयालुं गृह्णन्तं अनुकं आत्मनः कामुकं तं अङ्गमङ्गं
प्रत्यङ्गं परिरेभे आलिलिङ्ग। श्रौतमार्गेण ललाटाद्यङ्गेषु रक्त-
मृत्तिकालगनव्याजेनान्यदा दुःप्रापं स्ववल्लभं भूरालिलिङ्गेति
भावः। प्रतीयमानोत्प्रेक्षा। अन्याऽपि सपत्नीमुक्तं वल्लभं चिरा-
त्प्राप्य सानुरागा सती प्रत्यङ्गमालिङ्गति कं सुखं स्वीकृत्य
सुखोद्रेकेणालिलिङ्गेति वा।

शुक्ला विप्रस्य रक्ता तु क्षत्रियस्याथ मृद्धिशः।
मिश्रा शूद्रस्य कृष्णा तु क्रमान्मृद उदाहृताः॥

इति स्मृतेः। अनुकं अनुकाभिकाभीकःकमिता (पा०५।२।७४)

मूलमध्यशिखरस्थितवेधाः
शौरिशम्भुकरकाङ्घ्रिशिरस्थैः।
तस्य मूर्ध्नि च करे शुचिदर्भैः
वारि वान्तमिव गाङ्गतरङ्गैः॥ १२॥

इति साधुः। अनुकिमिति पाठे सर्व्वाण्यङ्गानि स्वीकृत्य परि-
रेभे किमित्यर्थः॥ ११॥

मूलेति। साग्रमूलैस्त्रिभिरगर्भैर्दर्भैस्तस्य मूर्द्ध्नि शुचि निर्मलं
कुशाग्रसम्बन्धात् पवित्रतरञ्च मार्जनं मन्त्रं तत्सम्बन्धि वारि च
करे विक्षिप्तं। तद्विक्षेपे किम्भूतैः।

कुशमूले स्थितो ब्रह्मा कुशमध्ये जनार्दनः।
कुशाग्रे शङ्करं विद्यात्त्रयो देवाः कुशे स्थिताः॥

इति वचनात् मूले मध्ये शिखरे च क्रमेण स्थितानां वेध-
शौरिशम्भूनां ब्रह्मविष्णुहराणां क्रमेण करके कमण्डलौ अङ्घ्रौ
पदाम्बुजे शिरसि च गङ्गा सर्व्वदेति पुराणप्रामाण्यस्थितैरेवम्प्र-
कारेण दर्भेषु सञ्चरद्भिर्गङ्गासम्बन्धिभिस्तरङ्गैर्वान्तमिव उद्गीर्ण-
मिव कुशमूलादिस्थितब्रह्मादिदेवता यत्र करकादिनिष्ठगाङ्ग-
तरङ्गभ्रष्टैरिव पवित्रैर्दर्भाग्रजलैः स्नानाङ्गभूतं मार्जनमकरोदि-
त्यर्थः। कमण्डलौ करक इत्यमरः। वान्तं उद्गिलाकः यस्य
विभाषेति (पा० ७।२।१५) निष्ठायामिण्निषेधः॥ १२॥

प्राणमायतवतो जलमध्ये
मज्जिमानमभजन्मुखमस्य।
आपगा परिवृढोदरपूरे
पूर्व्वकालमुषितस्य सुधांशोः ॥ १३ ॥
मर्त्यलोकमदनः सदशत्वं
बिभ्रदभ्रविशदद्युतितारम्।

प्राणमिति। सुवर्णघटितमहापात्रस्थतीर्थलोपकल्पितसमस्त-ककरकृतावगाहनजलमध्ये।

गायत्रीं शिरसा सार्द्धं जपेद्व्याहृतिपूर्व्विकां।
प्रतिप्रणवसंयुक्तां त्रिरयं प्राणसंयमः॥ इति।

याज्ञवल्क्योक्तलक्षणलक्षितं प्राणं प्राणायामं आयतवतः कृतवतः जलमध्ये मुखं गभीकृत्य कनिष्ठाङ्गुष्ठेन नासामुखश्वासनिरोधपूर्व्वं अघमर्षणं कृतवत इति यावत्। एवम्भूतस्यास्य नलस्य जलान्तर्वर्त्तिमुखं आपगानां परिवृढस्य स्वामिनः समुद्रस्य उदरपूरे गर्भप्रवाहमध्ये मन्थनात् पूर्व्वकालं उषितस्य कृतवासस्य सितांशोश्चन्द्रस्य मज्जिमानं सौन्दर्य्यमभजत् सागरोदरस्थचन्द्रतुल्यमभूदित्यर्थः। पुंसिभूम्न्यसवःप्राणा इत्यमरोक्तेः प्राणशब्दस्य बहुवचनान्तत्वनियमादेकवचनं चिन्त्यं। आयतवतः यमेः क्तवतुः। अत्यन्तसंयोगे द्वितीया ॥ १३ ॥

मर्त्येति। मर्त्यलोकमदनो नलः दशदिश एव वसनं यस्य तस्य दिगम्बरस्य विधुमौलेश्चन्द्रशेखरस्य स्पर्द्धयेव अम्बरं वस्त्रं अथ

अम्बरं परिदधे विधुमौले
स्पर्द्धयेव दशदिग्वसनस्य ॥ १४ ॥
भीमजामनुचलत् प्रतिवेलं
संयियंसुरिव राजऋषीन्द्रः।

च गगनं परिदधे। अत्र ह्यतदशदिग्रूपविभागं गगनमुच्यते तेन गगनवसनस्येत्यर्थः। किम्भूतं। सदृशलं दशाभिर्दीर्घप्रान्ततन्तुभिः सह वर्त्तते तद्भावं अथ च दशभिःसहवर्त्तमानं तद्भावं दशल-सङ्ख्यायोगिदिग्विभागोपाधिरेव दशलसङ्ख्यायोगित्वं विभ्रत् सद-शलमुदितभाग्यत्वं विभ्रदिति नलविशेषणं वा। तथा अभ्रव-दीर्घित्याच्छरन्मेघस्येवाभ्रका परिपर्य्या यस्य शुभ्रतरद्रव्यविशेष-स्येव वा। विशदा शुभ्रतरा द्युतिर्यस्य अत एव तारं स्वच्छतरं धवलद्युतिवत् तारस्येति एकपद्यं वा अभ्रवद्विशदा द्युतिर्यस्य तद्भावस्ततातामारात् आदत्ते तद्धवलतरं वा शरन्मेघवदभ्रक-द्रव्यवद्वा निर्मलाद्युतिर्यासां तादृश्यस्तारका यत्र। यद्वा अ-भ्राणि मेघा विशन्ति अत एव मेघावृतत्वादद्युतयः कान्ति-रहितास्तारका यत्रेति वा। अच्छिन्नं धौतं वस्त्रं परिदध इत्यर्थः ईश्वरोऽपि विशिष्टमाकाशमेव वस्ते शिवकामयोर्विशे-षात् स्पर्द्धा युक्ताः। अभ्राणि विशन्तीति पक्षे द्वितीयेति योग-विभागात् समासः ॥ १४ ॥

भीमजामिति। राजऋषीणां सदाचारनृपाणां मध्ये इन्द्रः स नलः उत्तरी यस्योपरितनवस्त्रस्य परिवेषमिषेण वेष्टनव्याजेन

प्राववार हृदयं स समन्ता-
दुत्तरीयपरिवेषमिषेण ॥ १५ ॥
स्नानवारिघटराजदुरोजा
गौरमृत्तिलकविन्दुमुखेन्दुः।
केशशेषजलमौक्तिकदन्ता
तं बभाज सुभगाम्रवनश्रीः ॥ १६ ॥

हृदयं मनः अथ च वचःस्थलं समन्तात् प्राववार ववन्ध पिदधे च। किम्भूतं। यतः प्रतिवेलं वारं वारं भीमजामनुलक्षीकृत्य अनुरागातिशयाच्चलदभिमुखं धावत्। किम्भूत इव तद्धृदयं संयियंसुरिव सम्यक् नितरां नियन्तुमिच्छुरिव क्षणमात्रं त्वया न गन्तव्यमिति गाढं सयत्नं कर्त्तुमिच्छति वा स्नात्यादावेकवाससः कर्मानधिकारोऽतेरुत्तरीयवस्त्रधारणं युक्तं। अन्योऽप्यन्यत्र गमनोत्सुको बलाद्रज्ज्वादिना स्नाप्यते समन्तादिति च पाठः। राजा ऋषिरित्यक इति प्रकृति भावः ॥ १५ ॥

स्नानेति। सुभगा मनोहरा अथ च सौभाग्यवती आम्रवनश्रीः स्नानलक्ष्मीस्तं बभाज सिषेवे स्नानेन नितरां शुशुभे इत्यर्थः। किम्भूता। स्नानार्थं वारि तद्युक्ताः सुवर्णघटास्त एव राजन्तौ उरोजौ कुचौ यस्याः सा तथा ऊर्द्धवृत्ततिर्य्यगर्द्धचन्द्राकाराः वर्णानां क्रमात्तिलका इति दत्तवचनात्। ललाटे धृतो गौरमृत्तिलकविन्दुर्गङ्गातीरमृद्गोपीचन्दनादिरचितो वर्त्तुलस्तिलकः स एव गौरवृत्तत्वान्मुखेन्दुर्यस्याः सा तथा हस्तवस्त्रेण मार्ज-

श्वैत्यशैत्यजलदैवतमन्त्र-
स्वादुताप्रमुदितां चतुराक्षीं ।
वीक्ष्य मोघधृतसौरभलोभं
घ्राणमस्य सलिलघ्रमिवाभूत् ॥ १७ ॥

चेदिति व्यासवचनेन वैधस्नानानन्तरं वस्त्रादिना केशमार्जनस्य निषेधात् केशेषु शेषं जलं केशप्रान्तेभ्यो गलद्यज्जलं जलविन्दवस्त एव मौक्तिकानि दन्तास्य यस्याः, यद्वा जलमौक्तिकानि मुक्तावत् स्थूलजलविन्दवस्त एव दन्ताः यस्याः सा एवम्भूता रमणीयदशना तिलकं दधारेति भावः। अन्याऽप्येवंविधा तरुणी कश्चित्सजत इति ॥ १६ ॥

श्वैत्येति। श्वैत्येन शैत्येन च जलदैवतं येषां तैरापोहि: तज्जलदैवतं वरुणस्तत्सम्बन्धिभिर्वारुणैर्मन्त्रैः शब्दात्मकैः स्वादुतया मधुररसतया च जलगतत्रिशिष्टरूपस्पर्शशब्दरसलक्षणस्वस्वविषयलाभेन प्रमुदितां अतितरां सन्तुष्टां चतुराक्षीं इन्द्रियचतुष्टयं क्रमेण चक्षुस्त्वक्श्रोत्ररसनसमाहाररूपां नेत्रादिचतुष्टयीं वीक्ष्य घ्राणेन्द्रियं सहजगन्धस्य पृथिव्या असाधारणगुणत्वाज्जले तदसम्भवात् कर्पूरादिवासितस्य च जलस्य देवस्नापनादिधर्मकर्मसु प्रतिषेधादौपाधिकस्याप्यसम्भवात् मोघो निष्फल एव धृतः सौरभे शोभनगन्धे लोभो येन लोभस्तज्जातीयस्पर्द्धा, विगलितविवेकं सत् चतं चेत्यादिमध्याघमर्षणे चुलुकोदकस्पर्शमिषेण सलिलं जिघ्रतीति सलिलघ्रं जलाघ्राणं कुर्व्वदिवाभूत्, लोभस्य-

राशि भानुमदुपस्थितयेऽस्मि-
न्नात्तमम्बु किरति स्वकरेण।
भ्रान्तयः स्फुरति तेजसि चक्रु-
स्त्वष्टृतर्कुचलदर्कवितर्कं॥ १८ ॥

र्न्द्राभ्यां विगलितविवेको ऽविषयेऽपि प्रवर्त्तते। सन्ध्याघमर्षणं चकारेति भावः। सैव्यं वर्णवाचित्वात् ष्यञ्। चतुराशी समाहारे द्विगोरिति (पा० ४।१।२१) ङीप्। मलिनत्वं मादकत्वात् कः॥ १७॥

राशीति। अस्मिन् राशि भानुमतः सूर्य्यस्योपस्थितये उपस्थानार्थं आत्तं गृहीतमर्घ्यदानसम्बन्धि स्वकरेण स्वपाणिना अर्घ्यदानानन्तरं वा "असावादित्यो ब्रह्म" इत्यादिमन्त्रपूर्व्वकं जलं शिरः परितः स्वपाणिना स्फुरति प्रकाशमाने तेजसि सौरप्रभाप्रसरे मध्ये गलद्विन्दु क्रमेण किरति सति भ्रान्तयः क्षिप्तोदकस्यैव शाणचक्रपरिभ्रमणानि लोकस्य त्वष्टुर्विश्वकर्म्मणस्तर्कुः शाणचक्रं तत्र घर्षणवशाच्चलतो भ्राम्यतो विस्फुलिङ्गपतनशीलतेजःकणस्य अर्कस्य वितर्कं तद्विषयविशिष्टमूहं चक्रुः। प्रकाशमानसौरप्रभाप्रक्षिप्तगलद्विन्दुजलभ्रमणदर्शनेन विश्वकर्म्मणा सूर्य्यः पुनरपि शाणचक्रे धृतः किं। अत एव तत्कणाः पतन्तीति लोकस्य तदानीं बुद्धिरभूदित्यर्थः। भानुमदुपस्थितये गृहीतमम्बु स्वकरेण विक्षिपन् यस्मिन् राशि विषये लोकस्य तदानीं भ्रान्तयो नलाङ्गप्रभाप्रसरे प्रकाशमाने सति शाणचक्रपरिभ्रमत्सूर्य्यसम्भा-

सम्यगस्य जपतः श्रुतिमन्त्राः
सन्निधानमभजन्त कराग्रे।
शुद्धबीजविशदस्फुटवर्णाः
स्फाटिकाक्षवलयच्छलभाजः॥ १९॥

वर्गा लोकस्य चक्षुरिति वा। राज्ञा यदम्बु गृहीतं तस्मिन् छिन्ने अत्रे स्फुरति प्रतिफलति रवितेजसि जायमाना भ्रान्तयो भ्रमणानि लघुसम्चरणं चलदर्के वितर्कयाञ्चक्रुः। उत्क्षिप्ता आपो वियति भ्रमन्त्यः पतन्ति तत्प्रतिबिम्बितेऽर्केऽपि भ्रमणानि जायन्ते तयोरैक्या इति वा। अर्घदानं सूर्योपस्थानञ्च कृतवानिति भावः। स्फुरिततेजसीति पाठे जलविशेषणं॥ १८॥

सम्यगिति। श्रुतिमन्त्राः सम्यग् जपतः सावित्र्यादिमन्त्रमावृत्त्योपांशु उच्चारयतः अस्य कराग्रे सन्निधानमभजन्त अधोभन्त। किम्भूताः शुद्धैरागमोक्तक्रमोच्चारणनिर्मलैर्वह्निवारुणादिबीजैः कृत्वा विशदस्फुटाः मात्रादिशाकल्योच्चारणेनासन्दिग्धा वर्णाः अक्षराणि येषु। अथ च शुद्धेषु चासादिदोषरहितेषु बीजेषु स्फटिकगुटिकासु विशदो धवलः प्रकटो वर्णः कान्तिर्येषां। यद्वा निर्दोषः स्फाटिकबीजान्येव धवलाः प्रकटा वर्णा अक्षराणि येषु। तथा स्फाटिकाक्षाणां वलयस्य मालाया छलं भजन्ति ते तदाकारेण परिणता भक्त्यतिशयात् मूर्त्तीभूय तत्पाणिपद्मे वसन्ति स्मेति भावः। उपस्थानानन्तरं सावित्रीजपञ्च कृतवानिति भावः॥ १९॥

पाणिपर्व्वणि यवः पुनरास्था-
द्देवतर्पणयवार्पणमस्य।
न्युप्यमानजलयोगितिलौघैः
स द्विरुक्तकरतालुतिलोऽभूत्॥ २०॥
पूतपाणिचरणः शुचिनोच्चै-
रध्वना नितरपादहतेन।

पाणीति। अस्य पाणिपर्व्वणि हस्ताङ्गुलीनां ग्रन्थौ काण्डे वर्त्तमानो यवाकारः सामुद्रिकलक्षणभूतशुभरेखाविन्यासरूपो यवो देवतर्पणजले यवार्पणं कर्म्मभूतं पुनरुक्तमास्थात् अकरोदित्यर्थः। देवतर्पणं हि यवैः क्रियते ते चाङ्गुलीपर्व्वसु पूर्व्वमेव वर्त्तन्ते एतावतैव पौनरुक्त्यं। तथा न्युप्यमानेन पितृभ्यो दीयमानेन जलेन योगिभिः सहअक्षिप्यमाणैः कृष्णतिलौघैः कृत्वा स नलो द्विरुक्तः पुनरुक्तः करतालुतिलः करकमलमध्यवर्त्तीसामुद्रिकलक्षणभूतः सूक्ष्मकालतिलाकारो अङ्को यस्य तादृशोऽभूत्। पितृतर्पणं हि तिलैः क्रियते स च तिलस्तलहस्तमध्ये वर्त्तत एवेति पौनरुक्त्यं अन्वयश्चदेवपितृतर्पणमपि तेनाकारीति भावः। आद्यन्तयोर्देवपितृतर्पणयोर्मध्ये वर्त्तमानं ऋषितर्पणमपि तेन कृतमिति ज्ञेयं। न्युप्यमानं यज्ञादित्वात् सम्प्रसारणं॥ २०॥

पूतेति। एष राजा चासौ ऋषिः श्रुतिधर्म्माचरणशीलो नलः देवपूजागृहप्रवेशोचित्यार्थं पूतं जलक्षालितं पाणिचरणौ येनैवंभूतः सन् शुचिना गोमयलिप्तेन पवित्रेण तथा नितरस्य नला-

ब्रह्मचारिपरिचारिसुरार्चा-
वेश्म राजऋषिरेष विवेश ॥ २१ ॥
क्वापि यन्नभसि धूपजधूमै-
र्मेचकागुरुभवैर्भ्रमराणाम् ।
भूयते स्म सुमनः सुमनःस्र-
ग्दामधामपटले पटलेन ॥ २२ ॥

तिरिक्तस्य पादेनाहतेऽन्यचरणस्पर्शदूषितेनेत्यर्थः । उच्चैः ऊर्द्धं अध्वना सोपानबद्धमार्गेण । यद्वाऽनितरपादहतेन अत एवोच्चैर्नितरां शुचिनाऽध्वना ब्रह्मचारिण उपनीता द्विजाः परिचारिणो देवसेवाकारिणो यत्र एवम्भूतं सुरार्चावेश्म सुवर्णादिनिर्मितमन्त्रसंस्कृतप्रतिमा गृहं देवपूजासम्बन्धिनो गृहं विवेश ॥ २१ ॥

क्वेति । यस्य देवपूजागृहस्य नभसि अन्तरावकाशे क्वापि कस्मिन्नपि प्रदेशे सुमनसां देवानां पूजार्थमानीताः सुमनसः पुष्पाणि तासां स्रग्दामानि मालापरम्पराः । यद्वा स्रजः कण्ठमाला दामानि शिरोमाल्यानि तेषां धामानि स्थानानि मध्यस्थापितपुष्पवेणुसुवर्णादिपात्राणि तेषां पटले समूहे विषये तेषामुपरिष्टात् मेचकागरुसमूहैः कृष्णागरुसमुद्भवैर्धूपजैः सौगन्ध्यार्थं रचितैर्धूमोत्पन्नैर्धूमैरेव भ्रमराणां पटलेन गणेन भूयते स्म जातं । पुष्पाणामुपरि भ्रमरैर्भाव्यं तथा च धूपजधूमा एव तत्स्थाने जाता इत्यर्थः । सुमनसो मालत्याः पुष्पाणां मालापरम्परास्तासां स्थानं तद्रचितमिति यावत् एवं पटलं वितानं

साङ्कुरेव रुचिपीततमायै-
र्यैः पुरास्ति रजनीरजनीव।
ते धृता वितरितुं चिदग्रेभ्यो
यत्र हेमलतिका इव दीपाः॥ २३॥

यत्र तादृशे वा देवानामुपरि पुष्पवितानमपि निबद्धं यत्रेत्यर्थः। देवपूजार्थं उपहृतपुष्पमालापरम्पराणां स्थानभूतं पटलं गृहप्रान्तच्छदिर्यत्रतादृशपदान्तरप्रदेशे देवतागारे हि छदिः प्रान्ते। सौरभरामणीयकार्थं पुष्पमाला बध्यन्ते तासामुपरि धूमा एव स्रजा जाता इत्यर्थं इति वा। बहुतरा धूपाः पुष्पमालाश्च यत्र सन्तीति भावः। सुमना मालतीजातिरित्यमरः। प्रान्तेऽथ पटलं छदिः॥ २२॥

साङ्कुरेति। यत्र देवगृहे ते दीपा हेमलतिका इव चिदग्रेभ्यो वितरितुं धृताः स्थापिताः सन्ति ते के यैः यैर्दीपैरुच्चा दीप्त्या पीतं ग्रस्तं तमो यस्यास्तादृशी या भूता भविष्यति वा रजनी रात्रिः साङ्कुरेवोद्भिन्नप्रत्ययतेजोऽङ्कुरसहितेव पुरास्ति अभूत् भविष्यति वा। तथा यैः रुचा कान्त्या पीततमा अतितरां पीतवर्णा अत्यन्तगौरी रात्रिः उद्भिन्नप्रत्ययाङ्कुरा रजनीव हरिद्रेव अभूत् भविष्यति वा। रात्रिः पीतीभूततया हरिद्रावत्, प्रदीपकलिकाश्च तदङ्कुरा इवेत्युत्प्रेक्षोपमा वा। निशाख्या काञ्चनी पीतेत्यमरः। पीततमा पक्षे साम्तं पक्षे तमबन्तं। पुरासीति पुरिलुङ् चेति (पा॰ ३।२।१२२) यावत् पुरेति (पा॰ ३।३।४) भविष्यति वा लट्॥ २३॥

यत्र मौक्तिकमणेर्विरहेण
प्रीतिकामवृतवह्निपदेन।
कुङ्कुमेन परिपूरितमन्तः
शुक्तयः शुशुभिरेऽनुभवन्त्यः॥ २४॥

यत्रेति। यत्र देवागारे मौक्तिकमणेः प्रियतमस्य विरहेण कर्त्रा कुङ्कुमस्य स्वोद्दीपनहेतुतया प्रीतिस्तया कामं वृतं दत्तं कामेन कर्त्रा वा दत्तं वह्नेः पदं दाहकत्वादिरूपोऽधिकारः तद्रूपं चिह्नं वा यस्य तेन कुङ्कुमेन केसरेण परिपूरितं अन्तर्मध्यभागमनुभवन्त्यो बिभ्राणाः शुक्तयः शुशुभिरे वियोगिन्योऽपि विरहाग्नितप्तं हृदयमनुभवन्ति। कुङ्कुमपूर्णाःशुक्तयो वियोगिन्यो रूपकेण वर्ण्यन्ते। यद्वा मौक्तिकमणेर्विरहेण उपलक्षिताः शुक्तयः कुङ्कुमस्य कामोद्दीपने हेतुतया या प्रीतिस्तया युक्तेन कामेन। अन्यत् पूर्ववत्। धृतदाहकत्वरूपाधिकारेण कुङ्कुमेन परिपूरितं अन्तः अनुभवन्त्यः शुशुभिरे इति वा। प्रीतो हि किञ्चित् पदं ददाति। शुक्तयः विश्लिष्टेन कुङ्कुमेन उपलक्षिताः सत्यः मौक्तिकमणेर्विरहेण पूर्णं मध्यमनुभवन्त्य इव शुशुभिरे इति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा वा। प्रीतेति पाठे स्वोद्दीपकत्वेन प्रीतात् कामात् वृतवरेण लब्धवह्निपदं येनेत्यर्थः। मुक्ताफलोत्पत्तिहेतुभूताः शुक्तयः पुत्रविरहेण मातरो यथा हृदयान्तर्दाहं वहन्ति तथा कुङ्कुमरूपमन्तर्दाहं वहन्त्यः शुशुभिरे इति वा॥ २४॥

अङ्कचुम्बिघनचन्दनपङ्कं
यत्र गारुडशिलाजममत्रम्।
प्राप केलिकवलीभवदिन्दोः
सिंहिकासुतमुखस्य सुखानि॥ २५॥
गर्भमेणमदकर्दमसान्द्रं
भाजनानि रजतस्य भजन्ति।
यत्र साम्यमगमन्नमृतांशो-
रङ्करङ्ककलुषीकृतकुक्षेः॥ २६॥

अङ्केति। यत्र देवागारे अङ्कचुम्बी मध्यवर्त्ती घनश्चन्दनपङ्को यस्य तत् गारुडशिलाजं अतिनीलस्वच्छगरुडोद्गारमणिघटितम- मत्रं पात्रं केल्या लीलामात्रेण कवलीभवन् ग्रासीभवन् मुखम- ध्यवर्त्यर्द्धभाग इन्दुर्यस्य तस्य सिंहिकासुतमुखस्य राहुवदनस्य शीतलान्नभोजनसुखानि प्राप तत्सममभूदित्यर्थः। गारुडमणि- पात्राणि यत्र चन्दनभरितानि सन्तीति भावः। अमत्रमिति जात्या एकवचनं भवदिन्दोर्भाषितपुंस्कं॥ २५॥

गर्भमिति। यत्र देवागारे एणमदकर्द्दमेन कस्तूरीपङ्केन सान्द्रं पूर्णगर्भमध्यं भजन्ति बिभ्राणानि रजतघटितानि भाज- नानि पात्राणि अङ्करङ्कुः कलङ्कमृगः तेन कलुषीकृतो मलीनी कृतः कुक्षिर्यस्य तस्यामृतांशोश्चन्द्रस्य साम्यमगमत्। देवपूजार्थं रजतपात्राणि कस्तूरीपूर्णाणि यत्र सन्तीति भावः॥ २६॥

उज्जिहानसुकृताङ्कुरशङ्का
यत्र धर्म्मगहने खलु तेने ।
भूरिशर्क्करकरम्भवलीना-
मालिभिः सुगतसौधसखानां ॥ २७ ॥

स्वर्व्वमास्थदमरौघनिवासं
पर्व्वतं क्वचन चम्पकसम्पत् ।
मल्लिकाकुसुमराशिरकार्षीद्
यत्र च स्फटिकसानुमनुच्चं ॥ २८ ॥

उज्जिहानेति । धर्म्मेण गहने निविडे, अथ च पुष्पकानन-रूपे यत्र देवपूजार्थरचितस्थले उच्चवर्त्तुलधवलतराणां सुगत-सौधानां बौद्धदेवालयानां वा सखायः सदृशास्तेषां भूरि शर्करा येषु तेषां करम्भवलीनां दधिसक्तूपहाराणां दध्योदनोपहा-राणां वा आलिभिः पङ्क्तिभिः उज्जिहान उद्गच्छन् सुकृता-ङ्कुरस्य शङ्का सम्भावना खलु निश्चितं तेने व्यरचि । आम्रा-दिवने हि आम्राद्यङ्कुर एवोद्गच्छति तथा धर्म्मकानने धर्म्मा-ङ्कुर एवेति । यत्र शर्करामिश्रितं दध्योदनवलिश्रेण्य उपक-ल्पिताः सन्तीति भावः । सुगतसौधसखानां राजेति (पा० ५।४।९१) टच् ॥ २७ ॥

स्वर्व्वमिति । यत्र क्वचन प्रदेशे विकसितचम्पककुसुमानां सम्पत् उच्चतरपुञ्जः अमरौघाणां निवासभूतं पर्व्वतं मेरुं स्वर्व्वं ह्रस्वमास्थत्, सुमेरुवर्णचम्पकराशिर्मेरोरप्युच्चतरो बभूवेति-

स्वात्मनः प्रियमपि प्रतिगुप्तिं
कुर्व्वती कुलवधूमवजज्ञौ।
हृद्यदैवतनिवेद्यनिवेशा-
द्यत्र भूमिरवकाशदरिद्रा ॥ २९ ॥
यत्र कान्तकरपीडितनील-
ग्रावरश्मिचिकुरास्तु विरेजुः।

त्यर्थः। तथा मल्लिकाकुसुमराशिः स्फटिका एव शिखराणि यस्य तं कैलासं पर्व्वतं अगुरुं खर्व्वं अकार्षीत्। शुद्धतरस्फटिकवर्ण-कैलासतुल्यो मल्लिकापुष्पराशिः कैलासादप्युच्चतरो यत्रासी-त्यर्थः। पृथगन्वयात् खर्व्वागुरुपदद्वयं भिन्नमिति ज्ञेयं ॥ २८ ॥

स्वात्मन इति। यत्र हृद्यानां वर्णरसादीनां मनोहारिणां देवतासम्बन्धिनां निवेद्यानां पक्वान्नाद्युपहाराणां निवेशाद्-वस्थापनाद्धेतोः तिलमात्रावकाशेनापि दरिद्रा रहिता भूमिः स्वात्मनः प्रियं नलं प्रत्यपि लक्षीकृत्य गुप्तिं सर्व्वाङ्गं सुवर्णरूपं गोपनं कुर्व्वती, शोभनस्य स्वस्य वा देहस्य गोपनं कुर्व्वती वा, तिलमात्रमपि प्रदेशं द्रष्टुमददाना सती कुलवधूमवजज्ञौ, अवमेने, कुलस्त्रीतुल्याऽभूदित्यर्थः। कुलवधूरपि स्वप्रियं प्रति लज्जातिशयात् स्वशरीरं गोपयति। बहूनि निवेद्यानि यत्र स्थापितानि सन्तीत्यर्थः ॥ २९ ॥

यत्रेति। यत्र वर्त्तमानासु कुट्टिमचितिषु चन्द्रकान्तादि-मणिबद्धभूमिषु देवपूजावसरे गाहृणां गायकानां गानवशात्

गाढमूर्द्धविधुतेरनुबिम्बात्
कुट्टिमक्षितिषु कुट्टमितानि ॥ ३० ॥
नैकवर्णमणिभूषणपूर्णे
स क्षितीन्दुरनवद्यनिवेद्ये ।
अध्यतिष्ठदमलं मणिपीठं
तत्र चित्रसिचयोच्चयचारौ ॥ ३१ ॥

मूर्द्धविधुतेः शिरःकम्पस्यानुबिम्बात् प्रतिबिम्बाद्धेतोस्तद्व्याजेन कुट्टमितानि हठक्रियमाणचुम्बनादिपरिहारार्थं कामिनीशिरःकम्पविलसितानीव विरेजुः। किम्भूतासु। भीमो भीमसेनस्तद्वत् सूर्य्यकान्ताश्चन्द्रकान्ता वा तेषां करैः किरणैः पीडिताः पुरस्ताद्गन्तुं प्रतिबद्धास्तत्रैव घनीभूता इति यावत्। नीलग्रावरश्मयो नीलमणिकिरणा एव चिकुराः सुनीला केशा यासां तासु। कामिन्यो हठपरिचुम्ब्यमाना प्रियपाणिगृहीता नीलमणिरश्मितुल्याः। सुनीलाः केशा यासां। हृतकचग्रहाःसत्यः चुम्बनादिपरिहाराय शिरःकम्पनरूपान् विलासान् कुर्व्वन्ति। मणिबद्धा भूमयो देवसेवका गायकाश्च यत्र सन्तीति भावः ॥ ३० ॥

नेति। स क्षितीन्दुः भूचन्द्रो नलः तत्रोक्तरूपे देवपूजागृहे अमलं मणिभीरत्नैः खचितं पीठमध्यतिष्ठत्। किम्भूते। नैकवर्णा मणयो येषु देवार्थं कल्पितैर्नानावर्णैः भूषणैः पूर्णे। तथाऽनवद्यानि मोदकादिनिवेद्यानि यस्मिन्। तथा चित्राणां नाना-

सम्यगर्चति नलेऽर्कमद्धुर्णं
भक्तिगन्धिरमुनाऽकलि कर्णः।
अश्रद्धधानहृदयं प्रति चान्तः
साम्बमम्बरमणिर्निरचैषीत्॥ ३२॥

वर्णानामाश्चर्यकारिणां देवार्थमानीतानां चित्रयाणां वस्त्राणां उच्चयेन राशिना चारी रमणीये। मणिपीठं अधिशीङिति (पा॰१।४।४६) कर्मत्वम्। चार्विति पाठे पीठविशेषणं॥३१॥

पञ्चायतनपूजायां प्राथम्येन सूर्य्यपूजाया विहितत्वात् प्रथमं सूर्य्यपूजामाह। सम्यगिति। नले सूर्य्यकान्तमणिरूपं सुवर्णादिघटितप्रतिमारूपं वाऽर्कं सम्यक्श्रौतस्मार्तमार्गेण अद्धुर्णं त्वरारहितं सावधानतया चिरकालं अर्चति सति अमुना सूर्य्येण कर्णो राधेयो भक्तिगन्धः अस्या भक्तिर्यस्य तादृश अकलि अज्ञायि, सूर्य्यभक्तोऽपि कर्णो नलापेक्षया अतिहीन एवेति सूर्य्येण अन्तर्निश्चित इत्यर्थः। तथा नले अर्कं अनेरर्चति सति अम्बरमणिः सूर्य्यः श्रीकृष्णपुत्रं साम्बं अन्तःकरणे अश्रद्धधानहृदयं प्रति अश्रद्धधानहृदयमात्रं निरचैषीत् निश्चितवान्। साम्बोऽपि भक्ततया प्रसिद्धोऽप्यल्पश्रद्धावान् तु नलवदत्यन्तभक्त इति निश्चिकायेत्यर्थः। उभाभ्यामपि सकाशान्नलस्य सूर्य्ये महती भक्तिरभूदिति भावः। अर्चतीत्यचौरादिकादर्चतेः शता। भक्तिगन्धि अल्पाख्यायां (पा॰५।४।१३६) इति गन्धस्य इत्। हृदयं प्रति सुप्रतिना मात्रार्थे (पा॰२।१।९) इत्यव्ययीभावः॥ ३२॥

तत्तदर्घ्यमरहस्यजपेषु
स्रङ्मयः श्रयममुष्य बभाज।
रक्तिमानमिव शिक्षितुमुच्चै-
रक्तचन्दनजबीजसमाजः॥ ३४॥
हेमनामकतरुप्रसवेन
त्र्यम्बकस्तदुपकल्पितपूजः।

तदिति। तेषामर्घ्यमन्त्रसम्बन्धिनां रहस्यानां श्रौतस्मार्तम-न्त्राणां जपेषु उपांशुमन्त्रावृत्तिषु विषये स्रङ्मयो जपमालि-कारूपः रक्तचन्दनकाष्ठजानां कृतच्छिद्रमणीनां फलमध्यवर्त्ति-बीजानां वा समाजःसमूहः जपतोऽमुष्य नलस्य श्रयं हस्तं बभाज सिषेवे। उत्प्रेक्षते। तत्करे वर्त्तमानं उच्चैरतिशयितं रक्तिमानं रक्तत्वं शिक्षितुमिव। अन्योऽपि शिष्य उपाध्यायं सेवत एव। रक्तचन्दनबीजजपमालिकाजापेन सौरमन्त्राणां शीघ्रफलदत्वात् सौरमन्त्रान् रक्तचन्दनमालिकया जजापेत्यर्थः। स्रङ्मयः एका-र्थ्नात्मयट्॥ ३३॥

इदानीं श्लोकाष्टकेन हरपूजामाह हेमेति। हेमनामकध-त्तूरस्य तरोः प्रसवेन विकसितकुसुमेन कृत्वा तेन नलेन उपक-ल्पिता पूजा यस्य स त्र्यम्बको राजितः शुशुभे। उत्प्रेक्षते। कयेव। रतीशं युधि विजित्य बलात् आत्तया गृहीतया कुसुमरूपया काहलया धत्तूरपुष्पाकारवाद्यविशेषेणेव, कुसुमकाहलयोपल-क्षित इवेति वा। शराणां कौसुमत्वाद् वादित्राणामपि कौसु-

आत्तया युधि विजित्य रतीशं
राजितः कुसुमकाहलयेव ॥ ३४ ॥
अर्चयन् हरकरं स्मितभाजा
नागकेसरतरोः प्रसवेन ।

मतया युक्तत्वात् कामकाहलायाः कौसुमत्वमुचितमेव। परा-भूतात् कामाद्बलात् गृहीतया कौसुमकाहलयेव धत्तूरपुष्पेण राजत इत्यर्थः। अन्योऽपि शत्रुं जित्वा बलाद् गृहीतेन छत्रवा-दित्रादिना शोभते सौन्दर्य्येण स्वस्पर्द्धितया स्वस्य शिवभक्ततया कामस्य च शिवविरोधित्वात् स्वविरोधिनं स्वामिविरोधिनञ्च स्मरं रणे जित्वा तस्माद्बलात्स्वेनैव गृहीतया कुसुमकाहलया धत्तूरपुष्पेण कृत्वा नलेन उपकल्पितपूजः शुशुभे। सेवको हि स्वविरोधिनं स्वस्वामिविरोधिनञ्च रणे जित्वा तच्छत्रवादित्रा-दिबलाद् गृहीत्वा स्वामिन उपढौकरोति तेन च स्वामी शोभते इति वा। प्रियतरेण धत्तूरपुष्पेण स राजा नलः शिव-मपूजयदिति भावः। धत्तूरः कनकाह्वय इत्यमरः। वाद्यभा-ण्डविशेषे तु काहलेति विश्वः ॥ ३४ ॥

अर्चयन्निति। स्मितं विकासं भजते स्मितभाक् तेन विक-सितेन नागकेसराख्यस्य तरोः प्रसवेन पुष्पेण कृत्वा हरकरं सु-वर्णादिघटितदक्षिणामूर्त्यादिशिवप्रतिमापाणिं अर्चयन् पूजार्थं स्थूलतरं शुभ्रतरं केसरतरुकुसुमं तत्पाणौ स्थापयन् सोऽयं नलः तिरश्चा दिशः तिर्य्यग्वर्त्तमानप्राच्यादिदिगष्टकान्

सोऽयमापयदतिर्य्यगवाग्दिक्-
पालपाण्डुरकपालविभूषां ॥ ३५ ॥
नीलनीररुहमाल्यमयीं स
न्यस्य तस्य गलनालविभूषां।
स्फाटिकीमपि तनुं निरमासी-
न्नीलकण्ठपदसान्वयतायै ॥ ३६ ॥

अवाच्या अधोदिशः सकाशादन्या अतिर्य्यगवाग्दिक् ऊर्द्ध्वा तस्याः पालो रक्षको ब्रह्मा तस्य चिरकालघर्षणाद्गतकान्तिं पाण्डुरं धवलं शिरः तेन ब्रह्मकपालेन कृत्वा विभूषां अलङ्कृतिं कपालरूपां विभूषां आपयत् अलम्भयत्। हरेण ब्रह्मणः पञ्चमं शिरः छिन्नं तत्प्रायश्चित्तं कुर्व्वतो हरस्य भिक्षार्थं करे तिष्ठति ततश्च तत्प्रतिमायामपि तेन भवितुं युक्तमिति नागकेसरपुष्परूपेण ब्रह्मकपालेन तत्करमलञ्चकारेत्यर्थः। चाम्पेयः केशरो नागकेसरः काञ्चनाह्वय इत्यमरः। हरकरमर्पणापेक्षया कर्म्मत्वम्, पक्षे आप्नोतेर्गत्यर्थत्वादणौ कर्त्तुर्णौ कर्म्मत्वं। तिर्य्यगवागिति अव्ययं तिर्य्यगवाक्कासौ दिक् च वा इति समासः॥ ३५ ॥

नीलेति। स नलः तस्य हरस्य स्फटिकनिर्म्मितामपि तनुं हरप्रतिमां नीलनीररुहाणां माल्यं माला तन्मयीं गलनालः कण्ठः तस्य विभूषां भूषणं न्यस्य आबध्य नीलकण्ठवाचकं यत्पदं तस्य सान्वयतायै अन्वयसाहित्याय नीलः कण्ठो यस्येति सम्बन्धसार्थक्याय निरमासीत् निर्म्मितवान्। नीलोत्पलमालां कण्ठे

प्रीतिमेष्यति कृतेन ममेह-
कर्म्मणा पुररिपुर्मदनारिः।
तत्पुरः पुरमतोऽयमधाक्षी-
द्धूपरूपमथ कामशरञ्च ॥ २७ ॥

बध्वा स्फाटिकीमपि शिवप्रतिमां नीलकण्ठपदसहितामकरो-
दित्यर्थः। कण्ठे एव नीलोत्पलपूजां चकार अन्यत्र तु चन्द्-
नश्वेतपुष्पादिभिः पूजितवानिति भावः ॥ २६ ॥

प्रीतिमिति। पुराणां दैत्यविशेषाणां रिपुस्तथा मदनस्य
अरिः शिवः मम कृते ईदृशा कर्म्मणा पुरकामशरदाहरूपव्या-
पारेण प्रीतिमेष्यति प्रसन्नो भविष्यति। अतो हेतोरिव इति बुध्येव
अयं नलस्तस्य पुररिपोः कामारेः पुरः धूपस्वरूपं अयच धूप-
वेषधारिणं पुरं गुग्गुलं अधाक्षीत् ददाह। अथ च तद्दाहानन्तरं
धूपविशेषरूपं कामशरञ्च ददाह यस्यारिर्यद्रिपुः शरञ्च यदग्रे
येन दह्यते स तस्मिन् प्रीयत एव। शिवभयेन वेषान्तरधारिणं
पुरं दैत्यं कामवाणञ्च मोहनाख्यं ददाहेत्यर्थः। धूपसमर्पणान्तां
शिवपूजामकरोदिति भावः। ईदृशपुष्पपूजां तेन भक्तियुक्तेनापि
कर्म्मणा पुररिपुः कामारिः शिवो मम कृते मदर्थं मयि विषये
प्रीतिं न यास्यति एतावताऽपि सन्तुष्टो न भविष्यति, अतः
कारणादिव तदग्रे पुरं कामशरञ्च ददाह। एवं कृते सन्तुष्टो
भविष्यतीति धियेति भाव इति वा। पुररिपुर्मदनारिः इति च
योगस्यैवात्र प्राधान्यान्न पौनरुक्त्यं। गुग्गुलौ कथितः पुर इति

तन्मुहूर्त्तमपि भीमतनूजा-
विप्रयोगमसहिष्णुरिवायं।
शूलिमौलिशशिभीततयाऽभू-
द्ध्यानमूर्च्छननिमीलितनेत्रः॥ ३८॥
दण्डवद्भुवि लुठन् स ननाम
त्र्यम्बकं शरणभागिव कामः।

विग्रः। तत्पुरः शेषषष्ठीसमासः। अन्यथाऽव्ययेन सह षष्ठीसमा-सनिषेधः स्यात्। तदिति लुप्तषष्ठीकविभक्तिप्रतिरूपकमव्ययं, पृथक् पदं वा॥ ३७॥

तदिति। तन्मुहूर्त्तं तस्मिन् देवपूजाक्षणेऽपीत्यर्थः। भीम-तनुजायाः विप्रयोगमसहिष्णुरयं नलः शूलिमौलौ वर्त्तमा-नाच्छशिनो भीततयेव त्रिनेत्रध्यानेन यन्मूर्च्छनं एकाग्रता-लक्षणः प्रलयः तेन हेतुना निमीलिते सङ्कोचितपक्ष्मीकृते नेत्रे येनैवम्भूतोऽभूत्। विरहित्वाद् हरशिरश्चन्द्रदर्शनस्य नि-तरां सन्तापकारित्वभिया ध्यानमूर्च्छनव्याजेन नेत्रे निमीलि-तवानित्यर्थः। पूजानन्तरं शिवस्य ध्यानं चकारेति भावः। शूलधारिणोऽपि यः शिरसि धृतः तस्मादधिकभयं सूचयितुं शूलिपदं प्रायोजि। तन्मुहूर्त्तं कालाध्वनोरत्यन्तसंयोगे (पा० २।३।५) इति द्वितीया। विप्रयोगं न लोकेति (पा०२।३।६९) षष्ठीनिषेधाद्द्वितीया॥ ३८॥

दण्डवदिति। स नलो दण्डेन तुल्यं साष्टाङ्गयोगेन भुवि

आत्मशस्त्रविशिखासनबाणान्
न्यस्य तत्पदयुगे कुसुमानि ॥ ३९ ॥
त्र्यम्बकस्य पदयोः कुसुमानि
न्यस्य सैष निजशस्त्रनिभानि।
दण्डवद्भुवि लुठन् किमु काम-
स्तं शरण्यमुपगम्य ननाम ॥ ४० ॥

लुठन् सन् त्र्यम्बकं ननाम। किं कृत्वा। तस्य हरस्य पदयुगे पुष्पाञ्जलिदानार्थमञ्जलिना धृतानि कुसुमानि न्यस्य समर्प्य। तत्रोत्प्रेक्षते। तान्येव कुसुमानि आत्मनः शस्त्रं खड्गादि, विशिखासनं धनुः, बाणान् स्वशस्त्रभूतानि पुष्पाणि तस्य हरस्य पदयुगे न्यस्य समर्प्य शरणभाक् काम इवाद्यप्रभृतिशस्त्रं न धारयामि दासोऽस्मि मच्छस्त्राणि त्वमेव गृहाणेत्यादिवचनपूर्व्वकं चरणयुगसमीपे स्वशस्त्राणि कुसुमानि परित्यज्य दण्डवद्भुवि लुठन् सदा रक्षेत्यादि वदन्, शरणं रक्षितारं शिवमेव भजमानो रूपसाम्यात् काम इव ध्यानानन्तरं पुष्पाञ्जलिदानपूर्व्वकं भक्त्यतिशयेन दण्डवत् प्रणाममकरोदित्यर्थः। विशिखासनं तूणीरं वा। अन्योऽपि शरणागत एवमेव करोति ॥ ३९ ॥

त्र्यम्बकेति क्षेपकः। सैष इत्यत्र सोऽचिलोपे चेत्पादपूरणमिति (पा॰ ६।१।१३४) सुलोपः। पूर्व्वश्लोकोक्त एवार्थः ॥ ४० ॥

व्याप्टतस्य शतरुद्रियजप्ती
पाणिमस्य नवपल्लवलीलं ।
भृङ्गभङ्गिरिव रुद्रपराक्ष-
श्रेणिराश्रयत रुद्रपरस्य ॥ ४१ ॥
उत्तमं स महति स्म महीभृत्
पूरुषं पुरुषसूक्तविधानैः ।

व्याप्टतेति । रुद्रशब्दात् परेषां पश्चादुच्चार्य्यमाणानां रुद्राक्षाणामित्यर्थः । रुद्रः परो दैवतं येषां वा रुद्रपराः शिवभक्ताः तत्सम्बन्धिनां तैर्धार्य्यमाणानामिति यावत् । तादृशानाञ्च अक्षाणां मणीनां श्रेणिर्माला भृङ्गभङ्गिर्भ्रमरपङ्क्तिरिवास्य नलस्य नवपल्लवलीला यस्य तत्सदृशमित्यर्थः । एवंविधं पाणिं करं आश्रयत, सिषेवे । किम्भूतस्य । रुद्रपरस्य शिवभक्तस्य अत एव शतं रुद्रा देवता अस्य, शतरुद्रसम्बन्धिनः शतरुद्रियसञ्ज्ञस्य "नमस्ते" इत्यादिशिवसूक्तस्य जप्तौ जपे विषये व्याप्टतस्य सव्यापारस्य, रुद्राक्षाणां रुद्रप्रियत्वात् नमस्त इत्यादिषडङ्गरुद्रजपं रुद्राक्षजपमालया चकारेत्यर्थः । भृङ्गमालाऽपि नवपल्लवं सेवते । शतरुद्रियेत्यत्र शतरुद्राद्घश्चेति वक्तव्यात् (पा० ४।२।२८ वा०) घः । जप्तौ तितुत्रेति (पा० ७।२।९) इट् निषेधः । "पञ्चाशत्सैव रुद्राक्षैः" इत्यादि हारीतोक्तो हरोक्तस्च जपमालाविधिर्द्रष्टव्यः । अणिमादिसिद्धये पञ्चाशतैव रुद्राक्षैरिति ज्ञातव्यं ॥ ४१ ॥

उत्तममिति । स महीभृत्नलः उत्तमं पूरुषं पुरुषोत्तमं

द्वादशापि च स केशवमूर्त्ती-
र्द्वादशाक्षरमुदीर्य्य ववन्दे ॥ ४२ ॥

पुरुषसूक्तस्य सहस्रशीर्षेत्यादिषोडशर्चो विधानैरनुष्ठानप्रकार-
विशेषैः।

"दद्यात् पुरुषसूक्तेन यः पुष्पाण्यप एव वा।
अर्चितं स्याज्जगदिदं तेन सर्व्वं चराचरं ॥
आनुष्टुभस्य सूक्तस्य त्रिष्टुभस्तस्य देवताः।
पुरुषो यो जगद्बीजमृषिर्नारायणः स्मृतः" ॥

तथा। "ॐकारपूर्व्वकैश्चैव सर्व्वैर्मन्त्रैः पृथक् पृथक्।
आवाहनासनं पाद्यमर्घ्यमाचमनीयकं ॥
स्नानं वस्त्रोपवीतञ्च गन्धमाल्यादि च क्रमात्।
धूपं दीपञ्च नैवेद्यं नमस्कारं प्रदक्षिणं।
षोडशोदासनं कुर्य्यादेष नारायणे विधिः" ॥

इत्यादिस्मृतिवाक्यविहितप्रत्यृक्क्रमं निर्द्दिष्टषोडशोपचारैर्महति
स्म अपूजयत्। तथा स नलः "यवादेस्नुवातेवगभमोन" इति
व्युत्क्रमोक्तं द्वादशाक्षरं वासुदेवमन्त्रं वैष्णवागमोक्तक्रमेण उदीर्य्य
सम्यगुच्चार्य्य द्वादशापि केशवसम्बन्धिनीर्मूर्त्तीर्व्विष्णवो द्वादशशा-
लग्रामशिलामूर्त्तीर्व्ववन्दे तुष्टाव प्रणनाम वा ता अप्यपूजय-
दिति भावः।

"शिला द्वादश भो वैश्य शालग्रामसमुद्भवाः।
विधिवत् पूजिता येन तस्य पुण्यं वदामि ते ॥

कोटिद्वादशलिङ्गैस्तु पूजितैः स्वर्णपङ्कजैः।
यत्स्याद्द्वादशकल्पेषु दिनेनैकेन तद्भवेत्" ॥

इति विष्णुपुराणादिति भावः। पूर्व्वोक्तद्वादशाक्षरमुद्धार्य्य द्वादशसङ्ख्याका अपि केशवसम्बन्धिनोर्मूर्त्तीः सामर्थ्यादेतन्मन्त्राक्षरक्रमसूचिताः। "ॐ केशवाय धात्रे नमः" इति प्रकारेण

"द्वादशादित्यसहिता मूर्त्तीर्द्वादश विन्यसेत्।
केशवाद्याःक्रमाद्देहे वक्ष्यमाणविधानतः ॥
ललाटे केशवं धात्रा कुक्षौ नारायणं पुनः।
अर्य्यम्णा हृदि मित्रेण माधवं कण्ठदेशतः ॥
वरुणेन च गोविन्दं पुनर्दक्षिणपार्श्वके।
अंशुना विष्णुमंसस्थे भगेन मधुसूदनं ॥
गले विवस्वता युक्तं त्रिविक्रममनन्तरं।
वामपार्श्वस्थमित्रेण वामनाख्यमथांसके ॥
पुष्णा श्रीधरनामानं गले पर्जन्यसंयुतं।
हृषीकेशाख्यमपृष्ठे पद्मनाभं ततःपरं ॥
त्वष्ट्रा दामोदरं पश्चाद्विष्णुना ककुदि न्यसेत्।
द्वादशार्णमहामन्त्रं ततो मूर्द्ध्नि प्रविन्यसेत्" ॥

द्वादशाक्षरमन्त्रगर्भितमिति ज्ञातव्यं। इति प्रकारान्तरमागमोक्तं द्रष्टव्यं। महीयानिति पाठे नितरामागमशास्त्रकोविदः परमभक्तस्येत्यर्थः। पुरुषाः पूरुषा नराः, इत्यमरः ॥ ४२ ॥

मल्लिकाकुसुमडुण्डुभकेन
स भ्रमीवलयितेन कृते तं।
आसने निहितमैक्षत साक्षात्
कुण्डलीन्द्रतनुकुण्डलभाजं॥ ४३॥
मेचकोत्पलमयी बलिबन्धु-
स्तद्बलिस्रगुरसि स्फुरति स्म।

कथमपूपुजदित्याह। मल्लिकेति। स नलो भ्रमीभिर्भ्रम-णैर्वेष्टनैर्वलयितेन वलयाकारीभूतेन मल्लिकाकुसुमसम्बन्धिना डुण्डुभकेन निर्विषनिष्फणस्थूलराजिलतुल्येन घनस्थूलतरदाम्ना कृत्वा नलेनैव कृते रचिते आसने निहितं स्थापितं तं पुरुषो-त्तमं साक्षात् तत्त्वतः कुण्डलिनां चक्षुःश्रवसामिन्द्रः शेषस्तस्य तनुः शरीरं तस्य कुण्डलं पुच्छवेष्टितवलयाकारशरीरभागं तद्भ-जत इति कुण्डलाकारे शेषशरीरे वर्त्तमानमिवैक्षत। डुण्डुभस्य विफणतया साम्यात् स्थूलघनतरे पुष्पदाम्नि डुण्डुभपदं लाक्ष-णिकं। डुण्डुभप्रतिकृतिर्डुण्डुभकः। इवेति प्रतिकृताविति (पा० ५।३।९६) कन्। डुडि निमज्जने डुण्डतीति डुण्डुभ इत्यौणा-दिकः पृषोदरादिर्वा॥ ४३॥

मेचकेति। मेचकोत्पलानि नीलोत्पलानि तन्मयी तेन नलेन समर्पिता बलिस्रक् पूजामाला बलिबन्धुः बलेर्बन्धनका-रिणः श्रीविष्णोरुरसि स्फुरति स्म, अशोभत। उत्प्रेक्षते। कौ-स्तुभाख्यमणेः सम्बन्धि कुट्टिमं कौस्तुभमणिबद्धा भूः वक्षोलक्षणं

कौस्तुभाख्यमणिकुट्टिमवास्तु-
श्रीकटाक्षविकटायितकोटिः ॥ ४४ ॥
स्वर्णकेतकशतानि स हेम्नः
पुण्डरीकघटनां रजतस्य।
मालयाऽरुणमणेः करवीरं
तस्य मूर्ध्नि पुनरुक्तमकार्षीत् ॥ ४५ ॥

तद् वास्तु वसतिस्थानं यस्यास्तस्या श्रियः कटाक्षाणां विकटायितानि विस्तारान्नीलतरनेत्रगोलकवक्रविस्फुरितकिरणास्तेषां कोटिःपरम्परेव। नीलोत्पलमालायाः वक्षस्येव वर्त्तमानत्वात् तत्रैव च लक्ष्म्या अपि वर्त्तमानत्वात् साम्यं। तत्कटाक्षविकटायितकोटिरिव अशोभत इति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा। वक्षिबन्धुः टनि पूर्व्वेण द्वितीयेति योगविभागात् समासः। विकटायितं आचारक्विबन्तत्वाद्भावे निष्ठा ॥ ४४ ॥

स्वर्णेति। स नलः तस्य पुरुषोत्तमस्य मूर्ध्नि हेम्नः सुवर्णघटितपुष्पाणां मालया कृत्वा स्वर्णकेतकीपुष्पाणां शतानि, तथा रजतस्य रूप्यघटितपुष्पाणां मालया कृत्वा पुण्डरीकाणां सिताम्भोजानां घटनां समर्पणां, तथाऽरुणमणेः समर्पितमाणिक्यपद्मरागादिरक्तवर्णमणीनां मालया च कृत्वा करवीरपुष्पाणि एतत् सर्व्वं पुनरुक्तमकार्षीत्। सुवर्णनाम्नैव पूजायाः सिद्धत्वात् स्वर्णकेतकादिनिरर्थकं चकारेत्यर्थः। स्वर्णकेतकादिभिः सुवर्णघटितपुष्पादिभिश्च श्रीपुरुषोत्तमपूजयद्विति भावः। विष्णुपूजायां

नाल्पभक्तबलिरन्ननिवेद्यै-
स्तस्य हारिणमदेन स कृष्णः।
शङ्खचक्रजलजातवदर्चः
शङ्खचक्रजलपूजनयाऽभूत्॥ ४६॥

कमलकरवीरजपावाणपुष्पव्यतिरिक्तानां रक्तपुष्पाणां निषेधः। मृत्यारोपितकरवीरकुसुमपूजानिषेध इत्यविरोधः। पुनरुक्तं नपुंसकमनपुंसकेन (पा०१।२।६९) इत्येकशेषैकवद्भावौ॥ ४५॥

नाल्पेति। स पुरुषोत्तमः तस्य नलस्यान्ननिवेद्यैः तेन समर्पितैर्नानाविधौदनानामुपहारैः कृत्वा नाल्पोऽतिमहान् भक्तबलिः, औदनोपहारो यस्य, अथ च अतिमहान्भक्तः श्रद्धापरो बलिर्वैरोचनिर्यस्यैवम्भूतोऽभूत्। तथा नलसमर्पितेन हारिणमदेन कस्तूर्या कृष्णवर्णोऽथ च कृष्णनामाऽभूत्। तथा हेमरूप्यादिबद्धदक्षिणावर्त्तादिशङ्खानां चक्रं समूहस्तत्र स्थितेन जलेन कृत्वा या पूजना अभिषेकार्घ्यदानादिरूपा तया कृत्वा शङ्खचक्रजलेन जातवती सम्पन्नाऽर्चा पूजा यस्य, अथ च शङ्खः पाञ्चजन्यः चक्रं सुदर्शनं जलजातं पद्मं तानि विद्यन्ते यस्यास्तादृशी शङ्खचक्रपद्मयुक्ताऽर्चा प्रतिमा यस्यैवम्भूतोऽभूत्। पुरुषोत्तमसम्बन्धिनामेतेषां शब्दानामन्वर्थत्वं। एतत्कृतान्ननैवेद्यादिसमर्पणेन इदानीमभूदित्यर्थः। एतन्निबन्धना एवास्य एताः संज्ञा इति वा। अत्र प्रतीयमानोत्प्रेक्षा। प्रतिकृतिरर्चा पुंसि इत्यमरः। नाल्पेति न समासः। हारिणेऽपि सम्बन्धेऽण्॥ ४६॥

राज्ञि कृष्णलघुधूपजधूमाः
पूजयत्यहिरिपुध्वजमस्मिन् ।
निर्ययुर्भवधृता भुजगा भी-
दुर्यशो मलिनिता इव जालैः ॥ ४७ ॥

अर्घनिस्वमणिमाल्यविमिश्रैः
स्मेरजातिमयदामसहस्रैः ।
तं पिधाय विदधे बहुरत्न-
क्षीरनीरनिधिमग्नमिवैषः ॥ ४८ ॥

राज्ञीति। कृष्णलघु कृष्णागुरुः तस्य धूपजधूमा धूपकरणसम्बन्धिनो धूमा अस्मिन् राज्ञि नले ऽहिरिपुर्गरुडो ध्वजे यस्य तं गरुडध्वजं धूपोपचारेण पूजयति सति जालैर्गवाक्षैर्बहिर्निर्ययुः। उत्प्रेक्ष्यते। भीरेव दुर्यशो गरुडासक्तिः भयजन्येन अयशसा ख्याता धवलतरा अपि मलिनिताः श्यामीकृता देवतागारस्थितेन भवेन हरेण स्वदेहे भूषणत्वेन धृता वासुकिप्रमुखा भुजगा इव। अयमस्मद्रिपुकेतुं याजयति, अतो रिपुनिकटे स्थातुमशक्यमिति हराश्रिताः सबला अपि सर्पा दुर्यशोमलिनिता इव दण्डायमानकृष्णागुरुधूमव्याजेन जालैर्निर्ययुरित्यर्थः। अन्योऽपि भीमलिनो जालादिद्वारेण निर्गच्छति। अगुरुपर्य्यायो लघुशब्दः तेन कृष्णागुरुरित्यर्थः ॥ ४७ ॥

अर्घेति। एष नल अर्घेण मूल्येन निःस्वा दरिद्रास्तेषां अत्युत्तमानां मणीनां माल्यैर्मालाभिर्विमिश्रैः स्मेरजातिम-

अक्षसूत्रगतपुष्करवीज-
श्रेणिरस्य करसङ्गरमेत्य।
शौरिसूक्तजपितुः पुनरापत्
पद्मसद्मचिरवासविलासं॥ ४९॥

यद्दामसहस्रैर्विकसितमालतीकुसुममालासहस्रैः तं पुरुषोत्तमं पिधाय आच्छाद्यैव बहूनि रत्नानि यस्मिन् एवम्भूतो यः क्षीर-नीरनिधिस्तत्र मग्नमिव विदधे चकार। मध्ये मध्ये मणि-मालाभिर्मध्ये पुष्पमालाभिः संवेष्ट्य बहुरत्नक्षीरसमुद्रशायिन-मिव चकारेत्यर्थः। रत्नस्थाने रत्नान्येव क्षीरस्थाने च तानि दामानि तै राशिभिः पर्य्यपूपुजदिति भावः। संस्थ्यतिशयो भक्त्यतिशयश्च सूचितः। बहूनि रत्नानि क्षीराणि च यस्मिन् स चासौ निधिश्चेति वा॥ ४८॥

अक्षेति। अक्षसूत्रजपमालां तां गतानि प्राप्तानि तत्र वि-द्यमानानीति यावत्। ईदृशानि यानि पुष्करवीजानि कमल-वीजानि तेषां श्रेणिः पद्माक्षरचिता जपमालिका शौरिसूक्त-जपितुः "विष्णोर्नुकं" इत्यादिविष्णुसूक्तजपशीलस्य अस्य नलस्य करसङ्गरं पाणिपद्मसम्बन्धमेत्य प्राप्य पुनरपि पद्मरूपे सद्मनि स्वगृहे चिरं वासः स्थितिस्तेन कृत्वा यो विलासः शोभा त आपत्, प्राप। विष्णुमन्त्रा हि पद्माक्षमालया जप्यन्ते नलक-रश्च पद्मसदृशः तत्सम्बन्धात् पद्माक्षमाला पुनरपि पद्मसद्म-निवासं प्राप्तेवेति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा। पुष्कराम्भोरुहाणि चेत्य-

कैटभारिपदयोर्नतमूर्द्ध्ना
सञ्चिता विचकिलस्रगनेन।
जह्नुजेव भुवनप्रभुणाऽभात्
सेविताऽनुनयताऽऽयतमाना ॥ ५० ॥

मरः। अपितुः तार्च्छील्ये इनि द्वितीयेति योगविभागात् पूर्व्वेण समासः ॥ ४९ ॥

कैटभेति। अनुनयता अर्थादात्मानमेव चरणसमीपं प्रापयता भुवनप्रभुणा लोकनाथेन नतमूर्द्ध्ना नतशिरसा प्रणामलक्षणं षोडशमुपचारं कुर्व्वता अनेन नलेन कैटभारेः श्रीविष्णोः पदयोः सञ्चिता पुष्पाञ्जलिलेन समर्पिता आयतमाना अतिदीर्घा विचकिलस्रक् मल्लिकामाला जह्नुजा गङ्गेवाभात्। चरणसम्बन्धादतिदैर्घ्याद्धवलतरत्वाच्च गङ्गेव शुशुभ इत्यर्थः। साप्येवंविधा। अथ च अन्याऽपि मानिनी नायिका एवंविधा प्रियेणैवमनुनीयते। अथ च भूलोकं प्रति गमनार्थं यतमाना सप्रयत्ना अतएवानु पश्चान्नयता परावर्त्त्य पुनरपि ब्रह्मलोकं प्राप्य पुनरत्रागन्तव्यमिति प्रार्थयमानेन नतमूर्द्ध्ना लोकनाथेन ब्रह्मणा सेविता आह्नवीव। भुवनप्रभुणा रुद्रेण वा उक्तविशेषणविशिष्टेन जलप्रभुणा वरुणेन समुद्रेण वा सेवितेति वा। प्रणामान्तां षोडशोपचारपूजां समापयदिति भावः। स्रतो विचकिलो मल्लीप्रभेदे मदनेऽपि चेति विश्वः ॥ ५० ॥

स्वानुरागमनघः कमलायां
सूचयन्नपि हृदि न्यसनेन।
गौरवं व्यधित वागधिदेव्याः
श्रीगृहोर्ध्वनिजकण्ठनिवेशात्॥ ५१॥
इत्यवेत्य वसुना बहुनाऽपि
प्राप्नुवन्न मुदमर्चनया सः।
सूक्तिमौक्तिकमयैरथ हारै-
र्भक्तिमैहत हरेरुपहारैः॥ ५२॥

स्वेति। इतीति युग्मं। स नलः इति पूर्वोक्तं श्रीविष्णोरभिप्रायमवेत्य ज्ञात्वा बहुनाऽपि वसुना स्वर्णमणिवसनादिना लक्ष्मीस्थानीयेन समर्पितेन कृता या अर्चना तया मुदं न प्राप्नुवन् हर्षमलभमानः। अथ पश्चात् सूक्तयो ये सरसशोभनपदबन्धास्तद्रूपाणि मौक्तिकानि तन्मयैर्हारैरेकावल्यादिहारैरेव उपहारैः पूजनैः कृत्वा भक्तिमैहत तेन हरेर्भक्तिर्मंहती कृतेत्यर्थः। सम्यग्वैदिकपूजनं कृत्वा श्रीपुरुषोत्तमदशावतारादिस्तुतिं प्रारेभ इति भावः। इति किम्। न विद्यते अघं दुःखं पापं दारिद्र्यञ्च यस्मात् सोऽनघः पुण्यश्लोकः श्रीविष्णुः हृदि न्यसनेन स्थापनेन कृत्वा कमलायां लक्ष्म्यां विषये स्वस्यानुरागं प्रेमभरं तां प्रति लोकं प्रति वा सूचयन्नपि श्रीगृहान्निजहृदयादूर्द्धमुपरिभागे वर्त्तमानो निजकण्ठस्तत्र निवेशात् स्थापनाद्धेतोः वागधिदेव्याः सरस्वत्या गौरवं व्यधित बहुस-

दूरतः स्तुतिरवाग्विषयस्ते
रूपमस्मदभिधास्तव निन्दा।
तत् क्षमस्व यदहं प्रलपामी-
त्युक्तिपूर्व्वमयमेतदवोचत्॥ ५२॥

मानमहत। अन्योऽपि राजादिः एकां प्रियामधोभागे स्थापयन्नालिङ्गनादिना सम्भावयन्नन्यां तत्सपत्नीं प्रियतमां तदीयस्टहस्योर्द्धदेशे स्थापयन् कण्ठाश्लेषञ्च कुर्व्वंस्तस्या गौरवं करोति। तथा विष्णोर्वक्षसि लक्ष्मीः तिष्ठति तदुपरिभागे कण्ठे सरस्वती तिष्ठति विष्णोः सरस्वत्यां गौरवमधिकमिति ज्ञात्वा सरस्वत्या कृत्वा स्तुतिश्चक्रे इत्यर्थः। मौक्तिकरूपच्छलैर्नर्मर्ख्यं सूच्यते। स्तुत्या नलस्य भक्त्यतिशयश्च॥ ५१॥
॥ ५२॥

समौद्धत्यं परिहरन् स्तुतिमाह। दूरत इति। अयं नलः इत्युक्तिपूर्व्वं यथातथा पूर्व्वमेवमुक्त्वा एतद्वक्ष्यमाणप्रकारमवोचत्। इति किं। हे स्वामिन् ते तव स्तुतिर्दूरतो नितरां अवाग्विषयो वाचामगोचरो यतस्तव रूपं "यतो वाचो निवर्त्तन्ते" इत्यादि श्रुतेरर्थाङ्गोचरो नेति मदीया स्तुतिः कथङ्कारं कर्त्तुं शक्या स्वरूपकथनेऽप्यशक्यत्वात् तव स्तुतिरप्यशक्यकरणैनेअत एवास्माभिः कृताऽभिधा भवद्गुणवर्णनविषया वाणी तव निन्दैव। अत्यल्पाल्पकस्तावकत्वादवागोचरस्यापि वा गोचरकरणाच्चेत्यर्थः। एवं सत्यपि मूर्खतया यदहं प्रलपामि स्वरू-

स्वप्रकाश जड एष जनस्ते
वर्णनं यदभिलष्यति कर्त्तुं।
नन्वहर्पतिमहः प्रति स स्या-
न्न प्रकाशनरसस्तमसः किं॥ ५४॥
नैव वाङ्मनसयोर्विषयो भू-
स्त्वां पुनर्न कथमुद्दिशतां ते।

पाशानामिरर्थकं वदामि तत् चमस्वेति। प्रलपामीत्यनेन नि-
तरामनौद्धत्यं सूचितं॥ ५३॥

स्वेति। ननु हे स्वप्रकाश सूर्य्यादिवत्प्रकाशान्तरनिरपेच
परमात्मन्, एष मल्लक्षणो जडोऽविद्याच्छादितचैतन्यो जनस्ते
वर्णनं कर्त्तुं यदभिलषति सोऽहर्पतेः सूर्य्यस्य महस्तेजः प्रति
लक्षीकृत्य सूर्य्यतेजोऽहं प्रकाशयिष्यामीति तमसोऽन्धकारस्य
प्रकाशने रसोऽनुरागः किं न स्यात्, अपि तु स्वप्रकाशस्य तव
वर्णनं जडस्य ममाभिलाषः सूर्य्यतेजःप्रकाशने तमसोऽभिलाष
इवात्यन्तमनुचित एवेत्यर्थः। आत्मा स्वप्रकाश इति वेदान्त-
सिद्धान्तः॥ ५४॥

ननु यदि त्वं जडो मदीयं स्वरूपं न जानासि तर्हि त्वदीये
वाङ्मनसी कथं मत्परायणे इत्याशङ्कां परिहरन् स्तुत्यवसरं
दातुमाह। नैवेति। हे भगवन् त्वं "यतो वाचो निवर्त्तन्ते
अप्राप्य मनसा सह" इत्यादिश्रुतिप्रामाण्याद्वाङ्मनसयोर्विषयो
गोचरो नैव भूः ताभ्यां ग्रहीतुं न शक्यस एव यद्यपि तथापि ते

उत्कचातकयुगस्य घनः स्यात्
तृप्तये घनमनाप्नुवतोऽपि ॥ ५५ ॥
छद्ममत्स्यवपुषस्तव पुच्छा-
स्फालनाज्जलमिवोद्धृतमब्धेः ।

वाङ्मनसे पुनस्त्वां कथं नोद्दिश्यतां, अपि तु अविषयमपि त्वामुद्दिश्य प्रवर्त्ततामेवेत्यर्थः। दृष्टान्तमाह। अतिदूरवर्त्तित्वात् घनं मेघं अनाप्नुवतोऽलभमानस्यापि उत्कस्य जलार्थमुत्कण्ठितस्य चातकस्य स्त्रीपुंसयुगस्य घनो मेघो जलदानेन तृप्तये स्यादेवेति दृष्टान्तेन अविषयोऽपि भवान् स्तुतो ध्यातश्च मोक्षहेतुः स्वयमेवानुग्रहीष्यतीति तव स्तुतिं कर्त्तुं युक्तमेवेति भावः। वाङ्मनसयोः अचतुरेत्यादिना (पा० ५।४।७७) साधुः ॥ ५५ ॥

इदानीं प्रथमं मत्स्यावतारं स्तोतुमाह। छद्मेति। हे हरे शङ्खासुरापहृतवेदोद्धरणरूपेण छद्मना मत्स्य एव वपुर्यस्य तस्य तव पुच्छेनास्फालनादाघातादूर्द्धमुद्धृतं क्षिप्तमुच्छलितं अब्धेः सागरस्य जलमेव गगनाङ्गणस्य सङ्गात् सम्बन्धात् श्वैत्यं धवलतामेत्य प्राप्य विबुधालयस्य स्वर्गस्य गङ्गा मन्दाकिनी आविरस्ति प्रकटीभवति। तदेव जलं मन्दाकिनीभूय गगने स्फुरतीत्यर्थः। वेदरक्षणद्वारा लोकानुग्रहार्थमेव त्वया तत्तच्छरीरं धार्य्यते इति भावः। एवमुत्तरत्रापि ज्ञेयं। श्वैत्यमेवेति वाऽन्वयः। "यदा यदा हि धर्मस्य ग्लानिर्भवति भारत" इत्यादिश्रीकृष्णवचनमेव छद्मपदेन सूचितं। सागरोदकस्याश्रयो-

श्वैत्यमेत्य गगनाङ्गणसङ्गा-
दाविरस्ति विबुधालयगङ्गा ॥ ५६ ॥
भूरिसृष्टिधृतभूवलयानां
पृष्ठसीमनि किणैरिव चक्रैः।
चुम्बिताऽवतु जगत्क्षितिरक्षा
कर्म्मठस्य कमठस्तव मूर्त्तिः ॥ ५७ ॥

पार्थिकतया प्रतिभासमानस्यापि गगने छिन्नतया निरुपाधिकं शुक्लमेवापां रूपं प्रकटितमित्यनेनातिस्थूलतरशरीरवत्त्वं सूचितं। नदी चाद्यापि तथैव तिष्ठति न त्वधः पततीति सामर्थ्यातिशयः सूच्यते। यद्यपि नलः शैव इति प्रथा तथापि शिवस्य विष्णु-भक्तत्वाद्विष्णुस्तुत्यैव च शिवस्य प्रीतिसम्भवादैकरूप्याच्च नलस्य विष्णुस्तुतिकरणं श्रीहर्षस्य च परमवैष्णवत्वात् पुरुषोत्तमस्तु-तिनिबन्धनं युक्तमेवेति न काचिदनुपपत्तिः। अत एवोपसंहा-रेऽपि हरिहरं परिपूज्येत्युक्तं ॥ ५६ ॥

कूर्म्मं वर्णयति॥ भूरीति। हे भगवन् तव कमठसञ्ज्ञा मूर्त्तिर्जगदवतु। किम्भूता। भूरिषु सृष्टिषु धृतानां प्रतिसर्ग-भूवलयानां किणैः अतिघर्षणनिष्ठुरीभूतसञ्जातवैवर्ण्यत्वग्व्रणैरेव चक्रैः चक्राकाररेखाविन्यासविशेषैः पृष्ठसीमनि स्थले चुम्बिता स्पृष्टा। किम्भूतस्य। क्षितौ क्षये प्रलये रक्षायां च कर्म्मठस्य कर्म्मशूरस्य पृष्ठे धारणेन क्षितिरक्षणक्षमस्य। पृथ्वीधारणद्वारा लोकानुग्रहार्थमेव कमठरूपं त्वया धृतमिति भावः। सम्पाता-

दिक्षु यत्खुरचतुष्टयमुद्रा-
मभ्युपैमि चतुरोऽपि समुद्रान्।
तस्य पोत्रिवपुषस्तव दंष्ट्रा
तुष्टयेऽस्तु मम वास्तु जगत्याः॥ ५८॥
उद्धृतिस्खलदिलापरिरम्भा-
स्तोमभिर्वसतिरिति तैर्वरुहृष्टैः।

स्यात्मोऽधस्तात् फणिमण्डलेन शेषो भुवं बिभर्त्ति ततोऽप्यधो ब्रह्माण्डाधःकटाहस्य भारं पृष्ठे वहन् ब्रह्माण्डावरणरूपे जले कूर्मराजो वर्त्तत इति पुराणं। एतेन प्रतिसर्गमनन्तभूमण्डल-धारणेन अनिर्वाच्यमहिमत्वं सूचितं। कमठपृष्ठे च स्वभावतश्च-क्राणि भवन्ति॥ ५७॥

श्लोकद्वयेन वराहं वर्णयति॥ दिक्ष्विति। अहं चतसृषु प्राच्यादिदिक्षु चतुरोऽपि समुद्रान् यस्य वराहस्य खुराणां चतुष्टयस्य मुद्रां विन्यासं स्थापितचरणातिभारसञ्जातभूगर्भ-मेव अभ्यवैमि जाने। तस्य पोत्रिवपुषो महावराहदेहस्य तव दंष्ट्रा मम तुष्टये कामपूर्त्याऽऽनन्दाय अस्तु। किंभूता दंष्ट्रा। जगत्याः पातालादुद्धरणावसरे दंष्ट्राग्रधारणाद् भूमेर्वास्तु व-सतिस्थानं भूतमभूदित्यर्थः। कोलःपोत्री किरिः किटिरित्य-मरः॥ ५८॥

उद्धृतीति। हे केशव क्रीडामात्रेण कोल भूतवराहरूप भगवन् हिरण्याक्षं दैत्यं हत्वा पातालात् सकाशादुद्धृतौ उद्धृ-

रोमाञ्चमण्डमभवद्दलिनीयं
केलिकोल तव तत्र न मातः ॥ ५९ ॥
दानवाद्यगहनप्रभवस्त्वं
सिंह मामव रवैर्घनघोरैः।

रणसमये स्खलन्त्याः पतन्त्या दृष्टाया भुवः परिरम्भात् समारम्भेण धारणात्, आलिङ्गनाच्च हेतोः बहु नितरां हृष्टेः उत्पन्नतीभूतेः अत एव ब्रह्माण्डं निर्भिद्य बहिरितैर्निर्गतैर्लोमभिः कृत्वा रोमाञ्चमण्डं तव वक्षेः पूजायाः सम्बन्धिनीयं तत्कालविकसितकदम्बकुसुममिव अभवत्। किम्भूतस्य। तत्र ब्रह्माण्डे स्थूलतरदेहत्वाच्च मातः सम्मातुमशक्तस्य। एवंविधकुसुमपूजायोग्यस्त्वमेव भवसीत्यर्थः। अन्योऽपि योषिदालिङ्गनादुद्धितरोमाञ्चो भवति। आञ्चं जाताविति साधुः। मातः मामान इत्यस्माच्छता ॥ ५९॥

श्लोकद्वयेन श्रीनृसिंहं वर्णयति। दानवेति। हे नृसिंह दानवानामाद्यस्य प्रथमस्य हिरण्यकशिपोर्गर्हनं मरणरूपं सङ्कटं तदर्थं प्रभव उत्पत्तिःप्राकट्यं यस्य तन्मारणार्थं कृतावतारः, अथ च दानवो हिरण्यकशिपुः तद्रूपमाद्यं पुरातनं यद्गहनं वनं तत्र प्रभवो यस्य,पुरातने हि वने सिंहसम्भवो युक्तः, अथ च दानवानामाद्यभक्तः श्रीहरिभक्तत्वान्मुख्यः प्रह्लादस्तस्य गहने पितृकारिततादनादिदुःखनिमित्ते हिरण्यकशिपुविदारणद्वारा भक्तप्रह्लादसंरक्षणार्थं धृतोत्पत्तिर्येन तादृशस्त्वं घनवन्मेघवद्घोरैर्गभीरैर्निर्विडैर्भीषणैश्च वा रवैः सिंहनादैर्मामव। किम्भूतः। वैरिणः

वैरिदारिदिविषन्मुक्तास्त्र-
ग्रामसम्भवभवन्मनुजार्द्धः ॥ ६० ॥
दैत्यभर्त्तुरुदरान्धुनिविष्टां
भक्तसम्पदमिवोद्धरतस्ते।
पातु पाणिद्दणिपञ्चकमस्मां-
स्क्विन्नरज्जुनिभलग्नतदन्त्रं ॥ ६१ ॥

अरीन् दारयन्ति तच्छीलानि दिविषदां मुनीनां देवानाञ्च मुक्तानि अस्त्राणि च तेषां ग्रामः समूहस्तस्माद् सम्भव उत्पत्तिर्यस्य तादृशो भवन् सम्पद्यमानो मनुजो मनुष्य एवार्द्धं एकदेशो यस्य। दानवाघेति पाठे दानवानां पापानि तेषां गहनं लक्षणया बाहुल्यं तेन प्रभवो यस्य दानवदुरितोद्रेकात् तिर्य्यग्योनिः सिंहरूपस्त्वं दिविषत्पुण्योद्रेकाच्चोत्तमयोनिर्मनुष्यस्त्वमित्यर्थः। दानवनामाद्यस्य हिरण्यकशिपोर्गहने सभामहोद्याने प्रभवः प्रकटनं यस्य वा। एतेन स्वर्गवासिनां पुण्यैरस्त्रैश्च कृतमनुष्यार्द्धदेहः स्वतेजोनिर्मितसिंहार्द्धश्च नरहरिर्हिरण्यकशिपोर्महासभोपवने एवावततारेति सकलपुराणसंवादः। प्रकटितस्तम्भादिति तु प्रवादमात्रमिति भागवतविरोधादुपेक्ष्यं ॥ ६० ॥

दैत्येति। हे श्रीनृसिंह ते पाणिसम्बन्धिनां घृणीनां तीक्ष्णतरनखरूपाणामङ्कुशानां पञ्चकमस्मान् पातु। किम्भूतस्तेव तव। दैत्यभर्त्तुः हिरण्यकशिपोः उदरलक्षणे अन्धौ कूपे निविष्टां पतितां भक्तसम्पदं उद्धरत इव, तस्माद् बहिर्निर्गमयत इव।

स्वेन पूर्य्यत इयं सकलाशा
भो बलेन मम किं भवतेति।

किम्भूतं पञ्चकं। छिन्नरज्जुनिभानि मध्यत्रुटितपूर्वकपतितदोरक-तुल्यानि लग्नानि तस्य दैत्यरिपोः उदरस्य चाम्राणि यत्र यस्य वा। यथा कूपपतितं वस्तु समुद्धर्त्तुं लोहनिर्म्मिताङ्कुशपञ्चकं कूपमध्ये निक्षिप्य वलयित्वा पूर्व्वनिमग्नरज्जुखण्डसहितं तद्यथाऽऽदाय निर्गच्छति तथा तव रज्जुस्थानीयभुजदण्डकपाणिजस्य-चिपञ्चकं दैत्यराजोदरकूपपतितामिन्द्रसम्पदमुद्धरच्छिन्नरज्जु-निभलग्नतदन्त्रं सम्रामवलित्यर्थः। लुनाति छिनत्तीति लूनि-रौणादिकः। सम्रान्, मन्त्रदो इथोस्येति (पा०१।२।५८) बहुलं ॥ ६१ ॥

श्लोकचतुष्टयेन वामनं वर्णयति। स्वेनेति। हे वामन इति पूर्व्वार्द्धोक्ता या कपटवाक् तस्यां विषये पटीयान् अतिनिपुणो बटुर्ब्रह्मचारिवेषधारी च यतस्त्वं नोऽस्मदादीनां मम वा मनसः प्रमदं हर्षं देहि। सर्व्वाभिलाषपूरणं कुर्व्वित्यर्थः। वटुवाचस्य कपटवाचो भवन्ति। इति किं। पादत्रयमात्रस्वल्पयाचिनि वामने किमेतदल्पीयस्त्वया याचितं सकलमेतद्भुवनं गृहाण अहं ददामीति दानशूरत्वाद्वलिचक्रवर्त्तिनि भाषमाणे स्नेषवक्रोक्तिच्छलेन वामनस्य प्रत्युत्तरमेतत्। भो बले चक्रवर्त्तिन् भवता स्वेन आत्मना हेमरत्नादिद्रव्येण वा इयं मदीया सकला आशा सर्व्वोऽप्यभिलाषो न पूर्य्यते, अपि तु परिपूर्णीकरिष्यत एव, परं

त्वं वटुः कपटवाचि पटीयान्
देहि वामन मनःप्रमदं नः ॥ ६२ ॥

मम तस्य भिक्षोर्निस्पृहस्य वा किं प्रयोजनमिति शेषः। त्वं सर्व्वं दातुं समर्थ एव परन्तु मम प्रयोजनं नास्ति कुटीनिर्म्माणार्थं पादत्रयमितं स्थलमेव देहीत्यर्थः। स्वेन आत्मीयेन बलेन सैन्येन च निजशक्त्या वा सकला दिक् भवता पूर्य्यते आद्रियत एव तथाऽपि मम किं तेन यो यद्याचते तस्मै तद्ददासीति प्रत्यक्ष-दर्शनाद्बलाभिनयदर्शनीयेयं सकलार्णा तृष्णा। भो बले त्वया परिपूर्णीक्रियते, अतो मम कलया लेशेन सहिताऽल्पीयसीति यावत्। एवम्भूता पादत्रयमिता। तस्मात् किं न पूर्य्यते अपि तु पूरयिष्यते एव। अथ च भो बले इयं सकलाऽपि विदित्या मम स्वेनात्मना न पूर्य्यतेऽपित्वावरिष्यत एव। भवता किं कर्त्तुं शक्यते, अपि तु न किञ्चिदित्यर्थ इति वा। मया सकलाऽपि दिगात्मना पूर्य्यते भवता बलेन किं कर्त्तुं शक्यत इति वा। अथ च भो बले पादत्रययाचनविषया मम सकला तृष्णा भवता स्वेनात्मस्वरूपेण स्वदेहेन किं न पूर्य्यतेऽपि तु पूरयिष्यत एव मदीयःशरीरधारणेन लोकद्वये पादद्वयेन मया व्याप्ते प्रति-श्रुतं तृतीयं पादमदातुं निरयो भविष्यतीति भिया अवशिष्ट-पदस्थापनार्थं स्वशरीरमेव त्वया दास्यत इत्यर्थः। त्वां पाताले पातयिष्यामीति भावः। भूस्वर्गरूपलोकद्वयमेव बलेः स्वं नरक-पतनभिया स्वशरीरमेव तृतीयपादत्वेन दत्तमिति श्रीभागवते।

दानवारिरसिकाय विभूते-
र्वश्मि तेऽस्मि सुतरां प्रतिपत्तिं।
इत्युदग्रपुलकं वलिनोक्तं
त्वां नमामि कृतवामनमायं॥ ६३॥

"पदं तृतीयं कुरु शीर्ष्णि मे निजं" इति वचनात्। इत्यादिकपटवाग् ज्ञेया। प्रमदसम्मदौ हर्ष इति (पा०३।३।६८) साधुः॥ ६२॥

एवं वामनेनोक्ते वलिरुत्तरमाह। दानेति। हे वामन अहं कृता वामनस्य ह्रस्वपुरुषस्य माया येन तथाऽहमनेन ज्ञात इति ज्ञात्वा जाताश्चर्य्यवशादुदग्रपुलकं सञ्जातरोमाञ्चमिति पूर्व्वोक्तप्रकारेण वलिचक्रवर्त्तिना उक्तं भाषितं त्वां नमामि। इति किं। हे भगवन् अस्मि अहं दानवारिणि रसिकाय कृताभिलाषाय ते तुभ्यं विभूतेः स्वीयसम्पदः सुतरां प्रतिपत्तिं सङ्कल्पेन दानं वश्मि इच्छामि। सर्व्वामपि सम्पदं तुभ्यं दातुमिच्छामि। अथ त्वं दानवानामरिः शत्रुरसि ते तव कायविभूतेः शरीरवैभवस्य प्रतिपत्तिं ज्ञानं नितरामहमिच्छामि कीदृशं महच्छरीरं धारयिष्यसि तद्द्रष्टुमिच्छामीत्यर्थः। यदा तव कायवैभवस्य प्रतिपत्तिं रूपान्तरं धारयिष्यामीति त्वया सूचितं सुखेन धारणीयमित्यहं कामये इत्यर्थः। अस्मीत्यहमर्थेऽव्ययं॥ ६३॥

भोगिभिः क्षितितले दिवि वासं
बन्धमेष्यसि चिरं ध्रियमाणः।
पाणिरेष भुवनं वितरेति
च्छद्मवाग्भिरव वामन विश्वं॥ ६४॥

एवं वलिनोक्ते वामनः प्राह। भोगिभिरिति। हे वामन इति एवंरूपाभिः छलवाग्भिः कपटवचनैरुपलक्षितस्त्वं विश्वं अव रक्ष। इति किं। भो बले चिरं चिरायुषेन बहुकालं क्षितितले भूलोके दिवि वा ध्रियमाणोऽवतिष्ठमानस्त्वं भोगिभिः सुखिभिर्मित्रभ्रातादिभिःसह सम्बन्धं संयोगं एष्यसि प्राप्स्यसि यदि, यदि भूलोकेऽवस्थितिमिच्छसि तर्हि तत्र, यदि दिवि तत्र वा मित्रादिभिः सह सुखेन चिरकालमवस्थितिं प्राप्स्यसीत्यर्थः। इत्याशीः। एष प्रतिग्रहार्थं प्रसार्य्यमाणः प्रत्यक्षदृश्यो मम करोऽसि तस्मादत्र पाणौ यद्दानसम्बन्धिभुवनं जलं वितर देहीति। अथ च क्षित्यास्तले पातालस्वरूपे दिवि रमणीयत्वात् स्वर्गे भोगिभिःसर्पैर्ध्रियमाणो बध्यमानः सन् चिरकालं वासं दुःखबहुलत्वाद् वसतिरूपं बन्धनं प्राप्स्यसि। यद्वा चिरञ्जीवन् पाताले सर्पैः सह वासं बन्धनञ्च एष्यसि वा। इवार्थो वा। दिवि वेत्यर्थः। यथा सुखिभिः सह स्वर्गे तिष्ठन् सम्बन्धं प्राप्नोषि तथेदानीमेव पाताले सर्पैः सह सम्बन्धमेष्यसि। यद्वाऽदिवि स्वर्गव्यतिरिक्ते पाताले तृतीयपादार्थं स्वर्गात् सकाशात् त्वमस्वर्गरूपपाताले पातयिष्यसीत्यर्थः। एष चक्रविक्षेपतत्परो

आशयस्य विवृतिः क्रियते किं
दित्सुरस्मि हि भवच्चरणेभ्यः।
विश्वमित्यभिहितो वलिनाऽस्मान्
वामन प्रणतपावन पायाः॥ ६५॥

मम करोऽसि, इन्द्राद् गृहीतं भुवनं त्रैलोक्यं देहि पुनस्तस्मै समर्पयेति, भुवनं वितरेत्यवतारप्रयोजनं सूच्यते। जीवनं भुवनं जलं, पिष्टपं भुवनं। इति चामरः॥ ६४॥

एवं वामनेनोक्तो वलिः पुनराह। आशयस्येति। हे वामन प्रणतपावन, वलिना इति पूर्व्वोक्तप्रकारेण अभिहित उक्तस्त्वं अस्मान् पायाः रक्ष। इति किं। भो वामन त्वया आशयस्य पाणेर्विवृतिः प्रसारणं किं क्रियतेऽपि तु तन्न कर्त्तव्यं। काशब्दोऽयोग्यतया शिरःकम्पपूर्व्वकं वारणाभिनये। अनुचितमेतन्न कर्त्तव्यमित्यर्थः। आ सामस्त्येन नितरां आशयस्य विवरणं किं क्रियतेऽपि तु तन्न कर्त्तव्यमिति वा, वाक्यपूरणे वा। हि यस्माद्भवच्चरणेभ्यः पूज्येभ्यो भवद्भ्यः विश्वं सकलं हेमरत्नादि च दित्सुर्दातुमिच्छुरस्मि, चरणशब्दः पूजार्थः। अहं सर्व्वमिदानीमेव ददामि किमिति पाणिप्रसारणेनैतावदधैर्य्यं प्रकटीक्रियत इत्यर्थः। अथ च सहस्रपात्त्वाद् बहुभ्यो भवदीयपादेभ्य सर्व्वं दित्सुरस्मि सर्व्वस्वदानेन भवच्चरणान् पूजयिष्यामि तस्मात् करप्रसारणं किं क्रियते॥ ६५॥

क्षत्रजातिरुदियाय भुजाभ्यां
या तवैव भुवनं सृजतः प्राक्।
जामदग्न्यवपुषस्तव तस्या-
स्तौ लयार्थमुचितौ विजयेतां॥ ६६॥
पांशुला बहुपतिर्नियतं या
वेधसाऽरचि रुषा नवखण्डा।

श्लोकत्रयेण परशुरामं स्तौति॥ क्षत्रेति। हे भगवन् तव तौ भुजौ विजयेतां सर्वोत्कर्षेण वर्त्तेतां। तौ कौ। प्राक् सृष्ट्यादौ भुवनं सृजतो ब्रह्मरूपिणस्तवैव "बाहू राजन्यः कृतः" इति श्रुतिप्रामाण्याद् भुजाभ्यां सकाशाद् या क्षत्रजातिः क्षत्रियमात्र उदियाय उत्पन्ना तस्याः क्षत्रजातेर्लयार्थं क्षयार्थं जामदग्न्यवपुषस्तव यौ भुजौ उचितौ, कारणे कार्यलयस्यौचित्यात्।
"अद्भ्योऽग्निर्ब्रह्मतः क्षत्रमश्मनो लोहमुत्थितं।
एषां सर्वत्रगं तेजः स्वासु योनिषु शाम्यति"॥
इति भारतवचनाच्चावतारप्रयोजनमुक्तं। जातेर्नित्यत्वादुत्पत्तिविनाशावयुक्ताविति ये आक्षिपन्ति ते आविर्भावतिरोभावयोर्विवक्षितत्वेनोत्तरणीयाः। वेदान्तसिद्धान्ते जातेर्नित्यत्वाभाव इत्यपि। जामदग्न्येति गर्गादिषु पाठसामर्थ्याद् यञ् इति ज्ञातव्यं। विजयेतां विपराभ्यां जेरिति(पा०१।३।१९)तङ्॥६६॥
पांशुलेति। नियतं सर्वदा पांशुला धूलिबहुला बहवो मन्वादयः पतयो यस्याः सा मन्वादिभिः पालिता च या

तां भुवं कृतवतो द्विजभुक्तां
युक्तकारितरता तव जीयात्॥ ६७॥
कार्त्तवीर्य्यभिदुरेण दशास्ये
रैणुकेय भवता सुखनाश्ये।

भूः वेधसा इयेव नवखण्डा भारतादिनवखण्डविभागाऽरचि निर्म्मिता। तां नवखण्डामपि सकलां भुवं द्विजभुक्तां काकादिपक्षिभिः कृतोपभोगां व्याप्तां, अथ च ब्राह्मणैर्गृहीतफलां कृतवतः क्षितिमण्डलः क्षत्रियमात्रं हत्वा निष्कण्टकीकृत्य प्रतिवारं ब्राह्मणेभ्यो ददतस्तव युक्तकारितरता नितरामुचितकरणशीलता जीयात् सर्व्वोत्कर्षेण वर्त्तताम्। एवंविधमतिशूरं दानशूरञ्च त्वां प्रति प्रणतोऽस्मीत्यर्थः। नियतमित्युत्प्रेक्षायां वा। इषा नियतं इयेवेत्यर्थ इवि वा। अथ च या स्वैरिणी अत एव बहुभिर्जारैर्भुक्ता सती तद्भर्त्त्रा कोपेन करचरणादिसन्धिषु पृथक् तत्कालच्छेदेन नवानि प्रत्यङ्गाणि खण्डानि यस्यास्तादृशी कृतखण्डां तामग्निसंस्कारनिवारणाद्धेतोः काकादिभिः पक्षिभिर्भक्षितां कुर्व्वतो भर्त्तुर्युक्तकारिता सर्व्वैः कीर्त्त्यते। स्वैरिणी पांशुला समेत्यमरसिंहः॥ ६७॥

कार्त्तवीर्य्येति। हे रैणुकेय रेणुकापुत्र कार्त्तवीर्य्यभिदुरेण यदीयकारागारे निबद्धो रावणोऽपि बहूनि वर्षाण्यत्यतिष्ठत् तं कार्त्तवीर्य्यं सहस्रार्ज्जुनं हतवता भवता दशास्ये रावणे सुखेन अनायासेन नाश्ये हन्तुं शक्ये सति कालभेदस्य विरहात्-

कालभेदविरहादसमाधिं
नौमि राम पुनरुक्तिमहं ताम् ॥ ६८ ॥

उभयोरवतारयोरेककालीनत्वादसमाधिं परिहाररहितां मनुष्यावतारेण क्षत्रियेण दाशरथिना रामेण त्रिधेयान्तराभावात् तस्मिन्नेव काले किमर्थमवतीर्णमिति वक्तुमशक्यत्वात् प्रयोजनाभावादहं ते भो राम पुनरुक्तिं दाशरथिरूपजामदग्न्यरूपां दाशरथिरूपां वाऽहं नौमि स्तौमि। अन्यत्र पुनरुक्तेः कार्य्यभेदात् कालभेदाद्वा परिहारः कर्त्तुं शक्यते। वीप्सायामप्येककालप्रयुक्तस्यापि शब्दस्य भयादरसम्भ्रमादिना परिहारोऽस्त्येव, अत्र तु पूर्व्वेणैवोत्तरावतारकार्य्यस्यापि कर्त्तुं शक्यत्वात् कार्य्यभेदाभावाच्च परिहारो नास्तीत्यर्थः। स्वतन्त्रस्य तव केनाप्यनुयोगः कर्त्तुं न शक्यत इति भावः। जामदग्न्यस्य मानुषत्वेऽपि दैवज्ञानस्य तथैव सद्भावाद्देवाद्यवध्यत्वस्य रावणे दृतत्वात् तस्य तेन हन्तुमशक्यत्वाद्रावणवधपर्य्यन्तं च श्रीरामस्य दैवज्ञानाभावान्मानुषत्वेन तेनैव तस्य हन्तुं शक्यत्वात् कार्य्यभेदादेकस्मिन्नपि कालेऽवतारान्तरस्य युक्तत्वात् सूक्ष्मः परिहारोऽस्त्येव। तथापि स्थूलदृष्ट्या परिहाराभाव उक्त इति ज्ञेयं। नर्म्मदायां जलक्रीडां कुर्व्वता सहस्रार्ज्जुनेन रावणः कारागारे निक्षिप्त इतीतिहासः। रैणुकेय इति क्षत्रियत्वसूचनं। अपत्यार्थे स्त्रीभ्यो ढक् (पा० ४।१।१२०) इति ढक् ॥ ६८ ॥

हस्तलेखमसृजत् खलु जन्म-
स्थानरेणुकमसौ भवदर्थं।
राम राममधरीकृतनत्त-
लेखकः प्रथममेव विधाता॥ ६९॥

इतःपरं पञ्चभिः श्लोकैः श्रीरामचन्द्रं वर्णयति। हस्तेति। भो राम दाशरथे असौ विधाता भवदर्थं त्वादृशोत्तमशिल्पनिर्माणार्थं जन्मस्थानं रेणुकैव यस्य तादृशं रामं प्रथमं त्वदपेक्षयाऽऽद्यं जामदग्न्यं खलु निश्चितं हस्तलेखमेवासृजत्, चक्रे। त्वन्निर्माणार्थं जामदग्न्यं हस्ताक्षराभ्यासमेवाकरोदित्यर्थः। खल्विवार्थे वा हस्तलेखमिव चक्रे। किम्भूतः। अधरीकृताः एतादृशनिर्माणासमर्थत्वान्नितरां हीनाः कृता ते प्रसिद्धा लेखका देवा इन्द्रादयो दक्षप्रभृतयोऽष्टौ प्रजापतयो वा येन तादृशः। अथ वा न अधराः स्वर्गस्था अप्यधराः कृता भूमौ अवतारितास्ते हनुमत्सुग्रीवादिरूपा इन्द्रादयो देवा येन सः। प्रथमस्यैव हस्तलेखरूपत्वेन हीनत्वं न तु द्वितीयस्येत्युक्तं। प्रथममेवाद्यमेव रामं न तु द्वितीयं त्वामिति वा। उत्तमशिल्पनिर्माणार्थं हि हस्तलेखा पूर्वं क्रियते। हीनाः कृतास्ते तेऽतिप्रसिद्धा लेखका लिपिकरा येन स इति वा। अक्षराभ्यासेऽप्येवमेव क्रियते। जन्मस्थाने रेणुः घृष्टेष्टकादिचूर्णरूपः पांसुर्यस्यैतादृशं। हस्तलेखं शेषादिभाषेति (पा०५।४।१५४) कप्॥ ६९॥

उद्भवाजतनुजादज कामं
विश्वभूषण न दूषणमत्र।
दूषणप्रशमनाय समर्थं
येन देव तव वैभवमेव॥ ७०॥

उद्भवेति। हे अज जन्मरहित श्रीरामचन्द्र। अजस्य रघुपुत्रस्य तनुजाद्दशरथात् सकाशात् कामं स्वेच्छया उद्भव उत्पत्तिर्यस्य भो विश्वविभूषण जगदलङ्कारभूत, अत्र दशरथादपि जन्मविषये, अजस्यापि जन्मविषये दूषणं दोषलेशोऽपि नास्ति। यस्य पितामहेनाप्यजेनोत्पन्नस्तत्पुत्रः स्वपिता कुतस्तरामुत्पन्नः तत्पुत्रः स्वयं कुतस्तमामुत्पत्स्यते। तथा स्वयमप्यजः कथं जायत इत्याशङ्कायां स्वेच्छामात्रविलसितमित्याशङ्कापरिहारः। अज्ञैव हि स्वाविद्यया संसरति मुच्यते चेति न्यायात्। विश्वभूषणस्य तव दूषणरूपत्वाभावादपि दूषणलेशोऽपि तव नास्तीत्यर्थः। अथ वाऽजतनुजादजस्योत्पत्तिर्युक्तैव, अजो हि छागस्तत्पुत्रोऽप्यज एव जातिनामत्वादजशब्दस्येत्यपि दूषणाभावः।दूषणाभावे हेत्वन्तरमप्याह। येन कारणेन हे देव श्रीराम तव वैभवमेव प्रभाव एव दोषाणां प्रकर्षेण शमनाय नाशाय समर्थं यत्स्मरणादिवैभवादन्येषामपि भक्तानां दोषा नश्यन्ति तत्स्वरूपे दोषलेशसंस्पर्शोऽपि कथङ्कारं स्यादपि तु न कथञ्चिदित्यर्थः। अथ च दूषणाख्यराक्षसविनाशाय तवैव सामर्थ्यं यतस्तस्माच्च तवोत्पत्तौ सत्यां दूषणाभावो युक्त एवेति छलं। अथ च परशु-

नो ददासि यदि तत्त्वधियं मे
यच्छ मोहमपि तं रघुवीर।
येन रावणचमूर्युधि मूढा
त्वन्मयं जगदपश्यदशेषं ॥ ७१ ॥
आज्ञया च पितुरज्ञभिया च
श्रीरहीयत महीप्रभवा द्विः।

रामे सत्यपि तस्मिन्नेव काले त्वं दशरथात् सुखेनोत्पद्यस्व। अत्र तवोत्पत्तिविषये दूषणं पुनरुक्तिदोषो नास्ति। यतो दूषणादि-रावणान्तराक्षसविनाशाय तवैव सामर्थ्यं न तु परशुरामस्ये-त्यत्र दूषणशब्द उपलक्षणपरः। तस्मादेककालोत्पन्नत्वेऽपि का-र्य्यभेदान्न पुनरुक्तिदोषः। एतेनावतारप्रयोजनमुक्तं। अनुका-ममिति पाठे कामं लक्षीकृत्य यथेच्छमित्यर्थः ॥ ७० ॥

नो ददासीति। हे रघुवंश्यानां मध्ये वीर, ईश्वरतम श्रीर-घुनाथ त्वं तत्त्वधियं मोक्षोपयोगिनमात्मतत्त्वं साक्षात्कारं यदि मे मह्यं नो ददासि तर्हि तं मोहमपि तां विशिष्टां भ्रान्ति-मेव यच्छ देहि। तं कं। येन मोहेन भयसञ्जातभ्रान्तिविशे-षेण युधि मूढा भ्रान्ता रावणचमूरशेषं सकलं जगत् त्वन्मयं श्रीरामचन्द्ररूपमपश्यत्। रावणसेनया च मोहेन जगद्रामा-त्मकं दृष्टमिति सर्वपुराणे ॥ ७१ ॥

आज्ञयेति। हे श्रीरामचन्द्र भवता महीप्रभवा क्ष्मात्मुपा-यैर्भूलोकोत्पन्ना श्री राज्यलक्ष्मीः, अथ च भूमेरुत्पन्ना लक्ष्म्यव-

लङ्घितस्य भवता किमु न द्वि-
र्वारिराशिरुदकाङ्कगलङ्कः ॥ ७२ ॥

तारूपा जानकी क्रमेण पितुराज्ञया च अम्येभ्यो भिया च मूर्ख-
जनापवादभयेन च द्विर्द्विवारमहीयत त्यक्ता। वनवासाङ्गीकारा-
द्राज्यलक्ष्मीः, जनापवादभयाच्च वह्नौ विशुद्धाऽपि सीता त्यक्ता,
इत्येवं द्विप्रकारं त्यक्तेत्यर्थः। एवं पितुराज्ञाकारी लोकप्रवाद-
भीरुश्च कोऽपि नासीति भावः। चावन्योन्यसमुच्चये। तथा वा-
रिराशिररिराशिर्वा द्विवारं द्विधा च न लङ्घितः किमु, अपि तु
सेतुं बद्धा समुद्रोऽपि लङ्घित एव। तथा रावणादिशत्रुसमूहो-
ऽपि पराभूत एव। वा चार्थ इवार्थो वा। अरिराशिश्च अरिरा-
शिरिव वागन्धनार्थाङ्गातोः क्विपि वातीति वाः स चासावरिरा-
शिश्च स सकलो वैरिसङ्घ इत्यर्थः। किम्भूतः। उदकाङ्कगा जलम-
ध्यगा लङ्का यस्य यदीयजलमध्ये लङ्कास्तीत्यर्थः। अरिराशिर-
पि समुद्रजलमध्यवर्त्तिनी लङ्का यस्य। समुद्रपक्षे यस्येत्यस्योदकेन
सम्बन्धः। अरिराशिपक्षे तु लङ्कायाः। एतावान् विशेषः।
उत्कृष्टमकं दुःखं यस्मात्तादृशी अङ्कगा लङ्का यस्येति वा।
उत्कृष्टमकं कर्त्तनलक्षणं दुःखमुदकं तदेवाङ्कश्चिह्नं येषां ता-
दृशा गलाः कण्ठा यत्र क्रियायां यथा तथा कः किमु शत्रुसङ्घो
न लङ्घितः, अपि तु सर्व्वोऽपीति वा। सागरस्यापि बन्धना-
द्रावणस्यापि वधाच्च एतादृशो महाप्रभावः शूरतमश्च त्वदन्यः
कोऽपि नासीति भावः ॥ ७२ ॥

कामदेवविशिखैः खलु नेशं
माऽर्पयज्जनकजामिति रक्षः।
दैवतादमरणे वरवाक्यं
तथ्ययत्स्वमपुनाद्भवदस्त्रैः॥ ७२॥
तद्यशो हसति कम्बुकदम्बं
शम्बुकस्य न किमम्बुधिचुम्बि।

कामदेवेति। रक्षो रावण इतीव हेतोर्दैवतान्मरणाभावविषये देवाद्धेतोर्न मरिष्यसीति ब्रह्मणो वरवाक्यं यत् सत्यं कुर्वन् स्वमात्मानं भवदस्त्रैरपुनात् धूतकल्मषं चकार। इति किं। जनकजां सीतां रामायार्पयद्ददद्दहं रक्षः कामदेवस्य मोहनशोषणादिभिर्विशिखैः खलु निश्चितं मा नेशं तद्विरहसन्तापवशान्मृतो मा भूवमिति। सीताप्रत्यर्पणे कामदेवस्य देवत्वात् तद्वाणैर्मरणे वरवाक्यमसत्यं स्यादितीव तामददद् वरवाक्यसत्यत्वार्थं मानुषावतारकामरूपभवद्वाणैरात्मानं नाशितवानित्यर्थः। कामवाणात् शरीरविनाशमात्रं त्वद्वाणात् तु मरणे संसारहेतुनिःशेषकल्मषक्षय इति महान् विशेषोऽपुनादित्यनेन सूच्यते। नेशं माङ्योगादडभावः। तथ्ययत् तत्करोतीति (पा० ३।१।२६वा०) ण्यन्ताच्छता॥ ७२॥

तदिति। हे रघुनाथ नामशेषितः कथाशेषीकृतो हतः शेनया यश्चितो दग्धो येन तत्स्मात् तव हस्ताद्यो शम्बुकः यत् श्वसं विनाशं आप तत् शम्बुकस्य शम्बुकनाम्नः शूद्रस्य अम्बु-

नाम शेषितससैन्यदशास्या-
दस्तमाप यदसौ तव हस्तात्॥ ७४॥
मृत्युभीतिकरपुण्यजनेन्द्र-
त्रासदानजमुपार्ज्य यशस्तत्।
क्षीणवानसि कथं न विहाय
क्षुद्रदुर्जनभिया निजदारान्॥ ७५॥

धिगिति समुद्रमध्यवर्त्ति यशःकम्बु कर्त्तृ शङ्खवृन्दं धवलतया किं न हसति अपि तु हसत्येव तन्मुख्यं भवतीत्यर्थः। येन त्वत्करेण अतिशूरो रावणो हतः तेनैवान्यवर्णोऽधमो दुर्बलः शम्बुकोऽपि हत इति महत् तस्य भाग्यमित्यर्थः। यो ह्युत्कृष्टं बलिनं हन्ति तेनैव हीने दुर्बले हते दुर्बलस्य महद् यशो भवति। ब्राह्मणस्य बालपुत्रमरणनिमित्तं शूद्राणामविहितधूमपानमधोमुखं कुर्व्वन्तं शम्बुकं शूद्रं श्रीरघुनाथो हतवानितीतिहासः। अथ च शम्बुकस्य जलशुक्तेः श्वैत्यरूपं यशः समुद्रमध्यस्थं शङ्खवृन्दं हसति तन्मुख्यं भवतीति युक्तमेव। नामशेषितेति। तत्करोतीति (पा॰३।१।२६वा॰१) ण्यन्तान्निष्ठा॥ ७४॥

मृत्युभीतीति। यस्मात् मृत्योर्यमादन्येषां भीतिस्तस्यापि मृत्योर्भीतिकरः पुण्यजनेन्द्रो राक्षसेन्द्रो रावणस्तस्यापि मरणपर्य्यन्तं त्रासदानाद् भयोत्पादनाद्धेतोर्जातं तत् अतिप्रसिद्धं लोकत्रयेऽपि गीयमानं यश उपार्ज्य क्षुद्रोऽत्यल्पको दुर्जनस्तस्माद्भिया भयेन पामरलोकापवादभिया निजदारानात्मनः

इष्टदारविरहौर्वपयोधि-
स्त्वं शरण्य शरणं स ममैधि।
लक्ष्मणक्षणवियोगकृशानौ
यः स्वजीविततृणाहुतियज्वा॥ ७६॥

प्रियां सीतां विहाय परित्यज्य कथं न ह्रीणवान् लज्जितवानसि, लज्जितव्यं तावत् त्वयेत्यर्थः। यो रावणाय भयं दत्तवान् तस्य दुर्जनभीत्या निष्ठुरजनापवादभयेन प्रियापरित्यागे लज्जैव युक्ता। अभिमानान्निजस्त्रीहर्ता रावणो नाशितो लोकापवादभयाच्च सापि परित्यक्तेति एतादृशः शूरोऽभिमानी लोकापवादभीरुश्च कोऽपि नास्तीति भावः। यातुधानः पुण्यजन इत्यमरः। भीतिकरेति ताच्छील्ये टः॥ ७५॥

इष्टेति। हे शरण्य शरणागतभक्तरक्षक रघुनाथ स त्वं मम शरणं रक्षकः एधि भव। स कः। यस्त्वं इष्टदाराणां सीतायाः विरह एव दुःसहत्वादौर्वो वडवानलः तस्य पयोधिः आश्रयः एवंविधः सन् लक्ष्मणस्य क्षणमात्रमपि वियोगः स एव दुःसहत्वात् कृशानुस्तत्र स्वजीवितानामात्मप्राणानामेव तृणानामाहुतेस्तद्रूपहोमद्रव्यस्य यज्वा होता। योऽहि लक्ष्मणवियोगं क्षणमात्रं सोढुमशक्तस्तृणवदिच्छामात्रेण स्वप्राणांस्तत्याज। स यावज्जीवं सीताविरहानलं कथं सोढवानिति क्रिययोर्विरोधादाश्चर्यं। यज्वना चाहुतिरग्नौ हूयते। सीताविरहसहनेन जितेन्द्रियधुर्यत्वं सूचितं। इन्द्रजितः शक्त्या मूर्च्छिते लक्ष्मणे स्वयमपि मुमूर्च्छ

क्रौञ्चदुःखमपि वीक्ष्य शुचा यः
श्लोकमेकमसृजत् कविराद्यः।
स त्वदुत्थकरुणः खलु काव्यं
श्लोकसिन्धुमुचितं प्रबबन्ध ॥ ७७ ॥

तथा मुनिरूपकालकृतसमयभङ्गभग्नप्रतिज्ञे लक्ष्मणे रघुनाथाज्ञया शरयूजलप्रवेशेन कृतदेहत्यागे सति तद्वियोगमसहमानस्तत्क्षणमेव रघुनाथोऽपि गोप्रतारतीर्थे जलप्रवेशेन स्वयमपि स्वस्थानं प्रापेति युद्धकाण्डोत्तरकाण्डरामायणकथा। एतेन स्त्रीवियोगदुःखादपि भ्रातृवियोगदुःखं दुःसहमिति सूचितं। परमकारुणिकस्त्वं शरणागतं मामपि रक्षेति सूचितं ॥ ७६ ॥

क्रौञ्चेति। दैवी वाक् येन भुवं प्रथममानीता स आद्यः प्रथमः कविर्वर्णको यो वाल्मीकिः क्रौञ्चयोः पक्षिविशेषयोर्मध्ये रिंरसावेकस्मिन् व्याधेन हतेऽन्यस्य दुःखं शोकमपि वीक्ष्य तिर्य्यग्योनेरपि तस्य दुःखं दृष्ट्वा उत्पन्नया शुचा शोकेन हेतुना।

मानिषाद प्रतिष्ठां त्वमगमः शाश्वतीः समाः।
यत्क्रौञ्चमिथुनादेकमवधीः काममोहितं ॥

इत्यादिकमेकं श्लोकमसृजत्। स कविस्त्वयि उत्पन्नः करुणरसो यस्य सीताविरहविक्लमहानुभावभवद्दर्शनोत्पन्नशोक इव श्लोकानां सिन्धुः सागरभूतं चतुर्विंशतिसहस्रमितरामायणाख्यं काव्यमुचितं योग्यं प्रबबन्ध। तिर्य्यग्योनिविषये शोकेन येन श्लोकः कृतः तस्य उत्तमपुरुषविषये महाकाव्यनिर्म्माणमुचि-

विश्रवःपितृकयाप्तुमनर्हं
सश्रवस्त्वमनयेत्युचितज्ञः।
त्वं चकर्त्तिथ न शूर्पणखायाः
लक्ष्मणेन वपुषा श्रवसी वा॥ ७८॥

तमेव। अद्य च त्वया सिन्धुर्बद्धः। अयमपि त्वदेकचित्तः सिन्धुं बधन्तेत्युचितं। परित्यक्तसर्व्वसङ्गो मुनिरपि त्वद्दर्शनां कृतवान्। एतादृशः परमपुरुषोऽसीति खण्डितार्थः॥ ७७॥

विश्रव इति। हे रघुनाथ, इति हेतोः उचितं जानाति यः स उचितकारी त्वं चतुर्द्धावतीर्णत्वात् लक्ष्मणलक्षणेन स्वीयेनैव वपुषा शूर्पणखायाः श्रवसी कर्णौ त्वं न चकर्त्तिथ, अपितु कर्त्तितवान् एव। इति किं। विश्रवा मुनिः पिता यस्याः, अद्य च कर्णरहितः पिता यस्यास्तयाऽनया शूर्पणखया सश्रवस्त्वं सकर्णत्वं प्राप्तुमनर्हमयोग्यमिति स्त्रीवधस्यानौचित्यात् कर्णच्छेद एवोचितः, यतः अकर्णपितृकाया अकर्णत्वस्यौचित्यात्कर्णौ लक्ष्मणेन कर्त्तयामासिथेत्येवंविधः समुचितकारी महाप्रभावोऽसीति भावः। वा इवार्थो वा इतीव हेतोरिति योजना। विश्रवःपितृकया न कृतस्येति (पा०५।४।१५४) कप्। शूर्पणखा पूर्व्वपदात् सञ्ज्ञायामिति (पा०८।४।३) णत्वं। नखस्य स्वाङ्गत्वेऽपि नखमुखात् सञ्ज्ञायामिति (पा०४।१।५८) ङीबभावः। अन्वर्था चेयं सञ्ज्ञा॥ ७८॥

ते हरन्तु दुरितप्रततिं मे
यैः स कल्पविटपी तव दोर्भिः।
छद्मयादवतनोरुदपाटि
स्पर्द्धमान इव दानमदेन॥ ७९॥

नवभिः श्लोकैः श्रीकृष्णं वर्णयति। त इति। कंसादितत्तद्दैत्यमारणरूपछद्मना यादवसञ्ज्ञा तनुर्यस्य, अथ च छद्मया नीतिछद्मया एवम्भूताचासौ यादवतनुश्च, मायावान् कंसादिवंशवनवह्निरूपशरीरस्य तस्य श्रीकृष्णरूपस्य तव यैर्दोर्भिः भुक्तिमुक्तिप्रदैश्चतुर्भिर्हस्तैरतिप्रसिद्धः कल्पविटपी कल्पितफलदानसमर्थः पारिजातवृक्षः उदपाटि उन्मूलितः। किं कुर्व्वन्निव। तादृशकल्पितदानसमर्थः कोऽपि नास्त्येवेति दानमदेन दर्पेण तैर्भुजैः सह स्पर्द्धमान इव। ते बाहवो मे दुरितानां प्रततिं लतां दैन्यसंहतिं रहन्तु उन्मूलयन्तु। पारिजातलक्षणमहावृक्षोन्मूलने समर्थानां तेषां लतोन्मूलने सुतरां सामर्थ्यं। कपटदावानलदेहस्य च भुजानां वृक्षलताद्युन्मूलने सामर्थ्यं युक्तमेवेत्यर्थः। दानशूरो महाप्रभावस्त्वादृशः कोऽपि नास्तीति भावः। सत्यभामया याचितः पारिजातः इन्द्रं जित्वोन्मूल्य सत्यभामागृहे श्रीकृष्णेन स्थापित इति हरिवंशोक्तिः। निर्ऋतिप्रततिमिति पाठे स्यादलक्ष्मीस्तु निर्ऋतिरित्यमरः॥ ७९॥

बालकेलिषु तदा यदलावीः
कर्परीभिरभिहत्य तरङ्गान्।
भाविबाणभुजभेदनलीला-
सूत्रपात इव पातु तदस्मान्॥ ८० ॥
कर्णशक्तिविफलां खलु कर्त्तुं
सज्जितार्ज्जुनरथाय नमस्ते।

बालेति। हे कृष्ण त्वं तदा कृष्णावतारसमये भूयसीषु बालकेलिषु मध्ये कर्परीभिः स्फुटितघटशकलैः कृत्वा यमुनाजले तरङ्गानभिहत्य तेषामभिघातं कृत्वाताननेकप्रयत्नेनालावीः अच्छैत्सीः इति यत् तत् कर्परीभिस्तरङ्गलवनं कर्तृ उषाहरणावसरे भावि करिष्यमाणबाणासुरभुजच्छेदनं तस्य छेदनलीला विलासः तत्सम्बन्धी सूत्रपात इव प्रथममार्जवच्छेदनाभ्यासरूपमिव अस्मान् पातु रक्षतु। अपरपक्षेः रजुलार्थं बालैः प्रथमं खटिकादिप्रांचितसूत्रपातनं क्रियते। तक्षादिभिरपि काष्ठस्यार्जवेन छेदनार्थं गैरिकादिप्रचितसूत्रपातनं क्रियते तद्वद्बाणभुजार्जवच्छेदनार्थं कर्परीभिरभिहत्य तरङ्गलवनं यदकारि तव बालक्रीडनमस्मानवतु इत्यर्थः। कर्पर्य्याघाते ते तरङ्गच्छेदनमिति बालजातिः। अवतारप्रयोजनञ्चोक्तं॥ ८० ॥

कर्णेति। हे कृष्ण ते नमोऽस्तु। किम्भूताय। ते उरसि लग्ना इन्द्रजिन्मुक्ता शक्तिर्यस्य तं लक्ष्मणं द्रोणाचलानीतविशल्यकरौषधिप्रक्षेपेण हृतं निष्काशितं शक्तिलक्षणं शल्यं यस्य तादृशं

केतनेन कपिनोरसि शक्तिं
लम्भयं कृतवता हृतशल्यं ॥ ८१ ॥
नापगेयमनयः सशरीरं
द्यां वरेण नितरामपि भक्तं ।
मा स्म भूत् सुरवधूसुरतस्थो
दिव्यपि व्रतविलोपभियेति ॥ ८२ ॥

कृतवता। केतनेन ध्वजस्थपताकारूपेण कपिना हनूमता कृत्वा कर्णस्य शक्तिमाङ्गिकं बलं, अथ च इन्द्रदत्तां शक्तिं अफलां कर्त्तुमिव सज्जितो योजितो अर्ज्जुनरथो येन तस्मै नरनारायणरूपाय। यो हि यत्र कर्म्मणि शक्तः स तत्र नियोक्तुमुचितः स हनूमांश्च शक्तिविफलीकरणे दृष्टप्रभावस्तस्मात् कर्णशक्तिविफलीकरणार्थमिवार्ज्जुनरथे तं स्थापितवानसीति भक्तवत्सलाय तुभ्यं नम इत्यर्थः। यो मर्मभृतां उरःस्थितां शक्तिं विफलीकरोति सशरवणस्थां सुतरां विफलीकरोत्येवेति छलेनोक्तिः,खलु इवार्थः उरसि शक्तिः अमूर्द्धमस्तकादिति अलुक् (पा०६।३।१२) ॥ ८१॥

नेति। हे कृष्ण त्वं नितरां भक्तमपि आपगेयं भीष्मं सशरीरेण प्रसादेन कृत्वा इति विचार्य्य कारणात् वा द्यां स्वर्गं न अनयः न प्रापितवानसि। इति किं। स भीष्मः अनेन शरीरेण सुरतं न करिष्याम्यद्यप्रभृति मम ब्रह्मचर्य्यमिति नियमवान् व्रतस्य विलोपाद्भीतस्तया भिया हेतुना दिव्यपि स्वर्गेऽपि सुरवधूनां रम्भादीनां सुरतस्थो मा भूत् इति। भक्ततमस्य वरदानेन

घातितार्कसुतकर्णदयालु-
र्जैत्रितेन्दुकुलपार्थकृतार्थः।
अर्द्धदुःखसुखमभ्यनयस्त्वं
साश्रुभानुविहसद्विधुनेत्रः॥ ८३॥

यद्यपि तेनैव शरीरेण स्वर्गप्रयाणमुचितं तथाऽपि तस्य शरीरस्य स्वर्गप्रापणेऽपि न कोऽप्युपयोगस्तेन तच्छरीरस्यातितुच्छत्वात् तच्छरीरं विनाश्य यतः स्वर्गमनयः न तु तुच्छशरीरसहितस्य प्रापणे तवाशक्तिरिति भावः। यद्वा भुक्तेरतितुच्छत्वाच्छरीरं विनाश्य मुक्तिमेव प्रापितवानिति हेतुः। आपगेयं अपत्यार्थे स्त्रीभ्य इति (पा०४।१।१२०) ढक्॥ ८२॥

घातितेति। अर्कसुतेन प्रयोज्येन समरे घातितो योऽर्कसुतः कर्णस्तस्मिन् विषये दयालुः सकरुणः। तथा स्वसामर्थ्येन जैत्रितो जेता कृतो दत्तजय इत्यर्थः। इन्दुकुलं सोमवंशभूतः पार्थोऽर्ज्जुन-स्तेन कृत्वा कृतार्थःसम्पादितावतारप्रयोजनः कृतकृत्यत्वात् सहर्षः, अत एव क्रमेण साश्रुः पुत्रशोकवशाद् रुदन् भानुः सूर्य्यः पुत्र-विजयाच्च विशेषेण हसन् हर्षानुभवं कुर्व्वन् विधुश्चन्द्रः तावेव दक्षिणवामनेत्रे यस्य एतादृशः त्वं यथाक्रमं अर्द्धदुःखं अर्द्धसु-खञ्च अभ्यनयः, अभिनयेन युगपद्दर्शनवानसि। परमार्थतोऽवि-द्यमानमप्यनाद्यविद्याविलासाद्दर्शितवानसीत्यर्थः। सूर्य्य-चन्द्रयोर्विष्णुनेत्रत्वात् कर्णस्य च सूर्य्यपुत्रत्वात् गाश्रे शोकात् सूर्य्यस्य साश्रुत्वं, अर्ज्जुनस्य च सोमवंशत्वात् तद्विजये चन्द्रस्य

प्राणवत्प्रणयिराध न राधा-
पुत्रशत्रुसखता सदृशी ते ।
श्रीप्रियस्य सदृगेव तव श्री-
वत्समात्महृदि धर्त्तुमजस्रं ॥ ८४ ॥

सर्वैश्च विडम्बितत्वात् ताभ्यामर्ङ्कसुखदुःखाभिनयेन अद्भुतरूपो ऽसीति भावः । घातितेति हेतुमण्ण्यन्तान्निष्ठा । जैचितेति तत् करोतीति (पा० ३।१।२६ वा०) ण्यन्तान्निष्ठा । पार्थेति कुरुत्वात् वृष्ण्यन्धकेत्यण् (पा० ४।१।११४) अर्ड्कश्च तद्दुःखसुखञ्चेति द्वन्द्वगर्भः कर्म्मधारयः ॥ ८३ ॥

प्राणेति । प्राणवत् प्रणयिनी निरूपाधिपरप्रेमास्पदं राधाख्या गोपिका यस्य एवम्भूत हे श्रीकृष्ण ते तव राधापुत्रः कर्णः तस्य शत्रुरर्ज्जुनस्तत्सखता तन्मैत्री सदृशी योग्या न । राधावल्लभस्य हि राधापुत्रशत्रुमैत्री कथंकारमुचिता, अपि तु अयुक्तैव विरोधादित्यर्थः । एकत्र राधा गोपिका, अन्यत्र तु कर्णपालनकारिणी कैवर्त्तवधूरिति परिहारः । श्रियः प्रियस्य श्रीर्वल्लभा यस्य वा तस्य तव श्रीवत्सं ब्राह्मणपादन्यासरूपलाञ्छनं । अथ च श्रियो वत्सं पुत्रमजस्रं आत्महृदि धर्त्तुं सदृगेव उचितमेव, यस्य श्रीर्वल्लभा स तत्पुत्रं स्ववक्षसि सदा बिभर्त्तीति युक्तमेवेत्यर्थः । एतादृशः स्वपक्षपातदर्शी लोकविचारार्थं ब्राह्मणभक्तिपरश्च कोऽपि नासीति भावः । प्रणयिराधेति स्त्रियाः पुंवदिति (पा० ६।३।३४) ॥ ८४ ॥

तावकापरतनोः सितकेश-
स्त्वं हली किल स एव च शेषः।
साध्वसाववतरस्तव धत्ते
तज्जराचिकुरजालविलासं॥ ८५॥

तावकेति। हे श्रीकृष्ण हली लाङ्गलधरो बलभद्रः स एव च शेषोऽनन्तस्त्वमेव शेषावताररूपोऽपि बलभद्रो भवानेव न तु स त्वत्तो भिन्न इत्यर्थः। त्वं बलभद्रः स एव शेषः त्वत्तो हली न भिद्यते। हलिनश्च शेषो न च भिद्यत इति वा। यतः कायस्य सम्बन्धाज्जरसा सितकेशः धवलितकचः किलेत्यागमे। विष्णुपुराणादौ च यदुक्तं "उज्जहारात्मनः केशौ सितकृष्णौ ततः प्रभुः" इति। तव इयं तावकी न विद्यते परा उत्कृष्टाऽन्या यस्याः सा तावकी अपरा तनुस्त्वत्सम्बन्धिनी सर्व्वोत्कृष्टा सत्त्वमूर्त्तिस्तस्याः सितकेशः श्वेतकेशरूपो हली तव अवतारः अंशावताररूपोऽसौ हली त्वं किल त्वदवयवभूतकेशरूपत्वात् तस्य, स च हल्येव शेष इति वा। शेषरूपबलदेवलक्षणोऽसाववतरो मूर्त्तिः, अत एव तस्याः त्वदीयाया अपरतनोर्जरसा धवलीकृतस्य चिकुरजालस्य केशदण्डस्य विलासं वर्णसारूप्यं साधु यथा तथा धत्ते। अतिगौरो बलदेवस्त्वदियापरतनुर्धवलकेश इव भातीत्यर्थः। केशस्यापि दीर्घत्वधवलत्वाभ्यां जराधवलदीर्घकेशसारूप्यधारणं युक्तमेव। कारणगुणा हि कार्ये गुणानारभन्त इति न्यायाच्च युक्तमेव। अंशावतारो बलभद्र इति चोक्तं। अत्र श्वेतकेशः सहज एव

न तु जरायोगादिति वा। यतो हरिर्नित्यतरुण इति पुराणादिप्रसिद्धिः। वस्तुतस्तु कस्य ब्रह्ममुखस्य सदृशौ सुखस्वरूपावित्यर्थः। प्रकाशत्वेन सत्त्वस्य सितशब्दवाच्यत्वान् मोहकत्वेन च तमसः कृष्णशब्दवाच्यत्वात् सितकृष्णौ सत्त्वतमोगुणद्वयात्मकावेतावततारौ भूभारोत्तारणार्थं प्रभुरादिनारायणः स्वस्मात् प्रकटीचकारेति विष्णुपुराणस्थसितकृष्णपदस्यार्थः। "कृष्णस्तु भगवान् स्वयं"इति श्रीभागवतवचनेन कृष्णस्तु लीलाविग्रहधारी परब्रह्मैव। "समोऽहं सर्व्वभूतेषु न मे द्वेष्योऽस्ति न प्रियः"इति भगवद्वचनात्। बलभद्रस्तु अवतारः, रामो रामश्च रामश्चेति वचनात्, अन्यथा बलभद्रस्य सत्त्वमूर्त्तित्वं कृष्णस्य तमोगुणमूर्त्तित्वं प्रापयेत, न च तथास्तीति बलभद्रस्य तमः प्रधानत्वदर्शनादित्याशयः। शितिकेश इति पाठे शितौ धवलमेचकावित्यभिधानात्। त्वदीयपुराणतनोः सम्बन्धी शितिकेशः श्यामकेशरूपस्त्वं,हली च धवलकेशरूपः स एव च हलीति शेषः। बलभद्रः शेषावतार इति पुराणादौ। स त्वदीयधवलकेशविलासं धत्ते तत्साधु। कृष्णस्य कृष्णवर्णत्वाद् हलिनश्चातिगौरत्वाद्यथाक्रमश्यामसितगौरत्वमौत्प्रेक्षिकत्वेनैव व्याख्येयमित्यलमतिविस्तरेण। तावकापरेति पाठः साधीयान्, यतः युष्मदस्मदोरिति खञि (पा॰ ४।३।१) तवकादेशे वृद्धौ च वृद्धिनिमित्तस्येति (पा॰ ६।३।३९) पुंवद्भावप्रतिषेधे प्रसक्तेऽपि कर्म्मधारयत्वात् पुंवत्कर्म्मधारयेति (पा॰ ६।३।४२) प्रतिप्रसवात् पुंवद्भावः। अक्तरः। पूर्व्ववत्॥ ८५॥

हृद्यगन्धवह भोगवतीशः
शेषरूपमपि बिभ्रदशेषः।
भोगभूतिमदिरारुचिरश्री-
र्भासि सत्कुमुदबन्धुरुचिस्त्वं ॥ ८६ ॥

हृद्येति। हृद्यो हृदयानन्दकारी गन्धश्चन्दनादिसौरभं तं वहसि धारयसि तत्सम्बोधने हे एवंविधरम्यसौरभधारिन् श्रीकृष्ण त्वं शेषरूपं बलभद्ररूपं। अथ च नागाधीशरूपं बिभ्रत् धारयन्नपि अशेष उभयविधोऽपि शेषो न भवसि इति विरोधः। अथ च न विद्यते शेषः शिष्टं भिन्नं यस्मात् असौ ऽशेषः सकल-जगदात्मकत्वमिति तत्परिहारः। अथ च बलभद्रोऽप्यतिशृङ्गारित्वात् हृद्यगन्धवहः, अत एव भोगवतीनां सुखीनां गोपिकादीनां ईशः प्राणप्रियः। अथ च भोगवत्या अतितरां सुखिन्याः रेवत्या ईशः पतिरिति। श्रीकृष्णोऽपि हृद्यगन्धशरीरं स्वाभाविकं चन्दनादिजन्यञ्च गन्धं वहतीनां भोगवतीनां सुखि-नीनां गोपिकादीनामीशः। शेषोऽपि जलक्रीडाक्षालितचन्दनक-र्पूराद्यङ्गरागसम्बन्धिहृद्यसौरभधारिण्याः भोगवत्याः पातालग-ङ्गायाः पतिः। कर्पूरादिवहुलसौरभयुक्तायाः नागर्य्या वा तृप्ति-हेतुत्वात् हृद्यो गन्धवहो वायुर्यस्य स चासौ नागपुर्य्या नद्या वा पतिः। तथा कृष्णरूपस्त्वं भोगस्य सुखस्य भूतेर्हेतोः मदिरावत् रुचिं सुखं राति जनयति या तादृशी श्रीःकायकान्तिर्यस्य सः। भोगः शेषफणा तत्कायो वा स एव भूः स्थानं तस्या जतिः अवनं

स्वाधिष्ठानेन रक्षणं तेन माद्यति हृष्यतीति भोगभूतिमती। तया इराया भूमेरिव रुचिरा रमणीया दूर्वादलश्यामला श्रीः कान्तिर्यस्य सः स्निग्धश्यामलकायकान्तिरित्यर्थः। इरायाः भारत्याः प्रियायाः धरण्या वा रुचिरा रमणी श्रीः कान्तिर्यस्मादिति वा। तयोरुभयोः सपत्न्योरपि रुचिं प्रीतिं ददानः समवर्तिनी श्रीः रुक्मिणी लक्ष्मीर्यस्येति वा। भोगानां कालियफणानां भूतिरैश्वर्य्यजनितो दर्पः तं मथ्नाति तादृशो वा। पृथग्वा पदं। गोपिकादिसम्भोगसुखसमृद्धिर्भोगभूतिः तद्वान् स चासौ उक्तरीत्या इरारुचिरश्रीश्चेति वा। अथ च बलभद्ररूपस्त्वं भोगस्य सुखस्य भूतिरुत्पत्तिहेतुः तादृशी या मदिरा तया हला रुचिरा रमणीया सरागा कान्तिः शोभा यस्य। बलदेवो हि सर्व्वदा मदिरासक्तः। अथ च शेषरूपस्त्वं भोगस्य स्वकायस्य फणानां वा भूतिः समृद्धिः तद्वान् अतिदीर्घमहाकायः सहस्रफणासमृद्धिमान् वा। तेन माद्यति स चासौ स्वशिरःसु धारणेन भूमेः रुचिं राति ददातीति रुचिरा श्रीः कायकान्तिर्यस्य सः। तथा कृष्णरूपस्त्वं उल्लसन्ती कुमुदवन्धोः चन्द्रस्य सम्बन्धिनी रुचिः प्रीतिर्यस्मिन् सर्व्वाह्लादकारित्वाच्चन्द्र इव सर्व्वप्रेमास्पदभूत इत्यर्थः। कुमुत् श्वेतं कैरवं तस्य अवन्धुः तद्विरोधिनी कृष्णा रुचिः श्रीर्यस्य जलदश्याम इत्यर्थः इति वा। उल्लसन्ती कुमुदाख्ये वानररूपे सुहृदि रुचिः प्रीतिर्यस्य रामावतारे इति वा। पृष्ठे दंष्ट्रायां वा उल्लसन्ती कुः पृथ्वी यस्मिन्मोदत इति मुदः स चासौ स

रेवतीश सुषुमा किल नील-
स्याम्बरस्य रुचिरा तनुभासा।

च तया बन्धुषु बन्धौ वा बलभद्रे वा रुचिः प्रीतिर्यस्य स चासौ स
चेति वा। उज्ज्वला कुमुदतुल्योऽतिगौरे बन्धौ बलभद्रे रुचिः
प्रीतिर्यस्येति वा। उल्लसन्ति कुमुदानि येन स चन्द्र एव वह्नोप-
कलाद् बन्धुर्यस्य सः प्रद्युम्नावतारः कामः तत्र रुचिः पुत्रत्वात्
प्रीतिर्यस्येति वा। अथ च बलभद्ररूपत्वं, उज्ज्वला कुमुदबन्धुः
कैरवसदृशी गौरतरा कुमुदबन्धोश्चन्द्रस्येव वा गौरतरा रुचिः
कान्तिर्यस्य। उज्ज्वला कुः पृथ्वी यस्मात् तस्मिन्मुदे सहर्षे बन्धौ
अनुजे श्रीकृष्णे रुचिः प्रीतिर्यस्य वा। उत्कर्षेण लसनकुमुदबन्धुः
पार्श्वचन्द्रः तस्येव रुचिर्यस्य। उल्लसत् कुमुदबन्धौ उक्तप्रका-
रेण प्रद्युम्ने रुचिर्यस्येति वा। अथ च शेषरूपत्वं उज्ज्वला
कुमुदनाम्नि सूर्ये सुहृदि प्रीतिर्यस्य। उज्ज्वला चन्द्रस्येव धवला
कान्तिर्यस्य वा। उज्ज्वला कुमुदस्य चन्द्रस्य बन्धुःसदृशी का-
न्तिर्यस्य वा। उल्लसत्पृथ्वीकः सहर्षः सुहृत्प्रीतिर्यस्य वा। कुमु-
देऽपि कुमुत्प्रोक्तमिति विश्वः। गोत्रा कुः पृथिवी पृथ्वीत्यमरः।
भोगः सुखं बधे वाहे शरीरफणयोर्भत इति विश्वः। इरा
वारिसुराभूमिभारतीषु इति च। ऊतिः। अवतेः क्तिनि ज्वर-
त्वरेति (पा० ६।४।२०) वस्योपधायाश्च ऊठि। मत् इति माद्य-
तेर्मद्यतेश्च क्विपि। मुदः इगुपधलक्षणकः॥ ८६॥

रेवतीशेति। हे रेवतीनाम्न्याः प्रियाया ईश, तथा हे काम-
पालपूरक कुः पृथ्वी तस्या मुदो हर्षस्याविर्भावेन प्रादुर्भावेन

कामपाल भवतः कुमुदावि-
र्भावभावितरुचेरुचितैव ॥ ८७ ॥

भाविता सञ्चारिता रुतिः प्रीतिरिच्छा वा यस्य तस्य भवतः श्रीकृष्णतनुभासा कायकान्त्या कृत्वा नीलस्य अम्बरस्य तत्तुल्य-स्येत्यर्थः। तव रुचिराः शोभना लोकानां रुचिं प्रीतिं ददाना वा। रेवतीशसुषमा चन्द्रसम्बन्धिनीपरमा शोभा उचितैव किल। आकाशस्य चन्द्रशोभा उचितैव। अथ च बलभद्रस्वरू-पत्वात् रेवतीशसुषमा बलभद्रस्य परमशोभा उचितैव। किं-भूतस्य। कुः पृथ्वी तस्या मुदस्य हर्षस्य आविर्भावेन प्रकटनेन भाविनी त्रिलोकानां रुचिः प्रीतिर्येन। कुमुदस्य चन्द्रस्य आविर्भावेन वा। अथ च रेवतीनाम्नी प्रिया सद्रूपी। तथा हे कामपाल बलभद्र कुः पृथ्वी तस्या मुदस्य हर्षस्याविर्भावेन प्रादुर्भावेन भाविता सञ्चारिता रुचिः प्रीतिरिच्छा वा यस्य तस्य भवतः तव तनुभासा कायकान्त्या नीलस्याम्बरस्य वस्त्रस्य रुचिं दीप्तिं राति ददाति एवंविधा सुषुमा उत्कृष्टशोभा उचिता योग्यैव किल। धवलवस्तुसम्पर्कान्नीलं अतिशयेन शो-भते। अथ च हे कामपाल कन्दर्पपोषक रेवतीश चन्द्रकुमु-दानां कैरवाणां अविकाशेन भाविता स्फुरिता रुचिः कान्तिः प्रीतिर्वा यस्य भवतः तनुभासा बिम्बतेजसा नीलस्य अम्बरस्य आकाशस्य सुषमा परमा शोभा उचितैवेति ध्वनिः॥ ८७॥

एकचित्ततनिरद्वयवादिन्
न त्रयीपरिचिताध्वबुधस्त्वं।

चतुर्भिः श्लोकैर्बुद्धं वर्णयति ॥ एकेति। हे अद्वयवादिन् द्वैतवाह्यघटपटादिभेदानामसत्यतया प्रतिपादनेनैकस्याज्ञान-कारणतयैव सत्यताङ्गीकारादद्वैतवादिन् त्वं मां पाहि। कि-भूतः। एकैव चित्ततति: ज्ञानसन्ततिर्यस्य दीपकलिकान्यायेन क्षणिकज्ञानप्रवाह एवैकोयस्य मतेन तु तदतिरिक्तं न किञ्चिद-प्यस्ति तादृशः। अत एवाद्वयवादिन्निति योजना। तथा त्रय्या अपरिज्ञातो ज्ञातस्तादृशो न भवसीत्यत्रयीपरिचितो नञ् स-मासो वा। नेति पृथग्वा। वेदत्रयीगम्योऽपि न भवसीत्यर्थः। अथ च वेदत्रय्या परिचितः कृतपरिचयः वेदत्रयी परिचिता अभ्यस्ता येन तादृशो वा न भवसि। सर्व्वस्य क्षणिकताङ्गीकारा-द्धर्म्माधर्म्मभोगव्यवस्थाया निरासादनङ्गीकृतवेदप्रामाण्य इत्यर्थः। अत एव बुधः पण्डितः। न हि पण्डितं विना वेदादिसर्व्वदू-षणसमर्था अन्यस्य बुद्धिः सम्भवति। अथ च अत्रयीपरिचितोऽपि बुध इति विरोधाभासः। न हि वेदत्रयमजानानस्यापि पण्डि-तत्वं सम्भवति। अथ च यः पण्डित एकमेवाद्वितीयं ब्रह्मेति मन्यमानो वेदान्ती स वेदत्रयीं न मन्यते इति विरोधः। वेदा-न्तिना हि वेदप्रामाण्यस्य स्वीकृतत्वात्। अथ च अद्वयवादाद् द्वित्वसङ्ख्यामपि यो नाङ्गीकरोति स त्रित्वसङ्ख्यां न मन्यत इति युक्तमेवेत्यर्थः। तथा माध्यमिकानामपि किञ्चिन्मात्रमतभेदेन बौद्धसिद्धान्तपातित्वात्।

पाहि मां विधुतकोटिचतुष्कः
पञ्चबाणविजयी षडभिज्ञः ॥ ८८ ॥

न सन्नासन्नसदसन्न चाप्यनुभयात्मकं।
* चतुष्कोटिविनिर्मुक्तं तत्त्वं माध्यमिकं विदुः॥

इति। अनिर्व्वचनीयप्रपञ्चवादित्वाद् विधुतं निराकृतं सत्, असत्, सदसत्, तद्विलक्षणं, कोटिचतुष्कं प्रकारचतुष्टयं येन, अथ च चित्तनिषेधानिरस्तचतुष्टयः, तथा विरक्तत्वाद्दिगम्बरत्वाच्च पञ्चबाणः कामस्तद्विजयी मारजित्, अथ च वणशब्दे इत्यस्माद् घञिः वाणशब्दः। तं पञ्चसङ्ख्यावाचिनं पञ्चशब्दं न सहत इत्यर्थः। यो हि चतुष्टयं न सहते स पञ्चापि न सहत इति युक्तमेवेत्यर्थः। तथा देशादिव्यवहितवस्तुदर्शनं देशादिव्यवहितशब्दश्रवणमतीतजन्मस्थितिस्मरणं परचित्तज्ञानमविद्यास्मितारागद्वेषाभिनिवेशाख्यपञ्चक्लेशक्षयः, अणिमादिसिद्धिश्चेति षडभिज्ञा ज्ञानप्रकारा यस्य स षडभिज्ञः। वेदानुसारिभिर्दैत्यैः पराभूता देवा ब्रह्माणं शरणं गताः, ब्रह्मणा प्रसादितो नारायणो बुद्धरूपेणावतीर्य्य दैत्यबुद्धिं वेदार्थैर्भ्रंशयित्वा बौद्धमतमुपदिदेश, ततस्ते देवानां जय्याः सम्पन्ना इति। अत एव चैतदीयमतपरिभाषयैव स्तुतिरकारि। परिचिता ऽप्यबुद्धबुधस्त्वमिति पाठे नेति परं भित्वा त्वया वेदत्रयी न

---

* चतुष्कारेति पाठान्तरं।

तत्र मारजयिनि त्वयि साक्षा-
त्कुर्व्वति क्षणिकतात्मनिषेधौ ।
पुष्पवृष्टिरपतत् सुरहस्तात्
पुष्पशस्त्रशरसन्ततिरेव ॥ ८९ ॥

परिचिता न स्वीकृतप्रामाण्या । अथ्यविरोधे । तथापि बुध-
स्त्वमित्यर्थः । परिचिताध्वबुध इति पाठे त्रयीपरिचितानां वैदि-
कानामध्वनि मार्गे बुधः पण्डितो न भवसि, अवैदिकमार्गमेव
जानासि इत्यर्थः ॥ ८८ ॥

तत्रेति । तत्र तस्मिन्नवतारक्रूपे सौन्दर्य्याज्जितेन्द्रियत्वाच्च
मारजयिनि कामस्य जेत्रे त्वयि क्षणिकता, सर्व्वं क्षणिकं सत्त्वात्,
तथा आत्मनिषेधश्च, "समनस्केन्द्रियजन्यनीलपीताद्याकारसवि-
कल्पकनिर्व्विकल्पकवासनोपहितचित्सन्ततिरेवात्मा, भूतान्येव चे-
तयन्ते, मनसा संयोगेन ज्ञानमुत्पद्यते, तस्माद्देह एवात्मा न तु
नित्योऽन्यः कश्चित्" इत्यादिप्रकारेण सर्व्वभावानां क्षणमात्राव-
स्थायितां नैरात्म्यञ्च स्वदर्शनोक्तसमाधिना साक्षात् कुर्व्वति सति
पुष्पशस्त्रस्य कामस्य शरसन्ततिर्बाणपरम्पराक्रूपा सुरहस्तात् पुष्प-
वृष्टिरेवापतत् । अतिबले हि शत्रौ भीतानां करादायुधा नि-
पतन्ति । कामोऽपि त्वत्तो भीतः, पुष्पशरस्य तथा च तस्य करात्
त्वद्भयेन पतिता पुष्परूपबाणपरम्परा क्षणिकतात्मनिषेधौ सा-
क्षात् कुर्व्वति त्वयि विषये सुरमुक्ता पुष्पवृष्टिरिवापतदित्युत्प्रे-
क्षा । कामोऽपि देव एव पुष्पवृष्टिमोक्षणे हेतुः । यो हि लोको-

तावके हृदि निपात्य कृतेयं
मन्मथेन दृढधैर्य्यतनुत्रे।
कुण्ठनादतितमां कुसुमाना-
ञ्छत्रमित्रमुखतेव शराणां ॥ ९० ॥

त्तरं वस्तुप्रत्यक्षगोचरं करोति यत्र कश्चन विजयते तयोरु-
परि दैवैः पुष्पवृष्टिः क्रियत इत्यादि ज्ञातव्यं॥ ८९ ॥

तावक इति। मन्मथेन दृढमभेद्यं धैर्य्यमेव तनुत्रं कवचं
यस्य तस्मिंस्तावके हृदि मनसि अथ च वक्षसि अर्थात् शरान्
निपात्य नितरां दृढपातपूर्व्वं यथा तथा पातयित्वा दृढत-
नुत्रत्वादेव अतितमां कुण्ठनात् तैक्ष्ण्यत्यागाद्धेतोः कुसुमरूपाणां
शराणां छत्रं मित्रञ्च येषां तानि, छत्रस्य वा मित्राणि मुखानि
येषां ते भग्नत्वादिप्रकलितमुखास्तेषां भावस्तत्ता सूचीमुखताप-
रित्यागेन छत्रतुल्यवृत्तमुखतेयं प्रत्यक्षदृश्या कृता। दृढतनुत्रे हि
पतितो वाणः कुण्ठितत्वाद्वृत्तमुखो भवति। स्मरशराः शरत्वात्
पूर्व्वं सूचीमुखा आसन्, इदानीं धैर्य्यकञ्चुके त्वदीये हृदि नि-
पात्य नितरां कुण्ठनादिव तेषां पुष्परूपाणां शराणां छत्रा-
कारमुखता जातेत्युत्प्रेक्षोपमा वा। विकसितानि पुष्पाणि छत्रतु-
ल्यानि भवन्ति। अथ च छत्रं छायाकारित्वात् सुखदमेव न तु
दुःखदं यथा तथा कामशरा अपि त्वद्धृदयस्य निर्वापका एव
जाताः, न तु त्वां जेतुमशकन्नित्यर्थः। एतादृशो जितेन्द्रियः
कोऽपि नास्तीति भावः। निपात्य ण्यन्तात् ल्यप्॥ ९० ॥

यत् तव स्तवविधौ विधिरास्यै-
श्चातुरीं चरति तच्चतुरास्यः।
त्वय्यशेषविदि जाग्रति शर्व्वः
सर्व्वविद्भुवतया शितिकण्ठः॥ ९१॥

यदिति। विधिः तव स्तवविधौ स्तुतिविधौ बहुभिरास्यैर्मुखैः चातुरीं वैदग्ध्यं यत् यदि चरति प्राप्नोति नानाप्रकारैर्यदि वर्णनं करोति तत् तर्ह्येव। चतुराणि वर्णननिपुणानि आस्यानि यस्य वा तादृशो भवेत्नान्यः। अथ च त्वद्वर्णनाविधौ यस्माच्चातुरीं प्राप्नोति तस्मादेव हेतोश्चतुरास्यास्यानि यस्येति चतुरास्यो न तु चत्वार्यास्यानि यस्येति विग्रहेण चतुरास्यः। आस्यानाञ्चतुष्के सत्यपि तच्चार्थे गौरवाभावात्, अत्र तु गौरवसद्भावात् तथैवोच्यत इत्यर्थः। त्वदीयस्तुतिपरत्वाद् ब्रह्मणो लोकत्रयेऽप्येवं कीर्त्तिरजनीति भावः। तथा शर्व्वो हरः त्वयि बुद्ध एव अशेषविदि सर्व्वज्ञे जाग्रति सति सर्व्वविदं सर्व्वज्ञमात्मानं ब्रूते स सर्व्वविद्भुवस्तत्तयैव,परगुणस्यात्मन्यारोपणेन हेतुना कलङ्केन शितिकण्ठो नीलकण्ठः न तु कालकूटभक्षणेन नीलकण्ठः त्वत्स्पर्द्धितया लोकत्रयेऽपि महेशस्य एवमपयशो जातमित्यर्थः। ब्रह्ममहेशाभ्यामपि सकाशात् त्वमेव परमपुरुषः सर्व्वज्ञश्चेति भावः। अन्यस्य यथाऽऽत्मस्तुत्या सर्व्वज्ञसन्निधौ लज्जया मालिन्यं भवति॥ ९१॥

धूमवत् कलयता युधि कालं
म्लेच्छकल्पशिखिना करवालं ।
कल्किना दशतयं न मम कल्कं
त्वं व्युदस्य दशमावतरेण ॥ ९२ ॥

श्लोकद्वयेन कल्किनं स्तौति ॥ धूमवदिति । त्वं धूमवत्कालं करवालं खड्गं युधि म्लेच्छैः सह युद्धे कलयता धारयता कालं मृत्युरूपं करवालं खड्गं धूमवद् धूममिव धारयता वा । अत एव म्लेच्छानां कल्पशिखिना प्रलयकालानलरूपेण म्लेच्छा इव म्लेच्छाः पापिनस्तेषां वा, म्लेच्छप्रायाणां वा, एवम्भूतेन कल्किना कल्किसञ्ज्ञेन दशमावतारेण कृत्वा मम दशतयं दशावयवकं कल्कं पापं व्युदस्य निराकुरु समूलमुन्मूलयेत्यर्थः । अथ च यः स्वयं कल्की सोऽन्यकल्कं विनाशयतीति विरोधः कल्किशब्दस्य विष्णुनामत्वात् तत्परिहारः । म्लेच्छकल्पशिखिनेत्यवतारप्रयोजनमुक्तं । अदत्तस्य वस्तुनः स्वयं ग्रहणं, यागीयातिरिक्ता हिंसा, परस्त्रीगमनञ्चेति त्रिविधं कायिकं । पारुष्यं, अनृतं, पैशुन्यं, असम्बद्धप्रलापश्चेति चतुर्विधं वाचिकं । परद्रव्यग्रहणेच्छा, परानिष्टचिन्ता, वृथैव परेषु दोषाभिध्यानञ्चेति त्रिविधं मानसं । इति दशविधं पापं । चक्षुस्त्वक् श्रोत्रघ्राणजिह्वापाणिपादपायूपस्थमनोजन्यं वा दशसु मासेषु भवतीत्याहुः, गर्भवासलक्षणं दुःखमिति वा । कल्कः पापाशये पापे, इति विश्वः ॥ ९२ ॥

देहिनेव यशसा भ्रमतोर्व्वीं
पाण्डुरेण रणरेणुभिरुच्चैः।
विष्णुना जनयितुर्भवताऽभू-
न्नाम विष्णुयशसस्य सदर्थं॥ ८३॥
सन्तमद्वयमयेऽध्वनि दत्ता-
त्रेयमर्ज्जुनयशोऽर्जुनवीजं।

देहिनेति। हे कल्किन् विष्णुयशसस्तन्नामकस्य जनयितुः पितुः विष्णुरितिनाम भवतैव त्वयैव कृत्वा सदर्थं सान्वयमभूत्। किम्भूतेन भवता। रणरेणुभिरुच्चैः पाण्डुरेण धवलतरेण शरीरधारिणा तथा दुष्टगवेषणार्थं उर्व्वीं भ्रमता विष्णुना व्यापकेन विष्णुमन्त्यकेन च पाण्डुरत्वाद् व्यापित्वाच्च देहिना शरीरधारिणा यशसेव यशोरूपेणेव विष्णुव्यापकं यशो यस्य त्वया पुत्रेणेति यावत्। तस्य तव पितुर्नाम सान्वयमभूज्जातप्रायमेवेति भाविन्यपि भूतवदुपचारः। अतीतकलियुगावतारापेक्षया अभूदिति निर्द्देशो वा। पूर्व्वं तु डित्यादिवत्तन्नामाभूत्, त्वय्युपपन्ने तु सार्थकमभूदित्यर्थः॥ ८३॥

सन्तमिति। दत्तात्रेयं स्तौति। अहं दत्तात्रेयनामानं त्वां नौमि। किम्भूतं। अद्वयमयेऽध्वनि अद्वैतमार्गे एकात्म्यवादे सन्तं वर्त्तमानं। तथा अर्ज्जुनस्य कार्त्तवीर्य्यार्ज्जुनस्य यशसो यदर्जनं तस्य वीजं मूलं। पूर्व्वं कार्त्तवीर्य्येणाराधितो दत्तात्रेयः, तव यशो लोकत्रयव्यापि भविष्यतीति वरं दत्तवान्। अर्ज्जुन इति

नौमि योगजनितानघसञ्ज्ञं
त्वामलर्कभवमोहतमोर्कं॥ ६४॥
भानुसूनमनुगृह्य जय त्वं
राममूर्त्तिहतवृत्रहपुत्रः।
इन्द्रनन्दनसपत्नमपि त्वां
नौमि कृष्ण निहतार्कतनूजं॥ ६५॥

पाठे अर्ज्जुनयश एवार्ज्जुनवृक्षस्तस्य वीजं। वृक्षस्योत्पत्तिर्वीजादेव युक्ता। यद्वा अर्ज्जुनं धवलं यशो यस्य एवंविधोऽर्ज्जुनः कार्त्त-वीर्य्यस्तस्य वीजं। तथा योगेनाष्टाङ्गयोगेन जनिता उत्पा-दिता मायादिरहितत्वादनघ इत्यपरा सञ्ज्ञा यस्य तदा हि देवैर्योगवाहुल्यादनघेति सञ्ज्ञा कृता। अलर्कनाम्नः ऋतुध्व-जुध्वजमदालसापुत्रस्य राज्ञो भवमोहो ममतादिरूपः संसार-मोहः स एव तमोऽन्धकारः तस्य विनाशहेतुत्वादर्कस्तं। योगो-पदेशेन तस्य मोहं चिच्छेदेति पुराणकथा॥ ६४॥

एवं दशावतारान्निर्वर्ण्य भक्त्यतिशयेन पुनरपि कियतस्ता-नेवावतारान् त्रिविक्रमं हरिहरौ वालमुकुन्दञ्च सङ्क्षेपेण च-तुर्विंशतिश्लोकैर्वर्णयति। भानुसूनुमिति। हे विष्णो भानुसूनुं सूर्य्यपुत्रं सुग्रीवमनुगृह्य वालिनं हत्वा तद्वधूं तारां तस्मै दत्त्वा राज्याभिषेकद्वारा कृतार्थीकृत्य राममूर्त्त्या रामावतारेण हतो मारितो वृत्रघ्नस्य इन्द्रस्य पुत्रः वाली येन स त्वं रामो जय उत्कर्षेण वर्त्तस्व। नमस्तेऽस्त्वित्यर्थः। तथा भो कृष्णावतार अहं

वामनादणुतमादनुजीया-
स्त्वं त्रिविक्रमतनूभृतदिक्कः।
वीतहिंसनकथादथ बुद्धात्
कल्किना हृतसमस्त नमस्ते॥ ९६॥

इन्द्रनन्दनस्य अर्ज्जुनस्य सपक्षं मित्रभूतं अत एव निहतो मारितोऽर्कतनूजः कर्णो येन तं त्वामपि नौमि स्तौमि। अपिशब्दाद्राममपीत्यर्थः। कृष्णेन अर्ज्जुनेन कृत्वा निहतोऽर्कतनूजो येनेति वा। यो भानुसूनुमनुगृह्णाति स निहतार्कतनूजः। कथं। तथा यो हतेन्द्रपुत्रः स इन्द्रपुत्रमित्रं कथमिति विरोधार्थोऽपिशब्दः। निग्राह्यानुग्राह्ययोस्तत्पुत्रयो रामकृष्णावतारयोश्च भेदाद् विरोधपरिहारः। एतादृग्विरुद्धचरितत्वाद् दुर्विज्ञेयः। परमपुरुषोऽसीति भावः॥ ९५॥

वामनादिति। रामकृष्णौ वर्णितौ। हे विष्णो अणुतमात् ह्रस्वतमशरीराद् वामनाद् वामनावतारादनुपश्चात् त्रिविक्रमस्य त्रिविक्रमावतारस्य तन्वा शरीरेण, त्रिविक्रमावताररूपया वा तन्वा भृता व्याप्ता दिशो येन स त्वं जीयाः, सर्व्वोत्कर्षेण वर्त्तस्व। त्रिविक्रमेति सम्बुद्धिर्वा। तथा वीता निवृत्ता हिंसनकथा प्राणिवधवार्त्ताऽपि यस्मादेवम्भूताद् बुद्धावतारात्, अथ पश्चात् कल्किना दशमावतारेण कृत्वा हृतं मारितं कलिमलदूषितं समस्तं प्राणिजातं येन तादृशविष्णो ते तुभ्यं नमः। यो अणुतमः स तनुभृद्दिक्को व्यापकदेहः कथं। तथा यश्च वीतहिंसन-

मां त्रिविक्रम पुनीहि पदे ते
किं लगन्नजनि राहुरुपानत्।
किं प्रदक्षिणनकृद्भ्रमिपाशं
जाम्बवानदित ते बलिबन्धे॥ ६७॥

कथाः स एव हतसमस्तः कथमिति विरोधः। अवतारभेदेन परिहार इति भावः। वामनत्रिविक्रमौ वर्णितौ॥ ६६॥

मामिति। हे त्रिविक्रम त्वं मां पुनीहि, तथा गगनव्यापिनी ऊर्द्ध्वीकृते ते पदे विष्णुपदे लगन् नक्षत्रमालामध्यवर्त्ती श्याम-रूपो राहुरुपानदजनि पादरक्षिकेव जाता किं। एतावद-तिमहच्छरीरं धृतं। यस्य चरणस्थाने गगनस्थो राहुः उपा-नदिव जात इत्यर्थः। साऽपि श्यामा चरणे च लगति। तथा प्रदक्षिणनं प्रदक्षिणाख्यं पञ्चदशमुपचारं कुर्वन् जाम्बवान् ऋक्षराजो ब्रह्मावतारो बलिबन्धननिमित्ते ते तुभ्यं भ्रमिपाशं भ्रमणरूपवलयाकारवेष्टनमेव पाशं बन्धनरज्जुमेव अदित दत्त-वान् किं। यो हि कश्चिद्बद्धुमुपक्रमते तस्मै केनचित् पाशो दीयते। यद्यपि देवेन च बलिर्वाग्बन्धमेव प्रापितो न तु रज्ज्वादिबन्धं तथाऽपि लोके बद्ध इति प्रसिद्धिवशाद् बन्धश-ब्दच्छलेन कविः पाशशब्दं प्रायुङ्क्त। जाम्बवान् किल तदा त्रिविक्रमस्य षोडशोपचारपूजामकृतेति प्रवादः। अत्रापि त्रि-विक्रमो वर्णितः। बन्ध इति पाठे हलन्तादन्धेश्चतुर्थी। ते इत्यस्य विशेषणं। बन्ध इति पाठे तस्मादेव सम्बुद्धिः॥ ६७॥

अर्द्धचक्रवपुषाऽर्ज्जुनबाहून्
यो लुनात् परशुनाऽथ सहस्रं।
तेन किं सकलचक्रविलूने
बाणबाहुनिचये ऽश्नुति चित्रं॥ ९८॥
पाञ्चजन्यमधिगत्य करेणा-
पाञ्च जन्यमसुरानिव वक्षि।

अर्द्धेति। यो भवान् चक्रस्यार्द्धं समो भागस्तस्येव वपुः स्वरूपं यस्य तदाकारेण परशुना कृत्वा सहस्रमर्ज्जुनबाहून् शीघ्रमेव अलुनात् चिच्छेद। तेनैव भवता सकलेन सम्पूर्णेन चक्रेण सुदर्शनास्त्रेण विलूने छिन्ने बाणासुरबाहुनिचये विषये लोकश्चित्रमाश्चर्यमश्नुति किं, अपि तु न प्राप्नोति। अथ च किमश्नुति किमिति प्राप्नोति, अपि तु वृथैव तत्। येन पूर्व्वं एकस्य बाहुसहस्रं छिन्नं तेनैव यदान्यस्य बाहुसहस्रे छिन्ने न किञ्चिच्चित्रं तस्य तत्र कृतप्रतिमत्वादित्यर्थः। येन च अर्द्धेनैव चक्रेण बाहुसहस्रं छिद्यते तेन समग्रेण चक्रेण बाहुसहस्रे छिन्ने सुतरां न किञ्चिच्चित्रमित्यर्थः। परशुरामकृष्णौ वर्णितौ॥ ९८॥

पाञ्चजन्यमिति। हे विष्णो त्वं वामकरेण पाञ्चजन्यनामानं शङ्खमधिगत्य धृत्वा तथा अपां जलानां जन्यन्तु उत्पाद्य कमलवद्द्विषकरे कृत्वा असुरान् दैत्यान् इति वक्षीव प्रतिवदसीव। इति किं। हे दैत्या अचेतनोऽपि अयं शङ्खः मयि

चेतनास्थ किल पश्यत किं ना-
चेतनोऽपि मयि मुक्तविरोधः॥ ९९॥
तावकोरसिलसद्वनमाले
श्रीफलद्विफलशाखिकयेव।

विषये मुक्तविरोधः किं न, अपि तु त्यक्तविरोध एव। किल यस्मात् पाञ्चजन्यत्वे सत्यपि अपाञ्चजन्यत्वमङ्गीकरोतीति यूयं पश्यत। यतः सचेतनाःस्थ चैतन्ययुक्ता वर्त्तध्वे कस्मान्मयि विषये विरोधं कुरुथेति। अचेतना अपि मयि विरोधं नाचरन्ति किमुत मरणभीताः सर्व्वज्ञाः, तस्मान्मयि विरोधं मास्माकार्ष्ट। अब्धृत एव विरोधोऽर्थद्वयेन तत्परिहारः। अथ वा अचेतन एव मयि मुक्तविरोधः शङ्खवत्, यूयं तु सचेतनाः स्थ तस्मान्मयि विरोधं माऽऽचरथेति शङ्खवद्भवतोऽपि यावदचेतनान् कुर्वे तावद्विरोधो न त्यज्यत इति। अथ च अचेतनोऽपि शङ्खो मयाऽद्यापि न मोच्यते सचेतनास्तु शङ्खादयो भवन्तः कथं वा मया मोच्येरन्, अपि तु युष्मान् मारयिष्याम्येवेति वक्षीत्यर्थः। अधिगत्य च अधिगत्यैवेति पद्ये सम्बन्धः। अचेतनोऽपि मयि मुक्तविरोधः किं न पश्यतेति वा। अपामिति कृत्यानां कर्त्तरि (पा० २।३। ७१) इति षष्ठी॥ ९९॥

तावकेति। कमलया लक्ष्म्या लसन्ती पत्रपुष्पफलमयी माला वनमाला यस्मिंस्तस्मिंस्तावकोरसि श्रीफलस्य बिल्ववृक्षस्य द्विफलशाखिकयेव फलद्वययुक्तया ह्रस्वकोमलशाखयेव स्तीय-

स्तूयते कमलया त्वदजस्र-
स्पर्शकण्टकितयोत्कुचया च ॥ १०० ॥
त्यज्यते न जलजेन करस्ते
शिक्षितुं सुभगभूयमिवोच्चैः।
आननस्य नयनायितबिम्बः
सेवते कुमुदहासकरांशुः ॥ १०१ ॥

ते। किम्भूतया श्रिया। तव अजस्रं अनवरतं स्पर्श आश्लेषस्तेन कण्टकितया सञ्जातसात्त्विकरोमाञ्चया, तथा उत्कुचया च उन्नतपीवरस्तनया च। यत्र हि वनानां माला पङ्क्तिर्विलसति तत्र सकण्टकया पल्लवहितया च विल्वशाखया स्तूयते। तथाचापि सवदनमालत्वादिविशिष्टया लक्ष्म्या विशिष्टविल्वशाखयेव स्तूयत इत्युपमोत्प्रेक्षा वा। शाखिका। अल्पे इति ह्रस्वे इति वा (पा० ५।३।८५।८६) कः॥ १०० ॥

त्यजत इति। जलजेन शङ्खेनाथ च पद्मेन ते करः कदाचिदपि न त्यज्यते सशङ्खचक्रगदापद्मत्वात् तवैवेत्यर्थः। तत्रोत्प्रेक्षते। उच्चैरत्यन्तं सुभगभूयं त्वत्करकमलरक्तिमादिसौभाग्यं शिक्षितुमिव। गुरुशुश्रूषा हि विद्याप्राप्तिहेतुः। तथा कुमुदहासकराः कैरवविकासकारिणोंऽशवो यस्य स चन्द्रः, नयनायितं नेत्रमिवाचरितं बिम्बं यस्य तथाभूतः सन् त्वदीयवामनयनीभवंश्चन्द्रः परमं निष्कलङ्कत्वादि त्वन्मुखसौभाग्यं शिक्षितुमिव त्वदाननस्य गुरुं सेवते। अनयोः सौभाग्यं पद्मचन्द्रयोरस्यापि

ये हिरण्यकशिपुं रिपुमुच्चै-
रावणञ्च कुरुवीरचयं च।
हन्त हन्तुमभवंस्तव योगा-
स्ते नरस्य च हरेश्च जयन्ति॥ १०२॥
केयमर्द्धभवता भवतो हे
मायिना ननु भवः सकलस्त्वं।

नागतमिति सूच्यते। पाञ्चजन्येत्यादिश्लोकचयेण मूलप्रकृतिरेव वर्णिता। नयनायितेति आधारकथङ्गत्वान्निष्ठा। हासकरेति ताच्छील्ये टः॥ १०१॥

य इति। हे विष्णो ये तव क्रमेण नरस्य मनुष्यस्य च हरेः सिंहस्य च तथा नरस्य श्रीरामचन्द्रस्य हरेः सुग्रीवस्य च तथा नरस्य अर्ज्जुनस्य हरेः श्रीकृष्णस्य च संयोगा उच्चैरधिकं रिपुं हिरण्यकशिपुं हन्तुं तथा उच्चैरिपुं रावणं हन्तुं तथा उच्चै-रिपुं कुरुवीराणां भीष्मादीनां चयं समुदायं हन्तुं अभवन्, ते तव नरस्य हरेश्च योगा जयन्ति सर्व्वोत्कर्षेण वर्त्तन्ते हन्त आश्चर्य्ये। अवतारत्रयेऽपि नरहरियोगावलम्बनाद्योगः संश्लेषो मैत्री च॥ १०२॥

केति। हे विष्णो तव इयं पुराणादिषु दृश्यमाना अर्द्धं भवो महेशो यस्य तादृशोऽर्द्धभवः, तत्ता हरिहरमूर्त्तिता काऽप्यपूर्व्वा आश्चर्य्यकारिणी। मायिना भवता देहैः मुखात् प्र-भृति चरणपर्य्यन्तं श्यामलादितत्तदसाधारणचिह्नयुक्तताऽर्द्धस्य,

शेषतामपि भजन्तमशेषं
वेद वेदनयनो हि जनस्त्वाम् ॥ १०३ ॥

अर्द्धं स च धवलत्वावधाधारत्वचिक्रयुक्तता ईदृशी लोकोत्तरा तव माया आश्चर्य्यकारिणीत्यर्थः। अथ च केयं अपि तु अनुचितैव। ननु यस्मात् त्वं सकलः समयो भवो महेशः। अथ च चन्द्रकलासहितो यो महेशः स्वतन्त्रमूर्त्तिः स त्वमेव। तथा च सकलभवरूपस्यार्द्धभवरूपता विरोधादयुक्ता। आश्चर्य्यकारित्वेऽप्ययमेव हेतुः। हरिहरात्मकता च अवतारान्तरमिति। अवतारभेदेन तु विरोधपरिहारः। भवत इत्थं अर्द्धभवता का कथम्भूतेत्यर्थ इति वा। अथ च तवेयमर्द्धसंसारता काऽपि तु विरुद्धा चित्ररूपा वा। यतः सकलः समग्रः कलाभिरवयवैः सह वर्त्तमानश्च भवः संसारः, उत्पत्तिधर्म्मा त्वमेवेति वा। हि यस्मात् वेदा एव नयनानि यस्य सः सकलवेदार्थनिश्चयदृढप्रत्ययी जनो लोकस्त्वां शेषतां एकदेशभूततां पृथग्भूततां भजन्तमपि अशेषं चराचरं जगद्रूपं वेद जानाति। सर्व्वं विष्णुमयं जगदित्यादिश्रुतिस्मृतिभिस्तव चराचररूपत्वप्रतिपादनात् त्वयि सकलभवत्वं युक्तमेवेत्यर्थः। किं पुनर्हरिहरादिविग्रहरूपधारणं। अथ च शेषोऽपि विष्णोरेव मूर्त्तिः, अनन्ततां भजति स एव कथमशेषोऽनन्तो न भवतीति च विरोधः, व्याख्यान्तरेण तत्परिहारः ॥ १०३ ॥

प्राग्भवैरुदगुदग्भवगुम्फा-
न्मुक्तियुक्तिविहताविह तावत्।
नापरः स्फुरति कस्यचनापि
त्वत्समाधिमवधूय समाधिः॥ १०४॥

प्राग्भवैरिति। प्राग्भवैः प्राक्तनैः पूर्व्वजन्मोपार्जितैः कर्म्मभि-र्हेतुभिः उदगुदग्भवस्य उत्तरोत्तरस्य संसारस्य जन्मनो वा गु-म्फाद्ग्रथनाद्धेतोः आत्यन्तिकी दुःखनिवृत्तिः, अविद्यास्तमयो वा मोक्ष इत्येव लक्षणा मुक्तेर्युक्तिर्योगः प्राप्तिरिति यावत्। तस्याः विहतौ अनेकजन्मसु तत्तत्सुकृतदुष्कृतरूपकर्म्मार्जनान्मूलसद्भा-वात् संसारानिवृत्तौ कथं नाम मुक्तिः सम्भवतीत्यादिभिर्युक्ति-भिरनुपपद्यमानतायां तावन्निश्चयेन सत्यां इहैव पूर्व्वपक्षे विषये कस्यचनापि वादिनः त्वयि समाधिश्चित्तैकाग्र्यं ध्याने समतानुचिन्तनं तदवधूय परिहृत्य अपरोऽन्यः समाधिः परि-हारः सिद्धान्तरूपो न स्फुरति प्रकाशते। उक्तयुक्त्या यद्यपि मुक्तिविहतिस्तथापि तव ध्यानादिद्वारा प्राप्तपरमात्मरूपसा-क्षात्कारेण च प्राचीनतत्तज्जन्मार्जितकर्म्मणां समूलमुन्मूलनादि-दानीमन्यकर्म्मानारम्भे प्रारब्धकर्म्मणो भोगादेव क्षयान्नैष्कर्म्म्य-सम्भवे मुक्तिर्युज्यत एवेति सर्व्वेषामपि वादिनां त्वत्समाधिरेव सिद्धान्त इत्यर्थः। मुक्तिहेतुस्त्वमेवेति भावः। न तावत् स्फुर-तीति वा॥ १०४॥

ऊर्द्धदिक्कदलनां द्विरकार्षीः
किं तनुं हरिहरीभवनाय।
किञ्च तिर्य्यगभिनो नृहरित्वे
कः स्वतन्त्रमनु नन्वनुयोगः॥ १०५॥

ऊर्द्धेति। हे विष्णो त्वं हरिहरीभवनाय अहरिहरयोरपि हरिहरयोर्भवनाय हरिहरमूर्त्तीभवितुं ऊर्द्धा दिग्यस्मिन् तदूर्द्धदिक्कमेवम्भूतं दलनं विभागो यस्यास्तादृशीं तनुं द्विःप्रकारं किं किमर्थमकार्षीः, हरिहरमूर्त्तौ चरणादिमूर्द्धपर्य्यन्तं तत्तद्दिव्यदृश्यवर्णादिधारणेऽधोभागमारभ्योर्द्धभागपर्य्यन्तं किमर्थमकार्षीः। नृहरित्व इव तिर्य्यग्विभागमेव किमिति नाकार्षीरित्यर्थः। चरणादेवारभ्य देवतावर्णनस्य कर्त्तुं युक्तत्वादूर्द्धदिक्केत्युक्तं। यदि च हरिहरतनुं त्वमूर्द्धदिक्कविभागमकार्षीस्तर्हि नृहरित्वे च नरहरीभवितुं तिर्य्यग्यथा तथा किमित्यभिनः विभक्तवान्। कण्ठादधोभागे नरत्वेन ऊर्द्धभागे सिंहत्वेनैव तिर्य्यग्दिक्कविभागं किमित्यकार्षीः। हरिहरत्व इव ऊर्ध्वदिक्कविभागमेव किमिति नाकार्षीरित्यर्थः। एवमाक्षेपद्वयं स्वयमेव परिहरति। ननु भो विष्णो स्वतन्त्रं त्वां अनु त्वां प्रति अनुयोगः प्रश्नः कः, अपि तु न युक्तोऽयं प्रश्नद्वारक आक्षेपः। समर्थो हि स्वेच्छया यत्किञ्चित् करोति परं किमर्थमेवं करोषीत्याक्षेपार्हः स न भवतीत्यर्थः। न खलु परतन्त्राः प्रभुधिय इति न्यायेन स्वेच्छामात्रेण तथारूपं करोषीति भावः, अत्र हरिहरनरहरिवर्णनं। ऊर्ध्वदिक्केति वक्रोक्तिः कप्॥ १०५॥

आप्तकाम सृजसि त्रिजगत् किं
किं भिनत्सि यदि निर्म्मितमेव ।
पासि चेदमवतीर्य्य मुहुः किं
स्वात्मनाऽपि यदवश्यविनाश्यं ॥ १०६ ॥
जाह्नवीजलजकौस्तुभचन्द्रान्
पादपाणिहृदयेक्षणवृत्तीन् ।

आप्तेति । हे आप्तकाम अवाप्तसकलाभिलाष विष्णो त्वं त्रिजगत् किं सृजसि । यदि निर्म्मितमेव तर्हि निष्प्रयोजनमेव किं भिनत्सि । यदि चेदं स्वात्मनाऽपि यदवश्यं विनाश्यं स्वयमपि निश्चयेन संहरणीयमेव तर्हि मुहुर्वारं वारं तेन तेन रूपेण अवतीर्य्य जन्मादिक्लेशमप्यनुभूय इदं जगत् किमर्थं पासि च । यदवश्यं विनाश्यं तत्कोऽपि न हि स्वात्मना स्वयमेव पालयति प्रयोजनाभावात् । सृष्टिपालनसंहारान् किमर्थं करोषीत्यर्थः । अत्रापि कः स्वतन्त्रमित्यादि पूर्व्व एव परिहारः । ब्रह्मादिरूपत्वमेवेति भावः । इष्टप्राप्तिरनिष्टनिवृत्तिश्चेति द्वयं प्रयोजनं सर्व्वस्य । ततश्च इष्टप्राप्तौ अनिष्टनिवृत्तेरप्यभावं मन्यमानः श्रीहर्ष आप्तकामेत्येव सम्बुद्धिमकृतेति ज्ञेयं ॥ १०६ ॥

जाह्नवीति । अब्धिसलिलादुत्थिता निर्गता लोला स्वभावतश्चपलाऽपि श्रीर्लक्ष्मीः यथाक्रमं जाह्नवी च जलजं पाञ्चजन्यश्च कौस्तुभश्च चन्द्रश्च तान् पादे पाणौ हृदये ईक्षणे नेत्रे वृत्तिरवस्थानं येषामेवम्भूतान् परिचिताम् समुद्रैकाश्रयतया सह-

उत्थिताऽम्बिसलिलात्त्वयि लोला
श्रीः स्थिता परिचितान् परिचिन्त्य ॥ १०७॥
वस्तु वास्तु घटते न भिदानां
यौक्तनैकविधबाधविरोधैः।

वासवज्ञातवेशान् सुहृदस्त्वयि विष्णौ परिचिन्त्य विचार्य्य दृष्ट्वैव च त्वयि स्थिता श्रीः चाञ्चल्यं परित्यज्य त्वयि नित्यावस्थिताऽभूत्। किं जाड्यादयो लक्ष्मीश्च तव सेवां कुर्व्वन्ति, एतादृशः परमपुरुषोऽसीति भावः॥ १०७॥

वस्त्विति। हे विष्णो घटपटादिवस्तुजातं यौक्तैः युक्तिसम्बन्धिभिर्युक्तिप्रतैर्न्यायोत्थैर्नैकविधैर्बहुप्रकारैर्बाधैः साधारणदूषणैः तथाविधैः ब्रह्माद्वैतप्रतिपादकसर्व्वोपनिषद्वाक्यवैपरीत्यरूपैरसाधारणदूषणैश्च यदा अनेकविधान् भिन्नान् घटपटादीन् बाधन्ते इति नैकविधबाधास्तथाभूतैर्विरोधैर्हेतुभिरिदमस्माद्भिन्नमिदमस्माद्भिन्नमित्येवं विशेषणत्वेन प्रतीयमानानां भिदानां वास्तु आधारो न घटते न प्रयुज्यते किन्तु अभिन्नं ब्रह्माद्वैतमेव घटत इत्यर्थः। तर्हि भेदप्रतीतेः का गतिरित्यत आह। तदिति। यस्मादुक्तहेतुभिर्भेदसद्विशिष्टं वस्तु वा न घटते तस्मादनिर्व्वाच्यानाद्यविद्यारूपेण त्वदीहितेन त्वच्चेष्टितेनानिर्व्वचनीयत्वादिना अतिप्रसिद्धेन त्वदीहितेन वा करणेन कर्त्तृणा वा विजृम्भितः प्रकटीभूतः सतो वाऽविद्यमानोऽप्यारोपत्वेन प्रत्यायितः घटपटादिरूपो भेदो यस्य तादृशमेव तद्वस्तुजातमि-

तत्त्वदीधितिविजृम्भिततत्त्व-
क्षुद्रमेतदिति तत्त्वनिरुक्तिः ॥ १०८ ॥
वस्तु विश्वमुदरे तव दृष्ट्वा
वाह्यवत् किल मृकण्डतनूजः ।

त्थेवं तत्त्वस्य प्रामाणिकस्यार्थस्य निरुक्तिर्निर्व्वचनं निश्चितोक्तिः। अभेददर्शनोक्तयुक्तिशतबाधात् तत्तच्छ्रुतिविरोधाच्च तत्त्वतो वस्तुभेदाभावे प्रतिभासमानस्य च भेदस्य द्विचन्द्रबुद्धिवदप्रामाणिकत्वे सकलमिदं जगदभिन्नमिति श्रवणमननादिक्रमेण सञ्जातमभवत्। साक्षात्कारस्य सर्व्वदानन्दघनस्त्वमेको न तु त्वदतिरिक्तं किञ्चिदिति बोधःसमुदेतीति तत्त्वनिर्णय इति भावः। एतेन तत्त्वमसीत्याद्युपनिषदर्थोऽपि सङ्गृहीत इति ज्ञेयं। योक्तेति सम्बन्धे ऽण्। युक्तमत्रग्रन्थान्तरात् सुधिया बोद्धव्यं विस्तरभयाद्‌च न लिखितं ॥ १०८ ॥

वस्त्विति। किलेत्यागमे हे विष्णो मृकण्डतनूजः मार्कण्डेयः वाह्यवत् वाह्ये त्रिजगति यथा वर्त्तते तथैव तवोदरे वर्त्तमानं विश्वं त्रैलोक्यसम्बन्धिघटपटादिसर्व्वं वस्तु दृष्ट्वा विशेषणमिदं एकत्रैवोदरे द्वयोरपि स्थितत्वादविविक्तमुभयं पूर्व्वं वहिरन्तस्य वर्त्तमानत्वाद् विविधं स्वात्मानं न विविञ्चन् अनिश्चिन्वन् वहिस्तरो योऽहमुदरं प्रविष्टः स कः, यस्य पूर्व्वमेवोदरे वर्त्तते स क इति भवन्मायोपबृंहितत्वाद्विशेषेणाजानन् स कतमो द्वयोरन्तर्वहिस्तरयोर्मध्ये क इति विवेक्तुमशक्नुवन् सन् निर्ययौ। मायावा-

त्वं विमिश्रमुभयं न विविञ्च-
न्निर्ययौ स कतमस्त्वमवैषि॥ १०९ ॥
ब्रह्मणोऽस्तु तव शक्तिलतायां
मूर्ध्नि विश्वमथ पत्युरहीनां
बालतां कलयतो जठरे वा
सर्व्वथाऽसि जगतामवलम्बः॥ ११० ॥

त्वको भवन् निश्वासेन त्वदोदरं प्रवेश्य तत्र लोकत्रयं प्रदर्श्य मार्क-
ण्डेयस्तस्य वक्त्राच्छ्रमैर्विनिर्गतः स कतम इति त्वमेवावैषि जानीषे
नान्य इत्यर्थः। अयमितिहासो हरिवंशादेव ज्ञेयमित्युक्तं। बा-
लमुकुन्दरूपोऽपि त्वमेवासीति भावः। यद्वा यस्य तवोदरे वाह्यं
सर्व्वं वस्तु दृष्ट्वा मार्कण्डेयो जठरस्थेन स्वेनैव विमिश्रमुभयं स्वम-
जानन् सन् निर्ययौ स कतमोऽनेकेष्ववतारेषु मध्ये को वा वि-
शिष्टस्तवावतार इति त्वमेव जानीषे नान्यः कश्चित् त्वां जानाति
स्वप्रकाशत्वादित्यर्थ इति व्याख्येयं। कतम इत्यत्र बहूनां जा-
तिपरिप्रश्ने डतमच् (पा०५।३।९३)॥ १०९ ॥

ब्रह्मण इति। स्थावरजङ्गमात्मकं विश्वं ब्रह्मणः परमात्म-
स्वरूपस्य तव शक्तिरूपायां सामर्थ्यरूपायां लतायां सृष्टेः प्राक्
अस्तु वर्त्ततां। सृष्टेः प्रागमूर्त्ते ब्रह्मणि विश्वं लीयत इति पुरा-
णोक्तेः। तथा च त्वन्मायालतायां विश्वं वर्त्तते। अथ सृष्ट्या-
नन्तरं सृष्टं विश्वं त्वदंशस्य अहीनां पत्युः शेषस्य मूर्ध्नि वर्त्ततां।
प्रलये च संहारार्थं बालतां मायाशिशुत्वं कलयतोऽङ्गीकुर्व्वतः

धर्म्मवीजसलिला सरिदङ्घ्रा-
वर्थमूलमुरसि स्फुरति श्रीः।
कामदैवतमपि प्रसवस्ते
ब्रह्म मुक्तिदमसि स्वयमेव ॥ १११ ॥
लीलयाऽपि तव नाम जना ये
गृह्णते नरकनाशकरस्य।

तवैव जठरे चास्तु समस्तमास्तामित्येवं सर्व्वथा सर्व्वप्रकारेण त्वं जगतामवलम्बोऽसि। वा समुच्चयार्थः। एतेन सृष्टिस्थितिलय-कर्त्ता त्वमेवेति सूचितं। अस्तीत्यपि क्वचित् पाठः ॥ ११० ॥

धर्म्मेति। हे विष्णो धर्म्मस्य प्रथमपुरुषार्थस्य वीजं प्ररोह-कारणं सलिलं यस्याः सा सरिद् गङ्गा तव अङ्घ्रौ चरणे स्फुरति शोभते। तथा अर्थस्य द्वितीयपुरुषार्थस्य मूलमादि-कारणं श्रीस्तवोरसि स्फुरति। तथा कामरूपदैवतं कामरूपस्तृ-तीयपुरुषार्थोऽपि ते प्रसवः कृष्णरूपस्य तव प्रद्युम्नरूपतया पुत्र-त्वादधीन एवेत्यर्थः। तथा मुक्तिदं चतुर्थपुरुषार्थभूतमोक्षदान-समर्थं ब्रह्म परमात्मरूपेणैव त्वमसि चतुर्विधपुरुषार्थहेतुतया धर्म्मार्थकाममोक्षार्थिनां त्वदुपासनैवोचितेति भावः ॥ १११ ॥

इदानीं कतिचिद्भिः श्लोकैः भगवन्नामसङ्कीर्त्तनमाहात्म्यं वर्णयति। लीलयेति। हे विष्णो ये जना नरकस्य भौमासुरस्य नाशकरस्य, अथ च पुण्यश्लोकत्वान्निरयनाशकारिणस्तव नाम राम विष्णो इत्यादिसञ्ज्ञां सङ्केतपरिहासादिप्रसङ्गान्तरेऽ-

तेभ्य एव नरकैरुचिता भी-
स्ते तु बिभ्यतु कथं नरकेभ्यः ॥ ११२ ॥
मृत्युहेतुषु न वज्रनिपाताद्
भीतिमर्हति जनस्त्वयि भक्तः।

यथा लीलया विलासमात्रेणापि गृह्णते उच्चारयन्ति तेभ्य एव त्वन्नामग्राहिभ्य एव सकाशात् पातकियातनास्थानभूतैर्महारौरवादिनरकैर्भीस्तत्कर्तृका तदधिकरणा वा भीतिरुचिता योग्या तेभ्य एव तैर्भयं प्राप्तुमुचितमित्यर्थः। ते तु नरकनाशकारिभवन्नामग्राहिणः क्षीणपापा नराः पुनः नरकेभ्यः सकाशात् कथं नाम बिभ्यतु भयं प्राप्नुवन्तु अपि तु न कथञ्चित्। तदुक्तं श्रीभागवते।

साङ्केत्यं पारिहास्यञ्च स्तोभं हेलनमेव वा।
वैकुण्ठनामग्रहणमशेषाघहरं विदुः॥ इति।

लीलयाऽपीत्यपिशब्देन ये बुद्धिपूर्व्वं भवन्नामजपमेव कुर्व्वन्ति तेभ्यो नरका बिभ्यतीति किमु वक्तव्यमिति सूचितं। नरकैर्भीरिति कर्तृकर्म्मणोः कृतीति (पा० २।३।६५) षष्ठी प्राप्तावपि भीरिति सम्पदादित्वात् क्विपि। स्त्र्यधिकारविहितत्वात् स्त्रीप्रत्ययत्वे कर्तृकरणयोरिति (पा० २।३।१८) कर्त्तरि तृतीया ॥ ११२ ॥

मृत्युहेतुष्विति। हे विष्णो त्वयि विषये भक्तो जनोऽनेकेषु मृत्युहेतुषु मध्ये वज्रनिपातान्मृत्युकारणात् सकाशाद्भीतिं ना-

यत् तदोच्चरति वैष्णवकण्ठा-
न्निष्प्रयत्नमपि नाम तव द्राक् ॥ ११३ ॥
सर्व्वथाऽपि शुचिनि क्रियमाणे
मन्दिरोदर इवावकिरा ये।

र्हति भयं प्राप्तुं योग्यो न भवति। यद्यस्मात् कारणात् तदा वज्रपातसमये तस्य वैष्णवस्य कण्ठान्निष्प्रयत्नं निरन्तरं हरिस्मरणाभ्यासबलेन तस्मिन् काले विशिष्टमुद्यमं विनापि तव श्रीरामकृष्णादिनाम द्राक् शीघ्रमुच्चरति निर्गच्छति। वज्रनिपातान्मरणे सञ्जातेऽपि तस्मिन् समये उक्तरीत्या नामोच्चारणसद्भावात् तावन्मात्रेण मोक्षप्राप्तेः पुनर्जन्माभावान्मृत्योर्भयं वैष्णवस्य नास्तीति भावः। मृत्युहेतुषु मध्ये अन्यापेक्षया दारुणात् मृत्युहेतोर्वज्रनिपातादपि सकाशाद्वैष्णवो भयं नार्हति, अन्येभ्यो नार्हतीति किं वाच्यमित्यर्थः। तस्मान्मृत्युसमये वैष्णवकण्ठान्निष्प्रयत्नमपि तव नाम द्राक् निर्गच्छति। व्याघ्राद्यनेकेषु मृत्युषु हरिस्मरणादेव मृत्युभयं नास्तीति ज्ञातव्यं। उच्चरति सकर्म्मकत्वाभावात् तङभावः ॥ ११३ ॥

स्मरणमाहात्म्यमाह। सर्व्वथापीति। हे विष्णो सर्व्वथा मनोवाक्कायनियमाद्यनेकप्रकारैर्निर्धूतपापतया शुचिनि शुद्धे ब्रह्मार्पितफलत्वेन बन्धककर्म्मरहिते वा क्रियमाणेऽपि भविनां संसारिणां चेतसि मनसि ये अज्ञानप्रमादकृता अवकरा रागादिदोषा उद्भवन्ति तेषां दोषाणां भवतोऽनुस्मृतिर्ध्यानं तस्या

उद्भवन्ति भविचेतसि तेषां
शोधनीभवदनुस्मृतिधारा ॥ ११४ ॥
अस्मदाद्यविषयेऽपि विशेषे
रामनाम तव धाम गुणानां।

धारा परम्परैव शोधनी चालनहेतुर्नान्यः कश्चित्। कस्मि-न्निव। मन्दिरोदरे गृहमध्य इव यथा पुनः पुनर्मार्जनेन विरजस्के क्रियमाणे गृहमध्ये ये तृणरजःपुञ्जाः नवा नवा उद्भ-वन्ति तेषां शोधनी सम्मार्जनी भवति तथेत्यर्थः। भवदनुस्मृति-रेव चित्तशुद्धिसम्पादनद्वारा नैष्कर्म्यसम्पादनेन मोक्षहेतुरिति भावः। भुवीति पाठे चेतस्येव भुवि स्थाने इत्यर्थः। सम्मार्जनी शोधनी स्यात्। सङ्करोऽवकरस्तथेत्यमरः ॥ ११४ ॥

पुनरपि नामान्तरापेक्षया रामनाम्नो माहात्म्यमाह। अ-स्मदिति। अत्रैते गुणाः सन्तीति विशेषाकारेण विशेषे अस्म-दादीनामज्ञानामविषये बुध्यगोचरे सत्यपि तव सहस्रनामसु मध्ये रामेति नाम गुणानां धाम स्थानं। यद्वा हे राम तव नाम गुणानां स्थानं। अज्ञातेऽपि विशेषे कुत एव तन्निर्णीतमि-त्याशङ्क्य अर्थापत्तिं प्रमाणयति। अन्यथा तु पुनर्यद्येवं न स्यात् तर्हि ननु अनुस्मितयेऽपि जामदग्न्यदाशरथिबलभद्ररूप जन्मत्रयेऽपि भवतैव कस्माद्धेतोः आग्रहेण पौनःपुन्येन वा रामरामेत्येव नाम अन्वबन्धि अङ्गीकृतं। अनेकजन्मस्वेतस्य त्वयैव स्वीकारात् तवाप्येतत् प्रियतममिति ज्ञायते। तस्माद्रा-

अम्बबन्धि भवतैव तु कस्मा-
दन्यथा ननु जनुस्त्रितयेऽपि॥ ११५॥
भक्तिभाजमनुगृह्य दृशा मां
भास्करेण कुरु वीततमस्कं।
अर्पितेन मम नाथ न तापं
लोचनेन विधुना विधुनासि॥ ११६॥
लङ्घयन्नहरहर्भवदाज्ञा-
मस्मि हा विधिनिषेधमयीं यः।

मनाम गुणगणध्यानमित्यर्थापत्तिः। तथा च शिवेनापि राम रामेति रामेतीत्यादि पार्व्वतीं प्रत्युक्तं॥ ११५॥

भक्तीति। हे नाथ त्वं भास्करेण सूर्य्यरूपया दक्षिणया दृशा त्वयि भक्तिभाजं मामनुगृह्य मयि प्रसाददृष्टिपातं कृत्वा वीततमस्कं गताज्ञानं कुरु। प्रसाददृष्टिपातनात् मम सकलामप्यविद्यां विनाशयेत्यर्थः। सूर्य्येण च तिमिरं निरस्यते। तथा मयि अर्पितेन प्रसादनिहितेन विधुना चन्द्ररूपेण वामलोचनेन कृत्वा मम त्रिविधमपि तापं न विधुनासि न दूरीकरोषि, अपि तु निराकुर्व्वीति काकुः। चन्द्रेण च शीतलत्वात् तापशान्तिः क्रियते। एवं स्तुवन्तं मां प्रसाददृष्ट्या विलोक्य कृतार्थीकुर्व्विति भावः॥ १६॥

लङ्घयन्निति। हे स्वामिन् योऽहं, सन्ध्यावन्दनादि कुर्य्यादिति विधिः, ब्राह्मणहननादि न कुर्य्यादिति निषेधः, तन्मयीं

दुर्लभं स तपसाऽपि गिरैव
त्वत्प्रसादमहमिच्छुरलज्जः ॥ ११७ ॥
विश्वरूप कृतविश्व कियत् ते
वैभवाद्भुतमणौ हृदि कुर्व्वे।

तद्रूपां भवदाज्ञां श्रुतिस्मृतिरूपामहरहः प्रतिदिनं व्यत्ययन्नति-क्रामन् यत् कर्त्तव्यतया त्वयोपदिष्टं तन्न करोमि, यन्न कर्त्तव्यमित्युपदिष्टं तत् करोम्येवेति त्वदाज्ञां व्यत्ययन् अस्मिन् वर्त्ते। हा कष्टं, अनुचितकारी सोऽहं महीयसा तपसा दुर्लभं त्वत्प्रसादं इच्छुः प्रसीदेति गिरैव प्रार्थयमानः सन् अलज्जो निर्लज्जोऽस्मि। यो हि एकदाऽपि प्रभोराज्ञां करोति सोऽपि कथञ्चित् स्वामिप्रसादं लभते। यस्तु कदापि स्वाम्याज्ञां न करोति स दुग्धोऽपि भवति वाङ्मात्रेण प्रसादमिच्छन्निर्लज्ज एव। अत एव दयालुस्त्वं प्रसीद प्रसीदेति भावः। त्वत्प्रसादं न लोकेति षष्ठीनिषेधः (पा० २।३।६९) ॥ ११७ ॥

विश्वेति। हे विश्वरूप स्थावरजङ्गमात्मक, तथा कृतविश्व स्थावरजङ्गमकारिन् विष्णो, अहं ते तव वैभवाद्भुतं सामर्थ्यातिशयजन्यं तद्रूपं वा आश्चर्य्यं अणौ परमाणुरूपे हृदि मनसि कियत् किं परिमाणं कुर्व्वे, अपि तु आधारस्याल्पीयस्त्वादाधेयस्य च महीयस्त्वात् सर्व्ववैभवाद्भुतमणौ हृदि धारयितुं न शक्नोमीत्यर्थः। यद्यपि ते सामर्थ्यं महत् तथापि कियदल्पमेव धारयामीति वा युक्तमेतत्। यस्माद् दरिद्रोऽकिञ्चनो जनः

हेम नह्यति कियन्निजचीरे
काञ्चनाद्रिमधिगत्य दरिद्रः ॥ ११८ ॥
इत्युदीर्य्य स हरिं प्रति सम्प्र-
ज्ञातवासिततमः समपादि ।

काञ्चनाद्रिं सुमेरुमधिगत्य प्राप्य स्फुरदुरुसुवर्णग्रहणाभिलाषो ऽपि सन् अतधा मकलीभूते अत्यन्तजीर्णे निजचीरे स्वीये वस्त्रे कियत् किं परिमाणं हेम नह्यति बध्नाति, अपि तु अल्पमेव ग्रन्थौ बध्नाति असामर्थ्यात्, तथा सकलगुणवर्णनाभिलाषे सत्यपि सामर्थ्याभावात् कियन्मात्रं गुणवर्णना कृतेति भाव इति स्तुत्युपसंहारः ॥ ११८ ॥

इतीति। स नलो हरिं प्रति इत्युक्तप्रकारेण उदीर्य्य प्रसादं सम्प्रार्थ्य द्विविधसमाधिमध्ये सम्प्रज्ञाताख्येन समाधिना तत्र वासिततमः अतितरां वासितमनाः तदेकतानः समपादि जातः, अत एव भावनाबलेन सम्प्रज्ञाते ध्यानबलेन विलोकिते साक्षात्कृते विष्णोर्विषये प्रीतेः प्रेम्णः भक्तेश्च सदृशानि योग्यानि कर्माणि आनन्दवाष्पगीतनृत्यादीनि चरितुं कर्त्तुं शीलं यस्य सः। यदुक्तं भागवते ।

शृण्वन् सुभद्राणि रथाङ्गपाणे-
र्जन्मानि कर्माणि च यानि लोके ।
गीतानि नामानि तदर्थकानि
गायन् विलज्जो विचरेदसङ्गः ॥ इति ।

भावनाबलविलोकितविष्णोः
प्रीतिभक्तिसदृशानि चरिष्णुः ॥ ११९ ॥
विप्रपाणिषु भृशं वसुवर्षी
पात्रसात्कृतपितृक्रतुकव्यः ।

एवं सम्प्रार्थ्य प्रतिमादिसाकारध्यानेन विष्णुं साक्षात्कृतेति भावः । विष्णुरिति पाठे भावनाबलेन विलोकितो विष्णुर्येन सः, अत एव प्रीतिभक्तिसदृशानि चरिष्णुः । विष्णुप्रीत्यर्थं भक्तियोग्यान्युपचारादीनीत्यर्थः । ध्यानसमाधिर्द्विविधः सम्प्रज्ञातोऽसम्प्रज्ञातश्च । ध्येयध्यातृभावयुक्तः साकारध्यानसमाधिः सम्प्रज्ञातः । सम्वित्संवेद्यभेदविलोपेन निराकारस्वप्रकाशपरमात्मलक्षणात्मसाक्षात्ध्यानसमाधिरसम्प्रज्ञात इति योगशास्त्रं ॥ ११९ ॥

विप्रेति । एष नलः प्रक्षः सन् शरणं भोजनगृहं प्रविवेश, नवलं गृहप्रवेशिनो जातिः।किंभूतः।विप्रपाणिषु भृशं नित्यदानसम्बन्धिवसुगोभूतिलहिरण्यादि वर्षत्येवंशीलः । तथा पात्रसात्कृतं विद्यातपोव्रतयुक्तपात्रभूतब्राह्मणाधीनं देयं कृतं पितृक्रतुकव्यं नित्यश्राद्धरूपपितृयज्ञसम्बन्धि कव्यं येन। तथा श्रेयसा स्नानदेवपूजादिनित्यश्राद्धतत्कर्मानुष्ठानजन्येन पुण्येन पुष्पादिना च हरिहरावभेदबुद्ध्या विष्णुशिवरूपनारायणं परिपूज्य तस्मिंस्तदर्पणेन तं परितोष्य भक्तिनम्रः सन् नमस्कारं कृत्वा नित्यश्राद्धान्तर्ब्रह्मार्पणं कृत्वा भोजनार्थं गृहं प्राविशदिति

श्रेयसा हरिहरौ प्रतिपूज्य
प्रक्क एष शरणं प्रविवेश ॥ १२० ॥
माध्यन्दिनादनुविधेर्वसुधासुधांशु-
रास्वादितामृतमयौदनमोदमानः।

भावः। हव्यकव्ये दैवपैत्रे इत्यमरः। पात्रसाद्रेये चाचेति (पा० ५।४।५५) साति: ॥ १२० ॥

माध्यन्दिनादिति। स वसुधासुधांशुर्भूचन्द्रो नलो माध्यन्दिनात् मध्यन्दिने विधेयाद् विधेरनु पश्चात् पञ्चमहायज्ञनिर्वपणानन्तरं आस्वादितः अमृतमयशाकसूपादिव्यञ्जनादिना अमृतरूप ओदनस्तेन शालितण्डुलप्रभवौदनेन कृत्वा मोदमानः, आस्वादितो अमृतमय ओदनो येन, अत एव मोदमानो हृष्यमाणो हृष्टतमः, एवम्भूतः सन् प्राचं यत्र भैम्या सह परिहासविलासं कृतवांस्तं पूर्व्वं। अथ च वास्तुशास्त्रे शयनस्थानं प्राच्यं कर्त्तव्यमित्युक्तत्वान्मुख्यराजप्रासादात् पूर्व्वदिक्स्थं सचित्रं चित्रलेख्ययुक्तमद्भुतरूपं वा। तया अत्युच्चत्वात् शोभासाम्याच्च अविदूरितो निकटीकृतो वैजयन्तो महेन्द्रप्रासादो येन तं वैजयन्तेन तुल्यं वेश्माचलं प्रासादरूपं पर्व्वतं निजरुचीभिः स्वीयकायकान्तिभिरलञ्चकार। भोजनं कृत्वा तं प्रासादमारूढवानित्यर्थः। चन्द्रोऽपि उदयन् आस्वादितामृतरूपेणौदनेन मोदमानः सुधापूर्णौदनेन मोदमानः सुधापूर्णोऽद्भुतरूपं प्राच्यां वर्त्तमानत्वादुच्चसन्निहितवैजयन्तं प्राच्यां

प्राचं सचित्रमविदूरितवैजयन्तं
वेश्माचलं निजरुचीभिरलञ्चकार ॥ १२१ ॥
भीमात्मजाऽपि कृतदैवतभक्तिपूजा
पत्यौ च भुक्तवति भुक्तवती ततोऽनु ।

वर्त्तमानमचलमुदयाचलं निजकिरणैरलङ्करोति । अद्य च चित्रमिति विरोधादाश्चर्य्यं । चन्द्रो हि मध्यन्दिने वर्त्तमानं मध्यन्दिनसमयानन्तरमस्ताचलमेव रुचिभिरलङ्करोति न तु प्राच्यमचलं । अयं तु चन्द्रो मध्याह्नानन्तरमपि प्राच्यमचलमलञ्चकारेत्याश्चर्य्यमित्यर्थः । चित्रभानिति पाठे पूर्व्ववदन्वयः । आखादितं सर्व्वेभ्यो गृहीतं यदन्नं जलं तद्रूपेणोदनेन मोदमानः सूर्य्योऽप्येवम्भूतमुदयाचलं निजदीप्तिभिरलङ्करोति । अद्य च सूर्य्योऽपि मध्याह्नानन्तरमस्ताचलमेवालङ्करोति न तु प्राच्यमलङ्करोति । अयं तु सूर्य्यः प्राच्यमचलमलङ्कृतवानिति चित्रमित्यर्थः । प्राचं ऋत्विगित्यादिना (पा० ३।२।५९) क्विनि उगिदचामिति (पा० ७।१।७०) नुमि सुत्वं ॥ १२१ ॥

भीमेति । ततो नवप्रासादारोहणानन्तरं भीमात्मजाऽपि तस्याङ्कं अध्यास्त । कीदृशी । कृता गौर्य्यादिदेवतानां भक्त्या षोडशोपचारपूजा यया । तथा पत्यौ च भुक्तवति सति स्वयमपि भुक्तवती । अनन्तरञ्च भूषणभरेण अलङ्कारबाहुल्येन योऽतिभरो गौरवं तेन अलसमङ्गं यस्याः सा । भूषणबाहुल्येन अतिभरा यथा वा भूषणभरमपि वोढुमसमर्था अतिमृद्वी

तस्याङ्कमङ्कुरिततत्परिरिप्सुमध्य-
मध्यास्त भूषणभरातितरालसाङ्गी॥ १२२॥
तामन्वगाद्शितविम्बविपाकचञ्चोः
स्पष्टं शलाटुपरिणत्युचितच्छदस्य।

तदशान्मन्दगतिर्वा। कीदृशमङ्कं। अङ्कुरिता सम्यगुदिता तत्प-रिरिप्सा भैम्यालिङ्गनवाञ्छा यस्य तादृशो मध्यो मध्यदेशो यस्य। उक्तविशेषणविशिष्टा सती मलाशया तदङ्कं समुपाविशदिति भावः। अपि समुच्चयार्थः। पत्यौ भुक्तवतीति पतिव्रताजातिः। परिशुद्धमध्यमिति पाठान्तरं चिन्त्यं। अङ्कं अधि-शीङ्स्थासामिति (पा० १४४६) कर्म्मत्वं॥ १२२॥

तामिति। काऽप्यनिर्द्दिष्टनामा अतिसुन्दरी बाला सखी तां भैमीं अनुलक्षीकृत्य पश्चात् अगात् जगाम। कीदृशी। कीरस्य शुकस्यैकं पञ्जरं करवारिरुहे पाणिपद्मे वहन्ती। उत्प्रेक्षते। शुकस्य आत्मनो वा सुवर्णादिघटितत्वात् पञ्जरस्यैव वा मूर्त्तिं सौन्दर्य्यपुञ्जमिव पृथक्करे पञ्जररूपेण वहन्तीति सम्बन्धः। किम्भूतस्य कीरस्य। अशितस्य भक्षितस्य पक्वस्य विम्बीफलस्य विपाकः परिणामस्तद्रूपा चञ्चुर्यस्य अतिप्रियभुक्तपक्वविम्बीफलमेव तदीयचञ्च्वाकारेण परिणतमिति यावत्। तादृशस्यातिरक्तचञ्चोरित्यर्थः। तथा स्पष्टं सर्व्वथापि शलाटु अपरिपक्वं यत्-किञ्चित् फलं भुक्तविम्बीफलमेव वा तस्य परिणतिः अतिनी-लता तस्या उचिता तद्योग्यास्तत्तुल्या अतिनीलाः छदाः

कीरस्य काऽपि करवारिरुहे वहन्ती
सौन्दर्य्यपुञ्जमिव पञ्जरमेकमाली ॥ १२३ ॥
कूजायुजा बकुलपक्षतिसीमसीम्ना
स्पष्टं कुहूपदपदार्थमिथोऽन्वयेन।

पक्षा यस्य। अपक्कानि श्यामानि भक्षितानि यानि फला-न्तराणि बिम्बीफलान्येव वा यदोयच्छदाकारेण परिणता-नीति यावत्। तादृशस्य अतिहरितपक्षस्य रक्तचञ्चुत्वं नील-पक्षत्वञ्च जातिः। पाठितशुकादिपञ्जरादिधारिण्याः सख्या अपि नायिकानुगमनं जातिः। भोजनानन्तरं पाठितशुक-सारिकादिशब्दानां गीतस्य च श्रवणेन नृत्यादिवीक्षणेन च क्रीडनं राज्ञामपि जातिः। आमे फले शलाटु स्यादित्य-मरः ॥ १२३ ॥

कूजेति। एका सखी पिकेन कोकिलेन सह उपलक्षिता वा तां भैमीं अन्ववर्त्तत अनुलक्षीकृत्य जगाम। किम्भूतेन पिकेन। कूजया मधुराव्यक्तेन शब्देन सह आत्मानं युनक्तीति युजा युक्तेन कुहूशब्दं कुर्व्वतेत्यर्थः। तथा बकुलो भूयान् पक्षाणां शितिमा कृष्णत्वं तस्मिन् सीम्ना अवधिभूतेन अत एव विशेषेण कुहूरिति पदस्य तथा तदर्थस्य तत्पदवाच्यस्य अमावास्यारूपस्य च मिथो अन्योन्यसम्बन्धो यत्र तादृशेनेव स्पष्टमुत्प्रेक्षायां कुहूपदयोगि-त्वात् कृष्णतमत्वाच्च अमावास्याविषये कुहूपदपदार्थयोस्तादा-त्म्यरूपेणेति यावत्। अमावास्याऽपि कृष्णपक्षसम्बन्धिनी मर्य्यादा

तिर्य्यग्धृतस्फटिकदण्डकवर्त्तिनैका
तामन्ववर्त्तत पिकेन मदाधिकेन ॥ १२४ ॥
शिष्याः कलाविधिषु भीमभुवो वयस्या
वीणा मृदुक्वणनकर्म्मणि याः प्रवीणाः।
आसीनमेनमुपवीणयितुं ययुस्ता
गन्धर्व्वराजतनुजा मनुजाधिराजं ॥ १२५ ॥
तासामभासत कुरङ्गदृशां विपञ्ची
किञ्चित् पुरः कलितनिष्कलकाकलीका।

भवति। अत एव कुशब्दाव्याख्या च। तथा तिर्य्यक् तिरश्चीनं करधृतस्फटिकदण्डकः प्रसदण्डः तत्र वर्त्तिना स्थितेन तथा मदाधिकेन मदोन्मत्तेनेत्यर्थः ॥ १२४ ॥

शिष्या इति। या भीमभुवो भैम्या वयस्याः सख्यः कलाविधिषु चतुःषष्टिकलाकर्म्मसु विषये भैम्या एव शिष्याः, तथा वीणाया मृदुक्वणनकर्म्मणि मधुरशब्दरूपे व्यापारे प्रवीणास्ता गन्धर्व्वराजो विश्वावसुस्तस्य तनूजाः कन्याः तत्तुल्याः प्रासाद आसीनं एनं मनुजाधिराजं नलं उपवीणयितुं वीणयोपगातुं ययुः प्रापुः ॥ १२५ ॥

तासामिति। तासां कुरङ्गदृशां विश्वावसुकन्यानां विपञ्ची वीणा अभासत शुशुभे। किम्भूता। किञ्चित् पुरः ईषत्पूर्वं प्रारम्भसमये कलिता अङ्गीकृता निष्कला गम्भीरमन्द्रस्वरश्रुति-वर्णविशेषाभिव्यक्तिरहिता काकली सूक्ष्ममधुरा अव्यक्तरागवि-

भैमीतथामधुरकण्ठलतोपकण्ठे
शब्दायितुं प्रथममप्रतिभावतीव ॥ १२६ ॥
सा यद्गताखिलकलागुणभूमभूमी-
भैमीतुलाधिगतये स्वरसङ्गताऽऽसीत्।

क्षेपो यथा। अत एवोत्प्रेक्षते। भैम्यास्तथा अनिर्वचनीयमधुर-स्वरयुक्तायाः कण्ठलताया उपकण्ठे शब्दायितुं तस्याः पुर-स्ताच्छब्दं कर्तुं प्रथमं प्रारम्भे अप्रतिभावतीव प्रतिभारहितेव अधृष्टेव। अन्योऽप्यधिकविदस्य पुरस्ताच्छब्दायितुं गातुं वा अधृष्ट-त्वादशब्दः सन् प्रथमं मन्दमेव भाषते गायति वेति सङ्गीत-विद्याविदामियं जातिः। प्रथमं गायमानाः प्रारम्भे काकलीमा रचयन्तीति काकल्यादिसङ्गीतशास्त्रादेव गन्तव्यं। काकलीकेति न इतश्चेति कप् (पा० ५।४।१५२) शब्दायितुं शब्दवैरेति (पा० ३।१।१७) क्यङ् ॥ १२६ ॥

सेति। सा विपञ्चीधृतानामखिलानां गीतनृत्यादिचतुः-षष्टिकलानां सौन्दर्यादिगुणानाञ्च भूम्नो बाहुल्यस्य भूमी स्था-नभूता भैमी तस्यास्तुलाधिगतये साम्यप्राप्तये स्वयमपि पूर्वो-क्तप्रकारेण तादृशी सती भैमीस्वरतुल्यत्वप्राप्तये यत् स्वरैः षड्जादिभिः सङ्गता सम्बन्धा आसीत्। अथ च भैम्या सार्द्धं साम्यप्राप्तये स्वरलाघवाभिलाषं गताऽभूत्। सैवा विपञ्ची तं भैमीसाम्यलाघवाभिलाषलक्षणमविनयमत्युत्तमावमाननमेव परिवादं लोकमुखे स्फुटं दोषं प्राक् पूर्वं इत्य प्राप्य। अथ

तं प्रागस्मावविनयं परिवादमेत्य
लोकेऽधुनाऽपि विदिता परिवादिनीति ॥ १२७ ॥
नादं निषादमधुरं ततमुज्जगार
साऽभ्यासभागवनिभृत्कुलकुञ्जरस्य ।

स परिवादं वीणावादनसाधनं तद्रूपमविनयं प्राप्य अधुनाऽप्यद्य यावदपि लोके परिवादिनीति विदिता ख्याता परिवादयोगात् परिवादिनीत्यद्यापि गीयत इत्यर्थः । अथ च वीणावादनसाधनयुक्ता । यद्वा सप्ततन्त्रीयुक्ता वीणा परिवादिनी । भीतो भयानि पश्यतीति न्यायेन पूर्व्वमपि लोके दुष्टतां प्राप्ता पुनरपि उक्तमस्य पुरस्तात् प्रागल्भ्ये दोषान्तरं प्रकुर्म्मा नेव अप्रतिभावतीति प्राचीनश्लोकार्थहेतुतया योज्यं । परिवादः कलङ्के स्याद्वीणावादनवस्तुनीति विश्वः ॥ १२७ ॥

नादमिति । अवनिभृतां कुलं वंशस्तत्र कुञ्जरः श्रेष्ठस्तस्य नलस्य अभ्यासभाक् समीपवर्त्तिनी सा तन्त्री वीणावाद्यरूपा निषादस्वरेण मधुरं श्रव्यं नादं उज्जगार उद्गीर्णवती । किम्भूता । ततः सश्रुतीनां द्वाविंशतिश्रुतियुतानां षड्जादीनां मूर्द्धि नादप्रान्ते कम्पः कम्पितस्वरो यया, ततः सह श्रुतिभिर्यया तथा मूर्द्धनि वीणाया एव उपरितनभागे कम्पितः स्वरो यया, वीणाङ्गे समयाङ्गुलिसंयोगाद्धि निषादस्वरो जायते तादृशी वा । ततः सश्रुतीनां द्वाविंशतिविदां सङ्गीतशास्त्रविदां मूर्द्धि कम्पो यया वा । तथा विचित्रं करचापलं नानारूपं आरो-

स्तम्बेरमीव कुलसंश्रुतिमूर्द्धकम्पा
वीणा विचित्रकरचापलमाभजन्ती ॥ १२८ ॥
आकृष्य सारमखिलं किमु वल्लकीनां
तस्या मृदुस्वरमसर्जि न कण्ठनालं ।

तावरोहाहिक्रमेण अङ्गुलिप्रान्तसञ्चरणेन वादकपाणिचाञ्चल्यं तत्क्षणमेवानेकस्थानावस्थानलक्षणं सा सामस्त्येन भजन्ती निषादप्रधानं ललितादिमङ्गलगीतं प्रकटीचकारेत्यर्थः । केव । स्तम्बेरमी हस्तिनीव । साऽपि अवनिभृत् पर्व्वतः कुलं वंश उत्पत्तिस्थानं यस्य तादृशपर्व्वतभवस्य हस्तिश्रेष्ठस्य राजसम्बन्धिनो वा हस्तिनः समीपवर्त्तिनी सकामा । तथा जातिस्वभावात् हृतः संश्रुतिश्चिरःकम्पः सम्यक्चिरःकम्पो यया । तथा नानाप्रकारं शुण्डदण्डचापल्यं भजमाना सती ततं निषादस्य गजो वदति इति शास्त्रप्रामाण्यान्निषादस्वरेण मञ्जुलं नादं उद्गिरन्ती । चापलभाग्भवन्तीत्यपि पाठः । स्तम्बेरमीति स्तम्बकर्णयोरित्यचि (पा० ३।२।१३) हलदन्तादित्यलुकि (पा० ६।३।९) जातिवाचित्वात् ङीष् ॥ १२८ ॥

आकृष्येति । तस्या वल्लकीनां वीणानां अखिलं अन्तरं सारं श्रेष्ठभागं आकृष्य तस्या भैम्याः कण्ठनालं ग्रीवादण्डः किमु न असर्जि न सृष्टं, अपि तु तमेव सारमाहृत्य तदीयं कण्ठनालं सृष्टं । यतो मृदुस्वरं सकलवीणासारनिर्म्मितत्वादेव भैमीकण्ठस्य मधुरतमत्वं जातमित्यर्थः । यस्मादेवं तेनैव हेतुना

तेनान्तरं तरलभावमवाप्य वीणा
क्षीणा न कोणममुचत् किमु वा लयेषु ॥ १२९ ॥
तद्दम्पतिश्रुतिमधून्यथ चाटुगाथा
वीणास्तथा जगुरतिस्फुटवर्णबन्धं।

एतमारतयैव अन्तरं वीणादण्डमध्यगतं तरलभावं सच्छिद्रतया मन्दशब्दत्वमवाप्य क्षीणा किमु लज्जितेव। वीणालयेषु स्वरविश्रान्तिरूपासु मूर्च्छनासु विषये कोणं वा लीलाधनुःसदृशाकारं वीणावादनसाधनं सत् नामुचत्। गृहीतसारोऽन्योऽपि निःसारतया अगम्भीरान्तःकरणतां प्राप्य क्षीणः सन् आलयेषु गृहेषु कोणं कुड्यभागद्वयसंयोगस्थानं न मुञ्चति। पुष्कलच्छिद्रस्य वीणादण्डस्य स्वरोऽतिगम्भीरः प्रशस्ततरो भवति मधुरतरं वीणा क्वणति स्मेति भावः। वीणास्वरापेक्षया भैमीस्वरस्याधिक्यमेतेन सूचितं। वीणादण्डस्य सच्छिद्रत्वेन निःसारत्वोत्प्रेक्षा। वीणादिवादने कोणोऽप्येकदेशो गृहस्य चेति विग्रहः ॥ १२९ ॥

तदिति। अथ काकस्तुतिकरणानन्तरं गन्धर्वराजकन्यानां वीणाः तयोर्दम्पत्योः श्रुतीनां कर्णानां मधूनि अमृततुल्यानि भैमीनलप्रियस्तुतिकारिणीनां चाटुगाथाः श्लोकान् तथा तेन प्रकारेण अतिस्फुटो वर्णबन्धः तन्त्रीविनिबद्धाक्षरविन्यासो यस्मिंस्तद्यथा तथा जगुः। यथा येन प्रकारेण वसुमत्यां भूमौ रतिरूपाया भैम्या अस्याः पञ्जरबद्धः कीरः शुको मुदं किरन् मोद-

इत्थं यथा वस्तुमतोरतिगृह्यकस्ताः
कोरः किरन्मुदमुदीरयति स्म विम्बाः॥ १३० ॥
अस्माकमुक्तिभिरवेध्यथ एव बुद्धे-
र्गाधं युवामतिमती स्तुमहे तथापि।
ज्ञानं हि वागवसरावचनाद्भवद्भ्या-
मेतावदप्यनवधारितमेव न स्यात्॥ १३१ ॥

तां हर्षमुत्पादयन् विम्बाः सर्व्वाः तत्तद्वर्णमाचारिसहिता गाथाः इत्थं वक्ष्यमाणरीत्या उदीरयति स्म। तिर्य्यग्योनिः शुकोऽपि यथा श्रवणमात्रेण सर्व्वा अपि गाथा अनुवदितुं शक्नोति तथा तन्त्रीषु स्फुटतराक्षरबन्धान् भैमीनलस्तावकश्लोकान् वीणाः स्फुटं गायन्ति स्मेति भावः। एतेन गन्धर्व्वराजकन्यानां वीणाप्रावीण्यं शुकस्यापि प्रज्ञातिशयः सूचितः। गृह्यकाः पक्षिमृगाम्श्चेकास्ते गुह्यकाश्च ते, इत्यमरः॥ १३० ॥

इत्थमिति यदुक्तं तदेवाह। अस्माकमिति। यद्यपि अतिशयिता मतिः प्रज्ञा ययोस्तौ युवां अस्माकमुक्तिभिर्गाथारूपाभिरेव अस्मदाग्रपनाभिः अस्माकं बुद्धेर्गाधं उत्तानार्थत्वं अवेध्यथ एव ज्ञास्यथ एव, तथापि वयं युवां स्तुमहे स्तुम एव। हि यस्मात् भवद्भ्यां वागवसरे स्तावकादिवचनावसरे सत्यपि अवचनात् अभाषणाद्धेतोरेतावत् अत्युन्नतार्थेऽत्यल्पमपि अस्मदीयं ज्ञानं नावधारितमेव न स्यात् अज्ञातमेव न स्यात्तु इत्यर्थः। तस्मात् स्तुम एव। वर्णनायां क्रियमाणायां अयमस्य-

भूभृद्भवाङ्कभुवि राजशिखामणेः सा
त्वञ्चास्य भोगसुभगस्य समः क्रमोऽयं।

शानो बहुज्ञान इति वा ज्ञातुरग्रे प्रसिद्धो भवति तस्मादवर्ण-
याम इति भावः। इत्येवं वीणानिबद्धगन्धर्व्वपुत्रीवचनं शुके
अन्ववददित्यर्थः। एवमुत्तरत्रापि ज्ञेयं। एतेन गन्धर्व्वपुत्रीभिः
श्लेषोद्भूत्यं परिहृतं ॥ १२१ ॥

भूभृदिति। सा भूभृद्भवा हिमाचलसुता पार्व्वती भोगै-
र्वासुक्यादिसर्पशरीरैः सुभगस्य भूषितस्य राजा चन्द्रः शिखा-
मणिर्यस्य चन्द्रमौलेः अङ्कभुवि उत्सङ्गदेशे, वर्त्तत इति शेषः,
प्रियतमत्वात्। त्वञ्च त्वमपि भीमपुत्री चन्दनादिभोगैर्मनोहरस्य
राज्ञां मुकुटमणेः श्रेष्ठतमस्यास्य नलस्य उत्सङ्गदेशे वर्त्तसे,
इत्ययं क्रमः समः। परिपाटी उचिता। पार्व्वत्या महेशस्य च
तव नलस्य च राजन्यायाः राजश्रेष्ठस्य च अन्योन्यसम्बन्धः समु-
चित एवेत्यर्थः। अथ च समस्तुल्यः। यथा तयोः सम्बन्धः तथा
युवयोरपीत्यर्थः। अथ वाऽयं शब्दश्लेषरूपः सम्बन्धस्तुल्यः। एवं
यद्यपि क्रमः समस्तथापि स पुनर्भेदो विशेषत्वं यत् नाक-
पालस्येन्द्रस्य कलत्रांशत्वेन एव भवनं तथा कथितस्य ख्यातस्य
राजत्वादिन्द्रांशत्वेन प्रसिद्धस्य भर्त्तुर्नलस्य सम्बन्धिनी अत्राप्य-
स्मिन्नपि जन्मनि भवती सती पतिव्रता। अपि शब्दात्र केवल-
मत्रैव किन्तु जन्मान्तरेऽपि त्वं सत्येव। अन्यथाऽत्रापि सतीत्वानुप-
पत्तेः। पार्व्वती तु ब्रह्मकपालस्य कलनया करे धारणाया

यस्माकपालकलनाकलितस्य भर्त्तु-
रत्रापि जन्मनि सती भवती स भेदः ॥ १३२ ॥
एषा रतिः स्फुरति चेतसि कस्य यस्याः
सूते रतिं द्युतिरथ त्वयि चातनोति।

कलितो विदितो न भवति अकपालकलनाकलितस्या-
दुष्टोऽपि न भवति। कपालित्वेन ज्ञातस्य भर्त्तुर्महेशस्य सम्ब-
न्धिनी पूर्व्वजन्मनि दक्षापत्यत्वे एव सती न तु हिमवदपत्य-
त्वेऽपीति महद्वैषम्यं। हरस्य नलस्य चोत्सवकलाद्येषसाम्यत्वेऽपि पा-
र्व्वत्यास्तव किञ्चिदेव सम्बन्धेषसाम्यं न तु सर्व्वं उत्करीत्या तवा-
धिकत्वादित्यर्थः। हिमवदपत्यत्वे पार्व्वत्या सतीत्वोक्तेर्निन्दा ना-
शङ्कनीया भैमीस्तुतिपरत्वे सतीशब्दस्य पार्व्वत्या नामपरत्व-
मात्रख्यापकत्वेनोक्तेर्निन्दापर्य्यवसानाभावात् ॥ १३२ ॥

एषेति। एषा भैमी कस्य वा चेतसि रतिः कामप्रियेति
स्फुरति। अपि तु न कस्यापि यतो यस्या एतस्या द्युतिः काय-
कान्तिः रतिं कामप्रियां सूते। अथ च अनुरागं प्रसूते अर्थात्
त्वयि अग्रजत्वात् कान्तिः पुत्री। रतिस्तु तत्पुत्री वा अतश्च मोः
सेयं रतिरिति कस्य वा चेतसि मतिः स्यात् कस्यापीत्यर्थः। अथ
वा त्वय्यपि विषये चैत्यचेत हरसम्बन्धिना वीक्षणेन कृतोऽनन्येन
खिन्नीकृतः न्यूनीकृतः निर्जरत्वेन देवत्वेन सिद्धोऽमरत्वरूप
आयुषोऽध्वा मार्गो यस्य तादृशस्य मकरध्वजस्य कामस्य संशयं
रूपसादृश्यात् किमयं काम इति सन्देहः को वा तनोति अपि

चैथ्यन्नवीक्षणखिलीकृतनिर्जरत्व-
सिद्धायुरध्वमकरध्वजसंश्रयं कः ॥ १३३ ॥
एतां धरामिव सरिच्छविहारिहारा-
मुल्लासितस्त्वमिदमाननचन्द्रभासा।

तु न कोऽपि करोति। कामस्य हरेण दग्धत्वात् सन्देहनिवृत्ति-रित्यर्थः। आ इत्याश्चर्ये। यस्य तव अङ्गजा कान्तिर्यतो रतिं सूते ततो रतिः सा तवापि न स्त्री। सा कामस्य स्त्री। तस्मात् त्वयि कामसंश्रयं कोऽपि न करोतीत्यर्थं इति नलं प्रति तद्वचनं शुकेन अन्ववादीदिति वा। रतिकामाभ्यामपि युवामतितमां सुन्दराविति भावः। चैथ्येति सम्बन्धे अणि, नय्वाभ्यामिति (पा० ७।३।३) वृद्धिनिषेधे पूर्व्वमैजागमः ॥ १३३ ॥

एतामिति। हे नल त्वं विभासि। किम्भूतः। एतां भैमीं बिभ्रत् अङ्के धारयन्। किम्भूतां। सरितां नदीनां छविं कान्तिं हरन्ति तच्छीला उज्ज्वलतरा मौक्तिकहारा यस्यास्तां। तथा वेद्यां अन्तः अन्तर्वेदि वेदिकामध्यं तद्वदतिशया श्रीः शोभा यस्याः, अन्तर्मध्ये वेदिवदतिशया श्रीर्यस्या वा। तथा जनमनसां प्रियः आनन्ददायी मध्यदेशः शरीरमध्यभागो यस्यास्तां। किम्भूतस्त्वं। अस्या भैम्या आननं तदेवचन्द्रस्तस्य भासा कान्त्या उल्लासितः हर्षं प्रापितः। क इव। चन्द्रभासा वृद्धिं प्रापितः पयसां राशिः समुद्र इव। कामिव। धरां भूमिमिव। यथा पृथ्वीं अङ्के धारयन् समुद्रः शोभते। किम्भूतां धरां। सरितो नद्या एव

विभ्रद्विभासि पयसामिव राशिरन्त-
र्वेदिश्रियं जनमनःप्रियमध्यदेशा ॥ १३४ ॥
दत्ते जयं जनितपत्त्रनिवेशनेयं
साचीकृतेन्दुवदना मदनाय तन्वी ।

कान्त्या हारिणो मनोहरा हाराः यस्यास्ताम् । तथा अन्त-र्वेद्याख्या या गङ्गायमुनामध्यभवा श्रीर्यस्यास्ताम् । तथा जनम-नसां प्रियो मध्यदेशो विन्ध्यहिमाचलान्तरभूभागरूप आर्य्या-वर्त्तपरपर्य्यायः पुण्यभूतो मध्यदेशो यस्यास्ताम् ।

हिमवद्विन्ध्ययोर्मध्ये यत् प्राग्विनशनादपि ।
प्रत्यगेव प्रयागाच्च मध्यदेशः प्रकीर्त्तितः ॥

इति मनुः । इदमाननं षष्ठीसमासः ॥ १३४ ॥

दत्त इति । अर्पितानि सखीभिः कस्तूर्य्यादिविरचितानि पत्त्र निवेशनानि मकराद्याकारपत्त्रवल्लीलिखितानि यस्यां सा पत्त्रवल्लीविभूषिता, तथा अक्षिभ्यां सह वर्त्तमानः साक्षः सचाक्षः साक्षःकृतः सनेत्रतां प्रापितः साचीकृतः स चासाविन्दुश्च स एव वदनं यस्याः सा चन्द्राधिकवदना इयं तन्वी कृशाङ्गी भैमी मद-नाय जयं दत्ते । एवंविधभैमीदर्शनेन कामो नितरामुल्लसतीत्यर्थः । अथ च कामस्य जयं दत्ते । एवंविधभैमीदर्शनवशीकृतस्त्वं का-मेन जीयस इत्यर्थः । यत्र कायकान्त्या भर्त्सितो जितो मत्स्य-केतुः कामो येन तस्य तव अत्र भैम्या विषये भुक्तिरेवैतच्छ-रीरोपभोगः एतन्मध्य उदरभागे स्थितस्य वर्त्तमानस्य दुर्बल-

मध्यस्थदुर्बलतमत्वफलं किमेत-
ल्लिप्तिर्यदत्र तव भर्त्सितमत्स्यकेतोः ॥ १२५ ॥

तमत्वस्य कार्य्यस्य फलं परिपाकः किमिति प्रश्नः, सम्भावना वा। अतिसुन्दरस्य तवैतच्छरीरभोगेऽतिशयैतदुदररामणीयकमेव प्रयोजकमित्यर्थः। अथ च मध्यदेशवर्त्तिनोऽतिकार्य्यस्य फलं एतदेव यदतिसुन्दरस्य तवात्र भुक्तिर्नामेत्यर्थः। कामेन तव विजये एतन्मुखचन्द्रस्य च साक्षाद्दृष्टव्यत्वात् साक्षित्वं युक्तं। अथ च कामेन जितमिति कामस्य जयदाने साक्षीकृता इन्दुवदनाः सभ्यस्य उपयाताः। अपि हि कामेन नलो भैमीवशीकृत इति जानन्ति एवं सत्यपि क्रूरोत्वादिना तर्जितः कामो येन तस्य तव अन्यस्मिन् भैमीविषये क्व विवादविषयोपभोगो लब्धजयं कामं क्रूरोत्वा सन्तर्ज्य तदीयमन्यं भैमीरूपं वा विषयं त्वं भुङ्क्ष्व। एतदुदरमध्यवर्त्तिनो कार्य्यस्य फलं किं रामणीयकातिशयात् परित्यक्तुमशक्तः सन् अन्यदीयमपि विषयं बलादन्यायेनैव भुङ्क्ते इत्यर्थः। अथ च मध्यस्थानां सभ्यानां दुर्बलतमत्वस्य ज्ञानदौर्बल्यस्य नियन्तुमसामर्थ्यस्य स्वदत्तजयनिर्वहणाशक्तत्वस्य वा फलं परिपाकं किमियमिति सम्भावना, अत्रापि विवादपदे साक्षिवादनं कृत्वा जयपत्रदानपुरःसरं एकस्मै जयपत्रं दीयते। तत्र निर्णये कृतेऽपि मध्यस्थाश्च दुर्बला भवन्ति तर्हि पराजितोऽप्येको लब्धजयमपि द्वितीयं तिरस्कृत्य तदीयं विवादं परं क्षेत्रादिकं बलाद्भुङ्क्ते, कथमन्यथा सभासाक्षिकजय-

चेतोभवस्य भवती कुचपत्त्रराज-
धानीयकेतुमकरा ननु राजधानी।
अस्यां महोदयमहस्पृशि मीनकेतोः
के तोरणं तरुणि न श्रुवते भ्रुवौ ते॥ १२६॥

यच्च द्वर्त्तं गिर्भत्स्य अन्योन्यद्दीयभुक्तिं करोतीत्यर्थापत्तिः। साची-
कृतेति तेन सहेति तुल्ययोग इति (पा० २।२।२८) बहुव्रीहिः।
बहुव्रीहौ सक्थ्यक्ष्णोरिति (पा० ५।४।११३) षचित्वि:। षचे
साचाद्रष्टरीति (पा० ५।२।९१) इनौ ञ्चि: ॥१२५॥

चेत इति। ननु भैमी भवती चेतोभवस्य राजधानी। कीदृ-
शी। कुचपत्त्रेषु राजानः श्रेष्ठाः पत्त्रवल्ल्य इत्यर्थः, तेषु धानीयः
स्थापनीयः। यद्वा कुचपत्त्रमेव राजधानी यो राजधानी-
समन्वीकेतुर्ध्वजचिह्नभूतो मकरो मत्स्यो यस्यां स राज्ञो मु-
ख्यावस्थानगर्य्यां राजधान्यां साभिज्ञानचिह्नरूपः पताका-
दिध्वजो भवति। तथा च केतुभूतस्य मकरस्य त्वत्कुचयोर्वर्त्त-
मानत्वात् त्वं कामराजस्य राजधानी साचान्मदननगरी। मद-
नस्त्वय्येव वर्त्तत इत्यर्थः। अत एव हे तरुणि प्राप्तयौवने भैमि
के जना मीनकेतोर्मकरध्वजस्य सम्बन्धिनं महोदयरूपं महं
उत्सवं महान् अभ्युदयो यस्मिंस्तादृशं वा उत्सवं स्पृशन्त्यां स्पृश-
मिकामोत्सववत्यां अस्यां भवद्रूपायां राजधान्यां ते तव भ्रुवौ
तोरणं न श्रुवते। अपि तु सर्व्वेऽपि जनास्त्वद् भ्रूयुगं कामाभ्यु-
दयोत्थितबाह्यतमिश्रं वंशद्वयनिबद्धं आम्रादिमाङ्गलिकसुमा-

अस्या भवन्तमनिशं भवतस्तथैनां
कामः श्रमं न कथमृच्छतु नामगच्छन्।
छायेव वामथ गतागतमाचरिष्णो-
स्तस्याध्वजश्रमहरा मकरध्वजस्य ॥ १२७ ॥

लपल्लवरूपं तोरणमेव वदन्ति। कामस्तदेकाश्रयः सन् सर्व्वो-
त्कर्षेण वर्त्तत इति भावः। पत्त्रराजीत्यपि पाठः स्पष्टार्थः रा-
जेति पाठो मुख्यः। राजाहः इत्यादिना (पा० ५।४।९१) स-
मासान्तष्टच्॥ १२६ ॥

अस्या इति। हे नल अस्या भैम्याः सकाशात् भवन्तं अ-
निशं गच्छन्, तथा भवतः सकाशात् एनां भैमीं अनिशं गच्छन्
प्राप्नुवन् यातायातं कुर्वन् कामः कथं नाम श्रमं नच्छतु ग-
च्छतु अपि तु श्रमं न गच्छत्येव। सदा यातायातं कुर्व्वन्
श्रमं गच्छतीति युक्तमेव। अथ वा यस्मात् वां युवयोः छाया
कायकान्तिरेव उक्तरीत्या गतागतमाचरिष्णोस्तस्य मकरध्व-
जस्य अध्वनि जातं श्रमं हरति श्रमहरा एवम्भूता भवतीति
शेषः। दृश्यमानभवच्छोभावशादेव यातायातश्रमं न वेत्ती-
त्यर्थः। अथ च वृक्षच्छायादिनिर्म्मितच्छायाभागे गतागते
कुर्व्वतः पुरुषस्य श्रमं हरत्येव। भैम्यास्त्वय्येव कामस्तव च
भैम्यामेव नान्यत्रेत्येवं परस्परानुरागः कुत्रापि नास्तीति
भावः ॥ १२७ ॥

स्वेदाम्बुवप्रणयिनी तव रोमराजी
रत्यै यदाचरति जागरितव्रतानि।
आभासितेन नरनाथ मधूत्थसान्द्र-
मग्नाशमेषुशरकेसरदन्तुराङ्गः॥ १३८॥

स्वेदेति। हे नरनाथ स्वेदो घर्म्मजलं तस्मिन् तेन वा आ-
प्लवः स्नानं तत्र प्रणयिनी प्रीतिमती सात्त्विकसञ्जातस्वेदपूर-
व्याप्ता तव रोमराजिः रत्यै सुरतार्थं जागरितस्य उद्बुद्धस्य
व्रतानि उद्गतरोमाञ्चनियमान् यदाचरति उन्निद्रा भवतीति
यावत्। तेन कारणेन रोमाञ्चेन वा त्वं मधुनः पुष्परसस्योत्था-
नेनोद्गमेन सान्द्रः पुष्परसपूरेण निरन्तरं व्याप्तत्वाच्छरीरा-
न्तःप्रविष्टाः आशमेषोः कामस्य पुष्परूपा शरास्तेषां केसरैः
पिच्छप्रायैर्दन्तुरं उच्चावचीकृतं अङ्गं यस्य एवम्भूतस्य स्वेदरो-
माञ्चो युक्तत्वात् प्रत्यङ्गमन्तर्मध्ये समधुकामवाणसम्बन्धिवहिर-
वस्थितो यत्र तत्र रागव्याप्ताङ्ग इवाभासि भैमीयोगात् सस्वे-
दरोमाञ्चो रिरंसुः कामशास्त्रयोजितः सुतरां शोभसे इत्य-
र्थः। अथ च रोमराजिर्दूतीस्थानीया। तथा च तव दूती
रोमराजिः कृततीर्थस्नाना रत्यै कामप्रियां त्वदधीनां कर्त्तुं
यस्माज्जागरणादिनियमान् करोति तेन कारणेन विशिष्टचि-
मग्नकामवाणपिच्छसम्भृत इव शोभसे। अन्याऽपि तदृणीकृत-
स्नाना रत्यर्थं कामेन सह स्वेदात् सकलां रात्रिं जागर्त्ति
॥ १३८॥

प्राप्ता तवापि नृप जीवितदेवतेयं
घर्म्माम्बुशीकरकरं वनमम्बुजाक्षी ।
ते ते यथा रतिपतेः कुसुमानि बाणाः
स्वेदस्तथैव किमु तस्य शरक्षतास्रं ॥ १३९ ॥
रागं प्रतीत्य युवयोस्तमिमं प्रतीची
भानुश्च किं द्वयमजायत रक्तमेतत् ।

प्राप्तेति । हे नृप अम्बुजाक्षी तव जीवितदेवता प्राणेश्वरी इयं भैम्यपि घर्म्माम्बुशीकरकरं वनं स्वेदजलविन्दुमिश्रणं प्राप्ता । इयमपि त्वदीयस्पर्शवशात् सात्त्विकस्वेदयुक्ताऽभूदित्यर्थः । न केवलं त्वमेव स्वितः,अपि तु इयमपीत्यपेरर्थः । अथ च देवतायाः स्वेदो नास्ति इयन्तु देवताऽपि सस्वेदेति चित्रमित्यपि शब्दार्थः । अतश्च कुसुमान्येव यथा येन प्रकारेण ते ते भैमीकरचरणादि-रूपेण प्रसिद्धपराक्रमाः मोहनशोषणादिकाः कामवाणाः तथैव तेनैव प्रकारेणायं स्वेदस्तस्य कामस्य सम्बन्धि कामेन रचितं शर-क्षतास्रं स्वीयवाणव्रणरुधिरं किमु । एतस्याः कामवाणविद्धत्वात् स्वेदः । तस्यान्यव्रणरुधिरत्वं नैव सम्भावयितुं युक्तं यादृशो यक्ष-स्तादृशो वलिरिति न्यायेन पुष्पवाणानां धवलत्वात् तज्जन्यं रुधिरमपि तादृगेव युक्तं इति स्वेदजलस्य रुधिरत्वं युक्तमित्यर्थः । कुङ्कुमाङ्गरागलगनाद्वा रक्तत्वात् स्वेदजलस्य रुधिरत्वं युक्तं । इयमपि कामवाणविद्धा रिरंसुरस्तीति भावः ॥ १३९ ॥

रागमिति । प्रतीची दिक् भानुश्च एतद्द्वयं युवयोः तं सात्त्वि-

तद्वीक्ष्य वां किमिव केलिसरित्सरोजैः
कामेषुतोचितमुखत्वमधीयमानं ॥ १४० ॥

कस्वेदरोमाञ्चसूचितं इमं प्रत्यक्षदृष्टमिव अनुरागं प्रतीत्य किं
ज्ञात्वेव रक्तं अजायत लोहितवर्णमभूत्, भैमीनलाविदानीं रि-
रंसू अपि दिवामैथुननिषेधभिया साकाङ्क्षौ वर्त्तेते । तस्माद्रात्रिं
करिष्यामीति सूर्य्यमस्तं प्रापयितुमिव प्रतीची रक्तवर्णाऽभूत् ।
इदानीं मयाऽप्यस्तं गन्तुं युक्तमितीव सूर्य्योऽपि रक्तवर्णोऽभू-
दित्यर्थः । अथ च सरागौ युवां दृष्ट्वा तदयमपि सरागमभूत् ।
अथ च युवयोरेव केलिसरितः सरोजैः कमलैः तद् भानुप्रती-
चीरूपं रक्तमिथुनं वीक्ष्य वां भैमीनलौ च वीक्ष्य किं दृष्ट्वेव
सन्ध्यासमयकामस्य इषुतोचितं शरत्वयोग्यं मुखं अग्रं येषां त-
द्भावत्वं तीक्ष्णाग्रत्वं अधीयमानं अभ्यस्यमानं विद्यत इति शेषः ।
तान् सानुरागौ दृष्ट्वा कमलैर्मुकुलीभवनव्याजेन पुष्पबाणती-
क्ष्णाग्रत्वमनुभूयते किं । कामो हि रिरंसू स्त्रीपुंसौ दृष्ट्वा तीक्ष्ण-
मुखैः शरैर्विध्यतीत्यर्थः । अथ च एतौ भैमीनलौ प्रतीचीभा-
स्करौ च यदि सरागौ जातौ तर्हीदानीं रात्रिः सन्निहिताऽ
स्तीति अस्माभिरपि मुकुलीभावं प्राप्तुमुचितमिति तैरपि मुकु-
लीभूतं । पद्मानां सङ्कुचितमुखत्वं कामशरयोग्यं तीक्ष्णमुखीभा-
वेनोत्प्रेक्षितं सन्ध्याकालो जातः, कमलानि च मुकुलितानि इति
भावः ॥ १४० ॥

अन्योन्यरागवशयोर्युवयोर्विलास-
स्वच्छन्दताच्छिदपयातु तदालिवर्गः।
अत्याजयन् स्मितमथाजिमकारयन्वा
दन्तैर्नखैश्च मदनो मदनः कथं स्यात्॥ १४१॥
इति पठति शुके मृषा ययुस्ता
बहुनृपकृत्यमवेत्य साम्ध्यवेलं।

अन्योन्येति। आलिवर्गः अन्योन्यरागेण परस्परानुरागेण रमणाभिलाषेण वशयोः रिरंसयाऽन्योन्याधीनयोर्युवयोर्विला-सस्य स्वच्छन्दतां निःशङ्कप्रवृत्तिं छिनत्ति कामक्रीडाविप्रकारी यस्मात् तस्मादपयातु गृहाद्बहिर्निर्गच्छतु, यस्मात् मदनः कामः स्मितं वसनं अत्याजयत् अपरिहारयत्, अर्थात् स्त्रीपुंसौ, तथा दन्तैर्नखैश्च करणभूतैः आजिं सङ्ग्रामं एतैरुपलक्षितं वा नानाबन्धकरसुरतमल्लयुद्धं च स्त्रीपुंसौ अकारयत् सन् माद-यतीति मदनः मदकारी कथं वा स्यादपि सैवमेव कारयन् मदनो हर्षकारी भवेदेव तस्मात्सखीवर्गो गृहान्निर्गच्छत्वि-त्यर्थः। मदनः कथं स्यात् कथं भवेत्, मदनः, नन्द्यादित्वात् ल्युः॥ १४१॥

इतीति। ता गन्धर्व्वराजपुत्र्यः सख्यश्च शुके इति पूर्व्वोक्तं प-ठति सति व्यक्तं भाषमाणे सति गन्धर्व्वपुत्रीवीणाभिवद्धा गाथाः स्तुतमनुवदति सति साम्ध्यवेलं दिनरात्रिसन्धिवेलायां भवं बहु-नृपकृत्यं सन्ध्यावन्दनं सायं होमादिकं नलस्य नित्यकर्म्म अवेत्य

कुपितनिजसखीदृगर्द्धदृष्टाः
कमलतयेव तदा निकोचवत्यः ॥ १४२ ॥
अकृत परभृतः स्तुहिस्तुहीति
श्रुतवचनस्वगनूक्तिचुञ्चुचञ्चुः ।

श्लाला मृषालीकमेव अत्रेदानीं भवतीभिः न स्थातव्यमिति शुकोऽस्मान्निष्कासयति तर्हि वयं याम इति मिषामाचेण ययुर्गेहाद्बहिर्निर्जग्मुः। रिरंसुरपि नलः सन्ध्यावन्दनादिसमये नित्यकर्म्मातिक्रम्य सम्भोगं न करोति रिरंसुर्भैम्यपि स्वयं ग्रहं न करोति इति यद्यपि ता जानन्ति तथापि भैमीपरिहासार्थं तादृशं शुकवचनमेव व्याजीकृत्य बहिर्निर्गता इत्यर्थः। किम्भूतास्ताः, कमलतयेव कमलरूपत्वेनेव तदा सन्ध्यासमये निकोचवत्यः सङ्कोचवत्यः। कमलानि सन्ध्यायां सङ्कुचन्ति। तादृश्या वृथागमनारम्भेण क्रीडालीलमञ्जनात् कुपितायाः निजसख्या भैम्या दृगर्द्धेन एकदेशेन दृष्टाः विलोकिताः सङ्कोचत्वात्तेषत्तीयभागतिर्य्यग्व्यापारेणैव दृष्टाः। कुपिता हि मानिनी दृगन्तेन पश्यति। निकोचः भावे घञ् ॥ १४२ ॥

अकृतेति। सख्या पूर्व्वमानीतः परभृतः कोकिलोऽपि जन्मान्तरात् स्वभावाच्च जातो नैनयो रागो लौहित्यं यस्य एवंविधः सन् स्तुहिस्तुहीत्येवं रूपं शब्दमकृत, पिकः स्वभावादेव स्तुहि स्तुहीत्येवं चुकूजेत्यर्थः। तच्चोत्प्रेक्षते। पठिता समाप्तिं प्रापिता नलस्य नुतिः स्तुतिर्येन तं स्तुतिं कृत्वा तूष्णीभूतं कीरं शुकं प्रतीव

पठितनलनुतिं प्रतीव कीरं
तमिव नृपं प्रति जातनेत्ररागः ॥ १४३ ॥
तुङ्गप्रासादवासादथ भृशमुशतामायतीं केलिकुल्या-
मद्राक्षीदर्कबिम्बप्रतिकृतमणिना भीमजा राजमानां।

उद्दिश्येव स्तुहि स्तुहीत्यवदत। रे कीर किमिति तूष्णीम्भूतोऽसि इतःपरं नलस्य स्तुतिं कुर्विति नलस्तुतौ बुद्धिं प्रावर्त्तयदित्यर्थः। एवं वचने पिकस्य कथं सामर्थ्यमित्याशङ्क्याह। श्रुता वीणानिक्वणशुकानूदितवचनस्रक् तस्याः अनूक्तिः सर्व्वानुवादः तया वित्ता प्रसिद्धा प्रवीणा चञ्चुर्यस्य तादृशः, शुकानूदितं सर्व्वमनूद्य इतःपरमपि स्तुहि स्तुहीत्याहेत्यर्थः। नेत्ररागेत्युत्प्रेक्षते तं नलं प्रतीव रक्तीकृत्येव जातनेत्र प्रीतिंसुन्दरतरं नयनानन्दकारिणं नलं दृष्ट्वा जातनेत्रप्रीतिः स्तुहि स्तुहीत्यवदतेत्यर्थ इति रागशब्देनोत्प्रेक्षा अनूक्तिचञ्चुरिति तेन वित्त इति (पा० ५।२।२६) चुञ्चुप् ॥ १४३ ॥

तुङ्गेति। अथैवं वीणाक्वणनानुवादिशुकालापानन्तरं भीमजा केलिकुल्यां क्रीडार्थकृत्रिमनदीमद्राक्षीत्। किम्भूतां भैम्याः तुङ्गे उच्चतरे प्रासादे वासात् स्थितेर्हेतोः भृशं कृशतां आयतीं प्राप्नुवतीं। अधोदेशे स्थिता स्वयं महीयस्युच्चतरदेशे स्थितां भैमीं प्रत्यणीयस्त्वेन प्रतिभासमाना तामित्यर्थः। तथा अस्तगामिनोऽर्कबिम्बस्य प्रतिकृत्या प्रतिबिम्बरूपेण महाप्रकाशेन मणिना राजमानां। तथा वक्रं वक्रं स्वभावकुटिलं व्रजन्तो गच्छन्तो, अत

वक्रं वक्रं प्रजन्तो फणियुवतिरिति चक्षुभिर्व्यक्तमुक्ता-
ऽन्योन्यं विद्रुत्य तीरे रथपदमिथुनैः सूचितामास्तिकृत्या ॥१४४॥
अथ रथचरणौ विलोक्य रक्ता-
वतिविरहौ मन्मथबाणविद्धौ।

एव फणियुवतिरिति कृष्णसर्पीयमिति चक्षुभिः चाक्षुषैः रथ-
पदमिथुनैश्चक्रवाकस्त्रीपुंसयुगलैः व्यक्तं स्पष्टं यक्रमन्योन्यं परस्परं
यथा तथा तीरे विषये विद्रुत्य पलाय्य कर्म्मभूते वा द्वे तीरे प्रति-
गता भार्त्तिकृत्या विरहपीडासम्भविना रुतेन कूजनेन सूचितां
प्रकटीकृतां। दूरस्थत्वात् सान्ध्यतमसावृतलाच स्पष्टतरमदृश्य-
मानाऽपि नदीयमिति चक्रवाककूजितेन ज्ञापिता। फणियुव-
तिरिति सूचितामिति वा। कृष्णसर्प्यपि कृष्णा भवति सूर्य्यबिम्ब-
तुल्येन शिरस्थेन मणिना शोभते च। वक्रं वक्रं प्रजिताश्च दृष्ट्वा
जनाः पक्षिणो वा पलाय्य दीनस्वरोपलक्षिताः परस्परसह-
वासं मुञ्चन्ति। सूर्य्यमस्तं जिगमिषुं दृष्ट्वा चक्रवाकमिथुनानि
सान्ध्यविरहपीडया रुतं कृत्वाऽन्योन्यं मुक्त्वा पलाय्य केलिकुल्या-
परावारे तीरे तिष्ठन्तीति भैमी ददर्शेत्यर्थः। उपमानेऽप्युक्तिरिति
वासः। तुङ्गप्रासादमारुह्य चद्राक्षीदिति अध्याहारो वा ॥१४४॥

अथेति। अथ केलिकुल्यादर्शनानन्तरं सा भैमी रक्तौ पर-
स्परानुरक्तौ स्वभावेन रक्तवर्णौ च अतिविरहौ अतिशयेन नितरां
वियोगासहिष्णुतयाऽऽहतौ कामशरैर्विद्धौ, अतएव रुधिरैरिव
रक्तौ रथचरणौ चक्रवाकौ विलोक्य तं वर्त्तमानपद्यानां सूचि-

अपि तमस्तुत पद्मसुगन्धिकालं
श्वसनविकीर्णसरोजसौरभं सा ॥ १४५ ॥

अभिलपति पतिम्प्रति स्म भैमी
सदय विलोकय कोकयोरवस्थां ।
मम हृदयमिमौ च भिन्दतौं हा
क इव विलोक्य नरो न रोदितीमां ॥ १४६ ॥

कालं सङ्कोचसमयं सायं सन्ध्यासमयमपि विरहपीडितकोकदर्शनदुःखेन सञ्जातस्वसनो निश्वासभरस्तं निर्गमेन कृत्वा विकीर्णं सरोजसौरभं यस्मिन्, तादृशं अस्तुत, सन्ध्यासमये पद्मसङ्कोचात् सौरभासम्भवेऽपि निश्वासमोचनेन पद्मिनीत्वात् पद्मगन्धं तदानीमपि विस्तारयति स्मेत्यर्थः । तौ तादृशौ दृष्ट्वा भृशं निःश्वासेत्यर्थः । अन्योऽप्यत्यन्तरूपादं दृष्ट्वा भृशं निःश्वसिति । विरहासहताहताविवासैरिति पाठः सुबोध्यः । स्यपदौ पुमान् स्त्रिया (पा० १।२।६७) इत्येकशेषः ॥ १४५ ॥

अभीति । भैमी पतिं प्रति इति अभिलपति स्म अवोचत् । इति किं । हे सदय सकरुण त्वं कोकयोरवस्थां विरहविह्वलं विलोकय हा कष्टं । इमौ कोकौ भिन्दतौं पृथग्देशावस्थितौ कुर्व्वंतौं अत एव मम भैम्या अपि हृदयञ्च एतच्छोकेन विदारयन्तीं इमां कोकयोरवस्थां विरहविह्वलां विलोक्य क इव नरः सचेता मनुष्यो न रोदिति अपि तु सर्व्वोऽपि

कुमुदमुदमुदेष्यतीमसोढा
रविरविलम्बितुकामतामतानीत्।
प्रतितरु विरुवन्ति किं शकुन्ताः
स्वहृदि निवेशितकोककाकुकुन्ताः ॥ १४७ ॥

परिदेवनं करोत्येव। सहयत्नात्तव दुःखं भविष्यतीति किं व्यक्तव्यमित्यर्थः ॥ १४६ ॥

कुमुदेति। हे प्रिय रविः उदेष्यतीं उत्पत्स्यमानां कुमुदानां मुदं विकासरूपं हर्षं असोढेव सोढुमशक्नुवन्निव अविलम्बितुं त्वरं गन्तुकामो यस्य तद्भावस्तत्ता तां अतानीत् विस्तारितवान्। आसन्नास्तमयो वर्त्तत इत्यर्थः। तथा शकुन्ताः पक्षिणः प्रतितरु विरुवन्ति विशेषेण रुतं कुर्व्वन्ति आसन्नमेचनिमीलनावासार्थिनो विरुवन्तःसन्तः स्वस्वनिवासवृक्षं प्रतिगच्छन्तीत्यर्थः। तत्रोत्प्रेक्षते स्वहृदि निवेशिताः कोकानां काकवः शोकविकृता विरावा एव अतिपीडाकारित्वात् कुन्ताः भल्लायैस्तादृशाः किं। चक्रवाकशोकपीडिता इव पक्षिणः क्रन्दन्तीत्युत्प्रेक्षा। अन्योऽपि वैरिणां उदेष्यतीं अभिवृद्धिं असहमानः सत्वरं कुत्रचिद्गच्छति। तथा अपरःसकृपः कश्चिद्दुःखितं कश्चिद्दृष्ट्वा क्रन्दति। सोढा तृन्। मुदं नलोकेति (पा० २।३।६९) षष्ठीनिषेधः। उदेष्यती आच्छीनद्योर्नुमिति (पा० ७।१।८०) विकल्पान्नुमभावः ॥ १४७ ॥

अपि विरहमनिष्टमाचरन्ता-
वधिगमपूर्व्वकपूर्व्वसर्व्वचेष्टौ।
इदमत्र निदर्शनं विदज्ञौ
विधिवशाचेतनचेष्टितानुमाने॥ १४८॥

अपीति। हे प्रिय स्वस्यामिष्टमपि विरहमाचरन्तौ स्वयमेव कुर्वाणौ तर्हि सदास्वानिष्टाचरणस्वभावावेव भविष्यत इत्यत आह। अधिगमो ज्ञानं तत्पूर्व्विकाः पूर्व्वा विरहाचरणात् प्राचीनाः सर्व्वाश्चेष्टा कर्त्तव्यता ययोस्तौ। अधिगमो लाभो हितमिति यावत्। तत्पूर्व्विकास्तदुद्देश्या पूर्व्वाश्चेष्टा ययोस्तादृशौ वा। बुद्धिपूर्व्वकारी हि स्वाहितेन प्रवर्त्तते, कोकयोश्च दिने भोजनादयः सकलाश्चेष्टा ज्ञानपूर्व्विकाः स्वहिताः। एवं सति अनेनैव स्वभावादप्येतौ सन्ध्यायां अकस्मादेवान्योन्यविरहे स्वयमेव यस्मादाचरतः तस्माद्विधिवशं दैवाधीनं चेतनानां प्राणिनां चेष्टितं पूर्व्वकर्म्माधीनं प्राणिनामाचरणमित्येवंरूपे अनुमाने कार्य्यकारणविशेषज्ञाने विषये यावेतौ विशिष्टौ विदज्ञौ कोकौ। इदमेव निदर्शनं, अयमेव दृष्टान्तः। अत्र प्रकृते खेदे वा, तस्मात् प्राचीनकर्म्मानुसारेणैव प्राणी कदाचित् हितं कदाचिच्चाहितमाचरतीति भावः। प्राणिनो दैवाधीनचेष्टिताः ज्ञानेऽपि प्रतिकूलतया प्रवर्त्तमानत्वात्। चक्रवाकवत्। इत्युपमानं॥ १४८॥

अह्निस्वारुणिमेष्टकाविसरणैः शोणे कृपाणः स्फुटं
कालोऽयं विधिना रथाङ्गमिथुनं विच्छेत्तुमन्विच्छता।
रश्मिग्राहिगरुत्मदग्रजसमारब्धाविरामभ्रमौ
दण्डभ्राजिनि भानुशाणवलये संसज्य किं निश्यते॥१४९॥

अह्नीति। स्फुटमुत्प्रेक्षते हे प्रिय रथाङ्गमिथुनं विच्छेत्तुं वियोजयितुं। अथ च विशेषेण विदारयितुं अन्विच्छता विधिना ब्रह्मणा दैवेन वा अयं कालः सन्ध्यासमय एव स्फुटं खड्गगुणयोगात् कालः कृष्णलोहमयः कृपाणः भानुशाणवलये सूर्य्यरूपे शाणचक्रे संसज्य संयोज्य निश्यते किं तीक्ष्णीक्रियते किमित्यर्थः। किम्भूते वलये। अस्तमयकालसान्निध्यात् अह्नि स्वः किरणस्तोऽरुणिमा सएव इष्टकाविसरणानि इष्टकाचूर्णप्रसारणानि तैः शोणे रक्तवर्णे तथा रश्मिग्राहिणा गरुत्मतोऽग्रजेन अरुणेन समारब्धाऽविरामा निरन्तरा भ्रमिर्भ्रमणं तस्मिन् सदा अरुणेन कृतभ्रमणे। अथ वा आकर्षणरज्ज्वादिभिः अरुणसमैस्तद्वत्तेजस्विभिर्बलिभिः पुरुषैः आरब्धनिरन्तरभ्रमणे तथा दण्डसंज्ञकेन सूर्य्यपार्श्ववर्त्तिना भ्राजिनि शोभनशीले। अथ च शाणचक्राधारभूतेन आकर्षणरज्जुसंयुक्तेन दारुमयेन दण्डेन शोभमाने सन्निहितास्तमयसूर्य्यसायंसन्ध्यासमयसान्निध्याच्चक्रवाकयुगं तीक्ष्णतरखड्गविदारितमिव विधिवशाद्वियुक्तं सत् व्यथत इति भावः। अन्योऽपि कश्चिच्छेत्तुं खड्गमुक्तविशेषणविशिष्टे शाणचक्रे तीक्ष्णं करोति। किरणप्रग्रहौ

इति स विधुमुखीमुखेन मुग्धा-
लपितसुधासवमर्पितं निपीय।
स्मितशबलवलन्मुखोऽवदत् तां
स्फुटमिदमीदृशमीदृशं यथात्थ॥ १५०॥
स्त्रीपुंसौ प्रविभज्य जेतुमखिलावालोचितौचित्ययो-
र्नम्रां वेद्मि रतिप्रसूनशरयोश्चापद्वयीं त्वद्भुवौ।

दण्डी माठरः पिङ्गलो दण्डश्चण्डांशोः पारिपार्श्विका इत्य-
मरः। भ्रमाविति भाषितं पुंस्त्वं। निज्यते णिजिर् शौचे इत्य-
स्मात् कर्मणि यक्। नकारतकारश्चान्यैव तिज्यत इति पठन्ति
तद्वत्॥ १४९॥

इतीति। स नलोऽपि तां भैमीमिति अवदत्। इति किं।
हे प्रिये त्वं यथा आत्थ तत् स्फुटं निश्चितं ईदृशं सत्यमेवेत्यर्थः।
किम्भूतः। इति पूर्वोक्तरीत्या विधुमुख्या भैम्या मुखेनार्पितं दत्तं
मुग्धं मनोहारि आलपितं मञ्जुभाषितमेव सुधासवं रसबा-
हुल्यादमृतं उन्मादकत्वाच्च मधु निपीय आस्वाद्य सादरमा-
कर्ण्य च स्मितेन शबलं मिश्रितं वलत् भैमीसम्मुखं भवत् मुखं
यस्य सः। कामिनो हि कामिनीमुखार्पितं मद्यं सानुरागं पि-
बन्ति, अनन्तरं चलितमुखाः सहासं किञ्चिद्वदन्ति च॥ १५०॥

स्त्रीति। अयि प्रिये अहं वक्रतरे त्वद्भुवौ रतिः प्रसूनशरः
कामश्च तयोर्नम्रां स्त्रीजयाय रत्या पुञ्जयाय च कामेन आक-
र्णमाकृष्य वक्रितां चापद्वयीं वेद्मि। त्वद्भुवावेव तयोर्धनुषी

त्वन्नासाच्छलनिह्नुतां द्विनलिकीं नालीकमुक्त्येषिणो-
स्त्वन्निश्वासलते मधुश्वसनजं वायव्यमस्त्रं तयोः ॥ १५१ ॥
पीतो वर्णगुणस्तवातिमधुरः कायेऽपि सोऽयं यथा
यं बिभ्रत् कनकं सुवर्णमिति कैराद्दत्य नोत्कीर्य्यते।

इत्यर्थः। किम्भूतयोः। अखिलौ त्रिजगति वर्त्तमानौ तत्तज्जातीयौ स्त्रीपुंसौ प्रविभज्य विभागं कृत्वा पृथग् जेतुं आलोचितं विचारितं औचित्यं याभ्यां तयोः। स्त्रियाः स्त्र्येव जेतुं योग्या। पुंसश्च पुमानेवेति आलोचितौचित्तयोरित्यर्थः। तथा नालीकानां विलसिमाचनालीकाख्यशरविशेषाणां मुक्तिं मोचणमिच्छतः एवंशीलयोः। रतिकामयोः धर्म्मिभिर्नीं द्विनलिकीं नालीकमोचमोपायभूतशरअयंत्रद्वयपर्म्मंद्वयं त्वन्नासाच्छलेन त्वदीयवामदक्षिणनासापुटद्वयव्याजेन निह्नुतां गोपितां जानामि। त्वन्नासापुटद्वयमेतन्न भवति किन्तु नालीकद्वयमुक्त्युपायभूता रतिकामयोः द्विनलिकीत्येवाहं मन्ये इत्यर्थः। तथा त्वन्निश्वासलते वामदक्षिणनासानिश्वासधाराद्वयं तयोः रतिकामयोः प्रत्येकं मधुश्वसनजं वसन्तकालीनमलयानिलप्रभवं वायव्यं वायुदेवताकं अस्त्रमेवाहं वेद्मि, सुन्दरत्वद्भ्रूनासाद्यवयवदर्शनमात्रेण कामवशत्वं भवतीति भावः। द्विनलिकीं समाहारे द्विगौ ङीप्। वायव्यं साऽस्य देवता (पा॰ ४।२।२४) इत्यर्थे वाय्वृतुपित्रुषसोर्यत् (पा॰ ४।२।३१) ॥ १५१ ॥

पीत इति। हे भैमि वर्णेषु शुक्लादिषु मध्ये गुणो वैशेषि-

का वक्षान्तरवर्त्तिना धवलिमा राजैव रूपेषु य-
स्तद्योगादपि यावदेति रजतं दुर्वर्णतादुर्यशः ॥ १५२ ॥

कादिभिर्गुणपदार्थत्वेन निर्दिष्टः पीतो हरिद्राभो वर्णः स च स एव अतिमधुरो रमणीयतरो न तु वर्णान्तरं मधुरमित्यर्थः। यथा येन कारणेन अयं पीतो वर्णः तेऽपि तवापि काये देहे वर्त्तते, अत्युत्तमया त्वयापि देहे धार्य्यते तस्मादयमत्युत्तम इत्यर्थः। अथ च रूपान्तरापेक्षया शुक्लरूपस्यैव प्रधानत्वादन्येषां चाप्रधानत्वात् वर्णेषु मध्ये गुणो प्रधानभूतोऽपि पीतो हरिद्राभो वर्णः स एवातिमधुरः प्रधानभूत इत्यर्थः। यस्मादयं ते काये वर्त्तते। अप्रधानस्यापि केनचिदत्युत्तमेनाङ्गीकृतत्वाद्धि प्राधान्यं भवति, तथा च त्वयाङ्गीकृतत्वात् प्राधान्यं युक्तमेवेत्यर्थः। अथ च गुणः पीत एव नान्यो गुणः पीतवर्ण एव गुणरूपोऽन्ये तु दोषरूपा इत्यर्थः। स एव च अतिमधुरः। उभयस्यापि हेतुः। पीतोऽयं तव काये वर्त्तते तस्माद्गुणोऽतिमधुरश्चेत्यर्थः। अथ च तव काये वर्त्तमानोऽयं प्रत्यक्षगम्योऽतिमधुरो रसो यथा पीतः नक्तचुम्बनस्थानचुम्बनेनास्वादितः, तथा तव काये सोऽतिप्रसिद्धो वर्णगुणो गौरिमाऽपि पीतः सादरं निरीक्षितोऽथ च हरिद्राभ इत्यर्थः। अपि चान्योन्यसमुच्चये। सोऽतिमधुरोऽधरो यथा पीतस्तथायं वर्णगुणोऽपि पीत एवेति वा सम्बन्धः। अथ च तव अतिमधुरो वर्णगुणो वर्णात्मकशब्दलक्षणो यथा पीतः आस्वादितः, अतिमधुरा तव वाणी पीतेत्यादि ज्ञातव्यं

एवं कृतत्वेनोक्ता प्रकृतपीतरूपवर्ण एव युक्तिमाह। त्वच्छरीराश्रयं पीतवर्णं बिभ्रत् कनकचम्पकशोभनो वर्णो यस्य तत् सुवर्णमिति कैर्जनैः आदृत्य आदरेण नोत्कीर्त्यते नोद्घोष्यते। अपि तु त्वदङ्गधृतसुवर्णतुल्यवर्णधारणादेव वर्णकं सुवर्णमित्युच्चैः कीर्त्यते। अथ च त्वच्छरीराश्रयं पीतवर्णं धारयच्चामीकरं शोभनो वर्णोऽस्येति व्युत्पत्त्या सुवर्णमिति कैर्जनैरादरेण नोद्घोष्यते, अपि तु त्वच्छरीराश्रितपीतवर्णमिति त्वदीयाङ्गमेव सुवर्णमिति कीर्त्तिर्लेभे इत्यर्थः। अथ च शोभनो वर्णः स्तुतिर्यस्य त्वदङ्गवर्णं बिभ्रदतितरां स्तुत्यं, न तु स्वत इति मुख्यया वृत्त्या सुवर्णमिति त्वदीयमङ्गमेव, कनकं तु त्वदङ्गवर्णसाम्यधारणाद्गौण्या वृत्त्या लोकेन कथ्यत इत्यर्थः। अत एव पीतवर्णस्य पुरस्तात् प्रधानानां वर्णान्तराणां नीलरक्तादीनां वर्णना का, अपि तु सा नैव कुत्राप्युपयुज्यते, तत्कथा न कार्यैव, यावत् यतः कारणात् यो धवलिमा शुक्लगुणः षड्विधेषु रूपेषु मध्ये राजेव श्रेष्ठतम एव निर्मलत्वादभ्यर्हितत्वात् रूपविभागवेलायां वैशेषिकैः प्रथमोच्चारितत्वाच्च प्रधानभूत एव तस्य प्रधानभूतस्यापि योगात् सम्बन्धात् रजतं दुष्टोऽसमीचीनो वर्णो यस्य तस्य भावस्तत्ता दुर्वर्णशब्दवाच्यता तद्रूपं दुर्यशः अकीर्त्तिरतिनिन्दितनीलादिवर्णान्तरयुक्तन्तु दुर्वर्णतां प्राप्नोतीति किं वाच्यमित्यर्थः। यावत् सकलं रजतमिति वा। अत्र प्रधानस्यापि पीतरूपस्य भैमीशरीरेणाङ्गीकृतत्वादेव उत्तमत्वं तद्योगात् काञ्चने सुवर्णमिति कीर्त्तिः। भैमीशरीरेणाङ्गीकृतत्वादेव च उत्तमस्यापि धवलिम्नोऽनुत्त-

खण्डक्षोदमृदि स्थले मधुपयःकादम्बिनीतर्पणात्
कृष्टे रोहति दोहदेन पयसां पिण्डेन चेत् पुण्ड्रकः।

मता। धवलिमा वर्णवाचित्वाद्गुणवचनत्वाद्वा इमनिच् ॥१५२॥

इदानीं नवभिः श्लोकैर्भैम्या वाणीं वर्णयति। खण्डेति। हे भैमि पुण्ड्रकः स्थूलेक्षुविशेषः पयसां पिण्डेन दुग्धानामत्यन्ताग्निसंयोगाद्घनीभूतेन गोलकेनैव दोहदेन एवम्भूते स्थले क्षेत्रे चेत् रोहति साङ्कुरो भवति। किम्भूते स्थले। खण्डः शर्करा तस्य क्षोदः चूर्णमेव मृत् मृत्तिका यस्मिन्, तथा मधु अमृतं माक्षिकमेव वा पयो यस्याः तया कादम्बिन्या मेघमालया तर्पणात् पूर्णजलकरणाद्धेतोर्द्विगुणाकृष्टमेघमालावृष्टजलं हि क्षेत्रं पुनः कृष्यते तादृशे समीकृते, उप्तं हि बीजं अङ्कुरार्थं पुनः पयोऽपेक्षत तत्स्थानेऽत्र दुग्धगोलकः। दोहदेत्यनेन निरातङ्कमभिवृद्धिः सूचिता। अनन्तरञ्च प्ररूढाङ्कुरः सन् पुण्ड्रकः फलोत्पत्तिसमयपर्यन्तं द्राक्षाणां द्रवः पक्वफलनिष्पीडितरसस्तस्य सेचनैः कृत्वा इक्षुरसादपि परिणतमाधुर्यातिशयं फलं यदि धत्ते तदा तर्हि ततोऽपि विशिष्टेक्षुफलादपि सकाशात् त्वद्गिरां तव वाणीनामुद्देशाय निर्देशार्थं मधुरशब्द आधारो मूलप्रकृतिर्यस्य तादृशस्तमप् प्रत्यय उदेति उत्पद्यते। कीदृग्भैम्या वाणीति पृष्टे उक्तविशेषणविशिष्टादिक्षुफलादतिमधुरतमेति तदा निर्देष्टुं शक्यत इति अतिशायने तमप् तदैव सङ्गच्छत इत्यर्थः। एवंविशिष्टफलं यदि भवेत् तर्हि तदेव तावदतिमधुरं तस्मादप्यतिमधुरं

स द्राक्षाद्रवसेचनैर्यदि फलं धत्ते तदा त्वद्गिरा-
मुद्देशाय ततोऽप्युदेति मधुराधारस्तमप्प्रत्ययः ॥ १५३ ॥
उन्मीलद्गुडपाकतन्तुलतया रज्ज्वा भ्रमीरर्जयन्
दानात्तश्रुतशर्कराचलमथस्वेनामृताब्धिः स्मरः ।

वस्तु विद्यते किं इति पृष्टे निःसीममधुरतमस्यान्यस्याभावात् तमप्
प्रत्ययान्तमधुरशब्देन भवद्वाण्येवोक्तमलेन दातुं योग्या न तु
विशिष्टमपीक्षुफलं निःसीममाधुर्याभावात् तमप्प्रत्ययानुपपत्तेः,
किमुत मधुराणि द्रव्यान्तराणि लक्षणवन्मधुरतमं वस्तु किञ्चि-
दपि न दृष्टं इति भावः । एवंविधे चेचे यदि पुण्ड्रको रोहति
स च पयसां पिण्डेन दोहदेन द्राक्षाद्रवसेचनैश्च दोहदेन यदि
फलं धत्ते इति वा । कादम्बिनी मेघमालेत्यमरः । पुण्ड्रो दैत्य-
विशेषेक्षुभेदेऽपीति विश्वः । ततः स्वार्थे कन् ॥ १५३ ॥

उन्मीलदिति । अमृतमेवाम्भोऽम्बं यस्य देवत्वात् तादृशो भ-
वन् स्मरो यदि इक्षुरस एवोदधिस्तस्मात् सकाशान् नव्यां देवा-
सुरोत्थापितपूर्व्वसुधाया अन्यादृशीं सुधामात्मनैर्वोत्थापयेन्नि-
र्गमयेत् तर्हि सा मधुरतमा सुधा मत्कर्णयोः परमां पारणां
अद्वितीयतृप्तिहेतुं भवत्या जिह्वायाः कृतिं त्वद्रसनानिर्म्मितां
वाणीं आह्वयेत स्पर्द्धापूर्वकमाकारयेत् । किम्भूतः स्मरः । उन्मी-
लन् अतिप्रकाशमानः अतिशयितः गुडस्य इक्षुरसविकारस्य
पाकः तज्जन्या ये तन्तव ऊर्ध्वोर्ध्वप्रसारितगुडनिर्गतदोरकाः
त एव दैर्घ्याल्लता तयैव रज्ज्वा मन्थभ्रमणदोरकेण कृत्वा दा-

नव्यामिक्षुरसोदधेर्यदि सुधामुत्थापयेत् सा भव-
ज्जिह्वायाः छुतिमाश्रयेत परमां मत्कर्णयोः पारणां ॥ १५४॥
आस्ये या तव भारती वसति तल्लीलारविन्दोल्लस-
द्वासे तत् कलवैणनिक्वणमिलद्वाणीविलासामृते ।

नाम्ने तुलापुरुषदानादिमध्ये आयुरारोग्यैश्वर्य्यादिफलकः श्रुतः शर्कराचलः स एव मथो मन्थानमन्दरः तस्य भ्रमीर्भ्रमणानि अर्जयन् कुर्वन्, तथा रज्वा शर्कराचलं मन्थानं चालयन् अतिमधुररसामयीसम्पादितं हि मधुरतमं भवतीत्येवंविधमधुररसामयीकत्वात्मधुरतमाऽपि अन्या सुधा भवद्वाणीतुल्या भवेद्वा न वा तदन्या तु नैवेत्यर्थः ।

अथातः सम्प्रवक्ष्यामि शर्कराचलमुत्तमं ।
यस्य प्रदानाद्विष्णुर्कंरुद्रास्तुष्यन्ति सर्व्वदा ॥

इति दानखण्डे । आश्रयेत स्पर्द्धायामाङः (पा० १।३।३१) इति तङ् ॥ १५४ ॥

आस्य इति । हे प्रिये तवास्ये या भारती सरस्वती वसतिः। किम्भूते आस्ये। तस्या भारत्या एव हस्ते स्थितस्य लीलारविन्दस्येव उल्लसन् प्रसरन् वासो गन्धो यस्मिन् पद्मिनीत्वात् पद्मतुल्यपरिमले। तथा तस्या एव कलो वैणो निक्वणः मधुरःस्फुटो वीणासम्बन्धी नादः तद्रूपं मिलत् सम्बध्यमानं वाणीविलासरूपं वक्रोक्त्यादिनानाविधवाग्विलासरूपं अमृतं यस्मिन्। तथा

तत्केलिभ्रमणार्हगैरिकसुधानिर्माणहर्म्याधरे
तन्मुक्तामणिहार एव किमयं दन्तस्रजा राजतः ॥ १५५ ॥
वाणी मन्मथतीर्थमुज्ज्वलरसस्रोतस्विनी काऽपि ते
खण्डा खण्ड इतीदमीयपुलिनस्यालप्यते वालुका।

तस्या एव केलिभ्रमणार्हं लीलागमनयोग्यं गैरिकेणोक्तधातु-विशेषेण सुधया धवलतया धवलसाधनचूर्णद्रव्येण च चित्रा-दिनिर्माणं यत्र तादृशं यत् हर्म्यं गृहं तद्रूपस्तत्तुल्यो ऽधरो यस्मिन् तादृशे आस्ये पुरो दृश्यमाने ये दन्तस्रजौ द्वे दन्त-माले राजतः शोभेते। तद्रूपः अयं पुरो दृश्यमानः तस्या भारत्याः मुक्तामणिरचितो हार एव किं तदन्ते रेजाते इत्यर्थः। सरस्वतीवीणाक्वणिततुल्या तव वाणीत्यर्थः। अत्र प्राधान्येन वाणीवर्णनं, अन्यत्प्रासङ्गिकं। पद्मगन्धादिभिर्मुखे भा-रतीवासोऽनुमीयते। ईश्वराणां गृहं गैरिकादिविचित्रं भवति गैरिकयुक्ता सुधेति वा ॥ १५५ ॥

वाणीति। हे भैमि वाणी काऽपि वर्णयितुमशक्यत्वात् लो-कोत्तरा, अथ वा निर्दिष्टमाना उज्ज्वलरसस्रोतस्वती शृङ्गारर-ससम्बन्धिनी वा नदी, अथ च निर्मलजलसम्बन्धिनी वा नदी अत एव मन्मथस्य तीर्थं कामोद्दीपिका,तथा इदमीयस्याः अस्या-नद्याः सम्बन्धिनः पुलिनस्य सम्बन्धिनी वालुकैव इक्षुविकाररूपः खण्ड इति आलप्यते गीयते। तथा पूताः निर्मलाः सिताः शुभ्राः चक्रिकाः शर्कराशतचक्राणि एतस्यास्तीरस्य मृदैव धव-लमृत्तिकयैव रचिताः किं। तथा पीयूषं अमृतं अस्याः सम्ब-

एतत्तीरमुदेव किं विरचिताः पूताः सिताम्बुक्किकाः
किं पीयूषमिदम्पयांसि किमिदन्तीरे तवैवाधरौ ॥ १५६ ॥

परभृतयुवतीनां सम्यगायाति गातुं
न तव तरुणि वाणीयं सुधासिन्धुवेणी ।
कति न रसिककण्ठे कर्त्तुमभ्यस्यतेऽसौ
भवदुपविपिनाम्रे ताभिराम्रेडितेन ॥ १५७ ॥

म्भांसि पयांसि इदम्पयांसि किं अस्या जलान्येव अमृतत्वेना-सम्पन्ने किं । तथा तवाधरावेव इदन्तीरे अस्या नद्यास्तीरे उभौ तटौ किं । शृङ्गाररसप्रधाना कामोद्दीपिका भवद्वाणी मधुरतमेति भावः ॥ १५६ ॥

परेति । हे तरुणि प्रादुर्भूतयौवने सुधासिन्धुवेणी सुधानदी-प्रवाहरूपा तव इयं वाणी परभृतयुवतीनां सम्यग्यथायाथ्येन गातुं भाषितुं नायाति, यस्माद्धेतोस्ताभिः कोकिलाभिरसौ त्वद्वाणी भवत्या उपविपिने उपवने स्थितो य आम्रवृक्षः तस्मिन् स्थित्वा रसालाङ्कुरास्वादेन रसिकेऽतिमधुरे, अद्य च ममाप्येवं वाणी भवत्वेवं साभिलाषे कण्ठे कर्त्तुं कण्ठस्थां कर्त्तुं आम्रेडितेन पुनः-पुनर्घोषणेन कतिवारान्नाभ्यस्यते, अपि तु बहुवारमभ्यस्यत एव। तस्मादद्यापि तासां भवद्वाणी सम्यग् नायातीति ज्ञायत इत्यर्थः। कोकिलालापादपि त्वद्वाणी मधुरतमेति भावः। भिन्नपाठनेन विद्याभ्यासः सुकर इति सूचनार्थं परभृतपदं। पुमपेक्षया स्त्रीणां विशेषतस्तरुणीनामिति सूचनार्थं युवतिपदं ॥ १५७ ॥

ऊर्ध्वस्ते रदनच्छदः स्मरधनुर्बन्धूकमालामयं
मौर्व्वी तत्र तवाधराधरतटाधःसीमलेखालता।
एषा वागपि तावकी ननु धनुर्वेदः प्रिये मान्मथः
सोऽयं कोणधनुष्मतीभिरुचितं वीणाभिरारभ्यते॥ १५८॥
स ग्राम्यः स विदग्धसंसदि सदा गच्छत्यपाङ्क्तेयतां
तच्च स्प्रष्टुमपि स्मरस्य विशिखा मुग्धे विगानोन्मुखाः।

ऊर्ध्व इति। हे प्रिये ते ऊर्ध्वो रदनच्छदः ओष्ठएव बन्धूकमालामयं स्मरधनुः तवाधराधरतटस्य अधःसीमापर्य्यन्तं मर्य्यादायां वर्त्तमाना लेखा सैव दैर्घ्याल्लता तत्र कामचापे मौर्व्वी एषा। तावकी वागपि मान्मथः कामसम्बन्धी कामाद्वैतप्रतिपादकः धनुर्वेदएव सोऽयं विशिष्टस्वद्वाणीरूपो मान्मथधनुर्वेद उचितं योग्यं यथा तथा कोणधनुष्मतीभिर्वीणावादनसाधनधनुर्युक्ताभिः वीणाभिः आरभ्यते, अभ्यस्यते परमद्यापि नायातीत्यर्थः। त्वद्वाणी वीणाक्वणितादपि मधुरतमेति भावः। धनुर्वेदस्य धनुर्धरैरेवाभ्यस्यत इत्यौचित्यं, अभ्यस्यते एतदुचितमिति वा। यत् स्वस्य नायाति तदागमनार्थमभ्यासोऽप्युचित एवेत्यर्थः॥ १५८॥

स इति। हे मुग्धे सुन्दरि यः पुरुषः मधु किं नामेति पृच्छति प्रश्नं कुर्व्वाणे जने विषये तवाधरमेव उत्तरं न दत्ते स ग्राम्यः पामरोऽचतुरः, न तु तव नगरनिवासयोग्य इत्यर्थः। तथा हेम किं प्रकारकमिति प्रश्नं कुर्व्वाणे जने विषये यस्त्वद्वपुरेव

यः किं मध्विति नाधरं तव कथं क्षेमेति न त्वद्वपुः
कीदृङ्नाम सुधेति पृच्छति न ते दत्ते गिरं चोत्तरं ॥१५९॥
मध्ये बद्धाणिमा यत्सगरिममहिमश्रोणिवक्षोजयुग्मा
जाग्रच्चेतोवशित्वा स्मितधृतलघिमा मां प्रतीशित्वमेषि।

उत्तरं न दत्ते। स विदग्धानां चतुराणां संसदि सभायां सदा अपाङ्क्तेयतां पङ्क्तिवर्हिर्भूततां याति गच्छति तेषां पङ्क्तौ नोपवेक्ष्यते सोऽप्यचतुर इत्यर्थः। तथा सुधा नाम कीदृगिति पृच्छति प्रश्नं कुर्व्वाणे जने यत्ते गिरश्च उत्तरं न दत्ते स्मरस्य विशिखास्तस्य पुरुषं स्प्रष्टुमपि विगानोन्मुखा जुगुप्सायै कृतोद्यमाः नीरसोऽयमिति जुगुप्सायां न स्पृशन्ति न भिन्दन्तीति किं वाच्यं सोऽप्यचतुर इत्यर्थः। त्वदाणी सुधाया अपि मधुरतमेति भावः। अधरादिवर्णनं तु प्रासङ्गिकं। ग्राम्यः। ग्रामाद्यखञौ (पा० ४।२।९४) इति भवार्थे यः। पाङ्क्तेयः सख्यादित्वाड्‌ढक्॥ १५९॥

मध्य इति। हे प्रिये त्वं यद् यस्माद्धेतोर्मध्ये उदरभागे बद्धो धृतः अणिमा सौक्ष्म्यातिशयो यया सा कृशोदरी, तथा गरिममहिमभ्यां गुरुत्वमहत्त्वाभ्यां सह वर्त्तमानं श्रोणिर्नितम्बः वक्षोजयुग्मं स्तनयुगञ्च यस्याः सा गुरुस्थूलनितम्बा महोच्चकुचा च, तथा जाग्रत् स्फुरद्रूपं चेतसि वशित्वं जितेन्द्रियता यस्याः सा पतिव्रता। तथा स्मिते ईषद्धासेऽपि धृतो लघिमाऽल्पत्वं यया सा, अल्पहासेत्यर्थः। तथा मां प्रत्युद्दिश्य ईशित्वं स्वामितामेषि,

सूक्तौ प्राकाम्यरम्या दिशि विदिशि यशोलब्धकामावसाया
भूतीरष्टावपीशस्तददित मुदितः स्वस्य शिल्पाय तुभ्यं॥ १६०॥

मम प्राणेश्वरी। तथा सूक्तौ वचनचातुर्य्यविषये प्राकाम्येन प्रकारबाहुल्येन रम्या वक्रोक्त्यादिनानाप्रकारं वार्त्तां वक्तुं यो यथा वाञ्छति तथा वक्तुं त्वमेव जानासि नाऽन्या। तथा दिशि प्राच्यादौ विदिशि आग्नेयादौ च यशसः सौन्दर्य्यादिविषयकीर्त्तेः यशसा वा हेतुना लब्धः कामेन स्वेच्छया अप्रतिहतप्रसरोऽवसायो गतिर्यया सा त्रैलोक्यप्रसरकीर्त्तिः, एवंविधा यस्मात् तस्मात् कारणात् मुदितो हृष्टः ईशः ईश्वरः त्वां निर्माय सौन्दर्य्यादिना मुदितः परितुष्टः सन् अणिमादीरष्टावपि भूतीः महासिद्धीः तुभ्यं स्वशिल्पाय त्वद्रूपाय निजनिर्माणाय अददित प्रायच्छत्। सन्तुष्टो हि पित्रादिः अपत्यादिभ्यः स्वयं हृतमलङ्कारादि ददाति। तथेश्वरेण सन्तुष्टेन स्वयं हृतमणिमा महिमा गरिमा लघिमा वशित्वमीशित्वं प्राकाम्यं कामावसायिता चेत्येवमष्टविधमैश्वर्य्यं तुभ्यं दत्तं, अन्यथा एतत्त्वयि कथं स्यादित्यर्थः। एवं सूक्तिः कस्याश्चिदपि नास्तीति भावः। श्लेषभङ्गिच्छलेनैतत् सर्व्वमुक्तमिति ज्ञेयं। वाणीवर्णन एव तात्पर्य्यं। सध्यादिवर्णनं प्रासङ्गिकं। अणिमादौ गुणवचनत्वादिमनिच्। वश इन्द्रियाणां स्वाधीनत्वं तदस्यास्तीति वशी तद्भावो वशित्वं जितेन्द्रियत्वं ईशनमीशः ऐश्वर्य्यं तदस्यास्तीति ऐशी तद्भावः ईशित्वम्॥ १६० ॥

त्वद्वाचः स्तुतये वयं न पटवः पीयूषमेव स्तुम-
स्तस्यार्थे गरुडामरेन्द्रसमरः स्थाने स जानेऽजनि ।
द्राक्षापानकमानमर्दनस्रजा क्षीरे दृढावज्ञया
यस्मिन्नामधृतोऽनया निजपदप्रक्षालनानुग्रहः ।। १९१ ।।
शोकस्येत् कोकयोस्त्वां सुदति नुदति तद्व्याहराम्याकरस्ते
गत्वा कुल्यामनस्तं प्रजितुमनुनये भानुमेतज्जलस्थं ।

त्वदिति । हे प्रिये वयं त्वद्वाचः स्तुतये न पटवः, तस्मात् पीयूषममृतमेव स्तुमः तस्य अमृतस्यार्थे स पुराणादिप्रसिद्धः गरुडस्यामरेन्द्रस्य च समरः अजनि स्थाने युक्तं तदित्यहं जाने मन्ये । नाम यस्माद्धेतोरनया तव वाण्या यस्मिन्नमृते निजपादयोः प्रक्षालनेनैवानुग्रहो धृतः कृतः । किम्भूतया द्राक्षापानकस्य पक्वद्राक्षासम्बन्धिनः संस्कृतरसविशेषस्य मानोऽहङ्कारस्तस्य मर्दनं खण्डनं सृजति तया । तथा क्षीरे दुग्धे विषये दृढा अन्येन त्याजयितुमशक्या अवज्ञा यस्यास्तया । अथ च यस्मिन् पीयूषे भवद्वाक्यभूतया वाण्या स्वीयसुप्तिङन्तरूपाणां पदानां प्रक्षालनादनुपश्चाद् ग्रहाणां ग्रहः कृतो ऽस्त्येव, अमृतक्षालिततयैव निर्दोषमधुरस्य वदसीत्यर्थः । द्राक्षाक्षीरे तिष्ठतः पीयूषादपि त्वद्वाणी मधुरतमेति भावः । प्रभोर्यस्मिन्ननुग्रहातिशयः स एव चरणक्षालनादि करोति ।। १९१ ।।

शोकेति । हे सुदति कोकयोर्विरहजनितः शोकः सदय-

बद्धे यद्यञ्जलावप्यनुनयविमुखः स्यान्ममैकग्रहोऽयं
दत्त्वैवाभ्यां तदम्भोञ्जलिमिह भवतीं पश्य मामेष्यमाणं॥१६२॥

इदयत्वात् त्वां चेत्सुदति तर्हि व्याहर आज्ञापय। ते आज्ञाकरः अहं कुल्यां गत्वा एतस्याः कुल्याया जलस्थं उदकप्रतिबिम्बितं भानुं सूर्य्यं अनस्तं अस्ताभावं व्रजितुं प्राप्तुं अस्तमगन्तुं, यद्वा अनस्तं अस्ताचलप्रतियोगिभूतं उदयाचलं गन्तुं अनुनये प्रार्थये। इदानीं त्वया अस्तो न प्राप्तव्यः पुनरुदयाचले गन्तव्यं इत्येवं सूर्य्यं करसम्पुटयोजनया सम्प्रार्थ्य पुनः प्रार्थीं नेष्यामीति यावत्। यदि मया अञ्जलौ बद्धेऽपि अयं सूर्य्यः मामनुनये प्रार्थनायां विमुखः स्यात् यतः एकः केवलो ग्रहोऽभिनिवेशो यस्य एवंविधः, अथ च एको मुख्यो ग्रहराजः तत्तर्हि सूर्य्यार्घ्यदानसम्बन्धिनं अम्भोञ्जलिं आभ्यां कोकाभ्यामेव दत्त्वा इह प्रासादे भवतीं प्रति पुनरेष्यमाणमागमिष्यन्तं मां पश्य, एवं कोकनदव्याजेन बहिः सन्ध्यामुपासीतेति वचनात् सायंसन्ध्योपासनानिमित्तं बहिर्निर्गमनार्थमनुज्ञां याचितवानिति भावः। सुदतीत्यनेनोक्त्याऽनन्तरं ईश्वरदत्तकिरणप्रकाशेन महानानन्दो जनिष्यते तदर्थं व्याहरेति प्रार्थ्यत इति सूच्यते। दत्त्वेति पाठे उत्प्रेक्षा। एष्यमाणं गत्यर्थादीङो लटः शानच् ॥ १६२ ॥

तदानन्दाय त्वत्परिहसितकन्दाय भवती
निजालीनां लीनां स्थितिमिह मुहूर्त्तं मृगयताम्।
इति व्याजात् कृत्वाऽऽलिषु वलितचित्तां सहचरीं
स्वयं सोऽयं सायन्तनविधिविधित्सुर्बहिरभूत्॥ १६३॥

तदिति। सोऽयं नलः स्वयं सायन्तनं विधिं सान्ध्याग्निहोत्रादिकं कर्म्म विधित्सुः कर्त्तुकामः सन् प्रासादाद्बहिरभूत्, निरगादित्यर्थः। किं कृत्वा इति व्याजादेवंप्रकारेण सूर्य्यानुनयसखीगवेषणमिषेण सहचरीं भैमीं आलिषु सखीषु विषये चालिङ्गनमिषाद् वलितं चित्तं यस्यास्तादृशीं कृत्वा। इति किं हे प्रिये अहं सूर्य्यानुनयार्थं नदीम्प्रति गमिष्यामि भवती च निजालीनां निजसखीनां इहैव कस्मिंश्चित् प्रदेशे त्वया न द्रष्टव्यमिति लीनां गुप्तां स्थितिं त्वत्कर्त्तृकं कर्म्मकं वा परिहसितं परिहासितं परिहासक्रीडेव कन्दो मूलं उत्पत्तिहेतुर्यस्य तादृशाय तज्जनिताय तासां सखीनामानन्दाय मुहूर्त्तं मृगयतां गवेषयतु इति। एवं तद्वचनाद्भैमी क्वचिल्लीनाः सखीर्गवेषितुं निर्गता। नलोऽपि सायंसन्ध्यां कर्त्तुं बहिर्निर्गमनादिना उत्सर्गसङ्गतिः सूचिता। विधित्सुः द्वितीयेति योगविभागात् समासः॥ १६३॥

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यं।
तस्यागादयमेकविंशगणनः काव्येति नव्ये कृतौ
भैमीभर्तृचरित्रवर्णनमये सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥ १६४॥

श्रीहर्षमिति। तस्य कृतौ श्रीहर्षकृते अतिशयेन नव्ये अपूर्व-तरप्रमेयपरिपूर्णे भैमीभर्त्तुः चरित्रवर्णनं प्राचुर्य्येण प्रस्तुतं यत्र तादृशे काव्ये एकविंशतेः पूरणः एकविंशगणना सङ्ख्या यस्य यद्वा एकविंशतेः पूरणी एकविंशा गणना सङ्ख्या यस्य सः सर्गो-ऽगात् समाप्तः॥ १६४ ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमन्नरसिंहपण्डितात्मजनारा-यणकृते उत्तरनैषधीयव्याख्यायां एकविंशः सर्गः ॥ २१ ॥

उत्तरनैषधचरिते।

द्वाविंशः सर्गः।

ॐ तत्सत्।

उपास्य सान्ध्यं विधिमन्तिमाशा-
रागेण कान्ताधरचुम्बिचेताः।
अवाप्तवान् सप्तमभूमिभागे
भैमीधरं सौधमसौ नरेन्द्रः॥ १॥

इदानीं पूर्व्वसर्गान्तप्रस्तावितं सायङ्कालं वर्णयिष्यन् कवि-र्द्वाविंशं सर्गमुपक्रमते। उपास्येति। असौ नरेन्द्रो नलः सन्ध्या-प्रान्तभावेनान्तिमाशायाः प्रतीच्या आशाया दिशो रागेण रक्तवर्णेन हेतुना कान्ताया अधरचुम्बि अधरोष्ठस्मारि चेतो यस्य तादृशः सन्ध्यारागसदृशभैम्यधरस्मारी सन् तद्विरहास-हिष्णुतया बहिरवस्थातुमसमर्थो यत्र सा विद्यते तं सप्तमे भूमि-भागे कक्षायां स्थितं भैम्याः धरं पर्व्वतरूपं सौधं हर्म्यं प्रासा-दस्य सप्तमीमुपकारिकामवाप्तवान् प्राप। किं कृत्वा। सान्ध्यं सन्ध्यासम्बन्धिनं सन्ध्याजपादिविधिमुपास्य कृत्वा॥ १॥

प्रत्युद्गजन्त्या प्रियया विमुक्तं
पर्य्यङ्कमङ्कस्थितसज्जशय्यं ।
अध्यास्य तामप्यधिवास्य सोऽयं
सन्ध्यामुपश्लोकयति स्म सायं ॥ २ ॥
विलोकनेनानुगृहाण ताव-
द्दिशं जलानामधिपस्य दारान् ।

प्रतीति । सोऽयं नलः सायङ्कालसम्बन्धिनीं सन्ध्यां रात्रिन्दिनसम्बन्धिनं मुहूर्त्तं भैम्याः पुरउपश्लोकयति स्म श्लोकैः स्तौति स्म । किं कृत्वा । प्रत्युद्गजन्त्या सम्मुखमागच्छन्त्या प्रियया विमुक्तमङ्के मध्ये स्थिता सज्जा आस्तृता शय्या तूलिका यत्र तं पर्य्यङ्कमध्यास्य स्वयमधिष्ठाय तां भैमीमपि अधिवास्य तत्रोपवेश्य । पर्य्यङ्कं अधिशीङ (पा॰ १।४।४६) इति कर्म्मत्वम् । अधिवास्य ण्यन्तादसेर्ल्यप् तस्य धात्वन्तरत्वात् उपान्वध्याङ्वस (पा॰ १।४।४८) इति कर्म्मत्वाप्राप्तेस्तामधिवास्येत्यत्र सामर्थ्यात्तत्रैवेति ज्ञेयं । उपश्लोकयति सत्यापपाशेति (पा॰ ३।१।२५) णिचि स्म योगे भूते लट् ॥ २ ॥

विलोकनेनेति । हे भैमि त्वं जलानामधिपस्य वरुणस्य दारान् भार्य्यां पश्चिमां दिशं विलोकनेनानुगृहाण कृतार्थीकुरु तावदादौ विलोकनेनानुगृहाण वर्णनया तु पश्चादित्यर्थः । यावच्चन्द्रोदयादिना प्राच्यां रामणीयकं भवति तावत्सन्ध्यारागेण कृतरामणीयकां पश्चिमां दिशं विलोकयेति वा तावच्छब्दार्थः । जलाधिपस्य च भार्य्या दुःखिता विलोकनादिना

अक्षालि लाक्षापयसेव येय-
मपूरि पङ्कैरिव कुङ्कुमस्य ॥ ३ ॥
उच्चैस्तरादम्बरशैलमौले-
श्च्युतो रविर्गैरिकगण्डशैलः।
तस्यैव पातेन विचूर्णितस्य
सन्ध्यारजोराजिरियोज्जिहीते ॥ ४ ॥

अनुगृहीतुमर्हा भवतीत्युक्तिः। येयं पश्चिमा दिक् लाक्षापयसा-ऽलक्तरसेन क्षला केनापि प्रक्षालीव क्षालितेव। तथा कुङ्कुमस्य पङ्कैः क्षला केनापि अपूरीव। एवंविधा रक्ता दृश्यते यत-स्तस्माद्रमणीयामेतां विलोकयेत्यर्थः ॥ ३ ॥

उच्चैरिति। हे प्रिये रविरेव गैरिकाख्यधातुविशेषसम्बन्धी गण्डशैलः उच्चैस्तरादत्युन्नतादम्बरशैलस्य गगनगिरेर्मौलेः शिखरात् सकाशाच्च्युतः पतितः स्थूलपाषाण एवाधः पतितोऽयञ्च सन्निहितः पातेनोच्चतरगिरिशिखरादधःपतनेन हेतुना विचूर्णितस्य विशेषेण सूक्ष्मचूर्णीकृतस्य तस्यैव गैरिकगण्डशैलस्य सम्बन्धिनी सन्ध्यैव रजोराजिः सन्ध्यासम्बन्धी राग इत्यर्थः। इह सायङ्काले पश्चिमदिशि वा उज्जिहीते उपरिष्टात् प्रसरति। अस्तसमये सूर्य्यस्य रक्तत्वाद्व्यग्रगिरिशिखराच्च्युतत्वाच्च गैरिकगण्डशैलत्वं। उच्चतरात् प्रदेशात् पतितो गण्डशैलश्चूर्णीभवति। चूर्णीभूतस्य रजोराजिरूर्द्ध्वं प्रसरति। तद्रजोराजिरेव सन्ध्यारागः प्रायेणोर्द्ध्वं गच्छति प्रसरतीत्यर्थः ॥ ४ ॥

अस्ताद्रिचूडालयपक्कणालि-
च्छेकस्य किं कुक्कुटपेटकस्य।
यामान्तकूजोल्लसितैः शिखौघै-
र्दिग्वारुणी द्रागरुणीकृतेयं॥ ५॥
पश्य द्रुतास्तद्रुतसूर्य्यनिर्य्यत्-
करावलीहैङ्गुलवेत्रयाऽत्र।

अस्तेति। हे प्रिये कुक्कुटानां पेटकस्य समूहस्य यामान्ते प्रहरान्ते या कूजा शब्दितं तदस्मादुल्लसितैः प्रकाशमानैः किञ्चि-दुच्चीभूतैः उत्फुल्लजपाकुसुमतुल्यैः शिखानां शिरसि रक्तचर्म्म-मयकेसराणामोघैर्वृन्दैः किमियं वारुणी दिक् द्राक् अकस्मा-दरुणीकृता रक्तीकृतेत्युत्प्रेक्षा। किम्भूतस्य। अस्ताद्रेश्चूडा शिखरं सैव लयः स्थानं यस्य स च पक्कणः शवरगृहं तस्यालिः समूहस्तत्र छेकस्यासक्तस्य शवरैर्गृहेषु सङ्गृहीतस्य, कुक्कुटानां कूजने उत्त-मितशिखत्वं जातिः, ते च यामान्ते कूजन्ति सायं समये कूज-नादुत्फुल्लशिखावृन्दसम्बन्धादरुणीभवनसम्भवार्थं यामान्तेत्याद्यु-क्तम्। पक्कणः शवरालयः। गृहासक्ताः पक्षिमृगाश्छेकास्ते इत्य-मरः। पेटकं पुस्तकादीनां मञ्जूषायां कदम्बकमिति विश्वः॥ ५॥

पश्येति। सन्ध्ययाऽत्र सायंसमये चन्द्रस्य नायिका रात्रिः तत्सम्बन्धिनः प्रतीहारस्य दौवारिकस्य पदेऽधिकारमास्पद-मपि पश्य विलोकय। किम्भूतया। द्रुतं शीघ्रं अस्तङ्गतस्य सूर्य्यस्य निर्य्यन्ती वहिर्निर्गच्छन्ती करावली किरणपरम्परैव हैङ्गुलं

निषिध्यमानाहनि सन्ध्ययाऽपि
रात्रिप्रतीहारपदे ऽधिकारं ॥ ६ ॥
महानटः किं नु स भानुरागे
सन्ध्याय सन्ध्यां कुनटीमपीशां।

हिङ्गुलाख्यं रञ्जकरक्तद्रव्यविशेषेण रक्तं वेत्रं दण्डविशेषोऽस्यास्तया। किम्भूते पदे। निषिध्यमानं निवार्य्यमाणप्रवेशं अहो दिनं यस्मिन्। स्त्रिया हि दौवारिकी स्त्र्येव युक्तेति सन्ध्यैव रात्रेर्दौवारिकी जातेत्यर्थः। सूर्य्योऽस्तमितो दिनं गतं रात्रिरागतेति सायंसन्ध्यया ज्ञाप्यत इति भावः। दौवारिक्यपि हैङ्गुलवेत्रपाणिः सती प्रविशन्तं कमपि प्रतिषेधयति। तिर्य्यक्करावलीति पाठे तिर्यक्प्रसारिणस्ते करास्तेति। अहनीत्यत्र तत्पुरुषत्वाभावाट्टजभावः ॥ ६ ॥

इदानीं सन्ध्यानक्षत्रयोगं वर्णयति। महानट इति। अङ्ग हे भैमि महान् सन्ध्योपासनादिविषयेऽतिप्रशस्तस्तयाऽटति गच्छतीत्येवम्भूतः कालः स प्रकृतः सायन्तनो, यद्वा महान् परमेश्वरो नटो नर्त्तको यस्मिन्, सन्ध्याकाले हि ईश्वरो नृत्यति स प्रकृतः सायंसन्ध्यासमयः। भानोः सूर्य्यस्य रागे लौहित्ये सति अस्तमयानन्तरं सूर्य्यस्य रागमात्रेऽवशिष्टे सति सन्ध्यां सन्ध्याकान्तिं किञ्चित् पीतरक्तवर्णत्वात् कुनटीं, नेपाली कुनटी गोलेत्याद्यभिधानान्मनःशिलारूपां, तथा ईशामपि स्वकालस्वामिनीं वा अथ पितृप्रसूरूपत्रह्मत्वाद्देवतारूपां, अथ च सन्ध्

तनोति तन्वा वियताऽपि तार-
श्रेणिस्रजा साम्प्रतमङ्गहारं॥ ७॥

द्रिमतीं सन्ध्याय सम्यक्विचिन्त्य साम्प्रतमिदानीं तन्वा किञ्चि-
दुद्गतया सन्ध्यारागतिरोहितकान्तितया वा कृशया किञ्चि-
द्दृश्यया। तथा वियताऽपि गगनरूपया सकलया यावद्गगनं
विस्तीर्णया च। यद्वा आसामस्त्येन व्याप्तं वियद्यया गगनव्यापि-
न्या च तारश्रेण्या नक्षत्रपरम्परारूपया स्रजा पुष्पादिमालया
हारं तनोति विरचयति किं। यद्वा ताराणां शुद्धमौक्ति-
कानां श्रेणिर्यत्र तादृश्या ग्रथितमौक्तिकमालया हारविर-
चनं युक्तमिति सन्ध्याकालः सन्ध्यामेवंविधां सञ्चिन्त्य नक्षत्रपर-
म्परामेव विरचयति किमित्यर्थः। सन्ध्यारागः कियानवशि-
ष्टोऽस्ति मुक्तातुल्यानि नक्षत्राणि च किञ्चिद्दृश्यानि जाता-
नीति भावः। तथा तारश्रेणिस्रजोपलक्षितेन तद्युक्तेन वियता
गगनेनैव हारं तनोतीति वा। सन्ध्यामेवंविधां विज्ञाय तूष्णी-
भूत, इति न किन्त्वौचित्यादिविशिष्टया तारश्रेणिस्रजा हारमपि
विचरयतीत्यर्थ इति वा अपिशब्दार्थः। अथ च स प्रसिद्धो
महानटस्ताण्डवनृत्यकर्त्ता शिवः भानोः सूर्य्यस्य रागे सति
अस्तमितार्द्धे सूर्य्ये सतीति यावत्। तत्र सन्ध्यासमये मनःशि-
लातुल्यवर्णां अचिरस्थायित्वात् कुत्सितनर्तकीरूपां वा ईदृशीं देवीं
सन्ध्याय सम्यग् ध्यात्वा सायं सन्ध्यावन्दनं कृत्वाऽष्टमूर्त्तिषु मध्ये
तारापरम्परैव माला यस्यां तया गगनरूपयाऽपि अमूर्त्तयाऽपि

ज्ञात्वा रुद्राणीं सन्ध्यावन्दनानन्तरं अङ्गहारं सुखकरपार्श्वीयाङ्गानां विक्षेपं करोति किमिति वितर्कः। अमूर्त्तस्याङ्गहारकरणं विचित्रमिति विरोधार्थोऽपिशब्दः। न केवलं चन्द्रसूर्य्यभोगादिभूषितयैव तन्वाऽङ्गहारं करोति किन्तु वियताऽपि तन्वेति समुच्चयार्थो वा। ईश्वरोऽपि सायं समये नृत्यति। भानुरागे मनःश्लिष्टातुल्यवर्णां सन्ध्यामपीशां सहचरीं पार्व्वतीं विचिन्त्य विशिष्टया वियद्रूपयाऽपि तन्वाऽङ्गहारं तनोति। पार्व्वतीसमीपेऽपीश्वरो नृत्यति। अथ च महाननतिप्रवीणो नटः कुत्सितां नटीं नृत्तेऽनतिचतुरामपि सन्ध्यां वयःसन्धौ वर्त्तमानां तरुणीं रसभावसन्धौ वर्त्तमानां वा रसभावज्ञां। अत एव सभायां अनुरागे ईशां सन्ध्यानुरागजनने समर्थां सञ्चिन्त्य वियत्तुल्ययाऽतिविशालया शुद्धमौक्तिकपरम्परारूपया मालयोपलक्षितया तन्वा अङ्गहारं तनोति तदसाम्प्रतं किन्तु रसभावादिजनयन्त्या तया सभ्यानुरागे समुपपादितेऽपि नृत्तकर्म्मकौशलेनापि सभ्यानुरागार्थं स्वयमङ्गहारं तनोतीति युक्तमेवेत्यर्थः। अथ च महान्नर्त्तको वयःसन्धौ रसादिसन्धौ वा वर्त्तमानां तथा सन्दृष्टिमतीमपि स्त्रियं कुत्सितां नटीं नृत्तानभिज्ञां ज्ञात्वा सभानुरागे निमित्ते विशिष्टया तन्वा स्वयमङ्गहारं तनोति तदसाम्प्रतं किं नु अपि तु तस्या नृत्तकौशलाभावाद्युक्तेन सभानुरञ्जने सामर्थ्याभावात् सभानुरञ्जनार्थं स्वयमेव निपुणं नृत्यतीति युक्तमेवेत्यर्थः। अथ वा अन्योऽपि महाननतिसन्दृष्टो अटति सर्व्वत्र गच्छति तादृशोऽतिचञ्चलोऽतिप्रसिद्धो

भूषास्थिदाम्नस्त्रुटितस्य नाट्यात्
पश्योडुकोटीकपटं वहद्भिः।
दिङ्मण्डलं मण्डयतीव खण्डैः
सायं नटस्तारकराट्किरीटः॥ ८॥

नटः कुनटीमपि नृत्तविद्यायामपि मया कान्त्या हृताऽपि यो ऽनुरागस्तद्विषये ईर्ष्यां सौन्दर्यातिशयेनैव रागमुत्पादयन्तीं तथा शैशवतारुण्ययोः सन्धौ वर्त्तमानां प्रादुर्भूतयौवनां रसभावसन्धिस्थत्वाद्रसभाववशां वा सन्धिम कायकान्त्याऽनुरागे सति कुनटीमपि तरुणीं रसभाववशां वा तयेशां समयनाद्य विचिन्त्य तन्वा तदीयशरीरस्यातिविशिष्टतया शुद्धमौक्तिकमालया हारं विरचयति तत्रानुरक्तः सन् तस्यै मुक्ताहारं वितरतीत्यर्थः। एवमन्या अपि योजनाः सुधियोहनीयाः। सभानुरागैः सन्ध्येति पाठो बहुषु पुस्तकेष्वदृष्टत्वादुपेक्ष्यः। अटः पचाद्यच्। सन्ध्या दिगादित्वाद्यत्। तारशब्दस्य नक्षत्रकनीनिकाभिधायित्वं दशमसर्ग एवोक्तं॥ ७॥

भूषेति। हे भैमि तारकराट् चन्द्रः किरीटे यस्य स शम्भुः सायं नटति सायं नटनर्त्तकः सन् उद्धतात् नाट्यात् नृत्ताद्धेतोस्त्रुटितस्य भूषास्थिदाम्नो भूषणास्थिमालाया उच्छलितैः खण्डैः शकलैः तैरेव उडुकोटीकपटं कोटिसङ्ख्यानक्षत्रव्याजं वहद्भिर्धारयद्भिरिह सायं समये दिङ्मण्डलं मण्डयति पश्य। एतानि नक्षत्राणि न किन्तु ताण्डवत्रुटितास्थिमालोच्छलच्छकलान्येव

कालः किरातः स्फुटपद्मकस्य
वधं व्यधाद्यस्य दिनद्विपस्य।
तस्यैव सन्ध्या रुचिराऽस्रधारा
ताराश्च कुम्भस्थलमौक्तिकानि॥ ९॥
सन्ध्यासरागः ककुभो विभागः
शिवाविवाहे विभुनाऽयमेव।

दिक्षु शोभन्त इत्यर्थः। अन्योऽपि चन्द्रतुल्यकिरीटो नटो नृत्यंस्त्रुटितहारखण्डैस्तोवृन्दं मण्डयति। मण्डयतीवेति पाठे उत्प्रेक्षा॥ ८॥

काल इति। हे प्रिये कालः सन्ध्यासमय एव किरातो ऽथ च कृष्णवर्णो हिंसकत्वान्मृत्युरूपो वा कालो गिरिमहारण्य-सञ्चारी शबरः स्फुटानि विकसितानि पद्मानि यस्मिन्, यद्वा विकसितकमलं कं जलं यस्मिन्, अथ च प्रकटीभूतशुण्डदण्डाग्रे प्रकाशमानं पद्मकं रक्तबिन्दुवृन्दं यस्मिन् तादृशस्य दिनरूपस्य द्विपस्य वधं व्यधादकरोत्। तस्यैवेह तस्य करिणो रुचिरा रम्या सन्ध्याऽस्रधारा रुधिरधारा। ताराश्च नक्षत्राणि विदारिततदीयकुम्भस्थलमौक्तिकानि, सन्ध्यारागो रक्तधारा ताराश्च स्थूलमुक्ता इव शोभन्त इत्यर्थः। स्फुटपद्मकस्येति बहुव्रीहौ कप्॥ ९॥

सन्ध्येति। विभुना प्रभुणा हरेण पूर्वं शिवायाः पार्वत्याः विवाहावसरे सन्ध्यया सरागो रक्तवर्णोऽयमेव ककुभः पश्चि-

दिग्वाससा पूर्व्वमवैमि पुष्प-
सिन्दूरिकापर्व्वणि पर्य्यधायि ॥ १० ॥
सतीमुमामुद्वहता च पुष्प-
सिन्दूरिकार्थं वसने सुनेत्रे।

मात्राया विभागः प्रदेशः पुष्पवर्णयुक्ता सिन्दूरिका रक्तवस्त्रं तत्सम्बन्धिनि तद्योगात् पुष्पसिन्दूरिकाख्ये पर्व्वण्युत्सवे पर्य्यधायि परिहितः। यतो दिग्वस्त्रयमेव वासो यस्य तेन रक्तवस्त्रपरिधानावसरेऽपि दिग्वसनारोचित्या रक्तदिग्भाग एव परिहित इत्यवैमि शङ्के। विवाहस्य चतुर्थे दिने प्रथमदिनपरिहितानि वस्त्राणि प्रक्षालनार्थं परित्यज्य पुष्पसिन्दूरिकाख्यपर्व्वणि कौसुम्भादिरक्तवस्त्राणि वधूवरेण परिधीयन्त इति वृद्धाचारः। तथेशस्य दिग्वसनत्वाद्रक्तपश्चिमभाग एवानेन परिहित इत्यर्थः। वर्णकभूतपुष्पस्थाने ताराः सिन्दूरिकास्थाने सन्ध्यारागः पश्चिमदिग्भाग इति भावः ॥ १० ॥

प्रातःसायंसन्ध्ययोः प्राचीप्रतीच्योर्द्वयोरपि तुल्यवर्णत्वात् सायंसन्ध्यारक्तपश्चिमदिश एव पुष्पसिन्दूरिकात्वं कथं वर्ण्यत इत्याक्षेपे तस्य परिहारार्थं प्राच्या अपि तद्भावमाह। सतीमिति। हे सुनेत्रे सतीं दाक्षायणीमुमां पार्व्वतीं च उद्वहता परिणयता दिग्वाससा हरेण पूर्व्वोक्तपुष्पसिन्दूरिकार्थं द्विसन्ध्यीमभि द्वे अपि प्रातःसायंसन्ध्ये तद्योग्यत्य द्वे प्राचीप्रतीच्यौ दिशावेव रागेण रक्तवर्णेन शोभा ययोस्ते रक्तवर्णेन शोभेते

दिग्यौ द्विसन्ध्योमभि रागशोभे
दिग्वाससोर्भे किमलम्भिषातां ॥ ११ ॥
आदाय दण्डं सकलासु दिक्षु
योऽयं परिभ्राम्यति भानुभिक्षुः ।

इति वा। तादृशे रक्ते उभे द्वे वसने ऽलम्भिषातां प्राप्ते किं। विवाहदये सन्ध्याद्वयरक्तदिग्द्वयमेव दिग्वसनत्वाद् रक्तवस्त्रद्वयं शिवेन लब्धमित्यहं मन्य इत्यर्थः। शिवेन द्वे दिशावेव वस्त्रे द्वे सन्ध्ये स्वीकृत्य रागेण रञ्जकद्रव्येण कृत्वा ये शोभे कर्मभूते ते प्रापिते किं। विवाहे वस्त्रं रञ्जनाय कस्मैचित् करे समर्प्यते तस्माच्छिवेन दिग्द्वयरूपे मम वस्त्रे भवतीभ्यां रक्तशोभे प्रापणीये इति सन्ध्याद्वयं प्रार्थितं स दिग्द्वयं रक्तशोभं चकारेत्यर्थ इति वा। सुनेत्रीति पाठे संयोगोपधादिति (पा० ४।१।६३) निषेधात् ङीष् चिन्त्यः। द्विसन्ध्यी समाहारे द्विगोरेकत्वे आबन्तो वेति (पा० २।४।३०।वा० ४) स्त्रीत्वे च द्विगोरिति (पा० ४।१।२१) ङीपि सन्ध्याशब्दस्य तद्धितान्तपदत्वाद्धलस्तद्धितस्येति (पा० ६।४।१५०) यलोपः, अभिरभागे इत्यभेः (पा० १।४।९१) कर्मप्रवचनीयत्वात् तद्योगे द्वितीया। गत्यर्थत्वाद्वयो कर्त्तुर्णौ कर्मत्वं ॥ ११ ॥

आदायेति। योऽयं भानुरेव भिक्षुः परिव्राट् दण्डं पारिपार्श्विकमेव वैणवयष्टिमादाय सकलासु दिक्षु परिभ्रमति सोऽयं तापसः परिव्राट् सायङ्काले अब्धौ निमज्जन् पाताल

अब्धौ निमज्जन्निव तापसोऽयं
सन्ध्याभ्रकाषायमधत्त सायं॥ १२॥
अस्ताचलेऽस्मिन्निकषोपलाभे
सन्ध्याकषोल्लेखपरीक्षितो यः।
विक्रीय तं द्रोणिहिरण्यपिण्डं
तारावराटानियमादित द्यौः॥ १३॥

प्रविशन्नथ च सकृज्जले जलाशये स्नानं कुर्वन् सन्ध्यायामभ्रं गगनं तदेव काषायं रक्तवस्त्रमधत्तेव, उपरि खस्योर्द्ध्वभागः अथ पोवतटस्योपरि दण्डस्योपरि वा निजमस्तकोपरि वा धृतवानिव। एवं यतिरपि सकृत्कालावस्थानस्य निषिद्धत्वादुक्तलक्षणः सन् परिभ्रमन् काषायं वस्त्रं धारयति। काषाया इव सन्ध्या शोभत इत्यर्थः। माठरः पिङ्गलो दण्डः, भिक्षुः परिव्राट् कर्मन्दीति चामरः। काषायं तेन रक्तं (पा० ४।२।१) इत्यण्॥ १२॥

अस्तेति। यः सूर्य्यः अस्मिन् प्रतीच्यां वर्त्तमाने निकषोपलाभे सुवर्णपरीक्षापाषाणतुल्येऽस्ताचले सन्ध्याराग एव कषोल्लेखः घर्षणोल्लेखस्तेन परीक्षित इयं द्यौस्तं द्रोणिं सूर्य्यमेव हिरण्यपिण्डं विक्रीय विनिमयेन कस्मैचिद्दत्वा तारारूपान् वराटकान् कपर्द्दकान् आदित जग्राह। उत्तमं सुवर्णं रक्तपीतं भवति तथा च रक्तपीतसुवर्णसूर्य्यगोलकस्य निकषपरीक्षितसुवर्णरेखेव सन्ध्या दृश्यते। ताराश्च वराटका इव दृश्यन्त इत्यर्थः।

पचेलिमं दाडिममर्कबिम्ब-
मुत्ताार्य्य सन्ध्या त्वगिवोज्झिताऽस्य।
तारामयं बीजभुजाऽदसीयं
कालेन निष्ठ्यूतमिवास्थियूथं॥ १४॥

द्यौरिति लोकव्यवहारानभिज्ञत्वद्योतनार्थं स्त्रीलिङ्गनिर्देशः। स्त्री हि सुवर्णं दत्त्वा मूर्खतया वराटकान् गृह्णाति धूर्त्तेन वञ्च्यते च। वराटकस्य व्यवहारे देशे सुवर्णमपि दत्त्वा वराट एव गृह्यते॥ १३॥

पचेलिममिति। दाडिमबीजभुजा कालेन रक्तमर्कबिम्बमेव पचेलिमं तरोरुपर्य्येव स्वयं पक्वं दाडिमफलमुत्ताार्य्य गगनत-रोस्त्रोटयित्वा बीजग्रहणार्थं भित्त्वा वा सन्ध्यात्वगिव अस्य दाडिमस्य पक्वत्वाद्रक्तछत्तिरेवोज्झिता परित्यक्ता, तद्बीजभ-क्षणार्थमुपरितनबीजकोशवत् सन्ध्या पृथक् कृता। तथा बीज-भक्षणानन्तरं तारमयं ताराङ्कपं अदसीयममुष्य दाडिमस्य अमीषां बीजानां वा सम्बन्धि अस्थ्नां बीजमध्यस्थले श्वेतकणा-नां यूथं वृन्दं निष्ठ्यूतमिवोद्गीर्णमिव, बीजानि भक्षयित्वा गृहीतं रसमन्तर्गतश्वेतकणावृन्दं पुनः फूत्कृतमिव। न हि कालादृतेः सूर्य्यदाडिमं भक्षितुं समर्थः। अन्योऽपि दाडिममुत्ताार्य्य तत्त्वचं परित्यज्य बीजान्यास्वाद्य गृहीतरसान् बीजकणान् फू-त्कृत्य त्यजति॥ १४॥

ताराततिर्बीजमिवादमाद-
मियं निरष्ठीवि यदस्थियूथं।
तन्निष्कुलीकृत्य रविं त्वगेषा
सन्ध्योज्झिता पश्चिमदाडिमं वा ॥ १५ ॥
सन्ध्यावशेषे कृततापडवस्य
चण्डीपतेर्यत्पतनाभिघातात्।

तारेति। सामर्थ्यात् कालेन कर्त्रा रविमेव तत् पश्चिमं पश्चिमं दाडिमं निष्कुलीकृत्य निर्गतबीजकुलं कृत्वा बीजरूपं सारं भक्षयित्वा तदीया त्वगेवैषा सन्ध्या उज्झिता, वाशब्दः सम्भावनायामुज्झिता किमित्यर्थः। तत्किमित्याशङ्क्याह। बीजानि खादमादं भक्षयित्वा अस्य सूर्य्यरूपस्य पश्चाद्दाडिमस्य संबन्धि अस्थियूथमिव इयं तारातति: निरष्ठीवि निष्ठ्यूता। जग्ध्वा-जग्ध्वा इति खादमादं भक्षेराभीक्ष्ण्येन द्विर्वचनञ्च। निरष्ठीवि कर्मणि चिण् निष्कुलीकृत्य निष्कुलान्निष्कोषणे (पा० ५।४।६२) इति डाच्। क्षेपकोऽयं श्लोकः ॥ १५ ॥

सन्ध्येति। हे प्रिये सन्ध्यावशेषे सन्ध्यावसानान्ते कृतं ताण्डवं नृत्यं येन तस्य चण्डीपतेः पदोश्चरणयोर्दृढपतनेनाभिघाताद्धेतोः उत्पतयाशुभिरुत्पतनशीलैरुच्छलितैः कैलासशैलसम्बन्धिस्फटिकात्मनां खण्डैः शकलैः द्यौरर्मास्फ अलङ्कृता यस्य, कैलासस्फटिकखण्डा एव गगने ताराहूपेण शोभन्ते।

कैलासशैलस्फटिकाश्मखण्डै-
रमण्डि पद्मोत्पतयालुभिर्द्यौः ॥ १६ ॥
इत्थं ह्रिया वर्णनजन्मनेव
सन्ध्यामपक्रान्तवतीं प्रतीत्य ।
तारातमोदन्तुरमन्तरिक्षं
निरीक्षमाणः स पुनर्बभाषे ॥ १७ ॥
रामेषुमर्मव्रणनार्त्तिवेगा-
द्रत्नाकरः प्रागयमुत्पपात ।

उत्पतयालुभिः स्पृहि गृहीत्यालुच् (पा० ३।२।१५८) ॥ १६ ॥

इत्थमिति । स नलः पुनर्भैमीं बभाषे । किम्भूतः । इत्थमुक्त-प्रकारेण वर्णनजन्मना स्तुतिजातया ह्रियेव अपक्रान्तवतीं नि-र्गतां सन्ध्यां प्रतीत्य नित्यं निश्चित्य अन्तरिक्षं गगनं तारात-मोभ्यां दन्तुरितं मिश्रितं निरीक्षमाणः । अन्योऽप्युत्तमो निज-वर्णनजातलज्जयाऽपक्रामति ॥ १७ ॥

रामेति । भोः हे कामशरासनभ्रूः कामशरासनमेव भ्रुवौ यस्याः भ्रूर्दर्शनमात्रेण कामोदयकारिणि भैमि रामस्य राघ-वस्य जामदग्न्यस्य वा इषुणा मर्मणो व्रणनाच्छेदनाद्धेतोरुत्पन्ना आर्त्तिः पीडा तस्या वेगादाधिक्याद्धेतोर्निजस्थाने स्थातुमशक्तः सन् भीत्या रत्नाकर एवायं प्राक् तस्मिन्नवसरे उत्पपात ऊर्द्ध्व-मागात्, नेदं नभो यः पूर्व्वमुत्पपात सः श्यामजलः स्फुटरत्नगर्भो रत्नाकर एवायं न लेतन्नभ इत्यर्थः । कीदृशः । ताराणां अन-

ग्रावौघकिर्म्मीरितमीनकम्बु
नभो न भोः कामशरासनभ्रूः ॥ १८ ॥
मोहाय देवाप्सरसां विमुक्ता-
स्ताराः शराः पुष्पशरेण शङ्के।

वारिणां जलानामोघैः किर्म्मीरिता मिश्रिता तत्स्थिता मीनाः कम्बवः शङ्खाश्च यस्मिन्। नभस्तु ग्रहसम्बन्धि ओघः शुक्रवृह-स्पत्यादितारायहसमूहो ध्रुवमण्डलग्रहसम्बन्धी समूहो वा, तेन मिश्रितो मीनाख्यो राशिः कम्बुः शङ्खाकारविशाखानक्षत्रञ्च यस्मिन्। रघुनाथेन किल सेतुबन्धसमये शरेण समुद्रो भेत्तुमा-रब्ध इति तावन्मात्रेण पीडातिशयादुत्पतित इत्युच्यते। परशु-रामेणापि निजवसत्यर्थं समुद्रो बाणेन परास्तः समुत्पतितः, समुद्रजलस्यैवायं कालिमा न तु गगनस्येत्यर्थः। समुद्रस्या-धोदेशे स्थितानि रत्नपाषाणादीनि अधःस्थितेन जलेन सुखेन द्रष्टुं शक्यन्ते। मकरकर्कटादयः साक्षान्मीनादय एव। न तु रा-श्यादिभूताः श्लिष्टाश्च ताराः समुद्रमौक्तिकान्येव न तु तारा इत्यादि ज्ञातव्यं। शरासनभ्रूरित्युक्तस्थानत्वान्नदीत्वाभावाद्भ्रू-त्वाभावः। श्लेषपाटस्तु सर्वैकवंशप्रभवस्त्विति वत् समर्थनीयः। यद्वा श्लिष्टकविप्रयोगदर्शनाद् ज्ञातव्यं॥ १८ ॥

मोहायेति। हे भैमि पुष्पशरेण कामेन देवानामप्सरसाञ्च मोहायान्योन्यमत्यन्तानुरागसञ्जननार्थं देवादीनामुपरि वर्त्त-मानत्वाद्विमुक्ता ऊर्द्धं क्षिप्ताः, शुभ्रपुष्परूपाः शरा एव तारा

पञ्चास्यवत् पञ्चशरस्य नाम्नि
प्रपञ्चवाची खलु पञ्चशब्दः ॥ १९ ॥
नभोनदीकूलकुलायचक्री-
कुलस्य नक्तं विरहाकुलस्य।

इत्यहं शङ्के। ननु कामस्य पुष्पशरत्वेऽपि पञ्चबाणत्वात् ताराणां बहुतरत्वात् कथं कामबाणत्वमित्याशङ्क्य समर्थयते। खलु यस्मात् पञ्चशरस्य नाम्नि पूर्व्वपदत्वेन वर्त्तमानः पञ्चशब्दः प्रपञ्चवाची प्रकृष्टः पञ्चो विस्तारः तद्वाचकः, न तु सङ्ख्यावाचकः, पचि विस्तारवचने इति स्वार्थणिजन्ताद्धातोः पचाद्यचि पञ्चयन्ति विस्तृता भवन्ति पञ्चाः शरा यस्येति विग्रहो न तु पञ्चसङ्ख्याकाः शरा यस्येति, तस्मात् पुष्पबाणत्वं ताराणां युक्तमेवेत्यर्थः। कस्येव। पञ्चास्यवत् "सिंहो मृगेन्द्रः पञ्चास्यः" इति सिंहाभिधायिनि पञ्चास्यशब्दे सिंहस्य पञ्चसङ्ख्यमुखत्वाभावात् पञ्चयति विस्तृतं भवति पञ्चं विस्तृतमास्यं यस्यासौ पञ्चास्य इति व्युत्पत्त्या पञ्चशब्दो यथा विस्तारवाची तथेति भावः। प्रपञ्चो विस्तार इति हलायुधः ॥ १९ ॥

नभ इति। नक्तं विरहेणाकुलस्य पीडितस्य नभोनद्या मन्दाकिन्याः कूलमेव कुलायः स्थानं यस्य तस्य चक्रीकुलस्य चक्रवाकीसमूहस्य दुर्णोर्नेत्रयोरपामस्रुजलानां पृषन्ति विन्दवः सन्ति त एव तारका अधःस्थितैर्जनैर्दृश्यन्ते। तथा तासां ताराणां सङ्क्रमणानि पुण्यक्षयवशाद्भूमिं प्रत्यागमनानि गलदा-

दृग्गोरणां यन्ति पृषन्ति तारा:
पतन्ति तत्पक्ष्मणाणि धाराः ॥ २० ॥
अमूनि मन्ये सुरनिर्झरिण्या
यादांसि गोधा मकरः कुलीरः ।
तत्पूरखेलत्सुरभीतिदूर-
मग्नान्यधः स्वकमितः प्रलोमः ॥ २१ ॥

च्यकयोर्भ्या धारा एव पतन्ति। दृग्भ्योः यन्ति चिरस्थितिमन्ति यानि बाष्पपृषन्ति तानि तारा इति वा। तत्पक्ष्मणाणि स्थि-ततारात्मप्रतिबिम्बभूतानि तत्तुल्यानि पतन्त्यधःपातीनि यानि पृषन्ति तानि धारा अश्रुप्रवाहाः तासां ताराणां पक्ष्मणानि वीचयो मेघादिपक्ष्मवो वा। धारा अश्रूणां प्रवाहा इति वा। स्त्रियो हि विरहमसहमाना रुदन्ति। पतन्तीति तिङन्तं। सुबन्तविशेषणं वा ॥ २० ॥

अमूनीति। हे प्रिये गोधाख्यास्तारा गोधा मकरराशिस-म्बन्धिन्यस्ताराः मकरः कुलीरः कर्कटराशिसम्बन्धिन्यस्तारा अमूनि प्रत्यक्षदृश्यानि अमरनिर्झरिण्या मन्दाकिन्या यादांसि जलजन्तव एवेत्यहं मन्ये। गोधा मत्स्याः कर्कटा अपि जले वर्त्तन्ते उपरि च दृश्यन्ते तस्माद्देवगङ्गाया यादांस्येवैतानीत्यर्थः। तर्हि उपरिवर्त्तमानेन द्रष्टुं योग्या न त्वधःस्थितेनेत्यत आह तस्या नाकनद्याः पूरे प्रवाहे खेलन्तः क्रीडन्तः सुराः देवाः तत्काशा-द्भीत्या दूरतरपर्यन्तमग्नानि, यत एव अतस्तत्रानभिज्ञाद्धोन-

स्मरस्य कम्बुः किमयं चकास्ति
दिवि त्रिलोकीजयवादनीयः ।
कस्यापरस्योडुमयैः प्रसूनै-
र्वादित्रवृष्टिर्घटते भटस्य ॥ २२ ॥
किं योगिनीयं रजनी रतीशं
याऽजीजिवत् पद्मममूमुचच्च ।

भागे स्थितौ महेशादपि स्पष्टं सुखेन जानीमः । भूभागे स्थिता अपि जलगामित्वाद्गोधादियादांसि व्यक्तं जले पश्याम इत्यर्थः । गोधाकारं ध्रुवमण्डलं, गोधा ज्येष्ठा वा ॥ २१ ॥

स्मरस्येति । त्रिलोकीविजये वादनीयो वादनार्हः स्मरस्य सम्बन्धी अयं प्रत्यक्षदृश्यो विशाखानक्षत्ररूपः कम्बुः शङ्खः दिवि चकास्ति किं । उच्चतरदेशे वादितवाद्यं सर्वैराकर्ण्यत इति गगने स्थापितो लोकत्रयविजयवादनार्हः कामस्यैव कम्बुः किमित्यर्थः । यस्मादपरस्य कस्य भटस्योडुमयैस्ताराद्रूपैः प्रसूनैः कृता वादित्रवृष्टिः वाद्यनिर्माणं घटते, स्मरस्यैव धनुषः पुष्परूपत्वदर्शनात् तदीयस्यैव वाद्यस्य पुष्परूपत्वसम्भावनायुक्तत्वात् । ताराकुसुमरूपः कामशङ्ख एवायं गगने शोभते न त्वन्यदीय इत्यर्थः ॥ २२ ॥

किमिति । इयं रजनी योगिनी स्त्रीपुंसयोगवती, अथ च ग्राकमन्त्रसिद्धा मारणोच्चाटनाद्यभिज्ञा स्त्री किं । या रतीशं दिवा निर्जीवमिव वीक्षणविधेरजीजिवत् सजीवं चक्रे, पद्मम-

योगर्द्धिमस्या महतीमलग्न-
मिदं वदत्यम्बरचुम्बि कम्बु ॥ २३ ॥
प्रबोधकालेऽहनि बाधितानि
ताराः खपुष्पाणि निदर्शयन्ती।

मूमुहत् पद्मानि च समकोचयत्। रात्रौ च स्त्रीपुंसयोगे काम उद्दीप्तो भवति पद्मानि च सङ्कुचन्ति। अलग्नं निराधारं अम्बरचुम्बि आकाशवासि तारामात्रात्मकत्वादलग्नमराशिभूतं वा इदं प्रत्यक्षरूपं कम्बु ताराकूपः शङ्खोऽस्या रात्रियोगिन्या महतीं योगर्द्धिं वदति, दिवा दर्शनाभावादिदानीं दृश्यमानः शङ्खेन रात्रिर्ज्ञातेति कथयति। योगशक्तिं विना निराधारं वस्तु कथं स्थापयेत्। योगिन्यपि मृतमपि जीवयति किञ्चिच्च मोहयति मूर्च्छां प्रापति भ्रान्तं करोति वा, तस्माद्योगिनी किमित्युत्प्रेक्षा। कम्बुशब्दस्य नपुंसकत्वमप्यस्तीति पूर्व्वमेवोक्तं स्मर्त्तव्यं। अजीजिवदमूमुहदिति णौचङ्युपधा ह्रस्वः ॥ २३ ॥

प्रबोधेति। हे प्रिये प्रबोधकाले जागरणसमयेऽथ च सम्यग्ज्ञानोत्पत्तिसमयेऽहनि दिवा बाधितानि सूर्य्यदीप्तिध्वस्तकान्तीनि ताराः नक्षत्ररूपाणि खपुष्पाणि गगनसम्बन्धीनि कुसुमानि नितरां दर्शयन्ती प्रकाशयन्ती, अथ च दृष्टान्तीकुर्व्वती शून्याध्वनि बौद्धाध्वनि शून्यादिदर्शने विषमयोगिनी काचित् प्रव्रजितेवेयं निशा स्फुटाभमतितरां दृष्टमपि प्रत्यक्षेण प्रतीयमानमपि स्थावरजङ्गमात्मकं सकलं जगन्मृषाऽसत्यमाह ब्रूते।

निशाऽऽह शून्याध्वनि योगिनीयं
मृषा जगद्दृष्टमपि स्फुटाभं ॥ २४ ॥
एषः स्मरेणाङ्कमयः सपत्नी-
कृतो भवद्भ्रूयुगधन्वना यः ।
मुखे तवेन्दौ लसता स तारा-
पुष्पालिबाणानुगतो गतोऽयं ॥ २५ ॥

बौद्धादिदर्शने हि ज्ञानस्यैव घटाद्याकारस्य ज्ञानातिरिक्तं सर्वं मिथ्येति बोध्यते। योगिन्यपि प्रपञ्चो मिथ्येति दर्शयति तथे-यमपि रात्रिरसन्त्यपि पुष्पतुल्यानि नक्षत्राणि निजयोगात् गगने दर्शयतीति भावः। निदर्शनं करोति वेति प्रतीयमा-नोत्प्रेक्षा ॥ २४ ॥

एष इति। हे भैमि तव मुखे एवेन्दावाह्लादकत्वादिगुण-योगाच्चन्द्रे लसता प्रकाशमानेन, तथा भवद्भ्रूयुगमेव धनुर्यस्य तेन स्मरेण तव मुखेन्दौ विमतो मृगवांश्चन्द्रत्वात् सम्प्रतिपन्नव-दित्यनुमानप्रसिद्धो योऽङ्कमयः कलङ्करूप एषो मृगः सप-त्नीकृतः मुखे, तथापदर्शनाज्जठरावस्थितपत्रस्यैव बाणस्यापर-पार्श्वे निर्गमनं यथा भवति तथा व्यथितः, स एव मृगः ता-रापुष्पालिर्नक्षत्ररूपपुष्पपङ्क्तिलक्षणो बाणस्तेनानुगतः सन् सहित एव पलाय्य गतोऽयं गगने दृश्यते किं। चन्द्रे मृगेन भाव्यं स चात्र नास्ति, सचापः कामश्च मुखे लसति, गगने च मृगशिरो नक्षत्रं मृगाख्यबाणाकारपुष्पतुल्यतारानुगतं दृश्यते,

लोकाश्रयो मण्डपमादिसृष्टि-
ब्रह्माण्डमाभात्यनुकाष्ठमस्य ।
स्वकान्तिरेणूत्करवान्ति भान्ति
घुणव्रणद्वारनिभानि भानि ॥ २६ ॥

तर्हि कामेन विद्धान्तर्गतपत्रपार्श्वंबहिर्निर्गतबाणसहितो व्यधितः पलाय्य गतः स एषोऽयं मृगो दृश्यते किमिति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा । सपत्रनिष्पत्रादिति व्यथन इति (पा० ५।४।६१) डाच् ॥ २५ ॥

लोकेति । हे भैमि ब्रह्माण्डं आदौ सर्व्वस्मादपि पूर्व्वं सृष्टिर्निर्माणं यस्य, अथ च चिरकालनिर्मितं पुराणं मण्डपमिति आभाति तच्च दिव शोभत इत्यर्थः । यतस्त्रयाणामपि लोकानामाश्रयः ब्रह्माण्डाभ्यन्तरान्तर्गतो मण्डपोऽपि लोकानामाश्रयः तच्छायासनिवासित्वाल्लोकानामाश्रयत्वामलाच्च तस्य । अत एवास्य ब्रह्माण्डमण्डपस्याऽनुकाष्ठं दिशि दिशि एतत्सम्बन्धिनीषु सर्व्वासु दिक्षु, अथ चैतत्सम्बन्धीनि काष्ठानि दारूणि लक्षीकृत्य तेषु भानि नक्षत्राणि स्वकान्तिरूपस्य उत्खातरेणूत्करस्य सम्बन्धीनि वान्तिरुद्गारस्तद्वन्ति सन्ति घुणाख्यकीटनिर्म्मितो व्रणः छिद्रं तस्य द्वारं मुखं तन्निभानि तत्तुल्यानि घुणोत्कीर्णदारुरजोयुक्तानि दारुच्छिद्रमुखानीव दृश्यन्त इत्यर्थः । जनाश्रयनामा मण्डपोऽप्यतिजीर्णो यदा भवति तदा तद्दारुकाष्ठेषु घुणाः पतन्ति घुणोत्कीर्णगलद्रजोयुक्तानि घुण-

शचीसपत्न्यां दिशि पश्य भैमि
शक्रेभदानद्रवनिर्झरस्य।
पीयूयते वासरसेतुनाशा-
दुच्छृङ्खलः पूर इवान्धकारः॥ २७॥
रामालिरोमावलिदिक्स्रिगापि
ध्वान्तायते वाहनमन्तकस्य।

ऽन्तश्छिद्रमुखानि छत्नानि च छत्रक्ते तानीव भान्तीति भावः। मण्डपोऽस्त्री जनाश्रय इत्यमरः। अनुकाष्ठं वीप्सायामव्ययी-भावः॥ २६॥

इदानीं सर्व्वदिग्व्यापितमोवर्णनं प्राच्यादिक्रमेणोपक्रमते। शचीति। हे भैमि अन्धकारः शच्याः सपत्नी दिक् प्राची तस्यां वासररूपस्य सेतोः सूर्य्यस्य प्रभामर्यादाया नाशादुच्छृङ्खलो निरर्गलः शक्रेभस्य दानद्रवो दानोदकं तस्य निर्झरप्रवाहस्तस्य भावः पूर इव पीयूयते श्यामं प्रसरति प्राचीं व्याप्नोतीत्यर्थः। तं पश्य प्राच्यामेव ऐरावतदानजलप्रवाहपूरसम्भवः जलपूरो ऽपि सेतोपगमादप्रतिहतप्रसरः सन्नितरां प्रसरति। पुङ् सर्पणे इत्यस्मात्कर्मार्थे यङ् द्विर्वचनं॥ २७॥

दक्षिणदिग्व्यापितमो वर्णयति। रामेति। श्रीरामस्यालिः सेतुः सेतुबन्ध एव श्यामत्वाद्रोमावलिर्यस्यास्तया दक्षिणस्या दिशो स्रिगापि नितरां व्यापकं अन्तकस्य दिक्पतित्वाद्दक्षि-णदिक्स्थं तद् वाहनं महिष एव ध्वान्तायते कज्जलनीलं

यद्वीक्ष्य दूरादिव बिभ्यतः स्वा-
नस्वान् गृहीत्वाऽपसृतो विवस्वान् ॥ २८ ॥
पक्वं महाकालफलं किलासीत्
प्रत्यग्गिरेः सानुनि भानुबिम्बं ।
भिन्नस्य तस्यैव दृषन्निपाता-
द्वीजानि जानामितमां तमांसि ॥ २९ ॥

ऽन्धकार इवाचरति । विवस्वान् सूर्य्यः यममवाहनं दूराद्
वीक्ष्य मद्दआत्ममहिषवैरस्मरणाद्बिभ्यतः सभयान् स्वानश्वान्
गृहीत्वाऽपसृतः पलायित इव । दक्षिणदिशि तिमिरं यममहि-
षवच्छोभत इत्यर्थः । ग्रन्तकपदेन तद्वाहनस्य दारुणत्वं सूचितं,
अत एव ततोऽश्वानां भयं युक्तं । ध्वान्तायते उपमानादा-
चारे कर्त्तुः क्यङिति (पा० ३।१।११) क्यङन्तात् तङ् । सेतु-
रात्रौ स्त्रियां पुमानित्यमरः ॥ २८ ॥

प्रतीचीव्यापितमो वर्णयति । पक्वमिति । भानुबिम्बं प्रत्यग्-
गिरेः प्रतीच्यां वर्त्तमानस्यास्ताचलस्य भानुनि कालवशात् पक्वं
महाकालस्यैन्द्रवारुण्याः फलमासीत् किलैवमहं मन्य इत्यर्थः ।
तथाऽहमतिपक्वत्वादतिस्नथत्वादुच्चतरदेशादधस्तात् दृषदि शि-
लायां निपातात् तदभिघाताद्धेतोर्भिन्नस्य विदीर्णस्य तस्य
भानुबिम्बरूपस्य महाकालफलस्य कृष्णतमानि वीजान्येव तमां-
सीति जानामितमां नितरां मन्ये । पर्व्वतादिकठिनभूतमुद्भवं
अम्भीरवर्त्तुलं पक्वं सदतिरिक्तकृष्णवीजं महाकालफलं गृहोप-

पत्युर्गिरीणामयशः सुमेरु-
प्रदक्षिणाह्रस्वदनादृतस्य ।
दिशस्तमश्चैत्ररथान्यनाम-
पत्त्रच्छटाया मृगनाभिशोभि ॥ ३० ॥
ऊर्द्ध्वं धृतं व्योम यदुष्णरश्मे-
र्दिवा सहस्रेण करैरिवासीत् ।

सर्गनिवारणार्थं गृहद्वारे वृक्षैर्बध्यते । अस्तमयसम्बन्धात् परिण-
तकालं रक्तं महतः कालस्य फलभूतस्य भानुविम्बं महाकालफ-
लमिव । तमांसि विदीर्णस्य तस्य कृष्णतमानि वीजानीव प्रसर-
न्तीत्यर्थः । अन्यदिगपेक्षया प्रतीच्यां सायंसमये सूर्य्यसन्ध्यास-
म्बन्धिनः प्रकाशस्यासन्नत्वादस्यान्धकारसूचनार्थं तमसां वीज-
त्वेन निरूपणं ॥ २९ ॥

उदीचीव्यापितमो वर्णयति । पत्युरिति । चैत्ररथं कुवेर-
वनं तदेवान्यनाम यस्यास्तादृशी पत्त्रच्छटा पत्त्रवल्ली यस्याश्चैत्र-
रथाख्यवनरूपपत्त्रवल्लिकाया उत्तरस्या दिशो मृगनाभिः पत्त्र-
वल्लीरचनासाधनभूता कस्तूरी तद्वच्छोभते एवंशीलं कृष्णतमं
तमो गिरीणां पत्युर्हिमाचलस्यायश एव, यतः सुमेरोः प्रद-
क्षिणीकरणाद्ध्रस्वता सूर्य्येणानादृतस्यावज्ञातस्य । हिमाद्रिर्य-
द्यपि गिरीणां पतिस्तथापि सूर्य्येणानादृतत्वाद्धीन एव ।
मेरुरेव महान् । अस्योद्यानं चैत्ररथमित्यमरः ॥ ३० ॥

ऊर्द्ध्वदिग्व्यापितमो वर्णयति । ऊर्द्ध्वमिति । तमालश्यामलं

पतत्यदेवांशुमता विनेदं
नेदिष्ठतामेति कुतस्तमिस्रं ॥ ३१ ॥
ऊर्द्धार्पितन्युब्जकटाहकल्पे
यद्व्योम्नि दीपेन दिनाधिपेन।

यद्व्योम दिवा सहस्ररश्मेः सहस्रसङ्ख्यैः करैः किरणैरथ च ह-
स्तैरूर्द्धं दूरोच्चप्रदेशे धृतमिवासीत्, तन्नभ एवेदं तमालश्यामलं
अंशुमता विना सायंसमये सूर्य्यविनाशाद्धारकेणानेन विनाऽधः-
पतत् सत्, नेदिष्ठतामतितमां नैकट्यमेति, तमिस्रं कुतः कस्मा-
दकस्मादागतमपि तिमिरं नाम किमपि नास्ति, किन्तु निक-
टीभवद्गगनमेव तमिस्रमित्यर्थः। पतत्तद्व्योमैव तमिस्रं कुतो भूमौ
निकटतामेति, न तु तदतिरिक्तं नभोऽस्तीति वा। अन्यदपि यत्
कस्यचित् कराभ्यामूर्द्धं धार्य्यते तदभावेऽधः पतत्येव। नेदिष्ठतां
अतिशयने इष्ठनि, अन्तिकवाढयोरिति (पा० ५।३।६३) नेदा-
देशः। कुतः। पक्षे सार्व्वविभक्तिकस्तसिः ॥ ३१ ॥

अधोदिग्व्यापितमो वर्णयति। ऊर्द्धेति। सामर्थ्याद्विधिना
ऊर्द्धं सूर्य्यदीपस्योपरिभागेऽर्पितो न्युब्जः कज्जलधारणार्थम-
धोमुखोऽतितमां महाकटाहः कर्परं तत्कल्पे तत्तुल्ये कृष्णतमे
व्योम्नि अधिकरणे प्रकाशकारिणा कज्जलधारणार्थेन दिना-
धिपेनैव दीपेन करणेन यत् कज्जलं न्यधापि न्यस्तं तत्कज्ज-
लमेव तमो भूत्वा क्रमसञ्जातबाहुल्येन छला मिलत् युक्तं भवत्
पतनाख्यकर्म्मकारणं गुरुत्वं यस्य तादृशं सत् भूमावस्खलत् किं,

न्यधायि तन्नूनमिलागुरुत्वं
भूमौ तमः कज्जलमस्खलत् किं ॥ ३२ ॥
ध्वान्तैणनाभ्या शितिनाऽम्बरेण
दिशः शरैः सूनशरस्य तारैः।

अतिभारेण पतितं किं। गुरुत्वाद्धि पतनं युक्तं। तत् कज्जलमेव भूमौ पतितं किं, अपि तु तमो नाम न किञ्चिदित्यर्थ इति वा। कज्जलमपि कर्परे धृतं क्रमेण बहु भवद् गुरुत्वादधः पतति। कटाहः कर्परे तथेति निघण्टुः। ईषदसमाप्तौ कल्पप्प्रत्ययः ॥ ३२ ॥

ध्वान्तेति। ध्वान्तेनैवैणनाभ्या कस्तूर्य्या तथा शितिना नीलेनाम्बरेण गगनेनाथ च वस्त्रेण। यद्वा। ध्वान्तैणनाभ्या हेतुना नीलेन गगनेनोपलक्षितास्तथा निश्चितात् पुष्पतुल्यरूपत्वाचोज्ज्वलैस्तारैर्नक्षत्रैरेव सूनशरस्य कामस्य शरैरुपलक्षिताः, अथ च तारैरुज्ज्वलैः पुष्पैरुपलक्षितास्तथा प्रकाशाभावान्मन्दाक्षैर्मन्दनयनैर्नरैर्लक्ष्या लक्षणीयाः, अथ च मन्दाक्षस्य लज्जाया विषयभूताः सलज्जा अत एवाभिसारिकाभाः स्वैरिणीतुल्याः दिशः, अनिन्दौ चन्द्ररहितायां अनुदितचन्द्रत्वाच्छायायां निशि मामायान्ति प्रत्यागच्छन्ति तस्मात् सपत्नीभावाद्या त्वं सेर्ष्या भव। अभिसारिका अपि शुभ्रायां रात्रौ शुभ्रवस्त्राद्याभरणाः, कृष्णायाश्च रात्रौ कृष्णवस्त्राद्याभरणाः समायान्तीति। ता अपि कस्तूरीकृताङ्गरागा नीलवसनाः प्रच्छन्नधृतपुष्पाः

मन्दाक्षलक्ष्या निशि मामनिन्द्यौ
सेर्ष्या भवायान्त्यभिसारिकाभाः ॥ ३३ ॥
भास्वन्मयीं मीलयतो दृशं द्राक्
मिथोमिलद्दृश्यञ्चलमादिपुंसः ।
आचक्ष्महे तन्वि तमांसि पक्ष्म
श्यामत्वलक्ष्मीविजितेन्दुलक्ष्म ॥ ३४ ॥

कामबाणपीडिताः सलज्जाः सत्यः कामुकं प्रति समायान्ति तदीयनायिकाश्च सेर्ष्या भवन्ति, तथा दिशोऽपीत्यर्थः । सर्वा अपि दिश एकत्र मिलिता इति प्रतीतिः । तिर्य्यग्व्यापितमो वर्णितमनेन । कान्तार्थिनी तु या याति सङ्केतं साऽभिसारिकेत्यमरः । मन्दाक्षमन्दा इति पाठे मन्दनयनानामल्पदृश्यास्तमोबाहुल्यात् । अथ च तमोबाहुल्यान्मन्दाक्षा अत एव मन्दगमनाः, लज्जया वा मन्दगमना इत्यर्थः । तारशब्दः पूर्ववत् ॥ ३३ ॥

भास्वदिति । हे तन्वि दृश्याक्षि भास्वन्मयीं रविरूपां दक्षिणां दृशमस्तमयव्याजेन द्राक् शीघ्रं मीलयतः सङ्कोचयतः आदिपुंसः श्रीविष्णोर्मिथोऽन्योन्यं मिलन्तौ द्वावप्यञ्चलावूर्ध्वाधःपुटे यस्य निमीलनवशादन्योन्यसंलग्नपुटत्वान्निविडरोमकं, अत एव श्यामत्वलक्ष्म्या विजितं नितरां पराभूतं इन्दुलक्ष्म येन तादृशं पक्ष्म नेत्रसम्बन्ध्यूर्ध्वाधःपुटे पुनर्घनीभूतरोमाण्येव तमांसि वयमाचक्ष्महे ब्रूमः, न तु ततोऽन्यानि तमांसीत्यर्थः । तिमिर-

विवस्वताऽनायिषतेव मिश्राः
स्वगोसहस्रेण समञ्जनानां।
गावोऽपि नेत्रापरनामधेया-
स्तेनेदमान्ध्यं खलु नान्धकारैः॥ २५॥
ध्वान्तस्य वामोरु विचारणायां
वैशेषिकं चारु मतं मतं मे।

व्याप्तत्वात् किमपि न दृश्यत इति भावः। पश्येति आर्थैकवचनं॥ २४॥

विवस्वतेति। विवस्वता नेत्रमित्यपरनामधेयं यासां तास्तु-रूपा जनानां गावोऽपि स्वस्य गवां किरणानां सहस्रेण समं सह मिश्रा दिने निमीलिताः सत्यः अनायिषतेव नीता इव॰ यस्मात् तेन खलु तेनैवेदमान्ध्यं प्रकाशाभावान्नेत्रापगमाच्च रूपाग्रहणं, नत्वन्धकारैः कृतेदमान्ध्यं, तमोवशात् किमपि न दृश्यत इति भावः। अन्येनापि गोपालेन स्वगोसहस्रेण मिश्रिताः परेषामपि गावो नीयन्त इति॥ २५॥

ध्वान्तस्येति। हे वामोरु अतिसुन्दरोरु ध्वान्तस्य विचारणायां तमःस्वरूपनिरूपणे विषये वैशेषिकं मतं षट्पदार्थसाधर्म्यवैधर्म्यनिरूपणात्मकं काणाददर्शनं चारु सदुपपत्तिकं न त्वन्यदिति मे मतं सम्मतं। खलु यस्मात् कारणात् सम्प्रदायविदः तद्दर्शनं वैशेषिकं शास्त्रमौलूकमाहुर्वदन्ति। अत एव तमसस्तत्त्वनिरूपणाय अनारोपितस्वरूपनिरूपणाय क्षमं समर्थमुलू-

औलूकमाहुः खलु दर्शनं तत्
क्षमं तमस्तत्त्वनिरूपणाय ॥ ३६ ॥

कस्य घूकस्य सम्बन्धि, दृश्यते अनेनेति दर्शनं, चारु सदुपपत्तिकं न त्वन्यदिति मे मतं सम्मतं। खलु यस्मात् कारणात् तद्दर्शनं वैशेषिकं शास्त्रमौलूकमाहुर्वदन्ति। वैशेषिकमप्युलूकापरनाम्ना काणादमुनिना प्रोक्तमित्यौलूकदर्शनं, ततश्चैतदपि तमस्तत्त्वनिरूपणाय समर्थमिति युक्तमित्यर्थ इति शब्दच्छलं। वैशेषिकदर्शने च किमिदं तमो भावरूपं, अभावरूपं वेति सन्देहे भासामभाव एव तम इति सूत्राविरोधेन व्योमशिवाचार्य्यादयः षट्पदार्थवैधर्म्येणाभावरूपमेव तमो न्यरूपयन्। श्रीधराचार्य्यास्त्वारोपितं भूरूपमेव तम इति निर्वर्ण्य भाभावे सत्येव तमःप्रतीतिर्भाभाव एव तम इत्युक्तमिति सूत्रविरोधं पर्य्यहार्षुः। एतदसहमानाः श्रीमदुदयनाचार्य्यादयः पुनर्भासामभावमेव तमस्त्वेन निरणैषुः, यस्मात्तदौलूकं दर्शनं वैशेषिकशास्त्रं तमस्तत्त्वनिरूपणाय क्षममाहुरिति वाऽन्वयः। महत्यन्धकारे सत्यपि घटादिपदार्थं को वा पश्यतीति ध्वान्तविचारणायां क्रियमाणायां घूकनेत्रमेव चारु सर्व्वेभ्योऽप्यधिकमिति मे मतं पुनः पुनः सम्मतमित्यर्थः। उलूकनेत्रमेव महान्धकारे घटादिविलोकयितुं समर्थं, अन्यदीयनेत्राणां त्वान्ध्यमेव जातमिति भावः। यतो वैशेषिकं घटादीन् विशेषाच्चेति तादृशं महान्धकारे घूकनेत्रमेव घटादीन् भेदेन जानाति न त्वन्यदीयं नेत्रं, तस्मात् तदेव चार्व्विति। तच

श्यामानिस्पृशः स्पर्शनिषेधभूमेः
सेयं त्रिशङ्कोरिव सम्पदस्य।
न किञ्चिदन्यत् प्रति कौशिकीये
दृशौ विहाय प्रियमातनोति ॥ ३७ ॥

वृद्धसम्मत्यर्थमुत्तरार्द्धं। उलूकवृत्त्या कणानत्तीति कणादस्यैवो-लूक इति नाम तेन प्रोक्तत्वादौलूकं। वामं सव्ये प्रतीपे च द्रविणे चातिसुन्दरे, इति विश्वः। वामोरु संहितशफेत्यादिना (पा० ४।१।७०) ऊङ् नदीत्वाद्ध्रस्वः। औलूकं तेन प्रोक्तं (पा० ४।३।१०१) इत्यण् पक्षे तस्येदमिति च (पा० ४।३।१२०) ॥ ३६ ॥

श्यामेति। श्यामानिस्पृशः कालिमस्पर्शिनः श्यामस्याथ च वैडालत्वान्मालिन्ययुक्तस्य निःश्रीकस्य तथाऽभावरूपत्वात् स्पर्श-गुणनिषेधस्य भूमेः श्यामस्याथ च चण्डालत्वादेवास्पृश्यस्यास्य-तमतः राज्ञस्त्रिशङ्कोरिव सेयं प्रसिद्धा प्रत्यक्षेण दृश्यमाना च सम्पद् बाहुल्येन स्वरूपलाभोऽथ च राज्यसमृद्धिः कौशिकीये औलूकेऽथ च वैश्वामित्रदृशौ नेत्रे विहायान्यत् किञ्चित्प्रति अपरं किमपि वस्तु लक्षीकृत्य प्रियं हितं नातनोति, किन्तु तदीय एव नेत्रे लक्षीकृत्य हितं करोति। अन्यत्प्रति किञ्चिदल्पमपि प्रियं नातनोतीति वा। अन्धकारे ह्युलूकनेत्रे एव पदार्थान् पश्यत इति तत्सम्पत्तयोः प्रिया। त्रिशङ्कोश्च सम्पद्विश्वामित्रस्यैव नेत्रयोः प्रिया नान्यस्य। एतदुपाख्यानं रामायणादौ प्रसिद्धं। कौशिकीये वृद्धाच्छः (पा० ४।२।११४) ॥ ३७ ॥

मूर्द्धाभिषिक्तः खलु यो ग्रहाणां
तद्भासमास्कन्दितचन्द्रशोभां।

मूर्द्धेति। यो रविर्नवाणां ग्रहाणां मध्ये खलु निश्चितं मूर्द्धाभिषिक्तो राजा, उलूकानां लोकः सङ्घः तस्य रवेर्भया दीप्त्या समास्कन्दिता नितरां पराभूता चन्द्रशोभा नक्षत्रकान्तिर्यस्मिन् तत्तथा स्फुटं उपलब्धानि अन्यजनेन दृष्टानि घटादिस्वरूपाणि यस्मिंस्तादृशमपि दिवा कर्म्मीभूतं दिनमन्धकारमेवावलोकत, अपश्यत् दिने तस्य दर्शनाशक्तेः दिनमन्धकाररूपत्वेनैव मेन इत्यर्थः। तथा व्यक्तं लब्धानि घटादिरूपाणि यत्र तादृशमन्धकारमेवालोकमपश्यद्दर्शनसहकारिप्रकाशरूपत्वेनैव मेने, अर्थाद्रात्राविति्यर्थः। अन्धकारं स्फुटलब्धरूपमित्यादृत्या योज्यं तेन तामसा विपरीतदृश एव भवन्तीति व्यज्यते। एवंविधमन्धकारस्य स्फुटमतिप्रसिद्धं शुक्लभास्वरात्मकं लब्धं रूपं येन तादृशमालोकमेवापश्यत्। कृष्णरूपमपि तमः शुक्लभास्वरालोकत्वेनापश्यदिति विरुद्धमित्यर्थः। अथ च यो ग्रहराजः सूर्य्यः, आक्रान्तनक्षत्रलक्ष्मीकान्तद्भासं सूर्य्यदीप्तिमेवायमुलूकलोको दिवा दिनेऽन्धकारमपश्यत्, रात्रौ चान्धकारमालोकमपश्यत्, दिने सूर्यालोक एव तमो रात्रौ च तम एव सूर्यालोक इति दर्शित्यर्थः। कीदृशीं तद्भासं कीदृगन्धकारं स्फुटमुपलब्धानि घटादिरूपाणि यस्यामन्यजनेन तादृशीं स्फुटं सञ्जातस्वरूपलाभञ्चेत्यन्धकारस्य नपुंसकत्वान्नपुंसकैकशेषैकवद्भावेन वा व्या-

दिवाऽन्धकारं स्फुटलब्धरूप-
मालोकतालोकमुलूकलोकः ॥ ३८ ॥
दिने मम द्वेषिणि कीदृगेषां
प्रचार इत्याकलनाय चारीः।

स्थेयं सूर्य्यदीप्त्याऽसमास्कन्दिताऽपराभूता नक्षत्रलक्ष्मीर्यच तं, अन्धकारविशेषणं वा। रात्रौ सूर्य्यदीप्तेरभावादतिरस्कृतनक्षत्रशोभमित्यर्थः। सूर्य्यदीप्तेरेव समास्कन्दनसामर्थ्यात् तमसैव रात्रौ यत् तिरस्करणं तेनैव नक्षत्रशोभा यस्मिन्निति वा, इत्यादिव्याख्यानानि ज्ञातव्यानि। लक्ष्मीमिति पाठे नदीत्वेऽपि समासान्तविधेरनित्यत्वात् कबभावः। मूर्द्धाभिषिक्तो राजन्यः, अन्धकारोऽस्त्रियाञ्चेत्यमरः ॥ ३८ ॥

दिन इति। अन्धकार इत्याकलनाय सामस्त्येन ज्ञानार्थं प्रतिवस्तुलग्नाः पदार्थमात्रसम्बद्धाः प्रतिच्छाया एव चारीः गूढार्थवेदिकाश्चारनारीर्विधाय चारपदं ताभ्यो दत्त्वा दिनं प्रति सम्प्रेष्य समागतास्ताः तत्रत्यवृत्तान्तं प्रष्टुमिव पुनः प्रावेशयत्, निजानेकत्वमित्यर्थात्। इति किं। ममान्धकारस्य द्वेषिणि मामसहमाने दिने विषये एषां वस्तूनां कीदृक् प्रचारो विहरणं स्नेहादिव्यवहारस्येति। दिवा प्रतिपदार्थसम्बद्धाः छाया एव रात्रौ समागत्य मिलिता निजस्वामिनमन्धकारं प्राविशन्। रात्रौ हि प्रकाशाभावे छाया अन्धकारेण सहैकीभवतीति तत्सम्बन्धादेव महानन्धकारः प्रतीयत इति भावः। एतेन

छाया विधाय प्रतिवस्तुलग्नाः
प्रावेशयत् प्रष्टुमिवान्धकारः ॥ ३९ ॥
ध्वान्तस्य तेन क्रियमाणयेत्थं
द्विषः शशी वर्णनयाऽथ रुष्टः ।
उदयन्नुपाश्लोकि जपारुणश्री-
र्नराधिपेनानुनयेच्छयेव ॥ ४० ॥

प्रतिच्छायाऽपि तम एवेति वर्णितं। अन्योऽपि राज्ञो लोकस्थि-तिं ज्ञातुकामः स्त्रीणां मध्ये च प्रवेष्टुं अशक्यत्वात् चारनारीः सम्प्रेष्य तच्चत्प्रवृत्तान्तं विचार्य्य समागतास्ताः प्रष्टुमात्मसविधं प्रवेशयति। छाया एव चारीः प्रतिवस्तुलग्ना विधायेति वा। चारपदं दत्त्वा यद्दिनं प्रत्येव प्रेषयामास, अत एव ताः दिने प्रतिवस्तुलग्ना दृश्यन्त इति वा। चारी पुंयोगान्ङीष् ॥ ३९ ॥

इदानीं चन्द्रोदयं वर्णयितुमुपक्रमते। ध्वान्तस्येति। तेन नराधिपेन नलेनेत्थं क्रियमाणया द्विषः शत्रुभूतस्य ध्वान्तस्य वर्णनया रुष्टः क्रुद्ध इव जपाकुसुमवदरुणा श्रीर्यस्य स उदयन् उदयं प्राप्नुवन् शशी तेनैव राज्ञा अथानन्तरं अनुनयेच्छयेव प्रसादनवाञ्छयेवोपाश्लोकि श्लोकैस्तोतुमारब्धि। अन्योऽपि वैरि-वर्णनया रुष्टः सन् अरुणो भवति, तत्परिहारार्थमुदितः सन् वर्णकेन प्रसादनार्थं स्तूयत इति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा। इव शब्द-स्योभयत्र योजना वा। उपाश्लोकि सत्येति (पा० ३।१।२५) णिजन्तात् कर्म्मणि चिण् ॥ ४० ॥

पश्याावृतोऽप्येष निमेषमद्रे-
रधित्यकाभूमितिरस्करिण्या।
प्रवर्षति प्रेयसि चन्द्रिकाभि-
श्चकोरचञ्चूचुलुकान् प्रतीन्दुः॥ ४१॥
ध्वान्ते द्रुमान्तानभिसारिकास्त्वं
प्रकल्पय सङ्केतनिकेतमाप्ताः।

पश्येति। हे प्रेयसि प्राणप्रिये एष इन्दुश्चन्द्रिकाभिश्चको-राणां चन्द्रिकाजलैकव्रतपायिनां पक्षिणां चञ्चू एव चुलुकास्तान् प्रति पूरयित्वा प्रकर्षेण वर्षति सुधामित्यर्थात्। यावता चकोर-चञ्चूपूरणं भवति तावत्प्रमाणं वर्षतीत्यर्थः। त्वं पश्य। किम्भूतः। अद्रेरुदयाचलस्याधित्यकाभूम्योर्ध्वभूमिपर्वतरेणैव तिरस्करिण्या ज-वनिकया निमेषलवमत्यल्पकालमावृतोऽपि सन् सम्पूर्णानुदि-तोऽपि प्रथमचन्द्रिकाभिरेव चकोराणामानन्दं करोति किं पुनरुदितः सन्निति भावः। अन्योऽप्युपकारी दूरस्थोऽप्युद्यो-गुखोऽन्येषामुपकरोति॥ ४१॥

ध्वान्त इति। हे प्रिये त्वं चन्द्रोदयात् पूर्वं ध्वान्ते सति द्रु-मान्तान्, तन्निकटदेशानेव वृक्षाधोभागानेव सम्भोगार्थं कामु-कदत्तसङ्केतनिकेतं प्राप्ताः ता अभिसारिकाः स्वैरिणीः प्रकल्प सम्भावय। तथा इदानीं चन्द्रोदये सति वृक्षाधोभागवर्तिच्छा-याच्छलादुज्झितं पूर्वधृतं तमोऽनुकूलं येन वस्त्रं याभिस्तादृ-शीः सतीः सवर्णत्वाज्ज्योत्स्नानुकूलैश्चन्द्रिकानुगुणैर्धवलतरैर्दुकू-

6 K 2

छायाच्छलादुज्झितनीलचेला
ज्योत्स्नानुकूलैर्वसिता दुकूलैः ॥ ४२ ॥
त्वदास्यलक्ष्मीमुकुरं चकोरैः
स्वकौमुदीमादयमानमिन्दुः।

र्वेदपलसिताः सतीवसिताः सम्भोगं कृत्वा स्वगृहं प्रति पुनः परावृत्तास्तं सम्भावय। तमसि सत्येव केनापि न ज्ञातव्यमिति बुद्ध्या नीलं वस्त्रं परिधाय सङ्केतस्थानमागताः, चन्द्रोदये पुनर्नीलवस्त्रपरिधाने पूर्ववद्भीत्या तत् तत्रैव विहाय श्वेतं दुकूलं सवर्णत्वात् परिधाय केनापि न ज्ञाताः। नीलचेला इति पाठे चेलः कूर्पासः ॥ ४२ ॥

त्वदिति। हे रम्भातरुपीवरोरु रम्भातरुवदतिपीवरौ ऊरू यस्यास्तत्सम्बुद्धिः त्वं निशायामिन्दीवरं नीलोत्पलं तद्वदाभा यस्यास्तया दृशा ऊरु सादरमिन्दुं पिब विलोकय। किम्भूतं। तवास्यलक्ष्म्याः मुखशोभाया अवलोकनार्थं मुकुरं दर्पणमिव। तथा चकोरैः प्रयोज्यैः स्वकौमुदीमादयमानं निजकौमुदीं चकोरान् पाययमानं। उदिते चन्द्रे चकोराः सानन्दा जाताः नीलोत्पलानि च विकसितानीति भावः। एतेनेन्दोः परोपकारित्वं सूचितं। विकसितेन्दीवरतुल्यया दृशा पिबेत्यनेन चन्द्रोदये हीन्दीवरं विकसति त्वं चैवम्भूतया दृशा यदा चन्द्रमवलोकयिष्यसि तदा जनसदृशं चन्द्रावलोकनविकसितमिन्दीवरमेवैतदिति ज्ञास्यतीति सूचितं। दिवासङ्कोचादसादृश्य-

दृशा निशेन्दीवरचारुभासा
पिबेोरु रम्भातरुपीवरोरु॥ ४३॥
असंशयं सागरभागुदस्थात्
पृथ्वीधरादेव मथः पुराऽयं।
अमुष्य यस्मादधुनाऽपि सिन्धौ
स्थितस्य शैलादुदयं प्रतीमः॥ ४४॥

मिति। इन्दीवरस्य विकसितत्वद्योतनार्थं निशापदं। चकोरैः गतिबुद्धीति (पा०१।४।५२) कर्मत्वप्राप्तावपि, आदिखाद्योर्न (पा०१।४।५२।वा०२) इति प्रतिषेधात् कर्त्तरि तृतीया। आदयमानं निगरणार्थत्वात् परस्मैपदप्राप्तावपि अदेः प्रतिषेधो वक्तव्यः (पा०१।३।८७।वा०१) इति निषेधात्, णिचश्चेति (पा० १।३।७४) तङ्॥ ४३॥

असंशयमिति। पुरा पूर्वं सागरभाक् समुद्रगर्भस्थोऽयं चन्द्रः मथो दण्डभूतात् पृथ्वीधरात् पर्वतान्मन्दराद्रेरेव हेतोरुदस्थादुत्पन्न इत्यसंशयं निश्चितं पुराणादौ यदेवं श्रूयते तत् सत्यमित्यर्थः। पुरा उदस्थात् प्रथमसम्भवावसरे तस्मादेव समुत्थित इति वा। तत्र हेतुमाह, यस्माद्धेतोरधुनाऽपि सम्भवान्तरावसरेऽपि सिन्धौ स्थितस्य सागरगर्भस्थस्याप्यमुष्य चन्द्रस्य शैलादुदयाचलादेवोदयमुत्पत्तिं प्रतीमो जानीमः। प्रत्यहं सागरस्थस्याप्यस्याचलोत्पत्तिशीलत्वरूपलिङ्गदर्शनात् समुद्रम-

निजानुजेनातिथितामुपेतः
प्राचीपतेर्वाहनवारणेन ।
सिन्दूरसान्द्रे किमकारि मूर्द्ध्नि
तेनारुणश्रीरयमुज्जिहीते ॥ ४५ ॥
यत् प्रीतिमद्भिर्वदनैः स्वसाम्या-
दचुम्बि नाकाधिपनायिकानां ।

यते प्रथमसम्भवावसरेऽप्ययमचलादेवोत्पन्न इति निश्चिनुम इत्यर्थः। उदयाचलशिखरं चन्द्रोऽतिक्रामतीति भावः ॥ ४४ ॥

निजेति। निजानुजेन एकस्मात् सिन्धोरुत्पन्नतया चन्द्रात् पश्चाज्जातेन कनीयसा भ्रात्रा प्राचीपतेरिन्द्रस्य वाहनवारणेन प्राच्यां स्थितेनैरावतेनातिथितामुपेतः प्राप्तः प्राच्यामुदितत्वात् तत्सविधं प्राप्तःसन्नयं चन्द्रोऽग्रजत्वात् सिन्दूरेण सान्द्रे मूर्द्ध्नि अकारि कृतः किं। गौरवान्नमस्कारपूर्व्वं शिरस्यारोपितः किमित्यर्थः। तेन सान्द्रसिन्दूरशिरःस्थापनेन हेतुना तत्सिन्दूरवशादयमरुणश्रीरारक्तशोभ उज्जिहीते, उदयते। उज्जिहीते किमिति वा। उदयंश्चन्द्रः सिन्दूररक्तो दृश्यत इत्यर्थः ॥ ४५ ॥

यदिति। वृत्तत्वादिगुणयोगेन स्वसाम्यात् प्रीतिमद्भिः नाकाधिपस्येन्द्रस्य नायिकानां वदनैर्यस्मात् स्वसविधमागत एष चन्द्रोऽचुम्बि तस्माद्धेतोश्चुम्बनाद्वा तदीयानां देवेन्द्रनायिकानामधरेषु स्थितो यावोऽलक्तकस्तस्य योगात् सम्बन्धा-

ततस्तदीयाधरयावयोगा-
दुदेति बिम्बारुणबिम्ब एषः ॥ ४६ ॥
विलोमिताङ्कोत्किरणाद्दुरूप-
दृगादिना ढग्रविलोचनादि ।

ङ्केतोः बिम्बवत् पक्वबिम्बीफलवदरुणं बिम्बं मण्डलं यस्य तादृश उदेति । अन्योऽपि समानः सखसविधमागतः सन् सख्या प्रीत्या चुम्ब्यते । मुखैरिति बहुवचनेन तत्र प्रदेशे युगपदेव चुम्बनाद्बहुलयावकयोगात् सकलस्यापि चन्द्रबिम्बस्य रक्तत्वं युक्तमिति सूचितम् ॥ ४६ ॥

विलोमितेति । विधिः विधुना चन्द्रेणैव काञ्चनस्य सञ्चकेन बिम्बकेन कृत्वा वधूनामतिरमणीयमाननं विधत्ते किं । किम्भूतेन । विलोमितः पराङ्मुखः कृतः स्वप्रभया जितोऽङ्कः कलङ्को येन एतादृशादुत्कृष्टादतितेजस्विनः किरणाङ्केतोर्दुरूपो दुराकर्षः दृगादिर्नेत्राद्यवयवो यस्य, अथ च विपरीतीकृतानामङ्कानां नेत्रादिनिर्माणार्थं निम्नोन्नतांशचिह्नस्थानानामुत्किरणं यत्रतत्र तस्माङ्केतोः, साचाद्रसच्चनेत्रकर्णनासिकाद्यवयवेन, आननस्य साचाद्दृश्या विलोचनादयो नासाकर्णाद्यवयवा यस्य तादृशं, तस्मिन् ब्रह्मा स्त्रीमुखं चन्द्ररूपेण महाराष्ट्रभाषया ठसा इत्याख्येन स्वर्णस्य सञ्चकेण निर्ममे, सञ्चके हि निष्पाद्यस्य वस्तुनो निम्नोन्नतभागा विपरीता एवोत्कीर्य्यन्ते तत्र च नेत्राद्यवयवा दुर्लक्ष्या भवन्ति, भवन्निर्मितमुखादौ च दृश्या भवन्ति तस्मादेवं

विधिर्विधत्ते विधुना वधूनां
किमाननं काञ्चनसञ्चकेन ॥ ४७ ॥
अनेन वेधा विपरीतरूप-
विनिर्म्मिताङ्कोत्किरणाङ्ककेन।
त्वदाननं इश्यदृगाद्यलक्ष्य-
दृगादिनैवाकृत सञ्चकेन ॥ ४८ ॥
अस्याः सुराधीशदिशः पुराऽऽसी-
द्यदम्बरं पीतमिदं रजन्या।

तर्क्य इत्यर्थः। उदितमात्रचन्द्रोऽप्युत्तमसुवर्णसञ्चकवद्रक्तो दृश्यत इति भावः। उत्तमं सुवर्णं रक्तवर्णं भवति। आननमिति जात्येकवचनं ॥ ४७ ॥

अनेनेति। वेधा विपरीतरूपं यथा तथा विनिर्म्मितमुक्त-विधमङ्कोत्किरणं यत्र तादृशमङ्कं यस्य तेन तथाऽलक्ष्यदृगा-दिना अनेन चन्द्रेणैव सञ्चकेन दृश्यं सुन्दरमथच प्रत्यवदर्श-नयोग्यं दृगादि यस्य तादृशं त्वदाननमकृत त्वदाननमेव कृतं, नत्वन्याननमिति वा, अयमेवात्र श्लोके विशेषः। अयं श्लोकः क्षेपकः ॥ ४८ ॥

अस्या इति। हे भैमि अस्याः सुराधीशस्येन्द्रस्य दिशः यदम्बरं गगनं वस्त्रञ्च पुरा चन्द्रोदयात् पूर्व्वं रजन्या रात्र्या हरिद्रया च पीतं तमोव्याप्तत्वादृश्यं पीतवर्णं वा आसीत् तेन गगनेन वस्त्रेण वा अधुना चन्द्रोदये चन्द्रांशुरूपाः चूर्णैः वस्त्र-

चन्द्रांशुचूर्णव्यतिचुम्बितेन
तेनाधुना नूनमलोहितायि॥ ४९ ॥
तानीव गत्वा पितृलोकमेन-
मरञ्जयन् यानि स जामदग्न्यः।
छित्त्वा शिरांस्यपि सहस्रबाहो-
र्विस्राणि विश्राणितवान् पितृभ्यः॥ ५० ॥

सुधाभ्रतेजोलेशैः करैर्भिर्व्यतिचुम्बितेनातितरां स्पृष्टेन सता चन्द्रांशुवच्छुभ्रतरेण चूर्णेन ताम्बूलसाधनचूर्णद्रव्येण स्पृष्टेन सता नूनमलोहितायि, आरक्तीभूतं। यत् तमसा पूर्वं नीलमभूत् तदेवेदानीमुद्यच्चन्द्रलोहितकरसंस्पर्शाद्रक्तं जातमित्यर्थः। हरिद्रया पीतवर्णं वस्त्रं चूर्णेन युक्तं सद् रक्तं भवति। देवेन्द्रस्त्रियाश्च वस्त्राणि नानावर्णयुक्तानि। चन्द्रांशव एव चूर्णमिति वा। अलोहितायि लोहितादिडाज्भ्य इति(पा० ३।१।१३) क्यषन्ताद्भावे चिण्॥४९॥

तानीति। सोऽतिवीरो जामदग्न्यः सहस्रबाहोः शिरश्छित्त्वा विस्राणि आमगन्धीनि यान्यसृञ्जि रक्तानि पितृभ्यः जमदग्न्यादिभ्यो विश्राणितवान् दत्तवान्, यै रक्तैः प्रतिज्ञातं पितृतर्पणं कृतवान्, तान्येव रक्तानि मन्त्रबलात् पितृलोकं गत्वा प्राप्य पितृलोकाधीशमेनं चन्द्रमरञ्जयन्, रक्तं चक्रुरिव। "चन्द्रो वै पितृलोकः" इति श्रुतेः। चन्द्रो रक्तवर्णो दृश्यत इति भावः। परशुरामः सहस्रार्जुनं हत्वा तदीयै रक्तैः पितृतर्पणं कृतवानितीतिहासः। विस्रं स्यादामगन्धि यदित्यमरः॥ ५० ॥

अकर्णनासस्त्रपते मुखं ते
पश्यन्न सीतास्यमिवाभिरामं।
रक्तोस्रवर्षी बत लक्ष्मणाभि-
भूतः शशी शूर्पणखामुखाभः ॥ ५१ ॥
आदत्त दीप्रं मणिमम्बरस्य
दत्त्वा यदस्मै खलु सायधूर्त्तः।

अकर्णेति। हे प्रिये शशी सीतास्यमिवाभिरामं कर्णादिकृत-शोभनं ते मुखं पश्यन् न त्रपते लज्जते, बत चित्रं। किम्भूतः। न विद्यते कर्णनासं स्वभावादेव यस्य सः। तथा रक्ता आरक्ता उस्राः किरणास्तद्वर्षणशीलः रक्तः शोणस्रावी किरणवर्षी च तादृशो वा। तथा लक्ष्मणा कलङ्केन अभिभूत आक्रान्तमश्योऽत एव शूर्पणखाया रावणभगिन्या मुखवदाभा यस्य सः, तद्वदनतुल्यः, एषु लज्जाकारणेषु सत्स्वपि न लज्जते तच्चित्रमित्यर्थः। त्वन्मुखं पश्यन्नप्युदयत्येव स्वम्प्रकाशयति च तस्मादेव न लज्जते इत्यपि चित्रमेव। शूर्पणखामुखमपि लक्ष्मणेन पराभूतं छिन्नकर्णना-सत्वात् रुधिरवर्षि सत् राममभिलषीकृत्य वर्त्तमानमत एवा-तिभयरहितश्च सीतामुखं पश्यदपि न लज्जते तदनन्तरमपि प्रौढिवादप्रदर्शनात्। अभिशब्दस्यावृत्तिः कार्य्या। लक्ष्मशब्दो मान्तः, पक्षेऽकारान्तः ॥ ५१ ॥

आदत्तेति। हे भैमि सायङ्कालरूपो धूर्त्तो यत् रज्यन् उदयकाले रक्तीभवन्तुषारद्युतिश्चन्द्र एव लेपवशाद्रज्यत् कूट-

रज्यत्तुषारद्युतिकूटहेम
तत् पाण्डु जातं रजतं क्षणेन ॥ ५१ ॥
बालेन नक्तं समयेन मुक्तं
रौप्यं लसद्भिम्बमिवेन्दुबिम्बं ।

हेम रुचिमं सुवर्णमस्मै गगनाय मूल्यरूपेण दत्त्वा दीप्रं प्रकाशमानमम्बरस्य मणिं सूर्य्यमादत्त जग्राह तदलीकं हेम क्षणमात्रेण पाण्डु शुभ्रं रजतं खलु रूप्यमिव जातं। धूर्त्तो हि रूप्यं लेपादिभिरुपलिप्तं सुवर्णीकृत्य ददाति, वस्त्वान्तरस्यमपि प्रशस्तदीप्तिकं रत्नञ्च गृह्णाति। उपयानन्तरमतिक्रान्तकियत्कालत्वाद्रक्तिमानं परित्यज्य चन्द्रो रूप्यवद्धवलो जात इति भावः। घञन्तोऽत्र सायशब्दः सायंशब्दसमर्थनार्थः ॥ ५१ ॥

बालेनेति। हे प्रिये रौप्यं रजतं रजतमयं लसद् विलसमानं डिम्बं बालक्रीडासाधनं भ्रमरकमिवेन्दुबिम्बं कर्त्तृ भ्रमिक्रमाक्रमणपरिपाट्याऽय च अर्द्धदेशगमनक्रमणेन उज्झिता त्यक्ता या पट्टसूत्रस्य नेत्रं दोरकं तत्कृता आवृत्तिर्वेष्टनं तद्रूपं, अथ च पट्टसूत्रजालिकावच्चन्द्रावरणं येन तं शोभिमानं रक्तिमानं मुञ्चति। किम्भूतमुभयं। नक्तसमयरूपेण बालेनाथ च बालेन प्रदोषरूपेण रात्रिसमयेन मुक्तं भ्रामणार्थं करात् कृतमोचनं, अथ च उद्गीर्णं जनितोदयं। शिशुक्रीडासाधनं हि भ्रमरकं काष्ठमयं भवति। ईश्वराणां च डिम्बं सम्भवतिशयाद्राजतं पट्टसूत्रवलितदोरकसंसगात् तत्सम्भवजातं रक्तिमानं मुञ्चति।

भ्रमिक्रमादुज्झितपट्टसूत्र-
नेत्राऽऽवृतिं मुञ्चति शीतभानं॥ ५२॥
ताराक्षरैर्यामसिते कठिन्या
निशाऽलिखद्‌ व्योम्नि तमःप्रशस्तिं।

तथैहं चन्द्रबिम्बमपीत्यर्थः। इदानीं चन्द्रो धवलो जात इति भावः। नेत्रावृतेरिति पाठे भ्रमिक्रमाद्धेतोरुज्झिता पट्टसूत्र-नेत्रावृतिर्येन तादृशात्‌ भ्रमिक्रमाद्धेतोरिति वा। नित्यं सु-त्रिम्ममिति वा गौडदेशभाषायां भ्रमरकस्य संज्ञा। महाराष्ट्र-भाषायां कान्यकुब्जभाषायाञ्च भ्रमरा इति संज्ञा। शैघ्यं सम्बन्धे विकारे वा प्रत्‌। नेत्रं मन्थगुणे वस्त्र इत्यभिधाना-न्नेत्रशब्दो यद्यपि मन्थवेष्टनगुणे मुख्यस्तथाऽप्यत्र गुणमात्रपर इति ज्ञेयं॥ ५२॥

तारेति। निशाऽसिते श्यामे व्योम्नि गगन एव कज्जला-दिलिप्तश्यामफलपट्टिकायां कठिन्याः शुभ्रधातुविशेषस्य सम्बन्धि-भिस्ताराक्षरैः शुभ्रैरक्षरैरिव नक्षत्ररूपैरक्षरैः कृत्वा स्वां तमः-प्रशस्तिं तमोवर्णनश्लोकादिलिपिमलिखत्‌, ताराक्षरैः उपल-क्षितां तमःप्रशस्तिं रात्रिः कठिन्याऽलिखदिति वा, तां लिपिं विलुप्य शीतरश्मयतः परिमेयताराक्षरं कुर्वतो हिमांशोर-प्रणेऽपि करे किरणेऽस्य च पाणौ पाण्डुरिमा जातः। प्रकृष्ट-किरणे हि चन्द्रे नक्षत्राणामल्पता भवतीति खटिकालिखि-ताक्षराणि मार्ज्जयतस्तारस्योऽपि करः खटिकायुक्ताद्धवलो

विलुप्य तामस्यपलोऽत्रणेऽपि
जातः करे पाण्डुरिमा हिमांशोः ॥ ५४ ॥
सितो यदाऽत्रैष तदाऽन्यदेशे
चकास्ति रज्यच्छविरज्जिहानः।
तदित्थमेतस्य निधेः कलानां
को वेद वा रागविरागतत्त्वं ॥ ५५ ॥

भवतीति। तमसि मलयानि बहुन्युज्ज्वलतराणि च दृष्टानि, चन्द्रे दृष्टितेऽस्यानि निःप्रभाणि च जातानि, चन्द्रस्य धवलो जात इति भावः ॥ ५४ ॥

सित इति। एष चन्द्रो यदा यस्मिन् कालेऽत्र देशे सितो धवलश्चकास्ति तदा तस्मिन्नेव कालेऽन्यदेशे रज्यच्छवी रक्तकान्तिरुज्जिहानः उदयन् शोभते। एवमत्रोदयन् रक्तोऽन्यत्र च श्वेत इत्यपि सामर्थ्यात् लभ्यं, एतद्देशस्थं प्रति इदानीं सितो दृश्यते दीपान्तरस्थं प्रति उदयन्निदानीमेव दृश्यते यस्मात् तस्मात् कलानां निधेः पूर्णस्य चन्द्रस्य रागविरागयोर्लोहितत्वालोहितत्वयोस्तत्त्वं याथात्म्यमित्थमनुनोक्तप्रकारेण को वा वेद, अपि तु कोऽपि निश्चेतुं न शक्नोतीत्यर्थः। उदयास्तमययोरतात्त्विकत्वाद्व्यवस्थितस्य यत्र यदा प्रथमदर्शनं तदा तत्रोदय इति दूरत्वात रक्तत्वप्रत्ययः क्रमसामीप्यात् तु धावल्यप्रत्यय इति तत्त्वं। अन्यत्रापि चतुःषष्टिकलाभिज्ञस्यानुरागाननुरागयोर्याथात्म्यं कुत्रानुरक्तः कुत्र वा नेति कोऽपि न जानाति॥५५।

काश्मीरजैरश्मिभिरौपसन्ध्यै-
र्दृष्टं धृतध्वान्तकुरङ्गनाभि।
चन्द्रांशुना चन्दनचारुणाऽङ्गं
क्रमात् समालम्भि दिगङ्गनाभिः॥ ५६॥
विधिस्तुषारर्तुदिनानि कर्त्तं
कर्त्तं विनिर्म्माति तदन्तभिन्नैः।

काश्मीरजैरिति। दिग्भिरेवाङ्गनाभिः सन्ध्यायाः समीपं उपसन्ध्यं तत्र जातैररुणैः रश्मिभिरेव काश्मीरजैः कुङ्कुमैः कृत्वा दृष्टं पूर्व्वं कृतोद्दर्त्तनं ततः सन्ध्यायामपगतायां धृता ध्वान्तरूपा मृगनाभिः कस्तूरी येन तादृशमङ्गं, क्रमात् कस्तूरीलेपनानन्तरं चन्द्रांशुनैव चन्दनेषु मध्ये चारुणोत्तमेन चन्दनेन कृत्वा समालम्भि, अलेपि। अन्या अपि अङ्गनाः कुङ्कुमादिक्रमेणाङ्गमनुलिम्पन्ति, चन्द्रधवलैश्चन्द्रकरैः सर्व्वा अपि दिशो वितमस्काः कृता इति भावः। औपसन्ध्यैः सामीप्येऽव्ययीभावाच्छैषिकोऽण्। ५६॥

विधिरिति। विधिः तुषारर्तोः शिशिरर्त्तोर्दिनानि कर्त्तं कर्त्तं छित्त्वा तेषां दिनानामन्तभिन्नैः मध्यसम्बन्धिभिः सारभूतैः शकलैः शुभ्रैः खण्डैः कृत्वा ज्योत्स्नीर्निशा विनिर्म्माति न चेदेवं नाङ्गीक्रियते यदि तदेमाश्चन्द्रिकायुक्ता रात्रयः तत्प्रतिमाः तैर्दिनैस्तुल्याः शीतलत्वप्रकाशत्वाभ्यां तत्सदृशः कथं। तानि च दिनानि वामनानि न्यूनपरिमाणानि न्यूनशीतलत्वादिगुणानि

ज्योत्स्नीर्न चेत् तत्प्रतिमा इमा वा
कथं कथं तानि च वामनानि ॥ ५७ ॥
इत्युक्तिशेषे स वधूं बभाषे
सूक्तिश्रुतासक्तिनिबद्धमौनाम्।

कथं वा, अपि तु दिनवामनताराचिदीर्घताऽन्यथानुपपत्तेः शिशिरतोर्दिनापेक्षया च ज्योत्स्नीनामतितमां शीतलप्रकाशवत्त्वानुपपत्तेश्च। शिशिरर्तुदिनानि ह्रस्वानि तत्सारभूतैश्च शकलैश्चन्द्रिकान्विता रात्रयो ब्रह्मणा वर्द्धिता इत्यर्थः। चन्द्रचन्द्रिकया रात्रिः शीतला धवलतरा च कृतेति भावः। कथं कथं कृती छेदन इत्यस्मादाभीक्ष्ण्ये णमुल् द्विर्वचनञ्च। ज्योत्स्नी ज्योत्स्नाऽस्यामस्तीत्यर्थे ज्योत्स्नातमिस्रेति (पा०५।२।११४) साधुत्वात् ज्योत्स्नाशब्दादण्प्रकरणे ज्योत्स्नादिभ्यः उपसङ्ख्यानमित्यर्थे अणि (पा०५।२।१०३।वा०१) ङीप्॥ ५७॥

इतीति। स नलः इत्युक्तिशेषे एव चन्द्रवर्णनावसाने सूक्तीनां प्रसादादिगुणयुक्तानां शोभनवचनानां श्रुते श्रवणे विषये आसक्त्या रसातिशयात् तदेकतानतया बद्धं स्वीकृतं मौनं यया तां तूष्णीम्भावमास्थितां वधूं भैमीं प्रति इदं बभाषे। इति किं। हे प्रेयसि इन्दौ विषये तवेयं मूकस्येव मुद्रा वाङ्निरोधरीतिः का किंकारणिका, त्वमपि किमिति न चन्द्रं वर्णयसीत्यर्थः। मौने स्वयमेव हेतुमुत्प्रेक्षते। मुखस्य चन्द्रकृतवदनसाम्यस्याभ्यसूया स्पर्द्धा तज्जन्यान्मन्दतोऽनुशयात् मनोद्वेषादिव स्वस्पर्द्धा-

मुखाभ्यसूयानुशयादिवेन्दौ
केयं तव प्रेयसि मूकमुद्रा ॥ ५८ ॥

शृङ्गारभृङ्गारसुधाकरेण
वर्णस्रजाऽनूपय कर्णकूपौ।
त्वद्वाग्वाणीरसवेणितीरे
तृणानुकारः खलु कोषकारः ॥ ५९ ॥

कारिणो हि वर्णने अन्येन क्रियमाणे अन्योऽपि कोपात् तूष्णीं तिष्ठति नानुमोदते स्वयञ्च न तं वर्णयति, तथा त्वमुखस्तुतिकरणे सञ्जातकोपादिवेन्दुं न वर्णयसि नानुमोदसे च किमिति प्रश्नः। मत्सूक्तिश्रवणादरकृतं मौनं कोपादिवेत्युत्प्रेक्षितं॥ ५८ ॥

शृङ्गारेति। हे प्रिये त्वं शृङ्गारसम्बन्धी भृङ्गारः स्वर्णकलसः तद्रूपेण सुधाकरेण चन्द्रेण हेतुना वर्णस्रजा कृत्वा मम कर्णकूपौ अनूपय जलपूर्णौ कुरु, वर्णस्रजः सरसत्वात् कर्णकूपयोर्जलपूर्णत्वकरणं युक्तं। अथ च शृङ्गारसम्बन्धिसुवर्णकलसरूपस्य भवन्मुखस्य सम्बन्धि यत्पीयूषं तस्याकरेण खनिभूतया सरसया वर्णस्रजा कर्णकूपावनूपय। खलु यस्मात् कोषकार इक्षुविशेषः तव चारुवाण्या वक्रोक्त्यादिरूपाया वाचः सम्बन्धिनः शृङ्गारादयो रसास्तेषां वेणिः प्रवाहः तस्यास्तीरे समुत्पन्नं यत्तृणं तस्यानुकारः तत्सदृशः। अतिस्वादुरसोऽपीक्षुविशेषो बद्वीयसरसवाणीतीरतृणमनुकरोति न तु समो जातः, तां वाणीं श्रावय

अत्रैव वाणीमधुना तवापि
श्रोतुं समीहे मधुनः सनाभिं ।
इति प्रियप्रेरितया तयाऽथ
प्रस्तोतुमारम्भि शशिप्रशस्तिः ॥ ६० ॥
पूरं विधुर्वर्द्धयितुं पयोधेः
शङ्केऽयमेणाङ्कमणिं कियन्ति ।
पयांसि दोग्धि प्रियविप्रयोगात्
सशोककोकीनयने कियन्ति ॥ ६१ ॥

चन्द्रं वर्णयेति भावः । कोपकाराद्या दृगुविशेषा इति क्षीरस्वामी । अनूपय अनूपशब्दात् तत्करोतीति (पा० ३।१।२६। वा० १) णिचि लोट् ॥ ५९ ॥

अत्रैवेति । प्रियेण इति प्रेरितया तया भैम्या अथानन्तरं शशिनः प्रशस्तिर्माहात्म्यं प्रस्तोतुमारम्भि, आरब्धा । इति किं । हे भैमि अहमत्रैव चन्द्रवर्णन एव विषये मधुनोऽमृतस्य सनाभिं तुल्यां तवापि वाणीमधुना श्रोतुं समीहे, इच्छामीति ॥ ६० ॥

पूरमिति । हे प्रिय अयं विधुः पयोधेः पूरमागन्तुकजलप्रवाहं वर्द्धयितुमेणाङ्कमणिं चन्द्रकान्तं कियन्ति पयांसि दोग्धि तस्माद् गृह्णाति, तथा प्रियस्य चक्रवाकस्य विप्रयोगात् सशोकायाः कोक्या नयने अपि कियन्ति जलानि दोग्धि, ताभ्यामपि चकाशाद् गृह्णातीत्यहं शङ्के मन्ये, इति भैमी प्रियमवदत् ।

ज्योत्स्नामयं रात्रिकलिन्दकन्या-
पूरानुकारेऽपसृतेऽन्धकारे।
परिस्फुरन्निर्मलदीप्तिदीपं
व्यक्तायते सैकतमन्तरीपं॥ ६२॥
हासत्विषेवाखिलकैरवाणां
विश्वं विशङ्केऽजनि दुग्धमुग्धं।

उदिते चन्द्रे सागरपूरो वृद्धिं प्राप्तश्चन्द्रकान्ता स्रवन्ति चक्र-
वाकी च भृशं रोदितीति भावः। दुहिर्द्विकर्मा॥ ६१॥

ज्योत्स्नेति। हे प्राणेश तमोऽवसरेऽतिश्यामा रात्रिरेव क-
लिन्दकन्या यमुना तस्याः पूर आगन्तुकातिनीलजलप्रवाहस्त-
दनुकारे तत्सदृशे तद्वदतिकृष्णेऽन्धकारेऽपसृते सति परिस्फु-
रन्ती निर्मला दीप्तिर्यस्य प्रकाशमानस्यासौ धवलद्युतिश्च ता-
दृशो वा यश्चन्द्रः स एव दीपो यत्र तादृशं चन्द्रिकारूपसै-
कतं धवलतरवालुकामयं रात्रियमुनाया एव जलमध्यस्थित-
मन्तरीपं व्यक्तायते स्फुटमिव भवति प्रकटं दृश्यते। पूर्वावसरे
ऽस्फुटमपीदानीं स्फुटीभवतीति शङ्के। चन्द्रचन्द्रिकया सकलं
धवलीकृतमिति भावः। व्यक्तायते, व्यक्तमिव भवतीत्यर्थे कर्तुः
क्यङ्गीति (पा० ३।१।११) क्यङ्। अव्यक्तं व्यक्तं भवतीत्यर्थः। सैकतं,
सिकताशर्कराभ्यां च (पा० ५।२।१०४) इत्यस्त्यर्थेऽण्॥ ६२॥

हासेति। अखिलकैरवाणां सकलकुमुदानां हासत्विषेव
विकासदीप्त्येव विश्वं सकलं जगत् दुग्धवन्मुग्धं शीतलं धवलच्छा-

यतो दिवा बद्धमुखेषु तेषु
स्थितेऽपि चन्द्रे न तथा चकास्ति ॥ ६२ ॥
मृत्युञ्जयस्यैष वसन् जटायां
न क्षीयते तद्भयदूरमृत्युः ।

अपि जातं न तु चन्द्रेणेत्यहं विशङ्के विशेषेण मन्ये । यतो हेतो-र्दिवा तेषु सवलकैरवेषु बद्धमुखेषु सङ्कुचितेष्वविकस्वरेषु सत्सु चन्द्रे स्थिते विद्यमानेऽपि सकलकुमुदविकाशाभावात् सकलं जगत् तथा रात्राविव शीतलधवलतया न चकास्ति तस्मादिदं जगत् कुमुदद्दाचलिपैव शीतलं धवलञ्च कृतं न तु चन्द्रेणे-त्यर्थः । कुमुदवत् दुग्धवच्च शीतला धवला चन्द्रिकाऽसीति भावः ॥ ६२ ॥

मृत्युमिति । मृत्युञ्जयस्य मृत्युञ्जितवतः शिवस्य जटायां वसन् एष चन्द्रः षोडशांशभूतो न क्षीयते, न अल्पपरिमाणो भवति । कलामात्रस्वरूपेणैव तत्र सदा वसंस्ततोऽपि न्यूनपरि-माणो न भवतीत्यर्थः । अथ च न क्षीयते न श्रीयते यस्मात् तस्मात् मृत्युञ्जयात् सकाशाद्भयेन दूरो मृत्युर्मरणहेतुर्दैवता यस्य सः, मृत्युञ्जयजटाजूटनिवासान्मृत्युना स्प्रष्टुमपि न शक्यते तस्मान्न क्षीयतेऽयमित्यर्थः । तर्हि तत्र वसन् वर्द्धते किं नेत्या-शङ्क्याह । वर्द्धते च न उपचितपोऽपि न भवतीत्यर्थः । यतः खस्य सुधया आप्तो जीवस्तैतन्यं यैस्तानि स्रजो मुण्डानि भूष-णीभूतशिरोमालायाः शिरःकपालानि तान्येव राहवस्तेभ्य

न वर्द्धते च स्वसुधाप्तजीव-
सप्तुच्छराहूद्भवभीरतीव ॥ ६४ ॥
त्विषं चकोराय सुधां सुराय
कलामपि स्वावयवं हराय।
ददज्जयत्येष समस्तमस्य
कल्पद्रुमभ्रातुरथाल्पमेतत् ॥ ६५ ॥

उद्भवा समुत्पन्ना भीर्यस्य, कथं, अतीव, नितरां भीत इत्यर्थः। सजीवमुण्डेषु बहवो राहव एवैते इति धिया भिया न वर्द्धते। भीतो हि सौस्थ्याभावात् कृशतर एव भवति, अथच पूर्वस्य राहोः सकाशाद्भयमतः कारणाद्भूयाश्च क्षीयते न च वर्द्धत इत्येककल एव त्रिवलिरचन्द्र इत्यर्थः। एतेन चन्द्रस्य षोडशी कला वर्णिता। त्रिवलिरपि वर्त्तमानत्वादस्य माहात्म्यमपि वर्णितं। मृत्युञ्जयेति सञ्ज्ञायां भृतवृजीति (पा० ३।२।४६) खच्, अरुर्द्विषेति (पा० ६।३।६७) मुम् ॥ ६४ ॥

त्विषमिति। एष चन्द्रो जयति सर्व्वोत्कर्षेण प्रकाशते यतः। किम्भूतः। चकोराय स्वावयवं त्विषं निजांशभूतां चन्द्रिकां ददत्, तथा सुराय अग्न्यादिदेवेभ्यो निजांशभूतां सुधां ददत्, तथा हराय निजांशभूतां कलामपि ददत्, अथाऽपि अस्य चन्द्रस्यैतत् समस्तं परोपकारकरणमल्पमेवातिचमत्कारि न भवति, यतः समुद्रोत्पन्नत्वात् कल्पद्रुमस्य भ्रातुः। कल्पद्रुमस्तु कल्पितं सर्व्वं सर्व्वेभ्यो ददाति, अयन्तु न तथेत्यल्पमेवेत्यर्थः।

अङ्केणनाभेर्विषकृष्णकण्ठः
सुधाप्तशुद्धिः कटभस्मपाण्डुः।
अर्हन्नपीन्दोर्निजमौलिधाना-
न्मृडः कलामर्हति षोडशीं न॥ ६६॥

एवंविधः परोपकारी न कोऽपीति भावः। चकोराय सुरा-येति शात्यैकवचनं॥ ६५॥

अङ्केति। मृडः शिवो निजमौलौ धारणात् स्थापनाद्धेतोः षोडशीं कलामर्हन् प्राप्नुवन्, अथ च पूजयन्नपि षोडशीं कलां नार्हति न प्राप्नोति, न पूजयति वा। निजशिरसि धारणादेव तस्याः प्राप्तिः पूजा च सम्भावनीया, अतितरां पूज्यते स्वशिरसि धार्य्यते च। तथा चैतस्य षोडशीं कलां मृडः प्राप्नुवन्, पूजयन्, अपि च तां प्राप्नोतीति विरोधपरिहारो यतः। किम्भूतस्येन्दोः, किम्भूतश्च मृडः। अङ्कभूतो य एणो हरिणस्तद्युक्ता नाभिर्मध्यभागो यस्य, अथचाङ्करूपा कलङ्करूपा एणनाभिः कस्तूरी यस्य। मृडस्तु विषेण कृष्णकण्ठः तथा सुधयाऽमृतेनाप्ता शुद्धिर्धावल्यं येन, मृडस्तु कटभस्मना चिताभस्मना पाण्डुः तस्माच्चन्द्रस्याल्पमपि साम्यं शिवो न प्राप्नोति। किञ्च चन्द्रादधिकश्चेच्छिवोऽभविष्यत् तर्हि तदीयकलां मौलौ नाधारयिष्यत्, सा तु मौलौ धृता तेन, तस्माच्चन्द्र एव शिवादधिक इत्यर्थः। शुभस्याशुभस्य च महदन्तरमिति भावः। षोडशीमपि कलां नार्हतीत्यनेन पूर्णचन्द्रं नार्हतीति वाच्यं, इत्यपि

पुष्पायुधस्यास्थिभिरर्द्धदग्धैः
सितासितश्रीरघटि द्विजेन्द्रः।
स्मरारिणा मूर्द्धनि यद्धृतोऽपि
तनोति तन्नैष्ठिकपौष्टिकानि ॥ ६७ ॥
मृगस्य लोभात् खलु सिंहिकायाः
सूनुर्मृगाङ्कं कवलीकरोति।

सूचितं। हरस्यापकर्षे विषं चिताभस्म च हेतुः। चन्द्रोत्कर्षे मृगमदोऽमृतञ्च ॥ ६६ ॥

पुष्पेति। ब्रह्मणा द्विजेन्द्रः पुष्पायुधस्य कामस्यार्द्धदग्धैरस्थिभिः कलाऽघटि निर्मितः, अत एव सितासितश्रीः, उपान्तधवलमध्यश्यामलकान्तिभिः स्मरास्थिभिरेव निर्मित इत्यत्र हेतुमाह। स्मरारिणा मूर्द्धनि धृतोऽपि अयं च कृतसम्मानोऽपि तस्य स्मरस्यैव नैष्ठिकानि हर्षकारीणि पौष्टिकानि अभिवृद्धिकारीणि च यद्यस्मात् तनोति, कामारिणा पूज्यमानोऽपि कामहितमेव यस्मात् करोति, तस्मात् तदस्थिभिरेव घटित इत्यर्थः। एतादृक्कामोद्दीपकं किमपि नास्तीति भावः। अस्थिभिरिवेति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा। अन्याश्रितोऽपि तदीयमनुहितं यः करोति स तदस्थिभिर्घटित इति लौकिकयुक्तिः। नैष्ठिकपौष्टिकानि, प्रयोजनमिति (पा० ५।१।१०९) ठञ् ॥ ६७ ॥

मृगस्येति। सिंहिकायाः सुतो राहुः मृगाङ्कं यत् कवलीकरोति तदङ्कमृगस्य लोभात खलु ग्रासाभिलाषादिव सिंहि-

स्वस्यापि दानादमुमङ्कसुप्तं
नौज्झन्मुदा तेन च मुच्यते ऽसौ ॥ ६८ ॥
सुधाभुजो यत् परिपीय शून्य-
मेतं वितन्वन्ति तदर्हमेव ।
पुरा निपीयास्य पिताऽपि सिन्धु-
रकारि तुच्छः कलशोद्भवेन ॥ ६९ ॥

कायाः सुतः सिंहो मृगैरङ्कितं स्थलं मृगग्रासाभिलाषादेव स्वाधीनं करोति । तर्हि किमयं मुञ्चतीत्यत आह । अङ्कसुप्तं मध्यवर्त्तिनमथ चोत्सङ्गे विश्वासात् सुखेन निद्रितममुं मृगं स्वस्यापि दानाद्राज्ञकृतदन्तखण्डनादपि नौज्झत्, नात्यजत्, अथ च स्वशरीरस्यापि वितरणान्नात्यजत्, अयं चन्द्रसेन राज्ञा तेन पुण्येन च हेतुना मुदा शरणागतरक्षणनिमित्तहर्षेण हेला मुच्यते त्यज्यते। अन्योऽपि शरणागतं मृगं जिघांसोः सिंहाद्रक्षितमात्मानमपि ददानो हि तेन पुण्येन सिंहान्मुच्यते, अत एव स्वस्यापि दानादङ्कसुप्तममुं यतो नामुञ्चत् तेन हेतुनाऽयं विमुच्यते, अर्थाद्राज्ञेत्यर्थः ॥ ६८ ॥

सुधेति। सुधाभुजो देवा एनं चन्द्रं परिपीय साकल्येन पीत्वा तुच्छं रिक्तं यद्वितन्वन्ति कुर्व्वन्ति तदर्हं, उचितमेव। यतोऽस्य पिता सिन्धुरपि कलशोद्भवेन अगस्त्येन पुरा निपीय तुच्छो रिक्तोऽकारि तस्मात् कुलक्रमागततुच्छत्वमित्यर्थः ।

चतुर्दिगन्तीं परिपूरयन्ती
ज्योत्स्नैव कन्या सुरसिन्धुबन्धुः।
क्षीरोदपूरोदरवासनाम-
वैरस्यमेतस्य निरस्यतीयं॥ ७०॥

पुत्री विधोस्ताण्डविकाऽस्तु सिन्धो-
राख्या चकोरस्य दृशोर्वयस्या।

एतस्य पूर्व्वेऽपि परोपकारनिरता तस्मादयमपि तथैवेति भावः। कलशादुत्पन्नेनापि सागरस्य पानमित्याश्चर्यं॥ ६९॥

चतुरिति। चतुर्णां दिगन्तानां समाहारस्तां चतुर्दिक्प्रान्तानित्यर्थः। तां परिपूरयन्ती सामस्त्येन व्याप्नुवती। तथा शैत्यात् सुरसिन्धोर्मन्दाकिन्या बन्धुः सदृशी। तथा कन्या पुत्री इयं ज्योत्स्ना एका क्षीरोदपूरोदरे वासः स्थितिः तस्य ना-मादङ्कालं परित्यागाद्धेतोरेतस्य चन्द्रस्य वैरस्यं क्षीरसागर-विरहजनितं दुःखं निरस्यति नाशयति। अमी चन्द्रिकायामेव क्षीरसागरबुध्या पितृवियोगदुःखं परित्यजतीत्यर्थः। सकलदि-गन्तव्यापिधवलचन्द्रिकामध्यवर्त्ती चन्द्रः क्षीरसागरमध्यस्थ इव शोभत इति भावः। गङ्गावद्दुग्धवच्चेयं कौमुदीति भावः। चतु-र्दिगन्ती। समाहारे द्विगोर्ङीप्॥ ७०॥

पुत्रीति। इयं चन्द्रिका यद्यपि चन्द्रात् प्रसूतत्वाद्विधोः पुत्री अस्तु, सिन्धोः समुद्रस्य ताण्डविका नृत्योपदेशिकाऽपि नट-यित्री अस्तु। चन्द्रिकया हि सिन्धुरुल्लास्यते सा च तस्य नर्त्ती

तथाऽपि सेयं कुमुदस्य काऽपि
ब्रवीति नामैव हि कौमुदीति ॥ ७१ ॥
ज्यौत्स्नापयःक्ष्मातटवास्तुवस्तु-
च्छायाच्छलच्छिद्रधरा धरायां।

भवति, यद्वा इयं विधोः पुत्री सिन्धोश्चाण्डविका भवतु, तथा चकोरस्यास्मा पेया भवतु, सकललोकस्य दृशोः प्रेमपात्रतया वयस्या सखी भवतु, तथाऽपि सेयं चन्द्रिका कुमुदस्य काऽप्यनिर्व्वचनीया सम्बन्धिनी भवतु, पूर्व्वनिर्द्दिष्टसर्व्वापेक्षया कुमुदस्यैव निरतिशयानन्दकारित्वात् केनाप्यनिर्व्वचनीयेन सम्बन्धिनी भवत्वित्यर्थः। हि यस्मात् कौमुदीति नामैव कर्त्तृ ब्रवीति सर्व्वेषां तत्र तत्सम्बन्धसत्त्वेऽपि कुमुदानामियं कौमुदीति तस्येदमिति सम्बन्धेऽणि कुमुदानामेव प्रीत्यतिशयेन सम्बन्धं वदतीत्यर्थः। कौमुदीति नामैव हि स्पष्टं ब्रवितीति च चन्द्रिकया सर्व्वेषामप्यानन्दः कृतः, कुमुदानान्तु विशेषत इति भावः। कार्य्येण कारणानुमानं। ताण्डविका, शर्म्माण्डजन्मान्मतुबन्ताद्वा ताण्डवशब्दात् तत्करोतीति (पा० ३।१।२६।वा० १) ण्यन्ताण्डुक्। अज्ञनमपि इच्छारित्वा यत्। अम्मेति च पाठः ॥ ७१ ॥

ज्योत्स्नेति। शुभ्रांशोश्चन्द्रस्य शुभ्रांशा धवलभागास्ते कराः किरणाश्च धरायां भूम्यां कलङ्कस्य नीलीभिः प्रभाभिर्मिश्रा निभा कान्तिर्येषां ते कलङ्कनीलकान्तिच्छुरिता इव विभान्ति। यतो ज्योत्स्नैव पयो जलं दुग्धं वा यस्मिंस्तादृशं

शुभ्रांशुशुभ्रांशुकराः कलङ्क-
नीलप्रभामिश्रनिभा विभान्ति॥ ७२॥
कियान् यथाऽनेन वियद्विभाग-
स्तमोनिरासाद्विशदीकृतोऽयं।

आतटं दुग्धधवलचन्द्रिकाधवलीकृतभूतलं तदेव वास्तु वसतिगृहं येषां तानि वस्तूनि वृक्षादिपदार्थास्तेषां छाया छलं येषां तादृशानि छिद्राणि प्रकाशेन रिक्तलादिंशानि पदार्थप्रतिच्छायारूपाणि तानि धरन्तीति तादृशाः। चन्द्रिकाधवलिताः पदार्थाश्चन्द्ररश्मय इव वृक्षादिप्रतिच्छायाश्चन्द्रकलङ्कनीलरश्मय एवेति धरायामपि निपतिताश्चन्द्रकिरणा नीलधवला एव शोभन्त इत्यर्थः। अन्यस्य करा हस्ताः कलङ्कवन्नीलस्य नीलमणेः प्रभया मिश्रकान्तयो नीलमणियुक्ताङ्गुलीयकप्रभामिश्रा विभान्ति। शुभ्रांशुशुभ्रांश्विति पाठेऽप्यंशुर्वेश्मरवे रश्माविव्यभिधानादंशुशब्दस्य वेश्मवाचित्वात् स एवार्थः। ज्योत्स्नैव पयो जलं तस्य या भूमिः तस्यास्तटं तदेव वास्तु निवासस्थानं येषां तेषां वस्तूनां छायाव्याजेन छिद्राणि धरन्तीति वा॥ ७२॥

कियानिति। उदितमात्रेणानेन चन्द्रेण तमोनिरासाद्धेतोः कियान् किञ्चिन्मात्रोऽयं वियद्विभागः पूर्वाकाशदेशो यथा विशदीकृतः तथा चन्द्रकिरणैरुल्लासिताभिर्वृद्धिं प्रापिताभिर्लावण्यसैन्धवीभिरद्भिः कियानयं वियद्विभागः क्षितिः स्थामो

अङ्किस्तथा लावणसैन्धवीभि-
रुद्भासिताभिः श्रितिरप्यकारि ॥ ७३ ॥
गुणौ पयोधेर्निजकारणस्य
न हानिवृद्धी कथमेतु चन्द्रः।
चिरेण सोऽयं भजते तु यत्ते
न नित्यमम्भोधिरिवात्र चित्रं ॥ ७४ ॥

ऽप्यकारि। अप्रौढप्रभे चन्द्रे पूर्व्वाकाशदेशस्तिमिरनिराशाद्-वलो भवति ततो निरस्तस्य च तमसः प्रतीच्यां घनीभूतत्वात् पश्चिमाकाशदेशः श्यामलो भवतीति तत्रैवमुत्प्रेक्षा। समुद्रजलस्य नीलं पूर्व्वाकाशदेश एव नीलैः समुद्रजलैः पुनर्नीलोऽप्यकारीति वा। लावणसैन्धवी, लवणसिन्धोरिमास्तस्येदं (पा० ४।३।१२०) इत्यणि हृद्भगेति (पा० ७।३।१९) उभयपदवृद्धिः ॥ ७३ ॥

गुणाविति। चन्द्रो निजकारणस्य पयोधेर्हानिवृद्धिरूपौ गुणौ कथमेतु प्राप्नोतु, अपि तु कार्य्यगुणानां कारणगुणपूर्व्व-कत्वनियमादवश्यमपचयोपचयौ चन्द्रं प्राप्नुत इति युक्तमेवेत्यत्र न किञ्चिच्चित्रमित्यर्थः। तर्हि कुत्र चित्रमित्याशङ्क्याह। सोऽयं चन्द्रस्ते हानिवृद्धी यच्चिरेण पक्षान्तपरिमितेन बहुना कालेन भजते न तु अम्भोधिरिव नित्यं प्रत्यहं भजतेऽत्र विषये चित्र-माश्चर्य्यं। समुद्रो यथा प्रत्यहं हानिवृद्धी भजते तथा पुत्रोऽपि चन्द्रो नेत्याश्चर्य्यमित्यर्थः ॥ ७४ ॥

आदर्शदृश्यत्वमपि श्रितोऽय-
मादर्शदृश्यां न बिभर्त्ति मूर्त्तिं।
चित्रं बभूरप्ययमचिनेत्रा-
दुत्पादमासादयति स्म चित्रं॥ ७५॥

आदर्शेति। अयं चन्द्र आदर्शवद्दृश्यत्वं दृश्यतादिना रमणीयत्वं श्रितो भजमानोऽपि आदर्शवद् दृश्यां रमणीयां मूर्त्तिं न बिभर्त्ति चित्रं। यो आदर्शवद् दृश्यो भवति स एवादर्शवद् दृश्यां मूर्त्तिं न बिभर्त्ति तद्दृश्यो न भवतीति विरोधादाश्चर्यमित्यर्थः। अथ च दर्पणवद्दृश्यत्वं श्रितोऽप्यादर्शे दर्शमभिव्याप्य दृश्यामनमावास्यायां दर्शनयोग्यां मूर्त्तिं न बिभर्त्ति, इदानीं पूर्वत्वेन दृश्यमानोऽपि दर्शे लेशेनापि न दृश्यत इत्यर्थः, इति विरोधपरिहारः। दर्पणवद्दृश्यत्वं श्रितोऽपि आदर्शे दर्शे मर्य्यादीकृत्य कृष्णचतुर्दशीमभिव्याप्य दृश्यां मूर्त्तिं न बिभर्त्ति, अपि तु तावत्पर्यन्तं दृश्यो भवत्येवेति वा। तथाऽयं चन्द्रः, चित्रं बभूवति यस्मादृषिश्चिनेत्रादुत्पन्नोऽपि,न चिनेत्रोऽचिनेत्रस्तस्माच्चिनेत्रव्यतिरिक्तात् सकाशादुत्पादमुत्पत्तिमासादयति स्म प्रापेत्यपि चित्रं। चिनेत्रादुत्पन्नोऽपि चिनेत्रादुत्पन्नो न भवतीत्याश्चर्य्यमित्यर्थः। अथ च चिनेत्रादुत्पन्नोऽप्यत्रेर्नेत्रादुत्पत्तिमापेत्येतदपि विरुद्धं। अथ च चिनेत्रो भूर्वसतिस्थानं यस्य तादृशः, तथाऽत्रेर्मुनेर्नेत्राच्चित्रमाश्चर्य्यरूपमुत्पादं प्रापेति विरोधपरिहारः। सहजसौन्दर्य्यमाश्चर्यमाहात्म्यं, कुलस्य माहात्म्यस्थानेन चन्द्रस्य वर्णितं। चन्द्रस्याचिनेत्रसमुद्भवत्वं पुराणप्रसिद्धम्॥ ७५॥

इज्येव देवव्रजभोज्यऋद्धिः
शुद्धा सुधादीधितिमण्डलीयं ।
हिंसां यथा सैव तथाऽङ्गमेषा
कलङ्कमेकं मलिनं बिभर्त्ति ॥ ७६ ॥
एकः पिपासुः प्रवहानिलस्य
च्युतो रथाद्वाहनरङ्कुरेषः ।

इज्येति । देवानां व्रजैः समूहैर्भोज्या पेया ऋद्धिः समृद्धिर्यस्याः सा शुद्धा धवला इयं सुधादीधितेरमृतकरस्य मण्डली इज्येव याग इव शोभत इति शेषः । इज्याऽपि देवव्रजभोज्यचरुपुरोडाशादिसमृद्धिशुद्धा पविचा च भवति । तथैषा चन्द्रमण्डली कलङ्काख्यमेकं मध्यवर्त्तिनमङ्गमवयवं मलिनाकारं तथा बिभर्त्ति । यथा सैवेज्यैव पूर्व्वोक्तगुणविशिष्टा सत्यपि एकं हिंसां पशुहिंसात्मकमङ्गं कर्म्मसाधनं मलिनं पातकहेतुभूतं बिभर्त्ति । परोपकारशीलाया: सर्व्वात्मना शुद्धाया अपि चन्द्रमण्डल्या दैवादेकमङ्गं मलिनं जातमित्यर्थः । यागे हि हिंसामात्रमेव मालिन्यं । सुधाऽङ्गमिति पाठे कलङ्करूपमेकमङ्गं मलिनं सुधा वृथैव बिभर्त्ति, शुद्धाया मालिन्ययोगस्यानौचित्यादित्यर्थः । शुद्धस्यापि शीतधर्म्मस्य साङ्कर्य्यदोषारोपणान्मालिन्यं मुधैवेत्यर्थः । इज्या व्रजयजोः (पा० ३।३।९८) इति क्यप् ॥ ७६ ॥

एक इति । एष मृगाङ्को दृश्यमानः प्रसिद्ध एकः पिपासुः तृष्णाक्रान्तः सप्तवायुस्कन्धमध्यवर्त्तिनः प्रवाहाख्यस्यानिलस्य

अस्त्यम्बरेऽनम्बुनि लेलिहास्यः
पिबन्नमुष्यामृतविन्दुवृन्दं ॥ ७७ ॥
अस्मिन् शिशौ न स्थित एव रङ्कु-
र्यूनि प्रियाभिर्विहितोपदाऽयं।

मृगवाहनस्य गगनचारिणो रथच्युतो वाहनभूतो रङ्कुर्मृगोऽन-म्बुनि निर्जलेऽम्बरे लेलिहास्यो नितरां पौनःपुन्येन वा स्वादन-कारि मुखं यस्य तादृशो भवन्नमुष्य चन्द्रस्यामृतविन्दुवृन्दं पिवन् सन्नस्ति। तृष्णाक्रान्तो रथं परित्यज्य पतितो निर्जलेऽपि गगने चन्द्रामृतविन्दुमास्वादयन् वायुवाहनमृग एवायं, न तु कश्चित् कलङ्कमृगो नामेत्यर्थः। अस्तीति वर्त्तमानप्रत्ययेनामृतास्वाद-नेन चन्द्रं परित्यज्य गन्तुमशक्तोऽधुनाऽपि वर्त्तत इति सूचितम्। एवमन्योऽपि तृष्णाक्रान्तो निर्जले देशे प्रस्रवणादेः पतज्जलवि-न्दुवृन्दं पिबन्ननुपशान्तपिपासो लेलिहास्यः संस्तत्रैव चिरं ति-ष्ठति। सप्तवायुस्कन्धाः पुराणप्रसिद्धाः। लेलिहेति नितरां पुनः पुनर्वा लेढीत्यर्थे यङि पचाद्यचि यङोऽचिचेति (पा० २।४।७४) यङो लुक् ॥ ७७ ॥

अस्मिन्निति। शिशौ बाले एककलात्मकेऽस्मिंश्चन्द्रे रङ्कुर्मृगो न स्थितो नासीदेव तस्यां दशायामदर्शनात्, किन्तु प्रियाभिरो-षधीभिर्यूनि तरुणे पूर्णावयवेऽस्मिंश्चन्द्रेऽयं रङ्कुरुपदेव विहिता प्रेषिता। कीदृशी। अरण्ये भवः सन्दिश्यते प्रस्थाप्यते सन्देशस्त-द्रूपा। अरण्यभवानां सन्देशरूपा वा। वयं भवत्प्रिया निर्जने वने

आरण्यसन्देश इवौषधीभि-
रङ्के स शङ्के विधिना न्यधायि ॥ ७८ ॥
अस्यैव सेवार्थमुपागताना-
मास्वादयन् पल्लवमोषधीनां ।
धयन्नमुष्यैव सुधाजलानि
सुखं वसत्येष कलङ्करङ्कुः ॥ ७९ ॥

मृगैः सह वसामस्त्वं तु स्वर्गे विजयी सुखेन वर्त्तस इति गूढार्थो-पालम्भसूचिकेति यावत्। अनन्तरं विधुना प्रेयसीसन्देशरूप स रङ्कुरङ्के मध्येऽथ चोत्सङ्गे प्रियाप्रेमभरेण न्यधायि, स्थापित इत्यहं शङ्के। अन्याऽपि प्रिया तरुणं प्रियं प्रति कञ्चित् सन्देशमुपदारूपेण प्रेषयति, स च तत् हृदयादौ धारयति। ओषध्यो हि वनवासिन्यः तदनुरूपमेव सन्देशं मृगं स्वप्रिये चन्द्रे प्रेषितवत्यः। आरण्यसन्देश इवायमुपदा प्रहितेति वा। यदेति पाठे यदाप्रभृति प्रेषितस्तदाप्रभृति तारुण्यरक्षार्थं चन्द्रेणायमङ्के न्यधायि, न तु पूर्व्वमित्यर्थः। आरण्येति भवार्थेऽण् ॥ ७८ ॥

अस्येति। एष कलङ्करङ्कुर्विरहपीडितत्वादस्यैव चन्द्रस्य सेवार्थमुपगतानामोषधीनां पल्लवमास्वादयन्, तथाऽमुष्यैव सुधारूपाणि जलानि धयन् पिबन् सुखमनायासलब्धतृप्ति-रिव वसति, आहारलोभादत्रैव वसतीत्यर्थः। अन्योऽपि मृगो जलकिसलययुते देशे सुखेन वसति कदाचिदपि न त्यजति। पल्लवं आर्त्यैकवचनं ॥ ७९ ॥

रुद्रेषुविद्रावितमार्त्तमारा-
त्तारामृगं व्योमनि वीक्ष्य बिभ्यत्।
मन्येऽयमन्यः शरणं विवेश
मत्वेशचूडामणिमिन्दुमेणः ॥ ८० ॥
पृष्ठेऽपि किं तिष्ठति नाथ नाथ-
रङ्कुर्विधोरङ्क इवेति शङ्का।

रुद्रेति। दक्षयज्ञे वीरभद्रावतारस्य रुद्रस्येषुणा विद्रावितं, अत एवार्त्तं ताराक्रूपं मृगं व्योमनि आरात् समीपे दूरे वा वीक्ष्य बिभ्यत् अयमयमन्योऽपरो मृग इन्दुमीशस्य चूडामणिं मत्वा शरणं विवेश, शिवेन शिरसि स्थापितत्वादयं मान्य इत्येत-दाश्रयेण रुद्राद्भयं रक्षिष्यत्येवेत्याशयेनान्यो मृगश्चन्द्रं शरणं प्रविष्ट इत्यर्थः, इत्यहं मन्ये। अन्यः सजातीयं कस्माच्चिद्भीतं दृष्ट्वा स्वयमपि भीतःसन् कमपि शरणं याति। गत्वेत्यपिपाठः। तारामृगस्य रुद्रेषु द्रावणं काशीखण्डादौ ज्ञातव्यं ॥ ८० ॥

पृष्ठ इति। हे नाथ विधोरङ्क इव यथा चन्द्रस्योत्सङ्गे कल-ङ्कमृगो वर्त्तते तथा रङ्कुः पृष्ठेऽपि पश्चाद्भागेऽपि किं तिष्ठ-ति, अथ न तिष्ठति इति तवाशङ्का चेद्वर्त्तत इति शेषः, तर्हि त्वं तत्त्वाय याथात्म्यज्ञानार्थं स्वे निजे मुखे एव विषये तिष्ठस्व निजमुखमेव निर्णयं पृच्छेत्यर्थः। यत्त्वन्मुखं द्वैरथे समागमो-भाभिलाषाद् द्विरथसम्बन्धिनि द्वन्द्वयुद्धेऽस्य त्वन्मुखाद्भज्यमान-त्वात्र पलायमानस्य चन्द्रस्य पृष्ठं पश्चाद्भागमपश्यत् तस्मात् तत्

तत्त्वाय तिष्ठस्व मुखे स्व एव
यद्दैरथे पृष्ठमपश्यदस्य ॥ ८१ ॥
उत्तानमेवास्य वलक्षकुक्षिं
देवस्य युक्तिः शशमङ्कमाह ।
तेनाधिकं देवगवेष्वपि स्यां
श्रद्धालुरुत्तानगतौ श्रुतायां ॥ ८२ ॥

स्वमुखमेव निर्मलत्वेन पृच्छेत्यर्थः । लग्नमुखचन्द्रादधिकमिति भङ्ग्या गवमुखवर्णनं कृतं । तत्त्वाय तत्त्वं ज्ञातुं क्रियार्थोपपदेति (पा० २।३।१४) तादर्थ्यमात्रे वा चतुर्थी । तिष्ठस्व स्थेयाख्यायां तङ् । स्वे वैकल्पिकत्वात् स्मिन्नभावः ॥ ८१ ॥

उत्तानमिति । युक्तिरर्थापत्तिरनुमानं वाऽस्य देवस्य च-न्द्रस्य मध्यवर्त्तिनमङ्कं कलङ्करूपं शशमुत्तानं स्वर्गसम्मुखम-स्मदादिदृश्यमानपृष्ठभागमाह ब्रूते यतो वलक्षकुक्षिं धवलो-दरं । यद्ययं शशकोऽवनतसम्मुखोदरोऽनुत्तानो भविष्यत् तर्हि मध्यवर्त्तिशशकोदरस्य धवलत्वाच्चन्द्रमध्यभागोऽपि धवलोऽ भविष्यत्, न च तथा दृश्यते, किन्तु मलिनः, तस्मादुत्तान एव शशकश्चन्द्रेऽस्तीति युक्तिराहेत्यर्थः । तेन चन्द्रशशकनिष्ठितो-त्तानत्वेनैव हेतुनाऽहं देवगवेष्वपि सुरभीप्रभृतिषु विषये वेदे श्रुतायामुत्तानगतौ सुरलोकसम्मुखचरणतया गमने विषये पूर्व्वापेक्षयाऽधिकमतितरां श्रद्धालुरास्तिक्ययुक्ता स्यां "उत्ताना वै देवगवाश्चरन्ति" इति श्रुतिर्न्यायोपपन्नार्थतया सत्यैवेत्यव-

दूरस्थितैर्वस्तुनि रङ्गनीले
विलोक्यते केवलनीलिमा यत्।
मग्नस्य तिष्ठन्नपि पृष्ठलोम्नां
नः परोक्षः खलु रागभागः॥ ८३॥
भङ्गुम्प्रभुर्व्याकरणस्य दर्प-
म्पदप्रयोगाध्वनि लोक एषः।

मिदानीमधिकं मन्य इत्यर्थः। देवगवेषु गारतञ्चितलुकीति (पा० ५।४।९२) टच्। देवगवीष्विति पाठे टित्वात् ङीप्॥ ८२॥

उक्तरीत्योत्तानगतौ सिद्धायामपि मग्नकस्य रङ्गपृष्ठलाम्नो-र्वलेन प्रतीतिः कथमित्यत आह। दूरेति। दूरस्थितैर्द्रष्टृभी रङ्गनीले मिश्रितोभयवर्णे वस्तुनि केवलत्यक्तरागभागो नी-लिमैव यद्यस्मादिलोक्यते तत् तस्मात् कारणान्मग्नस्य पृष्ठव-र्त्तिरोम्णां तिष्ठन्नपि रागभागो रक्तिमांशो नोऽस्माकमतिदू-रस्थितानां खलु निश्चितं परोक्षो दृग्गोचरो न भवति, किन्तु नीलिमैव दृश्यत इत्यर्थः। तिष्ठन् वर्त्तमानोऽपि परोक्ष इति विरोधाभासः। दूरत्वात्र दृश्यत इति तत्परिहारः। खलू-त्प्रेक्षायां वा॥ ८३॥

भङ्गुमिति। एष कविलोकः पदानां सुप्तिङन्तानां प्रयो-गाध्वनि विषये व्याकरणस्य प्रकृतिप्रत्ययविभागपूर्वं शब्दव्युत्पा-दनकारिणः शास्त्रस्य मदधीन एव सकलशब्दप्रयोग इति

शशो यदस्यास्ति शशी ततोऽय-
मेवं मृगोऽस्यास्ति मृगीति नोक्तः ॥ ८४ ॥
यावन्तमिन्दुं प्रतिपत् प्रसूते
प्रासावि तावानयमब्धिनाऽपि।

दर्पं गर्वं, यद्वा लक्षणया वैयाकरणस्य व्याकरणाधीन एव सकलशब्दप्रयोग इति गर्व्वं भङ्क्तुं त्याजयितुं प्रभुः समर्थः। यस्माद्धेतोरयं चन्द्रः शशोऽस्यास्तीति ततो हेतोः शशी यथोक्तः, लोकेनेति शेषः। एवममुनैव प्रकारेण मृगोऽस्यास्तीति मृगीति नोक्तः। शशोऽस्यास्तीति मतुबर्थेऽत इनिठनौ (पा०५।२।११५) इतीनौ यथायं शशीत्युच्यते तथा तेनैव सूत्रेण मृगोऽस्यास्तीत्यत्र इनः प्राप्तौ सत्यामपि मृगीति नोक्तः, तस्मादतिव्याप्त्यादिदोषाद् व्याकरणमूल एव लोकप्रयोग इति नियमो न युक्तः किन्तु कृत्तद्धितसमासानामभिधानं नियामकमिति। लक्ष्यमुद्दिश्य लक्षणप्रवृत्तिर्न तु लक्षणमुद्दिश्य लक्ष्यप्रवृत्तिरिति, तस्मात् प्रयोगमूलं व्याकरणमिति व्याकरणाल्लोक एव प्रयोग एव बलीयानिति भावः। अप्रस्तुतप्रशंसा ॥ ८४ ॥

यावन्तमिति। शुक्ला प्रतिपद् यावन्तं यत्प्रमाणमेककलमिन्दुं प्रसूते, अब्धिनाऽपि तावांस्तत्प्रमाण एककल एवायं प्रासावि न तु पूर्ण इत्यर्थः। एतत् कथं ज्ञातमित्यत आह। तत्कालं तस्मिन् काले समुद्रादुत्पत्तेरवसर एव ईशेन मूर्ध्नि

तत्कालमीशेन धृतस्य मूर्ध्नि
विधेरणीयस्त्वमिहास्ति लिङ्गं ॥ ८५ ॥
आरोप्यते चेदिह केतकत्व-
मिन्दौ दलाकारकलाकलापे ।
तत् संवदत्यङ्कमृगस्य नाभि-
कस्तूरिका सौरभवासनाभिः ॥ ८६ ॥

धृतस्य विधेरणीयस्त्वं नितरां कार्श्यमेवैकैककलाले लिङ्गं ज्ञाप-कमनुमापको हेतुरस्ति । यदि समुद्रेण सम्पूर्णोऽयमजनयिष्यत् तर्हि शिवेनापि तदानीमेव शिरसि तावानेवाधास्यत्, न तु तथा, तस्मात् प्रतिपदा एककलप्रसूतः तावान् समुद्रेणापीति । प्रति-पदुत्पन्नोऽप्ययमेककलत्वादेव न दृश्यत इति भावः ॥ ८५ ॥

आरोप्यत इति । केतकत्वमिव इन्दौ चेद् यदि आरो-प्यते किम्भूते दलाकारः केतकीपत्रसदृशो धवलः कलानां क-लापः समूहो यस्य तस्मिन् केतकदलवच्छुभ्रकलापत्वाच्चन्द्रः केतकमेवेति यदि रूप्येत तत् तर्हि अङ्कमृगस्य कृष्णलेन नाभि-कस्तूरिका कर्त्री आरोपितं तत्केतकत्वं कर्मीभूतं सौरभवा-सनाभिः कृत्वा संवदति । चन्द्रे केतकत्वं युक्तमित्यनुमन्यत इत्यर्थः । नाभिरिति पाठे, अङ्कमृगस्य नाभिः कर्त्री कस्तू-रिकासम्बन्धीभिः सौरभवासनाभिः कृत्वा संवदतीति वा । केतक्यां कस्तूरीपरिमलो वर्त्तते, चन्द्रे च कलङ्कमृगनाभिरूपा कस्तूरी वर्त्तते, तस्माच्चन्द्रे केतकत्वमारोपयितुं युक्तमित्यर्थः ।

आसीद् यथाज्योतिषमेव गोलः
शशी समस्तं चिपिटस्ततोऽभूत्।
स्वर्भानुदंष्ट्रायुगयन्त्रकृष्ट-
पीयूषपिण्याकदशावशेषः ॥ ८७ ॥

तत्केतकलमकरन्दगन्धस्य नाभिकस्तूरिकायाः परिमलस्य वास-नाभिः सङ्गमशैः कृत्वा संवदति तुल्यता संवादं प्राप्नोत्येति वा। ताभिरिति पाठे, अतिप्रसिद्धाभिर्वासनाभिरित्यर्थः ॥ ८६ ॥

आसीदिति। एष शशी यथाज्योतिषं गर्गादिप्रणीत-ग्रहगणितशास्त्रानतिक्रमेण गोलो नारिकेलफलवद्वर्तुलोपरि-तनभाग एव पूर्व्वमासीत्, तर्हीदानीं कथमन्यथा दृश्यत इत्याशङ्क्याह। ततोऽनन्तरं कालक्रमेण स्वर्भानो राहोरूर्द्धा-धोभागस्थितदंष्ट्रायुगमेव यन्त्रं निष्पीडनचक्रं तेन कृष्टं निष्कृष्य गृहीतं पीयूषममृतं यस्य यस्माद्वा स चासौ पिण्याकदशो गृही-तरसतीरसतिलादिपिण्डीमात्ररूपोऽवशेष उद्धृतो भागो यस्य एवम्भूतः सन् चिपिटः पर्पटप्रायोऽभूदिति समस्तमिदानीं प्रत्यक्षेणानुभूयत एवेत्यर्थः। ज्योतिरधिकृत्य कृतो ग्रन्थो ज्यो-तिषं, अधिकृत्य कृते ग्रन्थे (पा० ४।३।८७) इत्यण्। ततो य-थार्थेऽव्ययीभावः। ज्योतिःशास्त्रे चयोदशाङ्गुलसङ्कः श्रोडशा-ङ्गुलसूर्य्यस्याधोभागस्थो जलपूर्णकाचकूपिकाप्रायो यथोदित-स्तथैव पूर्व्वमासीदित्युक्तं ॥ ८७ ॥

असावसाम्याद्वितनोः सखा नो
कर्पूरमिन्दुः खलु तस्य मित्रं।
दग्धौ हि तौ द्वावपि पूर्व्वरूपाद्
यद्वीर्य्यवत्तामधिकां दधाते॥ ८८॥

असाविति। असौ चन्द्रो वितनोरनङ्गस्य सखा नो भवति। कुतः। असाम्यादसादृश्यात्। "विवाहमैत्रवैराणि भवन्ति समशीलयोः" इति न्यायादनयोः साङ्गानङ्गयोः सादृश्याभावात् मैत्री न सम्भवत इत्यर्थः। तर्हि अनयोर्लोकप्रसिद्धा मैत्री कथमित्यत आह। खलु निश्चितं कर्पूरापरनामैवेन्दुस्तस्यानङ्गस्य मित्रं तावतैव लोकप्रसिद्धिविरोधाभाव इत्यर्थः। तत्र हेतुमाह। यत् यस्मात् तौ द्वावपि कामकर्पूरौ दग्धौ सन्तौ पूर्व्वरूपाद्दग्धदशायाः सकाशादधिकां वीर्य्यवत्तां हि स्पष्टं दधाते। पक्को हि कर्पूरो वीर्य्यवत्तरो भवति। कामोऽपि दाहानन्तरं अधिकं वीर्य्यवान् अनुभूयते। तदुक्तं,

"कर्पूर इव दग्धोऽपि शक्तिमान् यो जने जने।
नमोऽस्त्ववारवीर्य्याय तस्मै कुसुमधन्वने"॥

इति। तस्मात् कामकर्पूरयोर्मैत्री युक्ता। घनसारचन्द्रसञ्ज्ञ इतिघण्टुः। कर्पूरमस्त्रियामित्यमरवचनात् कर्पूरशब्दो नपुंसकोऽपि॥ ८८॥

स्थाने विधेर्वा मदनस्य सख्यं
स शम्भुनेत्रे ज्वलति प्रलीनः ।
अयं लयं गच्छति दर्शभाजि
भास्वन्मये चक्षुषि चादिपुंसः ॥ ८९ ॥
नेत्रारविन्दत्वमगान्मृगाङ्कः
पुरा पुराणस्य यदेव पुंसः ।

स्थान इति । वाऽथवा विधेर्मदनस्य सख्यं स्थाने युक्तमेवे-त्यर्थः । तत्रायं हेतुः । स कामः ज्वलति दीप्यमाने शम्भुनेत्रे प्रलीनः प्रकर्षेण लीन एकतां गतः प्रलयं गतो विनष्ट इत्यर्थः । अयं चन्द्रश्च दर्शभाजि दर्शनं दर्शसञ्ज्ञापारयुक्तेऽथ चामावास्यां गते भास्वन्मये सूर्य्यरूपे आदिपुंसो विष्णोश्चक्षुषि लयमेकतां गच्छति । दर्शे हि चन्द्रः सूर्य्यं गच्छति अत एव दर्शस्य सूर्य्ये-न्दुसङ्गम इति नाम । सूर्य्यो विष्णोर्दक्षिणचक्षुः, तथा च तुल्य-योर्हरिहरयोर्नेत्रयोर्द्वयोरपि चन्द्रकामयोः प्रलीनत्वाद्दर्शे च-न्द्रस्याप्यनष्टतया च समशीलत्वादुचितैव मैत्रीत्यर्थः । तथा च कामस्य चन्द्रसचिताप्रसिद्धिर्मुख्यैवमुक्तेति भावः ॥ ८९ ॥

नेत्रेति । पुरा पूर्व्वं यदा यस्मिन् काले एव मृगाङ्कः पुरा-णस्य पुंसः श्रीविष्णोर्नेत्रारविन्दत्वं नयनकमलत्वमगात्, तदानीं तस्मिन् कालेऽस्य विष्णुनेत्रारविन्दभूतस्यास्य चन्द्रस्यायमङ्कः कलङ्क एव कनीनिकाया इन्दीन्दिरस्य भ्रमरस्य सुन्दर - मगात् प्रायात् । अदादिति पाठे, अयं श्रीविष्णुरस्य चन्द्रस्याङ्के

अस्याङ्क एवायमगात् तदानीं
कनीनिकेन्दीन्दिरसुन्दरत्वं ॥ ९० ॥
देवेन तेनैव च काश्यपिश्च
साम्यं समीक्ष्योभयपक्षभाजौ।
द्विजाधिराजौ हरिणाश्रितौ च
युक्तं नियुक्तौ नयनक्रियायां ॥ ९१ ॥

विषये कनीनिकेन्दीन्दिरसुन्दरत्वमदात्। नेत्रे हि कनीनिकया भाव्यं, अरविन्दे च भ्रमरेण, तथा चास्य नेत्रारविन्दरूपलाञ्छनमेवोभयं श्रीविष्णुः कृतवानित्यर्थः। अङ्क एव कनीनिका कर्णी भ्रमरेण सुन्दरमभवदादादिति वा। इन्दीन्दिराश्चिषट्चरणचञ्चरीकालिनो द्विरेफाः स्युरिति हलायुधः॥ ९० ॥

देवेनेति। तेन देवेन श्रीविष्णुनैव चन्द्रः काश्यपिर्गरुडश्चैतौ द्वावपि साम्यं समानधर्मतां समीक्ष्य तुल्यायां नयनक्रियायां क्रमेण नेत्रव्यापारे वाहनव्यापारे च यन्नियुक्तौ तद् युक्तमुचितमित्यर्थः। चावन्योन्यसमुच्चये। साम्यमेवाह। उभयपक्षौ शुक्लपक्षकृष्णपक्षौ भजति चन्द्रः। गरुडस्तु द्वौ पक्षौ छदौ भजति। तादृशौ द्वावपि। तथा द्विजानां ब्राह्मणानां राजा चन्द्रः। गरुडस्तु पक्षिणां राजा तादृशौ। तथा हरिणेव कलङ्कमृगेणाश्रितश्चन्द्रः। गरुडस्तु हरिणा विष्णुना वहनार्थमाश्रितः। तादृशौ। एवमुभयोः साम्यात् समे एव व्यापारे नियुक्तौ। तदुचितं कृतमिति भावः। काश्यपिः। वाक्षादिलादिङ्॥ ९१ ॥

यैरन्वमायि ज्वलनस्तुषारे
सरोजिनीदाहविकारहेतोः।
तदीयधूमौघतया हिमांशौ
शङ्के कलङ्कोऽपि समर्थितस्तैः॥ ९२॥
स्वेदस्य धाराभिरिवापगाभि-
र्व्याप्ता जगद्भारपरिश्रमार्त्ता।
छायापदेशाद्वसुधा निमज्ज्य
सुधाम्बुधावुज्झति खेदमत्र॥ ९३॥

यैरिति। यैः पण्डितैः सरोजिन्या दाहरूपाद्विकाराद्धेतोः तुषारे हिमे ज्वलनोऽग्निरन्वमायि, तुषारः साग्निर्भवितुमर्हति सम्बन्धे सति दाहकारित्वात् साग्निभूदेशवत् तप्तोदकवद्वेति हिमे विषये वह्निरनुमित इत्यर्थः, तैः पण्डितैर्हिमांशौ तुषारमये चन्द्रे वर्त्तमानः कलङ्कोऽपि तदीयधूमौघतया हिमाग्निसम्बन्धिधूमसमूहरूपत्वेन समर्थित इत्यहं शङ्के। वह्नौ हि धूमेन भाव्यं चन्द्रस्य तुषारमयत्वादुक्तरीत्या वह्निमान्, तथा च कलङ्को धूमसमूह एवेति तैः समर्थितमित्यहं सम्भावयामीत्यर्थः ॥ ९२॥

स्वेदस्येति। वसुधा छायापदेशात् स्वीयप्रतिबिम्बव्याजेन सुधाम्बुधावत्र चन्द्रे निमज्ज्यान्तःप्रविश्य खेदं जगद्भारपरिश्रमपीडामुज्झतीव। किम्भूता। जगद्भारवहननिमित्तः परिश्रमः तेनार्त्ता नितरां पीडीताऽत एव स्वेदस्य धाराभिरिवापगा-

ममानुमैवं बहुकालनोली-
निपातनीलः खलु हेमशैलः ।
इन्दोर्जगच्छायमयेऽन्यथाऽङ्के
पीतो विभागः प्रतिविम्बितः स्यात् ॥ ९४ ॥

भिर्व्याप्ता समन्तात् पूरिता । अमृतसमुद्रनिमज्जने हि खेदो गच्छत्येव यस्याश्च तत्तन्नदीरूपः खेदः तस्याः श्रमहरणे सुधासमुद्र एव उचितः । एतेन कलङ्कस्य मृगशशभूच्छायप्रभृतिमतभेदा वर्णिताः ॥ ९३ ॥

ममेति । हेमशैलो मेरुः खलु निश्चितं सर्गमारभ्याद्ययावदतिक्रान्तेन बहुना कालेन हत्वा नोलीनीपातः श्यामिकालगनं तेन हत्वा नीलो बहुकालीनत्वान्नीलमलसमन्वान्नीलवर्णः स जात एवम्प्रकारा ममानुमाऽनुमानमेवमहं सम्भावयामीत्यर्थः । अन्यथा यदि स्वर्णाचलः कालभूयस्त्वेन न नीलीभूतः किन्तु हेममयत्वात् पीत एव स्यात्, तर्हि इन्दोर्जगच्छायमये जगत्प्रतिविम्बभूते कलङ्करूपे प्रतीकेऽवयवे मेरोः पीतोऽपि भागः प्रतिविम्बितः स्यात् पीतोऽंशो दृश्येत, तस्मात् स्वर्णाचलो नील एव जातस्तथा च सकलाया अपि भूमेर्नीलवर्णत्वात् तत्प्रतिविम्बरूपः कलङ्कोऽपि नील एव युक्त इत्यर्थः । जगच्छायेति विभाषासेनेति (पा० २।४।२५) षण्डत्वं ॥ ९४ ॥

माऽवापदुन्निद्रसरोजपूजा-
श्रियं शशी पद्मनिमीलितेजाः ।
अच्छिद्रयेनैव निजाङ्करङ्को-
रलङ्कृतस्तामयमेति मन्ये ॥ ९५ ॥

य एष जागर्त्ति शशः शशाङ्के
बुधो विधत्ते क इवात्र चित्रं ।
अन्तः किलैतत् पितुरम्बुराशे-
रासीत् तुरङ्गोऽपि मतङ्गजोऽपि ॥ ९६ ॥

मेति । शशी उन्निद्रैर्विकसितैः सरोजैः कृत्वा या पूजा तज्ज-
निता श्रियं माऽवापत् मा स्म लभत यतः पद्मनिमीलि कमल-
सङ्कोचकं तेजो यस्य सः । विकसितानामपि कमलानां पूजार्थं
चन्द्रसविधे क्रियमाणानां चन्द्रतेजसा सङ्कोचस्यैव सम्भवादुन्निद्र-
सरोजपूजाश्रियं कथं प्राप्नोति । प्रकारान्तरेण प्राप्नोतीत्याह
निजाङ्कभूतस्य रङ्कोर्मृगस्याच्छिद्रयेनैवालङ्कृतोऽयं चन्द्रः तामु-
न्निद्रपूजाश्रियमेति प्राप्नोति, तन्नयनयोरुन्निद्रकमलरूपत्वादि-
त्यहं मन्ये । मृगनेत्राभ्यां कृत्वाऽयं चन्द्रो विकसितकमलाभ्यां
पूजामिव शोभां प्राप्नोतीति भावः, इति वा ॥ ९५ ॥

य इति । य एष प्रत्यक्षदृश्यः शशः शशाङ्के जागर्त्ति स्फुरति,
अत्र विषये क इव बुधश्चित्रमाश्चर्यं विधत्ते, अपि तु न कोऽपि ।
किल यस्मादेतत्पितुरम्बुराशेरन्तर्मध्ये उच्चैःश्रवसंज्ञकस्तुर-
ङ्गोऽप्यासीदैरावताख्यो मतङ्गजोऽप्यासीत् । यदीयपितुर्मध्ये

गौरे प्रिये भातितमां तमिस्रा
ज्यौत्स्नी च नीले दयिता यदस्मिन्।
शोभातिलोभादुभयोस्तयोर्वा
सितासितां मूर्त्तिमयं बिभर्त्ति ॥ ९७ ॥
वर्षातपानावरणं चिराय
काष्ठौघमालम्ब्य समुत्थितेषु।

ऽम्नगजादिकं भवति तदीयपुत्रमध्ये श्रममाचक्षते किमाश्चर्य्य-
मित्यर्थः ॥ ९६ ॥

गौर इति। तमिस्रा तमोबहुलाऽस्य दयिता रात्रिर्गौरे
प्रिये चन्द्रे विषये भातितमां, तथा ज्यौत्स्नी च चन्द्रिकायुक्ता
धवलाऽस्य दयिता रात्रिर्नीले श्यामेऽस्मिन् चन्द्रे नितरां
शोभते भिन्नवर्णे हि शोभेत इत्यर्थः। तस्माद्धेतोस्तयोस्तमिस्रा-
ज्यौत्स्न्योरुभयोरपि विषये स्वस्य शोभाप्राप्तेर्विलोभादभिला-
षात् तयोरेव पत्न्योर्या शोभाप्राप्तिस्तदभिलाषाद्धवलश्यामत्व-
सम्बन्धात् तमिस्राज्यौत्स्न्योः शोभया भवितव्यमित्यर्थः। अयं
चन्द्रः सितासितां धवलां श्यामलाञ्च मूर्त्तिं कायं बिभर्त्तीव।
वा इवार्थे। शोभातिलोभादिवेत्यन्वयः। नीलभागे ज्यौत्स्नीं
प्रियां धारयितुं, धवले च तामसीमिति यथासङ्ख्यं ॥ ९७ ॥

वर्षेति। अहं बालेषु तनुषु अविकसितेषु चेह प्रत्यक्षदृ-
श्येषु (तारासु नक्षत्रेष्वेव) कवकेषु छत्राकेषु मध्ये चिरकालो-
त्पन्नत्वादिकस्थरीभूतं विकसितमतिस्थूलमेकच्छत्राकमेव चन्द्र-

बालेषु ताराकवकेष्विवैकं
विकस्वरीभूतमवैमि चन्द्रं ॥ ९८ ॥

दिनावसाने तरणेरकस्मा-
न्निमज्जनाद्विश्वविलोचनानि ।
अस्य प्रसादादुडुपस्य नक्तं
तमोविपद्द्वीपवतीन्तरन्ति ॥ ९९ ॥

मवैमि मन्ये। किम्भूतेषु ताराकवकेषु। चिराय बहुकालं वर्षा-
र्त्ता आतपे ग्रीष्मर्त्तौ च वर्षेषु जलवृष्टिषु आतपेषूष्णेषु च सत्सु
अनावरणमनाच्छादितं काष्ठौघन्दिक्समूहमेव दारुसमूहमा-
लम्ब्य समुत्थितेषूत्पन्नेषु, वर्षाकाले घनावृतेषु जलस्तिमितेषु
पश्चादुष्णतमेषु च। काष्ठेषु सूक्ष्मस्थूलानि छत्राकानि भवन्ति
तथा च तारा अल्पकवकानि भवन्ति, चन्द्रस्तु स्थूलकवकमिवे-
त्युत्प्रेक्षा ॥ ९८ ॥

दिनेति। विश्वस्य जगतो विलोचनानि दिनावसाने तरणेः
सूर्य्यस्याकस्मादसम्भावितहेतोर्निमज्जनात् प्रतीचीसागरनीर-
प्रवेशाद्धेतोर्नक्तं रात्रौ तमोनिमित्तां स्खलनादिरूपां विपद-
मेव द्वीपवतीं महानदीमस्योडुपस्य चन्द्रस्य प्रकाशरूपात् प्रसा-
दात् तरन्ति, चन्द्रेण तमो निरस्य सर्व्वं प्रकाशितमिति भावः।
अन्येऽपि रात्रौ तरणेर्नौकाया अकस्मान्मज्जनाद्धेतोर्वुडनरूपा-
मापन्नदीमुडुपस्याकस्मादागतस्याल्पस्य यानपात्रस्य प्रसादात्
तरन्ति ॥ ९९ ॥

किं नास्ति नोऽपि क्षणिकोऽणुकोऽयं
भानोऽस्ति तेजोमयबिन्दुरिन्दुः ।
अत्रेस्तु नेत्रे घटते यदासो-
न्मासेन नाम्नी महतो महीयान् ॥ १०० ॥
त्रातुं पतिस्त्वौषधयः स्वभक्तया
मन्त्रेण विप्रा क्षयिणं न शेकुः ।

किमिति । नोऽस्माकममहतां पामराणामपि अक्ष्णि नेत्रे विषये तेजोमयः तेजोरूपो बिन्दुरेवायमिन्दुरङ्गुल्या नयनप्रान्तचिपिटीकरणे धवलवर्तुलाकारेण भानः शोभमानः किं नास्ति अपि तस्मदादिनेत्रेऽपीन्दुर्वर्त्तत एव । अणुकोऽल्पीयांस्तथा क्षणिकः क्षणमात्रावस्थायी यावच्चिपिटीकरणमेव दृश्यत इत्यर्थः । तर्ह्यस्माच्चन्द्रात् तस्य वैलक्षण्यं कथमित्यत आह । अत्रेर्मुनेर्नेत्रे तु पुनस्तेजोमयबिन्दुरयमिन्दुर्महीयानितरापेक्षया नितरां महापरिमाण आसीत् । तथा मासेन हत्वा नाम्नी मासावसानप्राप्तविनाशस्याभूदिति यत् तद्घटते, एतद्युज्यत इत्यर्थः । यतो महतो महानुभावस्य । सर्वं हि महतां महदिति न्यायेन महतोऽत्रेर्नेत्रतेजोमयबिन्दुरप्ययमिन्दुर्महापरिमाणश्चिरकालस्थायी चेत्यस्मन्नेत्रतेजोमयबिन्दोरिन्दोर्वैलक्षण्यं युक्तमेवेति भावः । अणुकः, अल्प इति (पा० ५।३।८५) कन् । नाम्नी, अस्त्यर्थे इनिः ॥ १०० ॥

त्रातुमिति । मृतसञ्जीविन्यादय ओषधयः स्वभक्त्या स्वसा-

एनं पयोधिर्मणिभिर्न पुत्रं
सुधा प्रभावैर्न निजाश्रयं वा ॥ १०१ ॥

मृषा निशानाथमहः सुधा वा
हरेदसौ वा न जराविनाशौ।

मर्थ्येन निजरसवीर्य्यविपाकाभ्यां कृत्वा ओषधीशत्वात् पतिमेनं चन्द्रं क्षयिणं प्रतिदिनं कलाक्षयवन्तमथ च क्षयरोगिणं सन्तं त्रातुं रक्षितुं न शेकुः। तथा विप्रा द्विजराजत्वाज्जिजं स्वामिनं क्षयिणं मन्त्रेण श्रुतिसामर्थ्येन कृत्वा रक्षितुं न शेकुः। तथा पयोधिरपि पुत्रं क्षयिणमेनं मणिभिरनेकप्रभावैरन्तरस्थै रत्नैः कृत्वा रक्षितुं न शशाकेति वचनपरिणामः। तथा सुधाऽपि स्वाधारभूतं क्षयिणमेनमजरामरत्वजनकैः प्रभावैः कृत्वा त्रातुं न शशाक, वा समुच्चये। ओषध्यादयः स्वस्वत्वादिरक्षणसाधने सत्यपि पतित्वात् प्रभुत्वात् पुत्रत्वान्निजाश्रयत्वाच्च क्षयाद्रक्षितुमर्हमप्येनं रक्षितुं समर्था न बभूवुरिति विशेषोक्त्या पूर्व्वकर्म्मजो रोगो महानुभावैरप्यपनेतुं न शक्यत इति व्यज्यते। अचिन्त्यो हि मणिमन्त्रौषधीनां प्रभाव इति ओषध्यादीनां सामर्थ्यं प्रसिद्धं ॥ १०१ ॥

मृषेति। निशानाथस्य चन्द्रस्य महः तेजः सुधा वा पीयूषरूपमेवेति लोकवादो मृषा असत्य एव भवेत्। वा अथ वा यदि चन्द्रतेजः सुधैवेति लोकप्रवादः सत्य एव तर्ह्यसौ चन्द्रतेजोरूपा सुधा जराविनाशौ जरामरणे न हरेद्विनाशयेत् चन्द्रतेजः सुधा नैवेत्यङ्गीकार्य्यं। अथ चैतद्रूपा सुधाऽपि जरा-

पीत्वा कथं नाऽपरथा चकोरा
विधोर्मरीचीनजरामराः स्युः ॥ १०२ ॥
वाणीभिराभिः परिपक्कमाभि-
र्नरेन्द्रमानन्दजडञ्चकार ।
मुहूर्त्तमाश्चर्य्यरसेन भैमी
हैमीव वृष्टिस्तिमितञ्च तं सा ॥ १०३ ॥

मरणे नाशयतीत्यङ्गीकार्य्यमित्यर्थः । अपरथाऽन्यथा यदि च-न्द्रतेजः सुधेति प्रवादः सत्यस्तद्रूपा सुधा जरामरणे विना-शयेत् तर्हि चकोराख्याः पक्षिणो विधोर्मरीचीन् पीत्वाऽपि कथं किमिति नाजरामराः स्युर्जरामरणरहिता भवेयुः । चन्द्र-तेजःसुधात्वे एतस्याश्च सुधाया जरामरणविनाशे सामर्थ्यस-द्भावे तत्पाने चकोरैरप्यजरामरैर्भाव्यं, न च ते तथा, तस्मात् तत्तेजसः सुधात्वं वा मृषा भवेत् । सुधाभूतस्यापि जरामर-णापहारे सामर्थ्यं नास्तीत्येतदङ्गीकर्त्तव्यं, तथा सुधाप्रभावैर्न निजाश्रयं वेति पूर्व्वश्लोकांशसमाधानमित्याशयः । अजरामरौ-स्युरिति पाठे चिः ॥ १०२ ॥

वाणीभिरिति । सा भैमी आभिः पूर्व्वोक्ताभिः परिपाकेण निर्वृत्ताभिः परिणतकविलक्षितया प्रसादादिगुणयुक्ताभिर्वा-णीभिः कृत्वा तं नरेन्द्रमानन्दजडं हर्षपरवशञ्चकार । तथा मुहूर्त्तमद्भुतापरनामाश्चर्य्येण रसेनाथ च तद्रूपेण जलेन हैमीतुषारसम्बन्धिनी वृष्टिरिव भैमी स्तिमितमतिस्नेहात् प्रा-

इतो मुखाद्वागियमाविरासीत्
पीयूषधारामधुरेति जल्पन्।
अचुम्बदस्याः स मुखेन्दुबिम्बं
संवावदूकश्रियमम्बुजानां ॥ १०४ ॥

प्रलम्भं वाऽथवाऽर्द्रञ्चकार हिमवृष्टिर्यथा अन्यं जडमार्द्रञ्च करोति तथेयमपि आनन्दजडं सातिस्नेहञ्च चकारेत्यर्थः। परिपक्त्रिमाभिः डिलाविवृत्तेऽर्थे क्रिः, क्तेर्मम् ॥ १०३ ॥

इत इति। इत्येवं जल्पन्, वदन्, स नलोऽम्बुजानां संवावदूका नितरां संवादिनी श्रीर्यस्य तादृशं कमलतुल्यशोरभमस्या मुखेन्दुबिम्बमचुम्बत्, चन्द्रकमलतुल्यं भैमीमुखं प्रीत्यतिशयादचुम्बदित्यर्थः। इति किं। हे भैमि, इयमुक्तप्रकारा पीयूषधारावन्मधुरा वागितः प्रत्यक्षदृश्यमानाद्भवन्मुखादाविरासीन्निःसृतेति। इत इत्यनेन सामीप्याभिनयकारिणा करेण भैमीमुखं चिबुके धृतमिति ध्वन्यते। मुखस्येन्दुबिम्बत्वेन च पीयूषधारासम्बन्धोचिती सूच्यते। तथा च पीयूषधारया मधुरेत्यपि व्याख्येयं। संवावदूकेत्यादिना च भैम्याः पद्मिनीत्वं प्रसिद्धं। चन्द्रबिम्बस्य कमलैः सह विसंवादो विरोधित्वात्। एतन्मुखचन्द्रबिम्बस्य तु कमलैः सह संवादः कमलसौभाग्यभाक्त्वादित्यर्थः। प्रसिद्धचन्द्रबिम्बादेतन्मुखचन्द्रबिम्बमधिकमिति सूच्यते। अत्यर्थं संवदति संवावदूका सम्पूर्णोऽयं भैम्यां वर्त्तते ॥ १०४ ॥

प्रियेण साऽथ प्रियमेवमुक्ता
विदर्भभूमीपतिवंशमुक्ता।
स्मितांशुजालं वितताम तारा
दिवः स्फुरन्तीव कृतावतारा॥ १०५॥
स्ववर्णना न स्वयमर्हतीति
नियुज्य मां त्वन्मुखमिन्दुरूपं।

प्रियेणेति। प्रियेण 'इतो मुखादित्यादि'पूर्वोक्तरूपं प्रियवचनमुक्ता भाषिता विदर्भभूमीपतेर्वंशेन कुलेन मुक्ता जनिता, तथा स्फुरन्ती दीप्यमानकान्तिः मौक्तिका सा भैमी, अथ नलवचनानन्तरं स्मितांशुजालं वितताम, तद्देव नलाय प्रीतिदानमिव ददावित्यर्थः। केव। दिवः सकाशात् क्षीणपुण्यतया स्वेच्छया वा कृतावतारा भूलोकमागता रोहिणी तारेव। स्फुरन्ती किरणजालं वितताेति उत्प्रेक्षा, उपमा वा। वंशः कुलमेव वंशो वेणुस्तत्र जाता देवधार्य्या मुक्ता मौक्तिकरूपा। कृतावतारेत्यत्र तरणं तारः, ऋदोरप् (पा० ३।३।५७)। तद्वतात् प्रश्नादित्वात् स्वार्थेऽपि, पश्चादवशब्देन सह सुपा (पा० २।१।४) इति समासः॥ १०५॥

स्वेति। सा धरातुराधाहं भूमीन्द्रमित्याह स्म। इति किं। हे प्रिय, इन्दुरूपं त्वन्मुखमिति हेतोश्चन्द्ररूपत्वेनात्मस्तुतौ मां नियुज्याज्ञाप्य स्वमिनः प्रशस्तौ वर्णनविषयेऽत्युदासेऽतितरामुदासीनो भवति, एतत्स्थाने युक्तं। हेतुमेवाह। इति किं "सतामेत-

स्थानेऽत्युदास्ते शशिनः प्रशस्तौ
धरातुरासाहमिति स्म साऽऽह ॥ १०६ ॥
तयेरितः प्राणसमः सुमुख्या
गिरं परीहासरसोत्किरां सः।
भूलोकसारः स्मितभाक् तुषार-
भानुं भणिष्यन् सुभगां बभाण ॥ १०७ ॥

"इदं कर्त्तव्यं परनिन्दाऽऽत्मनः स्तुतिः" इत्यादिवचनात् स्वयमात्मनैव स्ववर्णना आत्मनस्तुतिर्गर्हेति न युक्तेति। इयत्पर्य्यन्तं मया चन्द्रो वर्णित इदानीं त्वया वर्णनीयस्तूष्णींभावो युक्त इत्याशयेन भैमी चन्द्रस्तुतौ तं श्रोत्रासं प्रावर्त्तयदिति भावः। तुरासाहमित्यत्र तृतीयसर्गे धरातुरासाहेत्येतच्छ्लोकस्थाऽऽशङ्का ज्ञातव्या। तत्रोत्तरं। इन्दुरूपं तन्मुखं चन्द्ररूपात्मस्तुतौ मां नियुज्य शशिनः प्रशस्तौ अत्युदास्ते साऽहं धरावदतुराऽनुत्तानवेगा वा पृथ्वीवद् गम्भीरेत्यर्थः। अर्थात् तमाह स्मेति ज्ञातव्यं ॥ १०६ ॥

तयेति। स भूलोके सारः श्रेष्ठतमो नलः स्मितवाक् तुषारभानुं चन्द्रं भणिष्यन् वर्णयिष्यन् सन् सुभगां सौभाग्यवतीं भैमीं बभाण। किम्भूतः। तया सुमुख्या भैम्या परीहासरससोत्किरामुल्लासयित्रीं गिरमीरित उक्तः। तया प्राणसमोऽतिप्रेयान्, तया चन्द्रवर्णने प्रेरितः सन् परीहासरसोत्किरां गिरं बभाणेति वा। उत्किरां, इगुपधेति (पा० ३।१।१३५) कः, पूर्व्वेण षष्ठीसमासः। भणिष्यन् हेतौ लृटः शता ॥ १०७ ॥

तवानने आतचरीं निपीय
गीतिम्मदाकर्णनलोलुपोऽयं।
हातुं न जातु स्पृहयत्यवैमि
विधुं मृगस्त्वद्वदनभ्रमेण॥ १०८ ॥
इन्दोर्भ्रमेणोपगमाय योग्ये
जिह्वा तवास्ये विधुवास्तुमन्तं।

तवेति। हे प्रिये, अयं मृगः तवानने आतचरीभूतपूर्व्वां गीतिं स्वरमाधुरीं निपीय सादरमाकर्ण्यैदानीमपि तस्या भवद्गीतेराकर्णनाय लोलुपोऽतितरां लुब्धोऽतिसादृश्यात् त्वद्वदनभ्रमेण विधुं हातुं जातु कदाचिदपि न स्पृहयतीत्यहमवैमि। मृगा हि गानप्रिया भवन्तीति चन्द्रं त्वन्मुखभ्रान्त्या त्यक्तुं नेच्छतीत्यहं मन्ये इत्यर्थः। आतचरी भूतपूर्व्वे चरट् (पा० ५। ३।५३) लोलुपः यङन्तात् पचाद्यचि, यङोचि चेति (पा० २।४। ७४) यङो लुक्॥ १०८ ॥

इन्दोरिति। अतिसादृश्यादिन्दुरेवेदमिति इन्दोर्भ्रमेण मृगस्योपगमाय योग्ये प्राप्तुमर्हे तवास्ये वर्त्तमाना जिह्वा कर्त्री गीत्या वर्णस्वरमाधुर्य्या छलेन विधुरूपं वास्तु वसतिगृहं तद्विद्यते यस्य तं विधुवास्तुमन्तं चन्द्रमध्यस्थमपि मृगं कर्षति। गितेर्मधुरतरत्वान्मृगस्य च प्रियगानत्वात् स्वसमीपमानयतीत्यर्थः। तदाकर्षणसाधनमुत्प्रेक्षते, वत्स्यता आगमिष्यतो मृगस्य वासार्थं बन्धनं करिष्यता, नेत्रद्वयेन पाशीबभूवे किं, तद्रूपया बन्धन-

गीत्या मृगं कर्षति वत्सता किं
पाशीबभूवे नयनद्वयेन॥ १०९॥
आप्यायनाद्वा रुचिभिः सुधांशोः
शैत्यात्तमःकाननजन्मनो वा।
यावन्निशायामथ घर्म्मदुःस्थ-
स्तावद् व्रजत्यह्नि न शब्दपान्थः॥ ११०॥

रज्ज्वा समाकर्षतीत्यर्थः। अन्याऽपि शबरी गीत्या मृगमाकृष्य पाशेन बध्नाति। भवन्मुखं निष्कलङ्कममृताधिकगीतियुक्तञ्च। चन्द्रस्तु सकलङ्क इति भावः। चन्द्रवर्णनावसरेऽपि मध्ये मध्ये भैमीमुखवर्णना अनुरागातिशयसूचनार्था। अयं श्लोकः क्षेपक इति केचित्॥ १०९॥

गगनस्थोऽपि मृगो भैमीमुखगीतिं कथमशृणोदित्याशङ्क्या-ह। आप्यायनादिति। शब्दरूपः पान्थो नित्यपथिको निशायां यावद् व्रजति तावदथ पश्चात् साकल्येन वाऽह्नि न गच्छति यस्माद्दिने घर्म्मेणातपेन दुःस्थः सन्तप्तः, तस्माद्दिनेऽल्पमेव गच्छ-तीत्यर्थः। रात्रौ दूरगमने हेतुमाह। सुधांशोरमृतरूपाभी रुचिभिराप्यायनादुज्जीवितबलत्वाद्वा तम एव काननं वनं तस्माज्जन्म यस्य गाढान्धकारजाताच्छैत्याद्वा तेजसोऽभावे त-मसः सम्भवादौष्ण्याभावाच्छैत्यं। अत एव रात्रौ बहु गच्छति दिने चौष्ण्ये न श्रान्त इव बहु न गच्छति। शब्दा हि स्वभा-वाद्दतिदूरेऽपि श्रूयन्ते दिवा तु न तथा। पथिकोऽपि रात्रौ

दूरेऽपि तत्तावककगानपाना-
लब्धावधिः स्वादुरसोपभोगे।
अवज्ञयैव क्षिपति क्षपायाः
पतिः खलु स्वान्यमृतानि भासः॥ १११॥
अस्मिन्न विस्मापयतेऽयमस्मा-
श्चक्षुर्बभूवैष यदादिपुंसः।

मित्याह दूरं गच्छति, हिमे चार्थं। दूरश्रवणप्रतिपादकोऽयं श्लोकः॥ ११०॥

दूरेऽपीति। हे प्रिये खलु निश्चितं क्षपायाः पतिश्चन्द्रो भासश्चन्द्रिका एव स्वान्यमृतानि क्षिपति, अधो मुञ्चति। किम्भूतः। दूरेऽपि अतितरां देशव्यवधानेऽपि तत्प्रसिद्धं मधुरतरं तावकं गानं तस्य पानात् सादरश्रवणाद्धेतोः स्वादुरसोपभोगे माधुर्य्यातिशयानुभवे विषये लब्धावधिः प्राप्तमर्य्यादः। उत्प्रेक्ष्यते। अवज्ञयेव अनुभूतभवद्गीतमाधुर्य्यापेक्षयाऽल्पमाधुर्य्यतयाऽवमाननयैवेत्यर्थः। अयं श्लोको भिन्न एव न तु युग्मं॥ १११॥

अस्मिन्निति। हे तन्वि एष चन्द्र आदिपुंसः श्रीविष्णोर्वामं चक्षुर्बभूवेत्यस्मिन्नेत्रीभवने विषयेऽयं नेत्रभूतश्चन्द्रोऽस्मान्न विस्मापयते आश्चर्य्यं न प्रापयति। अत्रार्थेऽस्माकमाश्चर्य्यं न भवतीत्यर्थः। किन्न यस्माद्धेतोरत्रिनेत्रादुदितस्योत्पन्नस्यास्य तच्चक्षुर्भवनं कुलानुरूपं कुलोचितं स्वरूपं नेत्ररूपात् कारणाज्जातस्य नेत्रीभवनमुचितमेव तस्मादस्य पुराणपुरुषनेत्रीभवने न कि-

तदन्तिनेत्रादुदितस्य तन्वि
कुलानुरूपं किल रूपमस्य ॥ ११२ ॥
आभिर्मृगेन्द्रोदरि कौमुदीभिः
क्षीरस्य धाराभिरिव क्षणेन ।
अक्षालि नीलीरुचिरम्बरस्था
तमोमयीयं रजनीरजक्या ॥ ११३ ॥

स्विदस्माकं चित्रमित्यर्थः। विस्मापयते नित्यं स्मयतेः (पा० ६।१।५७) इत्यात्वं, भीस्म्योर्हेतुभये (पा० १।३।६८) इति तङ्। अस्याञ्जनान्तरापेक्षया बहुत्वं ॥ ११२ ॥

आभिरिति। हे मृगेन्द्रोदरवत् कृशमुदरं यस्यास्तादृशि रजन्येव रजकी तथा क्षीरस्य दुग्धस्य धाराभिरेव दृश्यमानाभिर्धवलतराभिः कौमुदीभिः कलाऽम्बरस्था तमोमयीयं नीली कज्जलवत् कालीरुचिः क्षणमात्रेणाक्षालि निरस्ता। रजक्या वसनस्था काली कान्तिर्दुग्धधाराभिः क्षणेन क्षाल्यते। तदुक्तं कलाकोशे।

नीलं घृतेन तथोष्णजलैर्दुग्धेन कज्जलं।
नाशयेदम्बरस्थं तु मलं क्षारेण शोधयेत् ॥ इति ॥

चन्द्रिकादिभिर्गगनं निर्मलीकृतमिति भावः। मृगेन्द्रोदरी (पा० ४।१।५५) नासिकोदरेति ङीष्। ओषधी प्राणिवाचित्वाभावान्नीलीति ङीप्समर्थनीयः। रजकी पुनः षित्वाद्ङीप्॥ ११३ ॥

पयोमुचां मेचकिमानमुच्चै-
रुच्चाटयामास ऋतुः शरद्या।
अतारि वामोरु तयाऽपि किञ्चि-
न्न प्रोञ्छितुं लाञ्छनकालिमाऽस्य॥ ११४॥
एकादशैकादशरुद्रमौली-
नस्तं यतो यान्ति कलाः किमस्य।
प्रविश्य शेषाश्च भवन्ति पञ्च
पञ्चेषु तूणीमिषवोऽर्द्धचन्द्राः॥ ११५॥

पय इति। हे वामोरु या शरत् ऋतुः पयोमुचां मेघानां वर्षाकालीनमुचकैरतिशयितमपि मेचकीमानं कालिमानमुच्चाटयामास। तया कालिमापनयने दृष्टसामर्थ्यया शरदा यस्य चन्द्रस्य लाञ्छनरूपः कालिमा किञ्चिदल्पमपि प्रोञ्छितुं स्फोटयितुं नापारि। शरच्चन्द्रे चन्द्रे मलिनः कलङ्कोऽतितरां शोभत इति भावः। मेचकिमानं वर्णवाचित्वादिमनिच्॥ ११४॥

एकेति। अस्तं यतो गच्छतोऽस्य चन्द्रस्यैकादश कला एकादशानां रुद्राणां मौलीन् प्रतियान्ति, किल गच्छन्तीव। शेषाः पञ्च कलास्तु पुनः पञ्चेषोः कामस्य तूणीमल्पमिषुधिं प्रविश्यार्द्धचन्द्राकारत्वादर्द्धचन्द्राख्या इषवो भवन्ति, विनाशसमयेऽप्ययं परोपकारनिरत इति ध्वन्यते। तूणी अल्पत्वविवक्षया स्त्रीत्वे गौरादित्वान्ङीप्॥ ११५॥

निरन्तरत्वेन विधाय तन्वि
तारासहस्राणि यदि क्रियेत ।
सुधांशुरन्यः स कलङ्कमुक्त-
स्तदा त्वदास्यश्रियमाश्रयेत ॥ ११६ ॥

यत् पद्ममादित्सु तवाननीयां
कुरङ्गलक्ष्मा च मृगाक्षि लक्ष्मीम् ।
एकार्थलिप्साकृत एव शङ्के
शशाङ्कपङ्केरुहयोर्विरोधः ॥ ११७ ॥

निरन्तरेति। हे तन्वि ताराणां नक्षत्राणां सहस्राण्यपि निरन्तरत्वेनान्योन्यसम्बद्धतया विधायैकीकृत्य यदि अन्यः सुधांशुः क्रियेत, निर्मीयेत, तदा तर्हि स चन्द्रस्ताराणामकलङ्कत्वात् तन्मयत्वाच्च कलङ्केन मुक्तः सन् त्वदास्यस्य श्रियं शोभामाश्रयेत। क्रियानियतेरविवक्षितत्वाल्लृङभावः ॥ ११६ ॥

यदिति। हे मृगाक्षि यत् पद्मं तवाननीयां मुखसम्बन्धिनीं लक्ष्मीमादित्सु ग्रहीतुकामं कुरङ्गलक्ष्मा चन्द्रश्च तव मुखशोभां ग्रहीतुकामः तयोः शशाङ्कपङ्केरुहयोरेष विरोधः स त्वन्मुखशोभालक्षण एकोऽर्थस्तस्य लिप्साकृतः प्राप्तिवाञ्छानिमित्त एवेत्यहं शङ्के। एकद्रव्याभिलाषित्वेन विरोधः सुप्रसिद्धः। चन्द्रपद्मयोरपि विरोधः प्रसिद्ध एव। चन्द्रपद्माभ्यां सकाशात् ते मुखमधिकमिति भावः। आदित्सु, चन्द्रपक्षे लिङ्गविपरिणामः। लक्ष्मीं, न लोकेति (पा०२।३।६९) षष्ठीनिषेधः ॥ ११७ ॥

लभ्यं न लेखप्रभुणाऽपि पातुं
पीत्वा मुखेन्दोरधरामृतन्ते ।
निपीय देवैर्विवशीकृतायां
घृणां विधोरस्य दधे सुधायां ॥ ११८ ॥

एवं स बिभ्रद्विधुमुत्तमाङ्गे
गिरीन्द्रपुत्रीपतिरोषधीशं ।
अश्नाति घोरं विषमब्धिजन्म
धत्ते भुजङ्गञ्च विमुक्तशङ्कः ॥ ११९ ॥

लभ्यमिति। हे प्रिये, अहं सर्व्वैरपि देवैर्विवशीकृतायां निःशेषं पीत्वा भुक्तशेषीकृतायामस्य विधोश्चन्द्रस्य सुधायां घृणां जुगुप्सां दधे धारयामि। किं कृत्वा। लेखानां देवानां प्रभुणेन्द्रेणापि पातुं न लभ्यं, कृतप्रयत्नस्यापि तस्यावरणात् तेन दुष्प्रापं, केनाप्यनुच्छिष्टमित्यर्थः । ते मुखेन्दोरधररूपममृतं निपीय पीत्वा । चन्द्रसुधायाः सकाशात् त्वदधरामृतं स्वादुतरमिति भावः। अन्योऽप्युच्छिष्टभोजने जुगुप्सां धारयतीत्यर्थः ॥११८॥

एवमिति। स गिरीन्द्रपुत्रीपतिः शम्भुरेनमोषधीशं विधुमुत्तमाङ्गे शिरसि बिभ्रद्धारयन् सन्, अब्धिजन्म समुद्रोत्पन्नं घोरं दारुणमपि विषमश्नाति, मुक्तशङ्को भुजङ्गं सर्पं वासुकिञ्च धत्ते। शम्भोरप्युपकारकत्वेन पूज्यः श्रेष्ठोऽयमिति भावः। ओषधिस्वामिनोऽस्य शिरसि धारणादेव निःशङ्कं विषं भक्षयति सर्पांश्च धारयतीत्युत्प्रेक्षा। भुजङ्गं जात्यभिप्रायेणैकवचनं ॥११९॥

नास्य द्विजेन्द्रस्य बभूव पश्य
दारान् गुरोर्यातवतोऽपि पातः ।
प्रवृत्तयोऽप्यात्ममयप्रकाशान्
नश्यन्ति न श्वाग्निमहोऽभ्युपात्तान् ॥ १२० ॥

नेति । हे प्रिये द्विजेन्द्रस्यास्य चन्द्रस्यास्य गुरोर्बृहस्पतेर्दा-
रान् भार्य्यां यातवतोऽपि गुरुतल्पगामिनोऽपीत्यर्थः पातः स्व-
र्गाद् भ्रंशः, अथ च पातित्यं न बभूव पश्य । चित्रमेतद्विलोकये-
त्यर्थः । अथ वा युक्तमेतत् । प्रवृत्तयो धर्म्माधर्म्महेतुकर्म्मारम्भा
अपि आत्ममय आत्मस्वरूपमेव प्रकाशो येषां तान् प्रकाशा-
न्तरनिरपेक्षान् प्रकाशस्वरूपान्, अथ च परमात्मैव प्रकाशो
येषां तान् परमात्मस्वरूपातिरिक्तप्रकाशानभिज्ञान् स्वप्रका-
शात्मवादिनो ब्रह्मज्ञानिनोऽग्निमहेद्धं तेजोरूपशरीरं पूर्णतां
वा प्राप्तान्, अथ चानन्तरभाविमोक्षत्वात् प्रवीनशरीरप्रवाहा-
पेक्षया शेषशरीरं प्राप्तान् जीवन्मुक्तान् पुरुषान् हि यस्मान्न
नश्यन्ति शुभाशुभफलसम्बन्धेन न संबध्नन्तीत्यर्थः । तेषां तेजो-
विशेषेण प्रत्यवायो न विद्यत इति प्रामाणिकवचनात् तेजो-
रूपस्यास्य चन्द्रस्य पातो नाभूदिति युक्तमेव, नात्र चित्रमिति
भावः । चन्द्रोऽप्यात्ममयप्रकाशः, अग्निमहेद्धं सम्पूर्णतां प्राप्तः
॥ १२० ॥

स्वधाहृतं यत् तनयैः पितृभ्यः
श्रद्धापवित्रं तिलमिश्रमम्भः।
चन्द्रं पितृस्थानतयोपतस्थे
तदङ्करोचिः खचिता सुधेव॥ १२१॥

पश्योच्चसौधस्थितिसौख्यलभ्ये
त्वं केलिकुल्याम्बुनि बिम्बमिन्दोः।
चिरं निमज्ज्येह सतः प्रियस्य
भ्रमेण यच्चुम्बति राजहंसी॥ १२२॥

स्वधेति। तनयैः पुत्रैः श्रद्धया परलोकास्तिक्यबुद्ध्या पवित्री-त्वात् पवित्रं कृष्णतिलैर्मिश्रं मिश्रितं पितृभ्यः स्वधाहृतं यदम्भः पितृस्थानतया "चन्द्रो वै पितृलोकः" इति श्रुतेः। पितृलोकतया चन्द्रमुपतस्थे चन्द्रेण सङ्गतमभूदित्यर्थः। तत् कृष्णतिलमिश्रजल-मेवाङ्कस्य कलङ्कस्य या रोचिः कान्तिः तया खचिता मिश्रिता सुधा पीयूषं। कृष्णतिला एव कलङ्कसंलग्नं जलमेव पीयूषं न लभ्यः, कलङ्को न चान्यत् पीयूषमित्यर्थः। श्रद्धेति पितृलोक-प्राप्तौ हेतुगर्भविशेषणं। उपतस्थे सङ्गतकरणे तङ्॥ १२१॥

पश्येति। हे प्रिये त्वमुच्चसौधस्थितया कृत्वा सौख्येन निरन्त-रायं लभ्ये दृश्ये केलिकुल्याया अम्बुनि तदिन्दोर्बिम्बं पश्य। तत् किं। राजहंसी इव कुल्याजले निमज्ज्य चिरं सतोऽन्त-र्वर्त्तमानस्य प्रियस्य राजहंसस्य भ्रमेण यच्चन्द्रबिम्बं चुम्बति। सौख्यं स्वार्थे सुखिनो भाव इति भावे वा ष्यञ्। सौस्थ्येति पाठे

सौवर्गवर्गैरमृतं निपीय
कृतोऽस्ति तुच्छः शशलाञ्छनोऽयं।
पूर्णोऽमृतानां निशि तेऽत्र नद्यां
मग्नः पुनः स्यात् प्रतिमाच्छलेन ॥ १२३ ॥
समं समेते शशिनः करेण
प्रसूनपाणाविह कैरविण्याः।

सूक्ष्मत्वेन लक्ष्ये। उपान्तरदेशस्थितं मध्यधोदेशस्थितं वस्तु सूक्ष्मं प्रतिभातीत्यर्थः ॥ १२२ ॥

सौवर्गेति। स्वर्गे भवाः सौवर्गा देवास्तेषां वर्गैर्वृन्दैरमृतं निपीयास्ति तुच्छो रिक्तः कृतोऽयं शशलाञ्छनो निशि ते तवात्र क्रीडानद्यां प्रतिमाच्छलेन प्रतिबिम्बव्याजेन मग्नः सन् पुनरमृतानां जलैरथ च पीयूषैः पूर्णः स्यात्, भवेदित्यहं सम्भावयामीत्यर्थः। एतेन नदीजलस्यामृततत्वं सूचितं। अस्ति तुच्छः कृतोऽपि पुनः क्रमेणामृतैः पूर्णः सन् रात्रौ तव क्रीडानद्यां प्रतिमाव्याजेन मग्नः पुनः पानभयादिव पलाय्य निलीनः स्यादित्यहं शङ्क इति वा। पूर्णोऽमृतानां तृप्त्यर्थत्वात् करणे षष्ठी ॥ १२३ ॥

सममिति। इह तव क्रीडानद्यां कैरविण्याः कुमुदिन्याः प्रसूनरूपे पाणौ शशिनः करेण रश्मिनाऽथ च पाणिना समं सह समेते सङ्गते सति मधु पुष्परस एव जलं यस्य तस्य त्याग-प्रधानस्य कन्यादानसम्बन्धिसङ्कल्पोदकस्याभिषेकः कर्ताऽनयोः स-

विवाहलीलामनयोरिवाह
मधुच्छलत्यागजलाभिषेकः ॥ १२४ ॥
विकासिनीलायतपुष्पनेत्रा
मृगीयमिन्दीवरिणी वनस्था।
विलोकते कान्तमिवोपरिष्टा-
न्मृगन्तदेवाऽऽननचन्द्रभाजं ॥ १२५ ॥

चन्द्रकुमुदिन्योर्विवाहलीलामाहेव सूचयतीव। चन्द्रकरस्पर्शमा-त्रेण कुमुदानि विकसितानि मकरन्दपूर्णानि च जातानीति भावः। विवाहे उभयोः पाणिमेलनं, पाणौ दानजलाभिषे-कोऽपि भवति॥ १२४ ॥

विकासीति। हे प्रिये इह तव केलिनद्यां वनस्था जलनि-वासिनी मृग च काननस्था, तथा विकासि नीलमायतं विस्तृतञ्च पुष्पमेव नेत्रं यस्यास्तत्तुल्यनेत्रा चेयं प्रत्यक्षदृश्या इन्दीवरिणी यस्मान्मृगी वनस्थत्वाद्विकासिनीलायतपुष्पनेत्रत्वाच्च हरिणी तत्तस्मादिन्दीवरिणीरूपा मृगी माननमिव यश्चन्द्रः साम-र्थ्यात् त्वदाननतुल्यो यश्चन्द्रस्तद्भाजं तत्स्थं कान्तं सुन्दरमथ च तुल्यजातीयं स्वप्रियं मृगमुपरिष्टाद्विलोकते। विकसितकुसु-मनेत्राणि ऊर्द्धप्रसारितानि दृश्यन्ते तर्हि प्रायेण चन्द्रस्थमुपरि वर्त्तमानं निजभर्त्तारं मृगं मृगी पश्यतीत्यर्थः। त्वदाननमेव यश्चन्द्रस्तत्स्थं चन्द्रत्वादनुमेयमृगमुपरिष्टात् पश्यति। त्वं प्रा-सादोपरि वर्त्तसे, इयञ्चाधोदेशे वर्त्तते नवेति पदच्छेदं कृत्वा

तपस्यतामम्बुनि कैरवाणां
समाधिभङ्गे विबुधाङ्गनायाः ।
अवैमि रात्रेरमृताधरोष्ठं
मुखं मयूखस्मितचारु चन्द्रं ॥ १२६ ॥

चन्द्रभाजं निजप्राप्तेयं मृगमुपरिष्टान्न पश्यतीति न किन्तु पश्यत्येवेति व्याख्येयं । वनस्था मृगी हि लोलायतनेत्रा सती स्वकान्तं मृगमितस्ततो विलोकयतीत्यर्थः । अग्रमित्यपपाठः । मृगपर एव वा व्याख्येयं ॥ १२५ ॥

तपस्यतामिति । हे प्रिये, अम्बुनि सदा निवासात् तत्र तपस्यतां कैरवाणां कुमुदानां समाधेर्दिवासङ्कोचस्यैव ध्यानस्य भङ्गे त्याजने विषये निमित्ते वा विबुधाङ्गनाया अप्सरोरूपाया रात्रेश्चन्द्रं मुखमेवाहमवैमि मन्ये । किम्भूतं मुखं । अमृतमेवाधरोष्ठं यस्या, अथ चामृततुल्योऽधरोष्ठं यस्य यद्वाऽमृतमधरं यस्मात् पीयूषादधिकरस ओष्ठो यस्य, तथा मयूखा एव स्मितं । अथ च तत्समाधिभङ्गादेव चन्द्रकरवदुज्ज्वलं यत् स्मितं तेन वा चारु । चन्द्रविशेषणे लिङ्गविपरिणामः । देवाङ्गनानामप्येवंविधं मुखं रात्रौ अतो तपस्यतां दुष्करं तपश्चरतामपि मुनीनां समाधिभङ्गं करोति । तपस्यतामिति तपश्चरन्तीत्यर्थे कर्मणो रोमन्थतपोभ्यामिति (पा० ३।१।१५) क्यङ्, तपसः परस्मैपदञ्चेति मता ॥ १२६ ॥

अस्याङ्कपङ्का विधुमण्डलीयं
पीयूषनीरा सरसी स्मरस्य।
पानात् सुधा नाम जलेऽप्यमृत्यु
चिह्नं बिभर्त्त्यक्षयं स मीनं॥ १२७॥

तारास्थिभूषा शशिजह्नुजाम्ब-
चन्द्रांशुपांशुच्छुरितद्युतिर्द्यौः।
छायापथाश्लिष्टफणीन्द्रहारा
खं मूर्त्तिमाह स्फुटमष्टमूर्त्तेः॥ १२८॥

अस्येति। अस्योऽङ्क एव पङ्को यस्यां, तथा पीयूषमेव नीरं यस्यां सेयं विधुमण्डली स्मरस्य सरसी विलासं सर एव, अत एव सरोऽवभवमस्यां चन्द्रसरस्यां समुत्पन्नं सुधानामेतल्लोका-मृतपानीयजले अनवरचितेऽपि सुखे जलाभावेऽपि चाऽमृत्युं मरणरहितं मीनं चिह्नमथ च सुधासरोजातत्वादनुमापकं चिह्नं बिभर्त्ति। मीना हि जलादहिर्भूता म्रियन्त एव, अयन्तु न म्रियते तस्माच्चन्द्रामृतसरसीभवत्वात् सदामृतपानाज्जला-भावेऽपि मृत्युरहित इति सर्वं युक्तमित्यर्थः॥ १२७॥

तारेति। द्यौः खमात्मानमष्टमूर्त्तेर्हरस्य मूर्त्तिं शरीरं स्फुटं व्यक्तमाह ब्रवीति, यतः तारा एवास्थीनि तद्रूपा भूषा यस्याः, तथा शशिनमेव जह्नुजां गङ्गां बिभर्त्तीति तद्भृत्, तथा च-न्द्रांशव एव पांशवो भस्मानि तैः छुरिता लब्धाङ्गरागा द्युति-र्यस्याः सा, तथा छायापथो गगने दृश्यमानाकारा रश्मिपीतसरस्यः

एकैव तारा मुनिलोचनस्य
जाता किलैतज्जनकस्य तस्य ।
ताताधिका सम्पदभूदियं तु
सप्ताञ्चिता विंशतिरस्य ताराः ॥ १२९ ॥
मृगाक्षि यन्मण्डलमेतदिन्दोः
स्मरस्य तत्पाण्डुरमातपत्रं ।

धवला रेखा छद्म यस्य छायापथरूपः फणीन्द्रो वासुकिः स एव मुक्ताहारो यस्या सा हरमूर्त्तिरप्युक्तविशेषणविशिष्टा, क्षीरप्रेताद्दृशीति मूर्त्त्यन्तरापेक्षया व्यक्तमेव महेशस्य मूर्त्तिर्गगनं कथयतीवेत्यर्थः ॥ १२८ ॥

एकेति । एतस्य चन्द्रस्य जनकस्य तस्य प्रसिद्धस्यात्रिमुनिलोचनस्य तारा कनीनिका किलैकैव जाताऽभूत् किल पुराणादौ। अस्य तत्पुत्रस्य तु पुनरियं दृश्यमाना सम्पत् तातान्निजपितुरत्रिनेत्रात् सकाशादधिका,यद्यस्मादस्य ताराः कनीनिका अथ च नक्षत्राणि सप्तभिरन्विता विंशतिरभूदिति छलं। पितुः सकाशादधिकसम्पत्तिलात् सभाग्योऽयमिति भावः। “सप्तविंशतिमिन्दवे” इति दक्षः सप्तविंशतिकन्या अश्विन्यादिकाश्चन्द्राय ददाविति पुराणं ॥ १२९ ॥

मृगाक्षीति । हे मृगाक्षि हरिणीनेत्रे यदेतत् प्रत्यक्षदृश्यमिन्दोर्मण्डलं, तत् स्मरस्य पाण्डुरं श्वेतं साम्राज्यसूचकमातपत्रमेव। श्वेतच्छत्रदर्शने सति समाजो वश्या भवन्ति पूर्वधवल-

यः पूर्णिमानन्तरमस्य भङ्गः
स छत्रभङ्गः खलु मन्मथस्य ॥ १३० ॥

दशाननेनापि जगन्ति जित्वा
योऽयं पुराऽपारि न जातु जेतुं ।
ग्लानिर्विधोर्मानिनि सङ्गतेयं
तस्य त्वदेकाननिर्जितस्य ॥ १३१ ॥

चन्द्रमण्डलस्य चोद्दीपकत्वात् तद्दर्शने सर्व्वेऽपि कामस्य वश्या भवन्ति तस्मादेतत् कामस्य श्वेतातपत्रमेवेति भावः। यस्य पूर्णिमानन्तरमेतस्य छत्रभूतस्येन्दुमण्डलस्य भङ्गो मोटनं कलाक्षयस्य स मन्मथस्य छत्रभङ्गः खलु, छत्रस्य मोटनं राज्यक्षयं सूचयति। कृष्णपक्षे चोद्दीपकमिव चन्द्रक्षये कामः क्षीण एव तस्मात् कृष्णपक्षे योऽस्य भङ्गः स कामस्य छत्रभङ्ग इव सएवं वेति भावः। खलूत्प्रेक्षायां, निश्चये वा ॥ १३० ॥

दशेति। दिग्विजयोद्यतेन दशाननेनापि जगन्ति जित्वाऽपि योऽयं चन्द्रः पुरा पूर्व्वं जातु कदाचिदपि जेतुं नापारि हे मानिनि स्वमुखसाङ्कं चन्द्रमस्रमाने नैमित्तस्यास्य विधोरियं प्रत्यक्षदृश्यकलङ्करूपा ग्लानिर्लज्जा सङ्गता लग्ना, अथ च युक्तैव। यतस्त्वयैकेनाननेन नितरां जितस्य। यो हि दशाननेन दशभिरपि मुखैर्जेतुं नाशकि तस्य स्त्रियास्त्वयैकेन मुखेन निर्जितत्वे लज्जया मालिन्यमुचितमेवेत्यर्थः। त्वन्मुखमेतस्मादधिकमिति भावः। लज्जया ग्लानिर्भवतीति प्रतीयमानोत्प्रेक्षा।

दृष्टा निजां तावदियन्त्यहानि
जयन्नयं पूर्व्वदशां शशाङ्कः ।
पूर्णस्त्वदास्येन तुलां गतस्ते-
दनन्तरं द्रक्ष्यसि भङ्गमस्य ॥ ११२ ॥
शस्त्राणि रामः परिभूय रामात्
शस्त्राद्यथाऽभज्यत स द्विजेन्द्रः ।

रावणस्तन्त्रं जेतुं प्रवृत्तस्तुषाराग्निना दह्यमानः कम्पमानतनुः
तमजित्वैव परावृत्त इति उत्तरकाण्डे कथा ॥ १११ ॥

दृष्ट इति । अयं शशाङ्क इयन्त्येतावन्ति अहानि शुक्लपक्ष-
दिनानि तावदवधीकृत्य निजां पूर्व्वदशां पूर्व्वपूर्व्वदिनावस्थां
जयन् निकाममुत्तरोत्तरदिनेषु कलावृद्ध्याऽधिकीभवंस्तथा
दृष्टः, इयन्ति दिनानि जयंस्तावज्जयन्नेव दृष्ट इत्यवधारणार्थो
वा तावच्छब्दः, अनयैव परिपाट्या पूर्णबिम्बोऽयं त्वदास्येन सह
तुल्यं साम्यमथ च तोलनकाष्ठं गत आरूढस्तेत्तदनन्तरं निकटं
त्वमेव श्वः प्रभृत्येवास्य भङ्गं पराजयं कलाक्षयञ्च द्रक्ष्यसि, उ-
त्तमेन सह स्पर्द्धमानो हि भङ्गं प्राप्नोत्येव। तुलादिव्येन हि
हीनस्य पराजयः सर्व्वैर्दृश्यते । अहानि अत्यन्तसंयोगे द्वितीया।
त्वदास्येनेति तुल्यार्थैरतुलोपमाभ्यामिति (पा॰ २।३।७२) नि-
षेधेऽपि सह योगे तृतीया। तथा च कालिदासस्तुलां यदा-
रोहति दन्तवाससेत्यादि ॥ ११२ ॥

शस्त्राणीति । द्विजेन्द्रो जमदग्न्यपत्यत्वात् सोऽतिप्रसिद्धपराक्र-

तथैव पद्मानभिभूय सर्व्वां-
स्त्वदास्यपद्मात् परिभूतिमेति ॥ १२१ ॥
अन्तः सलक्ष्मीक्रियते सुधांशो
रूपेण पश्ये हरिणेन पश्य ।

सो रामः परशुरामः सर्व्वाणि क्षत्राणि परिभूयापि क्षत्रादेव रामाद्दाशरथेः सकाशात् यथाभज्यत पराभवं प्राप तथा तेनैव प्रकारेण एषोऽपि द्विजराजः सर्व्वान् पद्मानभिभूय सङ्कोचकरणात् पराभूयापि त्वदास्यपद्मात् सकाशात् परिभूतिं पराभवमेति सकलक्षत्रियाधिक्यं यथा श्रीरामस्य तथा सर्व्वपद्माधिक्यं त्वन्मुखपद्मस्येति भावः । वा पुंसि पद्ममित्यमरः ॥ १२१ ॥

अन्तरिति । हे पश्ये चन्द्रदर्शनप्रवृत्ते भैमि हरिणेन पाण्डुरेण रूपेण वर्णेन कर्त्रा सुधांशोरन्तः प्रान्तभागः पूर्व्वमश्रीकोऽपीदानीं सलक्ष्मीक्रियते सलक्ष्मीकः क्रियते त्वं पश्य । अथ च चन्द्रस्य मध्यं हरिणेन मृगेन कर्त्रा रूपेण स्वीयनीलवर्णेन कृत्वा असलक्ष्म सलक्ष्म क्रियते सलक्ष्मीक्रियते सकलङ्कं क्रियत इत्यर्थः । पश्य एव स नल इत्यमुना प्रकारेणास्य चन्द्रस्यान्तं पर्य्यन्तभागं कदाचिदीक्षमाणां भैमीमदर्शत्, दर्शयामास । कदाचिच्चान्तर्मध्यभागं दर्शयामास । अङ्गुल्यादिना चन्द्रस्यैतन्नीलप्रान्तमध्यभागप्रदर्शनपूर्व्वश्लिष्टपदैस्तया सह क्रीडां चकारेति भाव इति मध्ये कवेरुक्तिः । हरिणः पाण्डुरः पाण्डुरित्यमरः । अन्त इत्यकारान्तमेकञ्च अन्तरित्यव्ययमपरञ्च मध्यवाचि । स-

इत्येष भैमीमदद्वाददस्य
कदाचिदन्तं स कदाचिदन्तः ॥ १३४ ॥
सागराम्बुनिविलोचनोदरा-
द्युद्भ्याद्जनि तेन किं द्विजः ।
एवमेव च भवन्नयं द्विजः
पर्य्यवस्यति विधुः किमत्रिजः ॥ १३५ ॥

भीमशब्दस्य समासान्तविधेरनित्यत्वात् कबभावे सतब्भीमशब्दा चिः । पक्षे सतब्भूमशब्दाश्रिः । पक्षे पाघ्राध्मेत्यादिना (पा० ७। ३।७८) कर्त्तर्य्येव शः । दृशेर्बुध्यर्थत्वादृति बुद्धीति (पा० १।४। ५७) अणौ कर्त्तुर्णौ कर्म्मत्वाद्भैमीमिति द्वितीया ॥ १३४ ॥

सागरादिति । अयं चन्द्रः सागराम्बुनिविलोचनोदराख्येत-द्रूपाद्द्वयात् सकाशाद् यद्यस्मादजनि, उत्पन्नस्तेन कारणेन द्वाभ्यां जातत्वाद् द्विजः किं, एवमेव चागयैव रीत्या द्वाभ्यां जातत्वादेव द्विजो भवन्नप्ययं विधुरत्रेर्मुनेर्जातः किं कथं पर्य्य-वस्यति, द्वाभ्यां जातत्वे सत्यपि अत्रिमुनेरेव जात इति तात्प-र्य्यवृत्त्या कथमुच्यत इत्यर्थः । अथ चैवमेव यथा अनेन प्रकारेण द्विजत्वं तथैवात्रिमुनिजो भवन्नयं द्विजः पर्य्यवस्यति । किं द्वाभ्यां जातत्वात् यथा द्विज उच्यते तथा द्विजादत्रिमुनेर्जातत्वादपि द्विज उच्यते, द्विजोत्पन्नो हि द्विज एव भवतीत्यर्थः । अथ च द्वाभ्यां जातत्वाद्द्विजोभवन्नेवं न त्वेभ्यो जात इत्यत्रिज इति तात्पर्य्यवृत्त्या कल्प्यते । यो हि द्वाभ्यां जायते स त्रिजो न

ताराविहारभुवि चन्द्रमयीं चकार
त्वम्मण्डलीं हिमभुवं मृगनाभिवासां।
तेनैव तन्वि सुकृतेन मते जिनस्य
स्वर्लोकलोकतिलकत्वमवाप धाता॥ १३६॥

भवति, एवमेवायमभिज्ञः कथ्यते किमित्यर्थः। द्विजस्त्विज्ञो न भवत्येव॥ १३५॥

तारेति। हे तन्वि त्वमाक्षि धाता ताराणां नक्षत्राणां विहारभुवि गगने चन्द्रमयीं मण्डलीं बिम्बं जिनस्य पुराणपुरुषस्य श्रीविष्णोर्मते ऽनुमतौ सत्यां तदादिष्टः सन् यच्चकार निर्ममे तेनैव सुकृतेन शोभनेन लोकोत्तरव्यापारेण कृत्वा स्वर्लोकः स्वर्गभुवनं तत्सम्बन्धिनां लोकानां सुराणां मध्ये तिलकत्वं श्रेष्ठत्वमाप। किम्भूतां मण्डलीं। हिमस्य तुषारस्य भुवं स्थानभूतामतिशीतलां, तथा मृगस्य नाभौ मध्ये वासो यस्यास्तां, यस्या मध्ये मृगोऽस्तीति यावत्। तादृशीं। अन्येषां सुराणामेतादृग्व्यापारकरणे सामर्थ्याभावात् ब्रह्मैव श्रेष्ठोऽभूदित्यर्थः। अथ च ताराया बुद्धदेव्या विहारस्थाने हिमभुवं शीतलां शुभ्रत्वाद्धिमाचलरूपां वा, तथा मृगनाभेः कस्तूर्याः वासः परिमलोऽवस्थानं वा यस्यां तां कस्तूरीमिश्रितां चन्द्रमयीं कर्पूरमयीं कर्पूरराशिं यच्चकार तेनैव पुण्येन जिनमते बौद्धदर्शने ब्रह्मा सुरश्रेष्ठत्वमधत्त। बौद्धा हि बुद्धदेवप्रासादे यस्तत्पूजार्थं कस्तूरीराशिं करोति स लोकमध्ये श्रेष्ठो भवतीति स्वदर्शने प्रत्यपा-

इन्दुं मुखाद्बहुतृणं तव यद्गृणन्ति
नैनं मृगस्त्यजति तन्मृगतृष्णयैव।
अत्येति मोहमहिमा न हिमांशुबिम्ब-
लक्ष्मीविडम्बिमुखि वृत्तिषु पाशवीषु॥ १३७॥

इयम्। अस्या चैवमकृत तस्मादेव सर्व्वश्रेष्ठा जात इत्यर्थः। तेनै-
वेति पाठे उत्प्रेक्षा। बुद्धदेव्यां मतां तारा॥ १३६॥

इन्दुमिति। हे हिमांशुबिम्बस्य लक्ष्म्याः शोभाया विडम्बि
तस्मात् न्यूनत्वात् परिहासकारि ततोऽप्यधिकशोभं मुखं यस्या-
स्तादृशि भैमि पण्डिता इन्दुं तव मुखात् सकाशात् त्वन्मुखम-
पेक्ष्य वा बहुतृणमीषदसमाप्तं तृणं तृणत्वमपि यस्य पूर्णमस-
म्पन्नं तृणादपि निःसारमिति यावत्। अथ च बह्वधिकं तृणं
यस्मात् तृणादपि निःसारं यद्यस्मात् गृणन्ति, तत्तस्माद्धेतोर्मृग
एनं चन्द्रं मृगसम्बन्धिन्या तृष्णया कोमलतृणकवलनाभिला-
षेणैवाथ वा चन्द्रे प्रयुक्तस्य बहुतृणशब्दस्य बहूनितत् तृणञ्च
बहूनि तृणानि यस्मिंस्तादृशमित्येव रूपार्थग्रहणरूपया भ्रा-
न्त्यैव न त्यजति। मृगो हि बहु च तृणं बहुतृणं देशं वा न
मुञ्चति। नन्वनुभवे सत्यप्यासंसारं कथं भ्रान्तिबाहुल्यमित्याश-
ङ्क्यार्थान्तरन्यासमाह। पाशवीषु पशुसम्बन्धिनीषु वृत्तिषु व्याप-
रेषु विषये मोहमहिमा भ्रान्तिबाहुल्यं नात्येति, बहुकालाति-
क्रमे नापयाति। पशवो हि सर्व्वदा मूढा एवेत्यद्यापि मृगस्य
भ्रान्तिर्नापयाति तस्मादेनं न त्यजतीति युक्तमित्यर्थः। मुखात्

स्वर्भानुना प्रसभपानविभीषिकाभि-
र्दुःखाकृतैनमवधूय सुधा सुधांशुं
स्वं निह्नुते सितिमचिह्नममुष्य रागे-
स्ताम्बूलताम्रमवलम्ब्य नवाधरोष्ठं ॥ १३८ ॥

तुब्लोपे पञ्चमी। बहुव्रचमीषदसमाप्तौ विभाषासुपो बहु-
चिति (पा०।६।२।७४) पञ्चच् ॥ १२७ ॥

स्वर्भानुरिति। हे प्रिये सुधा एनं सुधांशुमवधूय त्वक्का-
नवाधरोष्ठमवलम्व्यामुष्य रक्तस्योष्ठस्य रागे रक्तवर्णे: कृत्वा सि-
तस्य भावः सितिमा धावल्यमेव चिह्नं यस्य तादृशं धवलरूप-
मपि स्वमात्मानं निह्नुते पुनः स्वर्भानुपानभिया तिरो दधाति।
यतः स्वर्भानुना वारंवारं प्रसभपानेन विभीषिकाभिर्भयोत्पा-
दनैः कृत्वा दुःखाकृता प्रातिलोम्याचरणोत्पादितदुःखा। कि-
म्भूतमधरोष्ठं। प्रसिद्धस्य ताम्बूलस्येव ताम्रो वर्णो यस्य ताम्बू-
लेनैव वा ताम्रं रक्तवर्णं। पुना राहुपानभिया त्वदधरमेव स्था-
नान्तरमाश्रित्य रूपान्तरेणात्मानं गोपायतीत्यर्थः। अन्योऽपि
सभयं स्थानं हित्वा स्थानान्तरमाश्रित्य तत्रापि रूपान्तरं
धृत्वा स्वं निह्नुते। सुधया चन्द्रस्य परित्यागात् त्वन्मुखाश्रयणात्
त्वन्मुखं चन्द्रादधिकमिति भावः। ताम्बूलताम्रमित्युक्तरीत्योप-
मोत्प्रेक्षा वा। दुःखाकृता दुःखात् प्रातिलोम्ये इति (पा०५।
४।६४) डाच् ॥ ११८ ॥

हर्य्यक्षीभवतः कुरङ्गमुदरे प्रक्षिप्य यद्वा शशं
जातस्फीततनोरमुष्य हरिता सूतस्य पत्न्या हरेः ।

हर्य्यक्षीति । हे प्रिये मतभेदेन कलङ्करूपं कुरङ्गं यद्वा शश-
मुदरे मध्ये प्रक्षिप्य जाता स्फीता पूर्णा तनुर्यस्य हरेरिन्द्रस्य पत्न्या
हरिता प्राच्या दिशा सूतस्य तत्रोदितस्य पूर्णत्वात एव हरेः
श्रीविष्णोर्वामाक्षीभवतः । यद्वा सञ्जातपूर्णशरीरस्य मृगं यद्वा
शशं कलङ्कं मध्ये निक्षिप्य मध्यस्थितकलङ्कस्य कनीनिकातुल्यत्वात्
श्रीविष्णोर्वामनेत्रीभवतोऽमुष्य चन्द्रस्य त्वद्वदनाम्बुजात् सका-
शाच्चन्द्रः पराजयोऽजनि तदेकाकिनः सर्व्वदा असहायादेक-
स्मात् पद्मात्,न त्वन्यस्मात् कमलात्, न ह्यन्यैः पद्मैरयं पराजीयते
प्रत्युतायमेव पद्मानि पराजयतीत्यर्थः । अथ वाऽम्बुजतुल्यात्
त्वद्वदनादेव पद्मादथ च पद्मसङ्काकात् त्वद्वदनरूपादम्बुजाद् च-
न्द्रस्य भङ्गो जातस्तदेकाकिनोऽसहायस्य स्यात्, भवेत्, बहुभिरेकः
पराजीयत इति युक्तमेवेत्यर्थः । यः सिंहिकायाः सुतो राहुः स
पुनरेकोऽन्योऽस्य प्रतिभटः प्रतिमल्लः पराभावुको राहुरेव न
त्वन्य इति। सम्प्रतीति पाठे,अस्य पुनरस्त्येकः भटः प्रतिभटः सिंहि-
कायाः सुतः स्यादेकाकिनोऽस्य त्वन्मुखपद्मः प्रतिद्वन्द्वी न भवति
अतुल्यत्वात्, किन्त्वेकाकी राहुरेवास्य प्रतिभटो युक्त इत्यर्थः ।
किञ्च स्वशत्रुभूताद्राहोरप्यस्मान्यः पराजय इति महदस्य कष्टं
प्राप्तमित्यर्थः । अथ च हरिदर्णया हरेः सिंहस्य पत्न्या सिंहि-
कया प्रसूतस्य तथा मृगं शशं वा यं कञ्चन पशुं जठरे निक्षिप्य

भङ्गस्त्वद्वदनाम्बुजादजनि यत् पद्मात्तदेकाकिनः
स्यादेकः पुनरस्य स प्रतिभटो यः सिंहिकायाः सुतः ॥१२९॥
यत्पूजां नयनद्वयोत्पलमयीं वेधा व्यधात् पद्मभू-
र्वाक्पारीणरुचिः स चेन्मुखमयं पद्मः प्रिये तावकं ।

भयित्वा स्थितत्वात एव सञ्जातपुष्टशरीरत्वात एव हर्यक्षी-
भवतः सिंहतां प्राप्नुवतोऽस्य त्वन्मुखात् यः पराजयोऽजनि स
एकाकिनः केवलात् पद्मादम्बुजादेव पराजयः। सिंहस्य गजा-
द्भङ्गो यथा तद्वदेतन्महच्चित्रमित्यर्थः। अथ च पद्मवत्स्वाकारै-
कस्य पराजयः। सिंहोऽप्येको बहुपक्षैः पराजीयत एवेत्यर्थः।
अथ च पद्मात्करभादृष्टपदादेव भङ्गः सिंहस्य केवलमदृष्टपरा-
देव भङ्गः, पद्मचन्द्राभ्यां सकाशात् त्वन्मुखमधिकमिति भावः।
हर्यक्षः केसरी हरीत्यमरः। गजाजकरभाः पद्मा इत्यनेकार्थ-
भाजः। प्रथमपक्षे हर्यक्षिसम्बन्धिः, द्वितीयपक्षे हर्यक्षसम्बन्धा-
देव ॥१२९॥

यदिति। हे प्रिये वेधा नयनद्वयमेवोत्पलं तन्मयीं तद्रूपां
तदुचितां यस्य पद्मस्य पूजां व्यधात्, व्यरचयत्। यतोऽसौ
श्रीविष्णोर्नाभौ वर्त्तमानात् पद्माद्भवतीति पद्मभूः। स हि स्व-
जनकस्य पद्मस्य पितृभक्त्या नेत्रद्वयेनैव नीलोत्पलयुगेन सपर्ता
पूजामकृतेति भावः। वाक्पारीणा वाचः परतीरे भवा वाचा
वर्णयितुमशक्या रुचिर्यस्य सोऽयं पद्मश्चेत् तावकं मुखं स एव भव-
न्मुखरूपो जात इत्यर्थः। अनन्तरं ब्रह्मणा स्वपितृमुख्या नेत्र-

कः शीतांशुरसौ तदा भवमृगव्याधोत्तमाङ्गस्थल-
स्थायुस्स्वस्तटिनीतटावनिवनीवानीरवासो वकः ॥ १४० ॥

नीलोत्पलाभ्यां कृतपूजनत्वादत्र तव मुखे नीलोत्पलं दृश्यत इत्यर्थ इति चेत् तर्हि असौ शीतांशुः को नाम, अपि तु न कश्चित्, त्वन्मुखस्य पुरस्तादयं कः, स्मरणार्होऽपि नेत्यर्थः। तर्हि असौ क इति चेत् तत्राह। अयं वकः। किम्भूतः असौ इत्यमय एव मृगस्य व्याधो हरस्तस्योत्तमाङ्गं शिरस्तल्लक्षणे स्थले स्थायुः स्थितिशीला स्वस्तटिनी गङ्गा तस्यास्तटावन्यां तीरभूम्यां या वनी महदरण्यं वा यत् काननं तत्र ये वानीरा वेतसास्तन्मध्यवासी। चन्द्रस्य हरजटाजूटवासीति प्रसिद्धं। वाक्पारीणरुचिरिति ब्रह्मविशेषणं वा। यत्र यदपत्यस्य ब्रह्मणोऽपि सौन्दर्यं वागगोचरस्तत्पितुः पद्मस्य सौन्दर्यं मनसोऽपि गोचरो न भवतीत्यर्थः। त्वन्मुखस्य चन्द्रस्य च महदन्तरं साम्यसम्भावनाऽपि नास्तीति भावः। एतेन चन्द्रादिसुन्दरवृन्दं ब्रह्मणा सृष्टं, भवदीयमुखपद्मं तु ब्रह्मणोऽपि स्रष्टृत्वात् सर्वाधिकमिति सूचितं। भवमृगेत्यादिना चन्द्रस्यातिरैन्यं सूचितं, त्वन्मुखसाम्यप्राप्त्यर्थं तपश्चरणं सूचितं। अन्योऽपि विशिष्टवस्तुप्राप्तये शिवस्नानयुक्तनदीतीरवानीरवासी तपस्यति। नदीतीरवानीरवासित्वं वकजातिः। वाक्पारीणा, भवार्थे राष्ट्रावारपाराद् घखौ (पा० ४।२।९३ वा० १) इत्यत्रापि विगृहीतादपीति वचनात् खः ॥ १४० ॥

जातं शातक्रतव्यां हरिति विहरतः काकतालीयमस्या-
मश्यामत्वैकमत्यस्थितसकलकलानिर्म्मितेर्निर्म्मलस्य ।
इन्दोरिन्दीवराभं बलविजयिगजग्रामणीगण्डपिण्ड-
द्वन्द्वापादानदानद्रवलवगलनादङ्कमङ्के विशङ्के ॥ १४१ ॥

जातमिति । अहं इन्दोरङ्के बलविजयिन इन्द्रस्य गजग्रामणीर्हस्तिषु मध्ये प्रधानं प्राच्यामेव वर्त्तमानो य ऐरावतस्तस्य गण्डयोःकपोलयोः पिण्डयोः शिरःस्थितकुम्भस्थलयोश्च ये द्वे द्वन्द्वे गण्डद्वन्द्वं पिण्डद्वन्द्वञ्च ते एवापादानं निर्गमनस्थानं येषां ते च ते दानद्रवलवा मदजललेशाश्च तेषां गलनात् सम्पर्कात् काकतालीयमाकस्मिकं दैवसिद्धमिन्दीवराभं नीलोत्पलतुल्यं जातमेकं कलङ्कं विशङ्के मन्ये । किम्भूतस्येन्दोः । अस्यामङ्गुलीनिर्द्दिष्टायां पुरोदृष्टायां शतक्रतोरियं शातक्रतवती तस्यां हरिति दिशि विहरत उद्गच्छतः, तथाऽश्यामत्वे विषये ऐकमत्यं सर्व्वसंवादस्तेन तत्र वा स्थिताभिर्वर्त्तमानाभिः सकलाभिः पञ्चदशभिरपि कलाभिः कृत्वा निर्म्मितिर्यस्य, अश्यामत्वैकमत्येन स्थिता सकलकलानिर्म्मितिर्यस्य तादृशस्य वा । अत एव निर्म्मलस्य प्रत्येकं कलानां धावल्यस्य दृष्टत्वाद्धवलसकलकलानिर्म्मितत्वात् कारणधावल्याद्धवलस्य, अश्यामत्वैकमत्येन स्थिता याः सकलाः कलास्ताभिर्या निर्म्मितिस्तस्या वा हेतोर्धवलस्य पूर्व्वकारणधावल्यात् सकलोऽप्ययं धवल एवाभूत्, पश्चात् तु पूर्व्वदिग्भ्रमणवशात् तत्रैव भ्रमत ऐरावतस्य कपोलकुम्भस्थलगलन्मदजलं दैववशा-

अंशं षोडशमामनन्ति रजनीभर्त्तुः कला वृत्तय-
न्त्येनं पञ्चदशैव ताः प्रतिपदाद्याराकवर्द्धिष्णवः।

सन्नं तेनायं मध्ये कालः प्रतिभातीत्यर्थः। तालतरुतले यदैव काकस्य उपवेशनं तदैव दैवात् काकस्योपरि तालफलपात इति काकतालमिव काकतालीयं समासान्ताच्छः। निर्मितेः पञ्चे हेतौ पञ्चमी॥१४१॥

अंशमिति। हे प्रिये लोका रजनीभर्त्तुः शोडशमंशं कलामामनन्ति सत्यं कथयन्ति, ताश्च षोडशांशरूपाः प्रतिपत् आदिर्यस्मिन् कर्मणि राकां पूर्णिमामभिव्याप्य वर्द्धिष्णवः प्रतितिथि एकैकाभिवृद्ध्या वर्द्धमानाः पञ्चदशसङ्ख्याका एव कला एनं चन्द्रं वृत्तयन्ति वर्त्तुलं कुर्व्वन्ति तिथिसङ्ख्यासाम्यात् पूर्णमण्डलं कुर्व्वन्तीत्यर्थः। या पुनः कला षोडशीं तिथिमृते उद्धृता प्रयोजनाभावाचन्द्राद्बहिष्कृता सा षोडशी कला शेषा पञ्चदशकलाभ्योऽवशिष्टा सती, यद्वा षोडशीं तिथिं विना प्रयोजनाभावाद्याऽवशिष्टा, सा निष्प्रयोजनत्वादुद्धृता चन्द्राद्बहिर्निष्काशिता सती हरालङ्कृतिः शिवशिरोभूषणं जाता किं, चन्द्रे प्रयोजनाभावाद्धरालङ्कृतिरिवाभूत् किमित्यर्थः। अहं तस्यास्तोद्धृतायाः षोडश्याः कलायाः सम्बन्धिकं नभोनीलिम्ना सह वर्त्तमानं स्थानस्य पूर्व्वावस्थितेः सम्बन्धि विलं विवरं तत्स्थानवस्थितत्या कृत्वा शून्यं नीलं नभोभागमेवेह चन्द्रमण्डलमध्ये कलङ्कं पश्यामि किं, मध्यवर्त्तिनीलं तत् स्थानं विलमेवाहं कलङ्कत्वेन शङ्के इत्यर्थः। शेषशब्दस्याभिधेयलिङ्गत्वं पूर्व्वमेव दर्शितं।

या शेषः पुनरद्भुता निषिच्यते सा किं वराकस्तुति-
स्तस्याःस्थानमिलं कलङ्कमिव किं पश्यामि सश्यामिकं॥१४२॥
ज्योत्स्नामाद्यते चकोरशिशुना द्राघीयसी लोचने
लिप्सुर्मूलमिवोपजीवितुमितः सन्तर्पणात्मोज्झनात्।

पूर्णे राका निशाकर इत्यमरः। तत्तयन्ति तत्करोतीति (पा० ३।१।२६ वा० १) णिच्। वर्द्धिष्णवः, अलङ्कृञिति (पा० ३।२।१३६) इष्णुच्। निषिच्यते घृतेन पात्रमिति वत्। श्यामिकेति मनो-ज्ञादेराकृतिगणत्वाद्भावे वुञ् ॥ १४२ ॥

ज्योत्स्नामिति। हे मुग्धे सुन्दरि तवत्वं वृत्तत्वादिगुणैः समानमपि नयनश्रियाऽपि तत्त्वाऽनधिकं समानमेव, लिप्सुरत एव स्वस्य द्राघीयसी अतिदीर्घे लोचने लिप्सुं स्वयमिच्छुर्विधु-श्चकोरशिशुना प्रयोगेण स्वीयां ज्योत्स्नामाद्यते भक्षयति। तन्नोत्प्रेक्षते। चन्द्रिकामृतपानजनितसम्यक्तर्पणेनात्मोच्छ्रितात् स्वप्रीतिजनितचकोरबालकात् सकाशान्मूलं स्वचन्द्रिकापानहेतु-भूतमेतदीयातिदीर्घनेत्रद्वयमध्येषु उपजीवितुमाहर्तुमिव। यद्वा किञ्चित् स्वचन्द्रिकां पाययित्वा ततो नेत्रद्वयसकाशात्प्राप्त्वा मूलं चन्द्रिकारूपमूलधनं वर्द्धयितुमिव। अन्योऽप्युत्तमर्णोऽधम-र्णाय किञ्चिद्दत्त्वा तं वशीकृत्योत्तममिष्टं वस्तु ततो गृह्णाति तथा-ऽयं चन्द्र आहूत आदरयुक्तः सन् स्वपक्षे मध्येऽयथोचितं रक्षां क-रोति, अनल्पधारणेन लालयतीत्यर्थः। किमर्थमित्याकाङ्क्षायाम्। तन्मूलभूतमतिविशालं तदीयनयनयुगलं परिग्रहीतुमिव संवर्धं क-

अङ्के रङ्कुमयं करोति च परिद्रष्टुं तदेवाहत-
स्त्वद्वक्त्रं नयनश्रियाऽप्यनधिकं मुग्धे विधित्सुर्विधुः ॥ १४२ ॥
लावण्येन तवास्यमेव वेधसा तत्पात्रमात्रस्पृशा
चन्द्रः प्रोञ्छनलब्धतार्द्धमलिनेनारम्भि शेषेण तु ।

र्तुमेव। त्वन्मुखसाम्यनिमित्तरमणीयनेत्रद्वयं सम्पादनीयं। चन्द्र-
चकोरहरिणौ वञ्चयतीत्यर्थः। चन्द्रादुत्कृष्टं त्वन्मुखमिति भावः।
परिद्रष्टुमिति पाठे, एतन्नेत्ररामणीयकप्राप्त्युपायं द्रष्टुमिवेत्यर्थः।
विधित्सुः सम्पतार्थ्ये इति दर्शयितुं विधित्सुपदं। आद्रियते, अर्देर्निगर-
णार्थत्वेऽप्यदेः प्रतिषेधो वक्तव्यः (पा० १।३।८७वा० १) इति वक्तव्या-
न्निगरणादिपरस्मैपदाभावे णिचश्चेति (पा० १।३।७४) तङ्। द्रि-
गुणा आदिखाद्योर्नेति (पा० १।४।५२वा० १) अणौ कर्मत्वाभावः।
द्राघीयसी अतिशायने इयसुनि प्रियस्थिरेति (पा० ६।४।१५७)
द्राघादेशः, विधुर्विधित्सुरिति च नलोकेति षष्ठीनिषेधः॥ १४२॥

लावण्येति। हे प्रिये वेधसा क्वचित् पात्रे सञ्चितेनाखिलेन
लावण्येन कृत्वा तवास्यमेवारम्भि निर्मितं, चन्द्रस्तु पुनः तस्य
लावण्यस्याधारपात्रं स्पृशतीति स्पृक् तेन लावण्यस्थानपात्रमात्र-
स्पर्शनात एव प्रोञ्छनेन पात्रनिघर्षणेन कृत्वा लब्धता उपार्जि-
तत्वं तेनार्द्धं कियत् खण्डं मलिनं यस्य तेन किञ्चिन्मलिनेन शे-
षेण भवन्मुखनिर्माणावशिष्टेनांशेन कृत्वाऽऽरम्भि निर्मितः। अत
एव शेषमक्षलोऽयं शोभत इत्यर्थः। शेषेण तु निर्मित इति वा।
विधिना एतत्त्वन्मुखमृगाङ्कलक्षणद्वयं निर्माय सदा अपि पात्रौ

निर्म्माय द्वयमेतदम्बु विधिना पाणी खलु चालितौ
तल्लेशैरधुनाऽपि नीरनिलयैरम्भोजमारभ्यते ॥ १४४ ॥
लावण्येन तवाखिलेन वदनं तत्पाणिमाचस्पृशा
चन्द्रः प्रोञ्छनलब्धमार्द्रमलिनेनारम्भि शेषेण यः ।

प्रक्षालितौ खलु,लावण्यलेपक्षालनजलक्षालनाविव, तस्मात् तस्य क्षालनरजोमिश्रितलावण्यलेपस्य लेशैरल्पैरंशैरेव कर्द्दमैरधुनाऽपि नीरनिलयैर्जलस्थायिभिः पङ्किरम्भोजमारभ्यते, निर्म्मीयते, कमलनिर्म्माणे प्रयासः कोऽपि प्रयासो नेत्यर्थः । कमलाच्चन्द्रोऽधिकस्तस्मादपि त्वन्मुखलावण्यं शाकल्येन निर्म्मितत्वादधिकमिति भावः । अन्योन्यं आत्येकवचनं ॥ १४४ ॥

लावण्येति । अखिलेन लावण्येन तव वदनमारम्भि: ततो भवद्वदनकामनीयवर्णनाचिन्ताऽपि दूरे तिष्ठतु, अशक्यकरत्वादित्यर्थः । उक्तरीत्या तत्पाणिमाचस्पृशा प्रोञ्छनलब्धतार्द्रमलनेन शेषेण यश्चन्द्रो विधिना निरमायि तस्य लेखाऽपि लावण्यनिर्म्मितस्य चन्द्रस्य षोडशांशरूपकलामात्रत्वादेव निष्कलङ्कत्वात् सुषमया परमशोभया कृत्वा अहंकृत्या अस्यापेक्षयाऽहमेव रमणीयेति दर्पमवलम्ब्य शम्भोः शिखामणिः शिरोभूषणमभूत्, शिवशिरोऽध्यारोहत् । अन्यदपि सदर्पमुत्तमशिरोऽधिरोहति । अब्जं कुमुदं कर्त्तृ यद्यस्मात् तस्य चन्द्रस्य पदं प्रतिविम्बस्थानं अलमस्पृशत्, अतः श्रियः सद्माभूत्, चन्द्रकरसम्पर्कादेव हि कुमुदं सश्रीकं भवति पद्मञ्च श्रियः पद्माभूत्

यल्लेखाऽपि शिखामणिः सुकुसमयाऽचं कृत्य शम्भोरभू-
दब्जं तस्य पदं यदस्पृशदतः पद्मञ्च सद्म श्रियः ॥ १४५ ॥
सपीतेः सम्प्रीतेरजनि रजनीशः परिषदा
परीतस्ताराणां दिनमणिमणिग्रावमणिकः ।

अब्जस्य चन्द्रकिरणस्पर्शात् पद्मस्य तन्नोत्पन्नत्वादर्चमानत्वात् कुमुदस्य दर्शनाच्च पद्ममपि लक्ष्म्याः स्थानमभूत्। यद्वा पद्मस्यातः कुमुदाद्धेतोः श्रियः सद्माभूत्, एकजातियोगात् कुमुदाधारजलयोगाच्च कुमुदादेव परम्परया पद्मानां लक्ष्मीगृहत्वमभूदित्यर्थः। यद्वा या लेखा शम्भोः शिखामणिरभूत् तस्य शिखामणिभूतस्य चन्द्रस्य पदं स्थानं शिवमस्तकपूजासमये यस्मात् कुमुदं पद्मञ्चास्पृशत्, अतस्तदुभयं श्रियः सद्माभूत्, चन्द्रस्य वह्निशिरःसम्बन्धादुभयं श्रीस्थानमभूदित्यर्थः। यद्वा तस्य शम्भोः पदं चरणं पूजावशाद्यस्मात् कुमुदं पद्मञ्चास्पृशत् तस्मादुभयं श्रीसद्माभूत्। तस्य लावण्यस्थानं विधिहस्तलावण्यलेपक्षालनजलं यस्मात् कुमुदं पद्मञ्चास्पृशत्,यद्वा पद्ममेवास्पृशत्,यतोऽब्जं तस्मात् कुमुदं पद्मञ्च पद्ममेव वा श्रीसद्माभूदिति वा। त्वन्मुखलावण्यलेशपरम्परासंस्पर्शप्राप्तशोभानि चन्द्रादीनीति। त्वन्मुखलावण्यं वाङ्मनसगोचरं न भवतीति भावः। अर्थान्तरस्य स्पष्टत्वात् पूर्वोक्तस्य त्वर्थान्तरप्रतिपादनार्थमनुवादत्वाच्चायं श्लोकः पुनरुक्तः। अहमिति विभक्तिप्रतिरूपकमव्ययं ॥ १४५ ॥

सपीतेरिति। हे प्रिये सम्प्रीतेस्ताराणामन्योऽन्यं सम्बन्धया

प्रिये पश्योत्प्रेक्षाकविभिरभिधानाय सुशकः
सुधामभ्युद्धर्त्तुं भृतशशकनीलाश्मचषकः ॥ १४६ ॥

प्रीतिः सौहार्दं तस्माद्धेतोर्या सपीतिः सहपानं, सुहृदो हि सह-
पानं कुर्व्वन्ति, तस्माद्धेतोः, यद्वा सहपानाद्धेतोर्या सम्यक् प्रीती
रित्यभिहितिस्तस्माद्धेतोस्ताराणां परिषदा सङ्घेन परीतः सम-
न्तात् व्याप्य रजनीशो हिमकरमणिः सूर्य्यकान्तमणिस्तस्य
ग्रावा शिला तेन घटितोऽतिधवलः स्तूपः पेयद्रव्याधारभूतो
मणिकोऽलिञ्जर एवाजनि, सम्भूतः। विधिना तारापरिषदा
वा क्वचिदिति पश्य। कीदृशः। सादृश्येन वस्त्वन्तरसम्भाव-
नारूपायामुत्प्रेक्षायां विषये कविभिर्विशिष्टसम्भावनाचतुरैः
श्रीहर्षादिभिर्मेधाकविभिस्तारापरिषदैव सुधामभ्युद्धर्त्तुं धृतो
यो मध्यस्थितः शशकः कलङ्कः स एव नीलाश्मा नीलमणिस्तेन
घटितं चषकं पानपात्रं यस्मिन्नेवम्भूत इवायमिति अभिधा-
नाय वर्णयितुं सुशकः सुखेन शक्यः। चन्द्रो धावल्यात् पीयूष-
पूर्णः सूर्य्यकान्तमणिक इव, कलङ्कश्च नीलमणिघटितं चषकमिव
दृश्यते तत् पश्येत्यर्थः। यथा मणिकस्योदकाद्युद्धरणाय मणिक-
मुखे चषकः स्थाप्यते तथा ताराभिः परस्परं मिलित्वा सुधा-
पानं कर्त्तुं परिवेष्टितस्य सुधापूरितस्यास्यापि चन्द्रमणिकस्य
मुखे सुधोद्धरणाय शशनामनीलमणिचषको निहित इत्युत्प्रे-
क्षितुं शक्यत इत्यर्थः। चषकोऽस्त्री पानपात्रमित्यमरः। सपीतेः,
वोपसर्जनस्येति (पा० ६।३।८२) वा। सहस्य स इति (पा० ६।३।

आस्यं शीतमयूखमण्डलगुणानाकृष्य ते निर्म्मितं
शङ्के सुन्दरि शर्व्वरीपरिवृढस्तेनैष दोषाकरः ।
आदायेन्दुमृगादपीह निहिते पश्यामि सारे दृशौ
त्वद्वक्त्रे सति वा विधौ धृतिमयं दध्यादनन्धः कुतः ॥१४७॥

७८) योगविभागाद्वा समासः। कविभिः स्वार्थयोगात्र षष्ठी। सुशक इति स्वम् ॥ १४६ ॥

आस्यमिति। हे सुन्दरि विधिना शीतमयूखस्य मण्डलं बिम्बं तस्य दृश्यत्वाह्लादकत्वादिगुणानाकृष्य गृहीत्वा ते आस्यं यतो निर्म्मितं तेन गुणशून्योत्कर्षेण हेतुना शर्व्वर्याः परिवृढः प्रभुश्चन्द्रो दोषाणामाकर उत्पत्तिस्थानं न तु दोषा रात्रिस्त-स्कारित्वाद्दोषाकर इत्यहं शङ्के। तथा अहं इन्दोर्मृगात् सका-शात् सारे दृशावादाय अतिश्रेष्ठे नेत्रे गृहीत्वा इव भवन्मुखे निहिते स्थापिते इत्यहं शङ्के। तेन कुतो ज्ञातमित्यत आह सु-न्दरतरे त्वद्वक्त्रे आगतके सति अनन्धश्चक्षुषानुभवतारतम्यवि-चारचतुरोऽयं मृगो विधौ चन्द्रे धृतिं स्थितिमथ च समीची-नाधारपरितोषं कुतो वा दध्याद्धारयेदपि तु न कथञ्चित्, तस्मात्त्वेनोद्धरणादन्धत्वेनैव त्वन्मुखरामणीयकादर्शनादत्र ग-न्तुमशक्तेश्च त्वन्मुखं त्यक्त्वाऽत्रैवायं स्थित इत्यर्थः। त्वन्मुखं च-न्द्राधिकं। नेत्रे च मृगनेत्राभ्यामधिके इति भावः। सारमिति क्वचित् पाठः ॥ १४७ ॥

शुचिरुचिमुडुगणमगणनममुमति
कलयसि कृशतनु न गगनतटमनु।
प्रतिनिशमशितलविगलदमृतमृत-
रविरथहयचयखुरविलकुलमिव॥ १४८॥
उपनतमुडुपुष्पजातमास्ते
भवतु जनः परिचारकस्तवायं।

शुचीति। हे कृशतनु त्वं गगनतटं नभःस्थलमनु लक्षीकृत्य शुचिरुचिं श्वेतकान्तिं, तथा बहुलादगणनं सङ्ख्यातुमशक्यममुमनुभूयमानं उडुगणं प्रतिनिशं रात्रौ शशितला-च्चन्द्राधोभागाद्विगलता स्रवताऽमृतेन मृतं पूर्णं रविरथस्य हय-चयस्य खुराणां यानि विलानि न्यासस्थानविवराणि तेषां कुलं वृन्दमिव नातिशयेन कलयसि, अपि तु तद्विवातितरां जानीहीत्यर्थः। प्रतिनिशं चन्द्रात्स्रवता धवलेनामृतेन पूर्णाः सूर्याश्वखुरगर्त्ता इव तारकाः शोभन्त इति भावः। गगनतटं कर्मप्रवचनीययोगे द्वितीया। प्रतिनिशं वीप्सायामव्ययीभावः। सर्वं लघु॥ १४८॥

उपनतमिति। हे प्रिये रक्तो भौमः शनिः कृष्णो गुरुः पीतः सितः कविरित्यादिज्योतिःशास्त्रादिप्रामाण्यान्नानावर्णाकृतीन्युडूनि नक्षत्राण्येव पुष्पजातमुपनतं सम्पन्नमास्ते। अयं मल्लक्षणो जनः प्रारब्धकामदेवपूजायामेव परिचारकश्चन्दनाद्युपचारो-पनायकोऽथ च सम्भोगकारी भवतु, त्वं तिलैस्तिलकितः सश्रा-

तिलतिलकितपर्य्यटाभमिन्दुं
वितर निवेद्यमुपास्व पञ्चबाणं ॥ १४९ ॥
स्वर्भानुप्रतिवारपारणमिलद्दन्तौघयन्त्रोद्भव-
श्वभ्रालीपतयालुदीधितिसुधासारस्तुषारद्युतिः ।

ततिलकश्चिह्नैरेव वा तिलकवान् कृतो यः पर्य्यटः शालितण्डुलपिष्टरचितश्चिपिटस्तिलशष्कुलीसञ्ज्ञ उपदंशविशेषस्तदाभा यस्य तत्तुल्यं सकलङ्कमध्यलादिविशिष्टपर्य्यटसदृशमिन्दुमेव निवेद्य कामाय वितर, एवं पञ्चबाणं कामदेवमुपास्व पूजय। अन्योऽपि देवपूजकः पुष्पादिसामग्र्या देवं पूजयति, कश्चित् परिचारकोऽपि तस्य भवति, एवमत्रापि सर्व्वाणि नक्षत्राण्युदितानि, कामोद्दीपकश्चन्द्रोऽप्युदितः, सुरताकार्य्यकारी निषिद्धः सन्ध्यासमयोऽतिक्रान्तस्तस्मात् काममुपास्व सुरतेच्छुरसीति भावः। पञ्चबाण इत्यनेन कामस्यातिपीडाकारित्वं सूच्यते। सामान्यमित्यभिधानाज्जातशब्दः सामान्यवाची पुष्पमात्रे पर्य्यवस्यति। तिलकितेति तारकादित्वात् तत्करोतीति वा (पा० ३।१।२६ वा० १) णिजन्तान्निष्ठा ॥ १४८ ॥

इदानीं काव्यसमाप्तिं चिकीर्षुः श्रीहर्षो नायकमुखेनाशिषमाशास्ते। स्वर्भानुरिति। हे प्रिये देवः प्रकाशमानस्तुषारद्युतिर्हिमकरोऽथ च हिमकर एव देवो वर्णनां पूजास्य कुर्व्वतां नोऽस्मदादीनामावयोर्वा तुष्टये परमानन्दायास्तु। किम्भूतः। स्वर्भानो राहोः प्रतिवारं पौनः पुन्येन यत् पारणं चन्द्रस्यैव गिलनं

पुष्पेष्वासनतत्प्रियापरिणयानन्दाभिषेकोत्सवे
देवः प्राप्तसहस्रधारकलशश्रीरस्तु नस्तुष्टये ॥ १५० ॥

तेन तच्च वा मिलन् संलग्नो यो रन्ध्रोघस्तद्रूपं यच्छिद्रकरण-
साधनं तस्मादुद्भवो यस्याः सा यासौ रन्ध्रसंघनकृतविवरपर-
म्परा तया तस्याः सकाशाद्वा पतयालुः पतनशीला दीधिति-
सुधा किरणामृतं तद्रूपः सारः श्रेष्ठो भागो यस्य दीधितिसुधा-
या वा। यद्वा दीधितिसुधाया आसारो धारासम्पातो दीधि-
तिसुधारूपो वा आसारो यस्य स अत एव पुष्पेष्वासनस्य पुष्पध-
नुषस्तत्प्रियाया रतेश्च परिणयानन्दो विवाहरूप आनन्दस्तस्य-
न्निन्नभिषेकोत्सवे महाभिषेकार्थं प्राप्ता सहस्रधारस्य सहस्र-
च्छिद्रगलज्जलधारस्य कलशस्येव श्रीः शोभा येन सः। महोत्सवे
हि सहस्रधारेण सुवर्णकलशेन महाभिषेकः क्रियते तथा च रा-
हुदन्तकृतच्छिद्रपरम्परागलदमृतधारश्चन्द्रो गलज्जलधारसह-
स्रच्छिद्रसुवर्णकलश इव शोभमानः पूर्वोक्तवर्णनयोक्तविधल-
कृतपूजया च सुरतप्रवृत्तयोरावयोरुद्दीपकतया परमानन्दं
कुर्यादिति भावः। एतेन तत्समयोचितरतिकामविवाहोत्स-
वाभिधानेन चन्द्रोऽस्तु नस्तुष्टये इत्यनेन च विलासिना नलेन
स्वनिर्वर्त्यद्वितीयपुरुषार्थपयोधिपीयूषरसास्वादनलालसोऽभिव्य-
ज्यते। सुधाधार इत्यपि पाठे दीधितिसुधाया धारा यस्य
सुधाया आधार इति वा, आनन्दपदेन तुष्टयेऽस्त्वित्याशिषा च
ग्रन्थसमाप्तिं द्योतयति। महाभारतादौ वर्णितस्याप्युत्तरनलच-

श्रीहर्षं कविराजराजिमुकुटालङ्कारहीरः सुतं
श्रीहीरः सुषुवे जितेन्द्रियचयं मामल्लदेवी च यं ।
द्वाविंशो नवसाहसाङ्कचरिते चम्पूकृतोऽयं महा-
काव्ये तस्य कृतौ नलीयचरिते सर्गो निसर्गोज्ज्वलः ॥ १५१॥
यथा यूनस्तद्वत् परमरमणीयाऽपि रमणी
कुमाराणामन्तःकरणहरणं कैव कुरुते ।

रिमस्य नीरसलाञ्नायकागुरवर्णने रसभङ्गसद्भावाच्च काव्यस्य च सहृदयहृदयाह्लादनफललाभाप्रोत्तरचरितं श्रीहर्षेण न वर्णितमित्यादि ज्ञातव्यं । न इति पचेऽस्मदोर्द्वयोश्चेति (पा० १। २।५९) द्वित्वेऽपि बहुवचनं ॥ १५० ॥

श्रीहर्षमिति। पूर्वार्द्धार्थः स्पष्टः। द्वाविंशतेः पूरणः सर्गो गतः समाप्तिं प्राप। किम्भूतस्य श्रीहर्षस्य। नवो यः साहसाङ्को नाम राजा तस्य चरिते विषये चम्पूं गद्यपद्यमयीं कथां करोतीति कृत् तस्य विनिर्म्मितवतः सोऽपि ग्रन्थो येन कृत इति सूच्यते। नृपसाहसाङ्केति पाठे नृपश्चासौ साहसाङ्कश्च तस्य गौडेन्द्रस्य चरिते विषये, चम्पूकृतो भोजराजस्य विक्रमार्कस्य वेति केचित्। द्वाविंश इति पूरणे डटि टिलोपः ॥ १५१ ॥

यथेति। यथा परमरमणीयाऽपि रमणी यूनस्तरुणस्य कामिनोऽन्तःकरणं कुरुते तद्वत् तथा कुमाराणां बालिशानां वीरलाभमात्रेण परमपुरुषार्थप्राप्तिमभिमन्यमानानामननुभूतकामसुखानां चित्तं स्ववशं कैव कुरुते, अपि तु न काऽपि, तथेयं का-

मदुक्तिश्चेदन्तर्मदयति सुधीभूय सुधियः
किमस्या नाम स्यादरसपुरुषानादरभरैः ॥ १५२ ॥
दिशि दिशि गिरिग्रावाणः स्वां वमन्तु सरस्वतीं
तुलयतु मिथस्तामापातस्फुरद्ध्वनिडम्बरां।

स्वरचनारूपा परमरमणीया मदुक्तिरपि श्रवणमननादिवशात् सुधीभूय, अमृतत्वं प्राप्य सुधियः सकलदर्शनरहस्यवेदिनोऽतिसरसस्य पण्डितस्य चेतश्चेयदि मदयति आनन्दयति तर्ह्यस्याः सुधियोऽत्यादृताया मदुक्तेररसानां नीरसानां सर्व्वथैवासंस्पृष्टरसशब्दानामपि चलदुपलप्रायाणामल्पणाद्यपुच्छपशूनां पुरुषाणामनादरभरैस्तत्कृतावज्ञासमूहैः किं नाम स्यात्, अपि तु न किञ्चिदप्यस्यास्तैरपकर्त्तुं शक्यते। सुधीभिरादरे कृते सति नीरसैरकृते वाऽप्यादरे न किञ्चिदित्यर्थः। सुधीभिरादृतत्वात् सकलगुणपूर्णातिसरसेयं मदुक्तिरिति भावः। मदुक्तेः सुधारूपत्वाभावात् चोदानन्तरस्य सरसत्वप्रतीतेः सुधात्वात्। सुधीभूयेति च्विः। सुधिय इति जात्यभिप्रायेणैकेनापि सुधिया आदरे कृते महद्गौरवं, बहुभिरप्यज्ञैरनादरेषु कृतेष्वपि न किञ्चित् लाघवमित्यभिप्रायेण वा। यून इति प्रतियोगिन एकवचनान्तत्वादेकवचनं। कवेः स्वग्रन्थमुद्दिश्येयमुक्तिः ॥१५२॥

कविरर्थान्तरोक्त्या स्वीयामुक्तिं वर्णयति। दिशीति। गिरिग्रावाणोऽद्रिपाषाणाः दिशि दिशि स्वां निजां सरस्वतीं नदीं अन्तर्गतजलप्रस्रवणां वमन्तु मुञ्चन्तु, आपातेन समन्तादूर्द्ध्वदे-

स परमपरः क्षीरोदन्वान् यदीयमुदीर्य्यते
मथितुरमृतं खेदच्छेदि प्रमोदनमोदनं ॥ १५३ ॥

शादधःपतनेन स्फुरन् प्रकाशमानो ध्वनिडम्बरः शब्दाडम्बरो यस्याः तां च नदीं मिथस्तुलयतु, अन्यनद्या समीकरोतु जन इत्यर्थः। अथ वाऽऽपाते प्रथमारम्भ एव स्फुरद्ध्वनिडम्बरां स्फुरत्प्रपातघोषां तां जनो मिथस्तुलयतु, उभयव्याख्यानेऽपि परिणामे तु न नदी न च तस्याः शब्दाडम्बरश्चिरन्तन इत्यर्थः। स क्षीरोदन्वान् परं केवलमपरो न विद्यते पर उत्कृष्टो यस्मादत्युत्कृष्टोऽथ वाऽन्य एव यतो यस्य क्षीरोदस्येदं यदीयममृतमेतादृशमुदीर्य्यते उत्पद्यते। कीदृशं। मथितुर्देवादेः खेदच्छेदि मथनजनितक्लेशापहं। तथा प्रमोदनं नितरामानन्ददायि, तथा ओदनं भक्तमास्वाद्यसिद्धान्नरूपं, अथ चैवम्भूतं परमुत्कृष्टममृतं यदीयमुदीर्य्यते स क्षीरोदन्वानपरः परोऽन्यो नास्ति किन्त्वेक एव। अथ च प्रतिदिशं सर्व्वदेशेषु गिरिवाण्यां विषये पाषाणतुल्या जडा अन्ये कवयः स्वीयां वाणीमुद्गिरन्तु, आपातेन प्रतिभामात्रेण स्फुरन् ध्वन्याख्यकाव्यविशेषस्याडम्बरो यस्यां प्रथमारम्भ एव स्फुरन् शब्दाडम्बरोऽनुप्रासो यत्र वा तां वाणीं मिथोऽन्योऽन्यं जनः समीकरोतु तस्य कवेरुक्तिरस्यैवास्य च तस्यैवेत्येव तुलयतु। आपात इति विसर्जनीयान्तपाठे। आपातः प्रतिभासः तां तुलयत्वित्यर्थः। एवंविधं परं काव्यामृतं यदीयमुत्पद्यते स क्षीरसमुद्रतुल्यः श्रीहर्षकविः, अपरो नास्ति किन्त्वेक एव, अन्ये कवयः पर्व्वतग्रावतुल्याः; अहं

ग्रन्थग्रन्थिरिह क्वचित् क्वचिदपि न्यासि प्रयत्नान्मया
प्राज्ञंमन्यमना हठेन पठितो माऽस्मिन् खलः खेलतु।

श्रोतृवर्गस्तु क्षीरसमुद्रतुल्य इत्यर्थः। यथा क्षीरसागरो नीरा-र्थिनोऽपि नीरमात्रदानात् क्षीरेण तर्पयति लक्ष्मीकौस्तुभामृता-दिभिः परमानन्ददायिभिः कृतार्थयति, मदीयकाव्यविचारक-स्यैव खेदच्छेदि प्रमोदनवचनामृतमुत्पद्यते नान्यकाव्यविचारक-स्येत्यन्ये यावतुल्या क्षीरोदतुल्यश्चाहमिति भावः॥ १५२॥

इदानीं प्रसादरूपमुख्यगुणाभावादतिदुर्बोधत्वादकाव्यमि-ति ये वदन्ति तच्छङ्कामपनुदन् खलदर्पदलनार्थं गुरुसम्प्रदा-येन विना दुर्बोधमित्यतिगाम्भीर्य्यप्रतिपादनार्थञ्च बुद्धिपूर्व्वमेव मयेदं काव्यं तत्र दुर्बोधं व्यरचीत्याह। ग्रन्थेति। आत्मानं प्राज्ञं मन्यते प्राज्ञंमन्यं मनो यस्यैवंविधोऽस्मिन् काव्ये हठेन स्वीयप्रज्ञाबलेन पठितमस्यास्ती पठितीदंकाव्यस्य पाठकः खलो मा खेलतु किमत्रास्ति अश्रुतमेव व्याकर्त्तुं शक्यते इत्यवज्ञा-पूर्व्वं दर्पाभिव्यक्तिं माकार्षीदित्येवमर्थः। इह काव्ये क्वचित् क्वचिदपि तत्र तत्र स्थले मया प्रयत्नात् बुद्धिपूर्व्वं ग्रन्थग्रन्थिर्ग्रन्थ-मानशब्दार्थकुटिलिकाऽन्यासि विन्यस्ता खलमुखभञ्जार्थं बुद्धि-पूर्व्वं मयेदं काव्यं दुर्बोधं व्यरचि न तु प्रसन्नकाव्यकरणाशक्ते-रित्यर्थः। क्वचित् क्वचिदपीत्यनेन तत्र प्रसन्नताऽप्यस्तीति न काव्यत्वहानिरिति सूच्यते। सज्जनस्य तु ग्रन्थविवेचनोपाय-माह। श्रद्धेति। श्रद्धया गुरौ दैवतैकबुद्ध्या राद्धेन पूजितेन

अद्वाराद्गुरुग्रन्थीकृतदृढग्रन्थिः समासादय
त्वेतत्काव्यरसोर्म्मिमज्जनसुखव्यासज्जनं सज्जनः ॥ १५४ ॥
ताम्बूलद्वयमासनञ्च लभते यः कान्यकुब्जेश्वराद्
यः साक्षात् कुरुते समाधिषु परं ब्रह्म प्रमोदार्णवं ।

गुरुणा पूर्व्वमसुगमा अपि ग्रन्थाः कृता व्याख्यया सुबोधाः कृता दृढाः स्वरूपतो दुर्बोधा ग्रन्थयोऽस्मिन् स गुरुसम्प्रदायावगतार्थो-ऽत एव दर्पराहित्यात् सज्जनः साधुरेतत्काव्यस्य रसोर्म्मिरमृतलहरी तस्यां मज्जनं तज्जनितसुखेषु विशेषेण व्यासमन्ताद्भा-वेन च मज्जनमवस्थानं समासादयतु प्राप्नोतु, गुरुपरम्परया-ऽपि विना एकस्यापि पदस्यार्थो बोद्धुं न शक्यते तस्माद् गुरुप-रम्परया एवाध्येयमिदं काव्यमित्यर्थः। यश्चेदं गुरुपरम्परया अधीते स सततं सुखी भवति इति महाकविस्तस्याशिषं ददा-ति। अस्मिन् पठितीत्यस्य च विषयस्येति कर्म्मणि सप्तमी। आ-राद्भेति राधेरनुदात्तत्वादिड्भावः ॥ १५४ ॥

इदानीं पण्डितानन्दजननद्वारा स्वकृतेरभ्युदयमाशास्ते। ताम्बूलेति। यः कान्यकुब्जेश्वरात् सकाशात् सकलपण्डिताधिक्य-व्यञ्जनं ताम्बूलद्वयं विद्वद्योग्यमासनञ्च लभते। न केवलं राज-पूज्य एव किन्तु यः समाधिषु अष्टाङ्गयोगेषु ध्यानेषु वा विषये प्रमोदार्णवं परमानन्दस्वरूपं परं वागाद्यगोचरं ब्रह्म साक्षा-त्कुरुते। न परं पूर्व्वोक्तगुणविशिष्टो ब्रह्म विदेव किन्तु यदीयं काव्यं मधुवर्षि, अतिसरसत्वादमृतवर्षि। न परं पूर्व्वोक्तगुणविशि-

यत्काव्यं मधुवर्षि धर्षितपरास्तर्केषु यस्योक्तयः
श्रीश्रीहर्षकवेः कृतिः कृतिमुदे तस्याभ्युदीयादियं ॥ १५५ ॥

हि ऽतिसरसो महाकविरेव, किन्तु तर्कशास्त्रेष्वपि यस्योक्तयः धर्षिताः पराभूताः परे प्रतिवादिनो याभिस्ताहृश्यः। तस्य विद्वच्चूडामणेः श्रीहर्षकवेरियं काव्यरचनारूपा कृतिः सुकृतिनां सुधियां मुदे आनन्दायाभ्युदीयात्, कृतिनामानन्दं कुर्व्वती सती आकल्पमतिवृद्धिं प्राप्नुयादित्याशीः। सर्व्वत्र यच्छब्दनिर्व्वाहो गुण एव। अभ्युदीयादिति इण् गताविव्यस्य रूपं ॥ १५५ ॥

सन्तः सन्तु परप्रयोजनकृतः कल्पद्रुमन्तः सदा
यस्मिन्नेव पथि प्रवर्त्तनपराः सत्कीर्त्तयस्वापरे।
अन्ये निःस्पृहणाश्रितश्रुतिपथा दीव्यन्तु भव्याशयाः
काकन्तः कलहप्रियाः खलजना नश्यन्तु जीवन्तु वा ॥
वासनामस्य रामस्य किङ्करस्य जगत्पतेः।
न चेत्पूरय कल्पेश कल्पते तव किङ्करः ॥

इति श्रीवेदरकरोपनामकश्रीमच्चरसिंहपण्डितात्मजनारायणकृते उत्तरनैषधीयप्रकाशे द्वाविंशतितमः सर्गः ॥ २२ ॥

समाप्तोऽयं ग्रन्थः ॥

उत्तरनैषधसूचिपत्रं ।

कथासन्दर्भः ।

अथ त्रयोदशसर्गारम्भः ॥

अथ चतुर्दशसर्गारम्भः ॥

अथ पञ्चदशसर्गारम्भः ।

अथ षोडशसर्गारम्भः ॥

अथ सप्तदशसर्गारम्भः।

उत्तरनैषधस्य शुद्धिपत्रं।

पृष्ठाङ्कः	पंक्त्यङ्कः	अशुद्धं	शुद्धं
१	८।१२	स्वयम्बरो	स्वयंवरो
६	८	निघेधा	निषेधा
७	१७	गामीति	गामीनि
७	२०	आगाधे	अगाधे
९	३	वन्दि	बन्दि
९	२।२०।२२	विम्ब	बिम्ब
		अत्र पुस्तके यत्र यत्र स्वयम्बरेति विम्बेति दृश्यते तत्र तत्र स्वयंवरेति बिम्बेति ज्ञातव्यं	
१०	५	रम्भा	रम्भा
१०	१२	षष्ठी	षष्ठी
१२	१८	न	तु
१३	१८	वघ्नं	वंघ्नं
१५	२०	वह्निः	वह्निः
१८	२१	वचदीय	वचनीय
१९	२१	लापि	लपि
६६	२१	वल्लभ	वल्लभ
७२	१३	वेलायां	वेलायां
७२	१७	नृत्य	नृत्य
७३	१०	भस्माच्छरैणे	भस्माच्छरणे
७४	२	त्यजत्येव	त्यजत्येव
७५	२०	धवल	धवल
८०	१४	पृष्ठं	पृष्ठं
१०९	१०	अवखण्डयति	अवखण्डयति
११९	१३।२०	निविड। विन्दु	निविड। बिन्दु
१२६	९	वह्निः	वह्निः
१५७	१४	वज्रमुष्टि	वज्रमुष्टि
१५९	१४	सम्वाद	संवाद

पृष्ठाङ्कः	पंक्त्यङ्कः	अशुद्धं	शुद्धं
१८३	१८	सम्वलित	संवलित
१८७	४	सम्विभाग	संविभाग
१८८	४	बिडौजः	विडौजः
१९३	१५	नवल	नवाव
१९५	१५	युक्तान्तर	युक्त्यन्तर
२०८	११	गुङ्कूला	गुङ्कूल
२१८	६	धूमावलि	धूमावलि
२३५	१३	विभ्रतो	बिभ्रतो
२३७	४।६।१३	दीपाया। निम्बाक्ष-वयवस	दीपया। निम्बाक्ष-वयरस
”	१३	कवयवस	कवयरस
२५२	१४	अकालिक	आकालिक
२७०	१६	उदीता	उदीरिता
२७७	६	ववाधे	बबाधे
२९५	१२	परस्येरेव	परस्परेव
२९७	६	सर्व्वाऽपि	सर्व्वा अपि
२९९	१७	घमु	घमु
३०१	५	विभ्रावाः	बिभ्रावाः
३३५	२३	इंत्यनुमान	इत्यनुनाम
३४०	२१	अभोच्यत्	अभोच्यत
३५६	२०	कुर्व्वंत्	कुर्व्वंन्
३५८	५	विधुत्वती	विधुन्वती
३६१	३	धुनुर्विद्या	धनुर्विद्या
”	१०	हासितुर्वच्चसि	हसितुर्वचसि
३६५	१७	ऊर्द्धोक्षत	ऊर्द्धोक्षत
३७२	१४	मर्वुधेन	मर्युधेन
३७६	७	एवंम्भूतेन	एवम्भूतेन
३८१	१२	काराठक	कपाटक
३८४	६	तद्दय	तद्वय
३८४	१५	वङ्कनि	बङ्कनि

पृष्ठाङ्कः	पंक्त्यङ्कः	अशुद्धं	शुद्धं
३८५	७	द्वैमत्यात्	वैमत्यात्
३८५	१४	दुभेऽपि	दुभे अपि
३८७	१७	अपहरत्	अपहरन्
३९४	८	मुक्ये	मुक्तो
३९९	१०	वारम्बारं	वारंवारं
४०८	१३	ऽत एव	अत एव
४२२	१४	वधभयं	बधभयं
४२६	५	करोत्युचैरंङ्गनं	करोत्युचैरङ्गनं
४३२	१६	वाल्ये	बाल्ये
४३३	२	उज्वल	उज्ज्वल
४५१	३	श्यूनोऽ	श्यूनोऽहं
४५४	१५	लज्जितः	लज्जितां
४५८	१५	पण्डितमन्यैः	पण्डितम्मन्यैः
४६८	१६	सशरीरं	अशरीरं
४७७	१९	रूढयाः	रूढायाः
४८५	१०	छ्याकीर्सं	कथाकीर्सं
४९४	१४	चार्वाकं	चार्वाकः
४९६	१२	छेन	छेन
४९७	९	शिखिन्नपे	शिखिन्नपे
५०७	१५	हर्ष्यांजुषः	हंर्ष्यांजुषः
५१५	५	तादृशं भक्ति	तादृशभक्ति
५३९	६	गालीप्रदानमेव	गालिप्रदानमेव
५४२	१२	कर्त्तभिप्राये	कर्त्रभिप्राये
५५३	१७	दृष्ट्वा	दृष्ट्वा
५५५	४	ददर्शकं	ददर्शकं
५६०	४	छ्द। छाया	च्छद। च्छाया
”	१९	भावक्तता	भावक्तत्ता
”	२०	प्रसून। उज्वल	प्रसूनै। उज्ज्वल
५६४	११	मलितं	मलिनं
”	१६।१८	अचार्या	आचार्य्या

पृष्ठाङ्कः	पंक्त्यङ्कः	अशुद्धं	शुद्धं
५६६	७	मृद्या	मृद्या
५७४	११	नम्नयोरंते	नम्नयोरते
५७६	११	वाद्यविशेष	वाद्यविशेष
५८२	६	ग्रथितैः	ग्रथितैः
५८५	४	रंति	रति
५८७	३	न प्राप्तं चाल्पं प्रापीत्यर्थः।	प्राप्तं चाल्पं न प्रापीत्यर्थः
५६८	१	मूलदसोथ	मूलमदसोथ
६०८	२	वागुपमर्दे	वाक्सोपमर्द
६१६	१५	स तेन	सा तेन
६२०	१५	धृनति	धृति
”	१८	विस्रंस्य	विस्रस्य
६२२	११	दिव्ययुवतेरम्भा	दिव्ययुवतेरम्भा
”	१२	मेति	सेति
६२५	१४	केलतीमदनयोरंतिकामयो।	केलतिमदनयोरतिकामयो
६४२	२०	यस्याः	यस्य
६४३	१४	वीणात्	वीत्वणात्
६८८	१५	भ्राघ्राणां	भ्रघ्राणां
६६६	१४	छवि	च्छवि
७५०	१०	नञाः	नञः
”	६	वा	चा
७५५	१३	विच्छेता	विच्छेता
७७२	६	मैव	सैव
७७६	२२	दृष्टु	अष्टु
७७६	२०	हृदस्य	हृदयस्य
७६६	१५	स्याप	स्वप
८१०	१७	दन्त्वादेशा	दन्त्वादेशा
८१४	५	सृष्टु	सृष्टु
८२४	२१	मुखास्	मुखात्

पृष्ठाङ्कः	पंक्त्यङ्कः	अशुद्धं	शुद्धं
८३२	५	पूर्णं	पूर्णा
८४२	१	बधित	बध्नित
८६०	१२	मग्मः	गग्मिः
८७२	१	निवेद्ये	निवेद्ये
८७७	१८	म्नत	त्वत
८९३	१	दज	प्यज
८९९	४	बबन्ध	बबन्ध
९००	१	गर्हं	गर्हें
९०२	१३	रजु	ऋजु
९०५	१८	विभ	बिभ
९०७	१६	ह्लि	ह्लि
९०८	१७	वऊ	वऊ
९१६	६	यय्	यद्
९५१	६	समौद्भृत्यं	समौद्धतं
९६३	१२	नयनान्दकारिबं	नयनानन्दकारिबं
९६६	९	गन्तु	गन्तुं
९६९	१९	त्वद्भुवौ	त्वद् भुवौ
९७४	३	रज्वा	रज्ज्वा
”	१२	विघ्ने	विघ्नेवे
९७९	१०	भिन्दतीति	भिन्दन्तीति
९८३	१४	मृगमतां	मृगयतां
९८५	२	रागय	रागेव
१०११	१३	घोज्वलैः	घोज्ज्वलैः
१०२७	९	उपयानन्तर	उदयानन्तर
१०३१	६	बत्वा	बत्त्वा
१०३५	१८	उपचिचोपि	उपचितोपि
१०३८	१३	पौष्टिकाति	पौष्टिकानि
१०४५	२।८	विभर्त्ति	बिभर्त्ति
१०४७	२	बिधिना	विधुना
१०४८	१८	याथात्म्य	याथार्थ्यं

पृष्ठाङ्कः	पंक्त्यङ्कः	अशुद्धं	शुद्धं
”	”	सुखे	मुखे
१०३९	७	त्वम्मु	त्वम्मुखं
१०५०	१	सुनि	स्तुनि
१०५६	१६	पद्दौ	पद्मौ
१०७१	९	अमाज्ञ	अज्ञान् ज
१०७४	५।१७	विभ	बिभ
१०८७	१७	नन्यनुभवे	नन्वनुभवे
१०८८	५	तुवङ्गोपे	त्ववष्टोपे
१०९१	१	खत्र	खलु
११०२	२०	मनुभूत	मननुभूत